

KAUFMANN
DÁVID
KÖNYVTÁRA

B. 929.

Non voglio
voglio
non
non

Questo favore
questo favore

questo favore
questo favore

questo favore
questo favore

Guero Guero Lita

ee

Guero

J 2

9	9	9	9
5	9	9	9
2	2	5	5
2	2	5	5
3	2	6	6
4	2	6	6
1	2	7	7
2	3	7	7
3	3	7	7
4	4	8	8
5	4	8	8
6	5	9	9
7	5	9	9
8	6	10	10
9	6	10	10

003

שנאו רעואהבו טוב ותציגו בשער משפט
יב ספד סוג של מלך ענייה

נביאים ראשונים

והם יהושע שופטים שמואל מלכים
מוגהים בתכלית העיון כיד יי
הטובה עלינו

כדפס שנת י"י לעולם ישב כוכן למשפט כסאו
במונת קטר יושטיניאל פה

ויניציאה

בבית כן מסק בית הארון מאקרו אכטובנו יושטיניאל

הורני יי דוד הקיד
ואצרנה עקב:

Puerto

Somich

Abraham Lincoln

M. D. 1862

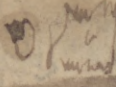
M. D. 1862

M. D. 1862

Abraham Lincoln

Lincoln

1862

Ad

M. D. 1862

M. D. 1862

M. D. 1862

1862

1862

1862

תִּשְׁכִּיל בְּכֹל אֲשֶׁר תִּלְדּוּ : לֹא
 יִמוֹשׁ סֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֹּה מִפִּיךָ וְהִנֵּיתָ
 בּוֹ יוֹמָם וּלְיָלֵה לַמַּעַן תִּשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת
 כְּכֹל הַכְּתוּב בּוֹ כִּי אִזּוֹ תִּצְלַח אֶת־
 דְּרָכְךָ וְיָזַח תִּשְׁכִּיל : הַלֹּא־
 צִוִּיתִיךָ חֹק וְאִמְרָן אֶל תַּעֲרֹץ וְאֶל־
 תַּחֲרֹת כִּי עִמָּךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכֹל
 אֲשֶׁר תִּלְדּוּ :

וַיֹּצֵא יְהוֹשֻׁעַ אֶת־שֵׁטְרֵי הָעָם
 לֵאמֹר : עֲבְרֵי בְּקֶרֶב הַמַּחֲנֶה
 וַיִּצְווּ אֶת־הָעָם לֵאמֹר הִכִּינוּ לָכֶם
 צִדָּה כִּי בַּעֲדֵי שְׁלֹשֶׁת יָמִים אַתֶּם
 עֹבְרִים אֶת־הַיַּרְדֵּן הַזֶּה לְבוֹא לְרֵשֶׁת
 אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם נָתַן
 לָכֶם לְרֵשֶׁתָּהּ : וְלֹא־וּבְנֵי וּלְבָנֵי
 וְלַחֲצֵי שִׁבְטֵי הַמִּנְשָׁה אָמַר יְהוֹשֻׁעַ
 לֵאמֹר : זְכוּר אֶת־הַדְּבָר אֲשֶׁר
 צִוִּיתִי אֶתְכֶם מִשֶׁה עֲבַד יְהוָה
 לֵאמֹר יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם מְנִיחַ לָכֶם
 וְנָתַן לָכֶם אֶת־הָאָרֶץ הַזֹּאת :

אַחֲרֵי מוֹת מֹשֶׁה עֲבַד יְהוָה וַיֹּאמֶר
 יְהוָה אֶל־יְהוֹשֻׁעַ בֶּן־נוּן מִשְׁרַת מֹשֶׁה
 לֵאמֹר : מֹשֶׁה עֲבָדֵי מֵת וְעַתָּה
 קוּם עֲבֹר אֶת־הַיַּרְדֵּן הַזֶּה אַתָּה וְכָל־
 הָעָם הַזֶּה אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן
 לָהֶם לְבְנֵי־יִשְׂרָאֵל : כָּל־מְקוֹם
 אֲשֶׁר תִּדְרֹךְ כַּף־דְּנִלְכֶם בּוֹ לָכֶם
 נִתְּנוּ כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי אֶל־מֹשֶׁה :
 מִהַמְּדַבֵּר וּמִלְּבָנוֹן הַזֶּה וְעַד הַנְּהַר
 הַגָּדוֹל נְהַר־פָּרָת כָּל־אֶרֶץ־הַחִתִּים
 וְעַד הַיָּם הַגָּדוֹל מִבּוֹא־הַשֶּׁמֶשׁ
 יְהוָה נְבוֹלָכֶם : לֹא־יִתְּצֵב אִישׁ
 לִפְנֵיךָ כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ כַּאֲשֶׁר הֵייתִי עִם־
 מֹשֶׁה אֲהִיָּה עִמָּךְ לֹא־אֲרַפֵּךְ וְלֹא־
 אֲעֻזְבֶּךָ : חֹק וְאִמְרָן כִּי אַתָּה
 תִּנְחִיל אֶת־הָעָם הַזֶּה אֶת־הָאָרֶץ
 אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי לְאַבְתָּם לֵאמֹר :
 רַק חֹק וְאִמְרָן מֵאֵד לִשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת
 כְּכֹל הַתּוֹרָה אֲשֶׁר צִוֶּה מֹשֶׁה עֲבָדִי
 אֶל־תִּסּוּר מִמֶּנּוּ יְמִין וּשְׂמֹאל לַמַּעַן

האנשים ולא ידעתי מאין הם :
 והיה השער לסגור בהשך והאנשים
 יצאו לא ידעתי אנה הלכו האנשים
 רדפו מהר אחריהם כי תשיגום :
 והיא העלתם הננה ותמננם בפשתי
 העץ הערכורת ליה על הגב :
 והאנשים רדפו אחריהם דרך הירדן
 על המעברות והשער סגרו אחרי
 כאשר יצאו הרודפים אחריהם :
 והמה טרם ישכבון והיא עלתה
 עליהם על הגב : ותאמר אל
 האנשים ידעתי כי נתן יהוה לכם
 את הארץ וכי נפלתי אימתכם
 עלינו וכי נמנו כל יושבי הארץ מ
 מפניכם : כי שמענו את אשר
 חובש יהוה את מים סוף מפניכם
 בצאתכם ממצרים ואשר עשיתם
 לשני מלכיה אמרי אשר בעבר
 הירדן לסיחן ולעוג אשר החרמתם
 אתם : ונשמעו זמם לבבנו ולא
 קמרה עוד רוח באיש מפניכם כי
 יהוה אלהיכם הוא אלהים בשמים
 ממעל ועל הארץ מתחת : ועתה
 השבעו נא לי ביהוה כי עשיתם
 עִכְסִם חסד ועשיתם גם אתם עם
 בית אבי חסד ונתתם לי אות אמת :
 והחתם את אבי וארתי אמי
 ואת אחי ואת אחותי ואת כל אשר
 להם והצלתם את נפשתינו ממות :
 ויאמרו ליה האנשים נפשנו

נשיכם טפכם ומקינכם ישבו בארץ
 אשר נתן לכם משה בעבר הירדן
 ואתם תעברו חמשים לפני אחיכם
 כל גבורי החיל ועזרתם אותם :
 עד אשר יניח יהוה לאחיכם ככם
 וירשו גם המרה את הארץ אשר
 יהוה אלהיכם נתן להם ושבתם
 לארץ ירשתכם וירשתם אותה
 אשר נתן לכם משה עבד יהוה
 בעבר הירדן מזרח השמש : ויענו
 את יהושע לאמר כל אשר צויתנו
 נעשה ואל כל אשר תשלחנו נלך :
 ככל אשר שמענו אל משה בן
 נשמע אליך רק יהיה יהוה אלהיך
 עמך כאשר היה עם משהו כל איש
 אשר ימרה את פיך ולא ישמע את
 דבריך לכל אשר תצוו וימרת רק
 חזק ואמין :
 וישלח יהושע בן נון מן השטים
 שנים אנשים מרגלים חרש לאמר
 לכו ראו את הארץ ואת יריחו וילכו
 ויבאו בית אשה זונה ועמדה רחב
 וישכבו שמה : ויאמר למלך יריחו
 לאמר הנה אנשים באו הנה חלילה
 מבני ישראל לחפר את הארץ :
 וישלח מלך יריחו אל רחב לאמר
 הוציאי האנשים הבאים אליך אשר
 באו לביתך כי לחפר את כל הארץ
 באו : ותקח האשה את שני
 האנשים ותצפנו ותאמר בן באו אלי

150
 וירח
 7

תחתיכם למות אם לא תגידו את
 דברנו זה יהיה בתי יהוה לנו את
 הארץ ועשינו עמך חסד ואמת
 ותורכם בחבל בער החלון כי
 ביתה בקר החומה ובחומה היא
 ושבת ותאמר להם החררה
 לכו פן יפגעו בכם הרפים ונחבתם
 שמה שלשת ימים עד שב הרפים
 ואחר תלכו לדרכם ויאמרו
 אליה האנשים נקים אנחנו מ
 משבעתך הוה אשר השבעתנו
 הנה אנחנו באים בארץ את תקות
 חוט השני הוה תקשרי בחלון אשר
 הורדתנו בו ואת אביך ואת אמך
 ואת אחיך ואת כל בירת אביך
 תאספי אליך הביתה והיה כל
 אשר יצא מדלתי בתיך החוצה דמו
 כראשו ואנחנו נקים וכל אשר יהיה
 אתך בבירת דמו כראשו אם יד
 תהיה בו ואם תגיד את דברנו
 זה והיינו נקים משבעתך אשר ה
 השבעתנו ותאמר כדבריכם
 כן הוא ותשלחם וילכו ותקשר את
 תקות השני בחלון וילכו ויבאו
 החרה וישבו שם שלשת ימים עד
 שבו הרפים ויבקשו הרפים בכל
 הדרך ולא מצאו וישבו שני
 האנשים וירדו מההר ועברו ויבאו
 אל יהושע כדון ויספרו לו את כל
 המצאות אותם ויאמרו אל

10

יהושע פניתן יהוה בידנו את כל
 הארץ ונב נמנו כל ישיבי הארץ
 מפנינו וישכם יהושע
 בבקר ויסעו מהשמים ויבאו עד
 הירדן הוה וכל בני ישראל ולנו
 שם טרם יעברו והי מקצה
 שלשת ימים ועברו השטרים בקרב
 המחנה ויצאו את העם לאמר
 כראותכם את ארון ברית יהוה
 אליהם והכהנים הלויים נשאים
 אתו ואתם תסעו ממקומכם ו
 והלכתם אחריו אך רחוק יהיה
 ביניכם ובינו כאלפים אמה במדה
 אל תקרבו אליו למען אשר תדעו
 את הדרך אשר תלכו בה כי לא
 עברתם בדרך מתמול שלשם

24
3

ויאמר יהושע
 אל העם התקדשו כי מחר יעשה
 יהוה בקרבכם נפל אור ויאמר
 יהושע אל הכהנים לאמר שאו את
 ארון הברית ועברו לפני העם
 וישאו את ארון הברית וילכו לפני
 העם ויאמר
 יהוה אל יהושע היום הזה אחל
 גדלך בעיני כל ישראל אשר ידעו
 כי באשר הייתי עם משה אחיך
 עמך ואתה תצורה את
 הכהנים נשאי ארון הברית לאמר
 כבאכם עד קצה מי הירדן בדרך
 תעמדו ויאמר יהושע

ד

ויהי כאשר תמו כל הגוים לעבר את
 הירדן ויאמר יהוה אל
 יהושע לאמר קחו לכם מן העם
 שנים עשר אישים איש אחד איש
 אחד משבט וצוו אותם לאמר
 שאו לכם מזה מתוך הירדן מצב
 רגלי הכהנים הכין שתים עשרה
 אבנים ותעברתם אותם עמכם
 והנחתם אותם במלון אשר תלינו
 בו הלילה ויקרא יהושע אל שנים
 העשר איש אשר הכין מבני ישראל
 איש אחד איש אחד משבט ואמר
 להם יהושע עברו לפני ארון יהוה
 אלהיכם אל תוך הירדן והרימו לכם
 איש אבן אחת על שכמו למספר
 שבטי בני ישראל למען תהיה זאת
 אות בקרבכם כי שאלו בניכם מחר
 לאמר מה האבנים האלה לכם
 ואמרתם להם אשר נכרתו מימי
 הירדן מפני ארון ברית יהוה בעברו
 בירדן נכרתו מי הירדן והיו האבנים
 האלה לזכרון לבני ישראל עד עולם
 ויעשו כן בני ישראל כאשר צוה
 יהושע וישאו שתי עשרה אבנים
 מתוך הירדן כאשר דבר יהוה אל
 יהושע למספר שבטי בני ישראל
 ויעברום עמם אל המלון ונחום
 שם ושתים עשרה אבנים
 הקים יהושע מתוך הירדן תחת מצב
 רגלי הכהנים נשאי ארון הברית
 ויהיו

אל בני ישראל בשוה הנה ושמעו את
 דברי יהוה אלהיכם ויאמר
 יהושע בזאת תדעון כי אלתי
 בקרבכם והורש ויריש מפניכם את
 הפנעני ואת החתי ואת החוי ואת
 הפרזי ואת הגרגשי והאמרי ו
 והיבוסי הנה ארון הברית ארון
 כל הארץ עבר לפניכם בירדן
 ועתה קחו לכם שני עשר איש
 משבטי ישראל איש אחד איש אחד
 לשבט והיה פנות כפות רגלי
 הכהנים נשאי ארון יהוה ארון כל
 הירץ במי הירדן מי הירדן ויכרתו
 המים הירדים מלמעלה ויעמדו נר
 אחד ויהי בנסע העם מאחליהם
 לעבר ארץ הירדן והכהנים נשאי
 הארון הברית לפני העם וכבוא
 נשאי הארון עד הירדן ורגלי
 הכהנים נשאי הארון נטבלו בקצה
 המים והירדן מלא על כל גדותיו
 כל ימי קציר ויעמדו
 המים הירדים מלמעלה קמו נר
 אחד הרחק מאד באדם העיר אשר
 מצד צרתו וחירדים עלים הערבה
 ים המלח תמו נכרתו והעם עברו
 נגר יריחו ויעמדו הכהנים
 נשאי הארון ברית יהוה בחרבה
 בתוך הירדן הכובל ישראל עברום
 בחרבה עד אשר תמו כל הגוים
 לעבור את הירדן

ואלה
P

ויהיו שם עד היום הזה:

והכהנים נשאי הארון עמרים בתוך הירדן עד תם כל הדבר אשר צוה יהוה את יהושע לדבר אל העם ככל אשר צוה משה את יהושע וימהרו העם ועברו: ויהי כאשר תם כל העם לעבוד ויעברו ארון יהוה והכהנים לפני העם: ויעברו בני ראובן ובני נח וחצי שבט הַמְנַשֶׁה חֲמִשִּׁים לִפְנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל כְּאִשֶׁר דָּבַר אֱלֹהִים מִשָּׁה: בִּארְבָּעִים אֶלֶף חֲלוּצֵי הַצֶּבָא עָבְרוּ לִפְנֵי יְהוָה לְמַלְחָמָה אֶל עַרְבֹת יִרְחֹו: בַּיּוֹם הַהוּא נָדַל יְהוָה אֶת יְהוֹשֻׁעַ בְּעֵינֵי כָל יִשְׂרָאֵל וִירָאוּ אֹתוֹ כְּאִשֶׁר יִרְאוּ אֶת מֹשֶׁה כָּל יְמֵי חַיָּו: ויאמר יהוה אל יהושע לאמר: צוה את הכהנים נשאי ארון העדות ועלו מן הירדן ויצו יהושע את הכהנים לאמר עלו מן הירדן ויהי בעלות הכהנים נשאי ארון ברית יהוה מתוך הירדן נתקו כפות רגלי הכהנים אל החרבה וישבו מן הירדן למקומם וילכו כתמול שלשם על כל גדותיו: וחקם עלו מן הירדן בעשור לחדש הראשון ויחנו בגלגל בקצה מרח ירִיחו: ואת שתיים עשרה האבנים האלה אשר לקחו מן הירדן חקים יהושע בגלגל: ויאמר אל בני

ישראל לאמר אשר ישאלון בניכם מחר את אבותם לאמר מה האבנים האלה ויהודעתם את בניכם לאמר בנישבה עבר ישראל את הירדן הזה וישראל הוביש יהוה אליהם את מי הירדן מפניכם עד עברכם כאשר עשה יהוה אליהם לים סוף אשר הוביש מפנינו עד עברנו: למען דעת כל עמי הארץ את יד יהוה כי חזקה היא למען ראתם את יהוה אליהם כל הימים:

ויהי כשמע כל מלכי האמרי אשר ה בעבר הירדן ומהוכל מלכי הנעני אשר על הים את אשר הוביש יהוה את מי הירדן מפני בני ישראל עד עברנו וימס לבבם ולא

היה בם עוד רוח מפני בני ישראל בעת ההיא אמר יהוה אל יהושע עשה לך חרבות צרים ושוב מל את בני ישראל שנית:

ועשלו יהושע חרבות צרים ומל את בני ישראל אל גבעת הערלות: וזה הדבר אשר מל יהושע כל העם היצא ממצרים הזכרים כל אנשי המלחמה מתו במדבר ברך בצאתם ממצרים: כי מלים היו כל העם היצאים וכל העם הילדים במדבר ברך בצאתם ממצרים לא מלו: כי ארבעים שנה הלכו בני ישראל

Mmm
MM
MM
עכס
ק
אמרו
היום
0.16

מדבר אל עברו ויאמר שר צבא
 יהודה אל יהושע של נעלך מעל
 רגלך כי המקום אשר אתה עמד
 עליו קדש הוא מעש יהושע בן
 נון ויריחו סגרת ומסגרת מפני
 בני ישראל אין יוצא ואין בא
 ויאמר יהוה אל יהושע ראה
 נתתי בידך את יריחו ואת מלכה
 נפורי החיל וסבתם את העיר
 כל אנשי המלחמה הקיף את העיר
 פעם אחת כה תעשה ששת ימים
 ושבעה כהנים ישאו שבעה שופרות
 היו בלים לפני הארון וביום השביעי
 תסבו את העיר שבע פעמים
 והכהנים יתקעו בשופרות
 והיה במשך בקרן היובל בשמעכם
 את קול השופר יריעו כל העם
 תרועה גדולה ונפלה חומת העיר
 תחרתה ועלו העם איש נגדו
 ויקרא יהושע בן נון אל הכהנים
 ויאמר אליהם שאו את ארון הברית
 ושבעה כהנים ישאו שבעה שופרות
 יובלים לפני ארון יהוה ויאמרו
 אל העם עברו וסבו את העיר
 והחלוץ יעבר לפני ארון יהוה
 והיה באמר יהושע אל העם ושבעה
 הכהנים נשאים שבעה שופרות
 היובלים לפני יהודה עברו ותקעו
 בשופרות וארון ברית יהוה הלך
 אחריהם

במדבר עד תם כל הנזי אנשי
 המלחמה היוצאים מצרים אשר
 לא שמעו בקול יהודה אשר נשבע
 יהוה להם לבלתי הראותם את
 הארץ אשר נשבע יהוה לאבותם
 לתת לנו ארץ זבת חלב ודבש
 ואת בנייהם הקים תחתם אחסמל
 יהושע בני ערלים היו בני לאמלו
 אותם בדרך והיה באשר תמו
 כל הנזי להמול וישבו תחתם
 במחנה עד חיותם
 ויאמר יהוה אל יהושע היום נלותי
 את חרב מצרים מעליכם ויקרא
 שם המקום ההוא גלגל עד היום
 ההוא וחנו בני ישראל בגלגל
 ויעשו את הפסח בארבעה עשר יום
 לחדש בערב בערבות יריחו
 ויאכלו מעבור הארץ ממחרת
 הפסח מצות וקלוי בעצם היום הזה
 וישבת המן ממחרת באכלם
 מעבור הארץ ולא היה עוד לבני
 ישראל מן ויאכלו מתבואת ארץ
 כנען בשנה הקיץ
 והיה בהיות יהושע ביריחו וישא עיניו
 וירא והנה איש עמד לגודו וחרבו
 שלופה בידו וילך יהושע אליו
 ויאמר לו הלנו אתה אם לצרינו
 ויאמר לא כפי אני שר צבא יהוה
 עתה בארתי ויפל יהושע לפניו
 ארצה וישתחו ויאמר לו מיה אדני

קד
 110

תקע

P

והחלוץ הלך לפני הכהנים תקעו
 השופרות והמאסף הלך אחרי
 הארון הלך ותקוע בשופרות
 וארת העם צוה יהושע לאמר לא
 תריעו ולא תשמיעו את קולכם
 ולא יצא מפיכם דבר עד יום אמרי
 אליכם הריעו והריעתם ויסב
 ארון יהודה את העיר הקף פעם
 אחת ויבאו המנהג וילינו במחנה
 וישכם יהושע בבקר וישאו
 הכהנים את ארון יהוה ושבעה
 הכהנים נשאים שבעה שופרות
 היבלים לפני ארון יהודה הלכים
 הלך ותקעו בשופרות והחלוץ
 הלך לפנים והמאסף הלך אחרי
 ארון יהוה ותקוע בשופרות
 ויסבו את העיר ביום השני
 פעם אחת וישבו המחנה כה עשו
 ששת ימים ויהי ביום השביעי
 וישכמו בעלות השחר ויסבו את
 העיר במשפט הזה שבע פעמים רק
 ביום ההוא סבבו את העיר שבע
 פעמים ויהי בפעם השביעית
 תקעו הכהנים בשופרות ויאמר
 יהושע אל העם הריעו כי נתן יהוה
 לכם את העיר והיתה העיר חרם
 היא וכל אשר בה ליהוה רק רחב
 הזונה תחיה היא וכל אשר אתה
 בבית כי החבאתה את המלאכים
 אשר שלחתי ורק אתם שמרו

סוף

P

טו

מן החרם פן תחרימו ולקחתם מן
 החרם ושמתם את מחנה ישראל
 לחרם ועברתם אותו וכל כסף
 זהב וכלי נחשת וברזל קדש הוא
 ליהוה אוצר יהוה יבוא וירע
 העם ותקעו בשופרות ויהי כשמע
 העם את קול השופר וירעו העם
 מרועד גדולה ותפל החומה
 רחמיה ועל העם העירה איש
 נגדו וילכו את העיר ותחרימו
 את כל אשר בעיר מאיש ועד
 אשה מער ועד זקן ועד שור ושה
 וחמור לפי חרב ולשנים
 האנשים המרגלים את הארון
 אמר יהושע באו בית האשה הזונה
 והוציאו משם את האשה ואת כל
 אשר לה כאשר נשבעתם לה
 ויבאו הנערים המרגלים והוציאו
 את רחב ואת אביה ואת אמה
 ואת אחיה ואת כל אשר לה ואת
 כל משפחותיה הוציאו ויניחום
 מחוץ למחנה ישראל והעיר
 שרפו באש וכל אשר בה רק הכסף
 והזהב וכלי הנחשת וברזל נתנו
 אוצר בית יהוה וארת רחב
 הזונה ואת בית אביה ואת כל
 אשר לה החיה יהושע ותשב בקרב
 ישראל עד תיום הזה כי החביאתה
 את המלאכים אשר שלח יהושע
 לרגל את יריחו

וירע

כס

וַיִּשְׁמַע יְהוֹשֻׁעַ בְּעַת הַהֵיאָה לְאֹמֶר
 אֲרוּר הָאִישׁ לִפְנֵי יְהוָה אֲשֶׁר יִקּוּם
 וּבְנֵה אֶת-הָעוֹר הַזֶּה אֶת-יְרִיחוֹ
 בְּבִכְרוֹ וַיִּסְדְּנָה וּבְצִעִירוֹ יֵאָבֵד
 דְּלֹתֶיהָ וַיְהִי יְהוָה אֶת-
 יְהוֹשֻׁעַ וַיְהִי שֹׁמְעוֹ כְּכֹל הָאָרֶץ׃
 וַיִּמְעְלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מֵעַל בְּחָרֶם וַיִּקַּח
 עֵקֶב בֶּן-כְּרִמִּי בֶן-זִבְדִּי בֶן-רַחֵל לְמִשְׁחָה
 יְהוּדָה מִן הַחֲרָם וַיַּחֲרֵף יְהוָה
 בְּכַנְיֵי יִשְׂרָאֵל׃
 וַיִּשְׁלַח יְהוֹשֻׁעַ אֲנָשִׁים מִרִּיחוֹ הָעִי
 אֲשֶׁר עִם-בֵּית אֹון מִקֶּדֶם לְבֵית אֵל
 וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם לֵאמֹר עֲלוּ וּרְגְלוּ אֶת-
 הָאָרֶץ וַיַּעֲלוּ הָאֲנָשִׁים וַיִּרְגְלוּ אֶת-
 הָעִי׃
 וַיָּשׁוּבוּ אֶל יְהוֹשֻׁעַ וַיֹּאמְרוּ
 אֵלָיו אַל-נַעַל כָּל הָעַם בְּאַלְפִים אִישׁ
 אוֹ בְשָׁלֹשֶׁת אַלְפִים אִישׁ וְעָלוּ וַיִּכּוּ
 אֶת הָעִי אֶל-תֵּינֵעַ שְׂמֹרָה אֶת-כָּל-
 הָעַם כִּי מֵעַט הָמָּה׃
 וַיַּעֲלֶמֶן הָעַם
 שְׂמֹרָה בְשָׁלֹשֶׁת אַלְפִים אִישׁ וַיִּנְסוּ
 לִפְנֵי אֲנָשֵׁי הָעִי׃
 וַיִּכּוּ מֵהֶם אֲנָשֵׁי
 הָעִי כְּשָׁלֹשִׁים וְשֵׁשָׁה אִישׁ וַיִּרְדְּפוּם
 לִפְנֵי הַשָּׁעַר עַד-הַשִּׁבְרִים וַיּוֹכֵם
 בְּמִזְרָד וַיִּמַּסּ לֶבֶב הָעַם וַיְהִי לַמַּיִם׃
 וַיִּקְרַע יְהוֹשֻׁעַ שְׂמֹלֹתָיו וַיִּפֹּל עַל-
 פְּנֵי אֶרֶצָה לִפְנֵי אֶרֶץ יְהוּדָה עַד-
 הָעֵרֶב הוּא וּקְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּעֲלוּ עִמָּם
 עַל רֹאשָׁם׃
 וַיֹּאמֶר יְהוֹשֻׁעַ אֲהֵי
 אֲדֹנָי יְהוִה לְמֹה הָעֵבֶרֶת הַעֲבִיר
 אֶת הָעַם הַזֶּה אֶת-יְרִחוֹ לַחַת אֲתָנוּ

כִּי הָאֲמַרְי לְהֵאבִידֵנוּ וְלוֹ הוֹאֲלֵנוּ
 וְנִשָּׁב בְּעֵבֶר הִירְדֵן׃
 כִּי אֲדֹנָי מַה
 אָמַר אַחֲרָי אֲשֶׁר הִפְךָ יִשְׂרָאֵל עָרְף
 לִפְנֵי אֵיבָיו׃
 וַיִּשְׁמְעוּ הַכִּנְעָנִים וְכָל-
 יִשְׂבֵי הָאָרֶץ וַנִּסְפוּ עֲלֵינוּ וְהִכְרִיתוּ
 אֶת-שְׂמֹנוֹ מִן הָאָרֶץ וַמָּה תַעֲשֶׂה
 לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל׃
 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵל יְהוֹשֻׁעַ קִם לְךָ לִמְחָה
 זֶה אֲתָה נֹפֵל עַל-פְּנֵיךָ׃
 הֲטֵאָה יִשְׂרָאֵל וְגַם עֲבָדוּ אֶת-בְּרִיתִי אֲשֶׁר-
 צִוִּיתִי אוֹתָם וְגַם לָקְחוּ מִן הַחֲרָם וְגַם
 בָּנְבוּ וְגַם כָּחֲשׂוּ וְגַם שָׂמוּ בְכֻלֵּיהֶם׃
 וְלֹא יִכְלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל לָקוּם
 לִפְנֵי אֵיבֵיהֶם עָרְף וַיִּפְּנוּ לִפְנֵי אֵיבֵיהֶם
 כִּי הָיוּ לַחֲרָם לֹא אוֹסִיף לְהִיוֹת עִמָּכֶם
 אִם לֹא תִשְׁמִידוּ הַחֲרָם מִקִּרְבְּכֶם׃
 קִם קָדַשׁ אֶת-הָעַם וְאִמְרַת
 הַתְּקַדְּשׁוּ לַמִּזְבֵּחַ כִּי כֹה אָמַר יְהוָה
 אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל חֲרָם בְּקִרְבְּךָ יִשְׂרָאֵל
 לֹא תוֹכֵל לָקוּם לִפְנֵי אֵיבֶיךָ עַד-
 הִסְרִיכֶם הַחֲרָם מִקִּרְבְּכֶם׃
 וַתִּקְרַבְתֶּם בְּבָקָר לִשְׂבִיטֵיכֶם
 וְהָיָה הַשֶּׁבֶט אֲשֶׁר-יִלְכְּדֵנוּ יְהוָה
 יִקְרַב לַפְּשָׁפְחוֹת וְהַפְּשָׁפְחָה אֲשֶׁר-
 יִלְכְּדָנָה יְהוָה תִּקְרַב לְבָתִּים וְהַבַּיִת
 אֲשֶׁר יִלְכְּדֵנוּ יְהוָה יִקְרַב לְגִבְרִים׃
 וְהָיָה הַנִּלְכָד בְּחָרֶם יִשְׁרָף בְּאֵשׁ אֲתָנוּ
 וְאֶת-כָּל אֲשֶׁר-לוֹ כִּי עֵבֶר אֶת-
 בְּרִית יְהוָה וְכִי עָשָׂה נְבִלָה בְּיִשְׂרָאֵל
 וַיִּשְׁכַּם יְהוֹשֻׁעַ בְּבָקָר וַיִּקְרַב

עכרתנו ועפרך יהוה ביום הזה
 וירנמו אתו כל ישראל אבן ושרפו
 אתם באש ויסקלו אתם באבנים:
 ויקימו עליו גל אבנים גדול עד
 היום הזה וישב יהוה מחרון אפו
 על כן קרא שם המקום ההוא עמק
 עכור עד היום הזה:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל יְהוֹשֻׁעַ ח
 אֲלֵתִירָא וְאֵל תַּחַת־קַח עִמָּךְ אֶת
 כָּל־עַם הַמַּלְחָמָה וְקוּם עֲלֵה הָעֵי
 רָאָה נָתַתִּי בְיָדְךָ אֶת־מֶלֶךְ הָעֵי
 וְאֵת עַמּוֹ וְאֵת עִירוֹ וְאֵת אֶרְצוֹ:
 וְעִשִׂיתָ לְעַי וּלְמַלְכָּה בְּאֶשֶׁר
 עִשִׂיתָ לְיָרִיחוֹ וּלְמַלְכָּהּ רַק שְׁלָלָהּ
 וּבַהֲמַתָּה תִּבְנוּ לָכֶם שֵׁם לַךְ אַרְבַּ
 לְעִיר מֵאֲחֵרֶיהָ: וַיִּקַּם יְהוֹשֻׁעַ
 וְכָל־עַם הַמַּלְחָמָה לַעֲלוֹת הָעֵי
 וַיִּבְחַר יְהוֹשֻׁעַ שְׁלֹשִׁים אֶלֶף אִישׁ
 גְּבוּרֵי חַיִל וּשְׁלֹתָם לַיהוָה:
 וַיֵּצֵאוּ אֹתָם לֵאמֹר רְאוּ אֹתְכֶם אַרְבָּעִים
 לְעִיר מֵאֲחֵרֵי הָעִיר אֵל תִּרְחִיקוּ מִן־
 הָעִיר מֵאֵד וְהִיתֶם כָּלְכֶם נֹכְחִים:
 וְאַנְיּוּכַל הָעַם אֲשֶׁר אִתִּי נִקְרַב ^פ
 אֶל הָעִיר וְהָיָה כִּי־יֵצֵאוּ לְקִרְאֹתֵנוּ
 כְּאֲשֶׁר בְּרֵאשֹׁנָה וְנִסְנּוּ לַפְּנֵיהֶם:
 וַיֵּצֵאוּ אַחֲרֵינוּ עַד הִתְקַנּוּ אוֹתָם
 מִן־הָעִיר כִּי יֹאמְרוּ נִסִּים לַפְּנֵינוּ
 כְּאֲשֶׁר בְּרֵאשֹׁנָה וְנִסְנּוּ לַפְּנֵיהֶם:
 וְאֹתָם תִּקְמוּ מֵהָאוֹרֵב וְהוֹרֵשְׁתֶּם
 אֶת־הָעִיר וְנָתַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם

אֶת־יִשְׂרָאֵל לְשִׁבְטוֹ וּלְכַד שְׁבֹט
 יְהוּדָה: וַיִּקְרַב אֶת מִשְׁפַּחַת יְהוּדָה
 וּלְכַד אֶת מִשְׁפַּחַת הַזְּרֹחִי וַיִּקְרַב
 אֶת מִשְׁפַּחַת הַזְּרֹחִי לַגְּבֵרִים וּלְכַד
 זְבֻדִי: וַיִּקְרַב אֶת בֵּיתוֹ לַגְּבֵרִים
 וּלְכַד עֹכָן בֶּן־פְּרָמִי בֶן־זְבֻדִי בֶן־
 זָרַח לְמִטְהָ יְהוּדָה: וַיֹּאמֶר
 יְהוֹשֻׁעַ אֶל־עֹכָן בְּנֵי שֵׁם־נָא כְבוֹד
 לַיהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְהָיָה לְךָ תוֹרָה
 וְהִנֵּד־נָא לִי מַה עָשִׂיתָ אֶל־תַּבְחַד
 מִמֶּנִּי: וַעֲזַב עֹכָן אֶת יְהוֹשֻׁעַ וַיֹּאמֶר
 אֲמִנָּה אֲנִכִּי חֲטָאתִי לַיהוָה אֱלֹהֵי
 יִשְׂרָאֵל וְכִזַּאת וְכִזַּאת עָשִׂיתִי:
 וַאֲרָאָה בְּשָׁלַל אֲדָרְתִּי שְׁנַעַר ^{והכל}
 אֶחָת טוֹבָה וּמֵאֲתִים שְׁקִלִים כֶּסֶף
 וְלִשׁוֹן זָהָב אֶחָד חֲמִשִּׁים שְׁקִלִים
 מִשְׁקָלוֹ וְאֶחָמֶרֶס וְאֶקָּחָם וְהִנֵּם
 טַמְנִים בְּאֶרֶץ בְּתוֹךְ הָאֶהָלִי וְהִכְסֵף
 תַּחְתֵּיהֶם: וַיִּשְׁלַח יְהוֹשֻׁעַ מַלְאָכִים
 וַיִּרְצוּ הָאֶהָלָה וְהִנֵּה טַמּוּנָה בָּאֶהָלִי
 וְהִכְסֵף תַּחְתֵּיהֶם: וַיִּקְחוּם מִבְּתוֹךְ
 הָאֶהָל וַיִּבְאוּם אֶל יְהוֹשֻׁעַ וְאֵל כָּל־
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּצְקֵם לַפְּנֵי יְהוָה:
 וַיִּקַּח יְהוֹשֻׁעַ אֶת־עֹכָן בֶּן־זָרַח וְאֶת־
 הַכְּסֵף וְאֵת הָאֲדָרְתִּי וְאֵת לִשְׁוֹן
 הַזָּהָב וְאֵת בְּנֵי וְאֵת בְּנֹתָיו וְאֵת־
 שׁוֹרוֹ וְאֵת חֲמֹרוֹ וְאֵת צֹאֲנוֹ וְאֵת־
 אֶהָלוֹ וְאֵת כָּל־אֲשֶׁר־לוֹ וְכָל־
 יִשְׂרָאֵל עָמּוֹ וְעָלוּ אֹתָם עִמָּךְ עִבּוֹר:
 וַיֹּאמֶר יְהוֹשֻׁעַ מַה

והכל
פ

בידכם: והיה כתפושכם את העיר
 תציתו את העיר באש כדבר יהוה
 תעשו ראו צויתי אתכם: וישלחם
 יהושע וילכו אל המארב וישבו בין
 בית אל ובין העי מים לעי ויהושע
 בלילה ההוא בתוך העם: וישכם
 יהושע בבקר ויפקד את העם ועל
 הוא וקני ישראל לפני העם העי:
 וכל העם המלחמה אשר אתו עלו
 וישבו ויבאו נגד העיר ויחנו מצפון
 לעי והי בניו ובין העי ויקח
 פחמשת אלפים איש וישם אתם
 ארב בין בירת אל ובין העי מים
 לעיר: וישומו העם את כל המחנה
 אשר מצפון לעיר ואת עקבו מים
 לעיר וילך יהושע בלילה ההוא
 בתוך העסק: והי כראות מלך
 העי וימהרו וישכימו ויצאו אנשי
 העיר לקראת ישראל למלחמה
 הוא וכל עמו למועד לפני הערבה
 והוא לא ידע כי ארב לו מאחרי
 העיר: ונגעו יהושע וכל ישראל
 לפניהם וינסו דרך המדבר:
 ויעקו כל העם אשר בעיר
 לדרך אחריהם וירדפו אחרי יהושע
 וינתקו מן העיר: ולא נשאר
 איש בעי ובית אל אשר לא יצאו
 אחרי ישראל ועזבו ארת העיר
 פתוחה וירדפו אחרי ישראל:
 ויאמר יהוה אל-

יהושע נטה בכידון אשר בידך אל-
 העי כי בידך אתננה ויט יהושע
 בכידון אשר בידו אל העיר:
 והאורב קם מהרה ממקומו וירצו
 כנטרות ידו ויבאו העיר וילכדוה
 וימהרו ויציתו את העיר באש: ויפנו כ
 אנשי העי אחריהם וראו והנה עלה
 עשן העיר השמימה ולא היה בהם
 ידים לנוס הנה והנה והעם ריגס
 המדבר נהפך אל הרורף:
 ויהושע וכל ישראל ראו כוילכך
 הארב את העיר וכי עלה עשן העיר
 וישבו ויכו את אנשי העי: ואלה
 יצאו מן העיר לקראתם והיו ל
 לישראל בתוך גלה מזדה ואלה
 מזדה ויכו אותם עד בלתי השאיר
 להם שריד ופליט: ואת מלך העי
 תפשו הי ויקרבו אתו אל יהושע:
 והי בכלות ישראל להרג את כל-
 ישיבי העי בשדה במדבר אשר
 רדפום בו ויפלו כלם לפי חרב עדה
 תיחם וישבו כל ישראל העי ויכו
 אתה לפי חרב: והי כל הנפלים כס
 כיום ההוא מאיש ועד אשה שנים
 עשר אלף כל אנשי העי:
 ויהושע לא השיב ידו אשר נטרה
 בכידון עד אשר החרים את כל-
 ישיבי העי: רק הנהמה ושלל
 העיר ההיא בתו להם ישראל כדבר
 יהוה אשר צוה ארת יהושע:

לש
פ

טו

צבי

פ

וישרף יהושע את העי וישימה תל
 עולם שממה עד היום הזה ואת
 מלך העי תלה על העץ עד שעת הערב
 ובכני השמש צוה יהושע וירדו
 את נבלתו מן העץ וישליכו אותה
 אל פתח שער העיר וקימו עליו גל
 אבנים גדול עד היום הזה:

3 או יבנה יהושע מזבח ליהוה
 אלהי ישראל בהר עיבל כאשר
 צוה משה עבד יהוה את בני ישראל
 ככתוב בספר תורת משה מזבח
 אבנים שלמות אשר לא הניף עליהן
 ברזל ועלו עליו עלות ליהוה ויזבחו
 שלמים וכתב שם על האבנים
 את משנה תורת משה אשר כתב
 לפני בני ישראל וכל ישראל
 וקניו ושטרים ושפטו עמרים
 מזה ומזוה לארון נגד הכהנים
 הלויים נשאו ארון ברית יהודה כפר
 כאזרח חציו אל מול הר הזבחים
 ורחצו אל מול הר עיבל כאשר
 צוה משה עבד יהוה לברך את העם
 ישראל בראשנה ואחריו כן קרא
 את כל דברי התורה הברכה
 והקללה ככל הכתוב בספר ה
 התורה לא הית דבר מכל אשר
 צוה משה אשר לא קרא יהושע נגד
 כל קהל ישראל והנשים והטף והגד
 החלד בקרבם:

ויהי בשמע כל המלכים אשר

בעבר הירדן בהר ובשפלה ובכל
 חוף הים הגדול אל מול הלכנו
 החתי והאמרי הכנעני הפרזי החוי
 והיבוסי ותקבצו יהוה להלחם עם
 יהושע ועם ישראל בהאחר וישבי
 בבעון שמעו את אשר עשה יהושע
 ליריחו ולעי ויעשו גם הפה בערמה

וילכו ויצטרו ויקחו שקים בלים
 לחמוריהם ונאדורת יין בלים
 ומבקעים ומצורים ונעלות בלות
 ומטלאות ברנליהם ושלמות בלות
 עליהם וכל לחם צידם יבש היה
 בקדים וילכו אל יהושע אל
 המחנה הנלל ויאמרו אליו ואל

איש ישראל מצד רחוקה באנו
 ועתה כרתו לנו ברית ויאמרו איש
 ישראל אל החוי אלי בקרבי אתה
 יושב ואיך אכרות לך ברית:

ויאמרו אל יהושע עבדיך אנתנו
 ויאמר אליהם יהושע מי אתם ומאין
 תבאו ויאמרו אליו מארץ רחוקה
 מאד באו עבדיך לשם יהוה אלהיך
 כי שמענו שמעו ואת כל אשר עשה
 במצרים ואת כל אשר עשה
 לשני מלכי האמרי אשר בעבר ה
 הירדן לסיחון מלך השבון ולעוג
 מלך הבשן אשר בעשתרות:

ויאמרו אלינו זקינינו וכל ישיבי א
 ארצנו לאבד קחו בידכם צידה
 לדרך ולכו לקראתם ויאמרתם

ויאמרו
 P

106

אליהם עבדיכם אנחנו ועתה ברתו לנו ברית זה לחמינו חס הצמידנו אתו מבתינו ביום צאתנו ללכת אליכם ועתה הנה ובש והיה נקדים ואלה נאדות חיון אשר מלאנו חדשים והנה התבקעו ואלה שלמותינו ונעלינו בלו מרב הדרך מאד ויקחו האנשים מצידם ואת פי יהוה לא שאלו ויעשלם יהושע שלום ויכתת להם ברית לחיותם וישבעו להם נשיא העדה והיו מקצה שלשת ימים אחרי אשר ברתו להם ברית וישמעו כי קרבים הם אליו ובקרבו הם יושבים ויסעו בני ישראל ובאואל עריהם ביום השלישי ועריהם נבעון והכפירה ובארות וקרית יערים ולא הכום בני ישראל נשבעו להם נשיא העדה ביהודה אלהי ישראל וילנו כל העדה על הא הנשאים ויאמרו כל הנשאים אל כל העדה אנחנו נשבענו להם ביהוה אלהי ישראל ועתה לא נוכל לנעם בהם זאת נעשה להם והחיה אותם ולא יתירה עלינו קצף על השבועה אשר נשבענו להם ויאמרו אליהם הנשאים יחי והיו חבי עצים ושאבי מים לכל העדה כאשר דברו להם הנשאים ויקרא להם יהושע וידבר אליהם

לאמר למה רמיתם אתנו לאמר רחוקים אנחנו מכם מאד ואתם בקרבנו יושבים ועתה ארוקים אתם ולא יפרת מכם עבד וחטבי עצים ושאבי מים לבות אלהי ויענו את יהושע ויאמרו פי הנה הנה לעבדיך את אשר צוה יהוה אלהיך את משה עבדו לתת לכם את כל הארץ ולחשמד את כל יושבי הארץ מפניכם ונירמא מאד לנפשתינו מפניכם ונעשה את הדבר הזה ועתה הננו בדרך כטוב וכישר בעיניך לעשות לנו עשה ויעש להם כן ויצל אותם מיד בני ישראל ולא הרגום ויתנם יהושע ביום ההוא חטבי עצים ושאבי מים לעדה ולמזבח יהוה עד היום הזה אל המקום אשר יבחר ויהי כשמעו אדני צדק מלך ירושלים כי לכד יהושע את העי ויחרימה כאשר עשה ליריחו ולמלכה בן עשה לעי ולמלכה וכי השלימו יושבי נבעון את ישראל ויהיו בקרבם ויראו מאד כי עיר גדולה נבעון באחת ערי הממלכה וכי היא גדולה מן העי וכל אנשיה נכרים וישלח אדני צדק מלך ירושלים אל הוהם מלך חברון ואל פראם מלך ירמורת ואל יפיע מלך

כ

טו

כ

מלך לכיש ואלה הבר מלך עגלון
לאמר עלו אלי ועזרתי ונכה את
גבעון כי השלימה את יהושע ואת
בני ישראל ואספו ויעלו חמשת
מלכי האמרי מלך ירושלם מלך
חברון מלך ירמורת מלך לכיש
מלך עגלון הם וכל מחניהם ויחנו
על גבעון ולחמו עליה וישלחו
אנשי גבעון אל יהושע אל המחנה
הגלגלה לאמר אל הרף ידך
מעבר יד על האלנו מהרה והושיעה
לנו ועזרנו כי נקבצו אלנו כל מלכי
האמרי שבי ההר ועל יהושע
מן הגלגל הוא וכל עם המלחמה
עמו וכל בצורי החיל
ויאמר יהוה אל יהושע אל
תירא מהם כי בידך נתתם לא
יעמד איש מהם בפניך
ויבא אליהם יהושע פתאום כל
הלילה עלה בן הגלגל ויהי
יהוה לפני ישראל ויבם מכה גדולה
גבעון וירדפם דרך מעלה בית
חורן ויבם עד עזקה ועד מקדה
ויהי בנוסם מפני ישראל הם
במורד בית חורן ויהודה ויחשבו
עליהם אנשים גדלות מן השמים
עד עזקה וימרו רבים אשר מתו
בבני ויפרד מאשר הרנו בני
ישראל בחרב
אז ידבר יהושע ליהוה ביום תת

יהוה ארת האמרי לפני בני ישראל
ויאמר לעיני ישראל שמש גבעון
יום ורח בעמק אלון ויודס השמש
ורח עמד עד יקם גוי איביו הלא
היא כהובה על ספר הישר ועמד
השמש בחצי השמים ולא יאזן
לבוא פיוס תמים ולא היה כיום
ההוא לפניו ואחריו לשמע יהוה
בקול איש כי יהוה נלחם לישראל
וישב יהושע וכל ישראל עמו
אל המחנה הגלגלה וינסו חמשת
המלכים האלה ויחבאו במערה
במקדה ויגד ליהושע לאמר
נמצאו חמשת המלכים נחבאים
במערה במקדה ויאמר יהושע
גלו אנבים גדלות אלפי המערה
והפקדו עליה אנשים לשמרם
ואתם אל תעמדו רדפו אחרי
איביכם וזנבתם אותם אל תתנום
לבוא אל עריהם כי נתנם יהוה
אלהיכם בידכם ויהי ככלות
יהושע ובני ישראל להכותם מקדה
גדולה מאד עד תמם והשרידים
שרדו בהם ויבאו אל ערי המבצר
וישבו כל העם אל המחנה
אל יהושע מקדה בשלום לא חרץ
לבני ישראל לאיש את לשנו
ויאמר יהושע פתחו את פי ה
המערה והוציאו אלי את חמשת
המלכים האלה מן המערה

טו

ואת מלכה ויבנה לפי חרב ואת כל
הנפש אשר בה לא השאיר בה
שריד ועש למלכה כגשר עשה
למלך יריחו:

ועבר יהושע וכל ישראל עמו
מלבנה לכישה ויחן עליה וילחם
בה ויתן יהוה את לביש ביד
ישראל וילבדה ביום השני ויבנה
לפי חרב ואת כל הנפש אשר בה
ככל אשר עשה ללבנה:

אז עלה הרם מלך גזר לעזר
את לביש ויבדה יהושע ואת עמו
עד בלתי השאיר לו שריד:

ועבר יהושע וכל ישראל
עמו מלביש ענגלדה ויחנו עליה
וילחמו עליה וילבדה ביום ההוא
ויבנה לפי חרב ואת כל הנפש
אשר בה ביום ההוא החריס ככל
אשר עשה ללביש:

ועל יהושע וכל ישראל עמו
מענגלונה חכרונה וילחמו עליה
וילבדה ויבנה לפי חרב ואת

מלכה ואת כל עריה ואת כל הנפש
אשר בה לא השאיר שריד ככל
אשר עשה לענגלון ויחרס אותה
ואת כל הנפש אשר בה: וישב
יהושע וכל ישראל אל עמו דבריה

וילחם עליה וילבדה ואת מלכה
ואת כל עריה ויבנה לפי חרב
ויחרמו את כל נפש אשר בה לא

ועשו כן ויצאו אליו את חמשת
המלכים האלה מן המערה את
מלך ירושלים את מלך חברון את
מלך ירמות את מלך לכיש את
מלך ענגלון: והיו כהוציאם את
המלכים האלה אל יהושע ויקרא
יהושע אל כל איש ישראל ויאמר
אל קציני אנשי המלחמה החלכוא
אתו קרבו שימו את רגליכם על
צוהי המלכים האלה ויקרבו
וישימו את רגליהם על צואריהם:

כס

ויאמר אליהם יהושע אל תיראו
ואל תחתו חזקו ואמצו כי ככה
יעשה יהוה לכל איביכם אשר אתם
נלחמים אותם: ויכס יהושע אחריו
כן וימיתם ויתלם על חמשה עצים
והיו תלויים על העצים עד הערב:
והי לעת בוא השמש צורה יהושע
וידידום מעל העצים וישלכם אל
המערה אשר נחבאו שם וישמו
אבנים גדלות על פי המערה עד
עצם היום הזה:

ואת מקדה לכד יהושע ביום ההוא
ויבנה לפי חרב ואת מלכה החרס
אותם ואת כל הנפש אשר בה לא
השאיר שריד ויעש למלך מקדה
כאשר עשה למלך יריחו:

ועבר יהושע וכל ישראל
עמו ממקדה לבנה וילחם עם לבנה
ויתן יהוה גם אותה ביד ישראל

3

השאיר שריד באשר עשה לחברון
בן עשה לדבריה ולמלכה ובאשר
עשה לבנתה ולמלכה:

חללים לפני ישראל את סוסייהם
תעקר ואת מרכבתיהם תשרף
באש ויבוא יהושע וכל עם
המלחמה עמו על ידם על מי מרום
פתאם ויפלו בהם ויתנם יהוה
ביד ישראל ויבוס וירדפום עד
צידון רבה ועד משרפות מוסועד
בקעת מצפה מזרח ויבוס עד
בלתי השאיר להם שריד ויעש
להם יהושע כאשר אמר לו יהוה
את סוסייהם עקר ואת מרכבתיהם
שרף באש:

ויבא יהושע את כל הארץ
ההר והנגב והשפלה והאשרות
ואת כל מלכיהם לא השאיר שריד
ואת כל הנשמרה החרים כאשר
צוה יהוה אלהי ישראל ויבוס
יהושע מקדש ברנע ועד עזה ואת
כל ארץ בשון ועד נבעון ואת כל
המלכים האלה ואת ארצם לכר
ויהושע פעם אחת כי יהוה אלהי
ישראל נלחם לישראל וישב יהושע
וכל ישראל עמו אל המחנה
הדלילה ויהי כשמע יבין
מלך חצור וישלח אל יובב מלך
מדון ואל מלך שמרון ואל מלך
אכשף ואל המלכים אשר מצפון
בהר ובערבה נגב כנרות ובשפלה
ובנפות הור מים הכנעני ממזרח
ומים ותאמרו יתחמו והפדו והיבוסו
בהר ויהתו תחרת מן בארץ
המצפה ויצאו הסוכל מחניהם
עמם עם דב כחול אשר על שפת
הים לרב וסוס ורכב רב מאד
ויעדו כל המלכים האלה ויבאו
מחני יחדו אל מירוס להם עם
יהושע ויאמר יהוה
אל תיראו מפניהם כי
אנכי נתן את כלם

וישב יהושע בעת ההיא וילפד
את חצור ואת מלכה הכה בהרב
כי חצור לפנים היא ראש כל
הממלכות האלה ויבא את כל
הנפש אשר בה לפי חרב החרים
לא נותר כל נשמה ואת חצור
שרף באש ואת כל ערי
המלכים האלה ואת כל מלכיהם
לכר יהושע ויבוס לפי חרב החרים
אותם כאשר צוה משה עבד יהוה
רק כל הערים העמדורות על
תלים לא שרפם ישראל וזלתי
את חצור לבדה שרף יהושע
וכל שלל הערים האלה והבהמה
בזו להם בני ישראל רק את כל
האדם הכו לפי חרב עד השמרים
אותם לא השאירו כל נשמה
כאשר צוה יהוה את משה עבדו

11

וכן צוה משה את יהושע וכן עשה
 יהושע לא חסיר דבר מכל אשר
 צוה יהוה את משה וזקח יהושע
 את כל הארץ הזאת החר ואת
 כל הנגב ואת כל ארץ השון ואת
 השפלה ואת הערבה ואת הר
 ישראל ושפלתו מן החר
 דחלק העלה שעיר ועד בעל גר
 פבקעת הלכנו תחרת הר חרמון
 ואת כל מלכיהם לכו ויכסו מיתמו
 ימוס רבים עשה יהושע את כל
 המלכים האלה מלחמה ולא היה
 עיר אשר השלימה אל בני ישראל
 בלתי החיו ישובי נבעון את הכל
 לקחו במלחמה כי מאת יהוה
 היתה לחזק את לבם לקראת
 המלחמה את ישראל למען
 החרימם לבלתי היות להם תחנה
 כי למען השמעו כבאשר צוה יהוה
 את משה ויבא יהושע בעת
 ההיא ויכרת את הענקים מן החר
 מן הברון מן דבר מן ענב ומכל
 הר יהודה ומכל חת ישראל עם
 עריהם החרימם יהושע לא
 נותר ענקים בארץ בני ישראל רק
 בעזה בנת ובאשדוד ושארו
 ויקח יהושע את כל הארץ ככל
 אשר דבר יהוה אל משה ויתנה
 יהושע לנחל הלישראל במחלקתם
 לשבטיהם והארץ שקטה

ממלחמה ואלה מלכי הארץ אשר בניו
 ישראל ורשו את ארצם בעבר
 הירדן מזה השמש ממל ארנון
 עד הכרמון וכל הערבה מזרחת
 סיחון מלך האמרי הישב בחשבון
 משל מערער אשר על שפת נחל
 ארנון ותוד הנחל וחצי הנחל עד
 ועד יבק הנחל גבול בני עמון
 והערבה עד ים פנדות מזרחת ועד
 ים הערבה ים המלח מזרחת דרך
 בית הששת ומזמן תחת אשדות
 הפסגה וגבול עוג מלך הבשן
 מיתר הרפאים היושב בעשתרות
 ובאררעית ומשל בהר חרמון
 ובסלכיה ובכל הבשן עד גבול
 הגושורי וחמעכת וחצי הנחל עד
 גבול סיחון מלך חשבון משה
 עבר יתנה ובני ישראל הכו ויתנה
 משרה עבר יהוה ורשה לראובני
 ולגדי ולחצי שבט המנשה
 ואלה מלכי הארץ אשר הכה
 יהושע ובני ישראל בעבר הירדן
 יקח מבבל גר בבקעת הלכנו ועד
 החר החלק העלה שעיר ויתנה
 יהושע לשבטי ישראל ורשה
 כמחלקתם בחר ובשפלה ובערבה
 ובאשדוד ובכפר ובענב ויתנה
 האמרי ורובנעני וחרוני
 והיבסי

מלך העו אשר מצד בית אל אחד
 מלך ירושלים אחד
 מלך חברון אחד
 מלך יבמות אחד
 מלך לכיש אחד
 מלך ענרון אחד
 מלך גור אחד
 מלך דבר אחד
 מלך גדר אחד
 מלך חרמת אחד
 מלך ערר אחד
 מלך לבנה אחד
 מלך עולם אחד
 מלך מקדה אחד
 מלך בית אל אחד
 מלך תפוח אחד
 מלך חפר אחד
 מלך אפק אחד
 מלך לשרון אחד
 מלך מדון אחד
 מלך חצור אחד
 מלך שמרון מראון אחד
 מלך אכשף אחד
 מלך תענך אחד
 מלך סגרו אחד
 מלך מדש אחד
 מלך יקנעם לכרמל אחד
 מלך בזהר נפת הור אחד
 מלך גים לגלגל אחד
 אחר כל מלכים שלשים ואחד

עיר יו

והושע זקן בא בימים
 ואמר יהוה אליו אתה זקנתה באת
 בימים והארץ נשארה הרבה מאד
 להשתמה וזאת הארץ הנשארת כל
 גלילות הפלשתים וכל הנשורים
 מן השחור אשר על פני מצרים
 ועד נבול עקרון צפונת לבנעני
 תחשב המשרת סדני פלשתים
 העזתי והאשדורי האשקלוני הנתי
 והעקרוני והעוים מתימן כל ארץ
 הכנעני ומערה אשר לצידנים עד
 אפקה עד נבול האמרי והארץ
 הנבלי וכל הלבנון מורח השמש
 מפעל נד תחת הר הרמון עד לבוא
 חמת כל ישיבי ההר מן הלבנון
 עד משרפת מים כל צידנים אנכי
 אורישם מפני בני ישראל רק הפלתי
 לישראל בנחלה כאשר צויתך
 ועתה חלק את הארץ הזאת
 בנחלה לתשעת השבטים וחצי
 השבט המנשה עמו הראובני
 והנתי לקחו נחלתם אשר נתן להם
 משה בעבר הירדן מורחיה כאשר
 נתן להם משה עבד יהוה
 מערוער אשר על שפת נחל ארנון
 הי עיר אשר בתוך הנחל וכל
 המישור מידבא עד דיבון
 וכל ערסיהון מלך האמרי אשר
 מלך בחשבון עד נבול בני עמון
 והגל עד נבול הנשורי והמעבת

וכל הר הרומן וכל דבשן עד
 סלכה כל ממלכות עון בבשן
 אשר מלך בעשתרות ובארדעי הוא
 נשאר מותר הרפאים ופס משה
 ורשמי ולא חרשו בני ישראל
 את הנשור ואת הנזעמי וישב
 נשור ומעכת בקרב ישראל עד היום
 הזה רק לשבת הלוי לא נתן נחלה
 אשר יהיה אל הישראל הוא נחלתו
 כאשר דבר לה ויתן משה
 למטה בני ראובן למשפחותם
 ויהי להם הנבול מערוער אשר על
 שפת נחל ארנון והעיר אשר בתוך
 הנחל וכל המישור על מרבא
 השבון וכל ערוד אשר במישור
 דיבון ובמות בעלובית בעל מעון
 ויהצו וקרמות ומפעת וקריתם
 ושכמה ואת השחר בהר העמק
 ובית פעור ואשדוד הפסגה ובית
 הישמות וכל ערי המישור וכל
 ממלכות סיוון מלך האמרי אשר
 מלך בחשבון אשר הכה משה אתו
 ואת נשיא מרון את אויבאת דקס
 ואת צור ואת חור ואת דבענסימי
 סיוון ושב הארץ ואת בלעם בן
 בעור הקוסם הרגו בני ישראל בחרב
 אל חלליהם

סו כתיב
71

ויתן משה למטה נד לבני מי
 למשפחותם ויהי להם הנבול מעור
 וכל ערי הנלעד והצי ארץ בני עמון
 עד ערוער אשר על פני רבתו
 ומחשבון עד המת המצפה ובטנים
 וממתנים עד נבול לדביר וכעמק
 בית הרם ובית נמרה וסבורת ופון
 יתר ממלכות סיוון מלך השבון
 הירדן ונבול עד קצה ים כנרת עכו
 הירדן מורחה ואת נחלת בני נד
 למשפחותם הערים וחצרותם

כס ויתן משה לחצי
 שבט מנשה ויהי לחצי משה
 בני מנשה למשפחתם ויהי נבולם
 מפתנים כל אבשן כל ממלכות
 עון מלך הבשן וכל חות יאר אשר
 בבשן ששים עיר וחצי הנלעד
 ועשתרות וארדעי ערי ממלכות
 עון בבשן לבני מכור בן מנשה
 לחצי בני מכור למשפחותם ואלה
 אשר נחל משה בערבות מאב
 מעבר לירדן ויהו מורחה ויהי שבט
 הלוי לא נתן משה נחלה יהיה אלה
 ישראל היא נחלתם כאשר
 דבר להם

על

ואלה אשר נחלו בני ישראל יד
 בירדן כנען אשר נחלו אותם
 אלעזר הכהן והושע בן נון וראשי
 אבות הממט לבני ישראל
 בגורל נחלתם כאשר צוה יהוה
 ביד

בִּיד־מִשָּׁה לַתְּשַׁעַת הַמַּטּוֹת וַחֲצִי
 הַמַּטֵּה: בִּי־נָתַן מֹשֶׁה נַחֲלַת שְׁנֵי
 הַמַּטּוֹת וַחֲצִי הַמַּטֵּה מֵעֵבֶר לִירֵדן
 וְלִלְוִיִּם לֹא־נָתַן נַחֲלָה בְּתוֹכָם: כִּי־
 הָיוּ בְנֵי־יוֹסֵף שְׁנֵי מַטּוֹת מִנְּשֵׁה
 וְאֶפְרַיִם וְלֹא־נָתַן חֶלֶק לְלוֹיִם בְּאֶרֶץ
 כְּנָעַן עָרֹם לְשִׁבְתָּ וּמִנְּרִשֵׁי־הַם
 לַמִּקְנֵיהֶם וּלְקַנְיָנָם: כַּאֲשֶׁר צִוִּיתָ
 יְהוָה אֱת־מֹשֶׁה בֶּן עֶשְׂרֵן בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
 וַחֲלָקוּ אֶת־הָאָרֶץ: וַיָּשׁוּבוּ־בְנֵי־
 יְהוּדָה אֶל־יְהוֹשֻׁעַ בְּגִלְגָּל וַיֹּאמְרוּ
 אֵלָיו פֹּלֵךְ בֶּן־יַפְנֵה הַקְּנִזִּי אֲתָה
 יָדַעְתָּ אֶת־הַדְּבָר אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה
 אֶל־מֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים עַל אֹזְנִי
 וְעַל אֹזְנוֹתֶיךָ בְּקֹדֶשׁ בְּרִנֵּעַ: בֶּן־
 אַרְבָּעִים שָׁנָה אָנֹכִי בִשְׁלַח מֹשֶׁה
 עִבְדְּךָ יְהוָה אֹתִי מִקְדָּשׁ בְּרִנֵּעַ לְרַגְלִי
 אֶת־הָאָרֶץ וְאִשְׁכַּח אֹתוֹ דְּבַר כַּאֲשֶׁר
 עָם־לִבְבוֹ: וְאֲחִי אֲשֶׁר עָלוּ עִמִּי
 הִמְסִיוּ אֶת־לֵב הָעָם וַיֹּאמְרוּ מִלֵּאתִי
 אַחֲרֵי־יְהוָה אֱלֹהֵינוּ: וַיִּשְׁבַּע מֹשֶׁה
 בְּיוֹם הַהוּא לֵאמֹר אִם־לֹא־הָאָרֶץ
 אֲשֶׁר דִּדְבַרְתִּי רַגְלִי בְּהַלְכִתִּי־הִרְ
 לִנְחֹלָה לְבָנֶיךָ עַד־עוֹלָם כִּי מִלֵּאת
 אַחֲרֵי־יְהוָה אֱלֹהֵינוּ: וְעַתָּה
 הִנֵּה הַחַיָּה יְהוּת אֲזוֹתֵי כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר
 יְהוָה אַרְבָּעִים וַחֲמִשָּׁן שָׁנָה מֵאֹד דְּבַר
 יְהוָה אֶרֶץ הַדְּבָר הוּת אֶל־מֹשֶׁה
 אֲשֶׁר הִלְךְ יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבַר וְעַתָּה
 הִנֵּה אָנֹכִי הַיּוֹם בֶּן־חֲמִשָּׁן וּשְׁמֹנִים

שָׁנָה: עוֹדֵנִי הַיּוֹם הַזֶּה כַּאֲשֶׁר בָּיָם
 שְׁלַח אֹזְרֵי מֹשֶׁה רַכְחֵי אֹד וּכְכַח כִּף רַכְכֵי
 עַתָּה לְמַלְחָמָה וּלְצֵאתָ וּלְבֹאֵי:
 יָעַתָּה תִּנְהַל אֶת־הַהָר הַזֶּה הוּת אֲשֶׁר־
 דִּבֶּר יְהוָה בְּיוֹם הַהוּא כִּי־אָתָּה
 שָׁמַעְתָּ בְּיוֹם הַהוּא כִּי־עֲנִקִים שָׁם
 וְעָרִים גְּדֹלוֹת בְּצִדּוֹת־אֵילֵי־יְהוּת
 אֹתִי וְהוֹרִשְׁתָּם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה:
 יָי וַיּוֹבְרָחוּ יְהוֹשֻׁעַ וַיִּתֵּן אֶת־חֲבֵרֹן
 לְכֹלֵךְ בֶּן־יַפְנֵה לְנַחֲלָה: יָי עַל־כֵּן
 הִיתָ חֲבֵרֹן לְכֹלֵךְ בֶּן־יַפְנֵה הַקְּנִזִּי
 לְנַחֲלָה עַד הַיּוֹם הוּת וְעַן אֲשֶׁר־
 מִלֵּא אַחֲרֵי־יְהוָה אֱלֹהֵי־יִשְׂרָאֵל:
 יָי וְשֵׁם חֲבֵרֹן לְפָנִים קָרִית אַרְבַּע
 הָאָדָם הַגְּדוֹל בְּעֲנִקִים הוּא וְהָאָרֶץ
 שָׁקֵטָה מִמְּלַחְמָה:

וַיְהִי הַגְּדוֹל לַמַּטֵּה **מ**
 בְּנֵי יְהוּדָה לְמִשְׁפַּחְתָּם אֶל־נָבוֹל
 אֲדָוִם מִדְּבַר צֶן נָבַח מִקְצֵה תִּמְנָן:
 יָי וַיִּשְׁוּ לָהֶם נָבוֹל נָבַח מִקְצֵה יָם
 הַמֶּלֶח מִן־חֵלְשֵׁן הַפְּנֵה נָבַח:
 יָי וַיֵּצֵא אֶל־מִנְּבַח לְמַעַל עֲקָרִים
 וְעֵבֶר צִנָּה וְעֵלָה מִנְּבַח לְקֹדֶשׁ בְּרִנֵּעַ
 וְעֵבֶר חֲצוֹן וְעֵלָה אֲדָרָה וְנָסַב
 הַקְּרָקֵעָה: יָי וְעֵבֶר עֲצְמוֹנָה וַיֵּצֵא
 נַחֲל מִצְרַיִם וְהָיָה תִּצְאוֹת הַגְּבוּל וְסִי
 יָי וְהָיָה לָהֶם נָבוֹל נָבַח: יָי וְנָבוֹל
 קָדְמָה יָם הַמֶּלֶח עַד־קִצְרֵה הַיְרֵדן
 וְנָבוֹל לְפָנֵי־אֵת צְפוֹנָה מִן־שׁוֹן הַיָּם
 מִקְצֵה הַיְרֵדן: יָי וְעֵלָה הַגְּבוּל בֵּית

חלה ועבר מצפון לבית הערבה
ועלה הנבול אכן בן ראובן :
ועלה הנבול דברה מעמק עכו
וצפונה פנה אל הנבל אשר נכח
למעלה אדמים אשר מנגב לחל
ועבר הנבול אל מי עין שמש והיו
תצאתיו אל עין רבל : ועלה הנבול
גיבן הנם אל כתף היבוס מנגב
היא ירושלים ועלה הנבול אל ראש
ההר אשר על פנינו הנם יבנה
אשר בקצה עמק רפאים צפונה :
ותאר הנבול מראש ההר אל מעין
מי נפתח ויצא אל ערי הר עפרון
ותאר הנבול בעלה היא קרית
יערים : ונסב הנבול מבעלה ימה
אל הר שעיר ועבר אל כתף הר
יערים מצפונה היא כסלון וירד
בית שמש ועבר תמנה : ויצא
הנבול אל כתף עקרון צפונה
ותאר הנבול שפרונה ועבר הר
הבעלת ויצא ונבאל והיו תצאות
הנבול ימה : ונבול ים הימה הגדול
ונבול זה נבול בני יהודה סביב
למשפחתם : ולכלב בן יפנה נתן
חלק בתוך בני יהודה אל פי יהודה
ליהושע את קרית ארבעאבי הענק
היא חברון : וירש משם כלב את
שלושה בני הענק את שש ואח
אחימן ואת תל מילידי הענק :
וישל משם אל ישבי דבר ושם

דבר לפני קרית ספר :
"ויאמר כלב אשר יבנה את קרית
ספר ולכרה ונתתי לו ארץ עכסה
בתול אשה : " וילפדה עתניאל בן
קנז אחי כלב ויתן לו ארץ עכסה
בתול אשה : " ויהיו כבואה ותסיתהו
לשאול מאת אביו שרה ותצנח
מעל החמור ויאמר לה כלב מרה
לך : " ותאמר תנה לי ברכה כי ארץ
הנגב נתחמי ונתתה לי גלית מים
ויתן לה את גלית עליוזת ואת גלית
תחתיוזת : זאת נהלת
מטה בני יהודה למשפחתם : " ויהיו
הערים מקצה למטה בני יהודה
אל נבול אדום בנגבה קבצאל
ועדר ונור : " וקינה ורימונה ועד עדה :
" וקרדש וחצור ויתנן : " דף ושלם
ובעלות : " וחצור חדתה וקריות
הגרון היא חצור : " אמם ושמע
ומולדה : " וחצר גדה וחשמון ובית
פלט : " וחצר שועל ובאר שבע
ובזיותיה : " בעלה ועיים ועצם :
" זאל תולד וכסיל והרמה : " וצקלב
ומדמנה וסנסנה : " ור באזת ושלחים
ועין ורמון כל ערים עשרים ותשע
וחצרות : " בשפלה אשתאול וצרעה
ואשנה : " וחנח ועין גנים תפות
והענים : " וירמות ועדלם שזכה ועוקה :
" ושערים ועדימים וחגרה ונדרתים
ערים ארבע עשרה וחצרות : " צנן
וחרשה

לחורשים וישב היבסי את בני יהודה בירושלם עד היום הזה

וצאה הנורל לבני יוסף מירדן

יריחו למי יריחו מזרח המדבר עלה מיריחו בהר בית אל וצא

מבית אל לזדה ועבר אל נבול הארכי עטרות וירד יפה אל נבול

היפלט עד נבול בית הורדן תחתון וער נור והיו תצאתימה וינחלו

בני יוסף מנשה ואפרים ויהי נבול בני אפרים למשפחתם ויהי

נבול נחלתם מזרח עטרות אדר עד בית חרון עליון ויצא

הנבול הימה המכמתת מצפון ונסב הנבול מזרח תצאת שלה ועבר

אותו ממזרח ינהה וירד מינהה עטרות ונערתה ופנע ביריחו וצא

הירדן מתפוח לך הנבול יפוז נחלקנה והיו תצאתיו הימה זאת

נחלת מטה בני אפרים למשפחתם והערים המבדלות לבני אפרים

בתוך נחלת בני מנשה כל הערים וחצרותן ולא הורישו את

הכנעני היושב בנור וישב הכנעני בקרב אפרים עד היום הזה והי

למס עבר והיו הנורל למטה מנשה כי הוא בכור יוסף למכיר בכור מנשה אבי

הגלעד כי הוא היה איש מלחמה וחרלו הגלעד והבשן והיו

כר 20 4 לבני

וחדשה ומנרל נד ודלען והמצפה ויקתאל לט לכיש ובצקת ועלון

וכבו ולחמם וכתל יש ונדרות בית דגון ונעמה ומקדה ערים שש

עטרה וחצרותן לבנה ועתר ועשו ויפתח ואשנה ונציב וקעילה

ואכויב ומראשה ערים תשע וחצרותן עקרון וננתיה וחצרות

מעקרון ויפיה כל אשר על יד אשדוד וחצרותן אשדוד בננתיה

וחצרות עזה בננתיה וחצרות עד נחל מצרים והים הנבול ונבול

ובהר שמיר ויתר ושוכה ודנה וקרית סנה הי דבר וענב

ואשתמה וענים ונשן וחלן וגלה ערים אחת עטרה וחצרות ארב

ודומה ואשען וינום ובית תפוח ואפקה וחמטה וקרית ארבע היא

חברון וציער ערים תשע וחצרות מעון פרמל וזוף ויטה ויזרעאל

ויקדעס וזנח וקון נבעה ותמנה ערים עטר וחצרותן חלחול בית

צור ונדרו ומערת ובית ענרת ואלתקן ערים שש וחצרותן

קרית בעל היא קרית ערים והרבה ערים שתים וחצרותן במדבר

בית הערבה מדון וסככה והנבשן ועיר המלה ועין נדי ערים

שש וחצרותן וארת היבסי מירנו וישבי ירושלם לא וכלו בני יהודה

כנול P

ה

לבני מנשה הנותרים למשפחתם
 לבני אביעזר ולבני חלק ולבני
 אשוראל ולבני שכם ולבני חפר
 ולבני שמידע אלה בני מנשה בן
 יוסף הזכרים למשפחתם:
 ולצלפחד בן חפר בן גלעד בן
 מכיר בן מנשה לא היו לו בנים כי
 אם בנות ואלה שמות בנותי מחלה
 ונעה חגלה מלכה ותרצה:
 ותקרבנה לפני אלעזר הבתול לפני
 יהושע בן נון ולפני הנשיאים לאמר
 יהודה צוה את משה לתת למנחלה
 בתוך אחינו ויתן לחם אל פי יהודה
 נחלת בתוך אחי אביהן: ויפלו
 הכלי מנשה עשרה לבר מארץ
 הגלעד והבשן אשר מעבר לירדן:
 כי בנות מנשה נחלו נחלה בתוך
 בניו וארץ הגלעד היתה לבני
 מנשה הנותרים: ויהי גבול מנשה
 מאשר המכתרת אשר על פני
 שכם והלך הגבול אל הימין אל
 ישיבוען תפוח: למנשה היתה ארץ
 תפוח ותפוח אל גבול מנשה לבני
 אפרים: וירד הגבול נחל קנה ננבה
 לנחל ערום היתה לאפרים בתוך
 ערי מנשה וגבול מנשה מצפון
 לנחל ויהי תצאתו חימה:
 ננבה לאפרים וצפונה למנשה ויהי
 הים גבילו ובאשר יפגעון מצפון
 וביששכר ממורתו: ויהי למנשה

ביששכר ובאשר בית שאן ובנותיה
 ויבלעם ובנותיה וארת ישיבי דאר
 ובנותיה וישיבי עין דר ובנותיה
 וישיבי תענך ובנותיה וישיבי מנפו
 ובנותיה שלשת חנפת: ולא יכלו
 בני מנשה להוריש את הערים
 האלה ויאל הכנעני לשבת בארץ
 הזאת: ויהי כי הזקי בני ישראל
 ויתנו את הכנעני למס והורש לא
 הורישו: וידברו בני
 יוסף את יהושע לאמר מודע נתת
 לי נחלה גדול אחד וחבל אחד ואני
 עסר ב ער אשר ער כה ברכני יהוה:
 ויאמר אליהם יהושע אם עם רב
 אתה עלה לכה יערה ובראת לך
 שם בארץ הפרזי והרפאים כי אין
 לך הר אפרים: ויאמרו בני יוסף
 לא יפצא לנו החר ורכב ברזל
 בכל הכנעני הישב בארץ העמק
 לאשר בבית שאן ובנותיה ולאשר
 בעמק זרעאל: ויאמר
 יהושע אל בית יוסף לאפרים
 ולמנשה לאמר עם רב אתה וכח
 גדול לך לא יהיה לך גורל אחד:
 כי הר יהיה לך ביער הוא ובראתו
 והיה לך תצאתו כי תוריש את
 הכנעני כי רכב ברזל לוי חוק הוא:
 ויקהל וכל עדת

בני ישראל שלה וישיבו שם
 את אהל מועד והארץ נכבשה
 לפניהם

יח
 7

כמה לקתם:

לפניהם: וזוהו בני ישראל

אשר לא חלקו את נחלתם שבעה

שבטים: ויאמר יהושע אל בני

ישראל עד אנה אתם מתרפים לבוא

לרשת ארץ הארץ אשר נתן לכם

יהוה אלהי אבותיכם: הבו לכם

שלשה אנשים לשבט ואשלחם

ויקמו ויתחלפו בארץ וכתבו אותה

לפי נחלתם ויבאו אלי: וחתחלקו

אתה לשבעה חלקים יהודה

ועמד על גבולו מנגב ובית יוסף

יעמדו על גבולם מצפון: ואתם

הכתבו את הארץ שבעה חלקים

והבאתם אלי הנה וירית לכם גורל

פה לפני יהוה אלהינו: ובו אין חלק

ללוים בקרבכם כי כהנת יהוה

נחלתו וגד וראובן וחצי שבט

המנשה לקחו נחלתם מעבר לירדן

מזרחא אשר נתן להם משה עבד

יהוה: ויקמו האנשים וילכו ויצו

יהושע את החלכים לכתב את

הארץ לאמר לכו וחתחלפו בארץ

וכתבו אתה ושובו אל יופה אשליך

לכם גורל לפני יהוה בשלה:

וילכו האנשים ויעברו בארץ

ויכתבו לערים לשבעה חלקים

על ספר ויבאו אל יהושע אל-

המחנה שלהו: וישלך להם יהושע

גורל בשלה לפני יהוה ויחלק שם

יהושע את הארץ לבני ישראל

סל לטז

ויעל גורל משה בני בנימן

למשפחהם ויצא גבול גורלם בין

בני יהודה ובין בני יוסף: והיה

לחס הגבול לפאת צפונה מן הירדן

ועלה הגבול אל כתף ריחו מצפון

ועלה בהר ימה והיה תצא ארצו

מדברה בית און: ועבר משם

הגבול לווה אל כרתף לווה נגבה

היא בית אל וירד הגבול עטרות

אדר על ההר אשר מנוב לבית

הרון תחתון: ותאר הגבול ונסב

לפאת ים נגבה מן ההר אשר על-

פני בית חרון נגבה והיה תצא ארצו

אל קרית בעל היא קרית יערים עיר

בני יהודה זאת פאת ים: ופאת

נגבה מקצה קרית יערים ויצא

הגבול ימה ויצא אל מעין מי נפתוח:

וירד הגבול אל קצה ההר אשר

על פני גיבן הנגב אשר בעמק

דפאים צפונה וירד גי הנגב אל כרתף

היבוס ים נגבה וירד עין רגל: ותאז

מצפון ויצא עין שמש ויצא אל-

גלילות אשר נכח מעלה ידמים

וירד אבן בה בין ראובן: ועבר אל-

כתף מול הערבה צפונה וירד

הערבתה: ועבר הגבול אל כתף

בית הגלית צפונה והיה תצא את

הגבול אל לשון ים המלח צפונה

אל קצה הירדן נגבה זה גבול נגבו:

והירדן

והירדן ונבול אתו לפאת קדמת ואת
 נחלת בני בנימן לנבולתיה סביב
 למשפחתם והיו הערים למטה בני
 בנימן למשפחותיהם ויהו ובית
 הגלה ועמק קצין ובית הערבה
 וצמרים ובית אל והעוים והפרה
 ועפרה וכפר העמוני והעפני ובע
 ערים שנים עשרה וחצריהן נבעון
 והרמה ובארות והמצפה והכפורה
 והמצה ורקס וירפאל ותראלה
 וצלע האלף ותיבוס היאירו שלם
 גבעת קרית ערים ארבע עשרה
 וחצריהן ואת נחלת בני בנימן
 למשפחתם

ט

ויצא הגורל השני לשמעון למטה
 בני שמעון למשפחותם ויהי
 נחלתם בתוך נחלת בני יהודה
 ויהי להם בנחלתם באר שבע ושבע
 ומולדה ויחצר שועל ובלה ועצם
 ואלתולד ובתול והרמה וצקלג
 ובית המרפבות ויחצר סוסה ובית
 לבאות ושרוון ערים שלש עשרה
 וחצריהן עזר רמון ועתר ועשן ערים
 ארבע וחצריהן

וכל החצרים אשר סביבות הערים
 האלה עד בעלת באר רמת נגב
 זאת נחלת מטה בני שמעון
 למשפחתם מחבל בני יהודה
 נחלת בני שמעון כיהיה חלק בני
 יהודה רב מהם ונתלו בני שמעון

בתוך נחלתם
 ועל הגורל השלישי לבני זבולן
 למשפחתם והיו נבול נחלתם עד
 שריר ועלה וכולם ליפדה
 ומרעלה ופנע בדבשה ופנע אל
 הנחל אשר על פני יקנעם ושב
 משריר קדמה מורח השמש על
 גבול כסלת תבר ויצא אל הדברת
 ועלה ופיע ומשם עבר קדמה
 מזרחת נתח הפר עתה קצין ויצא
 רמון המתאה הנעון ונסב את
 הגבול מצפון חתן והיו תצאתיו פי
 יפתח אל וקטת ונחלל ושפרון
 ויראלה ובית להם ערים שנים
 עשרה וחצריהן ואת נחלת בני
 זבולן למשפחתם הערים האלה
 וחצריהן

ויצא הגורל הרביעי לבני יששכר
 למשפחתם ויהי נבולם ירעאלה
 והכסלות ושונם וחפרים ושיאון
 ואנחרת והרבות וקשיון ואבץ
 ורמרת ועין גנים ועין חדה ובית
 פצין ופנע הגבול בתבור ושחצומה
 ובית שמש והיו תצאות נבולם
 הירדן ערים שש עשרה וחצריהן

זאת נחלת מטה בני יששכר
 למשפחתם הערים וחצריהן ויצא
 הגורל החמישי למטה בני אשר
 למשפחתם והיו נבולם חלקת
 וחלי ובטון ואכשף ואלמלך ועמעד
 ומשאל

ושמנים ק

ועיר שמש: ^כ וישעל בין ואלה
 ותלה: ^כ ואילו ותמנתה ועקרון:
^כ ואלתקה ונתחן ובעלת: ^כ ויהר
 ובני ברק ונת רמון: ^כ ומי הידקון
 והרקון עם הנבול מול פו:
^כ ויצאנבול בנידן מהם ועל ובני דן
 וילחמו עם לשם וילכדו אותה ויבנו
 אותה לכפר הרב וירשו אותה וישבו
 בה ויקראו ללשם דן נשם דן
 אביהם: ^כ זאת נחלת מטה בנידן
 למשפחתם הערים ואלה וחצריהן:
^כ ויכלול לחל את הארץ
 לגבולתיה ותנו בני ישראל נחלת
 ליהושע בן נון בתוכם:
^כ על פייהוה נתנו לו את העיר אשר
 שאל את תמנת סרה פתר אפרים
 ויבנה את העיר וישב בה: ^כ אלה
 הנחלות אשר נחלו אלעזר הכהן
 ויהושע בן נון ורשי האבות
 למשורת בני ישראל בגורל בשלה
 לפני יהוה פתח אתל מועד ויכלו
 מחלק את הארץ:

ומשאל ופנע בכרמל דובדו
 ובשיחור לבנת: ^כ ושכ מזרח
 השמש ביר דן ופנע בזבול ובני
 יפתח אל צפונה בית העמק ונעיה אל
 ויצא אל זבול משמאל: ^כ ועברן
 ורחב והפון וקנה עד צידון רבה: ^כ
 ושכ הנבול ההמה ועד עיר מבצר
 צר ושכ הנבול המה והיו תצאתו
 הימה מחבל אכויכה: ^כ ועמה
 ופק ורחב ערים עשרים ושרנים
 וחצריהן: ^כ זאת נחלת מטה בני
 אשר למשפחתם הערים האלה
 וחצריהן: ^כ לבני נפתלי
 יצא הגורל דהששי לבני נפתלי
 למשפחתם: ^כ ויהי ויבולם מחלף
 מאלון בצעננים ויבני הנקב
 ויבני אל עד לקום והיו תצאתו
 הירדן: ^כ ושכ הנבול ימה אונת
 תבור ויצא משם חקקה ופנע בזבולן
 מנב ובאשר פנע מים וביחודה
 הירדן מזרח השמש: ^כ ועירי מבצר
 הצדים צר וחפת רקת וכנרת:

כפי P

^כ ויבנה והרמה וחצור: ^כ וקדש
 וארבע ועין חצור: ^כ ויראון ומגדל
 אל חרם ובירת ענת ובית שמש
 ערים תשע עשרה וחצריהן: ^כ זאת
 נחלת מטה בני נפתלי למשפחתם
 הערים וחצריהן: ^כ למטה בני
 דן למשפחתם יצא הגורל השביעי:
^כ והיו גבול נחלתם צרעה ואשתאול

כ וידבר יהוה אל יהושע
 לאמר: ^כ דבר אל בני ישראל לאמר
 תנו לכם את ערי המקלט אשר
 דברתי אליכם ביד משה: ^כ לנזם
 שמה ודצח מבר: נפש בשגורה
 בכל ידעת והיו לכם למקלט מנאל
 הדם: ^כ ונס אל אחת מהערים
 והאלה ועמד פתח שער העיר
 ודבר

9

דבר באזני זקני העיר הויה את
 דבריו ואספו אתו העירה אליהם
 ונתנו לו מקום יושב עמם ו
 ירדף גאל הדם אחריו ולא יסגרו
 את הרצח בידו כי כבל דעת הכה
 את רעהו ולא שנא הוא לו מתמול
 שלשם וישב בעיר ההיא עד
 עמדו לפני העדה למשפט עד מות
 ודכהו הנדול אשר יהיה כימים
 והם אויב הרוצח ובא אל עירו
 ואל ביתו אל העיר אשר נס משם
 ויקדשו את קדש בגליל בהר
 גפתלי ואת שכם בהר אפרים ואת
 קדית ארבע היא חברון בהר יהודה
 ופעבר לרדן ויחיו מזרחה נתנו
 את בצר במדבר במישור מפתח
 ראובן ואת דאמות בגלעד מפתח
 נד ואת גלון בבשן מפתח מנשה
 אלה היו ערי המועדה לכל בני
 ישראל ולגל הנר בתוכם לנוס
 שמה כל מכה נפש בשננה ולא
 ימות ביד גואל הדם עד עמדו
 לפני העדה
 ויגשו ראשי אבות הלויים אל אלעזר
 הכהן ואל יחושע בן נון ואל ראשי
 אבות המטות לבני ישראל
 וידברו אליהם בשלה בארץ כנען
 לאמר יהוה צוה ביד משה לתת לנו
 ערים לשבת ומגור שיהו לכהמתנו
 ויתנו בני ישראל ללויים מנחלתם

מלון P

כא

אל פיהו הויה את הערים האלה ואת
 מגרשיהן ויצא הגורל
 למשפחת הקהתי ויהי לבני אהרן
 הכהן מן הלויים ממטה יהודה
 וממטה השמעוני וממטה בנימין
 בגורל ערים שלש עשרה
 ולבני קהת הנותרים ממשפחת
 מטה אפרים וממטה דן ומחצי
 מטה מנשה בגורל ערים עשר
 ולבני גרשון ממשפחת
 מטה יששכר וממטה אשור וממטה
 נפתלי ומחצי מטה מנשה בבשן
 בגורל ערים שלש עשרה
 לבני מררי למשפחתם מפתח
 ראובן וממטה נד וממטה זבולון
 ערים שתים עשרה
 ויתנו בני ישראל ללויים את הערים
 האלה ואת מגרשיהן כאשר צוה
 יהוה ביד משה בגורל
 ויתנו ממטה בני יהודה
 וממטה בני שמעון את הערים
 האלה אשר יקרא אתהו בשם
 ויהי לבני אהרן ממשפחת הקהתי
 מבני לוי כי להם היה הגורל
 ראשונה ויתנו להם את קרית
 ארבע אבני הענוקה היא חברון בהר
 יהודה ואת מגרשה סביבותיה
 ואת שדה העיר ואת הצריה נתנו
 לכלב בן יפנה באחוזתו
 ולבני אהרן הכהן נתנו את עיר

למנוס P

ערים עשר ומנרשהו למשפחתו
 בנרקחת הזותרים :
 ול בנינרשון משפחת מלום
 מחזי מטרה מנשה את עיר מקלט
 הרצח את גלון כבשן ואת מנרשה
 ואת בעשתרה ואת מנרשה ערים
 שתיים : וממטה יששכר
 את קשון ואת מנרשה את דברת
 ואת מנרשה : את ירמית ואת
 מנרשה את עין גנים ואת מנרשה
 ערים ארבע : וממטה אשר
 את משאל ואת מנרשה את עברון
 ואת מנרשה : את חלקת ואת
 מנרשה ואת רחב ואת מנרשה
 ערים ארבע : וממטה נפתלי
 את עיר ומקלט הרצח את קרש
 בגליל ואת מנרשה ואת דמרת
 דאר ואת מנרשה ואת קרתן ואת
 מנרשה ערים שלש : כל עיר
 הנרשני למשפחתם שלש עשרת
 עיר ומנרשהו : ול משפחות
 בני מרוי הלוים הזותרים מאת
 מטה זבולן את יקנעם ואת
 מנרשה את קרתה ואת מנרשה :
 את דמרת ואת מנרשה את נהלל
 ואת מנרשה ערים ארבע :
 וממטה ראובן את
 בצר ואת מנרשה ואת יהצה ואת
 מנרשה : את קרמות ואת מנרשה
 ואת מיפערת ואת מנרשה ערים

מקלט הרצח את חברון ואת
 מנרשה ואת לבנה ואת מנרשה :
 ואת יתר ואת מנרשה ואת
 אשתמוע ואת מנרשה : ואת
 חרן ואת מנרשה ואת דכר ואת
 מנרשה : ואת עין ואת מנרשה
 ואת יטת ואת מנרשה ואת בית
 שמש ואת מנרשה ערים תשע
 מאת שני השבטים האלה :
 וממטה בנימין את גבעון
 ואת מנרשה את גבע ואת מנרשה
 את ענתות ואת מנרשה ואת
 עלמון ואת מנרשה ערים ארבע :
 כל עיר בני אהרן הכהנים שלש
 עשרה ערים ומנרשהו :
 ול משפחות בני קהת
 הלוים הזותרים מבני קהת ויהי עיר
 גורלם מנשה אפרים : ויתנו להם
 את עיר ומקלט הרצח את שכם
 ואת מנרשה בהר אפרים ואת
 גור ואת מנרשה : ואת קבצים
 ואת מנרשה ואת בית חרן ואת
 מנרשה ערים ארבע :
 וממטה דן את אלמקא ואת
 מנרשה את גבתן ואת מנרשה :
 את אילון ואת מנרשה ואת גת
 דמון ואת מנרשה ערים ארבע :
 וממחצית מטה מנשה את
 קענד ואת מנרשה ואת נת רמון
 ואת מנרשה ערים שתיים : כל

יכר רז

כ

ע

ארבעים יום וזממתי
 נד את עיר מקלט הלצח את
 גמות בגלעד ואת מנר שור ואת
 מחנים ואת מנר שור ואת חשבון
 ואת מנר שור את עזרה ואת מנר שור
 כל ערים ארבע כל הערים
 לבני מנר למשפחתם הנותנים
 משפחות הלויים ויהו בנולדים
 ערים שתיים עשרה כל עיר
 הלויים בתוך אחוזת בני ישראל
 ערים ארבעים ושמונה ומנר שור
 תהינה הערים האלה עיר עיר
 ומנר שור סביבתיה בן לכל הערים
 האלה ויתן יהוה לישראל את
 כל הארץ אשר נשבע לתת
 לאבתם וירשוה וישבו בה ונתן
 יהוה להם מסכובי כל אשר נשבע
 לאבותם ולא עמד איש בפניהם
 מכל איביהם את כל איביהם נתן
 יהוה בידם לא נפל דבר מכל
 הדבר הטוב אשר דבר יהוה אל
 בית ישראל הכל בא ויתן
 אדירא הושע להאופני
 ולגדו ולחצי מטה מנשה ויאמם
 אליהם אתם שמרתם את כל אשר
 צוה אתכם משה עבד יהוה ותשמעו
 בקולו לכל אשר צוית אתכם
 לא עזבתם את אחיכם זה ימים
 רבים עד היום הוה ושמרתם את
 משמרת מצות יהוה אלהיכם

כב
 (17)
 2

ועתה הנית יהוה אלהיכם לאחיכם
 כאשר דבר להם ועתה פנו ולפני
 לכם לאחיכם אל ארץ אחוזתכם
 אשר נתת לכם משה עבד יהוה
 בעבר הירדן ויהי רק שמו מאד
 לעשות את המצוה ואת התורה
 אשר צוה אתכם משה עבד
 יהוה לאתכה את יהוה אלהיכם
 וללכת בכל דרכיו ולשמור מצותיו
 ולדבקר דברו ולעבודו בכל לבבכם
 ובכל נפשכם וברכס הושע
 ושלחם וילכו אל אלהיהם
 ולחצי שבט המנשה נתן משה
 בפשו ולחצי נתן הושע עם
 אחיהם מעבר הירדן ויהי זבם כי
 שלחם הושע אל אלהיהם וברכסם
 ויאמם אלהים לאמר בנפסי
 רבים שובו אל אחיכם ובמקנה
 רב מאד כלסר ובוהב ובנהירת
 ובכרוז ובשלמור הרבה מאד
 חלקו שלל איביכם עם אחיכם
 ראובן ובני נד וחצי שבט המנשה
 מאת בני ישראל משלה אשר
 בארץ כנען ללכת אל ארץ
 הגלעד אל ארץ אחוזתם אשר
 נאחז בה על פני יהוה ביד משה
 ויבאו אל גלילות חשבון אשר
 בארץ כנען ויבנו בני חשבון
 ובני נד וחצי שבט המנשה

כעכר
 P

שם מִזְבַּח עַל הַר הַרְדֵּן מִזְבַּח נָדוּל
לְמִרְאָהוּ וַיִּשְׁמְעוּ בְנֵי
יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר הִנֵּה בָנוּ בְנֵי דָאוּבָן
וּבְנֵי נָד וַחֲצִי שִׁבְט מְנַשֶּׁשֶׁה אֵת
הַמִּזְבֵּחַ אֵל-מוֹל אֶרֶץ כְּנָעַן אֵל-
בְּלִילֹת הַרְדֵּן אֵל עֵבֶר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וַיִּשְׁמְעוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְהֲלוּ כָל עַדְת
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שְׁלַח לַעֲלוֹת עֲלֵיהֶם
לְצַבֹּא וַיִּשְׁלְחוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל-
בְּנֵי דָאוּבָן וְאֶל בְּנֵי נָד וְאֶל חֲצִי
שִׁבְט מְנַשֶּׁשֶׁה אֵל אֶרֶץ הַנִּלְעַד אֶת-
פִּינְחָס בֶּן אֱלֵעָזֶר הַכֹּהֵן וְעֶשְׂרָה
נְשִׂאִים עִמּוֹ נְשִׂאֵי אֶחָד נְשִׂאֵי אֶחָד
לְבֵית אָב לְכֹל מִטּוֹת יִשְׂרָאֵל וְאִישׁ
רֹאשׁ בֵּית אֲבוֹתָם הָיָה לְאֵלֵי
יִשְׂרָאֵל וַיָּבֹאוּ אֶל בְּנֵי דָאוּבָן
וְאֶל בְּנֵי נָד וְאֶל חֲצִי שִׁבְט מְנַשֶּׁשֶׁה
אֶל אֶרֶץ הַנִּלְעַד וַיְדַבְּרוּ אִתָּם
לֵאמֹר כֹּה אָמְרוּ כָּל עַדְת יְהוָה
מִתְּחִלָּה הִמְעַל הַזֶּה אִשָּׁה מַעֲלָתָם
בְּאֵלֵי יִשְׂרָאֵל לְשׁוֹב הַיּוֹם מֵאֲחֵרֵי
יְהוָה בְּבִנְיַתְכֶם לָכֵם מִזְבֵּחַ
לְמַר יָכֵם הַיּוֹם בֵּיתָהּ הַמַּעֲלָה
לָנוּ אֶת עֵינֵי פְעוֹר אֲשֶׁר לֹא הִסְתַּרְנוּ
מִמֶּנּוּ עַד הַיּוֹם הַזֶּה וַיְהִי הַחֲנָף בְּעַדְת
יְהוָה וְאֵת שְׁבוּת הַיּוֹם מֵאֲחֵרֵי
יְהוָה וַתִּיָּח אֵת שִׁמְרֹת הַיּוֹם בֵּיתָהּ
זִמְחָר אֵל כָּל עַדְת יִשְׂרָאֵל קִצְף
וְאֵד אִם שִׁמָּה אֶרֶץ אַחֲזַתְכֶם עֵבֶר
לָכֵם אֵל אֶרֶץ אַחֲזַת יְהוָה אֲשֶׁר שָׁכַן

שם מִשְׁכַּן יְהוָה וְהֶאֱחָזוּ בְּתוֹכָהּ
וּבֵיתָהּ אֵל-תִּמְרֹדוּ וְאוֹתָנוּ אֵל-
תִּמְרֹדוּ בְּבִנְיַתְכֶם לָכֵם מִזְבֵּחַ
מִבְּלַעֲדֵי מִזְבֵּחַ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ הֲלוֹא
עִקְוֵן בֶּן-זֶרַח מַעַל מַעַל בְּהַרְס וְעַל-
כָּל עַדְת יִשְׂרָאֵל הִיא קִצְף וְהָיָה
אִישׁ אַחֵר לֹא נָעַ בְּעֵינָיו
וַיַּעֲנוּ בְנֵי דָאוּבָן וּבְנֵי נָד וַחֲצִי שִׁבְט
הַמְנַשֶּׁשֶׁה וַיְדַבְּרוּ אֶת דְּבָרֵי אֵלֵי
יִשְׂרָאֵל אֵל אֱלֹהִים יְהוָה אֱלֹהֵי
אֱלֹהִים יְהוָה הוּא יִדְעוּ יִשְׂרָאֵל הוּא
יִדַע אִם-בְּמִרְד וְאִם בְּמַעַל בֵּיתָהּ
אֵל תּוֹשִׁיעֵנו הַיּוֹם הַזֶּה לְבָנוֹת לָנוּ
מִזְבֵּחַ לְשׁוֹב מֵאֲחֵרֵי יְהוָה וְאִם
לְהַעֲלוֹת עֲלֵינוּ עוֹלָה וּמִנְחָה וְאִם
לְעֲשׂוֹת עֲלֵינוּ וּבְחֵי שְׁלָמִים יְהוָה הוּא
יִבְקֹשׁ וְאִם לֹא מִדְּאֵנָה מִדְּבַר
עֲשִׂינוּ אֶת זֹאת לֵאמֹר מִחֵר יֵאמְרוּ
בְּנֵיכֶם לְבָנֵינוּ לֵאמֹר מִדְּלָכֶם
וְלִיהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וּבְכוֹל נִתְּן
יְהוָה בֵּינָנוּ וּבֵינֵיכֶם בְּנֵי דָאוּבָן וּבְנֵי
נָד אֶת הַרְדֵּן אֵין לָכֵם חֶלֶק בֵּיתָהּ
וְהַשְׂבִּיתוּ בְּנֵיכֶם אֶת-בָּנֵינוּ לְבִלְתִּי
זָרָא אֶת יְהוָה וְנֵאמַר נַעֲשֶׂה נָא
לָנוּ לְבָנוֹת אֶת-הַמִּזְבֵּחַ לֹא לְעוֹלָה
וְלֹא לִזְבָּח בִּי עֵד הוּא בֵּינָנוּ
וּבֵינֵיכֶם וּבֵין דְּרוֹתֵינוּ אַחֲרֵינוּ לְעֵבֶר
אֶת עֵבֶדְת יְהוָה לְפָנֵינוּ בְּעֹלוֹתֵינוּ
וּבִזְבָּחֵינוּ וּבְשִׁלְמֵינוּ וְלֹא יֵאמְרוּ
בְּנֵיכֶם מִחֵר לְבָנֵינוּ אֵין לָכֵם

ויהי מימים רבים אחרי אשר הניח
 יהוה לישראל מפל איביהם מפני
 והושע זקן בא בימים ויקרא
 והושע לכל ישראל לזקנו ולראשו
 ולשפטיו ולשטריו ויאמר אלהים
 אני זקנתי באתי בימים ואתם
 ראיתם את כל אשר עשה יהוה
 אלהיכם לכל הנוגים האלה מפניכם
 כיהוה אלהיכם הוא הנלחם לכם
 ראוה פלתי לכם את הנוגים
 הנשארים האלה בנחלה לשבטיכם
 מן הירדן וכל הנוגים אשר הכרתם
 והים הגדול מכוא השמש ויהותם
 אלהיכם הוא והדפם מפניכם
 והוריש אתם מלפניכם וירשתם
 את ארצם כאשר דבר יהוה
 אלהיכם לכם והזקתם מאד
 לשמר ולעשות את כל הכתוב
 בספר תורת משה לכלתי סור ממנו
 ומין ושמואל לכלתי בוא בנזים
 האלה הנשארים האלה אתכם
 ובשם אלהיכם לא תזכירו ולא
 תשבעו ולא תעבדו ולא תשתחו
 להם כי אם ביהוה אלהיכם
 תדבקו כאשר עשיתם עד היום
 הזה וירש יהוה מפניכם נזים
 גדלים ועצומים ואתם לא עמד איש
 בפניכם עד היום הזה איש אחד
 מכם ידף אף כי יהוה אלהיכם
 הוא הנלחם לכם כאשר דבר לכם
 ונשמרתם

חלק ביהוה ויאמר והיה כן
 יאמרו אלינו ואל דרותינו מחר
 ואמרנו ראו את תבנית מזבח יהוה
 אשר עשו אבותינו לא לעולה
 ולא לזבח ביעד הוה בינינו
 וביניכם הלילה לנו מפנו למרד
 ביהוה ולשוב היום מאחרי יהוה
 לבנות מזבח לעולה למנחה ולזבח
 מלבד מזבח יהוה אלהינו אשר
 לפני משכנו וישמע פינתם
 הכהן ונשיאי העדה וראשי אלפי
 ישראל אשר אתו את הדברים
 אשר דברו בני ראובן ובני גד ובני
 מנשה ויטב בעיניהם ויאמר
 פינתם בן אלעזר הכהן אל בני
 ראובן ואל בני גד ואל בני מנשה
 היום ידענו כי בתוכנו יהוה אשר
 לא מעלתם ביהוה המעל הזה
 הצלתם את בני ישראל מיד יהוה
 וישב פינתם בן אלעזר הכהן
 והנשיאים מאת בני ראובן ומאת
 בני גד מארץ הגלעד אל ארץ כנען
 אל בני ישראל וישבו אותם דבר
 ויטב הדבר בעיני בני ישראל ויכרכו
 אלהים בני ישראל לולא אמרו
 לעלות על הם לצבא לשחת את
 הארץ אשר בני ראובן ובני גד
 ישבים בה ויקראו בני ראובן ובני
 גד למזבח כיעד הוא בינינו כי
 יהוה אלהים

על

ונשמרתם מאד לנפשתיכם לאהבה את יהוה אלהיכם: כִּי אִם שׁוּב תָּשׁוּבוּ וּדְבַקְתֶּם בְּיְהוָה אֱלֹהֵי הַנְּשֹׂאִים אֲתֶכֶם וְהִתְחַנַּתֶּם בָּהֶם וּבְאֵתָם בָּהֶם וְהִם בְּכֶם: יָדוּעַ תִּרְעוּ כִּי לֹא יוֹסִיף יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם לְהוֹרִישׁ אֶת הַנְּשֹׂאִים הָאֵלֶּה מִלְּפָנֵיכֶם וְהָיוּ לָכֶם לֶפֶחַ וּלְמוֹקֵשׁ וּלְשֹׂטֵט בְּצַדִּיקֵיכֶם וּלְצַנְנִים בְּעֵינֵיכֶם עַד אֲבִרְכֶם מֵעַל הָאֲדָמָה הַטּוֹבָה הַזֹּאת אֲשֶׁר נָתַן לָכֶם יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: וְהָנָה אֲנֹכִי הוֹלֵךְ הַיּוֹם בְּדַרְךְ כָּל-הָאָרֶץ וַיִּדְעֶתֶם כָּל-לִבְבֵכֶם וּבְכָל-נַפְשְׁכֶם כִּי לֹא נָפֵל דְבַר אֶחָד מִכָּל-הַדְּבָרִים הַטּוֹבִים אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם עֲלֵיכֶם הֲלָל בְּאוֹ לָכֶם לֹא נָפֵל מִמֶּנּוּ דְבַר אֶחָד: וְהָיָה כֹּאֲשֶׁר בָּא עֲלֵיכֶם כָּל הַדְּבַר הַטּוֹב אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲלֵיכֶם כִּן יָבִיא יְהוָה עֲלֵיכֶם אֶת כָּל-הַדְּבָרִים הָרַע עַד-הַשְּׂמִידוֹ אֹתְכֶם מֵעַל הָאֲדָמָה הַטּוֹבָה הַזֹּאת אֲשֶׁר נָתַן לָכֶם יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: בְּעִבְרַתְכֶם אֶת-בְּרִית יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר צִוָּה אֲתֶכֶם וְהִלַּחַתֶּם וְעִבְדַתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם וְחָרַף אֵף-יְהוָה בְּכֶם וְאִבְרַתֶּם מֵהָרֶדֶת מֵעַל הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר נָתַן לָכֶם:

כד ויאסף יהושע את כל שבטי ישראל שכמדו וקרית לוקני ישראל

ולראשיו ולשפתיו ולשטריו ויתיצבו לפני האלהים: ויאמר יהושע אל כל העם כה אמר יהוה אלהי ישראל בעבר הנהר ישבו אבותיכם מעולם תרח אבי אברהם ואבי נחור ועבדו אלהים אחרים:

ואקח את אביכם את אברהם מעבר הנהר ואולף אותו בכל ארץ כנען וארף את זרעו ואתן לו את יצחק ואתן לי יצחק את יעקב ואת עשו וארתן לעשו את הר שעה לרשת אורנו ויעקב ובניו ירדו מצרים: ואשלח את משה ואת אהרן ואנף את מצרים באשר עשיתי בקרבן ואחר הוצאתי אתכם ואוציא את אבותיכם ממצרים ותבאו תימה וירדפו מצרים אחרי אבותיכם ברכב ובפרשים יס סוף:

ויצעקו אל יהוה וישם מפל בניכם ובין המצרים ויבא עליו את הים ויבסוהו ותראוה עיניכם את אשר עשיתי במצרים ותשבו במדבר ימים רבים: ואבא אתכם אל ארץ האמרי הושב בעבר הירדן וילחמו אתכם ואתן אותם בידכם ותירשו את ארצם ואשמידם מפניכם: וקם בלק בן צפור מלך מואב וילחם בישראל וישלח ויקרא לבלעם בן בעור לקלל אתכם: ולא אביתי לישמע

ואלכס

P

ס

ואלכס

P

לבלעם ויברך ברוך אתכם ואצל
אתכם מידו ותעבדו את ה' ויהוה
זתבאו אל ירחו ולחמו בכם בעלי
ירחו והאמרי ויהפרדו ויהפגעו
והחתי והגרנשי החוי והיבוס ואתן
אותם בידכם ויאשלח לפניכם את
הצדעה ותגיש אותם מפניכם שני
מלכי האמרי לא בחרתם ולא
בקשתם ואתן לכם ארץ אשר
לא ינעת בה וערים אשר לא בניתם
ותישבו בהם כרמים ויתים אשר
לא נטעתם אתם אכלים ועתה
יראו את יהוה ועבדו אתו בתמים
ובאמת וחסירו את אלהים אשר
עבדו אבותיכם בעבר והנהר
טו וזמזרים ועבדו את יהוה ואם דע
בעיניכם לעבד את יהוה בחרו לכם
היום את מי תעבדון אם את אלהים
אשר עבדו אבותיכם אשר בעבר
הנהר ואם את אלהי האמרי אשר
אתם יושבים בארצם ואנכי וביתי
נעבד את יהוה ויען העם
ויאמר חלילה לנו מעוב את יהוה
לעבד אלהים אחרים כי יהוה
אלהינו הוא המעלה אתנו ואת
אבותינו מארץ מצרים מבית עבדים
ואשר עשה לעינינו את האתונות
הגדולות האלה וישמרנו בכל
הדרך אשר הלכנו בה ובכל העמים
אשר עברנו בקרבם ויגיש יהוה

מעבר
P

את כל העמים ואת האמרי וישב
הארץ מפנינו גם אהנו נעבד את
יהוה כי הוא אלהינו
ויאמר יהושע אל העם לא תוכלו
לעבד את יהוה כי אלהים קדשים
הוא אל קנאי הוא לא ישא
לפשעכם ולהטאותיכם כי תעבדו
את יהוה ועבדתם אלהי נכר וישב
והרע לכם וכלת אתכם אחרי אשר
היטיב לכם ויאמר העם אל יהושע
לא כי את יהוה נעבד ויאמר
יהושע אל העם עדים אתם בכם
כי אתם בחרתם לכם את יהוה
לעבד אותו ויאמרו עדים ועתה
חסירו את אלהי הנכר אשר
בקרבתם והטו את לבבכם אל
יהוה אלהי ישראל ויאמרו העם
אל יהושע את יהוה אלהינו נעבד
ובקולו נשמע ויכרת יהושע ברית
לעם ביום ההוא וישם לו חק ומשפט
בשכם ויכתב יהושע את הדברים
האלה בספר תורת אלהים ויקח
אבן גדולה ויקמה שם תחת האלת
אשר במקדש יהוה
ויאמר יהושע אל כל העם הנה
האבן הזאת תהיה לנו לעדה כי
היא שמעה את כל אמרי יהוה אשר
דבר עמנו והיתה בכם לעדה מן
תכחשן באלהים וישלח יהושע
את העם איש לנחלתו

ימיר וק

ממצרים קברו בשכם בהלקת
 השרה אשר קנה ועקב מאת בני-
 חמור אבי שכם במאה קשתה ויהיו
 לבני יוסף לנחלה ואלעזר בן-
 אהרן מת ויקברו אתו בנגעת פינתם
 בנו אשר נתן לו בחר אפרים:

ענין קסב

סכום המסוקי של ספ' יהושע שש מאות
 וחמשים וששה וסדריו ארבעה:

יהו אחרי הדברים האלה וימת
 יהושע בן-נון עבד יהוה בן מאה
 ועשר שנים ויקברו אתו בגבול
 נחלתו בתמנת-סרח אשר בחר-
 אפרים מצפון להר-געש ויעבד
 ישראל את יהוה כל ימי יהושע וכל
 ימי הזקנים אשר האריכו ימים אחרי
 יהושע ואשר ידעו את כל מעשה
 יהוה אשר עשה לישראל ואת-
 עצמות יוסף אשר העלו בני ישראל

חמשה עשר
 וטב

[Faint, mostly illegible text in the lower half of the page, likely bleed-through from the reverse side. Some words are partially legible, such as 'יהושע' and 'ישראל'. There are also some faint orange markings or lines across the text.]

ויהי

וילכדו אותה ויפוה לפי חרב ואת-
 העיר שלהו באשו ואחר ירדו בני
 יהודה לחלחם בכנעני וישב החר
 והנגב והשפלה וילך יהודה אל-
 הכנעני היושב בחברון ושם חברון
 לפנים קרית ארבע ויבו את ששני
 ואת אחימן ואת תלמי וילך משם
 אל יושבי דביר ושם דביר לפנים
 קרית ספר ויאמר כלב אשר יפה
 את קרית ספר ולכדה ונתתי לו
 את עכסה בתי לאשה וילכדה
 עתניאל בן קנו אחי כלב הקטן
 ממנו ויתן לו את עכסה בתו לאשה
 ויהי בבואה ותסיתחו לשאל מאת
 אביה השדרה ותצנח מעל החמור
 ויאמר לה כלב מה לך ותאמר
 לו הבה לי ברכה כי ארץ הנגב
 נתתני ונתתה לי גלת מסויתן לה
 כלב את גלת עליית ואת גלת
 תחתית ובני קני התן

משה

אחרי מות יהושע וישאלו בני
 ישראל ביהוה לאמר מי יעלה לנו
 אל הכנעני בתחלה להלחם בו
 ויאמר יהוה יהודה יעלה הנה נתתי
 את הארץ בידו ויאמר יהודה
 לשמעון אחיו עלה אתי בגלגל
 ונלחמה בכנעני והלכתי גם אני
 אתך בגלגל וילך אתו שמעון ויעל
 יהודה ויתן יהוה את הכנעני והכרזי
 בידם ויבוס בבוק עשית אלפים
 איש וימצאו את אדני בוק בבוק
 וילחמו בו ויבו את הכנעני ואת-
 הכרזי וינס אדני בוק וירדפו אחריו
 ויאחזו אתו ויקצצו את בהנות ידיו
 ורגליו ויאמר אדני בוק שבעים
 מלכים בהנות ידיהם ורגליהם
 בקצצו היו מלקטים תחת שלחני
 כאשר עשיתו כן שלם לי אלהים
 וביאוהו ירושלם ומת שם
 וילחמו בני יהודה בירושלם

בנתיה ואת ישיבי מגור ואת בנתיה
 ויואל הפנעני לשבת בארץ הזאת
 ויהי כי חזק ישראל וישם את
 הפנעני למס והוריש לא הורישו
 ואפרים לא הוריש את
 הפנעני והיו יושב בגור וישב הפנעני
 בקרב בגור זבולון לא הוריש
 את ישיבי קטרון ואת יושבי נהלל
 וישב הפנעני בקרב ויהיו למס
 אשר לא הוריש את ישיבי
 עכו ואת יושבי צידון ואת אהלב
 ואת אכזיב ואת חלבה ואת אפיק
 ואת דחב וישב האשרי בקרב
 הפנעני ישיבי הארץ כי לא הורישו
 נפתלי לא הוריש את
 ישיבי בית שמש ואת ישיבי בית
 ענת וישב בקרב הפנעני ישיבי
 הארץ וישיבי בית שמש ובית ענת
 היו להם למס וילחצו האמרי את
 בני דן ההרה כי לא נתנו לרדת
 לעמק ויואל האמרי לשבת בהר
 חרס באילון ובשעלבים ותכבד יד
 בית יוסף והיו למס ונכול
 האמרי ממעלה עקרבם מהפלע
 ומעלה
 ועל מלאך יהודה מן הנלול אל
 הבכים ויאמר אעלה אתכם
 ממצרים ואביא אתכם אל הארץ
 אשר נשבעתי לאבותיכם ואמר לא
 אפר בריתי אתכם לעולם ואתם

משה עלו מעור התמרים את בני
 יהודה מדבר יהודה אשר בנגב
 ערד וילך וישב את העם וילך
 יהודה את שמעון אחיו ויכו את
 הפנעני וישב צפת וחרמו אותה
 ויקרא את שם העיר חרמה וילכד
 יהודה את עזה ואת נבולה ואת
 אשקלון ואת נבולה ואת עקרון
 ואת נבולה ויהי יהודה את יהודה
 ויורש את החר כי לא להוריש את
 ישיבי העמק כי רכב ברזל להם
 ויתנו לכלב את חברון כאשר דבר
 משה ויורש משם את שלשה בני
 הענק ואת היבוס ישיב ירושלם
 לא הורישו בני בנימן וישב היבוס
 את בני בנימן בירושלם עד היום
 הזה ועלו בית יוסף גם הם בית
 אל ויהיה עמם ויתירו בית יוסף
 בבית אל ושם העיר לפנים לזו
 וראו השומרים איש יוצא מן העיר
 ויאמרו לו הראנו נא את מבוא
 העיר ועשינו עמך חסד ויראם את
 מבוא העיר ויכו את העיר לפי הרב
 ואת האיש ואת כל משפחתו שלחו
 וילך האיש ארץ החתים ויבן עיר
 ויקרא שמה לזו הוא שמה עד היום
 הזה ולא הוריש מנשה את
 בית שאן ואת בנתיה ואת תענך
 ואת בנתיה ואת ישב דור ואת
 בנתיה ואת ישיבי יבלעם ואת

3 פתח

3

כס

ישיבי

מסקף
במניעות
מסקו

לא תכרתו ברית ליושבי הארץ
 הזאת מזבחותיהם תתצון ולא
 שמעתם בקולי מה זאת עשיתם
 ונמ אמרתי לא אגרש אותם
 מפניכם והיו לכם לצדים ואלהים
 יהיו לכם למוקש ויהי כרבר
 מלאך יהוה את הדברים האלה
 אל כל בני ישראל וישאו העם את
 קולם ויבכו ויקראו שם המקום
 הוא בכים ויזבחו שם ליהוה

וישלח יהושע את
 העם וילכו בני ישראל איש לנחלתו
 לרשת את הארץ ויעברו העם
 את יהודה כל ימי יהושע וכל ימי
 הזקנים אשר האריכו ימים אחרי
 יהושע אשר ראו את כל מעשה
 יהוה הגדול אשר עשה לישראל

וימת יהושע בן נון עבד יהוה בן
 מאה ועשר שנים וקברו אתו
 בגבול נחלתו בתמנת חרס בהר
 אפרים מצפון להר בעשי ונס כל
 הדור ההוא נאספו אל אבותיו וקם
 דור אחר אחריהם אשר לא ידעו
 את יהודה ונס את המעשה אשר
 עשה לישראל

ויעשו בני ישראל את הרע
 בעיני יהוה ויעברו את הבעלים
 ויעזבו את יהוה אלהי אבותם
 המוציא אותם מארץ מצרים וילכו
 אחרי אלילים אחרים מאלתי

העמים אשר סביבותיהם ושתחו
 להם ויכעסו את יהוה ויעזבו
 את יהוה ויעברו לבעל ולעשתרות
 ויחר אף יהוה בישראל ויתנס
 ביד שסים וישפו אותם ומכרם ביד
 אויביהם מסביב ולא יכלו עוד

לעמד לפני אויביהם בכל אשר
 יצאו יד יהוה היתר בהם לרעה
 כאשר דבר יהוה וכאשר נע יהוה
 להם ויצר להם מאד וקם יהוה
 שפטים וישיעום מיד שסיהם ונס
 אל שפטיהם לא שמעו כי זנו
 אחרי אלילים אחרים ושתחו להם
 סרו מהיר מן הדרך אשר הלכו
 אבותם לשמע מצות יהוה לא עשו

כן ויכזיב הקים יהוה להם שפטים
 והיה יהוה עם השפט והושיעם מיד
 אויביהם כל ימי השופט כי יונתם
 יהודה מנאקתם מפני לחציהם
 ודחקיהם והיה במות השופט ישבו
 והשחיתו מאבותם ללכת אחרי
 אלהים אחרים לעבדם ולהשתחית
 להם לא הפילו ממעל ליהם ומדרכם
 הקשה ויחר אף יהוה בישראל

ויאמרו בני ישראל ויהוה את
 בריתי אשר צויתני את אבותם
 ולא שמעו לקולי נס אני לא
 אוסיף להוריש איש מפניהם מן
 הגוים אשר עזב יהושע וימת ולמען
 נסות נס את ישראל השפטים

הם את דרך יהוה ללכת כם כאשר
שמרו אבותם אם לא וינח
יהוה את הגוים האלה לבלתי
הורישם מהר ולא נתנם ביד יהושע
ואלה הגוים
אשר הניח יהוה לנסות כם ארת
ישראל את כל אשר לא ידעו את
כל מלחמות בנינו ורק למען דעת
דרות בני ישראל ללמדם מלחמה
רק אשר לפנים לא ידעום
חמשת סרני פלשתים וכל הפנעני
והצידני והחתי ושב הרר הלכנו
מהר בעל הרמון עד לבוא חמת
ויהיו לנסות כם את ישראל לדעת
הישימעו את מצות יהוה אשר
צוה את אבותם ביד משה וּבני
ישראל ישבו בקרב הפנעני החתי
והאמרי והפרזי והחתי והיבוס
ויקחו את בנותיהם להם לנשים
ואת בנותיהם נתנו לבניהם ויעבדו
את אלהיהם ויעשו בני
ישראל את הרע בעיני יהוה
וישכחו את יהוה אלהיהם ויעבדו
את הבעלים ואת האשרות ויחר
אף יהוה בישראל ומכרם ביד בני
רשעתים מלך ארם נהרים ויעבדו
בני ישראל את בני רשעתים
שמנה שנים ויזעקו בני ישראל
אל יהוה ויקם יהוה מושיע לבני
ישראל וישיעם את עתניאל בן קנו

אחי כלב הקטן ממנו ותהי עליו
רוח יהוה וישפט את ישראל ויצא
למלחמה ותן יהוה בידו את בני
רשעתים מלך ארם ותעז ידו על
בני רשעתים ותשקט הארץ
ארבעים שנה ומת עתניאל בן קנו
ויסיפו בני ישראל
לעשות הרע בעיני יהוה ויחזק יהוה
את עגלון מלך מואב על ישראל
על כי עשו את הרע בעיני יהוה
ויאסף אליו את בני עמון ועמלק
וילך ויך את ישראל וירשו את
עיר התמרים ויעבדו בני ישראל
את עגלון מלך מואב שמונה
עשרה שנה ויזעקו בני ישראל
אל יהוה ויקם יהוה להם מושיע
את אהוד בן גרא בן הימיני איש
אטר ידימינו וישלחו בני ישראל
בידו מנחה לעגלון מלך מואב
ויעשלו אהוד חרב ולה שני פיות
זמר ארכה ויחגר אתה מתחת
למדיו על ירך ימינו ויקרב את
המנחה לעגלון מלך מואב ועגלון
איש בריא מאד ויהי כאשר בלה
להקריב את המנחה וישלח את
העם נשאי המנחה והוא שב מן
הפסילים אשר ארת הבלל ואמר
דבר סתר לי אליך המלך ואמר
הם ויצאו מעליו כל העמרים עליו
ואהוד בא אליו והוא ישב בעלת

יזעקו

מיוכס

עזי

המקרה אשר לו לבדו ויאמר
 אהוד דבר אלהים לי אליך ויקם
 מעל הכפא וישלח אהוד את יד
 שמאלו ויקח את החרב מעל ירך
 ימינו ויתקעה בכטנו ויבא
 גם הנצב אחר הלחב ויסר החלב
 בער הלחב פי לא שלף החרב
 מכטנו ויצא הפרשונה ויצא אהוד
 המסדרונה ויסר דלתות העליות
 בערו ונעלו והוא יצא ועבריו באו
 ויראו והנה דלתות העליות נעלות
 ויאמרו אך מסוד הוא את דגליו
 בחרר המקרה ויחילו עד בוש
 והנה איננו פתח דלתות העליות
 ויקחו את המפתח ויפתחו והנה
 10 אדניהם נפל ארצה מת ואהוד
 נמלט עד התמהמהם והוא עבר
 את הסילים וימלט השעירתה ויהי
 בבואו ויתקע בשופר בהר אפרים
 וירדו עמו בני ישראל מן החיר
 והוא לפניהם ויאמר אלהם רדפו
 אחרי פי נתן יהוה את אויביכם
 את מואב בידכם וירדו אחיו וילכדו
 את מעברות חורדו למואב ולא
 נתנו איש לעברו ויבן את מואב
 בעת ההיא בעשרת אלפים איש
 כל שמן וכל איש חיל ולא נמלט
 איש ויתכנע מואב ביום ההוא
 תחרת יד ישראל ותשקט הארץ
 11 שמונים שנה ואחריו היה שמנר

בן ענת ויד את פלשתים שש
 מאות איש במלמד הבקר וישע גם
 הוא את ישראל ויספו בני ישראל לעשות
 הרע בעיני יהוה ואהוד מרת
 וימנכם יהודה ביד יבין מלך פנעו
 אשר מלך בחצור ושר צבאו
 סיסרא והוא יושב בחרשת הנזים
 ויצעקו בני ישראל אל יהוה כי
 תשע מאות רכב ברזל לו והוא
 לחץ את בני ישראל בחוקה עשרים
 שנה ודבורה אשה
 נביאה אשת לפידות היא שפטרה
 את ישראל בעת ההיא והיא
 יושבת תחת תמר דבורה בין הרמה
 ובין בית אל בהר אפרים ויעלו
 אליה בני ישראל למשפט ותשלח
 ותקרא לברק בן אבינעם מקדש
 נפתלי ותאמר אליו הלוא צוה יהוה
 אלהי ישראל לך ומשכנת בהר
 תבור ולקחת עמך עשרת אלפים
 איש מבני נפתלי ומבני זבולן
 ומשכתי אליך אל נחל קישון את
 סיסרא שר צבא יבין ואת רכבו ואת
 המוננו ונתתיהו בידך ויאמר אליה
 ברק אם תלכי עמי והלכתי ואם לא
 תלכי עמי לא אלך ותאמר הלך
 אלך עמך הפסכי לא תהייה
 תפארתך על חורד אשר אתה
 חורד כי ביד אשה ימנר יהוה את

אשה
 מלך

כי צמתי ותפתח אתי נאור החלב
 ותשקהו ותכסהו ויאמר אליה
 עמד פתח האהל והיה אם איש יבא
 ושאלך ואמר היש פה איש ואמרת
 אין ותקח יעל אשת חבר את
 יתד האהל ותשם את המקבת
 בידה ותבוא אליו בלאט ותתקע
 את היתד ברקתו ותצנח בארץ
 והוא נרדם ויעף וימת והנה ברק
 רדף את סיסרא ותצא יעל לקראתו
 ותאמר לו לך ואראך את האיש
 אשר אתה מבקש ויבא אליה והנה
 סיסרא נפל מת והיתד ברקתו
 ויכנע אלהים ביום
 ההוא את יבין מלך כנען לפני בני
 ישראל ותלך יב בני ישראל הלוד
 וקשה על יבין מלך כנען עד אשר
 הכריתו את יבין מלך כנען
 ותשר דבורה וברק בן
 אבינועם ביום ההוא
 לאמר בפרע פרעות בישראל
 בהתנדב עם פרכו יהוה
 שמעו מלכים האזינו רונים
 אנכי ליהוה אנכי אשירה
 אומר ליהוה אלהי ישראל
 יהוה בצאתך משעיר בצעדך
 משדה ארם ארץ רעשה
 נס שמים נטפו נס עבים
 נטפו מים הרים נזלו מפני
 יהוה זרה סיני מפני יהוה

סיסרא ותקם דבורה ותלך עם ברק
 קדשה וזעק ברק את זבולן
 ואת נפתלי קדשה ויעל ברנליו
 עשרת אלפי איש ותעל עמו דבורה
 וחבר הקיני נפרד מקיץ מכני
 חכב חתן משה ויש אהלו עד אלון
 בצענים אשר את קדש ויגדו
 לסיסרא כי עלה ברק בן אבינועם
 הרתבור וזעק סיסרא את כל
 רכבו תשע מאות רכב פרזל ואת
 כל העם אשר אתו מחרשת הנוים
 אל נחל קישון ותאמר דבורה
 אל ברק קום ביום הזה אשר נתן
 יהוה את סיסרא בידך הלא יהוה
 יצא לפניך וירד ברק מתר תבור
 ועשרת אלפים איש אחריו והם
 יהוה את סיסרא ואת כל הרכב
 ואת כל המחנה לפי חרב לפני
 ברק וירד סיסרא מעל המרכבה
 וינס ברנליו וברק רדף אחרי
 הרכב ואחרי המחנה עד חרשת
 הנוים ויפול כל מחנה סיסרא לפי
 חרב לא נשאר עד אחד וסיסרא
 נס ברנליו אל אהל יעל אשת חבר
 הקיני כי שלום בין יבין מלך חצור
 ובין בית חבר הקיני ותצא יעל
 לקראת סיסרא ותאמר אליו סורה
 אדני סורה אלי אל תירא ויסר
 אליה האהלה ותכסהו בשמיכה
 ויאמר אליה חשקיני נא מעט מים

צבענים
ק

ס

ס

אלהי ישראל! בימי שמגר
 בן ענת בימי ועל חדלו
 ארחות והולכי נתבות ולכו
 ארחות עקלקלות; חדלו
 פרוץ בישראל חדלו ער
 שקמתי דבורה שקמתי
 אם בישראל; יבחר אלהים
 חדשים או לחם שערים
 מן אם יראה ורמח
 בארבעים אלה בישראל;
 לבי לחוקקי ישראל
 המתנדבים בעם ברבו
 יהוה ורכבי אתנות צהרות
 ישיבי על מדיו והלכי על-
 דרך שיחו; מקול מחצצים
 בין משאכים שם יתנו
 צדקות יהוה צדקות פרוזנו
 בישראל אז ירדו לשערים
 עם יהוה; עורי עורי דבורה
 עורי עורי דברי שיר קום
 ברק ושבר; שביב בן
 אבינועם; אז ירד שריד
 לארזים עם יהוה ירדלי
 בנבורים; מני אפרים
 מלש שרשם בעמלק אחריד בנימין
 בעממך מני מכיר ירדו
 מחוקקים ומבולן משכים
 בשבט ספר; ושרי
 ביששכר עם דברה ויששכר
 בן ברק בעמק שלח ברנליו

בפלגות ראובן גדולים חקקי
 לב; למה ישבת בין
 המשפתים לשמע שריקות
 עדרים לפלגות ראובן
 גדולים חקרי; לב; נלער
 בעבר הירדן שכנו ודן למה
 יגור אניות אשר ישב לחוף
 ימים ועל מפרציו ישכון;
 זבלון עם חרף נפשו למות
 ונפתלי על מרומי שרה;
 באו מלכים נלחמו
 נלחמו מלכי כנען בתענד
 על מי מגדו בצע כסף לא
 לקחו; מן שמים נלחמו
 הכוכבים ממסלותם נלחמו
 עם סיסרא; נחל קישון
 ברפס נחל קדומים נחל
 קישון תדרכי נפשי עז;
 אז הלמו עקבי סוס מדהרות
 דהרות אכיריו; אזרו
 מרוז אמר מלאך יהוה אזרו
 ארזר ישבית כי לא באו
 לעזרת יהוה לעזרת יהוה
 בנבורים; תברך מנשים
 ועל אשת חבר הקיני מנשים
 באהל תברך; מים שאל
 חלב נתנה בספל אדירים
 הקריבה המארה; ידה
 לתר תשלחנה וימינה
 לחלמות עמלים והלמת
 סיסרא

סִיסְרָא מַחֲקָה רֵאשׁוּמַחֲצָה
 וְחִלְפָה רַקְתוֹ: בֵּין רְגִלֵּיהֶם
 פָּרַע נָפֵל שָׁכַב בֵּין רְגִלֵּיהֶם
 פָּרַע נָפֵל בְּאִשֶׁר פָּרַע שָׁם
 נָפֵל שָׂדוּד: בְּעַד דַּחְלוֹן
 נִשְׁקָפָה וַתִּיבֵב אִם סִיסְרָא
 בְּעַד הָאֲשֵׁנֶב מְדוּעַ בִּשְׁשׁ
 רָכְבוֹ לָבוֹא מְדוּעַ אַחֲרָיו
 פְּעָמֵי מְרַכְבוֹתָיו: חֲכָמוֹת
 שְׂרוּתֶיהָ תַעֲנֶנָּה אִף הִיא
 תִּשְׁיֵב אֲמִרְתָּה לְהוֹ: הַלּוֹא
 יִמְצְאוּ יַחֲלָקוּ שְׁלַל רַחֵם
 רַחֲמַתִּים לְכָאֵשׁ נָכַר שְׁלַל
 צְבָעִים לְסִיסְרָא שְׁלַל
 צְבָעִים רַקְמָה צְבָעֵי רַקְמַתִּים
 לְצוּאֵרֵי שְׁלַל: כִּן יֵאבְדוּ
 כָּל אוֹיְבֵיךָ יְהוָה וְאַחֲבָיו
 כְּצִאתֵי הַשֶּׁמֶשׁ בְּגִבְרָתוֹ
 וַתִּשְׁקַט הָאָרֶץ אַרְבַּעַם שָׁנָה:
 וַיַּעֲשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל חֶרֶעַ בְּעֵינֵי יְהוָה
 וַתִּנָּס יְהוָה בַּיַּד מֶדִין שֶׁבַע שָׁנִים:
 וַתַּעֲזוּד מֶדִין עַל יִשְׂרָאֵל מִפְּנֵי מֶדִין
 עָשׂוּ לָהֶם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַמְּנַהֲרוֹת
 אֲשֶׁר בְּהָרִים וְאֶת הַמְּעוֹרוֹת וְאֶת
 הַמְּצוֹדוֹת: וְהָיָה אִם זָרַע יִשְׂרָאֵל
 וְעָלָה מֶדִין וְעַמְלָק וּבְנֵי קָדְשׁ וְעָלוּ
 עֲלֵיו: וַיִּחַזְּקוּ עֲלֵיהֶם וַשְׁחִיתוּ אֶת
 יְבֹל הָאָרֶץ עַד כּוֹאֵד עֲזָרָה וְכֹאֵד
 יִשְׁאִירוּ מַחֲיָה בְּיִשְׂרָאֵל וְשָׂרָה וְשָׂרָה
 וְחָמוֹר: כִּי הֵם וּמְקַנְיָהֶם יַעֲלוּ

ב'ס'ת

ל

ע'כ'ז

ו

ס

וְאַהֲלֵיהֶם יָבֹאוּ כְּדֵי-אֲרֹנָה לְרֹב
 וְלֹהֲטוּ לְגַמְלֵיהֶם אִין מִסְפָּר וַיָּבֹאוּ
 בְּאָרֶץ לְשַׁחֲתָהּ: וַיִּרַל יִשְׂרָאֵל מְאֹד
 מִפְּנֵי מֶדִין וַיִּזְעַקוּ בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל אֶל-
 יְהוָה: וַיְהִי כִּי-יִזְעַקוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 אֶל יְהוָה עַל אֲדוֹת מֶדִין: וַיִּשְׁלַח
 יְהוָה אִישׁ נְבִיא אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 וַיֹּאמֶר לָהֶם כֹּה-אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי
 יִשְׂרָאֵל הֲנֹכִי הֶעֱלִיתִי אֶתְכֶם
 מִמִּצְרַיִם וְאֹצִיֵּאתִי אֶתְכֶם מִבְּרֵית
 עַבְדִּים: וְאַצֵּל אֶתְכֶם מִיַּד מִצְרַיִם
 וּמִיַּד כָּל-לְחָצִיכִים וְאִנְרַשׁ אֹתְכֶם
 מִפְּנֵיכֶם וְאֵתְנָה לְכֶם אֶת אֲרָצוֹ:
 וְאָמַרְתֶּם לְכֶם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם לֹא
 תִירָאוּ אֶת-אֱלֹהֵי הָאֲמֹרִי אֲשֶׁר
 אַתֶּם יוֹשְׁבִים בְּאֲרָצוֹ וְלֹא שָׁמַעְתֶּם
 בְּקוֹלִי: וַיָּבֹאוּ
 מֵלֶאֱד יְהוָה וַיִּשְׁכַּח תַּחַת הָאֱלֹהִים
 אֲשֶׁר בְּעַפְרָתָה אֲשֶׁר לְיוֹאָשׁ אֲבִי
 הַעֲזָרִי וַיִּדְרֹעוּ בְּנֵי הַבַּט חֲמִים בְּבֵית
 לְחַיִּים מִפְּנֵי מֶדִין: וַיִּרְא אֱלֹהֵי מֵלֶאֱד
 יְהוָה וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי יְהוָה עֲמֹד נְבוּחַ
 הַחֵיל: וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי נְדָעוֹן כִּי אֲדֹנִי
 וַיִּשׁ יְהוָה עֲפֵנוּ וְלִמְדָה מִצְאָתְנוּ כָּל-
 זָאֵר וְאֵיחָ כָּל-נְפֹלְאוֹתֵינוּ אֲשֶׁר
 סָפְרוּ לָנוּ אֲבוֹתֵינוּ לֵאמֹר הִלָּא
 מִמִּצְרַיִם הֶעֱלֵנוּ יְהוָה וְעַתָּה נִשְׁטַנּוּ
 יְהוָה וַיִּתְנַנּוּ בְּכַף מֶדִין: וַיִּפֹּן
 אֱלֹהֵי יְהוָה וַיֹּאמֶר לֹד בְּכַחַד זָרָה
 וְהוֹשַׁעְתָּ אֶת יִשְׂרָאֵל מִכַּף מֶדִין וְהִלָּא

ובאו ק

שִׁלַחְתִּיךָ וַיֹּאמֶר אֵלָיו בִּי אֲדֹנָי
בָּמָה אוֹשִׁיעַ אֶת יִשְׂרָאֵל הֲנָה אֵלֶי
הִלַּל בְּמִנְשָׁה וְאֲנֹכִי הַצֵּעִיר בְּבֵית
אָבִי וַיֹּאמֶר אֵלָיו יְהוָה כִּי אֲהִיָּה
עִמָּךְ וְהָכִיתִי אֶת מִדְּוָן פְּאִישׁ אֶחָד ו
וַיֹּאמֶר אֵלָיו אִם נָא מִצְּאֵתִי חֵן
כִּי עֲנִיד וְעִשִׂית לִי אוֹת שְׂאֵתָה מִדְּבַר
עַמִּי אֶל נָא תִמַּשׁ מִזֶּה עַד בֹּאֵי
אֵלֶיךָ וְהוֹצֵאתִי אֶת מִנְחָתִי וְהִנַּחְתִּי
לְפָנֶיךָ וַיֹּאמֶר אֲנֹכִי אֲשַׁב עַד שׁוֹבֵךְ
וְנִדְעוֹן בֹּא וְעֵשׂ נְדִי עֵינִים וְאִיפֹת
קָמַח מִצּוֹת הַבִּשָּׂר שֶׁסָּל וְהַמֶּרֶק
שֶׁסָּס בְּפִרְוֹ וּצִיָּה אֵלָיו אֶל תַּחַת
כִּי הָאֵלֹהִים וַיִּשָּׂא וַיֹּאמֶר אֵלָיו מֵאֵךְ
הָאֵלֹהִים קַח אֶת הַבִּשָּׂר וְאֶת
הַמִּצּוֹת וְהִנַּח אֶל הַסֶּלַע הַלֵּז וְאֶת
הַמֶּרֶק שְׂפוֹךְ וְעֵשׂ כֵּן
וַיִּשְׁלַח מֵאֵךְ יְהוָה אֶת קִצֵּה
הַמִּשְׁעָנָה אֲשֶׁר בִּירוֹ וַיִּנַּע בְּבִשָּׂר
וּבַמִּצּוֹת וְתַעַל הָאִישׁ מִן הַצּוֹר
וְתֹאכַל אֶת הַבִּשָּׂר וְאֶת הַמִּצּוֹת
וּמֵאֵךְ יְהוָה הִלֵּךְ מֵעֵינָיו וַיֵּרָא
נִדְעוֹן בִּי מֵאֵךְ יְהוָה הוּא וַיֹּאמֶר
נִדְעוֹן אֲהֵה אֲדֹנָי יְהוָה בִּי עַל כֵּן
רֵאִיתִי מֵאֵךְ יְהוָה פְּנִים אֶל פְּנִים ו
וַיֹּאמֶר לוֹ יְהוָה שְׁלוֹם לְךָ אֶל
תִּירָא לֹא תִמּוֹת וַיְכֹן שֶׁסָּס נִדְעוֹן
מִזְבַּח לַיהוָה וַיִּקְרָא לוֹ יְהוָה שְׁלוֹם
עַד הַיּוֹם הַזֶּה עוֹדֵנוּ בְּעַפְרַת אָבִי
כִּי הָעִירִי וַיְהִי

ק"ץ
ס"ז

בְּלֵילָה הַהוּא וַיֹּאמֶר לוֹ יְהוָה קַח
אֶת פֶּרֶשׁ הַשּׁוֹר אֲשֶׁר לְאֹבִיב וּפָרֶךְ
הַשְּׁנַיִם שֶׁבַע שָׁנִים וְהִרְסֵת אֶת מִזְבַּח
הַבַּעַל אֲשֶׁר לְאֹבִיב וְאֶת הָאֲשֵׁרָה
אֲשֶׁר עָלָיו תִּכְרֹת וּבְנִירֵת מִזְבַּח
לַיהוָה אֵלֶיךָ עַל רֹאשׁ הַמַּעֲזֵז הַזֶּה
בְּמַעְרְכָה וְלָקַחְתָּ אֶת פֶּרֶךְ הַשְּׁנַיִם
וְהַעֲלִית עוֹלָה בַּעֲצֵי הָאֲשֵׁרָה אֲשֶׁר
תִּכְרֹת וַיִּקַּח נִדְעוֹן עֶשְׂרֵה אַנְשִׁים
מֵעַבְדָיו וְעֵשׂ כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר אֵלָיו יְהוָה
וַיְהִי כְּאֲשֶׁר יָדָא אֶת בֵּית אָבִיו וְאֶת
הָאֲנָשִׁי הָעִיר מֵעִשְׂוֹת יוֹמָם וְעֵשׂ
לַיְלָה וַיִּשְׁכְּמוּ אַנְשֵׁי הָעִיר בִּבְקָרָה
וְהִנֵּה נִתְּן מִזְבַּח הַבַּעַל וְהָאֲשֵׁרָה
אֲשֶׁר עָלָיו כִּרְתָה וְאֶת פֶּרֶךְ הַשְּׁנַיִם
הָעֹלָה עַל הַמִּזְבַּח הַבְּנוּי וַיֹּאמְרוּ
אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ מִי עָשָׂה הַדָּבָר הַזֶּה
וַיִּדְרֹשׁוּ וַיִּבְקְשׁוּ וַיֹּאמְרוּ נִדְעוֹן כֵּן
וַיֹּאשׁ עֲשֵׂה הַדָּבָר הַזֶּה וַיֹּאמְרוּ
אַנְשֵׁי הָעִיר אֶל יוֹאֵשׁ הוֹצֵא אֶת
בְּנֵךְ וַיָּמַת כִּי נִתְּן אֶת מִזְבַּח הַבַּעַל
וְכִי כָרַת הָאֲשֵׁרָה אֲשֶׁר עָלָיו
וַיֹּאמֶר יוֹאֵשׁ לְכָל אֲשֶׁר עִמּוֹ עָלָיו
הָאֲתָם תְּרִיבוּן לְבַעַל אִם אַתֶּם
תּוֹשִׁיעוֹן אֲרָתוֹ אֲשֶׁר יִרְיֵב לוֹ וַיִּמָּת
עַד הַבִּקְחָאֵם אֱלֹהִים הוּא יִרְיֵב לוֹ
כִּי נִתְּן אֶת מִזְבַּחוֹ וַיִּקְרָא לוֹ
בְּיוֹם הַהוּא יִרְבַּעַל לֵאמֹר יִרְיֵב בּוֹ
הַבַּעַל כִּי נִתְּן אֶת מִזְבַּחוֹ
וְכָל מִדְּוָן וְעַמְלָק וּבְנֵי

ע"ה

קדם נא יספנו וחדו ועברו ויחנו
 בעמק יזרעאל ורוח יהוה לבשה
 את גדעון ותקע בשופר ויעק
 אביעזר אחריו ומלאכים שלח
 בכל מנשרה ויעק גם הוא אחריו
 ומלאכים שלח בגאשר ובזבלון
 ובנפתלי ועלו לקראתם ויאמר
 גדעון אל האלפים אם ישך מושיע
 בידי את ישראל באשר דברת
 הנה אנכי מציא את גות הצמר בגרן
 אם טל יהיה על הגזרה לבדה ועל
 כל הארץ חרב וידעתי כי תושיע
 בידי את ישראל באשר דברת
 ויהי כן וישכם ממחרת ויזר את
 הגזרה וימצ טל מן הגזרה מלוא
 הספל מים ויאמר גדעון אל
 האלהים אל יחר אפך בי ואדברה
 אך הפעם אנסה נא רק הפעם בגזרה
 ויהי נא חרב אל הגזרה לבדה ועל
 כל הארץ יהיה טל ויעש אלהים
 כן כליל ההוא ויהי חרב אל הגזרה
 לבדה ועל כל הארץ היה טל
 וישכם ירבעל הוא גדעון וכל
 העם אשר אתו ויחנו על עין חרד
 ומחנה מדין היה לו מצפון מבעת
 המורה בעמק ויאמר יהוה אל
 גדעון רב העם אשר אתך מתתי
 את מדין בידם פדו ותפאר עלי
 ישראל לאמר ידוי הושיעה לי
 ועתה קרא נא באזני העם לאמר מי

יבא והרד ישב ויצפר מחר בלעד
 וישב מן העם עשרים ושנים אלף
 ועשרת אלפים נשארו
 ויאמר יהוה אל גדעון עוד העם רב
 הורד אותם אל המים ואצרפנו לכ
 שם ותיה אשר אמר אליך זה ילדך
 אתך הוא ילך אתך וכל אשר אמר
 אליך זה לא ילך עמך הוא לא ילך
 ויורד את העם אל המים ויאמר
 יהוה אל גדעון כל אשר ילק
 בלשונו מן המים כאשר ילק הכלב
 תצינ אתו לבר וכל אשר יכרע על
 ברכיו לשתות ויהי מספר המלקקים
 בידם אל פיהם שלש מאות איש
 וכל יתר העם ברעו על ברכיותם
 לשתות מים ויאמר יהוה
 אל גדעון בשלש מאות האיש
 המלקקים אושיע אתכם ונתתו
 את מדין בידך וכל העם ילכו איש
 למקמו ויקחו את צדה העם בידם
 ואת שופרתיהם ואת כל איש
 ישראל שלח איש לאחיו ובשלש
 מאות האיש החזיק ומתה מדין
 היה לו מתחת בעמק
 ויהי כליל ההוא ויאמר אליו יהוה
 קום רד במחנה פי נתתו בידך
 ואם ירא אתה לרדת רד אתה
 ופרה ערך אל המחנה ושמעת
 מדי ידברו ואחר מחנקנה ידך
 וירדת במחנה וירד הוא ופרה

ס

ס

ע

פ

ז

ח

נערו אל קצה החמשים אשר
 במחנה: ומדין ועמלק וכל בני
 קדם נפלים בעמק בארבה לרב
 ולגמליהם אין מספר כחול שעל
 שפת הים לרב: ויבא גדעון והנה
 איש מספר לרעהו חלוסי ואמר הנה
 חלוסי חלמתי והנה צלול לחם
 שערים מתהפך במחנה מדין ויבא
 עד האהל וכדו ויפול ויהפכו
 למעלה ונפל האהל: וען רעהו
 ויאמר אין זאת בלתי אם הרב
 גדעון בן יואש איש ישראל נתן
 האלהים בידו את מדין ואת כל
 המחנה: ויהי בשמע
 גדעון את מספר החלוסי ואת שכרו
 וישתחו וישב אל מחנה ישראל
 ויאמר קומו בני נתן יהודי בידכם
 את מחנה מדין: ויחץ את שלש
 מאות האיש שלשה ראשים ויתן
 שופרות ביד כלם וכבדים ריקים
 ולפידים בתוך הכבדים ואמר אליהם
 ממני תראו וכן תעשו והנה אנכי
 בא בקצה המחנה והיה כאשר
 אעשה כן תעשו: ותקעת בשופר
 אנכי וכל אשר אתי ותקעתם
 בשופרות גם אתם סביבות כל
 המחנה ואמרתם ליהוה ולגדעון:
 ויבא גדעון ומאה איש
 אשר אתו בקצה המחנה ראש
 האשמרת התיכונה אך הקם הקימו

את השמרים ותקע בשופרות
 ונפוז הכדים אשר בידם: ותקעו
 שלשת הראשים בשופרות וישב
 הכדים ויחזיקו ביד שמאלם
 בלפידים וכיד ימינם השפורות
 לתקוע ויקראו הרב ליהוה ולגדעון:
 ועמדו איש תחתיו סביב למחנה
 וירץ כל המחנה ויריעו וינסו: ותקעו
 שלש מאות השופרות וישם יהודה
 את הרב איש ברעהו ובכל המחנה
 וינס המחנה עד בית הששה צדיתה
 עד שפת אבל מחולה על טבת:
 ויצעק איש ישראל מנפת לוי ומן
 אשר ומן כל מנשה וירדפו אחרי
 מדין: ומלאים שח גדעון בכל
 הר אפרים לאמר רדו לקראת מדין
 ולכרו להם את המים עד בית ברה
 ואת הירדן ויצעק כל איש אפרים
 וילכדו את המים עד בית ברה ואת
 הירדן: ולכדו שני שרי מדין את
 ערב ואת זמכ ויהרגו את עורב
 בצור עורב וארז ואב הרנו ביקב
 זאב וירדפו אל מדין וראש ערב
 הואב הביאו אל גדעון מעבר לירדן:
 ויאמרו אליו איש אפרים
 מה הדבר הזה עשית לנו לבלתי
 קראות לנו ביהלכת לחללם במדין
 ויריבון אתו בחזקה: ויאמר אליהם
 מדי עשית עתה ככם הלא טוב
 עללות אפרים מכציר אביעור:

ויבשו

ס

ח

בידכם נתן אלהים את שרי מדין
 את ערב ואת זאב ומה יכלתי
 עשות ככם או רפתה רוחם מעלי
 בדברו הדבר הזה: ויבא גרעון
 הירדנה עבר הוא ושלש מאות
 האיש אשר אתו עיפים ורדמים:
 ויאמר לאנשי סכות תנו נא כפרות
 לחם לעם אשר ברנלי כי עיפים
 הם זאנכי רהף אחרי זבח וצלמנע
 מלכי מדין: ויאמר שרי סכות
 חכף זכח וצלמנע עתה בידך כי
 נתן לצבאך לחם: ויאמר גרעון
 לכן נתת יהודה את זבח ואת
 צלמנע בידי ורשת את בשרכם
 את קוצי המדבר ואת הברקנים:
 ועל משכ פנואל וידבר אליהם
 בואת ויענו אתו אנשי פנואל באשר
 ענו אנשי סכות: ויאמר גם לאנשי
 פנואל לאמר בשובי בשלום אתן
 את המגדל הזה: וזבח
 וצלמנע בקרקר ומחניהם עמים
 בחמשת עשר אלף כל הנותרים
 מל מחנה בני קדם והנפלים מאה
 ועשרים אלף איש שלף הרב:
 ועל גרעון דרף השכונני באהלים
 סקדם לגבה וינבה ויוד את
 המחנה ומחנה הירי בטח:
 וינסו זבח וצלמנע וירדף אחריהם
 וילכד את שני מלכי מדין את זבח
 ואת צלמנע וכל המחנה החרוד:

וישב גרעון בן יואש מן הגלחמה
 מלמעלה החרס: וילכד
 נער מאנשי סכות וישא הו וכתב
 אליו את שני סכות ואת זקניה
 שבעים ושבעה איש: ויבא עו
 אל אנשי סכות ויאמר הנדו זבח
 וצלמנע אשר חרפתם אתי לאמר
 חכף זבח וצלמנע עתה בידך כי
 נתן לאנשיך העיפים לחם: ויקח
 את זקני העיר ואת קוצי המדבר
 ואת הברקנים וידע בהם את אנשי
 סכות: ואת מגדל פנואל נתן
 ויהרג את אנשי העיר: ויאמר אל
 זבח ואל צלמנע איפה האנשים
 אשר הרגתם בתבור ויאמרו פמוק
 כמזהם אחר בתאר בני המלך:
 ויאמר אתי בני אמי הם חיי יהוה לה
 החותם אותם לא הרגתי אתכם:
 ויאמר ליתר בכורו קוס הרג אותם
 ולא שלף הינער חרבו כי ירא בני
 עורני נער: ויאמר זבח וצלמנע
 קום אתה ופגע בנו כי באיש
 בכורתו וקום גרעון ויהרג את זבח
 ואת צלמנע ויקח את השחרנים
 אשר בצוארי נמליהם: ויאמרו
 איש ישראל אל גרעון משל בנו
 גם אתה גם בנג גם בן בנג כי
 הושעתנו מיד מדין: ויאמר אלהם
 גרעון לא אמשל אני בכם ולא
 ימשל בני בכם יהוה ומשל בכם:

ויאמר אליהם גדעון אשאלה מכם
 שאלה ותנו לי איש נזם שללו כי
 נזמי זהב להם כי ישמעאלים הם
 ויאמרו נתון נתון ויפרשו את
 השמלה וישליכו שמה איש נזם
 שללו ויהי משקל נזמי הזהב
 אשר שאל אלף ושבע מאות זהב
 לבר מן השחרנים והנטיפות ובגדי
 החארמן שעל מלכו מדין ולכל
 מן הענקות אשר בצוארי נמליהם
 ועש אתו גדעון לאסוד ויצג אתו
 בעורו בעפרה ויזנו כל ישראל
 אחריו שם ויהי לגדעון ולביתו
 למקוש ויבנע מדין לפני בני
 ישראל ולא יספו לשאת ראשם
 ותשקט הארץ ארבעים שנה בימי
 גדעון
 וילך ירבעל בן יואש וישב בביתו
 ולגדעון היו שבעים בנים יצאי ירכו
 כי נשים רבות היו לו ופילגשו
 אשר בשכם ילדה לו גם היא בן
 ושם את שמו אבימלך וימת
 גדעון בן יואש בשׁיבה טובה ויקבר
 בקבר יואש אביו בעפרה אבי
 הזקני ויהי כאשר
 מרת גדעון וישבו בני ישראל ויזנו
 אחרי הבעלים וישמו להם בעל
 ברות לאלהים ולא זכרו בני
 ישראל את יהוה אלהיהם המציל
 אותם מיד כל אויביהם מסביב

ולא עשו חסד עם בית ירבעל
 גדעון ככל הטובה אשר עשה עם
 ישראל
 וילך אבימלך בן ירבעל שכמה
 אל אחי אמו וידבר אליהם ואל כל
 משפחת בית אבי אמו לאמר
 דברו נא באזני כל בעלי שכם מה
 טוב לכם המשל בכם שבעים איש
 כל בני ירבעל אם משל בכם איש
 אחר וזכרתם כי עצמכם ובשרכם
 אני וידברו אחי אמו עליו באזני
 כל בעלי שכם את כל הדברים
 האלה ויש לבם אחרי אבימלך כי
 אמרו אחינו הוא ויתנו לו שבעים
 כסף מבית בעל ברית וישכר בהם
 אבימלך אנשים ריקים ופחזים
 וילכו אחריו ויבא בית אביו
 עפרתה ויהרג את אחיו בני ירבעל
 שבעים איש על אבן אחת ויתר
 יותם בן ירבעל תקמן פי נחבא
 ויאספו כל בעלי שכם וכל
 בית מלוא וילכו ומליכו את
 אבימלך למלך עם אלון מצב
 אשר בשכם וינידו ליוותם וילך
 ויעמד בראש הר גריזים וישא קולו
 ויקרא ויאמר להם שמעו אלי בעלי
 שכם וישמע אל ככם אלהים
 הלוד הלוכו העצים למשח עליהם
 מלך ויאמרו לזות מלוכה עלינו
 ויאמר להם הזית החזלתי את

מלכא ק

וישני אשר בני יכפרו אלהים
 ואנשים והלכתי לנוע על העצים
 ויאמרו העצים לתאנה לבי את
 מלכי עלינו ותאמר להם התאנה
 והדרלתי את מתקי ואת תנובתי
 הטובה והלכתי לנוע על העצים
 ויאמרו העצים לנפן לבי את מלכי
 עלינו ותאמר להם הנפן החרלתי
 את תירושי המשמח אלהים
 ואנשים והלכתי לנוע על העצים
 ויאמרו כל העצים אל האמר
 לך אתה מלך עלינו ויאמר
 האמר אל העצים אם באמת אתם
 משחים אתי למלך עליכם באו חסו
 בצלי ואם אין תצא אשמן האמר
 ותאכל את ארני הלבנון
 ועתה אם באמת ובתמים עשיתם
 ותמליכו את אבימלך ואם טובה
 עשיתם עם ירבעל ועם ביתו ואם
 נבמול ידיו עשיתם לו אשר
 נלחם אבי עליכם וישלך את נפשו
 מנגד ויצל אתכם מיד מדיון ואתם
 קמתם על בית אבי היום ותהרנו
 את בניו שבעים איש על אבן אחת
 ותמליכו את אבימלך בן אמתו על
 בעלי שכם כי אחיכם הוא ואם
 באמת ובתמים עשיתם עם ירבעל
 ועם ביתו היום הורה שמחו
 באבימלך וישמח גם הוא בכם
 ואם אין תצא אש מ־אבימלך

ותאכל את בעלי שכם ואת בית
 מלואות צא אש מבעלי שכם ומבית
 מלוא ותאכל את אבימלך וינס
 יותם ויברח וילך בארה וישב שם
 מפני אבימלך אחיו
 וישר אבימלך על ישראל שלש
 שנים וישלח אלהים רוח רעה
 בין אבימלך ובין בעלי שכם ויכדו
 בעלי שכם באבימלך לבוא
 חמס שבעים בני ירבעל ורמס
 לשום על אבימלך אחיהם אשר
 הרג אותם ועל בעלי שכם אשר
 חזקו את ידיו להרג את אחיו
 וישמו לו בעלי שכם מארבים על
 ראשי ההרים ויגלו את כל אשר
 יעבר עליהם בדרך ויגד לאבימלך
 ויבא נעל בן עבד ואחיו ועברו
 בשכם ויבטחו בו בעלי שכם
 ויצאו השדה ויכצרו את כרמיהם
 וירכו ויעשו הלולים ויבאו בית
 אלהיהם ויאכלו וישתו ויקללו את
 אבימלך ויאמר נעל בן עבד
 מי אבימלך ומי שכם כי נעברנו
 הלא בן ירבעל וזבל פקידו עברו
 את אנשי חמור אבי שכם ומדוע
 נעברנו אנחנו ומי ירתן את
 העם הזה בידו ואסירה את
 אבימלך ויאמר לאבימלך רבה
 צבאך וצאה וישמע זבל שר העיר
 את דברי נעל בן עבד ויחר אפו

2
 3

וַיִּשְׁלַח מְלָאכִים אֶל-אַבְיִמֶלֶךְ
 בְּתַרְמָה לֵאמֹר הִנֵּה נָעַל בֶּן-עֶבֶד
 זָאָחִיו בָּאִים שִׁכְמָה וְהִנֵּם צְרִים אֶת-
 הָעֵיר עֲלֶיךָ וְעַתָּה קוּם לִלְחֹם אֹתָהּ
 וְהָעָם אֲשֶׁר אִתָּךְ וְאַרְבַּב בְּשֹׂדֶה
 וְהָיָה בְּבִקְרָב כֹּרַח הַשֶּׁמֶשׁ תִּשְׁכָּח
 וּפְשִׁטָּה עַל הָעֵיר וְהִנֵּה הוּא וְהָעָם
 אֲשֶׁר אִתּוֹ יֵצְאוּ אֵלֶיךָ וְעָשִׂיתָ לָּו
 כְּאֲשֶׁר תִּמְצָא יָדְךָ וַיִּקֶם אַבְיִמֶלֶךְ
 וְכָל הָעָם אֲשֶׁר-עִמּוֹ לִלְחֹם וְאַרְבּוּ
 עַל שִׁכְם אַרְבַּעַת רָאשִׁים וַיֵּצֵא
 נָעַל בֶּן עֶבֶד וְעַמּוֹ בַּחֹש�ׁ הָעֵיר
 וַיִּקֶם אַבְיִמֶלֶךְ וְהָעָם אֲשֶׁר אִתּוֹ מִן-
 הַמְּאָרֶב וַיִּרְאוּ נָעַל אֶת הָעָם וַיֹּאמֶר
 אֶל-זָבֹל הִנֵּה עָם יוֹרֵד מִרְיָשֵׁי
 הַהָרִים וַיֹּאמֶר אֵלָיו זָבֹל אֵרֵץ צֶל
 הַהָרִים אַתָּה רֹאֵה כְּאֲנָשִׁים
 וַיִּסַּף עוֹר נָעַל לְדַבֵּר וַיֹּאמֶר הִנֵּה עָם
 יֹרְדִים מֵעַם טַבּוֹר הַיַּרְדֵּן וְרֹאשׁ
 אֶחָד בָּא מִדְּרֹךְ אֶלּוֹן מַעֲוֹנִים
 וַיֹּאמֶר אֵלָיו זָבֹל אֵיךְ אֶפְוֵא פִּיךָ
 אֲשֶׁר תֹּאמַר מִי אַבְיִמֶלֶךְ כִּי נַעֲבֹרְנוּ
 הֲלֹא זֶה הָעָם אֲשֶׁר מֵאֶסְתֵּר בּוֹ
 צֵא נָא עִתָּה וְהִלַּחַם בּוֹ וַיֵּצֵא נָעַל
 לִפְנֵי נָעַל שִׁכְם וְהִלַּחַם בְּאַבְיִמֶלֶךְ
 וַיִּרְדְּפוּ אֶת אַבְיִמֶלֶךְ וַיִּנְסוּ מִפְּנֵי וַיִּפְּלוּ
 חֲלָלִים רַבִּים עַד פֶּתַח הַשָּׁעַר
 וַיֹּשֶׁב אַבְיִמֶלֶךְ בְּאֻרְמָה וַיִּגְרַשׁ זָבֹל
 אֶת נָעַל וְאֶת אָחִיו מִשְׁבֵּת בְּשִׁכְם
 וַיְהִי מִמָּחֳרָת וַיֵּצֵא

ס
 בן נספ
 מונה

סג

ס

הָעָם הַשֹּׂדֶה וַיִּגְדּוּ לְאַבְיִמֶלֶךְ
 וַיִּקַּח אֶת הָעָם וַיַּחֲצֵם לְשִׁלְשׁוֹת
 רָאשִׁים וַיַּרְבַּב בְּשֹׂדֶה וְרֹא וְהִנֵּה
 הָעָם יֵצֵא מִן-הָעֵיר וַיִּקֶם עֲלֵיהֶם
 וַיִּנְסוּ וַאֲבִימֶלֶךְ וְהָרָאשִׁים אֲשֶׁר
 עִמּוֹ פָּשְׁטוּ וַיַּעֲמֵדוּ פֶתַח שַׁעַר הָעֵיר
 וּשְׁנֵי הָרָאשִׁים פָּשְׁטוּ עַל כָּל-אֲשֶׁר
 בְּשֹׂדֶה וַיִּכּוּם וַאֲבִימֶלֶךְ נִלְחַם
 בָּעֵיר כָּל הַיּוֹם הַהוּא וַיִּלְכֹּד אֶת-
 הָעֵיר וְאֶת הָעָם אֲשֶׁר בָּהּ הִרְגוּ וַיִּתֵּן
 אֶת הָעֵיר וַיִּירַעַה מִלְחָה
 וַיִּשְׁמְעוּ כָּל בְּעָלֵי מְגִדָּל שִׁכְם וַיָּבֹאוּ
 אֶל-צִרְיָה בִּית אֵל בְּרִית וַיִּבְדֹּךְ
 לְאַבְיִמֶלֶךְ כִּי הִרְגָבְצוּ כָּל בְּעָלֵי
 מְגִדָּל שִׁכְם וַעֲלֵ אַבְיִמֶלֶךְ חָרָה
 צַלְמוֹן הוּא וְכָל הָעָם אֲשֶׁר אִתּוֹ
 וַיִּקַּח אַבְיִמֶלֶךְ אֶת הַקְּרָדִּמוֹת כֹּרַח
 וַיִּכְרַת שׁוֹכֵת עֵצִים וַיִּשְׂאֵה וַיִּשֶׂם
 עַל-שִׁכְמוֹ וַיֹּאמֶר אֶל הָעָם אֲשֶׁר-
 עִמּוֹ מַה רְאִיתֶם עָשִׂיתִי מִהֲרוּ עִשּׂוּ
 כְּמוֹנֵי וַיִּכְרַתוּם כָּל הָעָם אִישׁ
 שׁוֹכֵה וְלָכּוּ אַחֲרָי אַבְיִמֶלֶךְ וַיִּשְׁמַעוּ
 עַל-הַצִּרְיָה וַיִּצְרִחוּ וַיִּצְרִחוּ עֲלֵיהֶם אֶת-
 הַצִּרְיָה בָּאֵשׁ וַיִּמְתּוּם כָּל-אֲנָשֵׁי
 מְגִדָּל שִׁכְם כְּאֵלֶּף אִישׁ וְאִשָּׁה
 וַיִּלֶּךְ אַבְיִמֶלֶךְ אֶל תַּבְּצַי וַיַּחֲזֹק
 בְּתַבְּצַי וַיִּלְכְּדָהּ וּמְגִדָּל עִי תִּחַ
 כְּתוֹךְ הָעֵיר וַיִּנְסוּ שְׂמֵת כָּל הָאֲנָשִׁים
 וְהַנְּשִׂים וְכָל בְּעָלֵי הָעֵיר וַיִּסְגְּרוּ
 בְּעָרֵם וַעֲלֵ עַל-גֵּן הַמְּגִדָּל וַיָּבֹאוּ
 אַבְיִמֶלֶךְ

ס

ס

אבימלך עד המנדל וילחם בו וינש
 עד פתח המנדל לשרפו באש
 ויהי שלך אשה אחת פלח רכב על
 ראש אבימלך ותרוץ את בלגלתו
 ויקרא מהרה אל הנער נשא כליו
 ואמר לו שלף חרבך וזמתני פן
 יאמרו לי אשה הרגתה ודקרו זו
 נערו וזמת ויראו איש ישראל כי
 מת אבימלך וילכו איש למקומו
 וישב גלחם את רעת אבימלך
 אשר עשה לאביו להרג את שבעים
 אחיו ואת כל רעת אנשי שכם
 השיב אל הים בראשם ותבא
 אליהם קללת יוחם בן יריבעל
 ויקם אחרי אבימלך להושיע את
 ישראל תולע בן פואח בן דורו איש
 יששכר והוא יושב בשמיר בדר
 אפרים וישפט את ישראל עשרים
 ושלש שנה וימת ויקבר בשמיר
 ויקם אחריו יאיר הנלעדי וישפט את
 ישראל עשרים ושתיים שנה ויהי
 לו שלשים בני סרכבים על שלשים
 עורים ושלשים עורים להם להם
 יקראו חנת יאיר עד היום הנה אשר
 בארץ הנלעד וימת יאיר ויקבר
 בקמון
 ויסמו בני ישראל לעשות דרע
 בעיני יהוה ועבדו את הבעלים ואת
 העשתרות ואת אלתי ארם ואת
 אלתי צידון ואת אלתי מואב ואת

אלהי בני עמון ואת אלהי פלשתים
 ויעבדו את יהוה ולא עבדוהו
 ויחר אף יהוה בישראל ומפרס ביד
 פלשתים וביד בני עמון וירצו
 וירצו ארת בני ישראל בשנה
 ח היא ששנה עשרה שנה ארת כל
 בני ישראל אשר בעבר הירדן ב
 בארץ האמרי אשר בגלעד
 ויעברו בני עמון את הירדן להלחם
 גם ביהודה ובבנימין ובבית אפרים
 ותצר לישראל מאד ויועקו בני
 ישראל אל יהוה לאמר חטאנו לך
 וכי עזבנו את אלהינו ונעבד את
 הבעלים ויאמר יהוה אל בני
 ישראל הלא ממצרים ומן האמרי
 מן בני עמון ומן פלשתים ויצירונים
 ועמלק ומעון לחצו אתכם ותצקו
 אלי ואושיעה אתכם מידם ואתם
 עזבתם אותי ותעבדו אלהים אחרים
 לכן לא אוסיף להושיע אתכם
 לכן וועקו אל האלהים אשר
 בחרתם גם המה יושיעו לכם בעת
 צרתכם ויאמרו בני ישראל אל
 יהוה חטאנו עשה אתה לנו בכל
 הטוב בעיניך אך הצילנו נא היום
 הזה ויסורו את אלתי והנכר
 מקרבם ועבדו את יהוה ותקצר
 נפשו בעמל ישראל
 ויצעקו בני עמון ויחנו טו
 בגלעד ויאספו בני ישראל ויחנו

245
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50

במצפה ויאמרו העם שרי גלעד
 איש אל רעהו מי האיש אשר יחל
 להלחם בבני עמון יהיה לראש לכל
 יושבי גלעד ויפתח הנלעדי היה נפור חיל והוא
 בן אשה ונדה וילד גלעד את
 יפתחו ותלד אשת גלעד לו בנים
 ויגדלו בני האשה ויגרשו את יפתח
 ויאמרו לו לא תנהל בבית אבינו
 כי בן אשה אחרת אתה ויברח
 יפתח מפני אחיו וישב בארץ טוב
 ותלקטו אל יפתח אנשים ריקים
 ויצאו עמו ויהי מימים וילחמו בני עמון עם
 ישראל ויהי כאשר נלחמו בני
 עמון עם ישראל וילכו וקני גלעד
 לקחת את יפתח מארץ טוב ויאמרו
 ליפתח לכה והייתה לנו
 לקצין ונלחמה בבני עמון ויאמר
 יפתח לוקני גלעד הלא אתם
 שנאתם אתי והגרשוני מבית אבי
 ומדוע באתם אלי עתה כאשר צר
 לכם ויאמרו וקני גלעד אל יפתח
 לכן עתה שבנו אליך וחלכת עמנו
 ונלחמת בבני עמון והיית לנו ל
 לראש לכל יושבי גלעד ויאמר
 יפתח אל וקני גלעד אם משיבים
 אתם אותי להלחם בבני עמון ונתן
 יהוה אותם לפני אנכי אהיה לכם
 לראשו ויאמרו וקני גלעד אל

יא

יפתח יהוה יהיה שמע בינותינו אם
 לא כדברך כן נעשה וילך יפתח
 עם וקני גלעד וישמו העם אתו
 עליהם לראש ולקצין וירבו יפתח
 את כל דבריו לפני יהוה במצפה
 וישלח יפתח מלאכים אל מלך
 בני עמון לאמר מה לי ולך כי באת
 אלי להלחם בארצי ויאמר מלך
 בני עמון אל מלאכי יפתח בני לקח
 ישראל את ארצי בעלותו ממצרים
 מארנון ועד היבוק ועד הירדן ועתה
 השיבה אתהן בשלום ויוסף עוד
 יפתח וישלח מלאכים אל מלך בני
 עמון ויאמר לו כה אמר יפתח לא
 לקח ישראל את ארץ מואב ואת
 ארץ בני עמון כי בעלותם ממצרים
 וילך ישראל במדבר ערבים סוף
 ויבא קדשה וישלח ישראל
 מלאכים אל מלך אדום לאמר
 אעברה נא בארצך ולא שמע מלך
 אדום וגם אל מלך מואב שלח ולא
 אבה וישב ישראל בקדשו וילך
 במדבר ויסב את ארץ אדום ואת
 ארץ מואב ויבא מפורח שמש
 לארץ מואב ויחנן בעבר ארנון ולא
 באו בנבול מואב כי ארנון נבול
 מואב וישלח ישראל מלאכים אל
 סחון מלך האמרי מלך השבון ו
 ויאמר לו ישראל נעברה נא בארצך
 עד מקומי ולא הימין סחון

ט

ס

את ישראל עבר בגבלווי אסף
 סיחון את כל עמו ויחננו ביהצדה
 וילחם עם ישראל וימתן יהוה אלהי
 ישראל את סיחון ואת כל עמו ויבדד
 ישראל ויבוס וירש ישראל את כל
 ארץ האמרי וישב הארץ ההיא :

וירשו את כל גבול האמרי מארנון
 ועד היבק ומן המדבר ועד הירדן
 ועתה יהוה אלהי ישראל הוריש
 את האמרי מפני עמו ישראל ואתה
 תירשנו : הלא את אשר יורישך
 כמוש אלהיך אותו תירש ואת כל
 אשר הוריש יהוה אלהינו מפנינו

אתו תירש : ועתה הטוב טוב אתה
 מבלק בן צפור מלך מואב הרב רב
 עם ישראל אם נלחם נלחם בסו
 בשבת ישראל בחשבון ובכנותיה
 ובערער ובכנותיה ובכל הערים
 אשר על ידי ארנון שלש מאות
 שנה ומדוע לא הצלתם בעת ההיא

ואנכי לא חטאתי לך ואתה עשה
 אתי רעה להלחם בי ישפט יהוה
 השפט היום בין בני ישראל ובין בני
 עמון : ולא שמע מלך בני עמון
 אל דברי יפתח אשר שלח אליו :

והיה על יפתח רוח
 יהוה ועבר את הנלעד ואת מנשה
 יעבר את מצפה גלעד וממצפה
 גלעד עבר בני עמון : וידר יפתח
 נדר ליהוה ויאמר אם נתון נתן את

בני עמון בידי : וחדה הוציא
 אשר יצא מדלתי ביתי לקראתי
 בשובי בשלום ממני עמו והיה
 ליהוה והעליתיהו עולה :

ועבר יפתח אל בני
 עמון להלחם בסו ויתנם יהוה בידי :
 ויבס מערוער ועד בואך מניית
 עשרים עיר ועד אבל כרמים מפת
 גדולת מאד ויפגעו בני עמון מפני
 בני ישראל :

ויבא יפתח המצפה אל
 ביתו והנה בתו יצאת לקראתו
 בתפים ובמחלות ורק היא יחידה
 אין לו ממנו בן או בת :

ויהי לו בן
 כראותו אורחה ויקרע את בגדיו
 ויאמר אחי בתי הכרע הכרעתיני
 ואת היית בעכרי ואנכי פצירתי פו
 אל יהוה ולא אוכל לשוב : ותאמר
 אליו אבי פצית את פיך אל יהוה
 עשה לי כ אשר יצא מפיד אחרי
 אשר עשה לך יהוה נקמות מאויבך
 מבני עמון : ותאמר אל אביה יעשה
 לי הדבר הזה הרפה ממני שנים
 חדשים ואלכה וירדתי על החרים
 ואבכה על בתולי אנכי ורעיתי :

ויאמר לבניו שלח אותה שני חדשים
 ותלך הימ ובעותיה וירגבך על
 בתוליה על החרים : ויהי מקץ
 שנים חדשים ותשב אל אביה
 ויעש לה את נדרו אשר נדר והיה

עז 14

ולעית

לא ידעה איש ותהי חק בישראל :
 ממימים ימימה תלכנה בנות ישראל
 לתנות לבת יפתח הנלעדי ארבעת
 ימים בשנה :
 ויצעק איש אפרים ועבר צפונה
 ויאמרו ליפתח מדוע עברת ל
 לחלם ובני עמון ולנו לא קראת
 ללכת עמו ביתך נשרף עליך באש
 ויאמר יפתח איהם איש היב הייתי
 אני ועמי ובני עמון מאד ויצעק
 אתכם ולא הושעתם אותי מידם :
 ואראה בני אונק מושיע ואישמרה
 נפשי בכמי ואעברה אל בני עמון
 ותתנם יהוה בידו ולמה עליהם אלי
 היום הזה לחלם בני ויקבץ יפתח
 את כל אנשי גלעד וילחם את
 אפרים ויכו אנשי גלעד את אפרים
 כי אמרו פליטי אפרים אתם גלעד
 בתוך אפרים בתוך מנשה וילכו
 גלעד את מעברות הירדן אפרים
 והיה כיואמרו פליטי אפרים אעברה
 ויאמרו לו אנשי גלעד האפרתי
 אתה ויאמר לא : ויאמרו לו אמר
 נא שבלת ויאמר סבלת ולא יכין
 לדבר פן ויאחזו אותו וישחטוהו
 אל מעברות הירדן ויפול בעת ההיא
 מאפרים ארבעים ושנים אלה :
 וישפוט יפתח את ישראל שש שנים
 ומת יפתח הנלעדי ויקבר בערי
 גלעד :

יב

ואשים

P

6

8

את ישראל אבצן מבית לחם :
 והיו לו שלשים בנים ושלשים בנות
 שלח החוצה ושלשים בנות הכי
 לבניו מן החוץ וישפוט את ישראל
 שבע שנים וימת אבצן ויקבר בבית
 לחם : וישפוט אחריו
 את ישראל אילון הזבולני וששט
 את ישראל עשר שנים : וימת אילון
 הזבולני ויקבר באילון בארץ זבולן
 וישפט אחריו את
 ישראל עברון בן הלל הפרעתי :
 והיו לו ארבעים בנים ושלשים בני
 בנים ורכבים על שבעים ערים
 וישפט את ישראל ששנה שנים :
 וימת עברון בן הלל הפרעתי :
 ויקבר בפרעתון בארץ אפרים בהר
 העמקי :
 ויספו בני ישראל לעשות הרע בעיני
 יהוה ויתנם יהוה ביד פלשתים
 ארבעים שנה :
 והיו איש אחר מצרעה ממשפחת
 הדני ושמו מנח ואשתו עקרה ולא
 ילדה : ורא מלאך יהוה אל
 האשה ויאמר אליה הנה נא את
 עקרה ולא ילדת והרית וילדת בן :
 ועתה השמרי נא ואל תשתי
 יין ושכר ואל תאכלי כיל טמא :
 כי הנך הרה וילדת בן ומורה לא
 יעלה על ראשו כי נזיר אלהים
 יהיה הנער מן היתום והוא יתל
 לחושע

כס

8

להושיע את ישראל מיד פלשתים
 ורחב האשה ותאמר לאישה
 לאמר איש האלהים בא אלי
 ומראהו כמראה מלאך האלהים
 נזרא מאד ולא שאלתיהו אימורה
 הוא ואת שמו לא הנניד לי ויאמר
 לי הנך הרד וילדת בן ועתה אל
 תשתי יין ושכר ואל תאכלי כל-
 טמאה כי יזדור אלהים יהודה הנער
 מן הבטן עד יום מותו ויעתר מנחם
 אל יהודה ויאמר בי אדוני איש
 האלהים אשר שלחת יבוא נא עוד
 אלינו ויורנו מה נעשה לנער היולד
 וישמע האלהים בקול מנחם ויבא
 מלאך האלהים עוד אל האשה
 והיא יושבת בשדה ומנחם אישה
 אין עמה ותמהו האשה ותריץ
 ותגד לאישה ותאמר אליו הנה
 נראה אלי האיש אשר בא בינים
 אליו ויקם וילך מנחם אחרי אשתו
 ויבא אל האיש ויאמר לו האתה
 האיש אשר דברת אל האשה
 ויאמר אני ויאמר מנחם עתה יבא
 דבריד מדי יהודה משפט הנער
 ומעשהו ויאמר מלאך יהודה אל-
 מנחם מכל אשר אמרתי אל האשה
 תשמר ומכל אשר צוה מנפן היין
 לא תאכל ויין ושכר אל תשת וכל-
 טמאה אל תאכל כל אשר צויתיה
 תשמר ויאמר מנחם אל מלאך יהודה

מלאכים
 כל סכא

נעצרה נא אותך ונעשה לפניך נדי
 עזים ויאמר מלאך יהוה אל מנחם
 אם תעצרני לא אכל בלחמך ואם
 תעשה עלה ליהוה תעלנה בי לא
 ידע מנחם כי מלאך יהוה הוא
 ויאמר מנחם אל מלאך יהוה מי
 שמך כי יבא דבריד וכבדנוך
 ויאמר לו מלאך יהוה למה זה תשא
 לשמי והוא פלא ויקח מנחם את-
 נדי העזים ואת דהמנחה ועל עלה
 הצור ליהוה ומפלאל עשות ומנחם
 ואשתו ראים ויהי בעלות הלהב
 מעל המזבח השמימה ועל מלאך
 יהוה בלהב המזבח ומנחם ואשתו
 ראים ויפלו על פניהם ארצה
 ולא יסף עוד מלאך יהוה להראה
 אל מנחם ואל אשתו אז ידע מנחם
 כי מלאך יהוה הוא ויאמר מנחם
 אל אשתו מות נמורת כי אלהים
 ראינו ותאמר לו אשתו לו הפיץ
 יהוה להמיתנו לא לקח מידנו עלה
 ומנחה ולא הראנו את כל אלה
 וכעת לא השמיענו כזאת
 ותלך האשה בן ותקרא את שמו
 שמשון ויגדל הנער ויברכהו יהוה
 ותחל רוח יהוה לפעמו במנחה
 דן בין צרעה ובין אשתאל
 וירד שמשון יד
 המנחה וירא אשה בתמנתה
 מכנורת פלשתים

יתר יוד

פלי
 ק

ע

ועל ויגד לאביו ולאמו ויאמר אשה
 ראיתי בתמנתה מבנות פלשתים
 ועמה קחר אותה לי לאשה ויאמר
 לו אביו ואמו האין בבנות אחיך
 ובכל עמי אשה כדאתה הולך
 לקחת אשה מפלשתים הערלים
 ויאמר שמשון אל אביו אותה קח
 לי כי היא ישרה בעיני ואביו ואמו
 לא ידעו כי מיהוה היא כדאתה
 הוא מבקש מפלשתים ובעת ההיא
 פלשתים משלים בישראל

ויגד שמשון ואביו ואמו
 תמנתה ויבאו עד כרמי תמנתה
 והנה כפיר אריות שאג לקראתו
 ותצלח עליו רוח יהוה וישסעהו
 כשסע הדי ומאומה אין בידו ולא
 הגיד לאביו ולאמו את אשר עשה
 ויגד ויהבר לאשרה ויהי שר בעיני
 שמשון וישב מימים לקחתה ויסר
 לראות את מפת הארץ והנה ע
 עדר דברים בנוית הארץ ודבש
 יורדהו אל כפיו וילך הולך ואכל
 וילך אל אביו ואל אמו ויתן להם
 ויאכלו ולא הגיד להם כי מגורת
 הארץ ררה הדבש ויגד אביו
 אל האשה ועש שם שמשון משתה
 כי כן יעש הכחורים והיבראותם
 אותה ויקחו שלשים מרעים והיו
 אתו ויאמר להם שמשון אחודה
 נא לכם חידה אם הגיד תגידו אותה

לי שבעת ימי המשתה ומצאתם
 ונתתו לכם שלשים סדינים ושליש
 חלפת בגדים ואם לא תוכלו
 להגיד לי ונתתם אתם לי שלשים
 סדינים ושליש חליפות בגדים
 ויאמרו לו חידה חידתך ונשמענה
 ויאמר להם מרהאכל יצא מאכל
 ומעו יצא מהזק ולא יכלו להגיד
 החידה שלשת ימים והיו ביום ע
 השביעי ויאמרו לאשת שמשון פתי
 את אישך ויגד לנו את החידה פן
 נשרף אתך ואת בית אביך באש
 הלירשנו קראתם לנו הלא ותבך
 אשרת שמשון עליו והתאמר רק
 שנאתני ולא אהבתני החידה חרתה
 לבני עמי ולי לא הגדתה ויאמר לה
 הנה לאביו ולאמו לא הגדתה וילך
 אגיד ותבך עליו שבעת הימים
 אשר היה להם המשתה והיה ביום
 השביעי ויגד לה כי הציקתהו ותגד
 החידה לבני עמה ויאמרו לו
 אנשי העיר ביום השביעי בטרם
 יבא ההרסו מרה מתוק מדבש
 ומרה עז מארי ויאמר להם לולא
 חרשתם בעגלתי לא מצאתם ח
 חידתי ותצלח עליו רוח יהוה ויגד
 אשקלן ויגד מהם שלשים איש
 ויקח את חליצותם ויתן החליפות
 למינדי החידה ויגד אפו ועל בית
 אביו ותהי אשת שמשון למרעהו

מאבי לו
 כי לוכ
 אכתי

אשר רעה לו:

10

ויהי מימים בימי קציר חטים
 ויפקד שמשון את אשתו בגדי עזים
 ויאמר אבאה אל אשתי החררה
 ולא נתנו אביה לבוא ויאמר אביה
 אמר אמרתי כי שנא שנאתה
 ואתננה למרעב הלא אחותה ה
 הקטנה טובה ממנה תהי נא לך
 תחתיה: ויאמר להם שמשון נקיתי
 הפעם מפלשתים כי עשה אני עמים
 רעה: וילך שמשון וילכד שלש
 מאות שועלים ויקח לפדים ויפן זנב
 אל זנב ושם לפיד אחר בין שני
 הזנבות בתוך: ויבער אש בלפידים
 וישלח בקמורת פלשתים ויבער
 מגדשי ועד קמה ועד פרס זית:
 ויאמרו פלשתים מי עשה זאת
 ויאמרו שמשון חתן התמני כי לקח
 ארתי אשתו ונתנה למרעו ויעלו
 פלשתים וישרפו אותה ואת אביה
 באש: ויאמר להם שמשון אם
 תעשון כזאת כי אם נקמתי בככם
 ואחר אהדל ויד איתם שוק על ירך
 מכה גדולה וירד וישב בסעף סלע
 עיטם ויעלו פלשתים ויהנו ביהודה
 ויצטוו בלתי: ויאמרו איש יהודה
 לפה עליכם עלינו ויאמרו לא יסור
 את שמשון עלינו לעשות לו כבאשר
 עשה לנו: וירדו שלשת אלפים
 איש מיהודה אל סעף סלע עיטם

ויאמרו לשמשון הלא ידעת כי
 משלים בנו פלשתים ומה זאת
 עשית לנו ויאמר להם כבאשר עשו
 ליכן עשיתי להם: ויאמרו לו
 לאסרך ירדנו לתתך ביד פלשתים
 ויאמר להם שמשון השבעו לי פן
 תפגעו בי אתם: ויאמרו לו לאמר
 לא כי אסר נאסרך ונתנוך בידם
 והמת לא נמיתך ויאסרוהו בשנים
 עבתיים חודשים ועלוהו מן הסלע:
 הוא בא עד לחי ופלשתים הרעו
 לקראתו ותצלח עליו רוח יהוה
 ותהינה העבתיים אשר על זרעותיו
 כפשתים אשר בערו במגש וימסו
 אסוריו מעל ידיו: וימצא לחי חמור
 טריה וישלח ידו ויקחה ויד בה אלף
 איש: ויאמר שמשון בלתי החמור
 חמור חברתיים בלתי החמור הכיתי
 אלף איש: ויהי ככלותו לרדב
 וישלך הלחי מידו ויקרא למקום
 ההוא רמת לחי: ויצמא מאד
 ויקרא אל יהוה ויאמר אתה נרתת
 ביד עבדך את השועה תהלה
 הואת ועתה אמורת בצמא ונפלת
 ביד הערלים: ויבקע אלהים את
 הפכתש אשר בלחי ויצא ממנו
 מים וישת ותשב רוחו ויהי על כן
 קרא שמה עין חקורא אשר בלחי
 עד היום הזה: וישפט את ישראל
 בימי פלשתים עשרים שנה:

וילך שמשון עתה
 וראשם אשר זונה ויבא אליה
 לעזתים ולאמר בנא שמשון
 הנה ויסכו ויארבו לו כל הלילה
 בשער העיר ותחרשו כל הלילה
 לאמר עד אור הבקר והרגהו
 וישכב שמשון עד חצי הלילה
 ויקם בחצי הלילה ויאחז בדלתות
 שער העיר ובשתי המזוזות ויסעם
 עם הברית וישם על כתפיו ועלם
 אל ראש ההר אשר על פני חברון
 ויהי אחרי כן ויאהב

אשה בנחל שורק ושמה דלילה
 ועלו אליה סרני פלשתים ויאמרו
 לה פתי אותו וראי במה כחו גדול
 ובמה נוכל לו ואסרנוהו לענותו
 ונאנחנו נתן לך איש אלף ומאה
 כסף ותאמר דלילה אל שמשון
 הנידה נא לי במה כחך גדול ובמה
 תאסר לענותך ויאמר אליה
 שמשון אם יאסרני בשבעה יתרים
 לחים אשר לא חרבו וחליתי והייתי
 כאחד האדם ויעלו לה סרני
 פלשתים שבעה יתרים לחים אשר
 לא חרבו ותאסרוהו בהם
 והארב ישב לה בחדר והתאמר
 אליו פלשתים עליך שמשון ונתק
 את היתרים כאשר נתק פתיל
 הנערה בהריחו אש ולא נודע כחו
 ותאמר דלילה אל שמשון הנה

התלת בני ותדבר אלי בזבים עתה
 הנידה נא לי במה תאסר
 ויאמר אליה אם אסור יאסרוני
 בעתים חדשים אשר לא נעשה
 בהם מלאכה וחליתי והייתי כאחד
 האדם ותתק דלילה עבתים
 חדשים ותאסרוהו בהם ותאמר
 אליו פלשתים עליך שמשון והארב
 ישב בחדר ונתקם מעל זרעתי
 כחשו ותאמר דלילה אל
 שמשון עד הנה התלת בני ותדבר
 אלי בזבים הנידה לי במה תאסר
 ויאמר אליה אם תארני את שבע
 מחלפות ראשי עם המפכתו

ותתקע בירתך ותאמר אליו
 פלשתים עליך שמשון ויקץ משנתו
 ויסע את היתד הארני ואת המפכתו
 ותאמר אליו איך תאמר אהבתך
 ולבך אין אתי זה שלש פעמים
 התלת בני ולא הגדת לי במה כחך
 גדול ויהי כיהציקה לו בדבריה
 כל הימים ותאלצוהו ותקצר נפשו
 למות וינדר לה את כל לבו ויאמר
 לה מודה לא עלה על ראשי כי
 נזיר אלהים אני מבטן אמי אם
 נלחתי וקר ממני כחי וחליתי והייתי
 ככל האדם ותרא דלילה כי הייתה
 לה ארני כל לבו ורתשלח ותקרא
 לסרני פלשתים לאמר עלו הפעם
 כי הניד לה את כל לבו ועלו אליה

11

3

ק

סרני

סרני פלשתים ויעלו הכסף בידם ותישנהו על ברביה ותקרא לאיש ותגלה את שבע מחלפות ראשו ותחל לענותו ויסר כהו מעליו ותיאמר פלשתים עליך שמשון ויקץ משנתו ויאמר אצא בפעם בפעם ואעיר והוא לא ידע כי יהיה סר מעליו ויאחזהו פלשתים וינקרו את עיניו ויורדו אתו עזתה ויאסרוהו בנחשתים ויהי חתן בבית האסורים ויחל שער ראשו לצמח כאשר נלח וסרני פלשתים נאספו לזבח זבח גדול לרנון אלהיהם וישמהו ויאמרו נתן אלהינו בידנו את שמשון אויבנו ויראו אתו העם והללו את אלהיהם כי אמרו נרתן אלהינו בידנו את אויבנו ואת מהריב ארצנו ואשר הרבה את חללינו ויהי כי טוב לבם ויאמרו קראו לשמשון וישחק לנו ויקראו לשמשון מבית האסורים ויצחק לפניהם ויעמידו אורחו בין העמודים ויאמר שמשון אל היעזר המחונק בידו הפיחה אותי והימשני את העמרים אשר הבית נכון עליהם ואשען עליהם והבית מלא האנשים והנשים ושמה כל סרני פלשתים ועל הנג בשלשת אלפים איש ואשה הראים בשחוק שמשון ויקרא שמשון

סלמוי

P

עטוב

P

סלמוי

P

סלמוי

P

אל יהוה ויאמר אדני יהוה זכרני נא וחזקני נא אצד הפעם הזה האלהים ואנקמה נקם אהת משתי עיני מפלשתים וילפת שמשון את שני עמודי התוך אשר הבית נכון עליהם ויסמך עליהם אחד בימינו והוא בשמאלו ויאמר שמשון תמרת נפשי עם פלשתים ויט ככה ופל הבית על הסרנים ועל כל העם אשר בו והיו המיתם אשר המית במות רבים מאשר המית בחיו וירדו אחיו וכל בית אביו ושאו ארתו ויעלו ויקברו אותו בין צרעה ובין אשתאול בקבר מנוח אביו והוא שפט את ישראל עשרים שנה

ויהי איש מהר אפרים

ושמו מיכיהו ויאמר לאמו אלף ומאה הכסף אשר לקח לך ואתי אלית וגם אמרת באוני הנה הכסף אתי אני לקחתיו ותאמר אמו ברוך בני ליהוה וישב את אלף וכאה הכסף לאמו ותאמר אמו הקדש הקדשתי את הכסף ליהוה מיד לבני לעשות פסל ומסכה ועתה אשיבנו לך וישב את הכסף לאמו ותקח אמו מאתיים כסף ותתנהו לצורף ויעשהו פסל ומסכה ויהי בבית מיכיהו והאיש מיכה לו בית אלהים ויעש אפוד ותרפים

ו

וימלא את יד אחד מבניו והיה לו
 לכהן בימים ההם אין מלך
 בישראל איש הישר בעיניו עשה
 והיה נער מבית לחם יהודה
 ממשפחת יהודה והוא לוי והוא נר
 שם וילך האיש מהעיר מבית
 לחם יהודה לגור באשר ימצא ויבא
 הר אפרים עד בית מיכה לעשות
 דרכו ויאמר לו מיכה מאין תבוא
 ויאמר אליו לוי אנכי מבית לחם
 יהודה ואנכי הולך לגור באשר
 אמצאו ויאמר לו מיכה שבה עמדי
 והיה לי לאב ולכהן ואנכי אתך
 לך עשרת כסף לימים וערך בנדים
 ומחיתך וילך הלוי ויאל הלוי
 לשבת את האיש והיה הנער לו
 כאחד מבניו וימלא מיכה את
 יד הלוי והיה לו הנער לכהן והיה
 בבית מיכה ויאמר מיכה עתה
 ידעתי כי ייטיב יהוה לי כי הידתי
 הלוי לכהן

יח

בימים ההם אין מלך בישראל
 ובימים ההם שבט הדני מבקש לו
 נחלה לשבת כי לא נפלה לו עד
 היום והוא ברזף שבטי ישראל
 בנחלה וישלחו בני דן ממשפחתם
 חמשה אנשים מקצותם אנשים בני
 חיל מצרעה ומאשתאול להגל את
 הארץ ולחקרה ויאמרו אלם לנו
 חקרו את הארץ ויבאו הר אפרים

עד בית מיכה וילינו שם והמה עם
 בית מיכה והמה הכירו את קול
 הנער הלוי ויסורו שם ויאמרו לו מי
 הביאך הלסומה אתה עשה בזה
 ומה לך פה ויאמר אלם כזה
 וכזה עשה לי מיכת וישכרני ואהי לו
 לכהן ויאמרו לו שאל נא באלהים
 ונדעה התצלית דרכנו אשר אנהנו
 הלכים עליה ויאמר להם הכהן
 לנו לשלום נכח יהוה דרככם אשר
 תלכו בה וילכו חמשת האנשים
 ויבאו לישה וראו את העם אשר
 בקרבה וישבת לבטח כמשפט
 צידונים שקט ובטח ואין מכלים
 דבר בארץ יורש עצר ורחוקים המה
 מצידונים ודבר אין להם עם אדם
 ויבאו אל אחיהם
 צרעה ואשתאל ויאמרו להם
 אחיהם מה אתם ויאמרו
 קומה ונעלה עליהם כי ראינו את
 הארץ והנה טובה מאד ואתם
 מהשים אל תעצלו ללכת לבא
 לרשת את הארץ כבאכם
 תבאו אל עם בטח והארץ ר
 רחבת ידיים כי נרתנה אלהים
 בידכם מקום אשר אין שם מחסור
 כל דבר אשר בארץ ויסעו
 משם ממשפחת הדני מצרעה
 ומאשתאל שש מאות איש חגור
 בלי מלחמה ויעלו וחקרו בקרת
 יערים

יערים ביהודה על כן קראו למקום
ההוא מהנה דן עד היום הנה
אחרי קרית יערים: ויעברו משם
הר אפרים ויבאו עד בית מיכה:
ויעלו המשרת האנשים החלכים
לרגל ארת הארץ ליש ויאמרו אל
אחיהם הידעתם כי יש בבתי
האלה אפוד ותרפים ופסל ומסכה
ועתה דעו מה תעשו: ויסורו שמה
ויבאו אל בית הנער הלוי בית מיכה
וישאלו לו לשלום: ושש מאות
איש חגורים כלי מלחמתם נצבים
פתח השער אשר מבני דן: ועלו
חמשת האנשים החלכים לרגל את
הארץ באו שמה לקחו ארת הפסל
ואת האפוד ואת התרפים ואת
המסכה והכהן נצב פתח השער
ושש מאות האיש החגור כלי
המלחמה: ואלה באו בית מיכה
ויקחו את פסל האפוד ואת התרפים
ואת המסכה ויאמר אליהם הכהן
מה אתם עשים: ויאמרו לו החרש
שים ידך על פיך ולך עמנו והידי
לנו לאב ולכהן הטוב ויחורגו כהן
לבית איש אחד ואו היחורג כהן
לשבת ולמשפחה בישראל:
וישב לב הכהן ויקח את האפוד
ואת התרפים ואת הפסל ויבא
בקרב העם: ויפנו וילכו וישמו
את הפך ואת הפקנה ואת הכבודה

טו

כ

לית
דנט

לפניהם: המה דרתיקו מבית
מיכה והאנשים אשר בבתי אשר
עם בית מיכה נזעקו וירביקו את
בני דן: וקראו אל בני דן ויספו
פניהם ויאמרו למיכה מה לך כי
נזעקת: ויאמר את אלהי אשר
עשיתי לקחתם ואת הכהן ותלכו
ומה לי עוד ומה זרה תאמרו אלי
מה לך: ויאמרו אליו בני דן אל
תשמע קולך עמנו פן יפגעו בכם
אנשים מרי נפש ואספתה נפשך
ונפש ביתך: וילכו בני דן לרובם
וירא מיכה כי חזקים המה מפנו
ויפן וישב אל ביתו: והמה לקחו
ארת אשר עשדה מיכה ואת הכהן
אשר היה לו ויבאו על ליש על עם
שקט ובטח ויכו אותם לפי חרב
ואת העיר שרפו באש: ואין מציל
כי רחוקה היא מצידון ורבר אין
להם עם אדם והיא בעמק אשר
לבית החוב ויבנו ארת העיר וישבו
בה: וקראו שם העיר דן בשם
הן אביהם אשר יולד לישראל
ואולם ליש שם העיר לראשונה:
ויקומו להם בני דן ארת הפסל
ויחזנתו בין גרשם בין משרה הוא
ובניו היו כהנים לשבת הרני עד יום
גלות הארץ: וישמו להם את
כסל מיכה אשר עשה כל ימי היות
בית האלהים בשילה:

כ

ל מלכ

ל מלכ

ל מלכ

ויהי בימים ההם ומלך אין בישראל
 ויהי איש לוי נר ברכתי הר אפרים
 ויקח לו אישה פילגש מבית לחם
 יהודה ונתנה עליו פילגשו ותלך
 מאתו אל בית אביה אל בית לחם
 יהודה ותהי שם ימים ארבעה
 חדשים ויקם אישה וילך אחרית
 לדבר על לבה להשיבו ונערו עמו
 וצמר חמרים ותביאם לבית אביה
 וראתו אבי הנערה וישמח לקראתו
 וחזק בו חתנו אבי הנערה וישב
 אתו שלשת ימים ויאכלו וישתו
 וילינו שם ויהי ביום הרביעי
 ושביעו בבקר ויקם ללכת ויאמר
 אבי הנערה אל חתנו סעד לבך פת
 לחם ואחר תלכו וישבו ויאכלו
 שניהם יחדו וישתו ויאמר אבי
 הנערה אל האיש הואל נה ולון
 וישב לבך ויקם האיש ללכת
 ויפצר בו חתנו וישב וילן שם
 ושכם בבקר ביום החמישי ללכת
 ויאמר אבי הנערה סעד נא לבבך
 והתמהמו עד נמות תיום ויאכלו
 שניהם ויקם האיש ללכת חוז
 ופילגשו ונערו ויאמר לו חתנו אבי
 הנערה הנה נא רפה היום לערוב
 לינו נא הנה חנות היום לך פה
 וישב לבבך והשכמתם מחר ל
 לדרככם והלכת לאחריך ולא
 אבה האיש ללון ויקם וילך ויבא

לפינים

מכ

עד נכח יבוס הוי ירושלים ועמו
 צמד חמורים חבושים ופילגשו עמו
 הם עם יבוס והיום רד מאד ויאמר
 הנער אל ארניו לכה נא ונסוררה
 אל עיר היבוס הזאת ונלון בה
 ויאמר אלו ארניו לא נסור אל עיר
 נכרי אשר לא מבני ישראל הנה
 ועברנו עד נבעה ויאמר לנערו
 לך ונקרבה באחד המקומות ונלון
 בנבעה או ברמה ויעברו וילכו
 ותבא להם השמש אזל הנבעה
 אשר לבנימן וסרו שם לבוא ללון
 בנבעה ויבא וישב ברחוב העיר
 ואין איש מאסף אותם הביתה ללון
 והנה איש זקן בא מן מעשהו מן
 השדה בערב והאיש מתר אפרים
 והוא נר בנבעה ואנשי המקום בני
 ימינו וישא עיניו וירא את האיש
 הארח ברחב העיר ויאמר האיש
 הזקן אנה תלך ומאין תבוא
 ויאמר אלו עברים אנהנו מבית
 לחם יהודה עד ירכתי הר אפרים
 משם אנכי וילך עד בית לחם
 יהודה ואת בית יהוה אני הלך ואין
 איש מאסף אותי הביתה ונס
 תכן נס מסואיש לחמורינו ונס
 לחם ויין יש לי ולאמתך ולנער עם
 עבדיך אין מחסור כל דבר
 ויאמר האיש הזקן שלום לך רק
 כל מחסורך עליך ברחוב אהלך
 ויביארו

ע

ק

לשנים עשר נתיים וישלחה בכל
 נבול ישראל ויהיה כל הראה ³
 ואמר לא נהיתיה ולא נראתיה
 כזאת למים עלות בני ישראל
 מארץ מצרים עד היום הנה שימו
 לכם עליה עניו ודברו:

ויצאו כל בני ישראל כ
 ותקהל העדה באיש אחד למדן ועד
 באר שבע וארץ הנלעד אל יהוה
 המצפה ויתעבדו פנות כל העם כל
 שבטי ישראל בקהל עם האלהים
 ארבע מאות אלף איש רגלי שלף
 חרב וישמעו בני בנימן כי עלו בני
 ישראל המצפה ויאמרו בני ישראל
 דברו איכה נחיתה הרעה הזאת:

ויען האיש דילוי איש האשה
 הנרצה ואמר הנבעתה אשר
 לבנימן באתי אנו ופילגשי ללון:

ויקמו עלי בעל הנבעתה ויסבו עלי ⁸
 את הבית לילה אורתי דמו להרג
 ואת פילגשי עניו ותמת: ואחז
 בפילגשו ואנתחת ואשלחה בכל
 שדה נחלת ישראל כי עשו זמה
 ונבלה בישראל הנה כלכם בני ישראל
 חבו לכם דבר ועצה הלם ויקם כל
 העם באיש אחד לאמר לא נלך
 איש לאהלו ולא נסוד איש לביתו:
 ועתה זה הדבר אשר נעשה לבעתה
 עליה בניורל ולקחנו עשרה
 אנשים למאה לכל שבטי ישראל

ויביארוו לביתו ויבול לחמורים
 וירחצו רגליהם ויאכלו וישתו:
 חמרה מטיבים את לבם והנה
 אנשי העיר אנשי בני בלועל נסבו
 את הבית מתדפקים על הדלת
 ויאמרו אל האיש בעל הבית הזקן
 לאמר הוצא את האיש אשר בא
 אל ביתך ונרענו: ויצא אליהם

האיש בעל הבית ויאמר אליהם
 אל אחי אל תרעו נא אחי אשר
 בא האיש הזה אל ביתי אל תעשו
 את הנבלה הזאת: הנה ברתי
 הכתולה ופילגשו אוציארה נגד
 אותם וענו אותם ועשו להם הטוב
 בעיניכם ולאיש הזה לא תעשו דבר

הנבלה הזאת: ולא אבו האנשים
 לשמע לו ויהוק האיש בפילגשו
 ויצא אליהם רחוק וירעו אותה
 ויתעללו בה כל הלילה עד הבקר
 וישלחוה בעלות השחר: ותבא
 האשה לפנות הבקר והתפל פרת
 בית האיש אשר ארזניה שם עד
 האור: וקם ארזניה בבקר ופתח
 דלתורת הבית ויצא ללכת לדרבו
 והנה האשה פילגשו נפלת פרוח
 חבית ויריה על הסף: ויאמר אליה
 קומי ונלכדי ואין ענה וקחיה על
 החמור וקם האיש וילך למקומו:
 ויבא אל ביתו וקח את המאכלות
 ויהוק בפילגשו ונתחה לעצמותיה

מס

פס

זמאה לאלה ואלף לרבכה לקחת
צדה לעם לעשות לכואם לנבע
בנימן ככל הנבלה אשר עשה
בישראל: ויאסף כל איש ישראל
אל העיר באיש אחד חברים
ושלחו שבטי ישראל
אנשים בכל שבטי בנימן לאמר
מה הרעה הזאת אשר נחיתה בכם
ועתה תנו את האנשים בני בליעל
אשר בנבעה ונמיתם ונבערה רעה
מישראל ולא אבו בנימן לשמע
בקול אחיהם בני ישראל: ויאספו
בני בנימן מן הערים הנבעתה
לצאת למלחמה עם בני ישראל:
ותפקדו בני בנימן ביום ההוא מ
מהערים עשרים וששה אלף איש
שלף חרב לבד מישבי הנבעה
התפקדו שבע מאות איש בחור:
מכל העם הזה שבע מאות איש
בחור אמר יד ימינו כל זה קלע
באבן אל השערה ולא יחטא:
ואיש ישראל התפקדו לבד מבנימן
ארבע מאות אלף איש שלף חרב
כל זה איש מלחמה: ויקמו ועלו
בית אל ושאלו באלהים ויאמרו
בני ישראל מייעלה לנו בתחלה
למלחמה עם בני בנימן ויאמר
יהוה יהודה בתחלה: ויקומו בני
ישראל בבקר ויחנו על הנבעה:
ויצא איש ישראל למלחמה עם

כני
ק

טו

בנימן ויערכו אתם איש ישראל
מלחמה אל הנבעה: ויצאו בני
בנימן מן הנבעה וישחיתו בישראל
ביום ההוא שנים ועשרים אלף איש
ארצה: ותחזק העם איש ישראל
ויספו לערף מלחמה במקום אשר
ערכו שם ביום הראשון: ועלו
בני ישראל ויבכו לפני יהוה עד
דוערב וישאלו ביהוה לאמר
האוסף לנשת למלחמה עם בני
בנימן אחי ויאמר יהוה עליו
ויקדבו בני ישראל
אל בני בנימן ביום השני: ויצא
בנימן לקראתם מן הנבעה ביום
השני וישחיתו בבני ישראל עוד
שמנת עשר אלף איש ארצה כל
אלה שלפי חרב: ועלו כל בני
ישראל וכל העם ויבאו בית אל
ויבכו וישבו שם לפני יהוה ויצומו
ביום ההוא עד הערב ועלו עלות
ושלמים לפני יהוה: וישאלו בני
ישראל ביהוה ושם ארון ברית
האלהים בימים ההם: ופניתם
בן אלעזר בן אהרן עמד לפניו ב
בימים ההם לאמר האוסף עוד
לצאת למלחמה עם בני בנימן אחי
אם אחרל ויאמר יהוה עליו כי מחר
אתננו בידך: וישם ישראל ארבים
אל הנבעה סביב: ועלו בני
ישראל אל בני בנימן ביום השלישי
ויערכו

כס

3

ויערכו

ויערכו אל הנבעה בפעם בפעם ויצאו בני בנימן לקראת העם הנתקו מן העיר ויחלו להכות מהעם חללים בפעם בפעם במסלות אשר אחת עלה בית אל ואחת נבעתה בשדה בשלשים איש ישראל ויאמרו בני בנימן ננפים הם לפנינו כבר אשנה ובני ישראל אמרו ננוסה ונתקנוהו מן העיר אל המסלות וכל איש ישראל קמו ממקומו ויערכו בבעל תמר ויארב ישראל מניח ממקומו ממערה נבע ויבאו מנגד לנבעה עשרת אלפים איש בחור מכל ישראל והמלחמה כבדה והם לא ידעו כי ננעת עליהם הרעה ונפ יהוה את בנימן לפני ישראל וישחיתו בני ישראל בבנימן ביום ההוא עשרים וחמשה אלף ומאת איש כל אלה שלף חרב וראו בני בנימן כי ננפו ויתנו איש ישראל מקום לבנימן כי בטחו אל הארב אשר שמו על הנבעה והאורב החישו ופשטו אל הנבעה וימשך הארב ויד את כל העיר לפי חרב ותמועד היה לאיש ישראל עם האורב הרב להעלותם משאת העשן מן העיר ויהפך איש ישראל במלחמה ובנימן החל להכות חללים באיש ישראל בשלשים איש כי אמרו אך נגוף נגוף

הוא לפנינו במלחמה הראשנה והמשאת החלה לעלות מן העיר עמוד עשן ויפן בנימן אחריו והגיד עליה כליל העיר השמימה ואיש ישראל הפך ויבהל איש בנימן כי ראה כי נבעה עליו הרעה ויפנו לפני איש ישראל אל דרך המדבר והמלחמה הרבקהו ואשר מן הערים משחיתים אותו בתוכו כתרו את בנימן הרדיפוהו מנחח הדריכהו עד גכה הנבעה ממזרח שמש ויגלו מבנימן שמונה עשר אלף איש את כל אלה אנשי חיל ויפנו וינסו המדברה אל סלע הרמון ועל לחו במסלות חמשת אלפים איש וידביקו אחריו עד נדעם ויכו ממנו אלפים איש ויהי כל הנפלים מבנימן עשרים וחמשה אלף איש שלף חרב ביום ההוא את כל אלה אנשי חיל ויפנו וינסו המדברה אל סלע הרמון שש מאות איש וישבו בסלע הרמון ארבעה חרשים ואיש ישראל שבו אל בני בנימן ויכוס לפי חרב מעיר מתם עד כהמה עד כל הנמצא נס כל הערים הנמצאות שלחו באש

ואיש ישראל נשבע במצפה לאמר איש ממנו לא ירתן בתו לבנימן לאשה ויבא העם בית אל וישבו שם עד הערב

לפני האלהים וישאו קולם ויבכו
בכי גדול ויאמרו למה יהוה אלהי
ישראל היתה זאת בישראל להפקד
היום מישראל שבט אחד ויהי
ממחרת וישפוטו העם ויבנו שם
מוזבה ויעלו עלות ושלמים
ויאמרו בני ישראל מי אשר לא
עלה בקהל מכל שבטי ישראל
אל יהודה כי השבועה הנדולה
היתה לאשר לא עלה אל יהודה
המצפה לאמר מות יומת וינחמו
בני ישראל אל בנימן אחיו ויאמרו
נגדע היום שבט אחד מישראל
מה נעשה להם לנותרים לנשים
ואנחנו נשבוענו ביהוה לבלתי לתת
להם מבנותינו לנשים ויאמרו מי
אחד משבטי ישראל אשר לא
עלה אל יהודה המצפה והנה לא
בא איש אל המחנה מיבש גלעד
אל הקהל ויתפקד העם והנה
אין שם איש מיושבי יבש גלעד
וישלוח שם העדה שנים עשר אלף
איש מבני החיל ויצאו אותם לאמר
לכו והרבותם את יושבי יבש גלעד
לפי הרב והנשים והטף וזה
הדבר אשר תעשו כל זכר וכל
אשה ידעת משכב זכר תחרימו
ומצאו מיושבי יבש גלעד ארבע
מאות נערה בתולה אשר לא ידעה
איש למשכב זכר וביאו אותם אל

המחנה שלה אשר בארץ פנון
וישלוח כל העדה וידברו
אל בני בנימן אשר בסלע רמון
ויקראו להם שלום וישב בנימן
בעת ההיא ויתנו להם הנשים אשר
חיו מנשי יבש גלעד ולא מצאו
להם בן והעם נחם לבנימן כי
עשה והוה פרץ בשבטי ישראל
ויאמרו זקני העדה מה נעשה
לנותרים לנשים כי נשמרה מבנימן
אשה ויאמרו ירשת פליטה
לבנימן ולא ימחה שבט מישראל
ואנחנו לא נוכל לתת להם נשים
מבנותינו כי נשבועו בני ישראל
לאמר ארור נתן אשה לבנימן
ויאמרו הנה הנה יהוה בשלנו מימים
ימימיה אשר מצפונה לבירת אל
מורתח השמש למסלה העלה
מבית אל שכמה ומנוב ללבונה
ויצו את בני בנימן לאמר לכו
וארבתם בכרמים וראיתם והנה
אם יצאו בנות שלו לחול במהלות
ויצאתם מן הכרמים וחטפתם לכם
איש אשתו מבנות שלו והלכתם
ארץ בנימן והיה כי יבאו אבותם
או אחיהם לרובי אלינו ואמרנו
אליהם חנונו אותם כי לא לקחנו
איש אשתו במלחמה כי לא אתם
נתתם להם בעת תאשמו ויעשו
כן בני בנימן וישאו נשים למספרם

ס פתיב
ולו כמק

ויני
ק

ולמשפחתו ויצאו משם איש
 לנהלתו בימים החם אין מלך
 בישראל איש הישר בעיניו יעשה
 תם ספר טפטים

מן המחללות אשר נולדו וילכו
 וישבו אל נהלתם ויבנו את הערים
 וישבו בהם ויתחלכו משם בני
 ישראל בערת ההיא איש לשבטו

וכן יעשה שנה בשנה מדי עלותה
 בבית יהוה כן תכעסנה ותכבדה
 ולא תאכלו ויאמר לה אלקנה
 אישה חנה למה תבכי ולמה לא
 תאכלי ולמה ירע לבבך הלו
 אנכי טוב לך מעשרה בנים
 ותקם חנה אחרי אכלה בשלה
 ואחרי שתה ועלי הפהן ישב על
 הכסא על מזוזת היכל יהוה והיא
 מרת נפש ותתפלל על יהוה ובכה
 תבכה ותדר נדר ותאמר יהוה
 צבאות אם ראה תראה בעני אמתך
 וזכרתני ולא תשכח ארתי אמתך
 ונתתה לאמתך זרע אנשים ונתתיו
 ליהוה כל ימי חיו ומורה לא
 יעלה על ראשו והיה כי הרבתה

א איש אחד מן הרמתיים צופים מתר
 אפרים ושמו אלקנה בן ירחם בן
 אליהוא בן תחור בן צוף אפרתי
 ולו שתי נשים שם אחת חנה ושם
 השנית פננה ויהי לפננה ילדים
 ולחנה אין ילדים ועלה האיש
 והוא מעורו מימים ימימה
 להשתחת ולזבח ליהוה צבאות
 בשלה ושם שני בניו עליו חפני
 ופנחס כהנים ליהוה ויהי היום
 ויזבח אלקנה ונתן לפננה אשתו
 ולכל בניה ובנותיה מנות ולחנה
 יתן מנה אחת אפים כי את חנה
 אהב ויהוה סגר רחמה
 וכעסתה צרתה גם כעס בעבור
 הרעמה כי סגר יהוה בעד רחמה

קדוש
 ענין
 תי שנים

קצרה
 דאש העני

סוף
 דגש

אתו ותעלהו עמה כאשר נמלתו
 בפנים של שדה ואיפה אחרת קמח
 ונבל יין ותפארו בירת יהודה שלו
 והנער נער וישחטו את הפר ויבאו **כ**
 את הנער אל עליו ותאמר בי אדני
 חי נפשך אדני אני האשה הנצבת
 עמכה בזה להתפלל אל יהוה אל
 הנער הזה התפללתי ויתן יהודה לי
 את שאלתי אשר שאלתי מעמו ו
 וגם אנכי השאלתיהו ליהוה כל
 הימים אשר היה הוא שאול ליהוה
 וישתחו שם ליהוה ו

ותתפלל חנה ותאמר עלן לבי ביהוה **ב**
 רמה קרני ביהוה רחב פי על אויבי
 כי שמחתי בי שועתך איך קדוש
 ביהוה כי אין בלתיך ואין צור
 באלהינו אל תרבו תדברו נבחה
 נבחה יצא עתק מפיכם כי אל דעות
 יהוה ולא נתכבנו על לוחות קשת נכרים **ג**
 חתים ונכשלים אזור חילו שכעים **ד**
 בלחם נשברו ורעבים חרלו ער
 עקרה ילדה שבעה ורבת בנים
 אמללה יהוה ממית ומחיה מוריד
 שאול ועלו יהוה מוריש ומעשיר
 משפיל אף מרום מקים מעפר
 דל מאשפת ירים אביון לחשיב עם
 נדיבים וכסא כבוד ונחלם כי ליהוה
 מצקי ארץ וישת עליהם תבל רגלי
 חסידו ישמר ורשעים בתשך ידמו
 כי לא בלח ויגבר איש יהוה יתנו

להתפלל לפני יהוה ועלי שמר את
 פיה וחנה היא מדברת על לבה
 רק שפתיה נעות וקולה לא ישמע
 ויחשבה עלי לשכרה ויאמר אליה
 עלי ער מתי תשתכרין הסירי את
טו ייך מעליך ותען חנה ותאמר לא
 אדני אשה קשרת רוח אנכי ויין
 ושכר לא שתיתי ואשפך את נפשי
 לפני יהוה אל תתן את אמתך
 לפני בת בלעל כי מרב שיחי וכעמי
 דברתי עד הנה ויען עלי ויאמר
 לכי לשלום ואלהי ישראל יתן את
 שלתך אשר שאלת מעמו ותאמר
 תמצא שפחתך חן בעיניך ותלך
 האשה לדרך ותאכל ופניה לא
 היולה עוד וישכימו בבקר וישתחו
 לפני יהוה וישבו ויבאו אל ביתם
 הרמתה וידע אלקנה את חנה
 אשתו ויזכרה יהוה ויהי לתקפות **כ**
 הימים ותהר חנה ותלד בן ותקרא
 את שמו שמואל כי מיהוה שאלתיו
 ועל האיש אלקנה וכל ביתו
 לזבח ליהוה את זבח הימים וארת
 נדרו וחנה לא עלתה כי אמרה
 לאישה עד ימל הנער והבארתי
 ונראה את פני יהוה וישב שם עד
 עולם ויאמר לה אלקנה אישה עשי
 הטוב בעיניך שבי עד נמלך ארתו
 אך יקם יהוה ארת דברו ותשב
 האשה ותינק את בנה עד נמלה

מדיבו עלו בשמים ירעם יהוה ידיו
 אפסי ארץ ויתן עו למלכו וירס קרן
 משיחו: ^{כט} ^ל ^מ
 אלקנה הרמתה על ביתו והנער
 היה משרת את יהוה את פני עלי
 הכהן: ובני עלי בני בלעל לא ידעו
 את יהוה: ומשפט הכהנים את
 העם כל איש זבח וזבח וזבח נער
 הכהן כבשל הבשר והמזלג שלש
 השנים בידו: והכה בכיור או בידו
 או בקלחרת או בפרור כל אשר
 יעלה המזלג יקח הכהן בו זכר
 יעשו לכל ישראל הבאים שם
 בשלה: ^{טו} וגם בטרוס יקטרו את החלב
 וזבא נער הכהן ואמר לא ש הזבח
 תנה בשר לצלות לפהו ולא יקח
 ממך בשר מבשל כי אסחי: ויאמר
 אליו האיש קטר יקטרו ביום החלב
 וקח לך באשר תאוד נפשך ואמר
 לו כי עתה תתן ואם לא לקחתי
 בחוקה: ויהי חטאת הנערים גדולה
 מאד את פני יהוה כי נאצו האנשים
 את מנחת יהוה: ושמואל משרת
 את פני יהוה נער חגור אפוד בר:
 ומעיל קטן תעשה לו אמו והעלתה
 לו מימים ימימה בעלותה את
 אישה לזבח את זבח הימים: וברך
 עלי את אלקנה וארת אשתו ואמר
 ישם יהוה לך זרע מן האשה הזאת
 תחת השאלה אשר שאל ליהוה:

והלכו למקומו: כיפקד יהוה את
 חנה ותהר ותלד שלשה בנים
 ושתי בנות ויגדל הנער שמואל עם
 יהוה: ועל זקן מאד
 ושמע את כל אשר יעשו בניו לכל
 ישראל וארת אשר ישכבן את
 הנשים הצבאות פתח אהל מועד:
 ויאמר להם למה תעשו פדברים
 האלה אשר אנכי שמע את דבריכם
 רעים מאת כל העם אלה: אל
 בני כי לוא טובה השמעה אשר
 אנכי שמע מעברים עם יהוה: אם ^כ
 יחטא איש לאיש ופללו אלהים
 ואם ליהוה יחטא איש יתפללו ^ל
 ולא ישמעו לקול אביהם כי חפץ
 יהוה להחיתם: והנער שמואל
 הלך וגדל וטוב נסעם יהוה וגם עם
 אנשים: ויבא איש
 אלהים אל עלי ויאמר אליו ברת
 אמר יהוה הנגלה נגלית אל בית
 אביך בהיותם במצרים לבית פרעה:
 ובחר אתו מכל שבטי ישראל לי
 לכהן לעלות על מזבחי להקטיר
 קטרת לשאת אפוד לפני ואתננה
 לבית אביך את כל אישי בני ישראל:
 למה תבעשו בזבחי ובמנחתי אשר
 צויתי מעון ותכבד את בניך ממני
 להבריאכם מראשית כל מנחת
 ישראל לעמי: לכן נאם יהוה ^ב
 אלהי ישראל אמור אמרת ביתך

זבית אביך ותהלכו לפני עד עולם
ועתה נאם יהוה חל לה לוי כי
מכבדו אכבד וכיו יקלו הנה
ימים באים וגדעתי את זרעך ואת
זרע בית אביך מהיות זקן בביתך
והבטת צר מעון בכל אשר ישוב
את ישראל ולא יהיה זקן בביתך
כל הימים ואיש לא אכרית לך
מעם מזבחי לכלות את ענייך
ולא יבי את נפשך וכל מרבית
ביתך ימותו אנשים וזה לך האות
אשר יבא אל שני בניך אל חפני
ופינחס ביום אחר ימותו שניהם

והקימותי ליהן נאמן בי אשר
בלבבי ובנפשי ועשרה ובניתי לו
בית נאמן והתהלך לפני משיחי
כל הימים והיה כל הנותר בביתך
יבוא להשתנות לו לאננות בסף
וכפר לחם ואמר סחני נא אל
אחת הפהנות לאכל פת לחם

והנער שמואל משרת את
יהוה לפני עלי דבר יהוה היה יקר
בימים ההם אין חזון נפרץ
ויהי ביום ההוא ועלי
שכב במקומו ועינו החלו כהות
לא יוכל לראות ונר אלהים
טרים יכבה ושמואל שכב בחיכל
יהוה אשר שם ארון אלהים

ויקרא יהוה אל שמואל ויאמר
הנני ונרץ אל עלי ויאמר הנני

כי קראת לי ויאמר לא קראתי
שוב שכב ולך וישכב ויסף יהוה
קרא עוד שמואל ויקם שמואל
ולך אל עלי ויאמר הנני כי קראת
לי ויאמר לא קראתי בני שוב שכב
ושמואל טרם ידע את יהוה
וטרם יגלה אליו דבר יהוה

ויסף יהוה קרא שמואל בשלישת
וקם ולך אל עלי ויאמר הנני כי
קראת לי ויבז עלי כי יהוה קרא
לנער ויאמר עלי לשמואל לך
שכב והיה אם יקרא אליך ואמרת
דבר יהוה כי שמע עבדך ולך
שמואל וישכב במקומו ויבא
יהוה ותיצב ויקרא בפעם בפעם
שמואל שמואל ויאמר שמואל
דבר כי שמע עבדך

ויאמר יהוה אל
שמואל הנה אנכי עשיתי דבר
בישראל אשר כל שמעו תצלינה
שתי אזניו ביום ההוא אקים אל
עלי את כל אשר דברתי אל ביתו
החל וכלה והגדתי לו כי שפט אני
את ביתו עד עולם בעון אשר ידע
כי מקללים להם בני ולא כחה
בם ולכן נשבעתי לבית עלי אם
יתכפר עון בית עלי בנזב ובמנחה
עד עולם וישכב שמואל עד

הפקר ופתח את דלתות בית יהוה
ושמואל ירא מהניד את המראה

אל עלי

אל עליו ויקרא עליו את שמואל
 ויאמר שמואל בני ויאמר הנני
 ויאמר מה הדבר אשר דבר אליך
 אל נא תכחד ממני כרה יעשה לך
 אלהים וכה יוסף אם תכחד ממני
 דבר מכל הדבר אשר דבר אליך
 ויגד לו שמואל את כל הדברים
 ולא כחד ממנו ויאמר יהוה הוה
 הטוב בעיניו יעשה

סכ

ויגדל שמואל ויהוה היה עמו ולא
 כ הפיל מכל דבריו ארצה וידע
 כל ישראל מהן ועד באר שבע פי
 נאמן שמואל לנביא יהוה ויסף
 יהוה לראוה בשלה פי נגלה יהוה
 אל שמואל בשלו בדבר יהוה
 והיה דבר שמואל לכל

ד

ויצא ישראל לקראת
 פלשתים למלחמה ויחנו על האבן
 העזר ופלשתים חנו באפק ויערכו
 פלשתים לקראת ישראל ותמש
 המלחמה וינגף ישראל לפני
 פלשתים ויכו במערכה בשדה
 בארבעת אלפים איש ויבא העם
 אל המחנה ויאמרו זקני ישראל
 למה נגפנו יהוה היום לפני פלשתים
 נקחה אלנו משלה את ארון ברית
 יהוה ויבא בקרבנו וישענו מקף
 אויבנו וישלח העם שלה וישאו
 משם את ארון ברית יהוה צבאות
 ישב הכרבים ושם שני בני עלי עם

ארון ברית האלהים חפני ופינחס
 והיו כבוא ארון ברית יהוה אל
 המחנה וירעו כל ישראל תרועה
 גדולה ותחם הארץ וישמעו
 פלשתים את קול התרועה ויאמרו
 מה קול התרועה הגדולה הזאת
 במחנה העברים דעו כי ארון יהוה
 בא אל המחנה וראו הפלשתים
 כי אמרו באלהים אל המחנה
 ויאמרו אוי לנו כי לא היתה בואת
 אתמול שלשום או לנו מי יצילנו
 מיד האלהים האדירים האלה
 אלה הם האלהים המפנים את
 מצרים בכל מכה במדבר
 התחזקו והיו לאנשים פלשתים פן
 תעבדו לעברים כאשר עבדו לכם
 והייתם לאנשים ונלחמתם

וילחמו פלשתים וינגף ישראל
 וינסו איש לאחיו ותהי המכה
 גדולה מאד ופלמישראל שלשים
 אלף רגלי וארון אלהים נלקח
 ושני בני עלי מתו חפני ופינחס
 ורץ איש בנימין מהמערכה ויבא
 שלה ביום ההוא ומדיו קרעים
 ואדמה על ראשו ויבא והנה
 עלי ישב על הכסא יד הדרך מצפה
 כי היה לבו חרד על ארון האלהים
 והאיש בא לחניד בעיר ותזעק כל
 העיר וישמע עלי את קול
 הצעקה ויאמר מה קול התמוז

הַזֶּה וְהָאִישׁ מֵהָרַ וַיְבֹא וַיַּבֵּד לְעָלְיָ
 וְעָלְיָ בֶן־תְּשֻׁעִים וּשְׁמוֹנֶה־שָׁנָה
 וַעֲמִיּוֹ קָמָה וְלֹא יָכוֹל לִרְאוֹתוֹ
 וַיֹּאמֶר הָאִישׁ אֵל עָלְיָ אֲנִכִי הַבְּאֵמֶךְ
 הַמַּעֲרָכָה וְאֲנִי מִן־הַמַּעֲרָכָה נִסְתִּי
 הַיּוֹם וַיֹּאמֶר מַה הִיָּה הַדָּבָר בְּנִי
 וַיַּעַן הַמַּבְשֵׁר וַיֹּאמֶר נִסִּי יִשְׂרָאֵל לִפְנֵי
 פְּלִשְׁתִּים וְגַם מִנֶּפֶחַ גְּדוּלָּה הִיתָה
 בְּעַם וְגַם שְׁנֵי בָנָיֶךְ מֵרַחוּ חֲפָנָי
 וּפְיָנָחִם וְאַרְוֹן הָאֵלֹהִים נִלְקַחְהוּ
 וַיְהִי כַחֲזִירֵי אֶת־
 אֲרֹוֹן הָאֵלֹהִים וַיִּפֹּל מֵעַל הַכְּסֵא
 אַחֲרֵינִי בְּעַד יַד הַשַּׁעַר וַתִּשְׁבֵּר
 מִפְּרָקָתוֹ וַיִּמַּר כִּי־זָקֵן הָאִישׁ וַיִּכְבַּד
 וַהּוּא שִׁפְטָא אֶת־יִשְׂרָאֵל אַרְבָּעִים
 שָׁנָה וְכִלְתוּ אִשְׁתֵּי־פִינָחֹס הָרָה
 לֵלֶת וַתִּשְׁמַע אֶת־הַשְּׂמוּעָה אֶל־
 חִלְקָה אֲרֹוֹן הָאֵלֹהִים וּמַת חֲמִיָּה
 וְאִישׁוֹהַ וַתִּכְרַע וַהֲלַלְתָּ בִּי־נַחֲפָנֹו
 עָלַיָּה צְרִיָּה וּבַעַת מוֹתָהּ וַתִּבְרָנָה
 הַנְּצֻבֹוֹת עָלַיָּה אֶל־תִּירְאִי כִּי־בֶן
 יִלְדָתִי וְלֹא עָנְתָהּ וְלֹא שָׁתָה לִבָּהּ
 וַתִּקְרָא לְפַעַר אִי כְבוֹד לֵאמֹר גְּדוּלָּה
 כְּבוֹד מִיִּשְׂרָאֵל אֶל־חִלְקָה אֲרֹוֹן
 הָאֵלֹהִים וְאֶל־חֲמִיָּה וְאִישׁוֹהַ
 וַתֹּאמֶר גְּדוּלָּה כְּבוֹד מִיִּשְׂרָאֵל כִּי־נִלְקַח
 אֲרֹוֹן הָאֵלֹהִים
 וּפְלִשְׁתִּים לָקְחוּ אֶת־אֲרֹוֹן הָאֵלֹהִים
 וַיְבֹאֵהוּ מֵאֲבָן הַעֲזָרָה אֲשֶׁר־דָּרָה
 וַיִּקְחוּ פְּלִשְׁתִּים אֶת־אֲרֹוֹן הָאֵלֹהִים

10

ה

וַיְבֹאוּ אֹתוֹ בֵּית דָּגוֹן וַיַּצִּינוּ אֹתוֹ אֵצֶל
 דָּגוֹן וַיִּשְׁכְּמוּ אֲשֶׁר־דָּרִים מִמַּחֲרַת
 וְהִנֵּה דָגוֹן נָפֵל לִפְנֵי אֶרְצָה לִפְנֵי
 אֲרֹוֹן יְהוָה וַיִּקְחוּ אֶת־דָּגוֹן וַיִּשְׁבּוּ
 אֹתוֹ לְמִקְוֹמוֹ וַיִּשְׁפִּימוּ בַּכֶּקֶר
 מִמַּחֲרַת וְהִנֵּה דָגוֹן נָפֵל לִפְנֵי
 אֶרְצָה לִפְנֵי אֲרֹוֹן יְהוָה וְרֹאשׁ דָּגוֹן
 וּשְׁתֵּי בָפוֹת יָדָיו כְּרֹתוֹת אֶל־הַמַּפְתָּן
 רַק דָּגוֹן נִשְׁאָר עָלָיו עַל־כֵּן לֹא־
 יִדְרֹכוּ כֹהֲנֵי דָגוֹן וְכָל הַבָּאִים בֵּית־
 דָּגוֹן עַל־מִפְתָּח דָּגוֹן בְּאֲשֶׁר־דָּר עַד
 הַיּוֹם הַזֶּה וַתִּכְבַּד יְהוָה אֶל־
 הָאֲשֶׁר־דָּרִים וַיִּשְׁמַם וַיָּךְ אוֹתָם
 בַּעֲפָלִים אֶת־אֲשֶׁר־דָּר וְאֶת־נְבוּלָתָהּ
 וַיִּרְאוּ אֲנָשֵׁי אֲשֶׁר־דָּר כִּי־בָּאוּ וַאֲמָרוּ
 לֹא־יִשָּׁב אֲרֹוֹן אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עִמָּנוּ
 כִּי־קִשְׁתָּהּ יָדוֹ עָלֵינוּ וְעַל דָּגוֹן
 אֱלֹהֵינוּ וַיִּשְׁלְחוּ וַיֹּאסְפוּ אֶת־כָּל־
 סָרְנֵי פְּלִשְׁתִּים אֵלֵיהֶם וַיֹּאמְרוּ מַה־
 נַעֲשֶׂה לְאֲרֹוֹן אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמְרוּ
 בַת יֹסֵב אֲרֹוֹן אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּסְבּוּ
 אֶת־אֲרֹוֹן אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וַיְהִי
 אַחֲרָיָה הַסִּבּוּ אֹתוֹ וְתַחֲתָיָה יְדֵי־יְהוָה
 בַּעֲזָרָה מֵהוֹמָה גְּדוּלָּה וַיָּךְ אֶת־
 אֲנָשֵׁי הָעִיר מִקָּטָן וְעַד־גְּדוֹל וַיִּשְׁתַּרְדּוּ
 לָהֶם עֲפָלִים וַיִּשְׁלְחוּ אֶת־אֲרֹוֹן
 הָאֵלֹהִים עֲקָרוֹן וַיְהִי כְבוֹד־אֲרֹוֹן
 הָאֵלֹהִים עֲקָרוֹן וַיַּעֲקוּ הָעֲקָרָנִים
 לֵאמֹר הַסִּבּוּ אֵלַי אֶת־אֲרֹוֹן אֱלֹהֵי
 יִשְׂרָאֵל לְהַמִּיתָנִי וְאֶת־עַמִּי
 וַיִּשְׁלְחוּ

וישלחו

על ואסרתם את חפרות בעגלה
 והשיבתם בנייהם מאחריהם הביתה:
 ולקחתם את ארון יהוה ונתתם אתו
 אל העגלה ואת כלי הזהב אשר
 השבתם לו אשם תשימו בארנו
 מצדו ושלתם אתו והלך:

וראיתם אם דרך גבולו יעלה בית
 שמש הוא עשה לנו את הרעה
 הגדולה הזאת ואם לא וידענו כי
 לא ידו ננעה בנו מקרה הוא הוה
 לנו ויעשו האנשים כן ויקחו שתי
 פרורת עלות ואסרום בעגלה את
 בניהם כלו בבית: וישמו את
 ארון יהוה אל העגלה ואת הארנו
 ואת עכברי הזהב ואת צלמי
 טחריהם: וישרנה הפרות בדרך
 על דרך בית שמש במסלה אחת
 והלכו הלק ונעו ולא סרו ימין
 ושמואל וסרני פלשתים הלכים
 אחריהם עד גבול בית שמש:

ובית שמש קצרים קצור חטים
 בעמק וישאו את עיניהם וראו את
 ה-רון ושמחו לראות: והעגלה
 באה אל שדה יהושע בית השמשי
 ותעמד שם ושם אבן גדולה ויבקעו
 את עצי העגלה ואת הפרות העלו
 עלה ליהוה:

והלויס הרידו את ארון יהוה
 ואת הארנו אשר אתו אשר כן
 כלי זהב וישמו אל האבן הגדולה

למכני

למכניס

וישלחו וינספו את כל סרני
 פלשתים ויאמרו שלחו את ארון
 אלהי ישראל וישב למקדמו ולא
 ימיר אתי ואת עמי כי היתה
 מחומת מורת בכל העיר כבדה
 מאד יד האלהים שם: והאנשים
 אשר לא יתו הנו בעפלים ותעל
 שועת העיר השמים:

ויהי ארון יהוה בשדה פלשתים
 שבעה חדשים: וקראו פלשתים
 לכהנים ולקסמים לאמר מה נעשה
 לארון יהוה הודיענו במה נשלחנו
 למקומו: ויאמרו אס משלהים אתו
 ארון אלהי ישראל אל תשלחו אתו
 דיקם כי חשב תשיבו לו אשם אז
 תרפאו ונודע לכם למה לא תסור
 ידו מכס: ויאמרו מרה האשם
 אשר נשיב לו ויאמרו מספר סרני
 פלשתים חמשה עפלי זהב וחמשה
 עכברי זהב כי מנפה אחת לכלם
 ולסרניכם: ועשיתם צלמי עפליכם
 וצלמי עכבריכם המשוחתים את
 הארץ ונתתם לאלהי ישראל כבוד
 אולי יקל את ידו מעליכם ומעל
 אלהיכם ומעל ארצכם: ולמה
 תכבדו את לבבכם כאשר כבדו
 מצרים ופרעת את לבם הלא כאשר
 התעלל בהם וישלחום וילכו: ועתה
 קחו ועשו עגלה חדשה אחת ושתי
 פרורת עלות אשר לא עלת עליהם

ו

ס

וַאֲנֹשֵׁי בֵּית שָׁמֶשׁ הֶעֱלוּ עֹלוֹת
 וַיִּזְבְּחוּ זִבְחִים בַּיּוֹם הַהוּא לַיהוָה׃
 וַחֲמִשָּׁה סָרְנֵי פְלִשְׁתִּים רָאוּ וַיִּשְׁבוּ
 עֶקְרוֹן בַּיּוֹם הַהוּא׃ וְאֵלֶּה טַחְרֵי
 הַזֶּהָב אֲשֶׁר הִשִּׁיבוּ פְלִשְׁתִּים אֲשֶׁם
 לַיהוָה לְאַשְׁדּוֹד אַחַד לְעֵזֶר אַחַד
 לְאַשְׁקְלוֹן אַחַד לְגַת אַחַד לְעֶקְרוֹן
 אַחַד׃ וַעֲכַבְרֵי הַזֶּהָב מִסָּפֵר כָּל־
 עַרְי פְּלִשְׁתִּים לְחִמְשַׁת הַסָּרְנִים מֵעִיר
 מִבְּצֹר וְעַד כָּכָר רַחֲמָן וְעַד אֲבֵל
 הַגְּדוּלָּה אֲשֶׁר הֵיחָד עָלֶיהָ אֶת אֶרֶץ
 יְהוּדָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה בְּשֶׁרֶה יְהוֹשֻׁעַ
 בֵּית הַשְּׁמֵשִׁי׃ וַיָּךְ בְּאֲנֹשֵׁי בֵּית
 שָׁמֶשׁ כִּי רָאוּ בְּאֶרֶץ יְהוּדָה בָּעָם
 שִׁבְעִים אִישׁ חֲמִשִּׁים אֶלֶף אִישׁ
 וַיִּתְּאֲבָלוּ הָעָם כִּי הִכָּה יְהוָה בָּעָם
 מַכָּה גְדוּלָּה׃ וַיֹּאמְרוּ אֲנֹשֵׁי בֵּית
 שָׁמֶשׁ מִיִּיּוֹבֵל לְעַמּוֹד לִפְנֵי יְהוָה
 הָאֱלֹהִים הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה וְאֵל מִי יַעֲלֶה
 מֵעֵלֵינוּ׃ וַיִּשְׁלַחוּ מַלְאָכִים אֶל־
 יוֹשִׁבֵי קִרְיַת יַעֲרִים לֵאמֹר הִשְׁבוּ
 פְּלִשְׁתִּים אֶת אֶרֶץ יְהוּדָה רְדוּ הֶעֱלוּ
 אֹתוֹ אֵלֵיכֶם׃
 וַיָּבֹאוּ אֲנֹשֵׁי קִרְיַת יַעֲרִים וַעֲלוּ אֶת־
 אֶרֶץ יְהוּדָה וַיָּבֹאוּ אֹתוֹ אֶל־בֵּית
 אֲבִינֶדָב בְּנִבְעָה וְאֶת־אֶלְעָזָר בְּנוֹ
 קָדְשׁוֹ לִשְׁמֹר אֶת אֶרֶץ יְהוּדָה׃
 וַיְהִי מִיּוֹם שֶׁבַת הָאָרֶץ בְּקִרְיַת יַעֲרִים
 וַיִּרְבוּ הַיָּמִים וַיְהִיו עֶשְׂרִים שָׁנָה וַיָּנִיחוּ
 כָּל־בֵּית יִשְׂרָאֵל אַחֲרֵי־יְהוָה׃

וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל־כָּל־בֵּית יִשְׂרָאֵל
 לֵאמֹר אִם־כָּל־לִבְכֶם אַתֶּם שֹׂבִים
 אֶל־יְהוָה חֲסִירוּ אֶת־אֱלֹהֵי הַנֶּכֶךְ
 מִתּוֹכְכֶם וְהַעֲשִׂתֶם רוֹת וְהִכִּינוּ לִבְכֶם
 אֶל־יְהוָה וְעִבְדוּהוּ לְבָדוּ וַיִּצַּל אֶתְכֶם
 מִיַּד פְּלִשְׁתִּים וַיִּסְרְוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־
 הַבָּעֲלִים וְאֶת־הַעֲשִׂתֹרוֹת וַיַּעֲבְדוּ
 אֶת־יְהוָה לְבָדוּ׃ וַיֹּאמֶר
 שְׁמוּאֵל קִבְּצוּ אֶת־כָּל־יִשְׂרָאֵל
 הַמִּצְפָּתָה וְאֶתְפָּלֵל בְּעֲדֵכֶם אֶל־
 יְהוָה׃ וַיִּקְבְּצוּ הַמִּצְפָּתָה וַיִּשְׁאֲבוּ
 מִיָּם וַיִּשְׁכְּבוּ לִפְנֵי יְהוָה וַיִּצְמוּ בַּיּוֹם
 הַהוּא וַיֹּאמְרוּ שֵׁם חֲטָאנוּ לַיהוָה
 וַיִּשְׁפֹּט שְׁמוּאֵל אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 בְּמִצְפָּה׃ וַיִּשְׁמְעוּ פְּלִשְׁתִּים כִּי־
 הִתְקַבְּצוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַמִּצְפָּתָה וַיַּעֲלוּ
 סָרְנֵי פְּלִשְׁתִּים אֶל־יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁמְעוּ
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּרְאוּ מִפְּנֵי פְּלִשְׁתִּים׃
 וַיֹּאמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל־שְׁמוּאֵל
 אֶל־תַּחֲרַשׁ מִמֶּנּוּ מִזֶּקֶק אֶל־יְהוָה
 אֱלֹהֵינוּ וַיִּוֹשְׁעֵנו מִיַּד פְּלִשְׁתִּים וַיִּקַּח
 שְׁמוּאֵל מִלֶּחֶב אַחַד וַיַּעֲלֶה עוֹלָה
 כְּלִיל לַיהוָה וַיִּזְעַק שְׁמוּאֵל אֶל־יְהוָה
 בְּעַד יִשְׂרָאֵל וַעֲנֵהוּ יְהוָה׃ וַיְהִי
 שְׁמוּאֵל מַעֲלֵה הַעוֹלָה וּפְלִשְׁתִּים
 נִגְשׁוּ לְמַלְחָמָה בְּיִשְׂרָאֵל וַיִּרְעַם יְהוָה
 בְּקוֹל גְּדוֹל בַּיּוֹם הַהוּא עַל פְּלִשְׁתִּים
 וַיַּחֲמֵס וַיִּצַּנֶּפוּ לִפְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּצְאוּ
 אֲנֹשֵׁי יִשְׂרָאֵל מִן־הַמִּצְפָּה וַיִּרְדְּפוּ
 אֶת פְּלִשְׁתִּים וַיָּסוּם עַד־מִתְחַת־
 לְבֵית

כאשר אמרו תנה לנו מלך לשפטנו
 ויתפלל שמואל אל יהוה:
 ויאמר יהוה אל שמואל שמע בקול
 העם לכל אשר יאמרו אליך כי לא
 אתה מאסו כי אתי מאסו ממלך
 עליהם ככל המעשים אשר עשו
 מיום העלתי אתם ממצרים ועד
 היום הויתו ועזבני ויעברו אליהם
 אחרים כן המה עשים נס לך:
 ועתה שמע בקולם אך כי העד
 תעיד בהם והנדרת להם משפט
 המלך אשר ימלך עליהם:
 ויאמר שמואל את כל דברי
 יהוה אל העם השאלים מאתו
 מלך: ויאמר זה יהוה משפט
 המלך אשר ימלך עליכם את בניכם
 יקח ושם לו במרכבתו ובפרשו
 ורצו לפני מרכבתו: ולשם לו שרי
 אלפים ושרי חמשים ולחרש חרישו
 ולקצר קצירו ולעשות כלי מלחמתו
 וכלי רכבו: ואת בנותיכם יקח
 לרקחות ולטבחות ולאפות: ואת
 שרותיכם ואת כרמיכם וזיתיכם
 הטובים יקחו ונתן לעבדיו: וזרעכם
 וכרמיכם יעשר ונתן לסריסו
 ולעבדיו: ואת עבדיכם ואת
 שפחותיכם ואת בחוריכם הטובים
 ואת המוריכם יקחו ועשה למלאכתו
 : צאנכם יעשר ואתם תהיו לו
 לעבדים וזעקתם ביום ההוא מלפני

לבית בר: ויקח שמואל אבן
 זבח ושם בין המצפה ובין השן
 ויקרא את שמה אבן העזר ויאמר
 עד הנה עזרנו יהוה: ויכנעו
 הפלשתים ולא יספדו עוד לבוא
 בגבול ישראל ותהי יד יהוה
 בפלשתים כל ימי שמואל:
 ותשבנה הערים אשר לקחו
 פלשתים מאת ישראל לישראל
 מעקרונ ועד נת ואת גבולן הציל
 ישראל מיד פלשתים והי שלום
 בין ישראל ובין האמרי: וישפט
 שמואל את ישראל כל ימי חייו:
 והלך מרי שנה בשנה וסבב בית
 אל והללל והמצפה ושפט את
 ישראל את כל המקומות האלה:
 ותשמחו הרמתה כי שם ביתו ושם
 שפט את ישראל ובין שם מזבח
 ליהוה:
 ח והי כאשר זקן שמואל ושם ארנו
 בניו שפטים לישראל: והי שם
 בנו הכבוד ואל ושם משנהו אביה
 שפטים בבאר שבע: ולא הלכו
 בניו בדרכיו וישו אחרי הכצעקתו
 שחר וישו משפטו:
 וחקצו כל זקני ישראל ויבאו אל
 שמואל הרמתה: ויאמרו אליו הנה
 אתה זקנת ובניך לא הלכו בדרכיך
 עתה שימה לנו מלך לשפטנו ככל
 הגוים: ורע הדבר בעיני שמואל

כבולו
 עקב
 מלכותו

ס

קפג

ט

מלככם אשר בחרתם לכם ולא יענה יהוה אתכם ביום ההוא וימאנו העם לשמע בקול שמואל ויאמרו לא בראם מלך יהוה עלינו והיינו גם אנחנו ככל הגוים ושפטנו מלכנו ויצא לפנינו ונלחם את מלחמתנו וישמע שמואל את כל דברי העם וידברם באזני יהוה ויאמר יהוה אל שמואל שמע בקולם והמלכת להם מלך ויאמר שמואל אל אנשי ישראל לכו איש לעירו

ט
עכמיו
פ

ויהי איש מבן ימין ושמו קיש בן אביאל בן צרור בן בכורת בן אפית בן איש מיני גבור חיל ולד היה בן ושמו שאל בתור וטוב ואין איש מבני ישראל טוב ממנו משכמו ומעלה נכה מכל העם ותאבדנה האתנות לקיש אבי שאל ויאמר קיש אל שאל בנו קח נא אתך את אחד מהנערים וקם לד בקש את האתנות

ועבר בהר אפרים ועבר בארץ שלשה ולא מצאו ועברו בארץ שעלים ואינו עבר בארץ ימיני ולא מצאו והמה באו בארץ צוף ושאל אמר לעירו אשר עמו לכה ונשובה פן יחזיל אבי מן האתנות וראג לנו ויאמרו לו הנה נגא איש אלהים בעיר הזאת והאיש נכבד כל אשר

ידבר באיבא עתה נלכה שם אולי נעיר לנו את דרכנו אשר הלכנו עליה ויאמר שאל לעירו והנה גלד ומה נבוא לאיש בני הלחם אול מכלינו ותשורה אין להביא לאיש האלהים מה אתנו ויסף הנער לענות את שאל ויאמר הנה נמצא בירי רבע שקל כסף ונתת לאיש האלהים ותמיד לנו את דרכנו

לפנים בישראל כה אמר האיש בלכתו לדרוש אלהים לנו ונלכה עד הראה בני לנביא היום יקרא לפנים הראה ויאמר שאל לעירו טוב דברך לכה נלכה וילכו אל העיר אשר שם איש האלהים המה עלים במעלה העיר והנה מצאו נערות וצאות לשאב מים ויאמרו להן הויש בזה הראה

ותענינה אותם ותאמרנה יש הנה לפניך מהר עתה פי היום בנה לעיר בני זבח היום לעם בבמה

כבאכם העיר בן תמצאון אותו בטרם יעלה הבמתה לאכל כולא יאכל העם עד כבאו כי הוה יברך הזבח אחריכן יאכלו הקראים ועתה עלו ביד אתו כהיום תמצאון אתו ויעלו העיר המה באים בתוך העיר והנה שמואל יצא לקראתם לעלות הבמה

ויהוה ט

בלה את און שמואל יום אחד לפני

לפני בוא שואל לאמר: בעת
 מחר אשלח אליך איש מארץ בנימין
 ומשחתו לנגיד על עמי ישראל
 והושיע את עמי מיד פלשתים כי
 ראיתי את עמי כי באה צעקתו אלי
 ושמואל ראה את שאול ויהוה ענחו
 הנהו האיש אשר אמרתי אליך זה
 יעצר בעמי: ויגש שואל את
 שמואל בתוך השער ויאמר הנגיד
 נא לי איזה בית הראה: ויען
 שמואל את שואל ויאמר אנכי
 הראה עליך לפני הכמה ואכלתם
 עמי היום ושלחתיו בבקר וכל אשר
 בלכתך אנגיד לך: ולא תנות
 האבדות לך היום שלשת הימים
 אל תשם את לבך להם כי נמצאו
 ולמי כל חמדת ישראל הלוא לך
 ולכל בית אביך:
 ויען שואל ויאמר הלוא בן
 ימיני אנכי מקטני שבטי ישראל
 ומשפחתי הצערה מכל משפחות
 שבטי בנימין ולמה דברת אלי
 בדבר הזה: ויקח שמואל את
 שואל ואת נערו וביאם לשכתו
 ויתן להם מקום בראש דהקרואים
 והמה כשלשם איש: ויאמר
 שמואל לטבח תנה את חמנתו
 אשר נתתי לך אשר אמרתי אליך
 שים אתה עמך: וירם הטבח את
 השוק והעלילה וישם לפני שואל

טו

טז

ספר יוד

ויאמר הנה הנשאר שים לפניך
 אכל כי למועד שמור לך לאמר
 העם קראתי ויאכל שואל עם
 שמואל ביום ההוא: וירדו מהבמה
 העיר נדבר עם שואל על הנגיד:
 וישבמו ויהי כעלות השחר ויקרא
 שמואל אל שואל הנגיד לאמר קומה
 ואשלחך ויקם שואל ויצאו שניהם
 הוא ושמואל החוצה: המה יורדים
 בקצה העיר ושמואל אמר אל
 שואל אמר לנער ויעבר לפנינו
 ויעבר ואתה עמד ביום ואשמיעך
 את דבר אלהים:
 ויקח שמואל את פך השמן ויצק
 על ראשו וישקהו ויאמר הלוא בן
 משחך יהוה על נתנתו לנגיד:
 בלכתך היום מעמרי ומצאת שני
 אנשים עם קבורת רחל בגבול
 בנימן בצלצח ואמר אליך נמצאו
 האתנות אשר הלכת לבקש והנה
 נטש אביך את דברי האתנות ודאנ
 לכם לאמר מה אעשה לבני:
 וחלפת משם והלא אה ובארתי עדי
 אלון תבור ומצאוך שם שלשה
 אנשים עלים אל האלהים בית אל
 אחד נשא שלשה נדוים ואחד נשא
 שלשת בברורת לחם ואחד נשא
 גבל יין: ושאלו לך לשלום ונתנו
 לך שתי לחם ולקחת מידם:
 אחר כן תבוא אל נבעת האלהים

ס

מנס P

י

ס

אשר שם נצבי פלשתים ויהי כבאך
שם העיר ופגעת חבל נבאים ירדים
מתבמה ולפניהם נבל ותף וחליל
וכנור והמה מתנבאים ויצלחה
עליך רוח יהודה והתנבית עמם
ונהכית לאיש אחר ויהיה פי
תכאניה האתות האלה לך עשרה
לך אשר תמצא ירך פי האלהים
עמך וירדת לפני הנלבל והנה אנכי
ירד אליך להעלות עלות לזבח
זבחי שלמים שבעת ימים תוחל
עד בואי אליך ויהודעתי לך את
אשר תעשה והיה בהפנתו שכמו
ללכת מעם שמואל והפך לו
אלהים לב אחר ויבאו כל האתות
האלה ביום ההוא

ותיול

ויבאו שם הנבעתה והנה חבל
נבאים לקראתו ותצלח עליו רוח
אלהים ויתנבא בתוכם ויהי כל
יודעו מאתמול שלשם ויראו והנה
עם נבאים נבא ויאמר העם איש
אל רעהו מה זה היה לבן קיש הנם
שאלו בנבאים וען איש משם
ויאמרומי אביהם על כן היתה
למשל הנם שאלו בנבאים ויכל
מהתנבות ויבא הבמה

נא לי מה אמר לכם שמואל
ויאמר שאל אל דודו הנד הניד
לנו כי נמצאו האתונות ואת דבר
המלוכה לא הניד לו אשר אמר
שמואל ויצעק שמואל

את העם אל יהוה המצפה ויאמר
אל בני ישראל כה אמר יהוה אלתי
ישראל אנכי העליתי את ישראל
ממצרים ואציל אתכם מיד מצרים
ומיד כל הממלכות הלחצים
אתכם ואתם היום מאסתם את
אלהיכם אשר הוציא מושע לכם
מכל רעותיכם וצרתיכם ותאמרו לו
כי מלך תשים עלינו ועתה התוצבו
לפני יהוה לשבטיכם ולאלפיהם
ויקרב שמואל את כל שבטי ישראל
וילכד שבט בנימין ויקרב את שבט
בנימין למשפחתו ותלכד משפחת
דומטרי וילכד שאלו בן קיש
ויבקשהו ולא נמצא וישאלו עוד

ביהוה הבא עוד חלם איש ויאמר
יהוה הנה הוא נחבא אל הבלים
ורצו ויקחהו משם וותיצב בתוך
העם ויגבר מכל העם משכמו
ומעלהו ויאמר שמואל אל כל

כס

העם הלאיתם אשר בחר בו יהוה כי
אין כמותו בכל העם וירעו כל העם
ויאמרו יחי המלך וירכב
שמואל אל העם את משפט המלכה
ויכתב בספר ונח לפני יהוה וישלח

סלש
כגש

ט

שמואל את כל העם איש לביתו
 וזם שואל הלך לביתו ובעתה חילכו
 עמו החיל אשר נגע אלהים בלבם
 ובני בלועל אמרו מה ישיענו זה
 ויבזהו ולא הביאו לו מנחה ויהי
 כמחריש

ועל נחש העמוני וחק על יביש
 בלעד ויאמרו כל אנשי יביש אל
 נחש ברת לנו ונעבדך

ויאמר אלהם נחש העמוני בזאת
 אברת לכם בנקור לכם כל עין
 ימין ושמתייה חרפה על כל ישראל
 ויאמרו אליו זקני יביש הרף לנו

שבעת ימים ונשלחה מלאכים
 בכל גבול ישראל ואם אין מושע
 ארנו ויצאנו אליך ויבאו

המלאכים נבעת שואל וידברו
 הדברים באוני העם וישאו כל העם
 את קולם ויבכו והנה שואל בא

אחרי הבקר מן השדה ויאמר
 שואל מה לעם כי יבכו ויספרו לו
 את דברי אנשי יביש ותצלח רוח

אלהים על שואל בשמעו את
 הדברים האלה ויחר אפו מאד
 ויקח צמד בקר וינתחרו וישלח

בכל גבול ישראל ביד המלאכים
 לאמר אשר איננו ויצא אחרי שואל
 ואחר שמואל ברה יעשה לבקרו

ויפל פחד יהוה על העם וצאובאיש
 אחר ויפקדם ככזק ויהיו בני

ישראל שלש מאות אלה ואיש
 יהודה שלשים אלה ויאמרו

למלאכים הבאים בהתאמו ון לאיש
 יביש גלעד מחר תהיה לכם תשועה

בחם השמש ויבאו המלאכים ויבדו
 לאנשי יביש וישמחו ויאמרו אנשי

יביש מחר נצא אליכם ועשתם לנו
 ככל הטוב בעיניכם

ויהי ממחרת וישם שואל את העם
 שלשה ראשים ויבאו בתוך המנחה
 באשמרת הבקר ויכו את יעמון ער

חם היום ויהי הנשאים ויפצו ולא
 נשארו כם שנים יחד ויאמר העם

אל שמואל מי האמר שואל ימלך
 עלינו תנו האנשים ונמיתם ויאמר
 שואל לא יוכת איש ביום הזה כי

היום עשה יהוה תשועה בישראל
 ויאמר שמואל אל העם
 לכו ונלכדו הנלכל ונחדש שם

המלוכה וילכו כל העם הנלכל
 וימלכו שם את שואל לפני
 יהוה הנלכל ויבחרו שם זבחים

שלמים לפני יהוה וישמח שם שואל
 וכל אנשי ישראל עד מאד
 ויאמר שמואל אל כל ישראל

הנה שמעתי בקלכם לכל אשר
 אמרתם לי ואמליך עליכם מלה
 ועתה הנה המלך מתהלך לפניכם

ואני זקנתי ושבתני ובני הנזם
 אתכם ואני רתהלכתי לפניכם

כסוס

P

א

ב

מנערי עד היום הזה ו הנני ענו כי
 נבד יהוה ונבד משיחו את שורי מי
 לקחתי והמור מי לקחתי וארת מי
 עשקתי ארת מי רצותי ומיר מי
 לקחתי כפר ואעלים עיני בו ואשיב
 לכם ו ואמרו לא עשקתנו ולא
 רצותנו ולא לקחת מיר ואיש
 מאימה ו ואמר אליהם עד יהוה
 בכם ועד משיחו היום הזה כי לא
 מצאתם בירי מאימה ו ואמר עד ו

ו ואמר שמואל אל העם
 יהוה אשר עשה את משה ואת
 אהרן ואשר העלה את אבותיכם
 מארץ מצרים ועתה התיצבו
 ואשפטה אתכם לפני יהוה את כל
 צדקות יהוה אשר עשה אתכם
 ואת אבותיכם כאשר בא יעקב
 מצרים ויצעקו אבותיכם אל יהוה
 וישלח יהוה את משה ואת אהרן
 ויוציאו את אבותיכם ממצרים
 וישיבוכם בפקוס הזה וישכחו את
 יהוה אליהם ומכר אתם ביד
 סיסרא שר צבא חצור וביד
 פלשתים וביד מלך מואב וילחמו
 בם ויצעקו אל יהוה ויאמר חטאנו כי
 עזבנו את יהוה ונעבד את הבעלים
 ואת העשתרות ועתה הצילנו מיד
 איבינו ונעבדך וישלח יהוה את
 ירבעל ואת בדן ואת יפתח ואת
 שמואל ויצל אתכם מיד איביכם

מסכיב ותשבו בטח ותראו כי נחש
 מלך בני עמון בא עליכם ותאמרו
 לי לא בני מלך מלך עלינו ויהוה
 אליהם מלככם ועתה הנה המלך
 אשר בחרתם אשר שאלתם והנה
 נתן יהוה עליכם מלך ו אם תיראו
 את יהוה ועבדתם אתו ושמעתם
 בקולו ולא תמרו אתי יהוה והיתם
 גם אתם וגם המלך אשר מלך

עליכם אחר יהוה אליהם ואם
 לא תשמעו בקול יהוה ומריתם את
 פי יהוה והיתו ידי יהוה בכם
 ובאבותיכם גם עתה התיצבו וראו
 את הדבר הגדול הזה אשר יהוה
 עשה לעיניכם הלוא קציר חטים
 היום אקרא אליהו ויתן קלות
 ומטר ודעו וראו ביד עתכם רבד
 אשר עשיתם בעיני יהוה לשאול
 לכם מלך ו

שמואל אל יהוה ויתן יהוה קלת
 ומטר בינים ההוא וירא כל העם
 מאד את יהוה ואת שמואל ויאמרו
 כל העם אל שמואל התפלל בעד
 עבדיך אל יהוה אל הוה ואל נמות
 כי יספנו על כל חטאתינו רעה
 לשאל לנו מלך ו

ו ואמר שמואל אל העם אל תיראו
 אתם עשיתם את כל הרעה הזאת
 אך אל תסורו מאחרי יהוה ועבדתם
 את יהוה בכל לבבכם ולא תסורו
 כי אחרי

כִּי אַחֲרֵי הַתְּהוֹ אֲשֶׁר לֹא יוֹעִלוּ וְלֹא יֵצְלוּ כִּי תִהְיֶה הַמָּה: כִּי לֹא יִשָּׁשׁ יְהוָה אֶת עַמּוֹ בַּעֲבוּר שְׁמוֹ הַגָּדוֹל כִּי הוֹאִיל יְהוָה לַעֲשׂוֹת אֶתְכֶם לֹא לַעַם: **כ** נָס אֲנִי חַלִּילָה לִּי מִחֲטֵא לַיהוָה מִחֹדֶל לְהַתְּלַל בְּעַרְכֶם וְחֹרִיתִי אֶתְכֶם בְּרֶדֶךְ הַטּוֹבָה וְהִשְׁרַחוּ אָדָּי יִרְאוּ אֶת יְהוָה וַעֲבַדְתֶּם אֹתוֹ כְּאֵמֶת כָּל לַבְּנֵיכֶם כִּי יִרְאוּ אֶת אֲשֶׁר הִגְדַּל עִמָּכֶם וְאִם הִרְעוּ תִרְעוּ נִס אֶתְכֶם נִס מִלְּבָבְכֶם תִּסְפוּ:

כִּי צָר לֹו כִּי נָשׂוּ הָעַם וַיִּתְחַבְּאוּ סְבוּיָנָם כָּלֵנוּ הָעַם בַּמַּעֲרוֹת וּבַתְּחוּסִים וּבַסְּלָעִים וּבַצִּרְחִים וּבַכְּרוֹת: וְעַבְרִים עֲבָרוּ אֶת הַיַּרְדֵּן אֶרֶץ גֵּר וּנְלַעַד וּשְׂאוֹל עוֹרְנוּ כְּגִלְגָּל וְכָל הָעַם חָרְדוּ אַחֲרָיו: וַיַּחֲלִי שִׁבְעַת יָמִים לְמוֹעֵד אֲשֶׁר שְׂמוֹאֵל וְלֹא בָּא שְׂמוֹאֵל הַגִּלְגָּל וַיִּפֶּץ הָעַם מֵעָלוּ: וַיֹּאמֶר שְׂאוֹל הַנָּשׂוּ אֵלַי הַעֲלֶה וְהַשְׁלֵמִים וַיַּעַל הַעֲלָה וַיְהִי כִּכְלָתוֹ לְהַעֲלוֹת הַעֲלָה וְהִנֵּה שְׂמוֹאֵל בָּא וַיִּצֵא שְׂאוֹל לְקִרְאָתוֹ לְבָרְכוּ:

י בֶן שָׁנָה שְׂאוֹל בְּמַלְכוֹ וּשְׁתֵּי שָׁנִים מָלַךְ עַל יִשְׂרָאֵל: וַיִּבְחַר לוֹ שְׂאוֹל שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים מִיִּשְׂרָאֵל וַיְהִי עִם שְׂאוֹל אֲלָפִים בְּמַכְמֵשׁ וּבַהַר בֵּית אֵל וְאֶלְפָּה חַיִּים עִם יוֹנָתָן בְּגִבְעַת בְּנִימָן וַיִּתֵּר הָעַם שְׁלַח אִישׁ לֹאֲהַלְוֹ: וַיִּדַּךְ יוֹנָתָן אֶת נְצִיב פְּלִשְׁתִּים אֲשֶׁר בְּגִבְעָה וַיִּשְׁמְעוּ פְּלִשְׁתִּים וּשְׂאוֹל תִּקְעַב שׁוֹפָר בְּכָל חֲאֲרֹץ לֵאמֹר יִשְׁמְעוּ הַעֲבָרִים: וְכָל יִשְׂרָאֵל שָׁמְעוּ לֵאמֹר הִכָּה שְׂאוֹל אֶת נְצִיב פְּלִשְׁתִּים וְגַם נִבְאֵשׁ יִשְׂרָאֵל בְּפִלְשְׁתִּים וַיִּצְעֲקוּ הָעַם אַחֲרָי שְׂאוֹל הַגִּלְגָּל:

וַיֹּאמֶר שְׂמוֹאֵל מִדַּע עֲשׂוֹת וַיֹּאמֶר שְׂאוֹל כִּי רֵאִיתִי כִּי נִפֶּץ הָעַם מֵעָלַי וְאַתָּה לֹא בָאתָ לְמוֹעֵד הַיָּמִים וּפְלִשְׁתִּים נֹאסְפִים מִכְּמֵשׁ: וַיֹּאמֶר עֲתָה יִרְדּוּ פְּלִשְׁתִּים אֵלַי הַגִּלְגָּל וּפְנֵי יְהוָה לֹא חָלִיתִי וְאַתָּה אֶפְקֹא עַל הַעֲלָה: וַיֹּאמֶר שְׂמוֹאֵל אֵל שְׂאוֹל נִסְכַּלְתָּ לֹא שָׁמַרְתָּ אֶת מִצְוַת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר צִוָּךְ בִּיעֲתָה הַכִּינִי יְהוָה אֶת מַמְלַכְתְּךָ אֵל יִשְׂרָאֵל עַד עוֹלָם: וְעַתָּה מִמְלַכְתְּךָ לֹא תִקּוּם בְּקֶשׁ יְהוָה לֹו אִישׁ כָּל בָּבוּ וַיִּצְוֶה יְהוָה לְנָגִיד עַל עַמּוֹ כִּי לֹא שָׁמַרְתָּ אֶת אֲשֶׁר צִוָּךְ יְהוָה:

וַיִּקַּם שְׂמוֹאֵל וַיַּעַל מִן הַגִּלְגָּל בְּנִעַת טוּ בְנִימָן וַיִּפְקֹד שְׂאוֹל אֶת הָעַם הַנִּמְצָאִים עִמּוֹ כִּשְׁשׁ מֵאוֹת אִישׁ: וּשְׂאוֹל וַיּוֹנָתָן בְּנוֹ וְהָעַם הַנִּמְצָאִים

עמם ישבם בנבע בנימן ופלושתים
 חנו כמכמש : ויצא המשחית
 ממחנה פלושתים שלשה ראשים
 הראש אתר יפנה אל דרך עפרה
 אל ארץ שועל : והראש אחר יפנה
 דרך בית הרון והראש אתר יפנה
 דרך הנכול הנשקף על ניי הצבעים
 המרברה :
 וחרש לא ימצא כבל ארץ ישראל
 כי אמר פלושתים פני עשו העברים
 חרב או חנית : וירדו כל ישראל
 הפלושתים ללמוש יאיש את
 מחרשתו וארז אתו ואת קרדמו
 ואת מחרשתו : והיתה הפצירה פים
 למחרשות ולא תים ולשלש קלשון
 ולחקרדמים ולהצניב הורבן : והיה
 ביום מלחמת ולא נמצא הרב וחנית
 ביד פלושתים אשר את שאול ואת
 יונתן ותמצא לשאול וליונתן בנו
 ויצא מצב פלושתים אל
 מעבר מכמש : ויחי היום ויאמר
 יונתן בן שאול אל הנער נשא כליו
 לכה ונעברה אל מצב פלושתים
 אשר מעבר הליז ולאכזו לא הניר :
 ושאל יושב בקצה הנבעה תחרת
 הרמון אשר במגרון והעם אשר עמו
 בשש מאות איש : ואחיה בן
 אחטוב אחי אי כבור בן פינתם בן
 עלי כהן יהודה בשלה נשא אפוד
 והעם לא ידע כי הלך יונתן : ובין

מטו P

יד

המעברות אשר פקש יונתן לעבר
 על מצב פלושתים שן הסלע
 מהעבר מורה ושן הסלע מהעבר
 מזה ושם האחד בוצץ ושם האחר
 סנה : השן האחר מצוק מצפון מול
 מכמש והאחר מנגב מול נבע :
 ויאמר יונתן אל הנער נשא כליו
 לכה ונעברה אל מצב הערלים
 הגולה אולי יעשה יהוה לנו כי אין
 לחורה מעצור לו וישע ברב או
 במעט : ויאמר לו נשא כליו עשה
 כל אשר בלבבך נטה לך הנני עמך
 כל בכך : ויאמר יונתן הנה אנחנו
 עברים אל האנשים ונגלנו אליהם
 אם כה יאמרו אלינו דמו עד הניענו
 אליכם ועמדנו תחתינו ולא נעלה
 אליהם : ואם כה יאמרו עלו עלינו
 ועלינו כי נתנם יהוה בידנו וזה לנו
 האות : ויגלו שניהם אל מצב
 פלושתים ויאמרו פלושתים הנה
 עברים יצאים מן החרים אשר
 התחבאו שם : ויענו אנשי המצבה
 את יונתן וארז נשא כליו ויאמר
 עלו אלינו ונדויעה אתכם דבר
 ויאמר יונתן אל נשא כליו עלה
 אחרי כי נתנם יהוה ביד ישראל :
 ויעל יונתן על די וועל הגליו ונשא
 כליו אחריו ויפלו לפני יונתן ונשא
 כליו ממותת אחריו : ותהי המכה
 הראשנה אשר הברה יונתן ונשא
 כליו

ניוהב יוספי

כליו בעשרים איש צבחי מענה צמד
 שרה ותתי חרדה כמחנה בשרה
 ובכל העם המצב והמשותף חררו
 גם המה ותרנו הארץ ותתי לחרדת
 אלהים ויראו הצפים לשאול
 בנבערת בנימן והנה החמון נמוג
 וילך והלם ויאמר שאול לעם
 אשר אתו פקדו נגה וראו מי הלך
 מעמנו ויפקדו והנה אין יונתן ונשא
 כליו ויאמר שאול לאתיה הניששה
 ארון האלהים כיהיה ארון האלהים
 ביום ההוא ובני ישראל ויהי ער
 דבר שאול אל הכהן והחמון אשר
 במחנה פלשתים וילך הלך ורב
 ויאמר שאול אל הכהן אסף
 ידך ויזעק שאול וכל העם אשר אתו
 ויבאו ער המלחמה והנה היתה
 דרב איש ברעהו מהומה גדולה
 מאד והעברים היו לפלשתים
 באתמול שלשים אשר על עמם
 במחנה סביב ונס המה להיות עם
 ישראל אשר עם שאול וינתן וכל
 איש ישראל המתחבאים בהר
 אפרים שמעו כי נסו פלשתים
 יודקו גם המה אחריהם במלחמה
 וישעיהו ביום ההוא את ישראל
 והמלחמה עברה את בית און
 ואיש ישראל ננש ביום ההוא ויאל
 שאול את העם לאמר ארור האיש
 אשר יאכל לחם ער הערב ונקמתי

פזיק
בלעו

שיסק
באת
פסק

מאיבי ולא מעם כל העם לחסות
 הארץ באו בער ויהי דבש על פני
 השרה ויבא העם אל הער והנה
 הלך דבש ואין משונו אל פני
 פי ירא העם את השבעה וינתן
 לא שמע בחשבע אבו את העם
 וישלח את קצת המטה אשר בידו
 ויטבל אותה בעררת הדבש וישב
 ידו אל פיו ותר אנה עינו ויען
 איש מהעם ויאמר השבע השבע
 אביך את העם לאמר ארור האיש
 אשר יאכל לחם היום ועף העם
 ויאמר יונתן עכר אבי את הארץ
 ראו נגה פי ארו עיני כי טעמתי
 מעט דבש הודה אף כי למה
 יאכל אכל היום העם משלל איביו
 אשר מצא ביעתה לא רבתה מכה
 בפלשתים ויכופים ההוא
 בפלשתים ממכמס אילנה ועף
 העם מאד ויעש העם אל שלל
 ויקחו צאן ובקר ובני בקר וישחטו
 ארצה ויאכל העם על הדם
 וינידו לשאול לאמר הנה העם
 חטאים ליהוה לאכל על הדם ויאמר
 בנדתם גלו אלי היום אבן גדולה
 ויאמר שאול פצו בעם ואמרתם
 להם הנישו אלי איש שורו ואיש
 שידו ושחטתם בזה ואכלתם ולא
 תחטאו ליהוה לאכל אל הדם וינשו
 כל העם איש שורו בידו תלילה

3

ועש
ק

ט

וַיִּשְׁחַט שָׁמוּאֵל וַיִּבֶן שְׂאוּל מִזְבֵּחַ לַיהוָה
 אֹתוֹ הַחֵל לִבְנוֹת מִזְבֵּחַ לַיהוָה׃
 וַיֹּאמֶר שְׂאוּל נִרְדָּה אַחֲרָי
 פְּלִשְׁתִּים לַיְלָה וּנְכַזֶּה בָּהֶם עַד אֹדוּ
 הַבֶּקֶר וְלֹא נִשְׂאָר בָּהֶם אִישׁ וַיֹּאמְרוּ
 כָּל הַטּוֹב בְּעֵינֶיךָ עֲשֵׂה׃
 וַיֹּאמֶר הִכְהֵן נִקְרְבָה הַלֵּם אֶל־
 הָאֱלֹהִים וַיִּשְׁאַל שְׂאוּל בְּאֱלֹהִים
 הָאֲרָר אַחֲרָי פְּלִשְׁתִּים הֲתִתַּנֶּם בְּיַד
 יִשְׂרָאֵל וְלֹא עָנָה בְּיוֹם הַהוּא׃
 וַיֹּאמֶר שְׂאוּל נִשׂוּ הַלֵּם כָּל פְּנוֹת
 הָעָם וְדַעוּ וּרְאוּ בְמַה הִיְתָה הַחֲטָאת
 הַזֹּאת הַיּוֹם׃ כִּי חִי יְהוָה הַמּוֹשִׁיעַ
 אֶת יִשְׂרָאֵל כִּי אִם־יִשְׁנֹו בְיוֹנָתָן בְּנֵי
 בְּיָמוֹת יָמוֹת וְאִין עָנָהוּ מִכָּל הָעָם׃
 וַיֹּאמֶר אֶל־כָּל יִשְׂרָאֵל אַתֶּם תְּהִיוּ
 לְעֵבֶר וְאִין וַיִּוְנֶרְתָּן בְּנֵי נְהִיָה
 לְעֵבֶר אַחֵר וַיֹּאמְרוּ הָעָם אֶל־שְׂאוּל
 הַטּוֹב בְּעֵינֶיךָ עֲשֵׂה׃
 וַיֹּאמֶר שְׂאוּל אֶל־יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
 הִבְדֵּה תְּמִיכִים וְיִלְכֵד וַיִּוְנָתָן וּשְׂאוּל
 וְהָעָם יִצְאוּ׃ וַיֹּאמֶר שְׂאוּל הֲפִילוּ
 בְּנֵי וּבִין וַיִּוְנָתָן בְּנֵי וְיִלְכֵד וַיִּוְנָתָן׃
 וַיֹּאמֶר שְׂאוּל אֶל־וַיִּוְנָתָן הַנְּבִירָה לִי מַה
 עָשִׂיתָ וַיִּנְדֵּר לוֹ וַיִּוְנָתָן וַיֹּאמֶר טַעֲמִים
 טַעֲמִיתִי בְקִצֵּה הַמַּטְהָה אֲשֶׁר בְּיָדִי
 מִעַט דְּבַשׁ הִנְנִי אֹמֹת׃
 וַיֹּאמֶר שְׂאוּל כֹּה יַעֲשֶׂה אֱלֹהִים
 וְכֹה יוֹסֵף כִּי מוֹת תָּמוֹת וַיִּוְנָתָן׃
 וַיֹּאמֶר הָעָם אֶל־שְׂאוּל הַיִּוְנָתָן יָמוֹת

אֲשֶׁר עָשָׂה הַיְשׁוּעָה הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת
 בְּיִשְׂרָאֵל חֲלוּלָה חַי יְהוָה אִם יִפֹּל
 מִשְׁעֶרְתָּ רֵאשׁוֹ אֶרְצָה כִּי עַם אֱלֹהִים
 עָשָׂה הַיּוֹם הַזֶּה וַיִּפְדוּ הָעָם אֶת יוֹנָתָן
 וְלֹא־מָת׃ וַיַּעַל שְׂאוּל מֵאַחֲרָי
 פְּלִשְׁתִּים וּפְלִשְׁתִּים הִלְכוּ לְמִקְוָם׃
 וּשְׂאוּל לָכֵד הַמְּלִיכָה עַל־יִשְׂרָאֵל
 וְיִלְחָם סָבִיב בְּכָל אֲבִיבֵי בְּמוֹאָב׃
 וּבְבָנֵי עַמּוֹן וּבְאֲדוֹם וּבְמִלְכֵי צוּבָה
 וּבְפְלִשְׁתִּים וּבְכָל־אֲשֶׁר יִפְגְּוּ
 יִרְשָׁעִי׃ וַעֲשֵׂה לִי יָד אֶת עַמְלָק
 וַיִּצַּל אֶת־יִשְׂרָאֵל מִיַּד שָׁכְחוּ׃
 וַיְהִי בְנֵי שְׂאוּל וַיִּוְנֶרְתָּן וַיִּשׁוּ וּמִלְכֵי
 שׁוּעַ וְשֵׁם שְׁתֵּי בָנָתָיו שֵׁם הַבְּכִירָה
 מֵרַב וְשֵׁם הַקְּטָנָה מִיכָל׃ וְשֵׁם
 אִשְׁתּוֹ שְׂאוּל אַחִיעֶזֶר בַּת אַחִיעֶזֶר
 וְשֵׁם שָׂר צַבָּאוּ אֲבִינָר בֶּן־נֶר דוֹד
 שְׂאוּל׃ וְקִישׁ אֲבִי שְׂאוּל וְנָר אֲבִי
 אֲבִנָר בֶּן־אֲבִי יָאֵל׃ וַתְּהִי הַמְּלִיחָה
 חֲזָקָה עַל־פְּלִשְׁתִּים כָּל יְמֵי שְׂאוּל
 וְרָאָה שְׂאוּל כָּל אִישׁ גְּבוּר וְכָל בֶּן־
 חַיִל וַיֹּאסְפֵהוּ אֵלָיו׃
 וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל אֶל־שְׂאוּל אֹתִי ט
 שְׁלַח יְהוָה לְמַשְׁחֹךְ לְמִלֵּךְ עַל־
 עַמּוֹ עַל־יִשְׂרָאֵל וְעַתָּה שְׁמַע לְקוֹל
 דְּבַר יְהוָה׃ הַמְּטָרִים אֲמַלִּית נְבוֹר
 כֹּה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת פָּקְדֵתִי אֶת־
 אֲשֶׁר עָשָׂה עַמְלָק לְיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר־
 שָׁם לוֹ בְּדָרֶךְ בְּעֵלְתוֹ מִמְצָרִים׃
 עַתָּה לֵךְ וְהַכִּיתֵהוּ אֶת־עַמְלָק
 וְהַחֲרַמְתָּם

כס
טו

והחרמתם את כל אשר לו ולא
 תחמל עליו והמתת מאיש עד אשה
 מעולל ועד יונק משור ועד שדה
 מנמל ועד חמור וישמע שואל
 את העם ויפקדם בטלאים מאתם
 אלף רגלי ועשרת אלפים את
 איש יהודה ויבא שואל עד
 עיר עמלק וירב בנחל ויאמר
 שואל אל הקיני לכו סרו רדו מתוך
 עמלקי כי אסיפך עמו ואתה עשיתה
 חסד עם כל בני ישראל בעלותם
 מצרים וסר קיני מתוך עמלק
 ויד שואל את עמלק מחוילה בואב
 שור אשר על פני מצרים
 ויתפש את אגן מלך עמלק חי ואת
 כל העם החרים לפי הרב
 ויחמל שואל והעם על אגן ועל
 מיטב הצאן והבקר והמשנים ועל
 הפרים ועל כל הטוב ולא אבן
 החרימם וכל הלאכה נמכרה
 ונמס אתה החרימו
 ויהי דבר יהוה אל שמואל
 לאמר נחמתי כי המלכתי
 את שואל למלך כי שב מאחרי
 ואת דברי לא הקים וחר לשמואל
 ויועק אל יהוה בל הלילה
 וישכם שמואל לקראת שואל
 בבקר וינד לשמואל לאמר בך
 שואל חרמלה והנה מצוי לו יד
 ויסב ויעבר וירד הנגלל ויבא

שמואל אל שואל ויאמר לו שואל
 ברוך אתה ליהוה הקימתי את
 דבר יהוה ויאמר שמואל ומת
 קול הצאן הזה באוני וקול הבקר
 אשר אנכי שמעו ויאמר שואל
 מעמלקי הביאום אשר חמל העם
 על מיטב הצאן והבקר למען זבח
 ליהוה אלהיך ואת היותר החרמנו
 ויאמר שמואל אל
 שואל הרף ואצידה לך את אשר
 דבר יהוה אלי הלילה ויאמרו לו
 דבר ויאמר שמואל הלא אם קטן
 אתה בעיניך ראש שבטי ישראל
 אתה וימשחך יהוה למלך על
 ישראל וישלחך יהוה בדרך ויאמר
 לך והחרמתה את החטאים את
 עמלק ונלחמת בו עד כלותם אתם
 ולמה לא שמעת בקול יהוה ותעט
 אל השלל ותעש הרע בעיני יהוה
 ויאמר שואל אל שמואל
 אשר שמעתי בקול יהוה ואלך
 בדרך אשר שלחני יהוה ואביא
 את אגן מלך עמלק ואת עמלק
 החרמתי ויקח העם מהשלל צאן
 ובקר ראשית החרם לזבח ליהוה
 אלהיך בנגלל ויאמר
 שמואל החפץ ליהוה בעלות וזבחים
 כשמע בקול יהוה הנה שמע זבח
 טוב לחקשיב מחלב אילים כי
 חטאת קסם מריאון ותרפים הפצר

עַן מֵאִסָּת אֶת דְּבַר יְהוָה וַיִּמְאַסְךָ
 מִמֶּלֶךְ: וַיֹּאמֶר
 שְׂאוּל אֶל-שְׂמוּאֵל חֲטַמְתִּי כִּי-
 עֲבַרְתִּי אֹתָּהּ וַיְהוֶה וְאֵת דְּבַרְךָ כִּי
 יֵרָאֵת אֶת הָעֵס וַאֲשַׁמְעַ בְּקוֹלָם:
 וְעַתָּה שָׂא נָא אֶת חֲטָאתִי וְשׁוּב עִמִּי
 וְאֶשְׁתַּחֲוֶה לַיהוָה: וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל
 אֶל-שְׂאוּל לֹא אָשׁוּב עִמָּךְ כִּי
 מֵאִסָּתָהּ אֶת דְּבַר יְהוָה וַיִּמְאַסְךָ
 יְהוָה מִהָיִוֹת מֶלֶךְ עַל-יִשְׂרָאֵל:
 וַסֹּב שְׂמוּאֵל לְלִבְרָת וַיְחֻק בְּכַנְף-
 מַעֲלוֹ וַיִּקְרַע: וַיֹּאמֶר אֵלָיו
 שְׂמוּאֵל קְרַע יְהוָה אֶת מַמְלַכְוֹת
 יִשְׂרָאֵל מֵעַלְיֶיךָ הַיּוֹם וְנִתְּנָה לְרַעֲךָ
 הַטּוֹב מִמָּךְ: וְגַם נִצַּח יִשְׂרָאֵל לֹא
 יִשְׁקַר וְלֹא יִנְחַם כִּי לֹא אָדָם הוּא
 לְחַנְּנָם: וַיֹּאמֶר חֲטָאתִי עִתָּה
 כְּבַרְנִי נָא נָגַד זִקְנִי עִמִּי וַנִּגַּד יִשְׂרָאֵל
 וְשׁוּב עִמִּי וְרַחֲמֵתְהוּ יְהוָה לַיהוָה
 אֱלֹהֶיךָ: וַיֵּשֶׁב שְׂמוּאֵל אַחֲרֵי שְׂאוּל
 וַיִּשְׁתַּחֲוֶה שְׂאוּל לַיהוָה:
 וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל חַיְשׁוּ אֵלָי אֶת-אֲנִי
 מֶלֶךְ עַמְלֹק וַיִּלְךְ אֵלָיו אֲנִי מֵעַרְבֹת
 וַיֹּאמֶר אֲנִי אֶכְוֶסֶר מֵרַחֲמוֹת: וַיֹּאמֶר
 שְׂמוּאֵל כֹּאֲשֶׁר שִׁכַּלְהָ נְשִׁים חֲרָפָךְ
 כִּן תִּשְׁכַּל מִנְשִׁים אִמְךָ וַיִּשְׁסַף שְׂמוּאֵל
 אֶת-אֲנִי לִפְנֵי יְהוָה בְּגִלְגָל:
 וַיִּלְךְ שְׂמוּאֵל הַרְמַתָּה וּשְׂאוּל
 עָלָה אֶל-בֵּיתוֹ וַיִּבְעַת שְׂאוּל:
 וְלֹא יָסַף שְׂמוּאֵל לִרְאוֹת אֶת-שְׂאוּל

כס

3

140

141

142

ס

עַד-יוֹם מוֹתוֹ כִּי-חֲתַאֲבַל שְׂמוּאֵל
 אֶל-שְׂאוּל וַיְהוֶה נַחֵם כִּי-הִמְלִיךְ אֶת-
 שְׂאוּל עַל-יִשְׂרָאֵל:
 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-שְׂמוּאֵל עַד-יָו
 מִתִּי אֲתָהּ מֵתַאֲבַל אֶל-שְׂאוּל וְאֲנִי
 מֵאִסָּתוֹ מִמֶּלֶךְ עַל-יִשְׂרָאֵל מֵאֵת
 קִרְנְךָ שֶׁמֶן וְלֶךְ אֶשְׁלַחְךָ אֶל-יֹשֵׁב
 בֵּירַת-הַחֲלָמִי כִּי רָאִיתִי בְּבִנְיָו לִי
 מֶלֶךְ: וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל אֵיךְ אֵלֶיךָ
 וַשְּׁמַע שְׂאוּל וַהֲרַגְנִי וַיֹּאמֶר יְהוָה
 עֲנִית בְּקֹרֶתְךָ בִּירֶךְ וְאִמְרַת לִזְבַּח
 לַיהוָה בָּאתִי: וְקִרְאת לִישׁוֹ בְּזִבַח
 וְאֲנִי אֹדִיעֶךָ אֶת אֲשֶׁר-תַּעֲשֶׂה
 וּמִשְׁחַת לִי אֶת אֲשֶׁר אָמַר אֵלֶיךָ:
 וַיַּעַשׂ שְׂמוּאֵל אֶת אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה
 וַיָּבֵא בֵּירַת לֶחֶם וַיַּחֲרִדוּ זִקְנֵי הָעִיר
 לְקִרְאוֹתוֹ וַיֹּאמֶר שְׁלֹם כּוֹאֵךְ: וַיֹּאמֶר
 שְׁלוֹם לִזְבַּח לַיהוָה בָּאתִי הַתְּקַדְּשׁוּ
 וּבֹאתֶם אֵתִי בְּזִבַח וַיִּקְדַּשׁ אֶת-יֹשֵׁב
 וְאֵת בְּנָיו וַיִּקְרָא לֶחֶם לִזְבַּח: וַיְהִי
 כְּבוֹאֵם וַיִּרְא אֶת-אֱלֹהֶיךָ וַיֹּאמֶר אֵיךְ
 נָגַד יְהוָה מִשְׁחִי:
 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-שְׂמוּאֵל אֵל תִּכְנַס
 אֶל-מִרְאֵהוּ וְאֵל-נִבְיָהּ קוֹפְתוֹ כִּי
 מֵאִסָּתִיהוּ כִּי לֹא אֲשֶׁר יִרְאֵה הָאָדָם
 כִּי הָאָדָם יִרְאֵה לְעֵינָיו וַיְהוֶה יִרְאֵה
 לְלִבָּב: וַיִּקְרָא יֹשֵׁב אֶל-אֲבִינֵדָב
 וַיַּעֲבְרָהוּ לִפְנֵי שְׂמוּאֵל וַיֹּאמֶר נִכְס-
 בְּזֶה לֹא בָחַר יְהוָה: וַיַּעֲבֵר יֹשֵׁב שְׁמֹתָ
 וַיֹּאמֶר גַּם בְּזֶה לֹא בָחַר יְהוָה:
 וַיַּעֲבֵר

ספרי

ויעבר ישי שבעת בנני לפני שמואל
ויאמר שמואל אל אל ישי לא בחר
יהוה באלהו

חמור לחם ונאר יין וגרי עזים אחד
וישלח ביד דוד בנו אל שואל

ויבא דוד אל שואל ועמד לפניו
ויאחבהו מאד והיה לו נשא כלים
וישלח שואל אל ישי לאמר יעמד
נא דוד לפני כי מצא חן בעיני

ויאמר שמואל אל ישי התמו
הנערים ויאמר עוד שאר הקטן
והנה רעה בצאן ויאמר שמואל אל
ישי שלחה וקחנו כי לא נסב עד
באו פה וישלחו וביאהו והוא
אדמוני עם יפה עינים וטוב ראי

והיה כהיות רוח אלהים אל שואל
ולקח דוד את הכנור ונגן בידו
ורוח לשאול וטוב לו וסרה מעליו
רוח הרעה

ויאמר יהוה קום משחהו כי

זה הוא ויקח שמואל את קרן
השמן ומשח אתו בקרב אהיו
ותצלח רוח יהוה אל דוד מהיום
ההוא ומעלה הוקם שמואל וילך
הרמתה ורוח יהוה סרה מעם

ויאספו פלשתים את מחניהם
למלחמה ויאספו שוכה אשר
ליהודה ויחנו בין שוכה ובין עוקה

באפס דמים וישאול ואיש ישראל
נאספו ויחנו בעמק האלה ויערכו
מלחמה לקראת פלשתים וסופלשתים
עמרים אל החר מזה וישראל
עמרים אל החר מזה והניא בנייהם
ויצא איש הבנים ממחנות פלשתים
בלית שמו מברת נבחו שש אמות
וזרת וכובע נחשת על ראשו

הנה נא רוח אלהים רעה מבעתך
יאמר נא אדננו עבדיך לפניך
יבקשו איש ידע מנגן בכנור והיה

ושריון קשקשים הוא לבוש שומשקל
השריון חמשת אלפים שקלים
נחשת ומצחת נחשת על דגליו

בהיות עליך רוח אלהים רעה ונגן
בידו וטוב לך ויאמר שואל
אל עבדיו ראונה לי איש מיטיב
לנגן והביאתם אליו ויען אחד

וכידון נחשת בין כתפיו והחן חניתו
כמנור אורנים ולהבת חניתו שש
מאות שקלים כדול ונשא הצנח הלך
לפניו ויעמד ויקרא אל מערכת
ישראל ויאמר לחם למרה תצא
לערך מלחמה הלוא אנכי הפלשתי

מהנערים ויאמר הנר ראיתי בן
ל ישי בית הלחמי ידע נגן ונבאר חיל
ואיש מלחמה ונבון דבר ואיש תאר
ויהוה עמו וישלח שואל מלאכים
אל ישי ויאמר שלחה אלי את
דוד בנדך אשר בצאן ויקח ישי

כס כ נע

סס מקו

יגן
פ

ואתם עבדים לשאול ברו לכם איש
 וירד אלי אם יוכל להלחם אתי
 והכני והיינו לכם לעבדים ואם
 אני אוכל לו והפתיו והייתם לנו
 לעבדים ועבדתם אתנו ויאמר
 הפלשתי אני חרפתי את מערכות
 ישראל היום הודה תנו לי איש
 ונלחמה יחד וישמע שאול וכל
 ישראל את דברי הפלשתי האלה
 ויחתו ויראו מאד
 ודוד בן איש אפרתי הזה מבית
 לחם יהודה ושמו ישילו שמנה
 בנים והאיש בימי שאול זקן בן
 באנשים וולכו שלשת בני ישי
 הגדלים הלכו אחרי שאול למלחמה
 ושם שלשת בניו אשר הלכו
 במלחמה אליאב הבכור ומשנהו
 אבינרב והשלישי שמה ודוד הוא
 הקטן ושלושה הגדלים הלכו אחרי
 שאול ודוד הלך ושם מעל שאול
 לרעות את צאן אביו בית לחם
 ויש הפלשתי השכם והערב ותיצב
 ארבעים יום
 ויאמר ישי לדוד בנו קח נא
 לאחיך איתת הקליא הודה ועשרה
 לחם הזה והרץ המהנה לאחיך
 ואת עשרת חרצי החלב האלה
 תביא לשר האלה ואת אחיך תפקד
 לשלום ואת ערבתם תקח
 ושאל והמה וכל איש ישראל

בעמק האלה נלחמים עם פלשתים
 וישכם דוד בבקר ויש
 את הצאן על שמר ויש וילך
 כאשר צוהו ישי ויבא המענה
 והחיל הציא אל המערכה וחרעו
 במלחמה ותערך ישראל ופלשתים
 מערכה לקראת מערכה ויש שרוד
 את הפלים מעליו עליד שומר
 הכלים ורץ המערכה ויבא וישאל
 לאחיו לשלום והוא מדבר עמם
 והנה איש חבנים עולה בלית
 הפלשתי שמו מנת ממערות
 פלשתים וידבר כדברים האלה
 וישמע דוד וכל איש ישראל
 בראתם את האיש וינסו מפניו ויראו
 מאד ויאמר איש ישראל הרי אתם
 האיש העלה הזה כי לחרף את
 ישראל עלה והיה האיש אשר יבנו
 יעשרנו הכבוד יעשר גדול ואת בתו
 יתן לו ואת בית אביו יעשה חפשי
 בישראל ויאמר דוד
 אל האנשים העמדים עמו לאמר
 מה יעשה לאיש אשר יכה את
 הפלשתי הלו והסיר חרפה מעל
 ישראל כי מי הפלשתי הערל הזה
 כי חרף מערכות אלהים חיים
 ויאמר לו העם כדבר הזה לאמר כה
 יעשה לאיש אשר יבנו וישמע
 אליאב אתיו הגדול כדברו אל
 האנשים ויחרף אל איב בדוד
 ויאמר

חזקתו
 P

ס

ט

וַיֹּאמֶר לְמַעַן זֶה יִרְדֶּתָּ וְעַל־מִי נִטְשֶׁתָּ
 מֵעַתָּה הֲצִאֵן הַחַיָּה בְּמִדְבַר אֲנִי יִדְעָתִי
 אֵת זֶה וְהָיָה וְאַתָּה רַע לְבַבְךָ כִּי לִמְעַן
 רְאוֹת הַמַּלְחָמָה יִרְדֶּתָּ וַיֹּאמֶר דָּוִד
 מֶה עֲשִׂיתִי עִתָּה הֲלֹא דָבַר הוּא
 וַיֹּסֵב מֵאֲצִלוֹ גֵּזֶל מוֹל אַחֵר וַיֹּאמֶר
 כִּדְבַר הוּזָה וַיִּשְׁבְּחוּ תַעֲסֵם דָּבַר כִּדְבַר
 הָרִאשׁוֹן וַיִּשְׁמְעוּ הַדְּבָרִים אֲשֶׁר
 דָּבַר דָּוִד וַיִּנְדְּוּ לִפְנֵי שְׂאוֹל וַיִּקְחֵהוּ
 וַיֹּאמֶר דָּוִד גֵּזֶל שְׂאוֹל גֵּזֶל יִפְלֵ
 לִב אָדָם עָלָיו עֲבַדְךָ לָךְ וְנִלְחַם עִם־
 הַפְּלִשְׁתִּים הַזֶּה וַיֹּאמֶר שְׂאוֹל אֵל־
 דָּוִד לֹא תוּכַל לִלְכֹת אֵל־הַפְּלִשְׁתִּים
 הַזֶּה לְהִלָּחֵם עִמּוֹ כִּי נַעַר אַתָּה וְהוּא
 אִישׁ מִלְחָמָה מִנְעָרָיו

וַיֹּאמֶר דָּוִד אֵל שְׂאוֹל רַעָה הִיָּה
 עֲבַדְךָ לֹאכִיו בְּצִיאָן וְכֹא הָאָרִי וְאֵת
 חֲדוֹב וְנִשְׂאֵה שֶׁת־מִהַעֲדָרוֹ וַיִּצְאָתִי
 אַחֲרָיו וְהִכְתִּיו וְהִצַּלְתִּי מִפְּיֹו וַיִּקָּם
 עָלַי וַיַּחְזִיקֵנִי בְּזַקְנוֹ וְהִכְתִּיו וְהַמִּיתִיו
 נָס אֶת־הָאָרִי נָס חֲדוֹב הִנֵּה עֲבַדְךָ
 וְהִיָּה הַפְּלִשְׁתִּים הַעֲרַל הַזֶּה כְּאַחַד
 מֵהֵם כִּי חָרַף מַעֲרֻכּוֹת אֱלֹהִים חַיִּים
 וַיֹּאמֶר דָּוִד יְהוָה אֱשֶׁר
 הִצִּילַנִי מִיַּד הָאָרִי וּמִיַּד חֲדוֹב
 יִצִּילַנִי מִיַּד הַפְּלִשְׁתִּים הַזֶּה וַיֹּאמֶר
 שְׂאוֹל אֵל דָּוִד לָךְ וַיְהוּה יִתִּיעַ עִמָּךְ
 וַיִּלְבַּשׁ שְׂאוֹל אֶת־דָּוִד מִדָּוִד וַתֵּן
 קֹבֶעַ נְחֹשֶׁת עַל־רַאשׁוֹ וַיִּלְבַּשׁ אֹתוֹ
 שְׂרָיוֹן וַיַּחַבֵּר דָּוִד אֶת־חֲרָבוֹ מֵעַל־

פ' עכ"ט
 ס'
 מל"ב

לְמַדּוֹ וַיֹּאֵל לִלְכֹת כִּי לֹא־נִסְחָה
 וַיֹּאמֶר דָּוִד אֵל־שְׂאוֹל לֹא־אוּכַל
 לִלְכֹת בְּאֵלֶּה כִּי לֹא נִסְתִּי וַיִּסְרָם
 דָּוִד מֵעָלָיו וַיִּקַּח מַקְלוֹ בְּיָדוֹ וַיַּבְחֵר
 לוֹ חֲמִשָּׁה חֲלָקִים אֲבָנִים מִבֶּן־הַחֲתָל
 וַיִּשֶׂם אוֹתָם בְּכִלֵּי הָרֶעִים אֲשֶׁר־לוֹ
 וּבִלְקוּט וּקְלָעוֹ בְּיָדוֹ וַיִּבֶשׂ אֵל־
 הַפְּלִשְׁתִּים וַיִּוֹלַד הַפְּלִשְׁתִּים הַלָּה וַיִּקְרַב
 אֵל דָּוִד וְהָאִישׁ נִשְׂאֵה הֲצַנָּה לִפְנָיו
 וַיִּבֹט הַפְּלִשְׁתִּים וַיִּרְאֶה אֶת־דָּוִד וַיְבוֹהוּ
 כִּי הִיָּה נַעַר וְאִדְמָתוֹ עִם־יָפֵה מְרֹאָהוּ
 וַיֹּאמֶר הַפְּלִשְׁתִּים אֵל דָּוִד הַכֹּלֵב
 אֲנִכִּי כִּי אַתָּה בֹא־אֵלַי בְּמַקְלוֹת
 וַיִּקְלַל הַפְּלִשְׁתִּים אֶת־דָּוִד בְּאֵלֵהוּ
 וַיֹּאמֶר הַפְּלִשְׁתִּים אֵל דָּוִד לֵכָה אֵלַי
 וְאַתָּה אֶת־בְּשָׂרְךָ לַעֲוֹף הַשָּׁמַיִם
 וְלִבְהֶמַת הַשָּׂדֶה וַיֹּאמֶר דָּוִד
 אֵל־הַפְּלִשְׁתִּים אַתָּה בֹא־אֵלַי בַּחֲרֵב
 וּבְחַנְיָה וּבְכִידּוֹן וְאֲנִכִּי בֹא־אֵלַיךְ
 בְּשֵׁם יְהוָה צְבָאוֹת אֱלֹהֵי מַעֲרֻכּוֹת
 יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר חָרַפְתָּ תַּיִם הַזֶּה
 יִסְבְּרֵךְ יְהוָה בְּיָדוֹ וְהִנֵּיתִךְ וְהִסְתִּיתִי
 אֶת־רֹאשְׁךָ מֵעָלַיךְ וְנָתַתִּי בְּיָד מַחֲנֵה
 פְּלִשְׁתִּים תַּיִם הַזֶּה לַעֲוֹף הַשָּׁמַיִם
 וְלַחַיִּת הָאָרֶץ וַיִּדְעוּ כָּל־הָאָרֶץ כִּי יֵשׁ
 אֱלֹהִים לְיִשְׂרָאֵל וַיִּדְעוּ כָּל־הַקָּתָל
 הַזֶּה כִּי לֹא בַחֲרֵב וּבְחַנְיָה יְהוֹשִׁיעַ
 זְהוּהוּ כִּי לֹא הַמַּלְחָמָה וְנָתַן אֶתְכֶם
 בְּיָדוֹ וְהִיָּה כִּי יִקָּם הַפְּלִשְׁתִּים וַיִּלָּךְ
 וַיִּקְרַב לַקְּרָאת דָּוִד וַיִּמְחַר דָּוִד וַיִּרְצַץ

ס

נד

המערכה לקראת הפלשתים וישלח
 דוד את ידו אל הפלי ויקח משם
 אבן ויקלע ויד את הפלשתי אל-
 מצחו ותטבע האבן במצחו ויפל על-
 פניו ארצה ויחוק דוד מן הפלשתי
 בקלע ובאבן ויד את הפלשתי
 וימתהו וחרב אין ביד דוד וירד דוד
 וישמר אל הפלשתי ויקח את חרבו
 וישלפה מתערה וימתהו ויכרת
 בה את ראשו ויראו הפלשתים כי
 מת נבורם וינסו ויקמו אנשי
 ישראל ויהודה וירעו וירדפו את-
 הפלשתים עד בואך גיא ועד שערי
 עקרון ויפלו חללי פלשתים בדרך
 שערים ועד גת ועד עקרון וישבו
 בני ישראל מדלק אחי פלשתים
 וישסו את מחניהם ויקח דוד את
 ראש הפלשתי וביאהו ירושלים
 ואת כליו שם באהלו
 וכראות שאול את דוד ויצא
 לקראת הפלשתי אמר אל אבנך
 שר הצבא בן מי זה הנער אבנך
 ויאמר אבנך חי נפשך המלך אם
 ידעת ויאמר המלך שאל אתה
 בן מיזה העלם
 ובשוב דוד מהכות את הפלשתי
 ויקח אתו אבנך וביאהו לפני שאול
 וראש הפלשתי בידו ויאמר אליו
 שאול בן מי אתה הנער ויאמר דוד
 בן עבדך ישי בית הלחמי

ויהי ככלהו לדבר אל שאול ונפש יח
 יהונתן נקשרה בנפש דוד ויאהבו
 יהונתן בנפשו ויקחהו שאול ביום
 ההוא ולא נתנו לשוב בית אביו
 ויכרת יהונתן ודוד ברית באהבתו
 אתו בנפשו ויתפשט יהונתן את-
 המעיל אשר עליו ויתנהו לדוד
 ומדיו ועד חרבו ועד קשתו ועד
 חגרו ויצא דוד בכל אשר ישלחו
 שאול ישכיל וישימדו שאול על
 אנשי המלחמה ויטב בעיני כל העם
 ונס בעיני עבדי שאול
 ויהי כבואם בשוב דוד מהכות את
 הפלשתי ותצאנה הנשים מכל ערי
 ישראל לשור והמהלות לקראת
 שאול המלך בתפים בשמחה
 ובשלישם ותענינה הנשים
 המשחקות ותאמר הנה שאול
 באלפו ודוד ברבבתיו ויהר לשאול
 מאד וירע בעיניו הדבר הזה ויאמר
 נתנו לדוד רבבות ולי נתנו האלפים
 ועוד לו אך המלובה ויהי שאול עון
 את דוד מהיום ההוא והלאה
 ויהי ממחרת ותצלח רוח אלהים
 רעה אל שאול ויתנבא בתוך הבית
 ודוד מנגן בידו כיום ביום והחנית
 ביד שאול וישל שאול את החנית
 ויאמר אכה בך ויבקר ויסב דוד
 מפניו פעמים וירא שאול
 מלפני דוד כי היה יתור עמו ומעם
 שאול

יבסכא P

נשי P

שין P

ס

שְׂאוּל מָרוּ וַיִּסְרְחוּ שְׂאוּל מִעַמּוֹ
 וַיִּשְׁמְחוּ לוֹ שֵׁר אֶלָּף וַיֵּצֵא וַיָּבֵא לִפְנֵי
 הַעַם וַיְהִי דָוִד לְכָל־
 דְּרָכּוֹ מִשְׁכִּיל וַיְהוּה עִמּוֹ וַיֵּרָא שְׂאוּל
 אֲשֶׁר־הוּא מִשְׁכִּיל מְאֹד וַיִּגַּד מִפְּנֵי
 וְכָל־יִשְׂרָאֵל וַיְהוּדָה אֲהָב אֶת־דָּוִד
 כִּי־הוּא יוֹצֵא וַיָּבֵא לִפְנֵיהֶם׃

וַיֹּאמֶר שְׂאוּל אֵל־דָּוִד הֲנֵה בְתִי
 הַגְּדוּלָה מֵרַב אֲתָה אֲתָן לִךְ לְאִשָּׁה
 מִיָּד הִיָּה לִי לְכֹן חֵיל וְחַלְחָם
 מִלְחָמוֹת יְהוָה וְשְׂאוּל אָמַר אֵל־תְּהִי
 יְדִי בּוֹ וְתִהְיֶיבֶיךָ פְּלִשְׁתִּים׃

וַיֹּאמֶר דָּוִד אֵל־שְׂאוּל מִי אֲנִכִי
 וְיָמִי חַיִּי מִשְׁפַּחַת אָבִי בְּיִשְׂרָאֵל כִּי־
 אֲהִיֶה חֲתָן לְמִלָּךְ וַיְהִי בַעַתְתָּ אֶת־
 מֵרַב בַּת־שְׂאוּל לְדָוִד וְהָיָה נִתְּנָה
 לְעֹדְרִיאֵל הַמְּחַלְתִּי לְאִשָּׁה וְתִתְּאָהָב

מִיכָל בַּת־שְׂאוּל אֶת־דָּוִד וַיִּגְדּוּ
 לְשְׂאוּל וַיִּשֶׁר הַדָּבָר בְּעֵינָיו וַיֹּאמֶר
 שְׂאוּל אֲתַנְּנֶה לּוֹ וְתִהְיֶי לּוֹ לְמוֹקֵשׁ
 וְתִהְיֶיבֶיךָ פְּלִשְׁתִּים וַיֹּאמֶר שְׂאוּל
 אֵל־דָּוִד בְּשִׁתִּים תִּתְּחַתֵּן בְּיָהוּם׃

וַיֵּצֵא שְׂאוּל אֶת־עַבְדָּיו דְּבָרוֹ אֵל־דָּוִד
 בַּלֵּט לְאָמַר הֲנֵה הַפֶּז בְּךָ הַמִּלָּךְ
 וְכָל־עַבְדָּיו אַחֲבוּךָ וְעַתָּה הִתְּחַתֵּן
 בְּמִלָּךְ׃ וַיִּדְּבְרוּ עַבְדֵי שְׂאוּל בְּאָזְנֵי
 דָּוִד אֶת־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיֹּאמֶר דָּוִד
 הִנְקִלָהּ בְּעֵינֵיכֶם הִתְּחַתֵּן בְּמִלָּךְ
 וְאֲנִכִי אִישׁ דָּשׁ וְנִקְלָה׃ וַיִּגְדּוּ עַבְדֵי
 שְׂאוּל לוֹ לְאָמַר בְּדָבָרִים הָאֵלֶּה

דָּבָר דָּוִד׃

וַיֹּאמֶר שְׂאוּל כֹּה־תֵאמְרוּ לְדָוִד אִיךְ כִּסֵּ
 חַפֵּץ לְמִלָּךְ כַּמָּהָר כִּי בַמָּאָה עָרְלוֹת
 פְּלִשְׁתִּים לְהִנָּקֵם בְּאִיבֵי הַמִּלָּךְ
 וְשְׂאוּל חָשַׁב לְהַפִּיל אֶת־דָּוִד בְּיַד־
 פְּלִשְׁתִּים׃ וַיִּגְדּוּ עַבְדָּיו לְדָוִד אֶת־

הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיִּשֶׁר הַדָּבָר בְּעֵינֵי
 דָּוִד לְהִתְּחַתֵּן בְּמִלָּךְ וְלֹא־מִלָּךְ
 הַיָּמִים׃ וַיָּקֵם דָּוִד וַיִּלְךָ הוּא וְאֲנָשָׁיו
 וַיָּדָּ בְּפִלִשְׁתִּים מֵאִישׁ וַיָּבֵא־
 דָּוִד אֶת־עָרְלוֹתֵיהֶם וַיִּמְלֵאֻם לְמִלָּךְ

לְהִתְּחַתֵּן בְּמִלָּךְ וַתֵּן לוֹ שְׂאוּל אֶת־
 מִיכָל בַּת־שְׂאוּל וַיֵּרָא שְׂאוּל וַיִּדַע
 כִּי־יְהוּה עִמּוֹ דָּוִד וּמִיכָל בַּת־שְׂאוּל
 אֲהַבְתָּהּ׃ וַיֹּאסֵף שְׂאוּל לִרְאֵ מִפְּנֵי
 דָּוִד עוֹד וַיְהִי שְׂאוּל אוֹיֵב אֶת־דָּוִד לְמַעַן

כָּל־הַיָּמִים׃
 וַיֵּצֵאוּ שְׁרֵי פְּלִשְׁתִּים וַיְהִי מִדֵּי
 צֹאֲתָם׃ שָׁכַל הוּד מְכַל עַבְדֵי שְׂאוּל
 וַיִּיקֶר שְׁמוֹ מְאֹד׃

וַיִּדְבֹר שְׂאוּל אֶל־יֹנָתָן בְּנוֹ וְאֵל־כָּל־
 עַבְדָּיו לְהַמִּית אֶת־דָּוִד וַיְהוּנָתָן בֶּן־
 שְׂאוּל חַפֵּץ בְּדוֹד מְאֹד וַיִּוָּגַד יְהוּנָתָן
 לְדָוִד לְאָמַר מִבְּקֵשׁ שְׂאוּל אָבִי
 לְהַמִּיתְךָ וְעַתָּה הִשְׁמַר נָא בְּבִקְרִי

וַיִּשְׁבַּת בַּסֶּתֶר וּנְחַבְּאֵת׃ וְאֲנִי אֵצֶא
 וְעִמְדָתִי לְיַד אָבִי בַשָּׂדֶה אֲשֶׁר־
 אֵתָּה שֵׁם וְאֲנִי אֲדַבֵּר בְּךָ אֵל־אָבִי
 וְרֵאִיתִי מִתְּוֹהַרְתִּי לְךָ׃ וַיִּדְבֹר
 יְהוּנָתָן בְּדָוִד מִטֹּב אֵל־שְׂאוּל אָבִיו

וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֵל יִחְטֵא הַמֶּלֶךְ בְּעַבְדּוֹ
 בְּדוֹד כִּי לֹא חָטָא לָךְ וְכִי מַעֲשִׂיו
 טוֹב לָךְ מְאֹד וַיִּשֶׁם אֶת-נַפְשׁוֹ
 בְּכַבְּדוֹ וַיַּךְ אֶת-הַפְּלִשְׁתִּי וַיַּעַשׂ יְהוָה
 תְּשׁוּעָה גְדוֹלָה לְכָל יִשְׂרָאֵל רְאִיתָ
 וְתִשְׁמַח וּלְמַדָּה תַחֲטֵא בְּנֶגְם נְקִי
 לַחַמִּית אֶת-דְּוִד חָנֵּם וַיִּשְׁמַע
 שְׂאוּל בְּקוֹל יְהוֹנָתָן וַיִּשְׁבַּע שְׂאוּל
 חַי יְהוָה אִם יוֹמָת וַיִּקְרָא יְהוֹנָתָן
 לְדָוִד וַיַּגִּד לוֹ יְהוֹנָתָן אֶת-כָּל-
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיָּבֵא יְהוֹנָתָן אֶת-
 דָּוִד אֶל-שְׂאוּל וַיְהִי לַפְּנֵי בַּתְּמוּל
 שְׁלֹשׁוֹם

וְתוֹסֵף הַמַּלְחָמָה לַהֲיֹת וַיֵּצֵא דָוִד
 וַיִּלָּחֶם בְּפַלְשְׁתִּים וַיַּךְ בָּהֶם מְכָה
 גְדוֹלָה וַיִּנְסוּ מִפְּנָיו וַתְּהִי רוּחַ יְהוָה
 רָעָה אֶל-שְׂאוּל וַהֲוָה בְּבִיתוֹ יוֹשֵׁב
 וַחֲנִיתוֹ בִּידוֹ וְדוֹד מְנַגֵּן בֵּיתוֹ וַיִּבְקֹשׁ
 שְׂאוּל לַהֲבוֹת בַּחֲנִית בְּדָוִד וַיִּבְקֹר
 וַיִּפְטַר מִפְּנֵי שְׂאוּל וַיַּךְ אֶת-הַחֲנִית
 בְּקֹר וְדָוִד נָס וַיִּמְלֹט בְּלֵילָה הַהוּא

וַיִּשְׁלַח שְׂאוּל מַלְאָכִים
 אֶל-בֵּית דָּוִד לְשַׁמְרוֹ וּלְחַמְרֹתוֹ
 בְּבֹקֶר וַרְתַּגֵּד לְדָוִד מִיכָל אֲשֶׁתוֹ
 לֵאמֹר אִם-אֵינְךָ מַמְלֵט אֶת-נַפְשְׁךָ
 חַלְּלֵה מַחַר אֶתְּהָ מוֹמָת וַתֵּרֵד
 מִיכָל אֶת-דָּוִד בְּעַד הַחֲלוֹן וַיִּלָּךְ
 וַיִּכְרַח וַיִּמְלֹט וַתִּלָּקַח מִיכָל אֶת-
 הַתְּרָפִים וְתִשֶׁם אֶל-הַמַּטֶּה וְאֶת-כַּבִּיר
 הָעֵזִים שָׂמָה מִרְאֲשֵׁתוֹ וַתִּקְסֵם בְּכַבְּדוֹ

וַיִּשְׁלַח שְׂאוּל מַלְאָכִים לַקַּחַת אֶת-
 דָּוִד וַתֹּאמֶר הֲלֵה הוּא

וַיִּשְׁלַח שְׂאוּל אֶת-הַמַּלְאָכִים לְרְאוֹת
 אֶת-דָּוִד לֵאמֹר הֲעָלוּ אֹתוֹ בַּמַּטֶּה
 אֵלַי לַחֲמִיתוֹ וַיָּבֵאוּ הַמַּלְאָכִים
 וַהֲנֵה הַתְּרָפִים אֶל-הַמַּטֶּה וּכְבִיר
 הָעֵזִים מִרְאֲשֵׁתוֹ וַיֹּאמֶר שְׂאוּל אֶל-
 מִיכָל לְמַה כְּבַדְתְּ רַמְיֹתַי וְתִשְׁלַחַי
 אֶת-אֵיבֵי וַיִּמְלֹט וַתֹּאמֶר מִיכָל
 אֶל-שְׂאוּל הוּא אָמַר אֵלַי שְׁלַחַי
 לְמַה אָמִיתְךָ וְדָוִד בָּרַח וַיִּמְלֹט
 וַיָּבֵא אֶל-שְׂמוּאֵל הַרְמָתִי וַיַּגִּד לוֹ
 אֶת-כָּל-אֲשֶׁר עָשָׂה לוֹ שְׂאוּל וַיִּלָּךְ

הוּא וּשְׂמוּאֵל וַיֵּשְׁבוּ בְּנוֹת וַיַּגִּד
 לְשְׂאוּל לֵאמֹר הִנֵּה דָוִד בְּנוֹת כִּי
 בְּרַמָּה וַיִּשְׁלַח שְׂאוּל מַלְאָכִים
 לַקַּחַת אֶת-דָּוִד וַיִּרְא אֶת-לַקַּחַת
 הַנְּבִיאִים נִבְאִים וּשְׂמוּאֵל עֹמֵד נֹצֵב
 עֲלֵיהֶם וַתְּהִי עַל מַלְאָכֵי שְׂאוּל רוּחַ
 אֱלֹהִים וַתִּנְבְּאוּ בָּם הַמָּה וַיַּגִּדוּ
 לְשְׂאוּל וַיִּשְׁלַח מַלְאָכִים אַחֵרִים
 וַתִּנְבְּאוּ בָּם הַמָּה וַיִּסָּף שְׂאוּל וַיִּשְׁלַח
 מַלְאָכִים שְׁלִשִׁים וַתִּנְבְּאוּ בָּם הַמָּה
 וַיִּלָּךְ בָּם הוּא הַרְמָתִי וַיָּבֵא עַד-כֹּד
 הַגְּדוֹל אֲשֶׁר בִּשְׁכֹו וַיִּשְׁאַל וַיֹּאמֶר
 אֵיפֹה שְׂמוּאֵל וְדָוִד וַיֹּאמֶר הִנֵּה בְּנוֹת
 בְּרַמָּה וַיִּלָּךְ שָׁם אֶל-בְּנוֹת בְּרַמָּה
 וַתְּהִי עֲלָיו בָּם הוּא רוּחַ אֱלֹהִים וַיִּלָּךְ
 הַלֹּךְ וַתִּנְבְּא עַד-כֵּאוּ בְּנוֹת בְּרַמָּה
 וַיִּפְשֵׁט בָּם הוּא בְּגָדוֹ וַתִּנְבְּא

ויאמר יהונתן חלילה לך בני אם
 ידע ארע בני כלתה הרעה מעם אבי
 לבוא עליך ולא אותה אנכי לך
 ויאמר דוד אל יהונתן מי יגיד לי
 או מה יענך אביך קשה ויאמר
 יהונתן אל דוד לכה ונצא השרה
 ונצאו שניהם השרה ו

ויאמר יהונתן אל דוד יהוה אלהי
 ישראל כי אחקר את אבי בעת
 מחר השלשית והנה טוב אל דוד
 ולא אז אשלח אליך ונליתי את
 אונך וכה יעשה יהוה ליהונתן וכה
 יסוף בני יטב אל אבי את הרעה
 עליך ונליתי את אונך ושלחתיך
 והלכת לשלום ויהי יהוה עמך
 כאשר היה עם אבי ולא אם עורני
 חי ולא תעשה עמך חסד יהוה ולא
 אמות ולא תכרית את חסדך מעם
 ביתי עד עולם ולא בהכרת יהוה
 את איבי דוד איש מעל פני האדמה
 ויכרת יהונתן עם בית דוד ובקש
 יהוה מיד אבי דוד ויוסף יהונתן
 להשיב את דוד באהבתו אתו כי
 אהבת נפשו אהבו

ויאמר לו יהונתן מחר חרש ונפקדת
 כי יפקד מושבך ושלשת תרד
 מאד ובאת אל המקום אשר נסתרת
 שם ביום המעשה ושבית אצל
 האבן האול ואני שלשת החצים
 צדה אורה לשלח לי למטרה

גם הוא לפני שמואל ופל ערס כל
 היום והוא וכל הלילה על בן
 יאמרו הגם שאול מבניאם

ויברח דוד מנזות ברמה ויבא
 ויאמרו לפני יהונתן מה עשיתי מה
 עוניתו מה חטאתי לפני אביך כי
 מבקש את נפשי ויאמר לו חלילה
 לא תמות הנה לך עשה אבי דבר
 גדול או דבר קטן ולא יגלה ארת
 אזני ומדוע יסתיר אבי ממני ארת
 הדבר הזה אין זאת וישבע עוד
 דוד ויאמר ידוע ידע אביך כי
 מצאתי חן בעיניך ויאמר אל ידע
 זאת יהונתן פן יעצב ואולם חי יהוה
 וחי נפשי כי כפשע בני ובין המותו
 ויאמר יהונתן אל דוד מה תאמר
 נפשי ואעשה לך

ויאמר דוד אל יהונתן הנה חרש
 מחר ואנכי ישב אשב עם המלך
 לאכול ושלחתי ונסתרת בשדה
 עד הערב השלשית אם פקד
 יפקדני אביך ואמרת נשאל נשאל
 ממני דוד לרוץ בית לחם עירו כי
 זבח הימים שם לכל המשפחה
 אם כה יאמר טוב שלום לעבדך
 ואם חרה יחרה לך ידע בני כלתה
 הרעה מעמו ועשית חסד על עבדך
 כי בבכרית יהוה הבאת את עבדך
 עמך ואם ישיבי עון המיתני אתה
 ועד אביך למה זה תביאני

משונע
בנזון
ערכי

כ

לא יעשה
פ

פסוק יוד

עו

פסוק י

והנה אשלח את הנער לך מצא את
 החצים אם אמר אמר לנער הנר
 החצים ממך והנה קחנו וכאה בני
 שלום לך ואין דבר חי יהיה ואם
 בה אמר לעלם הנר החצים ממך
 ותלאה לך בני שלחך יהיה והרבר
 אשר דברנו אני ואתה הנה יהודה
 בני ובינך עד עולם

כס
 36
 ויסתר דוד בשדה ויהי החדש וישב
 המלך על הלחם לאכל וישב
 המלך על מושבו כפעם בפעם אל
 מושב הקיר ויקם יהונתן וישב אבנר
 מצד שאול ופקד מקום דוד
 ולא דבר שאול מאומה ביום ההוא
 כי אמר מקרה הוא בלתי טהור
 הוא כי לא טהור

ויהי ממחרת החדש השני ופקד
 מקום דוד ויאמר שאול אל יהונתן
 בנו מדוע לא בא כן ישי גם תמול
 גם היום אל הלחם וען יהונתן
 את שאול נשאל נשאל דוד מעמרי
 עד בית לחם ויאמר שלחני נא כי
 זבח משחה לנו בעיר והוא צוה לי
 אחי ועתה אם מצאתי חן בעיניך
 אמלטה נא ואראה את אחי על כן
 לא בא אל שלחן המלך

ויהר אף שאול ביהונתן ויאמר לו
 בן נעות המרדות הלוא ידעתי כי
 בחר אתה לכן ישילב שתך ולבשת
 ערות אפקד כי כל הימים אשר בן

ישי חי על הארמה לא תפון אתה
 ומלכותך ועתה שלח וקח אתו אלי
 כי בן מות הוא

וען יהונתן את שאול אביו ויאמר
 אליו למה יומת מה עשה וטל
 שאול את החנית עליו להכותו וירע
 יהונתן כי כלה הייא מעם אביו
 להמית את דוד ויקם יהונתן מעם
 השלחן בחריו אף ולא אכל ביום
 החדש השני לחם כי נעצב אל דוד
 כי הכלמו אביו

ויהי בבקר ויצא יהונתן השדה
 למועד דוד ונער קטן עמו ויאמר
 לנער רץ מצא נא את החצים אשר
 אנכי מורדה הנער רץ והוא ירה
 החצי להעברו ויבא הנער עד
 מקום החצי אשר ירה יהונתן ויקרא
 יהונתן אחריו הנער ויאמר הלוא
 החצי ממך ותלאה ויקרא יהונתן
 אחריו הנער מהרה חושה אל תעמד
 וילקט נער יהונתן את החצי ויבא
 אל אדניו והנער לא ירע מאומה
 אך יהונתן ודוד ידעו את הדבר

ותן יהונתן ארת כליו אל הנער
 אשר לו ויאמר לו לך הביא העיר
 הנער ברא ודוד קם מאצל הנב
 ויפל לאפיו ארצה וישתחו שלש
 פעמים וישקו איש את רגליו ויכפו
 איש את רגלו עד דוד הגדול
 ויאמר יהונתן לדוד לך שלום אשר
 נשבענו

החצים

בשבענו שנינו אנחנו בשם יהוה
לאמר יהוה יהיה בני ובניך ובין
זרעי ובין זרעך עד עולם

כ א

וקם ולך ויהנתן בא העיר
ובא דוד ונכה אל אחימלך הכהן
ויחרו אחימלך לקראת דוד ויאמר
לו מדוע אתה לברך ואיש אין אתך
ויאמר דוד לאחימלך הכהן המלך
צוני דבר ויאמר אלי איש אל ידע
מאומה ארתי הדבר אשר אנכי
שלחך ואשר צויתך ואת הנערים
ודעתי אל מקום פלגי אלמני

ועתה מה יש תחת ירך המשרה
לחם תנה בידי או הנמצא ויען
הכהן את דוד ויאמר אין לחם חל
אל תחת ידי כי אם לחם קדש יש
אם נשמרו הנערים אך מאשה

וען דוד את הכהן ויאמר
לו כי אם אשה עצרה לנו כתמל
שלשם בצאת יהוה כלי הנערים
קדש והוא ררך חל ואף כי היום
יקדש בכליו ויתן לו הכהן קדש
כי לא היה שם לחם כי אם לחם
הפנים המוסרים מלפני יהוה לשום
לחם חם ביום הלקחו ושם איש
מעברי שאול ביום ההוא נעצר
לפני יהוה ושמור ראש האדמי אביר
הרעים אשר לשאול ויאמר דוד

למיק

לאחימלך ואין יש פה תחת ירך
חנית או חרב ביום חרבי וגם כל

לא לקחתי ביד בני יהוה דבר
המלך נחויז ויאמר הכהן

חרב נלית הפלשתי אשר הכרתי
בעמק האלה הנה הנה לנטה
בשמלה אחרי האפוד אם אתה
תקח לך קח כי אין אחרת זולתה

קצב

בזה ויאמר דוד אין פסוה תננה לנו
וקם דוד ויברח ביום ההוא מני
שאול ויבא אל אחיש מלך נת

ויאמרו עבדי אחיש אליו הלוא זה
דוד מלך הארץ הלוא לזר יענו
במלות לאמר הכה שאול באלפו
ודוד פרבנתו וישם דוד את

הדברים האלה בלבבו וירא מאד
מפני אחיש מלך נת וישנו את
טעמו בעיניהם ויתחיל בידם ויתו
על דלתות השער ויורד ריקו אל

זקנו ויאמר אחיש אל עבדו
הנה תראו איש משתגע לפנה

חביאו אתו אליו חקר משגעים
אני כי הבאתם את זה להשתגע
עלי הזה יבא אל ביתי

וילך דוד משם וימלט אל
מערת עדלם וישמעו אחיו וכל בית
אביו וירדו אליו שמה ויתקבצו
אליו וכל איש מצוק וכל איש אשר

כבית
חלף

לונשאו וכל איש מר בשותו
עליהם לשותו יתו עמו בארבע מאות
איש וילך דוד משם
מצפה מואב ויאמר אל מלך

מוֹאֵב וַיֵּצֵא נְאֻמֵי וְאָמַר אֲתָכֶם עַד
אֲשֶׁר אֲרַע מִהַ יַעֲשֶׂה לִּי אֱלֹהִים:

וַיִּנָּחַם אֶת־פְּנֵי מֶלֶךְ מוֹאֵב וַיִּשְׁכַּן
עִמּוֹ כֹּל יְמֵי הַיּוֹת דָּוִד בְּמִצְוֵהוּ:

וַיֹּאמֶר נָדַר הִנְבִּיאַ אֶל־דָּוִד לֵאמֹר
תִּשְׁכַּב בְּמִצְוֵהוּ לְדָוִד וּבָאֵת לְדָוִד אֶרֶץ

יְהוּדָה וַיִּלְדֵּךְ דָּוִד וַיְבֵא יַעֲרֵה הָרֵת וַיִּשְׁמַע
שְׂאוֹל כִּי נִדְרָע דָּוִד

וְאֲנָשִׁים אֲשֶׁר אָתוֹ וְשְׂאוֹל וַיֹּשֶׁב
בְּבִבְעָה תַּחַת הָאֲשֵׁל בְּרִמָּה וַחֲנִיתוֹ

בָּיָדוֹ וְכָל עֲבָדָיו נֹצְצִים עֲלָיו:

וַיֹּאמֶר שְׂאוֹל לְעֲבָדָיו הִנְצַבִּים עָלָיו
שִׁמְעוֹנָה בְּנֵי יִמִּי נִסְּ לְכַלְכַּם יָתֵן

בְּן יִשִׁי שָׂדֹת וּכְרָמִים לְכַלְכַּם יִשִׁים
שָׂרֵי אֲלָפִים וְשָׂרֵי מֵאוֹת וְכִי קִשְׁרַתֶּם

כָּלְכַם עָלָי וְאִין נִלְהֵא אֲתָּ אֲוִי בְּכַרְת־
בְּנֵי עַם בְּן יִשִׁי וְאִין חֵלָה מִכֶּם עָלַי

וְנִלְהֵא אֲרִית אֲוִי כִי חָקִים בְּנֵי אֲתָּ
עֲבָדַי עָלַי לְאַרְבַּ כְּיֹם הַזֶּה:

וַיַּעַן דָּאֲנֵי הָאֲדָמִי וְהוּא נֹצֵץ עַל עֲבָדַי
שְׂאוֹל וַיֹּאמֶר רְאוּתִי אֲתָּ בְּן יִשִׁי בְּאֵ

גִּבְהָ אֶל אַחִימֶלֶךְ בֶּן אַחֲטוֹב וַיִּשְׁאַל לוֹ
בִּיהוֹה וַצְדָה נָתַן לוֹ:

וְאֵת חֶרֶב נְלִית הַפְּלִשְׁתִּי נָתַן לוֹ:
וַיִּשְׁלַח הַמֶּלֶךְ לִקְרֹא אֶת אַחִימֶלֶךְ

בֶּן אַחֲטוֹב חֲכֵן וְאֵת כָּל־בֵּית
אָבִיו הַחֲהֻנִים אֲשֶׁר כָּנָב וַיְבִאוּ כָּל־

אֶל הַמֶּלֶךְ: וַיֹּאמֶר שְׂאוֹל
שִׁמְעוּ נָא בְּן אַחֲטוֹב וַיֹּאמֶר הִנְנִי

וַיֹּאמֶר אֵלָיו שְׂאוֹל לְמַח
מֶלֶךְ יוֹד אֲדָנִי

קִשְׁרַתֶּם עָלַי אֲתָּה וּבְנֵי יִשִׁי בְּתַתְּךָ
לוֹ לֶחֶם וְחֶרֶב וְשְׂאוֹל לוֹ בְּאֱלֹהִים

לְקוֹם אֵלַי לְאַרְבַּ כְּיֹם הַזֶּה:

וַיַּעַן אַחִימֶלֶךְ אֶת הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר וַיִּמֵּי
בְּכָל עֲבָדֶיךָ כִּדְרֹד נִאֲמֹנוּ וַחֲתָן הַמֶּלֶךְ

וְסָר אֶל־מִשְׁמַעְתְּךָ וְנִכְבַּד בְּבֵיתְךָ:
הַיּוֹם הַחֲלֵתִי לְשְׂאוֹל לוֹ בְּאֱלֹהִים

חֲלִילָה לִּי אֲלֵי־שָׁם הַמֶּלֶךְ בְּעַבְדּוֹ
דָּבָר בְּכָל־בַּיִת אֲכִי כִי לֹא יִדְרַע

עֲבָדְךָ בְּכָל־זֹאת דָּבָר קָטָן אוֹ גָדוֹל:
וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מוֹת תָּמוּת אַחִימֶלֶךְ

אֲתָּה וְכָל־בֵּית אָבִיךָ: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ
לְרִצִּים הִנְצַבִּים עָלָיו סָבוּ וְהַמִּיתוּ

כִּהְנִי יְהוֹה כִּי גַם יָדָם עִם דָּוִד וְכִי
יִדְעוּ כִּי בֵרַת הוּא וְלֹא אֶת־אֲוִי

וְלֹא אֲבִי עֲבָדִי הַמֶּלֶךְ לְשַׁלַּח אֶת־
יָדָם לִפְנֵי כִּבְהֵי יְהוֹה:

וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְרוּיִג סָב אֲתָּה וּפְנַע בְּכַהֲנִים
וַיִּסַּב רוּיִג הָאֲדָמִי וַיִּפְנַע הוּא בְּכַהֲנִים

וַיִּמָּוֶת בַּיּוֹם הַהוּא שְׁמֹנִים וְחֲמִשָּׁה
אִישׁ נָשָׂא אֶפְרַיִם בָּדוּ וְאֵת גִּבְעוֹן עִיר־

הַכַּהֲנִים הִפְתָּ לְפִי חֶרֶב מֵאִישׁ וְעַד־
אִשָּׁה מֵעוֹלָל וְעַד יוֹנֵק וְשׂוֹר וַחֲמוֹר

וְשָׂה לְפִי חֶרֶב וַיִּמְלַט בֶּן אַחֵד
לְאַחִימֶלֶךְ בֶּן אַחֲטוֹב וְשֵׁמוֹ אַבִּיתָר

וַיְבָרַח אַחֲרָיו דָּוִד וַיִּנְדֹּף אַבִּיתָר
לְדָוִד כִּי חָרַג שְׂאוֹל אֶת כִּבְהֵי יְהוֹה:

וַיֹּאמֶר דָּוִד לְאַבִּיתָר יָדַעְתִּי בַּיּוֹם
הַהוּא כִּי שָׁם רוּיִג הָאֲדָמִי כִּי חָנַד

יָבִיד לְשְׂאוֹל אֲנִי סָכְתִּי בְּכָל־נַפְשִׁי
בֵּית

ל' זכ

P

ל' זכ

ל' זכ

זכ

זכ

זכ

בית אביך! שבה אתי אל תירא
 כי אשר יבקש את נפשי יבקש את
 נפשך כי משמרת אתה עמדי
 ויגדלו דוד לאמר הנה
 פלשתים נלחמים בקעילה והמדה
 שסים את הנרנות וישאל דוד
 ביהודה לאמר האלך והביתי ב
 בפלשתים האלה

כג

סקא

ויאמר יהודה אל דוד לך והפית
 בפלשתים והושעת את קעילה
 ויאמרו אנשי דוד אליו הנה אנחנו
 פה ביהודה יראים ואף כי נלך קעלה
 אל מערכות פלשתים
 ויוסף עוד דוד לשאול ביהודה
 ויענהו יהודה ויאמר קום רד קעילה
 כי אני נתן את פלשתים בידך
 וילך דוד ויגשו קעילה וילחם
 בפלשתים וינהג את מקניהם וך
 בהם מכה גדולה וישע דוד את
 ישבי קעלה

ויהי ככרח אביתר בן אחימלך אל
 דוד קעילה אפוד ירד בידו ויגד
 לשאול כי בא דוד קעילה ויאמר
 שאול נבר אתו אלהים בידו כי נסגר
 לבוא בעיר דלתיים ובריהו וישמע
 שאול את כל העם למלחמה לרדת
 קעילה לצור אל דוד ואל אנשיו
 ודע דוד כי עליו שאול מחריש
 הרעה ויאמר אל אביתר הכהן
 הנישה האפוד

ויאמר דוד יהוה אלהי ישראל שמע
 שמע עבדך כי מבקש שאול לבא
 אל קעילה לשהת לעיר בעבורי
 היסגרני בעלי קעילה בידו הירר
 שאול כי אשר שמע עבדך יהוה
 אלהי ישראל הנד נא לעבדך ויאמר
 יהוה ירד ויאמר דוד
 היסגרו בעלי קעילה אתי ואת אנשי
 ביד שאול ויאמר יהוה יסגרו

ט

וקם דוד ואנשיו כשש
 מאות איש ויצאו מקעילה ויתהלכו
 באשר יתהלכו ולשאול הנד כי
 נמלט דוד מקעילה ויחדל לצאת
 וישב דוד במדבר במצורות וישב
 בהר במדבר זף ויבקשהו שאול
 כל הימים ולא נתנו אלהים בידו
 וירא דוד כי יצא שאול לבקש את
 נפשו ודוד במדבר זף בהרשה
 ויקם ויהונתן בן שאול
 וילך אל דוד חרשה ויחזק את ידו
 באלהים ויאמר אליו אל תירא כי
 לא תמצאך יד שאול אבי ואתה
 תמלך על ישראל ואנכי אחיה לך
 למשנה וגם שאול אבי ידע כן
 וכרתו שניהם ברית לפנייהוה וישב
 דוד בהרשה ויהונתן הלך לביתו
 ועלו זפים אל שאול
 הנבעתה לאמר הלא דוד מסתתר
 עמנו במצורות בהרשה בנבעת
 החכילה אשר מימין הישימוז ועתה

לכל אות נפשך המלך לדרת רד
 ולנו הסגירו ביד המלך ויאמר
 שאלו ברוכים אתם ליהוה כי ה
 המלחם עלו לנו נא הכינו עוד
 ודעו וראו את מקומו אשר תהיה
 רגלו מי ראהו שם פי אמר אלי ערם
 יערם הוא וראו דעו מפל המהבאים
 אשר יתחבא שם ושבתם אלי אל
 נכון והלכתי אתכם והיה אם ישנו
 בארץ וחפשתי ארצו בכל ארמי
 יהודה ויקמו וילכו זיפה לפני
 שאלו ודוד ונשיו במדבר מעון
 בערבה אל ימין הישמון וילך
 שאלו ונשיו לבקש ויגדו לדוד
 וידר הסלע וישב במדבר מעון ו
 ושמע שאלו וירדף אחרי דוד
 מדבר מעון וילך שאלו מצד ההר
 מזה ודוד ונשיו מצד ההר מזה
 והיה דוד נחפז ללכת מפני שאלו
 ושאלו ונשיו עטרים אל דוד ואל
 אנשיו לחפשם ומלאך בא אל
 שאלו לאמר מהרה ולכה כי פשטו
 פלשתים על הארץ וישב שאלו
 מרדף אחרי דוד וילך לקראת פ
 פלשתים על כן קראו לבקום ההוא
 סלע המחלקות ויעל דוד משם וישב במצודת עין
 גדו והיה כאשר שב שאלו מאחרי
 פלשתים ויגדלו לאמר הנה דוד
 במדבר עין גדו ויקח שאלו

כד

של שרת אלפים איש בחור מכל
 ישראל וילך לבקש את דוד ואנשיו
 על פני צורי היעלים ויבא אל
 נדרות הצאן על הררף ושם מערה
 ויבא שאלו להסד את רגלו וידוד
 ואנשיו בידי המערה ישבים ו
 ויאמרו אנשי דוד אליו הנה היום
 אשר אמר יהוה אליך הנה אנכי נתן
 את אויביך בידך ועשית לו כאשר
 יטב בעיניך ויקם דוד ויכתת את
 כנף המעיל אשר לשאלו בלם
 ויהי אחר כך וילך דוד אתו על
 אשר ברת את כנף אשר לשאלו
 ויאמר לאנשיו חלילה לי מיהוה
 אם אעשה את הדבר הזה לאדני
 למשיח יהוה לשלוח ידי בו כי משיח
 יהוה הוא וישמע דוד את אנשיו
 בדברים ולא נתנם לקום אל שאלו
 ושאלו קם מהמערה וילך בדרך
 ויקם דוד אחרי כן ויצא
 מן המערה וקרא אחרי שאלו
 לאמר אדני המלך ויבט שאלו אחיו
 ויקד דוד אפים ארצה וישתחו
 ויאמר דוד לשאלו
 למה תשמע את דברי אדם לאמר
 הנה דוד מבקש רעתך הנה היום
 הזה ראו עיניך את אשר נתנך יהוה
 היום בירי במערה ואמר להרנן
 ותחם עליך ואמר לא לשלח ידו
 באדני כי משיח יהוה הוא ואבי

ראה

מספ
P

ראה גם ראה את כנף מעילך בידי
 פי בכרתי ארת כנף מעילך ולא
 הרגתיך בעוראה פי אין בידי רעה
 ופשע ולא הטאתי לך ואתה צדקה
 את נפשי לקחתה ושפט יהוה ביני
 ובינך ונקמני יהוה ממך וידי לא
 תהיה בך ויחזק כנף מעילך
 וקדמני מרשעים צא רשע וידי לא
 תהיה בך: אחרי מי צא מלך
 ישראל אחרי מי אתה רודף אחרי
 בלב מת אחרי פרעש אחד: והיה
 יהוה לדן ושפט ביני ובינך וירא
 וירב את ריבי וישפטני מידך:
 ויהי ככלות דוד לדבר
 את הדברים האלה אל שאול
 ויאמר שאול והקלק זה בני דוד
 וישא שאול קלו ויבך: ויאמר אל
 דוד צדיק אתה מפני כי אתה ג
 נמלתני הטובה ונגני נמלתיך
 הרעה: ואת הנדת היום את אשר
 עשית אתי טובה את אשר סגרני
 יהוה בידך ולא הרגתני: וכי ימצא
 איש את איבו ושלחו בדרך טובה
 ויהוה ישלמך טובה תחת היום הזה
 אשר עשית לי ועתה הנה ידעתי כי
 מלך תמלוך וקמה בידך ממלכת
 ישראל ועתה השבעה לי ביהוה
 אם תכרית את זרעי אחרי ואם
 תשמיד את שמי מבית אבי וישבע
 דוד לשאול ולד לשאול אל בירו

18

ולתת
ק

3

ודוד ואנשיו עלו על המצודה:
 וימת שמואל ויקבצו כל ישראל
 ויספרו לו ויקברוהו בבית ברמה
 ויקם דוד וירד אל מדבר פארן:
 ואיש במעון ומעשהו בכרמל והאיש
 גדול מאד ולו צאן שלשת אלפים
 ואף עזים ויהי בנוז את צאנו בכרמל
 ושם האיש נבל ושם אשתו אביגיל
 והאשה טובת שכל ופת תאר
 והאיש קשה ורע מעללים והוא כלבו לני
 וישמע דוד במדבר כי נזו נבל את
 צאנו: וישלח דוד עשרה נערים
 ויאמר דוד לנערים עלו כרמלה
 ובאתם אל נבל ושאלתם לו בשמי
 לשלום: ואמרתם כה לחי ואתה
 שלום וביתך שלום וכל אשר לך
 שלום: ועתה שמעתי כי נזוים לך
 עתה הרעים אשר לך היו עפנו לא
 הכלמנום ולא נפקד להם מאומה
 כל ימי היותם בכרמל: שאל את
 נעריך ויגידו לך וימצאו הנערים חן
 בעיניך כי על יום טוב בנו תנה נא
 את אשר תמצא ידך לעבדיך ולבנתך
 לדוד: ויבאו נערי דוד וידברו אל
 נבל בכל הדברים האלה בשם דוד
 וינחו: ויען נבל את עבדי דוד
 ויאמר מי דוד ומי בדישי היום רבו
 עבדים המתפרצים איש מפני אדניו
 ולקחתי את לחמי וארתי מימי
 וארתי טבחתי אשר טבחתי לנזי

על כן
 כה ושלך
 ת"ק וכו'

ונתתי לאנשים אשר לא ידעתי אי
 מזה המה ויחפכו נערי דוד לדרבם
 וישבו ויבאו ויגידו לו ככל הדברים
 האלה: ויאמר דוד לאנשיו חנני
 איש את דרבו ויחנרו איש את
 חרבו ויחנר גם דוד את חרבו ועלו
 אחרי דוד כב רבע מאות איש
 ומאתים ישבו על הכלים ואל אביגיל
 אשת נבל הגיד נער אחד מהנערים
 לאמר הנה שלח דוד מלאכים
 מהמדבר לברך את אדנינו ויעט
 בהם: והאנשים טובים לנו מאד
 ולא הכלמנו ולא פקדנו מאומה כל
 ימי ההתהלכנו אתם בחיותנו בשדה
 : חומה היו עלינו גם לילה גם יומם
 כל ימי היותנו עמם רעים הצאן
 ועתה דעו ראי מה תעשי כי כלתה
 הרעה אל אדנינו ועל כל בירתו
 והוא בן בלעל מדבר אליוותמהר
 אבוגיל ותקח מאתם לחם ושנים
 נבלים וחמש צאן עשוורת וחמש
 סאים קלי ומאה צמקים ומאתים
 דבלים ותשם על החמרים:
 ומאמר לנעריה עברו לפני הנני
 אחרים באה ולא ישה נבל לא
 חניד הוודיה היא ירכבת על החמור
 וירדת בסתר ההר והנה דוד ואנשיו
 ירדים לקראתה ותפגש אתם:
 ודוד אמר אד לשקר שמרתני את

כ"ו
 פ"י
 די"ב ס"א
 כ"ג

כ"ט
 ק

כ"ח
 כ"ט

מכל אשר לו מאומה וישב לירעה
 תחת טובה: כה יעשה אלהים
 לאיבי דוד וכה יסף אם אשר
 מכל אשר לו עד אור הבקר משתין
 בקיר: ומרא אביגיל את דוד
 ותמהר ותרד מעל החמור ותפל
 לפני דוד על פניה ותשתחו ארץ
 ותפל על דבליה ותאמר ביד
 אני אדני הענן ותדבר נא אמתך
 כה זניד ושמע את דברי אמתך:
 אל נא ישים אדני את לבו אל
 איש הבלועל הזה על נבל כי כשמו
 בן הוה נבל שמו ונבלה עמו ואני
 אמתך לא ראיתי את נערי אדני
 אשר שלחת: ואתה אדני חר
 יהוה וחי נפשך אשר מנעך יהוה
 מבוא ברמים והושע ירך לך ועתה
 יהיו כנבל איביך והמבקשים אל
 אדני רעה: ועתה הברכה
 הזאת אשר הביא שפחתך לאדני
 ונתנה לנערים המתהלכים ברגלי
 אדני: שא נא לפשע אמתך
 כי עשה יעשה יהוה לאדני בית
 נאמן כי מלחמות יהוה אדני נלחם
 ורעה לא תמצא בך ממיד: ויקם
 אדם לרדףך ולבקש את נפשך
 והיתה נפש אדני צרורה בצרור
 החיים את יהוה אל היד ואת נפש
 איביך יקלענה בתוך כף הקלע:
 והיה כי יעשה יהוה לאדני ככל

כ"ז

כ"ח

השיב יהודה בראשו וישלח דוד
 וידבר באביגיל לקחתה לו לאשה
 ויבאו עבדי דוד אל אביגיל ה
 הכרמלה וירכזו אליה לאמר
 שלחנו אליך לקחתך לו לאשה
 ותקם ותשתחו אפים ארצה ותאמר
 הנה אמרתיך לשפחה לרחץ רגלי
 עבדי אדני ותמהר ותקם אביגיל
 והתרכב על החמור וחמש נערותיה
 ההלכות לרגלה ותלך אחרי מלאכי
 דוד ותהיה לו לאשה ואת אחינעם
 לקח דוד מיזרעאל ותהיו בנים
 שתייהן לו לנשים ושאל נתן את
 מיכל בתו אשת דוד לפלטי בן ליש
 אשר מבליים

וכאן הזופים אל שאל הנבעתה כ
 לאמר הלוא דוד מסתתר בנבעת
 החכילה על פני השימון ויקם
 שאל וירד אל מדבר זוף ואתו
 שלשת אלפים איש בחורי ישראל
 לבקש את דוד במדבר זוף ויחזן
 שאל בנבעת החכילה אשר על פני
 השימון על הדרך ודוד ישב במדבר
 וירא כי בא שאל אחרי המדברתו
 וישלח דוד מרגלים וידע כי בא
 שאל אל נכון ויקם דוד ויבא אל
 המקום אשר הנה שם שאל וירא
 דוד את המקום אשר שכב שם
 שאל ויאבגר בן נר שר צבאו
 ושאל שכב במעגל והעם הננים

אשר דבר את הטובה עליך וצווק
 לנגיד על ישראל ולא תהיה זאת
 לך לפוקה ולמכשול לב לאדני ו
 ולשפך דם חנם ולהושיע אדני לו
 והיטב יהודה לאדני וזכרת את
 אמתך

ויאמר דוד לאביגיל ברוד יהוה
 אלהי ישראל אשר שלחך היום
 הזה לקראתי וברוד טעמך וברוכה
 את אשר פלתני היום הזה מבוא
 בדמים והושיע ידי לוי ואולם חיי
 יהוה אלהי ישראל אשר מנעני
 מהרע אותך בני לולי מדרת
 ותבאתי לקראתי כי אם נותר לנבל
 עד אזור הבקר משתיין בקיר

ותבאת
 ק

ויקח דוד מידה את אשר הביאה
 לו ולה אמר עלי לשלום לבירתיך
 ראי שמעתי בקולך ואשא פניך
 ותבא אביגיל אל נבל והנה לו
 משתה בביתו כמשתה המלך ולב
 נבל טוב עליו והוא שבר עד מאד
 ולא הנידה לו דבר קטן ונדול עד
 אזור הבקר ויהי בבקר בצאת
 חיון מנבל ותגד לו אשתו את
 הדברים האלה ומרת לבו בקרבו
 והוא היה לאבן ויהי כעשרת הימים
 ויגף יהוה את נבל וימת וישמע דוד
 כי מת נבל ויאמר ברוד יהוה אשר
 רב את ריב הרפתי מיד נבל ואת
 עבדו חשך מרעה וארת רעת נבל

סביבתו: וען דוד ואמר אל
 אחימלך החתי ואל אבישי בן
 צרויה אחי ויאב לאמר מי ירד אתי
 אל שאול אל המחנה ויאמר
 אבישי אני ארד עמך: ובא דוד
 ואבישי אל העם לילה ונזה שאול
 שכב ישן במעגל וחניתו מעוכה
 בארץ מראשתו ויאבנר והעם
 ישכי יד שכבים סביבתו: ויאמר
 אבישי אל דוד סגר אלהים היום
 את אויביך בידך ועתה אכנו נא
 כחנית ובארץ פעם אחת ולא אשנה
 לו: ויאמר דוד אל אבישי אל
 תשחיתו כי מי שלח ידו במשיח
 יהיה נקמה: ויאמר דוד
 חיהוה כי אם יהודה ינפנו או ימו
 יבא ומת או במלחמה ירד ונספה:
 חלילה לו מיהוה משלח ידו במשיח
 יהוה ועתה קח נא את החנית אשר
 מראשתו ואת צפתת המים ונלכה
 לנו: ויקח דוד את החנית ואת
 צפתת המים מראשתי שאול וילכו
 להם ואין ראה ואין יודע ואין מקיץ
 כי כלם ישנים כי תרדמת יהוה
 נפלה עליהם: ועבר דוד העבר
 ועמד על ראש ההר ומרחק רב
 המקום ביניהם: ויקרא דוד אל
 העם ואל אבנר בן נר לאמר הלוא
 מענה אבנר וען אבנר ויאמר מי
 אתה קראת אל המלך:

ישכי יד

ויאמר דוד אל אבנר הלוא איש
 אתה ומי כמוך בישראל ולמה לא
 שמרת אל אדניך המלך כי בנא
 אחד העם להשחית את המלך
 אדניך: לא טוב הדבר הזה אשר
 עשית חיהוה כי בנימות אתם
 אשר לא שמרתם על אדניכם על
 משיח יהוה ועתה ראה אי חנית
 המלך ואת צפתת המים אשר
 מראשתו: ויבר שאול את קול דוד
 ויאמר הקולך זה בני דוד ויאמר
 דוד קולי אדני המלך: ויאמר למה
 זה אדני רדף אחרי עבדו כי מה
 עשיתי ומה בידי רעה ועתה ישמע
 נא אדני המלך את דברי עבדו אם
 יהוה הסיתך כי ירח מנחה ואם
 בני האדם ארורים הם לפני יהוה
 כי גרשוני היום מהסתפח בנהלת
 יהוה לאמר לך עבד אלהים
 אחרים: ועתה אל יפל דמי ארצה
 מנוד פני יהוה כי יצא מלך ישראל
 לבקש את פרעש אחד כאשר ירדף
 חקרי בתרים: ויאמר שאול
 חטאתי שוב בני דוד כי לא ירע
 לך עוד תחרת אשר יקרר נפשי
 בעיניך היום הזה הנני הסבלתי
 ואשנה הרבה מאד: וען דוד ויאמר
 דנה החנית המלך ועבר אחר מ
 מתערים ויקחח ויהוה ישיב לאיש
 את צדקתו ואת אמנתו אשר

מכית P

נתנך יהוה היום ביד ולא אבירתי
 לשלח ידי במשיח יהוה והנה
 כאשר גדלה נפשך היום הזה בעיני
 כן הגדל נפשי בעיני יהוה ויצלני
 מכל צרה ויאמר שאול אל דוד
 ברוך אתה בני דוד גם עשה תעשה
 וגם יכל תוכל וילך דוד לדרפו
 ושאל שב למקמו
 כז ויאמר דוד אל לבו עתה אספה יום
 אחד ביד שאול איך לי טוב כי
 המלט אבולט אל ארץ פלשתים
 ונאיש ממני שאל לביקשני עוד
 בכל גבול ישראל ונמלטתי מידו
 וינס דוד ויעבר הוא ויש ממורת
 איש אשר עמו אל אכיש בן מעוך
 מלך גת וישב דוד עם אכיש בנת
 הוא ואנשיו איש ובירתו דוד ושתי
 נשיו אחינעם היזרעאלית ואביגיל
 אשת נבל הכרמלית ויגר לשאול
 כי ברח דוד גת ולא יוסף עוד
 לביקשו ויאמר דוד
 אל אכיש אם נא מצאתי הן בעיניך
 יהנו לי מקום באחת ערי השדה
 ואשבה שם ולמה ישב עבדך בעיר
 הממלכה עמך ויתן לו אכיש
 ביום ההוא את צקלג לכן היתה
 צקלג למלכי יהודה עד היום הזה
 ויהי מספר הימים
 אשר ישב דוד בשדה פלשתים
 ימים וארבעה חדשים ויעל דוד

ואנשיו ויפשטו אל הנשורי והנרו
 ויהעמלק כי הגה ישובת הארץ
 אשר מעולם באך שורה ועד ארץ
 מצרים והפה דוד את הארץ ולא
 יחיה איש ואשר ולקח צאן ובקר
 וחמרים וגמלים ובגדים וישב ויבא
 אל אכיש ויאמר אכיש אל
 פשטתם היום ויאמר דוד על ננב
 יהודה ועל ננב הירחמאל ואל
 ננב הקני ואיש ואשה לא יחיה
 דוד להביאת לאמר פן יגדו עלינו
 לאמר בה עשה דוד וכה משפטו
 כל הימים אשר ישב בשדה
 פלשתים ויאמן אכיש ברוך לאמר
 הבאש הבאיש בעמו בישראל וחיה
 לי לעבד עולם ויהי
 בימים ההם ויקבצו פלשתים את
 מחניהם לצבא להלחם בישראל
 ויאמר אכיש אל דוד ידע תדע כי
 אתי תצא במחנה אתה ואנשיך
 ויאמר דוד אל אכיש לכן אתה
 תדע את אשר יעשה עבדך ויאמר
 אכיש אל דוד לכן שמר לראשי
 אשימך כל הימים
 ושמואל מת ויסדרו לו כל ישראל
 ויקברו ברמה ובעירו ושאל הקור
 את האבות ואת הידעונים מהארץ
 ויקבצו פלשתים ויבאו וחנו
 בשונם ויקבץ שאול את כל ישראל
 וחנו בגלבוע ויבא שאול

ל ומק

כח

את מחנה פלשתים וירא ויחרד
 לבו מאד: ושאל שאול ביהוה
 ולא ענהו יהוה גם בחלמות גם
 באורים גם כנביאים: ויאמר שאול
 לעבדיו בקשו לי אשת בעלת אוב
 ואלכה אליה ואדרשה בה: ויאמרו
 עבדיו אליו הנה אשת בעלת אוב
 בעין דור: ויתחפש שאול וילבש
 בגדים אחרים ולך הוא ושני אנשים
 עמו ויבאו אל האשה לילה ויאמר
 קסומי נא לי באוב והעלי לי את
 אשר אמר אליך: ותאמר האשה
 אליו הנה אתה ידעת את אשר
 עשה שאול לשר הכרית את
 האבות וארת הידעני מן הארץ
 ולמה אתה מרננקש בנפשי ל
 להמיתני: וישבע לה שאול ביהוה
 לאמר חי יהוה אם יקרד עון בדבר
 הזה: ותאמר האשה את מי אעלה
 לך: ויאמר את שמואל העלי לי:
 ותרא האשה את שמואל והתזעק
 בקול גדול ותאמר האשה אל
 שאול לאמר למה רמיתני ואתה
 שאול: ויאמר לה המלך אל תיראי
 כי מה ראית ותאמר האשה אל
 שאול אלהים ראיתי עלי מן הארץ:
 ויאמר לה מה תארו ותאמר איש
 זקן עלה והוא עטה מעיל ורע
 שאול כי שמואל הוא ויקד אפים
 ארצה וישתחו:

וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל אֶל-שָׂאוּל טו
 לְמַח הַרְגוּתִי הֲעֵלֹת אֹתִי וַיֹּאמֶר
 שָׂאוּל צֵר לִי מָאָד וּפְלִשְׁתִּים י
 נִלְחָמִים בּוֹ וְאֵלֵהֶם סָר מֵעָלַי וְלֹא-
 עֲנִי עוֹד נָגַם בְּיַד הַנְּבִיאִים נָגַם
 בַּחֲלֻמוֹת וְאֶקְרָאָה לְךָ לְהוֹדִיעַנִי מַה
 אֵעֲשֶׂה: וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל
 וּלְמַח תִּשְׁאַלְנִי וַיְהוֶה סָר מֵעָלַי וַיְהִי
 עֶרְבַּי: וַעֲשֵׂה יְהוָה לּוֹ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר
 בְּיָדִי וַיִּקְרַע יְהוָה אֶת-הַמַּמְלָכָה
 מִיָּדֶךָ וַיִּתְּנָה לְרַעַב לְדָוִד: כַּאֲשֶׁר
 לֹא-שָׁמַעְתָּ בְּקוֹל יְהוָה וְלֹא עָשִׂיתָ
 חֲרוֹן אַפָּי בְּעַמְלֶק עַל-כֵּן דִּבַּר הוּא
 עָשָׂה לְךָ יְהוָה הַיּוֹם הַזֶּה: וַיִּתֵּן
 יְהוָה גַּם אֶת-יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ בְּיַד-
 פְּלִשְׁתִּים וּמָחַר אֹתָהּ וּבְנִיד עִמִּי גַם
 אֶת-מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל יִתֵּן יְהוָה בְּיַד
 פְּלִשְׁתִּים: וַיִּמָּחַר שָׂאוּל וַיִּפֹּל מֵלֶאֱ
 קוּמְרוֹ אֶרְצָה וַיִּרְא מָאָד מִדְּבַר־
 שְׂמוּאֵל גַּם כִּי לֹא הִיָּדָה בּוֹ כִּי לֹא
 אָכַל לֶחֶם כָּל הַיּוֹם וְכָל הַלַּיְלָה:
 וַתִּבֹּא הָאִשָּׁה אֶל-שָׂאוּל וַתֵּרָא
 כִּי-נִבְהַל מָאָד וַתֹּאמֶר אֵלָיו הֲנִה
 שָׁמַעַתְּ שִׁפְחָתְךָ בְּקוֹלְךָ וְאִשִּׁים
 נִפְשֵׁי בְכֶפֶי וְאִשְׁמַע אֶת-דְּבַרְךָ אֲשֶׁר
 דִּבַּרְתָּ אֵלָי: וְעַתָּה שָׁמַעְנָא גַם-
 אֹתָהּ בְּקוֹל שִׁפְחָתְךָ וְאִשְׁמַח לִפְנֵיךָ סס
 פֶּת-לֶחֶם וְאִכּוֹל וַיְהִי כִּךָ כִּי תִלָּךְ
 בְּדָרְךָ: וּמִן-זֶה וַיֹּאמֶר לֹא אֶכֹּל
 וַיִּפְרְצוּ בּוֹ עֲבָדָיו וְגַם הָאִשָּׁה וַיִּשְׁמַע
 לְקֹלָם

לסון
 טכס

אלי עד היום הזה ובעיני חסרנים
לא טוב אתה: ועתה שוב וקח
בשלום ולא תעשה רע בעיני סרני
פלשתים:

ויאמר דוד אל אכיש בי מה עשיתי
ומה מצאת בעבדך מיום אשר

הייתי לפניך עד היום הזה כי לא
אבוא ונלחמתי באיבי אדני המלך:

וען אכיש ויאמר אל דוד ידעתי כי
טוב אתה בעיני כמלאך אלהים אך

שרי פלשתים אמרו לא יעלה עמנו
במלחמה: ועתה השכם בבקר

ועבדי ארנדך אשר באו אתך
והשנמתם בבקר ואזר לכם ולכו:

ושכם דוד הוא ואנשיו ללכת בבקר
לשוב אל ארץ פלשתים ופלשתים

עליו יאמרו: ויהי כבא דוד ואנשיו צקלג ביום

השלישי ועמלקי פשטו אל נגב
ואל צקלג ובו את צקלג ושרפו

אתה באש: וישבו את הנשים
אשר בה מקטן ועד גדול לא המיתו

איש וינהנו וילכו לדרום:
ובא דוד ואנשיו אל העיר והנדה

שרופה באש ונשיתם ובניהם
ובנותיהם נשבו: וישא דוד

ותעם אשר אתו את קולם ויבכו עד
אשר אין בהם כח לכתות: ושתים

נשי דוד נשבו אחינעם חיות עלות סמך טף
ואביגיל אשת נבל הכרמלי:

לקלם מקם מה ארץ וישב אל
חממה: ולאשה עגל מרבק בבית
ותמהר ותזבחהו ותקח קמח ותלש

ותפהו מצות: ותנש לפני שאול
ולפני עבדיו ויאכלו ויקמו וילכו ב

בלילה ההוא: כט ויקבצו פלשתים את כל מחניהם

אפקרה וישראל חנים בעין אשר
ביודעאל: וסרני פלשתים עברים

למאורה ולא לפים ודוד ו אנשיו
עברים באחרונה עם אכיש: ויאמרו

שרי פלשתים מה העברים האלה
ויאמר אכיש אל שרי פלשתים

הלוא זה דוד עבדי שאול מלך
ישראל אשר היה אתי זה ימים או

זה שנים ולא מצאתי בו מאומה
מיום נפלו עד היום הזה:

ויקצפו עליו שרי פלשתים
ויאמרו לו שרי פלשתים השב את

האיש וישב אל מקומו אשר
הפקדתו ששם ולא ירד עמנו ב

במלחמה ולא יהיה לנו לשתן
במלחמה ובמה תרצה זה אדוני

הלוא בראשי האנשים הם:
הלוא זה דוד אשר יענו לו במחלות

לאמר הכה שאול באלפו ודוד
ברבבתו: ויקרא אכיש אל דוד

ויאמר אליו חיהוה כי ישר אתה
וטוב בעיני צאתך ובאך את במדנה
כי לא מצאתי בך רעה מיום באך:

ותצר לדוד מאד כי אמרו העם
לסקלו כי מרה נפש כל העם איש
על בנו ועל בנותיו וירחזק דוד
ביהוה אלהיו:

ויאמר דוד אל אביתר הכהן בן
אחימלך הנזיר נא לי האפוד וינש
אביתר את האפוד אל דוד וישאל
דוד ביהוה לאמר יורדף אחרי
הגדוד הזה האשיננו ויאמר לו יורדף
כי השג תשיג והצל תציל: וילך
דוד הוא וישש מאות איש אשר אתו
ויבאו עד נחל הבשור והנותרים
עמדו ויורדף דוד הוא וארבע מאות
איש ויעמדו מאתים איש אשר פגרו
מעבר את נחל הבשור: וימצאו
איש מצרי בשדה וקחו אתו אל
דוד ויתנו לו לחם ויאכל וישקחו
מים: ויתנו לו פלח דבילה ושני
צמקים ויאכל ותשב רוחו אליו כי
לא אכל לחם ולא שתה מים
שלושה ימים ושלושה לילות:

ויאמר לו דוד למי אתה ואי
מזה אתה ויאמר נער מצרי אנכי
עבד לאיש עמלקי ועובדי יהודי פי
חליתי היום שלשה: אנחנו פשטנו
נגב חברתי ועל אשר ליחודה ועל
נגב כלב: ואת צקלני שרפנו באש:
ויאמר אליו דוד הכתובתי אל
הגדוד הזה ויאמר השבעה לי
באלהים אם תמיתני ואם תסנהני

ביד אדני ואורדך אל הגדוד הזה:
ויורהו והנה נטשים על פני כל
הארץ אכלים ושתים וחגבים בכל
השלל הגדול אשר לקחו מדרך
פלשתים ומארץ יהודה: ויבס דוד
מהנשא ועד הערב למחרתם ולא
נמלט מהם איש כי אם ארבע מאות
איש נער אשר רכבו על הנמלים
וינסו: ויצל דוד את כל אשר לקחו
עמלק ואת שתי נשיו הציל דוד:
ולא נעדר לחם מן הקטן ועד
הגדול ועד בנים ובנות ומשלל ועד
כל אשר לקחו לחם הכל השיב
דוד: ויקח דוד את כל הצאן והבקר
נהנו לפני המקנה ההוא ויאמרו זה
שלל דוד: ויבא דוד אל מאתים
האנשים אשר פגרו מלכת אחרי
דוד ושיבם בנחל הבשור ויצאו
לקראת דוד ולקראת העם אשר
אתו וינש דוד את העם וישאל להם
לשלום: וישוּפּל איש
רע ובליעל מהאנשים אשר הלכו
עם דוד ויאמרו עין אשר לא הלכו
עמי לא נתנו לחם מהשלל אשר
הצלנו כי אם איש את אשתו ואת
בניו וינהנו וילכו: ויאמר
דוד לא תעשו כן אחי את אשר נתן
יהוה לנו וישמר אתנו ויתן את
הגדוד הבא עלינו בידנו ומי ישמע
לכם לדבר הזה כי כחלק הווד
במלחמה

הוא על חרבז וימת עמו וימת
 שאול ושלושת בניו ונשא כליו נבם
 כל אנשיו ביום ההוא יחדו וראו
 אנשי ישראל אשר בעבר העמק
 ואשר בעבר הירדן כי נסו אנשי
 ישראל וכי מתו שאול ובניו ועזבו
 את הערים וינסו ויבאו פלשתים
 וישבו בהן

ויהי מכתת ויבאו פלשתים לפשט
 את החללים ומצאו את שאול ואת
 שלושת בניו נפלים בהר הגלבוע
 וכרתו את ראשו ופשטו את כליו
 וישלחו בארץ פלשתים סביב
 לבשר בית עציניהם ואת העם

ושימו את כליו בית עשתרות ואת
 גויתו תקעו בחומת בית שן וישמעו
 אליו ושב יביש גלעד את אשר
 עשו פלשתים לשאול ויקומו כל
 איש חיל וילכו כל הלילה ויקחו
 את גוית שאול ואת גוית בניו
 מחומת בית שן ויבאו יבשה וישרפו
 אתם שם ויקחו את עצמותיהם
 ויקברו תחת האשל ביבשה ויצמו
 שבעת ימים ויהי אחרי

מות שאול ודוד שב מהכות את
 העמלק וישב דוד בצקלג ימים
 שנים ויהי ביום השלישי והנה
 איש בא מן המהנדל מעם שאול
 ובגדי קרעים ואדמה על ראשו ויהי
 בבאו אל דוד ויפל ארצה וישתחו

במלחמה וכחלק הישב על הכלים
 יחדו ויחלקו ויהי מהיום
 ההוא ומעלה וישמה לחק ולמשפט
 לישראל עד היום הזה ויבא דוד
 אל צקלג וישלח מדה שלל לזקני
 יהודה לרעהו ולאמר הנה לכם
 ברכה משלל איבי יהוה

לאשר בבית אל ולאשר ברמות
 נגב ולאשר ביתר ולאשר בערעה
 ולאשר בשפמות ולאשר באשתמע
 ולאשר ברכל ולאשר בערי
 הירחמאל ולאשר בערי הקיני
 ולאשר בחרמה ולאשר בכור עשן
 ולאשר בעתד ולאשר בחברון
 ולכל המקומות אשר התהלך שם
 דוד הוא ואנשיו

ופלשתים נלחמים בישראל וינסו
 אנשי ישראל מבני פלשתים ויפלו
 חללים בהר הגלבוע וידבקו פלשתים
 את שאול ואת בניו ויכופל פלשתים
 את יהונתן ואת אבינדב ואת מלכי
 שוע בני שאול ותכבד המלחמה
 אל שאול וימצאהו המורים אנשים
 בקשת ויהל מאד מהמורים

ויאמר שאול לנשאו כליו שלף
 חרבך ודקרני בה פן בואו הערלים
 האלה ודקרני והתעללו בי ולא
 אבה נשא כליו כי ירא מאד ויקח
 שאול את החרב ויפל עליו וירא
 נשא כליו כי מת שאול ויפל נבם

כס

לא

ס

שמואל ב

וַיֹּאמֶר לוֹ דָּוִד אִי מִזֶּה תָּבוֹא וַיֹּאמֶר
 אֵלָיו מִמַּחֲנֶה יִשְׂרָאֵל נִמְלֵמְתִי׃
 וַיֹּאמֶר אֵלָיו דָּוִד מַה הִיָּדָה הַדָּבָר
 הַזֶּה נָא לִי וַיֹּאמֶר אֲשֶׁר נָס הָעַם מִן
 הַמִּלְחָמָה וְגַם הַדְּבָרָה נָפַל מִן הָעַם
 וַיָּמָתוּ וְגַם שָׂאוּל וַיְהוֹנָתָן בְּנֵי מָתוּ׃
 וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל הַנָּעַר הַמַּנְדִּיר לוֹ אֵיךְ
 יָדַעְתָּ כִּי יָמָת שָׂאוּל וַיְהוֹנָתָן בְּנָיו׃
 וַיֹּאמֶר הַנָּעַר דְּהַמַּנְדִּיר לוֹ וַיִּקְרָא
 נְקִירִיתִי בְּחַר הַגִּלְבָּעַ וְהַגִּידָה שָׂאוּל
 נִשְׁעַן עַל חֲנִיתוֹ וְהִנֵּה הֵרָכַב וּבְעַלֵּי
 הַפָּרָשִׁים הִדְבִּיקוּהוּ׃ וַיִּפֹּן אַחֲרָיו
 וַיִּרְאֵנִי וַיִּקְרָא אֵלַי וַאֲמַר הֲנִנִּי׃
 וַיֹּאמֶר לִי מִי אַתָּה וַיֹּאמֶר אֵלָיו
 עַמְלִקֵי אֲנִכִּי וַיֹּאמֶר אֵלַי עַמְדֵּנָא
 עָלַי וּמַתְנִי כִּי אַחֲזִנִּי הַשֶּׁבֶץ כִּי כָל־
 עוֹד נַפְשִׁי בִּי וַיֹּאעֲמֵד עָלָיו וַאֲמַתְתָּהוּ
 כִּי יָדַעְתִּי כִּי לֹא יְחִידָה אַחֲרַי נָפְלוּ
 וַיִּקָּח הַגִּידָה יִשְׂרָאֵל עַל דְּאִשׁוֹ׃
 וַאֲצַעֲדָה אֲשֶׁר עַל זֶרְעוֹ וַאֲבִיאֵם אֶל
 אֲדָמִי הַנְּחֻוּיָהוּק דָּוִד בְּכַנְיֹו וַיִּקְרַעַם
 וְגַם כָּל הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר אִתּוֹ וַיִּסְפְּרוּ
 וַיִּבְכּוּ וַיִּצְמֹו עַד דְּהָעֶרֶב עַל שָׂאוּל
 וְעַל יְהוֹנָתָן בְּנֵי וְעַל עַם יְהוּדָה וְעַל־
 בֵּית יִשְׂרָאֵל כִּי נָפְלוּ בְּחַרֵּב׃
 וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל הַנָּעַר הַמַּנְדִּיר לוֹ אִי
 מִזֶּה אַתָּה וַיֹּאמֶר בֶּן אִישׁ נַר עַמְלִקֵי
 אֲנִכִּי׃ וַיֹּאמֶר אֵלָיו דָּוִד אֵיךְ לֹא
 יִרְאֵת לְשַׁלַּח יָדְךָ לְשַׁחַת אֶת מִשְׁיַח
 יְהוָה וַיִּקְרָא דָּוִד לְאַחַר מִהַנְּעָרִים

ואמר

P

ט

וַיֹּאמֶר נֶשׂ פָּנַע בּוֹ וַיִּכְרוּ וַיָּמָת׃
 וַיֹּאמֶר אֵלָיו דָּוִד דְּמִיךְ עַל רֹאשְׁךָ כִּי
 פִּיךָ עָנָה כִּךְ לֵאמֹר אֲנִכִּי מַתִּי אֶת־
 מִשְׁיַח יְהוָה׃
 וַיִּקְנֵן דָּוִד אֶת הַקִּינָה הַזֹּאת עַל־
 שָׂאוּל וְעַל יְהוֹנָתָן בְּנָיו וַיֹּאמֶר לְלַמֵּד
 בְּנֵי יְהוּדָה קִשְׁת הַנֵּה כְּתוּבָה עַל־
 סֵפֶר הַיִּשְׁרָוֹהַצֵּב יִשְׂרָאֵל עַל כְּמוֹתֶיךָ
 חָלַל אֵיךְ נָפְלוּ גִבּוֹרִים׃ אֶל תִּנְהַרוּ
 בַּיָּמִים אֶל תִּבְשְׂרוּ בַחֲזוֹת אֲשַׁקְלוֹן כִּן
 תִּשְׁמַחְנָה בְּנֹרַת פְּלִשְׁתִּים כִּן
 תַּעֲלִיזְנָה בְּנֹת הָעָרִים׃ הָרִי בְּגִלְבָּעַ
 אֶל־טֹל וְגַל־מִטָּר עֲלֵיכֶם וּשְׂרֵי
 תְרוּמוֹת כִּי שֶׁם נִגְעַל מִן גִּבּוֹרִים מִן
 שָׂאוּל בְּלִי מִשְׁיַח בְּשִׁמּוֹן׃ מִדָּם
 חֲלָלִים מִחֵלֶב גִּבּוֹרִים קִשְׁת יְהוֹנָתָן
 לֹא נִשְׁוֹן אַחֲרוֹ וְחָרַב שָׂאוּל לֹא
 תִּשׁוּב דִּיקָם׃ שָׂאוּל וַיְהוֹנָתָן
 הִנָּא הַבָּיִם וְהַנְּעִימָם בַּחַיִּים וּבְמוֹתָם
 לֹא נִפְרְרוּ מִנְּשָׂרִים קָלוּ מֵאֲרוֹרֹת
 גִּבּוֹרִים׃ בְּנֹת יִשְׂרָאֵל אֵל שָׂאוּל
 בְּכִינָה הַמִּלְשָׁכָם שָׁנִי עִם עֲדָנִים
 הַמַּעֲלָה עֲדִי זָהֵב עַל לְבוּשְׁךָ׃
 אֵיךְ נָפְלוּ גִבּוֹרִים בְּתוֹךְ הַמִּלְחָמָה
 יְהוֹנָתָן עַל כְּמוֹתֶיךָ חָלַל׃ צַר לִי
 עֲלֶיךָ אַחִי יְהוֹנָתָן נַעֲמַת לִי מֵאֲדָם
 נִפְלְאָתָה אַהֲבָתְךָ לִי מֵאַהֲבַת נָשִׁים׃
 אֵיךְ נָפְלוּ גִבּוֹרִים וַיִּאֲבְדוּ בְּלִי
 מִלְחָמָה׃ וַיְהִי ב־
 אַחֲרָיִךְ וַיִּשְׁאַל דָּוִד בַּיהוָה לֵאמֹר
 הָאֵעֶלָה

יטיח

כ

ב

האעלה

ויהי מספר הימים אשר
היה דוד מלך בחברון על בית
יהודה שבע שנים וששה חדשים
ויצא אבנר בן נר ועבדי
איש צפורה בן שאול ממחנים
בבעונה ויואב בן צרויה ועבדי דוד
יצאו ויפגשום על ברכת בגעון יחדו
וישבו אלה על הפרכה מזה ואלה
על הפרכה מזה ויאמר אבנר
אל יואב יקומו נא והנערים וישקו
לפנינו ויאמר יואב יקמו ויקמו
ועברו במספר שנים עשר לבנימן
ולאיש בשת בן שאול ושנים עשר
מעבדי דוד ויחזקו איש בראש
רעהו וחרבו בצד רעהו ויפלו יחדו
וקרא למקום ההוא חלקת הצירים
אשר בגעון ותהי המלחמה
קשה עד מאד ביום ההוא ויננף
אבנר ואנשי ישראל לפני עבדי
דוד ויהיו שם של שרה בני
צרויה ויאב ואבישי ועשהאל
ועשהאל קל ברנליו כאחד הצבים
אשר בשדה וירדף עשהאל אחרי
אבנר ולא נטרה ללכת על הימין
ועל השמאל מאחרי אבנר
ויפן אבנר ויאמר האתה זה
עשהאל ויאמר אנכי ויאמר לו
אבנר נטה לך על ימיניך אז על
שמאלך ואחז לך אחד מהנערים
וקח לך את חלצתו ולא אברה

האעלה באחת ערי יהודה ויאמר
יהוה אליו עלה ויאמר דוד אנדה
אעלה ויאמר הכרנה ויעל שם דוד
וגם שתי נשיו אחינעם היו רעלות
ואביגיל אשת נבל הברמלי
והנשיו אשר עמו העלה דוד איש
וביתו וישבו בערי חברון ויבאו
אנשיו יה דה וימשחו שם את דוד
למלך על בית יהודה וינידו לדוד
לאמר אנשי יבש גלעד אשר קברו
את שאול וישלח דוד
מלאכים אל אנשי יבש גלעד
ויאמר אלהם ברכים אתם ליהוה
אשר עשיתם החסד הוזה עם
אדניכם עם שאול ותקברו אתו
ועתה יעש יהוה עמכם חסד ואמת
וגם אנכי אעשה אתכם הטובה
הזאת אשר עשיתם הדבר הזה
ועתה תחוקנה ידיכם והיו לבני
חיל כימת אדניכם שאול וגם אתי
משחו בית יהודה למלך על הסו
ואבנר בן נר שר צבא
אשר לשאול לקח את איש בשת
בן שאול ויעברו מחנים וימלכו
אל הגלעד ואל האשור ואל
ירעאל ועל אפרים ועל בנימין ועל
ישראל כלה
בן
ארבעים שנה איש בשת בן שאול
במלכו על ישראל ושתיים שנים
מלך אך בית יהודה היו אחרי דוד

עשהאל לקור מאחריו ויסף עוד
 אבנר לאמר אל עשהאל סור לך
 מאחרי לפה אנכרה ארצה ואיך
 אשא פני אל יואב אחיך וימאן
 לסור ויפדו אבנר באחרי החנית
 אל החמש ויצא החנית מאחרי
 ויפל שם וימת תחתו ויהי כל הבא
 אל המקום אשר נפל שם עשהאל
 וימת ועמדו וירדפו יואב ואבישי
 אחרי אבנר והשמש בארה והחמה
 באו עד נבעת אמה אשר על פני
 בית דוד מדבר נבעון ויתקבצו
 בני בנימן אחרי אבנר והיו לאנה
 אחת ועמדו על ראש נבעה אחת
 ויקרא אבנר אל יואב ויאמר
 הלנצה תאכל הרב הלוא ידעתה
 כי מרה תהיה באחרונה ועד מתי
 לא תאמר לעם לשוב מאחרי
 אחיהם ויאמר יואב חי האלהים
 כי לולא דברת פי אז מהנקר געלה
 העם איש מאחרי אחיו ויתקע
 יואב בשופר ועמדו כל העם ולא
 ירדפו עוד אחרי ישראל ולא יספו
 עוד להלחם ואבנר ואנשיו הלכו
 בערבה כל הלילה ההוא ויעברו
 את הירדן וילכו כל הנתרונן ובאו
 מחנים ויואב שב מאחרי אבנר
 ויקבץ את כל העם ויפקדו מעברי
 דוד תשעה עשר איש ועשהאל
 ועבד דוד הפו מכנימן ובאנשי

פס
 מלכ

אבנר שלש מאות וששים איש
 מתו וישאו את עשהאל ויקברוהו
 בקבר אביו אשר בית לחם וילכו
 כל הלילה יואב ואנשיו ויאר לחם
 בחברון

ותתי המלחמה ארבת בין בית
 שאול ובין בית דוד וידור הלך והזק
 ובית שאול הלכים ודלים ויולדו
 לדוד בנים בחברון ויהי בכורו
 אמנון לאחיעזר הירעאלי

ומשנהו כלאב לאביגל אשת נבל
 הפרמלי ויהשלישי אבשלום בן
 מעכה בת תלמי מלך גשור

והרביעי אדניה בן חזיה והחמישי
 שפמיה בן אביגל והששי יתרעם
 לעגלה אשת דוד אלה ילדו לדוד
 בחברון ויהי בהיות

המלחמה בין בית שאול ובין בית
 דוד ואבנר היה מרתחוק בבית
 שאול וול שאול פלגש ושמה רצפה
 בת איה ויאמר אל אבנר מדוע
 באתה אל פלגש אביו ויחר לאבנר
 מאד על דברי איש בשרת ויאמר
 הראש פלג אבני אשר ליחודה היום
 אעשה חסד עם ביתי שאול אביך
 אל אחיו ואל מרעהו ולא המציאתך
 ביד דוד ונתפקד עלי עון האשה
 היום כה יעשה אלהים לאבנר
 וכה יסוף לו כי באשר נשבע יחוד
 לדוד כי בן אעשה לו להעביר

הממלכה מבית שאול ולהקים את-
 כסא דוד על ישראל ועל יהודה
 מדן וער באר שבע; ולא יכל עוד
 להשיב את אבנר דבר מיראתו
 וישלח אבנר
 מלאכים אל דוד תחתו לאמר למי
 ארץ לאמר ברתה בריתך ארתי
 והנה ידי עמך להסב אליך את כל-
 ישראל; ויאמר ט ב אני אכרת
 אתך ברית אד דבר אחר אנכי
 שאל מאתך לאמר לא תראה את-
 פני מי אם לפני הכיאיך את מיכל
 בת שאול בבאך לראות את פני;
 וישלח דוד מלאכים
 אל יוש בשרת בן שאול לאמר
 תנה את אשתי את מיכל אשר
 ארשתי לי במאה ערלות פלשתים;
 וישלח איש בשת ויקחה מעם איש
 מעם פלמיאל בן ליש; וילך אתה
 אישה דהלוד ובכה אחרייה עד-
 בחרים ויאמר אליו אבנר לך שוב
 וישב; ודבר אבנר היה עם זקני
 ישראל לאמר גם תמול גם שלשם
 היתם מבקשים את דוד למלך
 עליכם ועתה עשו כי יהוה אמר אל
 דוד לאמר ביד דוד עבדי הושיע
 את עמי ישראל מיד פלשתים ומיד
 כל איביהם; וידבר גם אבנר באוני
 בנימן וילך גם אבנר לדבר באוני
 דוד בחברון את כל אשר טוב בעיני

ט
 לו
 ק

ישראל ובעיני כל בית בנימן;
 ויבא אבנר אל דוד חברון ואתו
 עשרים אנשים ועש דוד לאבנר
 ולאנשים אשר אתו משתה; ויאמר
 אבנר אל דוד אקומה ואלכה
 ואקבצה אל אדני המלך את כל-
 ישראל ויכרתו אתך ברית ומלכת
 בכל אשר תאווה נפשך וישלח דוד
 את אבנר וילך בשלום; והנה עבדי
 דוד ויואב בא מהנודוד ושלל רב
 עמם הביאו ואבנר איננו עם דוד
 בחברון כי שלחו וילך בשלום;
 ויואב וכל הצבא אשר אתו באו
 ויגדו ליואב לאמר בא אבנר בן נר
 אל המלך וישלחהו וילך בשלום;
 ויבא יואב אל המלך ויאמר מדה
 עשית הנה בא אבנר אליך למה
 זה שלחתו וילך הלוד; ידעת את
 אבנר בן נר כי לפתחך בא ולדעת
 את מוצאך ואת מבוואך ולדעת את
 כל אשר אתה עשה; ויצא יואב
 מעם דוד וישלח מלאכים אחרי
 אבנר וישבו אתו מכור הסרה ודוד
 לא ידע; ושב אבנר חברון ושהו
 יואב אל תוך השער לדבר אתו
 בשלי ויבהו שם החמש וימת ברם
 עשה אל אחיו; וישמע דוד מאחרי
 כן ויאמר נקי אנכי וממלכתי מעם
 יהוה עד עולם מרמי אבנר בן נר;
 יחלו על דאש יואב ואל-

מוכף
 ק

כל בית אביו ואל יפרת מבית יואב
 וכל ומצדע ומחזיק בפלד ונפל בהרב
 וחסר לחם ויואב ואבישי אחיו
 הרנו לאבנר על אשר המית את
 עשה אל אחיהם בנבעון במלחמתו
 ויאמר דוד אל יואב
 ואל כל העם אשר אתו קרעו
 בנדיכם וחגרו שקים וספרו לפני
 אבנר והמלך דוד הלך אחרי
 המטה ויקברו את אבנר בחברון
 וישא המלך את קולו ויבך אל
 קבר אבנר ויבכו כל העם

ויקנו המלך אל אבנר
 ויאמר הפמות נבל ימות אבנר
 וידי לא אסרות ורגליך לא
 לנחשתים הנשו בנפול לפני בני
 עולה נפלת וספו כל העם לכבוד
 עליו ויבא כל העם להברות את
 דוד לחם בעוד היום ושבע דוד
 לאמר כה יעשה לי אלהים וכה
 וסיף כי אם לפני בוא השמש אטעם
 לחם או כל מאומה וכל העם
 דהכירו ויטב בעיניהם ככל אשר
 עשה המלך בעיני כל העם טוב
 וידעו כל העם וכל ישראל ביום
 החוא כי לא היתה מהמלך לחמית
 את אבנר בן נר

ויאמר המלך אל עבדיו הלא תדעו
 כי שר וגדול נפל היום הזה בישראל
 ואנכי היום רד ומשוח מלך

והאנשים האלה בני צרויה קשים
 ממני ישלם יהוה לעשה תרעה
 פרעתו

וישמע בן שאול כי מת אבנר
 בחברון וירפו ידיו וכל ישראל
 נבהלו ושני אנשים שרי גדודים
 היו בן שאול שם האחד בענה ושם
 השני רכב בני רמון הנארתי מכני
 בנימני גם בארות תחשב על
 בנימן ויברחו הנארתי נתנימה
 והיו שם גרים עד היום הזה
 וליהונתן בן שאול בן

נכה רגלים בן חמש שנים היתה
 בבא שמעת שאול ויהונתן מידועא
 ותשארו אמנתו ותנס ויהי בחפזה
 ליום ופל ופסח ושמו מפיק שות
 וילכו בני רמון הנארתי רכב ובענה
 ויבאו בתם היום אל בית איש בשת
 והוא שכב את משכב הצהרים
 והנה באו עד תוך הבית לקחי
 חטים ויכהו אל החמש ורכב ובענה
 אחיו נמלטו ויבאו הבית והוא
 שכב על מטתו בחדר משכבו ויכהו
 ומתהו ויסירו את ראשו ויקחו את
 ראשו וילכו דרך הערבה כל
 הלילה ויבאו את ראש איש
 בשת אל דוד חברון ויאמרו אל
 המלך הנה ראש איש בשת בן
 שאול איבך אשר בקש את נפשך
 ויתן יהוה לאדני המלך נקמות

על יהודה שבע שנים וששה
 חדשים ובירושלם מלך שלשים
 ושלוש שנה על כל ישראל ויהודה:
 וילך המלך ואנשיו ירושלם אל
 היבסי יושב הארץ ויאמר לדוד
 לאמר לא תבוא הנה כי אם הסירך
 העורים והפסחים לאמר לא יבוא
 דוד הנה וילכד דוד את מצדת ציון
 היא עיר דוד ויאמר דוד ביום ההוא
 כל מפה יבוס וינע בצנור ואת
 הפסחים ואת העורים שנאו נפש
 דוד על כן יאמרו עור ופסח לא יבוא
 אל הבית וישב דוד במצדה
 ויקרא לה עיר דוד ויבן דוד סביב
 מן המלוא וביתו וילך דוד הלך
 וגדול ויהיה אלהי צבאות עמו:
 וישלח חירם מלך צר
 מלאכים אל דוד ועצי ארזים וחרשו
 עץ וחרשי אבן קיר ויבנו בית לדוד:
 וידע דוד כי הכינו יהוה למלך על
 ישראל וכי נשאת ממלכתו בעבוד
 עמו ישראל: וקח דוד
 עוד בלגשים ונשים מירושלם אחרי
 באו מחברון ווולדו עוד לדוד בנים
 ובנות: ואלה שמות הילדים לו
 בירושלם שמועו ושובב ונתן ושלמה
 : ויבחר ואלישוע ונפנ ופיעי:
 ואלישמע ואלידע ואליפלט:
 וישמעו פלשתים כי מש
 את דוד למלך על ישראל ועלו כל

היום הזה משאול ומורעו ויעודו
 את דכב ואת בענה אחיו בני רמון
 הבאתי ויאמר להם חזי יהוה אשר
 פרה את נפשי מכל צרה:
 כי המניד לי לאמר הנה מתי שאול
 והוא היה כמבשר בעיני ואחזקה
 בו ואהרנהו בצקלג אשר לתת לו
 בשרהו אף כי אנשים רשעים הרגו
 את איש צדיק בביתו על משכבו
 ועתה הלוא אבקש את דמו מידכם
 ובערתי אתכם מן הארץ: ויצו
 דוד את הנערים ויהרגום ויקצצו
 את ידיהם ואת דגל הס ויתלו על
 הברכה בחברון ואת ראש איש
 בשרת לקחו ויקברו בקבר אבנר
 בחברון:
 ויבאו כל שבטי ישראל אל דוד
 חברונה ויאמרו לאמר הננו עצמך
 ובשרך אנחנו: גם אתמול גם
 שלשם בהיות שאול מלך עלינו אתה
 היתת מוציא ותמכו את ישראל
 ויאמר יהוה לך אתה
 תרעה את עמי את ישראל ואתה
 תהיה לנניד על ישראל: ויבאו
 כל זקני ישראל אל המלך חברונה
 ויכרת להם המלך דוד ברית
 בחברון לפני יהוה ומשחו את דוד
 למלך על ישראל:
 בן שלשים שנה דוד במלכו
 ארבעים שנה מלך בחברון מלך

סכא

P

סיית
סמוניה
וסמניה

11

ס

פִּלְשֵׁתִים לִבְקֹשׁ אֶת־דָּוֶד וַיִּשְׁמַע
 דָּוִד וַיֵּרֶד אֶל הַמְּצֹרֶה וּפְלִשְׁתִּים
 בָּאוּ וַיִּנְמְטוּ בַּעֲמַק דְּרָפָאִים וַיִּשְׁאַל
 דָּוִד בַּיהוָה לֵאמֹר הֲאֵעֲלֶה אֶל־
 פְּלִשְׁתִּים הִתְתַּנֵּם בְּיָדִי
 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל דָּוִד עֲלֵה מִיַּדְּתָן
 אֲתָן אֶת הַפְּלִשְׁתִּים בְּיָדְךָ וַיָּבֹא
 דָּוִד בְּבַעַל פְּרָצִים וַיִּכֶם שָׁם דָּוִד
 וַיֹּאמֶר פְּרִץ יְהוָה אֶת אֲבִי לִפְנֵי
 כְּפָרֶץ מַיִם עַל־כֵּן קָרָא שֵׁם הַמְּקוֹם
 הַהוּא בְּעַל פְּרָצִים וַיַּעֲזֹבוּ שָׁם
 אֶת עֲצָבֵיהֶם וַיִּשְׁאַם דָּוִד וַאֲנָשָׁיו
 וַיִּסְפוּ עוֹד פְּלִשְׁתִּים

לְעֹלֹת וַיִּנְמְטוּ בַּעֲמַק דְּרָפָאִים

וַיִּשְׁאַל דָּוִד בַּיהוָה וַיֹּאמֶר לֹא תֵעָלֶה
 הַסֵּב אֶל אַחֲרֵיהֶם וּבֹאֵת לָהֶם מִמּוֹל
 בְּבָאִים וַיְהִי בְּשִׁמְעֶךָ אֶת קוֹל
 צַעֲדָה בְּרֵאשֵׁי הַבָּבָאִים אֲזִי תִחַרְצֵן כִּי
 אֲזִי צֵא יְהוָה לִפְנֵיךָ לַחֲבוֹת בַּמַּחֲנֶה
 פְּלִשְׁתִּים וַיַּעַשׂ דָּוִד כֵּן כַּאֲשֶׁר
 צִוָּהוּ יְהוָה וַיִּדְּ אֶת פְּלִשְׁתִּים מִנֶּבֶע
 עַד בְּאֶךְ גִּזְרֵי וַיִּסָּף
 עוֹד דָּוִד אֶת־כָּל־בְּחֹר בְּיִשְׂרָאֵל
 שְׁלֹשִׁים אֶלֶף וַיִּקְסֵם וַיִּלָּךְ דָּוִד וְכָל־
 הָעָם אֲשֶׁר אִתּוֹ מִבְּעַלֵי יְהוּדָה
 לַהֲעֹלֹת מִשָּׁם אֶת אֲרֹן הָאֱלֹהִים
 אֲשֶׁר נִקְרָא שֵׁם שָׁם יְהוָה צְבָאוֹת
 יֹשֵׁב הַכְּרוֹבִים עֲלָיו וַיִּרְכְּבוּ אֶת־
 אֲרֹן הָאֱלֹהִים אֶל־עֵגְלֵה הַדְּשֵׁרֶת
 וַיִּשְׁאָהוּ מִבַּיִת אֲבִינָדָב אֲשֶׁר בְּגִבְעָה

וַעֲזָאוּ אֹהֵיו בְּנֵי אֲבִינָדָב נֹהֲגִים אֶת־
 הָעֵגְלֵה הַדְּשֵׁרֶת וַיִּשְׁאָהוּ מִבַּיִת
 אֲבִינָדָב אֲשֶׁר בְּגִבְעָה עִם אֲרֹן
 הָאֱלֹהִים וְאֹהֵיו הִלָּךְ לִפְנֵי הָאֲרֹן
 וְדָוִד וְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל מִשְׂתַּקִּים
 לִפְנֵי יְהוָה בְּכָל־עֲצֵי בְרוֹשִׁים
 וּבַכְּנָזוֹת וּבַכְּנָבָלִים וּבַתְּפִילִּים
 וּבַמִּנְעָנְעִים וּבַצִּלְצִלִּים וַיָּבֹאוּ עִד
 גִּזְרֵי נָכוֹן וַיִּשְׁלַח עֲזָרָה אֶל־אֲרֹן
 הָאֱלֹהִים וַיֹּאמֶר בּוֹ כִּי שָׁמְטוּ הַבְּקָר
 וַיַּחֲרֹף יְהוָה כַּעֲזָרָה וַיַּכּוּהוּ שָׁם
 הָאֱלֹהִים עַל הַשֵּׁל וַיָּמַת שָׁם עִם
 אֲרֹן הָאֱלֹהִים וַיַּחֲרֹ לְדָוִד עַל־
 אֲשֶׁר פְּרִץ יְהוָה פְּרִץ בַּעֲזָה וַיִּקְרָא
 לַמְּקוֹם הַהוּא פְּרִץ עֲזָה עַד הַיּוֹם
 הַזֶּה וַיֵּרָא דָּוִד אֶת יְהוָה בַּיּוֹם
 הַהוּא וַיֹּאמֶר אֵיךְ יָבֹא אֱלֹהֵי אֲרֹן יְהוָה
 וְלֹא אֲבִיחֵ דָּוִד לְהִסִּיר אֵלָיו
 אֶת־אֲרֹן יְהוָה עַל־עֵיר דָּוִד וַיִּטְהַר
 דָּוִד בֵּית עֵבֶד אָדָם הַנְּתִי
 וַיֹּשֶׁב אֲרֹן יְהוָה בֵּית עֵבֶד אָדָם
 הַנְּתִי שְׁלֹשֶׁת חֳדָשִׁים וַיִּכְרַךְ יְהוָה
 אֶת־עֵבֶד אָדָם וְאֶת־כָּל־בֵּיתוֹ
 וַיִּבַד לַמֶּלֶךְ דָּוִד לֵאמֹר בְּרַךְ
 יְהוָה אֶת־בֵּית עֵבֶד אָדָם וְאֶת־כָּל־
 אֲשֶׁר לוֹ בַּעֲבוּר אֲרֹן הָאֱלֹהִים וַיִּלָּךְ
 דָּוִד וַיַּעַל אֶת־אֲרֹן הָאֱלֹהִים מִבַּיִת
 עֵבֶד אָדָם עִיר דָּוִד בְּשִׂמְחָה
 וַיְהִי כִּי צַעֲדוּ נְשֵׂאֵי אֲרֹן יְהוָה
 שֵׁשֶׁה צַעֲדִים וַיִּזְבַּח שׁוֹר וּמְרִיא

ודוד מכבד בכל עו לפני יהודה
 ודוד חנור אפוד בד ודוד וכל בית
 ישראל מעלים את ארון יהוה בתרועה
 ובקול שופר ותיה ארון יהוה בא
 עיר דוד ומיכל בת שאול נשקפה
 בעד החלון ותראה את המלך דוד
 מפני ומכפר לפני יהודה ותבו לו
 בלבה ויבא את ארון יהוה ויצגו
 אתו במקימו בתוך האהל אשר נטה
 לו דוד ועל דוד עלות לפני יהודה
 ושלמים ויכל דוד מהעלות
 העולה והשלמים ויברך את העם
 בשם יהוה צבאות ויחלק לכל העם
 לכל המון ישראל למאיש וער
 אשה לאיש חלת לחם אחת ואשפר
 אחד ואשישה אחת וילך כל העם
 איש לביתו וישב דוד לברך את
 ביתו ותצא מיכל בת שאול לקראת
 דוד ותאמר מה נכבד היום מלך
 ישראל אשר נגלה היום לעיני
 אמהות עבדיו בהגלות נגלות אחד
 הרקיס ויאמר דוד אל מיכל לפני
 יהוה אשר בחר בי מאביך ומכל
 ביתו לצות אתי נגיד עלי עם יהוה על
 ישראל ושחקת לפני יהוה
 ונקלתי עוד מזאת והייתי שפל בעיני
 ועם האמהות אשר אמרת עמם
 אפבדה ולמיכל בת שאול לא
 היה לה ולד עד יום מותה
 ויהי כי ישב המלך בביתו ויהוה

הניח לו מסביב מפל איביו ואמר
 המלך אל נתן הנביא ראה נא אנכי
 יושב בבית ארזים וארון האלהים
 יושב בתוך היריעה ויאמר נתן
 אל המלך כל אשר בלבבך לך
 עשה כי יהוה עמך ויהי
 כל ילח ההוא ויהי דבר יהוה אל
 נתן לאמר לך ואמרת אל עבדי
 אל דוד כה אמר יהוה האתה תבנה
 לי בית לשבת וכי לא ישבתי בבית
 למיזם העלתי את בני ישראל
 ממצרים ועד היום הזה ואהיה
 מתהלך באהל ובמשכן וכל
 אשר התהלכתי בכל בני ישראל
 הדבר דברתי את אחד שבטי
 ישראל אשר צויתי לרעות את עמי
 את ישראל לאמר למה לא בניתם
 לי בית ארזים ועתה כה תאמר
 לעבדי לדוד כה אמר יהוה צבאות
 אני לקהתיך מן הנה מאחד הצאן
 להיות נגיד על עמי על ישראל
 ואהיה עמך בכל אשר הלכתי
 ואכרתה את כל איבך מפניך
 ועשיתי לך שם גדול בשם הגדלים
 אשר בארץ ושמתי מקום לעמי
 ישראל ונטעתיו ושכנתי בתו ולא ירנן
 עוד ולא יסיפו בני עוללה לענותו
 כאשר בראשונה ולמן היום אשר
 צויתי שפטים על עמי ישראל והגדתי
 לך מכל איבך והנגיד לך יהוה

מספ

א

220
220

יבחו
על ק
וישב

פִּי בֵּית יְעֶשֶׂה לְךָ יְהוָה: כִּי יִמְלֹא
 יָמֶיךָ וּשְׁכַבְתָּ אֶת אֲבוֹתֶיךָ וְהִקִּימְתִי
 אֶת זֶרְעֶךָ אַחֲרָיִךְ אֲשֶׁר יֵצֵא מִמֶּעֶד
 וְהִכִּינְתִי אֶת מַמְלַכְתּוֹ: הוּא
 יִבְנֶה בַּיִת לִשְׁמִי וְכִנֵּנְתִי אֶת כְּסֵא
 מַמְלַכְתּוֹ עַד עוֹלָם: אֲנִי אֶהְיֶה
 לוֹ לֵאב וְהוּא יִהְיֶה לִּי לְבֶן אֲשֶׁר
 בְּהַעֲתוֹ וְהִכַּחֲתוּ בְּשֵׁבט אֲנָשִׁים
 וּבְנֵי בְנֵי אֲדָם: וְחֹסְדֵי לֵא יִסּוּר
 מִמֶּנּוּ כַּאֲשֶׁר חֹסְדֵי מַעַם שְׂאוֹל
 אֲשֶׁר חֹסְדֵי מִלְּפָנָיִךָ: וְנֹאמְן בֵּיתְךָ
 וּמַמְלַכְתְּךָ עַד עוֹלָם לְפָנָיִךָ כִּסְאֲךָ
 יִהְיֶה נֶכֶד עַד עוֹלָם: כָּל הַדְּבָרִים
 הָאֵלֶּה הִוְכַחֵל הַחֲזִינוּ הַזֶּה כִּן דְּבַר נְתַן
 אֶל דָּוִד:

וַיְבֹא הַמֶּלֶךְ דָּוִד וַיֵּשֶׁב לִפְנֵי יְהוָה
 וַיֹּאמֶר מִי אֲנִכִּי אֲדֹנָי יְהוִה וּמִי בֵּיתִי
 כִּי הִבִּיאֲתָנִי עַד הַלֵּם: וַתִּקְשֶׁן עוֹר
 זָאֵר בַּעֲנִיךָ אֲדֹנָי יְהוִה וַתִּדְבַר גַּם
 אֶל בֵּית עֶבְדְּךָ לְמַרְחֹק וְזָאֵר
 תּוֹרַת הָאָדָם אֲדֹנָי יְהוִה: וּמִה יִסְקֶה
 דָּוִד עוֹד לְדַבֵּר אֵלֶיךָ וְאַתָּה יִדְעַת
 אֶת עֶבְדְּךָ אֲדֹנָי יְהוִה: בַּעֲבוּר
 דְּבָרְךָ וּבְלִבְךָ עָשִׂיתָ אֶת כָּל הַנְּדוּלָּה
 הַזֹּאת לְחֹדֶיךָ אֶת עֶבְדְּךָ: עַל כֵּן
 נִדְּלַת יְהוָה אֱלֹהִים כִּי אֵין פֶּמֶד
 וְאֵין אֱלֹהִים זֹולָתְךָ כָּל אֲשֶׁר
 שָׁמְעוּ בְּאָזְנֵינוּ וּמִי כַעֲמֶךָ כִּי שְׂרָאֵל
 בּוֹי אַחַד בְּאַרְצוֹ אֲשֶׁר הִלְכוּ אֱלֹהִים
 לְפָדוֹת לוֹ לְעַם וּלְשׂוֹם לוֹ שֵׁם

וְלַעֲשׂוֹת לָכֵם הַנְּדוּלָּה וְנִרְאוֹת
 לְאַרְצְךָ מִפְּנֵי עַמְּךָ אֲשֶׁר פָּרִיתָ לָךְ
 מִמִּצְרַיִם בּוֹיִם וְאֱלֹהֵינוּ: וַתִּכְוֶנֶן לָךְ
 אֶת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לָךְ לְעַם עַד
 עוֹלָם וְאַתָּה יְהוָה הֵייתָ לָהֶם
 לֵאלֹהִים: וְעַתָּה יְהוָה אֱלֹהִים הַדְּבַר
 אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ עַל עֶבְדְּךָ וְעַל בֵּיתוֹ
 הַקָּס עַד עוֹלָם וְעָשִׂה כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ:
 וַיִּגְדַּל שִׁמְךָ עַד עוֹלָם לְאָמֵר
 יְהוָה צְבָאוֹת אֱלֹהִים עַל יִשְׂרָאֵל
 וּבֵית עֶבְדְּךָ דָּוִד יִהְיֶה נֶכֶד לְפָנָיִךָ:
 כִּי אַתָּה יְהוָה צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
 נִלְיִיתָ אֶת אֵין עֶבְדְּךָ לְאָמֵר בֵּית
 אֲבִנְךָ לָךְ עַל כֵּן מִצֵּא עֶבְדְּךָ אֶת
 לְבוֹ הַתְּפַלֵּל אֵלֶיךָ אֶת הַתְּפִלָּה
 הַזֹּאת: וְעַתָּה אֲדֹנָי יְהוִה אַתָּה
 הוּא הָאֱלֹהִים וּדְבַרְיֶךָ יִהְיֶה אִמְרַת
 וַתִּדְבַר אֵל עֶבְדְּךָ אֶת הַטִּיבָה
 הַזֹּאת: וְעַתָּה הוֹאֵל וּכְרַךְ אֶת בֵּית
 עֶבְדְּךָ לְהֵיטֵל לְעוֹלָם לְפָנָיִךָ כִּי אַתָּה
 אֲדֹנָי יְהוִה דִּבַּרְתָּ וּמְבַרְכָתְךָ יִבְרַךְ
 בֵּית עֶבְדְּךָ לְעוֹלָם:

וַיְהִי אַחֲרַיִם כִּן דָּוִד אֶת פְּלִשְׁתִּים
 וַיִּכְנַעֲם וַיִּקַּח דָּוִד אֶת מִתְּנֵי הָאָמֹר
 מִיַּד פְּלִשְׁתִּים: וַיָּךְ אֶת מוֹאָב
 וַיִּמְדַּם בְּתוֹכָם הַשֶּׁכֶב אוֹתָם אֶרְצָה
 וַיִּמְדַּד שְׁנַיִם חֻבְלוֹיִם לְהַמִּית וּמֵלֵא
 חֻבְלֵי הַחַיִּוֹת וְתָהּ: מוֹאָב לְדָוִד
 לְעַבְדֵי נִשְׂאָ מִנְחָה: וַיָּךְ דָּוִד
 אֶת הַדְּרָעוֹר בְּנֶרְחֹב מֵלֶךְ צוּבָה
 בְּלַחְתּוֹ

בַּלְכֹתוֹ לְחַשֵּׁי יְדוֹ בְּנֶהַר פָּרָת׃
וַיִּלְכֹּד דָּוִד מִמֶּנּוּ אֶלֶף וּשְׁבַע מֵאוֹת
פָּרָשִׁים וְעֶשְׂרִים אֶלֶף אִישׁ רִגְלִי
וַיַּעַר דָּוִד אֶת־כָּל הַדְּרָכִים וַיִּוְתַר
מִמֶּנּוּ מֵאָה רֶכֶב׃ וַתֵּבֵא אֲרָם
דַּמְשֶׁק לָעֹזֵר לְהַדְרִיעֹזֵר מֶלֶךְ צוּבָה
וַיָּד דָּוִד בְּאֲרָם עֶשְׂרִים וּשְׁנַיִם אֶלֶף
אִישׁ׃ וַיֵּשֶׁם דָּוִד נְצִיבִים בְּאֲרָם
דַּמְשֶׁק וַתְּהִי אֲרָם לְדָוִד לְעֵבְרִים
נֹשְׂאֵי מִנְחָה וַיֵּשַׁע יְהוָה אֶת־דָּוִד
בְּכָל אֲשֶׁר הִלָּךְ׃ וַיִּקַּח דָּוִד אֶת
שְׁלֹמִי הַזֶּהָב אֲשֶׁר הָיוּ אֵל עֲבָדֵי
הַדְּרָעֹזֵר וַיְבִיאֵם יְרוּשָׁלַם וּמִבְּטַח
וּמִבְּרֵית עָרֵי הַדְּרָעֹזֵר לָקַח הַמֶּלֶךְ
דָּוִד נְחֹשֶׁת דְּרָבָה מְאֹד׃
וַיִּשְׁמַע תַּעִי מֶלֶךְ חֲמַת כִּי הִצַּח דָּוִד
אֶת כָּל חֵיל הַדְּרָעֹזֵר׃ וַיִּשְׁלַח תַּעִי
אֶת־יִזְרֵם בְּנֵוּ אֶל־הַמֶּלֶךְ דָּוִד
לֵשֶׁאֵל לֹוֹלְשָׁלוֹס לְכַרְכּוֹ עַל אֲשֶׁר
נָלַחַם בְּהַדְרָעֹזֵר וַיִּכְהוּ בִּי־אִישׁ
מִלַּחְמוֹת תַּעִי הִינֵה הַדְּרָעֹזֵר וּבִידּוֹ
הָיוּ כָּל־כֶּסֶף וְכָל־זָהָב וְכָל־נְחֹשֶׁת׃
כִּם אֹתָם הַקִּדִּישׁ הַמֶּלֶךְ דָּוִד
לַיהוָה עִם־הַכֶּסֶף וְהַזָּהָב אֲשֶׁר
הַקִּדִּישׁ מִכָּל הַיּוֹמִים אֲשֶׁר כִּבֵּשׁ׃
מֵאֲרָם וּמִמּוֹאָב וּמִבְּנֵי עַמּוֹן
וּמִפְּלִשְׁתִּים וּמִעַמְלָק וּמִשָּׁלַל הַ
הַדְּרָעֹזֵר בֶּן־רַחֵב מֶלֶךְ צוּבָה׃
וַיַּעַשׂ דָּוִד שֵׁם בְּשֵׁנוֹ מִהַכּוֹתוֹ אֶת־
אֲרָם בְּנֵי־מֶלֶךְ שְׁמוֹנֶה עָשָׂר אֶלֶף׃

וַיֵּשֶׁם בְּאֲרָם נְצִיבִים כְּכָל־אֲרָם שֵׁם
נְצִיבִים וַיְהִי כָל־אֲרָם עֲבָדִים
לְדָוִד וַיֵּשַׁע יְהוָה אֶת־דָּוִד בְּכָל
אֲשֶׁר הִלָּךְ׃ וַיִּמְלֹךְ דָּוִד עַל־כָּל־
יִשְׂרָאֵל וַיְהִי דָוִד עֹשֶׂה מִשְׁפָּט וְצִדְקָה
לְכָל־עַמּוֹ׃ וַיּוֹאֵב בֶּן־צְרוּיָה עַל־
הַצִּבְאָ וַיְהוֹשֶׁפֶט בֶּן־אֲחִילֹוד מִזְכֹּר׃
וְצִדְרוֹק בֶּן־אֲחִיטוֹב וְאֲחִימֶלֶךְ בֶּן־
אֲבִיתָר כַּהֲנִים וְשָׂרִיָה סוֹפֵר וּבְנֵינָתָן
בֶּן־יְהוֹיָדָע וְהַפְּרָתִי וְהַפְּלִתִי וּבְנֵי דָוִד
כַּהֲנִים הָיוּ׃
וַיֹּאמֶר דָּוִד חֲכִי יִשְׁעוֹר אֲשֶׁר נֹתֵר
לְבֵית שְׂאוֹל וְאֶעֱשֶׂה עִמּוֹ חֶסֶד כַּעֲבוּר
יְהוֹנָתָן׃ וּלְבֵית שְׂאוֹל עֶבֶד וּשְׂמֹן
צִיבָא וַיִּקְרָאוּ לוֹ אֶל־דָּוִד וַיֹּאמֶר
הַמֶּלֶךְ אֵלָיו הַאֲתֵרָה צִיבָא וַיֹּאמֶר
עֲבָדְךָ׃ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ הֲאִפְסָ עוֹד
אִישׁ לְבֵית שְׂאוֹל וְאֶעֱשֶׂה עִמּוֹ חֶסֶד
אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר צִיבָא אֵל הַמֶּלֶךְ עוֹד
בֶּן־לִיהוֹנָתָן נִכְתָּ רִגְלִים׃ וַיֹּאמֶר לוֹ
הַמֶּלֶךְ אִיפֹה הוּא וַיֹּאמֶר צִיבָא אֶל־
הַמֶּלֶךְ הִנֵּה הוּא בֵּית מְכִיר בֶּן־
עַמִּיאֵל בְּלוֹד דְּבִר וַיִּשְׁלַח הַמֶּלֶךְ דָּוִד
וַיִּקְהֹלוּ מִכֹּת מְכִיר בֶּן־עַמִּיאֵל מִלוֹ
דְּבִר׃ וַיָּבֵא מִפִּיבֶשֶׁת בֶּן־יְהוֹנָתָן
בֶּן־שְׂאוֹל אֶל־דָּוִד וַיִּכַּל עַל־פְּנֵי
וַיִּשְׁתַּחוּ וַיֹּאמֶר דָּוִד מִפִּיבֶשֶׁת וַיֹּאמֶר
הִנֵּה עֲבָדְךָ וַיֹּאמֶר לוֹ דָּוִד אֵל תִּירָא
כִּי עֲשֵׂה אֶעֱשֶׂה עִמָּךְ חֶסֶד כַּעֲבוּר
יְהוֹנָתָן אֲבִיךָ וְהִשְׁכַּתִּי לְךָ אֶת־כָּל־

שדה שאול אביך ואתה תאכל לחם
 על שחני תמיד: וישתחו ויאמר
 מה עבדך בפניך אל הכלב המת
 אשר כמוני: וקרא המלך אל-
 ציבא נער שאול ויאמר אליו כל
 אשר היה לשאול ולכל ביתו נתתי
 לבן אדניך: וועברת לו את הארמה
 אתה ובניך ועבדך והבאת והיה
 לבן אדניך לחם ואכלו ומפיבשת
 בן אדניך יאכל תמיד לחם על-
 שלחני ולציבא חמשה עשר בנים
 ועשרים עבדים: ויאמר ציבא אל-
 המלך ככל אשר יצוה אדני המלך
 את עבדו בן עשה עבדך ומפיבשת
 אכל על שלחני כאתר מבני המלך:
 ולמפיבשת בן קטן ושמו מיכא וכל
 מושב בית ציבא עבדים למפיבשת
 ומפיבשת ישב בירושלם פי
 על שלחן המלך תמיד הוא אכל
 והוא פסח שתי רגליו:
 ויהי אחרי כן וימת
 מלך בני עמון ומלך חנון בנו
 תחתיו: ויאמר דוד אעשה חסד
 עם חנון בן נחש כאשר עשה אביו
 עמדי חסד וישלח דוד לנחמו ביד
 עבדיו אל אביו ויבאו עבדי דוד
 ארץ בני עמון: ויאמרו שרי בני
 עמון אל חנון אדניהם המכבד דוד
 את אביך בעיניך כי שלח
 מנחמים הלא בעבור הקר ארת-

ד מקפיו
 קפיו

העיר ולרגלה ולהפכה שלח דוד
 את עבדיו אליהם: וקח חנון את
 עבדי דוד ויגלה את חצי זקנם
 וכרת את מדויקם בחצי ער
 שחותיהם וישלחם: ויגרו לדוד
 וישלח לקראתם כי היו האנשים
 נכלמים מאד ויאמר המלך שבנו
 בירחו עד יצמח זקנם ושבתם:
 ויראו בני עמון כי נבאשו בדוד
 וישלחו בני עמון וישברו את ארס
 בית רחוב ואת ארס צובא עשרים
 אלף רגלי ואת מלך מעכה אלף
 איש ואיש טוב שנים עשר אלף
 איש: וישמע דוד וישלח את יואב
 ואת כל הצבא הגבורים:
 ויצאו בני עמון ויערכו מלחמה פתח
 השער וארס צובא ורחוב ואיש טוב
 ומעכה לבדם בשדה: וירא
 יואב כי היתה אליו פני המלחמה
 מפנים ומאחור ויבחר מפל בחוריו
 בישראל ויערך לקראת ארס: ואת
 יתר העם נתן ביד אבשי אחיו
 וערך לקראת בני עמון: ויאמר
 אם תחזק ארס במני והיתה לי
 לישועה ואם בני עמון יחזקו ממני
 וחלכתי להושיע לך: חזק ונתחזק
 בעד עמנו ובעד ערי אלהינו והיה
 יעשה הטוב בעיני: ויש יואב
 והעם אשר עמו למלחמה בארס
 ונסו מפניו: ובני עמון ראו

כ כתוב
 96

פנינס ארס וינסו מפני אבישי ויבאו
 דיעור וישב יואב מעל בני עמון
 ויבא ירושלם וירא ארס כי נגף
 לפני ישראל ויאספו יחד וישלח
 הרעור ויצא את ארס אשר מעבר
 הנדר ויבאו חילים ושוכד שר
 צבא הנדרעור לפנים: ויבד
 לדוד ויאסף את כל ישראל ויעבר
 ארם הירדן ויבא חלאמה ויערכו
 ארם לקראת דוד וילחמו עמו
 וינס ארם מפני ישראל ויהרנדוד
 מארם שבע מאות רכב וארבעים
 אלף פרשים ואת שוכד שר צבאו
 הבה וימת שם ויראו כל המלכים
 עבדו הרעור כי נגפו לפני ישראל
 וישלמו את ישראל ויעבדום
 ויראו ארם להשיע עוד את בני
 עמון:
 ויהי לתשובת השנה לעת צאת
 המלאכים וישלח דוד ארם ויאב
 ואת עבדיו עמו ואת כל ישראל
 וישחתו את בני עמון ויצרו על רבה
 ודור וישב בירושלם:
 ויהי לעת הערב וקם דוד מעל
 משכבו ותהלך על פג בית המלך
 וירא אשה רחצת מעל הננוהאשה
 טובת מראה מאד וישלח דוד
 מדרש לאשה ויאמר הלוא זאת
 בת שבע בת אליעם אשת אוריה
 החתי וישלח דוד מלאכים ויקחה

ותבוא אליו וישכב עמה והיא
 מתקדשרת מטמאתה ותשב אל
 ביתה ותהר האשה ותשלח ותנד
 לדוד ותאמר הנה אנכי וישלח
 דוד אל יואב שלח אלי את אוריה
 החתי וישלח יואב את אוריה אל
 דוד ויבא אוריה אליו וישאל דוד
 לשלום יואב ולשלום העם ולשלום
 המלחמה: ויאמר דוד לאוריה
 דוד לביתך רחץ בגליך ויצא אוריה
 מבית המלך ותצא אחריו משאת
 המלך: וישכב אוריה פתח בית
 המלך את כל עבדי אדניו ולא ירד
 אל ביתו ויגידו לדוד לאמר לא
 ירד אוריה אל ביתו ויאמר דוד אל
 אוריה הלוא מדרך אתה בא מדוע
 לא ירדת אל ביתך: ויאמר
 אוריה אל דוד הארון וישראל
 והודה ישבים בסכודת ואדני יואב
 ועבדי אדני על פני השדה חנים
 ואני אבוא אל ביתי לאכול ולשתות
 ולשכב עם אשתי היך ותי נפשך
 אם אעשה את הדבר הזה: ויאמר
 דוד אל אוריה שב כזה נם היום
 ומחר אשלחך וישב אוריה בירושלם
 ביום ההוא וממחרת: ויקרא לו
 דוד ויאכל לפניו וישת וישכרו
 ויצא בערב לשכב במשכבו עם
 עבדי אדניו ואל ביתו לא ירד:
 ויהי בבקר ויכתב דוד ספר אל

למק

יא
ס' ז

ט ויאב וישלח ביד אוריה ויכתב
בספר לאמר הבו את אוריה אל-
מול פני המלחמה החזקה ושבתם
מאחריו ונבה ומת ויהי בשמור
ויאב אל העיר ויתן את אוריה אל-
המקום אשר ידע כי אנשי חיל שם
ויצאו אנשי העיר וילחמו את יואב
ויפל מן העם מעבדי דוד ומת גם
אוריה החתי וישלח יואב ויבן
לדוד את כל דברו המלחמה ויצו
את המלאך לאמר ככלותך את כל
דברי המלחמה לדבר אל המלך
והיה אם תעלה חמת המלך ואמר
לך מדוע נבשתם אל העיר להלחם
הלא ידעתם את אשר יורו מעל
החומה מי הכה את אבימלך בן
ירבשת הלוא אשה השליכה עליו
פלה רכב מעל החומה ומת בתבץ
למה נבשתם אל החומה ואמרת
בס עבדך אוריה החתי בת וילך
המלאך ויבא ויבן לדוד את כל-
אשר שלחו יואב ויאמר המלאך
אל דוד כי נבדו עלינו האנשים
ויצאו אלינו השדה ונהיה עליהם
עד פתח השער ויראו המראים
אל עבדך מעל החומה ומורנו
מעבדי המלך וגם עבדך אוריה
כס החתי מת ויאמר דוד אל-
המלאך כה תאמר אל יואב אל-
יע בעיניך את הדבר הזה כי כזה

על 6

וכזה תאכל החרב החזק מלחמתך
אל העיר והרסה וחזקהו ותשמע
אשת אוריה כי מת אוריה אישה
ותספד על בעלה ויעבר האבל
וישלח דוד ויאספה אל ביתו
ותהי לו לאשה ותלד לו בן וירע
הדבר אשר עשה דוד בעיני
יהוה

יב וישלח יהוה את נתן אל דוד ויבא
אליו ויאמר לו שני אנשים היו
בעיר אחת אחד עשיר ואחד ראשו
לעשיר היה צאן ובקר הרבה
מאד ולרש אין כל כי אם כבשה
אחת קטנה אשר קנה ויחזיק
ותגדל עמו ועם בניו יחדו מפתו
תאכל ומכסו תשתחוב חקות שבב
ותהי לו כבת ויבא הלך לאיש
העשיר וחמל לקחת מצאנו
ומבקרו לעשות לארח הכא לו חקת
את כבשת האיש הראש ועשה
לאיש הכא אליו ויחר אף דוד
באיש מאד ויאמר אל נתן חיותות
כי בן מות האיש העשה זאת
ואת הכבשה ישלם ארבעתים שקב
אשר עשה את הדבר הזה ועל
אשר לא חמל ויאמר נתן אל דוד אתה האיש בתי
אמר יהוה אלהי ישראל אנכי
משחתיך למלך על ישראל ואנכי
הצלתיך מיד שאול ואתנה לך

את בית אדניך ואת נשי אדניך
 בחיך ואתנה לך את בית ישראל
 ויהודה ואם מעט ואוספיה לך
 כהנה וכהנה מרוע בנת את דבר
 יעני יהוה לעשות הרע בעיני את אוריה
 החתי הפית בהרב ואת אשתו
 לקחת לך לאשה ואתו הונת בהרב
 בני עמון ועתה לא תסור הרב
 מביתך עד עולם עקב כי בזרתי
 ותקח את אשת אוריה החתי
 להיות לך לאשה
 כה אמר יהוה הנני מקים עליך
 רעה מביתך ולקחתי את נשיך
 לעיניך ונתתי לרעיך ושכב עם
 נשיך לעיני השמש הזאת כי אתה
 עשית בסתר ואני אעשה את הדבר
 הזה נגד כל ישראל ונגד השמש
 ויאמר דוד אל נתן הטאתי
 ליהוה ויאמר נתן אל דוד גם יהוה
 העביר הטאתך לא תמות ואפס כי
 נאץ נאצת את איבי יהודה בדבר
 הזה גם הבן הילוד לך מות ימות
 וילד נתן אל ביתו ויבן יהוה את
 הילד אשר ילדה אשת אוריה לדוד
 ויאנשו ויבקש דוד את האלהים
 בעד הנער ויצם דוד צום ובא ולן
 ושכב ארצה ויקמו זקני ביתו
 עליו להקימו מן הארץ ולא אברה
 ולא ברה אתם לחם ויהי ביום
 השביעי ומת הילד ויראו עבדי

דוד להניד לו כי מת הילד כי
 אמרו הנדה בהיות הילד חי דברנו
 אליו ולא שמע בקולנו ואיך נאמר
 אליו מת הילד ועשה רעה וירא
 דוד כי עבדיו מתלחשים ויבן דוד
 כי מת הילד ויאמר דוד אל עבדיו
 המת הילד ויאמרו מת ויקס דוד
 מהארץ וירחץ ויסב ויחלף שמלתו
 ויבא בית יהוה וישתחו ויבא אל
 ביתו וישאל וישומו לו לחם ויאכל
 ויאמרו עבדיו אליו מה הדבר הזה
 אשר עשית בעבור הילד חי צמת
 ותבך וכי אשר מת הילד קמת
 ותאכל לחם ויאמר בעוד הילד
 חי צמתי ואבכה כי אמרתי מי יודע
 יחנני יהוה וחי הילד ועתה מת
 למה זה אני צם האוכל להשיבו
 עוד אני הילד אליו והוא לא ישוב
 אליו וינחם דוד את בת שבע אשתו
 ויבא אליה וישכב עמה ותלד בן
 ויקרא את שמו שלמה ויהוה אהבו
 וישלח ביד נתן הנביא ויקרא את
 שמו ירדיה בעבור יהוה וילחם
 יואב ברבת בני עמון וילכד
 את עיר המלוכה וישלח יואב
 מלאכים אל דוד ויאמר להמתי
 ברבה גם לכרתי את עיר המים
 ועתה אסף את יתר העם והנדה
 על העיר ולכדה בן אלכד אני את
 העיר ונקרא שמי עליה ויאסף

מל

בעיני

P

10

דוד את כל העם וילך רבחה וילחם
 בה וילבדה ויקח את עשרת
 מלכּם מעל ראשו ומשקלדה כפר
 זהב ואבן יקרה ותהי על ראש דוד
 ושלל העיר הוציא הרבה מאד ו
 ואת העם אשר בה הוציא וישם
 במגרה וכחציו הברזל ובמנורת
 הברזל והעביר אותם במלכּו וכן
 יעשה לכל ערי בני עמון וישב דוד
 וכל העם ירושלם
 ויהי אחרי כן ולא בשלום
 בן דוד אחזרת יפיה ושמה תמר
 ואהבה אמנון בן דוד ויצר לאמנון
 להתחלול בעמור תמר אחתו כי
 בתולה היא ופלא בעיני אמנון
 לעשות לה מאומה ולאמנון רע
 ושמו יונרב בן שמעיה אחי דוד
 וינרב איש חכם מאד ויאמר לו
 מדוע אתה הנכה דל כן המלך בבקר
 בבקר הלוי תניד לי ויאמר לו
 אמנון את תמר אחות אבשלם אחי
 אני אהבו ויאמר לו יהונרב שכב
 על משכבך והתחל וכה אביך
 לראותך ואמרת אליו תבאנא תמר
 אחותי ותכרני לחם ועשתה לעיני
 את הבריה למען אשר אראה
 ואכלתי מדה וישכב אמנון ויחל
 ויבא המלך לראותו ויאמר אמנון
 אל המלך תבוא נא תמר אחותי
 ותלבב לעיני שתי לכבות ואכרדה

מלכּו
 פ
 י

מדה וישלח דוד אל תמר הביתה
 לאמר לכי נא בית אמנון אחיך ועשי
 לו הבריה ותלך תמר בית אמנון
 אחיה והוא שכב ותקח את הבצק
 ותלוש ותלבב לעיניו ותבשל את
 הלבבות ותקח את המשרת
 הוצק לפניו וימאן לאכול ויאמר
 אמנון הוציא כל איש מעלי ויצא
 כל איש מעליו ויאמר אמנון אל
 תמר הבואי חבריה החרר ואכרדה
 מיד ותקח תמר את הלבבות
 אשר עשתה ותבא לאמנון אחיה
 החררה ותגש אליו לאכל ויחזק
 בה ויאמר לרה בואי שכבי עמי
 אחותי ותאמר לו אל אחי אל
 תענני כי לא יעשה כן בישראל אל
 תעשה את הנבלה הזאת ואני ל נכי
 אנה אוליך את חרפתי ואתה תהיה
 כאחד הנבלים בישראל ועתה דבר
 נא אל המלך כי לא ימנעני ממך
 ולא אבדה לשמע בקולך ויחזק
 ממנה ויעתה וישכב אתה וישנאה
 אמנון שנאה גדולה מאד כי גדולה
 השנאה אשר שנאה מאהבה אשר
 אהבה ויאמר לה אמנון קומי לכי
 ותאמר לו אל אודרת הרעה
 הגדולה הזאת מאחרת אשר עשית
 עמי לשלחני ולא אבה לשמע לה
 וקרא את נערו משרתו אמר שלחו
 נא את זארת מעלי החוצה ונעל

מלכּו

אני ל נכי

ישנאה

הדלת אחריה: ועליה כתנת פסים
 ביונת לבשה פנות המלך הכתולת
 מעילים ויצא אותה משרתו החוץ
 ונעל הדלת אחריה: ותקח תמר
 אפר על ראשה וכתנת הפסים אשר
 עליה קרעה ותשם ידה על ראשה
 ותלך הלך וועקה: ויאמר אליה
 אבשלום אחיה האמינו אחיך היה
 עמך ועתה אחותי החרישי אחיך
 הוא אל תשתי את לבך לדבר
 הורה ותשב תמר ושממה בית
 אבשלום אחיה: והמלך דוד שמע
 את כל הדברים האלה ויחר לו
 פארו: ולא דבר אבשלום עם
 אמנון למרע ועד טוב כי שנה
 אבשלום את אמנון על דבר אשר
 ענה את תמר אחתו:

ויצא אבשלום את נערו לאמר ראוי
 נא בטוב לב אמנון בין ואמרת
 אליכם הכו את אמנון והמתם אתו
 אל תראו חלום כי אנכי צינתי
 אתכם חזקו והיו לבני חילו ועשו
 נערי אבשלום לאמנון כראש
 צוה אבשלום ויקמו כל בני המלך
 וירכבו איש על פרדו ונסו: ויהי
 המה בדרך והשמעה באה אל דוד
 לאמר הנה אבשלום את כל
 בני המלך ולא נותר מהם אחד:
 ויקם המלך ויקרע את בגדיו וישכב
 ארצה וכל עבדיו נצבים קרעו
 בגדים: וען יונדבי בן שמעה אחי
 דוד ויאמר אל יאמר אדוני את כל
 הנערים בני המלך המתו כי
 אמנון לבדו מת כי על פי אבשלום

סומט

היתה שמה מיום ענתו את תמר
 אחתו: ועתה אל ישם אדני
 המלך אל לבו דבר לאמר כל בני
 המלך מרו כי אם אמנון לבדו
 מת: ויברך אבשלום וישא הנער
 הצפה את עינו וירא והנה עם רב
 הלכים מדרך אחיו מצד חחר:
 ויאמר יונדב אל המלך הנה בני
 המלך באו דבר עבדך בן חיה:
 ויהי כבולתו לרבר והנה בני המלך
 באו וישאו קולם ויבכו ויגש המלך
 וכל עבדיו בכו בכי גדול מאד:
 ואבשלום ברח וילך אל תלמי בן

ויהי לשנתים ימים והיו גזוים
 לאבשלום בבקל חצור אשר עם
 אפרים וקרא אבשלום לכל בני
 המלך: ויבא אבשלום אל המלך
 ויאמר הנה נא גזוים לעבדך ילך
 נא המלך ועבדיו עם עבדך: ויאמר
 המלך אל אבשלום אל בני אל נא
 גלך כלנו ולא נכבד עליך ויפרץ בו
 ולא אבה ללכת ויברכהו: ויאמר
 אבשלום ולא ילך נא אתנו אמנון
 אחי ויאמר לו המלך למד ילך
 עמך: ויפרץ בו אבשלום וישלח
 אתו את אמנון ואת כל בני המלך

ב

עמיהור מלך נשור ויתאבל על בנו
כל הימים

ואב שלום ברח וילך נשור ויהי שם
שלוש שנים ויתכל דוד המלך
לצאת אל אב שלום ביריחו על
אמנון בירמת וידע יואב בן
צרויה פיר לב המלך על אב שלום
וישלח יואב תקועה ויקח משם
אשה חכמה ויאמר אליה התאבלי
נא ולבשי נא בנדי אבל ואל תסוכי
שמן והיית כאשה זרה ימים רבים
מתאבלת על מת וכאת אל המלך
ודברת אליו בדבר הזה וישם יואב
את הדברים כפיה ותאמר
האשרה התקעית אל המלך ותפל
על אפיה ארצה ותשתחו ותאמר
הושיעה המלך

ויאמר לה המלך מה לך ותאמר
אבל אשה אלמנה אני וימת אישי
ולשפחתך שני בנים ונצצו שניהם
בשרה ואין מציל ביניהם ויבן האחד
את האחד וימת אתו והנה קמה
כל המשפחה על שפחתך ויאמר
תני את מכה אחו ונמתהו בנפש
אחיו אשר הרג ונשמידה נס את
היודש וכבו את נחלתו אשר
נשארה לבלתי שום לאישי שם
ושארית על כני הארמה

ויאמר המלך אל האשה
לכי לביתך ואני אצוה עליך

ותאמר האשה התקועית אל
המלך עלי אדני המלך העון ועל
בית אבי והמלך וכסאו נקי

ויאמר המלך המדבר
אליך והבאתו אלי ולא יסף עוד
לנעת בך ותאמר יזכר נא המלך
את יהודה אלהיך מהרביית נזאל
הדם לשחת ולא ישמידו את בני
ויאמר חיי יהודה אם יפל משערת
בנגד ארצה ותאמר האשה תדבר
נא שפחתך אל אדני המלך דבר
ויאמר דברי ותאמר
האשה ולמה חשבתה כזאת על
עם אלהים ומדבר המלך הדבר
הזה כאשם לבלתי השיב המלך את
נדחו כימות נמות וכמים הנברים
ארצה אשר לא יאספו ולא ישיב
אלהים נפש וחשב מחשבות
לבלתי ידח ממנו נדח ועתה אשר
באתי לדבר אל המלך אדני את
הדבר הזה כי יראני העם ותאמר
שפחתך אד ברה נא אל המלך
אולי יעשה המלך את דבר אמתו
כי ישמע המלך להציל את אמתו
מכף האי של השמיד אתי ואת בני
יהד מנחלת אלהים ותאמר
שפחתך יהיה נא דבר אדני המלך
למנתה כי כמלאך האלהים כן
אדני המלך לשמע הטוב וחרע
ותחה אלהיך יחי עמך

ועו המלך ויאמר אל האשה
 אל נא תכחדי ממני דבר אשר אנכי
 שאל אתך ותאמר האשה ידבר נא
 אדני המלך : ויאמר המלך היך
 יואב אתך בכל זאת ותעז האשה
 ותאמר הי נפשך אדני המלך אם
 אשי להמנין ולהשמול מכל אשר
 דבר אדני המלך כי עבדך יואב
 הוא צוני והוא שם בפיו שפחתך את
 כל הדברים האלה : לבעבור סבב
 ארת פני הדבר עשה עבדך יואב
 את הדבר הזה ואדני חכם בחכמת
 מלאך האלהים להעט ארת כל
 אשר בארץ :

בספרי

ויאמר המלך אל יואב הנה נא
 עשיתי את הדבר הזה ולך השב
 את הנער את אבשלום : ויפל יואב
 אל פניו ארצה וישתחו ויכרך את
 המלך ויאמר יואב היום ידע עבדך
 כי מצאתי חן בעיניך אדני המלך
 אשר עשה המלך את דבר עבדו :
 ויקם יואב וילך נשורה ויבא את
 אבשלום ירושלים :

עשיתי

עבדך

ויאמר המלך יסב אל
 ביתו ופני לא יראה ויסב אבשלום
 אל ביתו ופני המלך לא ראה :

כס

וכאבשלום לא
 היה איש יפודה בכל ישראל להלל
 מאד מקף רגלו ועד קרקדו לא
 היה בו מום : ובגלחו את ראשו

והיה מקץ ימים לימים אשר יגלה
 כי כבד עליו וגלחו ושקל את שער
 ראשו מאתים שקלים באבן המלך
 ויולדו לאבשלום שלושה בנים
 וכת אחת ושמה תמר היא היתר
 אשה יפת מראה :

וישב אבשלום בירושלם
 שנתים ימים ופני המלך לא ראה :
 וישלח אבשלום אל יואב לשלח
 אתו אל המלך ולא אבה לבוא
 אליו וישלח עוד שנית ולא אבה
 לבוא : ויאמר אל עבדיו ראו
 חלקת יואב אל ידי ולו שם שנים
 לכו והוציטיה באש וציטו עבדו וכן תוס
 אבשלום את החלקה באש :

ויקם יואב ויבא אל
 אבשלום הביתה ויאמר אליו למה
 הציטו עבדיך את החלקה אשר
 לי באש : ויאמר אבשלום אל
 יואב הנה שלחתי אליך לאמר בא
 הנה ואשלחה אתך אל המלך
 לאמר למרה באתי משור טוב לי
 עוד אני שם ועתה אראה פני המלך
 ואם יש בו עון והמתניו ויבא יואב
 אל המלך ויגיד לו ויקרא אל
 אבשלום ויבא אל המלך וישתחו
 לו על אפיו ארצה לפני המלך
 וישק המלך לאבשלום :

והי מאחרי כן ויעש לו
 אבשלום מרכבה וסוסים וחמשים

טו

איש רצים לפניו והשפים אבשלום
ועמד על יד דרך השער ויהי כל
האיש אשר יהיה לו ריב לבוא
אל המלך למשפט ויקרא אבשלום
אליו ויאמר אימה עיר אתה ויאמר
מאחר שבתי ישראל עברך
ויאמר אליו אבשלום ראה דבריך
טובים ונכחים ושמע אין לך מאות
המלך ויאמר אבשלום מי ישמני
שפט בארץ ועלי יבא כל איש אשר
יהיה לו ריב ומשפט והצדקתיו
והיה בקרב איש להשתחור
לו ושלח את ידו והחזיק לו ונשק
לו ויעש אבשלום בדבר הזה
לכל ישראל אשר יבאו למשפט
אל המלך ויגנב אבשלום את לב
אנשי ישראל ויהי מקץ ארבעים שנה ויאמר
אבשלום אל המלך אלכה נא
ואשלם את נדוני אשר נדרתי
ליהוה בחברון כי נדר נדר עברך
בשבתי כנשור בארם לאמר אם
ישיב ישיבני יהוה ירושלם ועברתי
את יהוה ויאמר לו המלך לך
בשלום ויקם וילך חברונה
וישלח אבשלום מרגלים בכל
שבטי ישראל לאמר כשמעכם את
קול השופר ואמרתם מלך אבשלום
בחברון ואת אבשלום הלכו
מאתים איש מירושלם קרבים

והלכים לתמום ולא ידעו כל דבר
וישלח אבשלום את אחיתפל
הנזיר ויעץ דוד מעירו מלרה ב
בזבח ארז הזבחים ויהי הקשר
אפיץ ותעם הולך ורב את אבשלום
ויבא המגיד אל דוד לאמר הנה
לב איש ישראל אחי אבשלום
ויאמר דוד לכל עבדיו אשר אתו
בירושלם קומו ונברחה כי לא
תהיה לנו פליטה מפני אבשלום
מהרו ללכת פן ימהר והשגנו
והדיח עלינו את הרעה והפה העיר
לפי חרב ויאמרו עבדי המלך אל
המלך ככל אשר יבחר אדני המלך
הנה עברך ויצא המלך וכל
ביתו ברגליו ויענב המלך את עשר
נשים פלגשים לשמר הבית
ויצא המלך וכל העם ברגליו
ועמדו בית המרחק וכל עבדיו
עברים על ידו וכל הפרתיו וכל
הפלתיו וכל התים שש מאות איש
אשר באו ברגלו מנת עברים על
פני המלך ויאמר המלך אל אתי
הנתי למה תלך גם אתה אתנו שוב
ושב עם המלך כי נכרי אתה וגם
גלה אתה למקומך תמול בואך
והיום אנני עיני ללכת ואני איש
חולד על אשר אני הולך שוב
והשב את אחיך עמך חסד ואמת
וען אתי את המלך ויאמר חיה

יְהוָה וְחַי אֲדֹנָי הַמֶּלֶךְ כִּי אִם בְּמָקוֹם
 אֲשֶׁר יְהוָה שָׁם אֲדֹנָי הַמֶּלֶךְ אִם-
 לְמוֹת אִם לְחַיִּים כִּי שִׁסְיִיהִי עִבְדְּךָ
 וַיֹּאמֶר דָּוִד אֵל אֲתִי לָךְ וְעָבַר וְעָבַר
 זֹאתִי הַגִּתִּי וְכָל אֲנִשְׁי וְכָל הַטָּף
 אֲשֶׁר אִתּוֹ וְכָל הָאָרֶץ בְּזִכַּי קוֹל
 גְּדוֹל וְכָל הָעַם עִבְרִים וְהַמֶּלֶךְ
 עָבַר בְּנַחַל קָדְרוֹן וְכָל הָעַם עִבְרִים
 עַל פְּנֵי דָדָךְ אֵת הַמַּדְבָּר וְרָגַה
 גַּם צְדוֹק וְכָל הַלֵּוִיִּם אִתּוֹ נְשָׂאִים
 אֵת אַרְוֹן בְּרִית הָאֱלֹהִים וַיִּצְקוּ אֵת
 אַרְוֹן הָאֱלֹהִים עַל אֲבִיתָר עַד תָּם
 כָּל הָעַם לְעִבּוֹר מִן הָעִיר

ס

וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְצְדוֹק הֲשֵׁב
 אֵת אַרְוֹן הָאֱלֹהִים הָעִיר אִם אֲמַצָּא
 הֵן בְּעֵינֵי יְהוָה וְהִשְׁבֵּנִי וְהִרְגֵנִי
 אִתּוֹ וְאֵת נַחֲוֹ וְאִם כֹּה יֹאמֶר
 לִי חֲפֵצְתִּי בְךָ הִנְנִי יַעֲשֶׂה לִּי
 כַּאֲשֶׁר טוֹב בְּעֵינָיו

וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֶל צְדוֹק חֲזֵן
 הֲרֹאֶה אֲתָהּ שְׁבַה הָעִיר בְּשֵׁלוֹם
 וְאֲחִימֵעַץ בְּנֶךְ וַיְהִי וַיִּהְיוּ בְּךָ אֲבִיתָר
 שְׁנֵי בְנִיכִם אִתְּכֶם רְאוּ אֲנֹכִי
 מִתְמַהֵמָה בְּעִבְרוֹת הַמַּדְבָּר עַד
 בּוֹא דָבָר מֵעַמְכֶם לְהַגִּיד לִי וַיֵּשֶׁב
 צְדוֹק וְאֲבִיתָר אֵת אַרְוֹן הָאֱלֹהִים
 יְרוּשָׁלַם וַיֵּשְׁבוּ שָׁם וְדָוִד עָלָה
 בְּמַעֲלֵת הַזֹּימוֹת עָלָה וּבֹכָה וְרָאֵשׁ
 לֹו חֲפוּ וְהוּא הוֹלֵךְ יַחַף וְכָל הָעַם
 אֲשֶׁר אִתּוֹ חֲפוּ אִישׁ רֹאשׁוֹ וְעָלוּ

מַעֲלֵת

עָלָה וּבָכָה וְדָוִד הַגִּיד לְאֲמֹד
 אַחִיתֶּפֶל בְּקִשְׁרִים עִם אֲבִשְׁלוֹם
 וַיֹּאמֶר דָּוִד סֶפֶל נִלְוֵה אֵת עֲצַת
 אַחִיתֶּפֶל יְהוָה וְהָיָה דָוִד כַּאֲשֶׁר
 הִרְאֵשׁ אֲשֶׁר זָשְׁתָּהוּ שֵׁם לְאֵלֵהֶם
 וְהָגִיד לְקִרְאָתוֹ הוֹשִׁי הָאֲרָכִי קְרוֹעַ
 כְּתַנְתָּ וְזָאֲרָמָה עַל דָּאֲשׁוּ וַיֹּאמֶר
 לוֹ דָּוִד אִם עָבַרְתָּ אִתִּי וְהִיָּת עָלַי
 לְמִשְׁאֹם וְאִם הָעִיר תִּשְׁכַּח וְאִמְרַת
 לְאֲבִשְׁלוֹם עִבְדְּךָ אֲנִי הַמֶּלֶךְ אַחִיה
 עָבַד אֲבִיךָ וְאֲנִי מֵאוֹזְעָתָה וְאֲנִי עִבְדְּךָ
 זְהַפְרַתְּהִלִי אֵת עֲצַת אַחִיתֶּפֶל וְחֵלּוֹא
 עִמָּךְ שֵׁם צְדוֹק וְאֲבִיתָר הַכֹּהֲנִים
 וְהַיְהוּכָל הַדָּבָר אֲשֶׁר תִּשְׁמַע מִבֵּית
 הַמֶּלֶךְ הַגִּיד לְצְדוֹק וְלְאֲבִיתָר
 הַכֹּהֲנִים הִנֵּה שָׁם עִמָּם שְׁנֵי בְנֵיהֶם
 אַחִימֵעַץ לְצְדוֹק וַיְהִי וַיִּהְיוּ לְאֲבִיתָר
 וְשְׁלַחְתֶּם בִּידֵם אֵלַי כָּל דְּבַר אֲשֶׁר
 תִּשְׁמַעוּ וַיְכָא הוֹשִׁי דָעָה דָוִד הָעִיר
 זֹאבִשְׁלוֹם יְבוֹא וְיָשֹׁלֵם

ס

וְדָוִד עָבַר מֵעַט מִהָרָאֵשׁ וְהִנֵּה
 צִיבָא גָעַר מִפִּיבֶשֶׁת לְקִרְאָתוֹ וַיִּצְמַד
 חֲמִירִים חֲכָשִׁים וְעַלֵּיהֶם מֵאֲתִים
 לָחֵם וּמֵאָה צְמוֹקִים וּמֵאָה קִיץ וְנִכְל
 יָין וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֶל צִיבָא מַה-
 אֱלֹה לָךְ וַיֹּאמֶר צִיבָא הַחֲמוּרִים
 לְבֵית הַמֶּלֶךְ לְרִכֹּב וְלִחְלָחֵם וְהַקִּיץ
 לְאֵכָל הַנְּעָרִים וְהַיִּין לְשִׁתּוֹת הַיֶּטֶף
 בַּמַּדְבָּר וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ וְאִיה בָּךְ
 אֲדֹנִיךָ וַיֹּאמֶר צִיבָא אֵל הַמֶּלֶךְ הִנֵּה

זֶסֶס

היום הזה וילך דוד ואנשיו בדרך
ושמעו הולך בצלע ההר לעמיתו
הלוד ויקלל ויסקל באבנים לעמיתו
ועפר בעפרו

ויבא המלך וכל העם אשר אתו
עיפים וינפש שם ואבשלום וכל
העם איש ישראל באו ירושלים
ואחיתפל אתו והיה כאשר בא
חושי הארץ רעה דוד אל אבשלום
ויאמר חושי אל אבשלום יחי
המלך יחי המלך ויאמר אבשלום
אל חושי זה חסדך את רעך למה
לך הלכת את רעך

ויאמר חושי אל אבשלום לא כי
אשר בחר יהוה ותעם הזה וכל איש
ישראל לא אחיה ואתו אשב

והשנית למי אני אעבד הלוא לפני כ
בנו כאשר עבדתי לפני ה' כיך כן
אחיה לפניך

ויאמר אבשלום אל אחיתפל הכו
לכם עצרה מה נעשה ויאמר
אחיתפל אל אבשלום בוגד אל
פלגשו אביבך אשר הניח לשמור
הבית ושמע כל ישראל כי נבאשת
את אביב וחזקו ידי כל אשר אתך
ויטו לאבשלום האהל על הגג ובא
אבשלום אל פלגשו אביו לעיני כל
ישראל ועצת אחתפל אשר יעץ
בימים ההם כאשר ישאל בדבר
האלהים בן כל עצת אחיתפל גם
לדוד

ישב בירושלים כי אמר היום ושיבו
לי בית ישראל את ממלכות אביו
ויאמר המלך לצבא הנדה לך כל
אשר למפיכת ויאמר ציבא

השתחיתו אמצא חן בעיניך אדני
המלך ויבא המלך דוד עד
בחורים והנה משם איש יוצא
ממשפחת בית שאול ושמו שמעי
בן נרא יצא יצוא ומקללו ויסקל
באבנים את דוד ואת כל עבדי
המלך דוד וכל העם וכל הנברים
מימינו ומשמאלו וכה אמר שמעי
בקללו צא צא איש הדמים ואיש
הבלעל השיב עליך יהוה כל
דמי בית שאול אשר מלכת תחתו
ויתן יהוה את המלוכה ביד
אבשלום בנגד והנגד ברעתך כי איש
דמים אתה ויאמר אבישי בן
צרויה אל המלך למה יקלל הבלב
המת הזה את אדני המלך אעברה
נא ואסירה את ראשו

ויאמר המלך מה לך ולכם
בני צרויה כי יקלל ופי יהוה אמר
לוקלל את דוד ומי יאמר מדוע
עשית כן ויאמר דוד אל אבישי
ואל כל עבדיו הנה בני אשר יצא
ממעי מבקש את נפשי ואף כי עתה
בן הימיני הנהו לו ויקלל כי אמר
לו יהוה אולי יראה יהוה בעיני
והשיב יהוה לי טובה תחת קללתו

איש קל
ולא כתי

בעיני
P

לדוד גם לאבשלום:

וַיֹּאמֶר אַחִיתֹּפֶל אֶל-אֲבִשְׁלוֹם
 אֲבִהְרָה נָא שְׁנַיִם עָשָׂר אֶלְפֵי אִישׁ
 וְאֶקְוֶה וְאֶרְדֹּפֶה אַחֲרֵי-דָוִד הַלֵּילָה
 וְאֶבְּאוּ עָלָיו וְהוּא יָנֹעַ וְרַפְּתֵי-יָדַיִם
 הַחֲרָדְתִּי אֹתוֹ וְגַם כָּל-הָעָם אֲשֶׁר-
 אִתּוֹ וְהִבִּיתִי אֶת-הַמֶּלֶךְ לְבָדָדוֹ
 וְאִשְׁיִבְתִּה כָּל-הָעָם אֵלַיךְ כְּשׁוֹב הַכֹּל
 הַאִישׁ אֲשֶׁר אֶתָּה מִבְּקִשׁ כָּל-הָעָם
 יִהְיֶה שְׁלוֹם וְיִישֶׁר הַדָּבָר בְּעֵינַי
 אֲבִשְׁלוֹם וּבְעֵינַי כָּל-זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל
 וַיֹּאמֶר אֲבִשְׁלוֹם קְרָא

נָא גַם לְחוּשֵׁי הָאָרֶץ וְנִשְׁמְעוּהָ
 מִה בְּפִי גַם הוּא וּבֹא חוּשֵׁי אֶל-
 אֲבִשְׁלוֹם וַיֹּאמֶר אֲבִשְׁלוֹם אֵלָיו
 לֵאמֹר כַּדְּבַר הַזֶּה דַּבֵּר אַחִיתֹּפֶל
 הִנְעִשָׂה אֶת-דְּבָרֹךָ אִם אֵין אִתָּה
 דָּבָר וַיֹּאמֶר חוּשֵׁי אֶל-
 אֲבִשְׁלוֹם לֹא טוֹבָה הֵעֵצָה אֲשֶׁר-
 יָעַץ אַחִיתֹּפֶל בְּפִעֵם הַזֹּאת וַיֹּאמֶר
 חוּשֵׁי אִתָּה יָדַעַת אֶת-אֲבִיךָ וְאֵת-
 אֲנָשָׁיו כִּי גִבּוֹרִים הֵמָּה וּמְרֵי נַפְשׁ
 חֵמָה כְּדוֹב שְׂכוֹל בַּשָּׂדֶה וְאֲבִיךָ אִישׁ
 מִלְחָמָה וְלֹא יִלָּץ אֶת-הָעָם הַזֶּה
 עִתָּה הוּא נִחְבָּא בְּאַחַת הַפְּתָחִים
 אוּ בְּאַחַד הַמְּקוֹמֹת וְהִיָּה כַּנֶּפֶל
 כְּהֵם בְּתִהְלָה וְשִׁמְעַת שְׁמַעַת וַיֹּאמֶר
 חוּשֵׁי מִנְפֶּה בְּעַם אֲשֶׁר אַחֲרָי
 אֲבִשְׁלוֹם וְהוּא אִם בֶּן חֵיל אֲשֶׁר לָבֹן
 בְּלֵב הָאָרֶץ הַמַּסִּי יָמָס כִּי יִדַּע כָּל-

יִשְׂרָאֵל כִּי גִבּוֹר אֲבִיךָ וּבְנֵי חֵיל אֲשֶׁר
 אִתּוֹ כִּי יַעֲצִיתִי הָאָסֶף וְאָסֶף עֲלֶיךָ
 כָּל-יִשְׂרָאֵל מִדָּו וְעַד בְּגִיד שִׁבְעַת
 כַּחֹל אֲשֶׁר-עַל-הַיָּם לְרֵב וּפְנִיָּה
 הַלְכִים בְּקֶרֶב וּבִאֵנוּ אֵלָיו בְּאַחַת
 הַמְּקוֹמֹת אֲשֶׁר נִמְצָא שָׁם וְנִחַנוּ עָלָיו
 כַּאֲשֶׁר יָפֵל הַטֵּל עַל הָאֲדָמָה וְלֹא-
 נֹתַר בּוֹ וּבְכָל הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר אִתּוֹ
 גַּם אֶהְרָה וְאִם אֶל-עִיר וְאָסֶף
 וְהִשְׂיֵאוּ כָּל-יִשְׂרָאֵל אֶל-הָעִיר הַהִיא
 חִבְלִים וְסָחֲבֵנוּ אֹתוֹ עַד הַנְּחָל עַד
 אֲשֶׁר לֹא נִמְצָא שָׁם גַּם צִדּוֹן
 וַיֹּאמֶר אֲבִשְׁלוֹם וְכָל-

אִישׁ יִשְׂרָאֵל טוֹבָה עֵצַת חוּשֵׁי
 הָאָרֶץ מֵעֵצַת אַחִיתֹּפֶל וַיְהִיָּה צוּרָת
 לְחַפֵּר אֶת-עֵצַת אַחִיתֹּפֶל הַטּוֹבָה
 לְבַעֲבוֹר הַכִּיָּא יְהוָה עַל-אֲבִשְׁלוֹם
 אֶת-הָרֶעָה וַיֹּאמֶר חוּשֵׁי אֶל-
 צִדּוֹק וְאֶל-אֲבִיתָר הַכֹּהֲנִים כְּזֹאת
 וְכֹזֵאת יָעַץ אַחִיתֹּפֶל אֶת-אֲבִשְׁלוֹם
 וְזֹאת זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל וְכֹזֵאת וְכֹזֵאת
 יַעֲצִיתִי אֲנִי וְעִתָּה שְׁלַחוּ מִהֲרָה
 וְהַגִּידוּ לְדָוִד לֵאמֹר אֶל-מִלְּךָ הַלֵּילָה
 בְּעִבְרוֹת הַמִּדְבָּר וְגַם עֲבוֹר תַּעֲבֹר
 פֶּן יִבְלַע לְמַלְכְּךָ וְלִכְלֵל-הָעָם אֲשֶׁר
 אִתּוֹ וַיְחַוְּתֵנוּ וְאִתִּי מֵעַן עַמִּים בְּעֵין-
 רֵגֶל וְהִלְכָה הַשְּׂפָחָה וְהַגִּידָה לְהָם
 וְהֵם יִלְכוּ וְהַגִּידוּ לְמַלְכְּךָ דָּוִד כִּי לֹא
 יוֹכְלוּ לְהִרְאוֹת לְבֹא הָעִיר וְ
 וִירָא אֶתֶם נֹעַר וְגַד לְאֲבִשְׁלוֹם וְלָבֹן

בערכות

P

שניהם מהרה ויבאו אל בית איש
 בבחורים ולו מאמר בחצרו וירדו
 שם ותקח האשה ותפלו את
 היסוד על פני הכאר ותשטח עליו
 הרפות ולא נודע דבר ויבאו
 עבדי אבשלום אל האשה הביתה
 ויאמרו איה אחי מעון והונתן
 ותאמר להם האשה עברו מיכל
 המים ויבקשו ולא מצאו ושבו
 ירושלים והיה אחרי לכתם ועלו
 מהבאר וילכו ויגדו למלך הוה
 ויאמרו אל דוד קומו ועברו מהרה
 את המים כי ככה יעז עליכם
 אחיתפל ויקס דוד וכל העם
 אשר אתו ועברו את הירדן עד אור
 הנקר עד אחר לא נעדר אשר לא
 עבר את הירדן ואחיתפל ראה כי
 לא נעשתה עצתו ויחבש את
 החמור וקם וילך אל בית אל עירו
 ויצו אל ביתו ויחנק וימרת ויקבר
 בקבר אביו

וידוד בא מהגיטה ואבשלום עבר
 את הירדן הוא וכל איש ישראל
 עמו ואת עמשא שם אבשלום
 תחרת יואב על הצבא ועמשא בן
 איש ושמו יתרא הישראלי אשר
 בא אל אבינבל בת נחש אחות צרויה
 אם יואב ויחזן ישראל ואבשלום ארץ
 הגלעד והיה
 בקרא דוד מהגיטה ושבי בן נחש

זיואיו
 ע
 יוסי יתקן

מרבת בני עמון ומכיר בן עמיאל
 מלוא דבר וברזל ה לעדי מרגלים
 משפסס וספורת וכל יוצר החטים
 ושערים וקמח וקלי ופול וערשיות
 וקלי ודבש וחמאה וצאן ושפות
 בקר הגישו לדוד ולעם אשר אתו
 לאכול כי אמרו העסר עב ועוף וצמא
 במדבר ויפקד דוד
 את העם אשר אתו וישם עליהם
 שרי אלפים ושתי מאות והשלח
 דוד את העם השלשית ביד יואב
 והשלשית ביד אביש בן צרויה אתי
 יואב והשלשית ביד אתי התני
 ויאמר המלך אל העם יצא אצא נס
 אני עמכם ויאמר העם לא תצאמי
 אם נוס ננוס לא ישימי אלינו לב
 ואם ימתו חצינו לא ישמו אלינו לב
 כי עתה כמנוע האלפים ועתה
 טוב כי תהיה לנו מער לעזרי
 ויאמר אליהם המלך אשר ישב
 בעיניכם אעשה ויעמד המלך אל
 יד השער וכל העם יצאו למאות
 ולא לפים ויצי המלך את יואב ואת
 אביש ואת אתי לאמר לא טלי
 לנער לאבשלום וכל העם שמעו
 בצות המלך את כל השרים על
 דבר אבשלום ויצא העם השדה
 לקראת ישראל ותהי המלחמה
 ביצר אמרים וינפשו שם עם ישראל
 לפני עבדי דוד ותהי שם השנפח
 גדולה

י

אב גר

גדולה ביום ההוא עשרים אלף ו
 ויהי שם המלחמה נפצות על פני
 כל הארץ וירב הער לאכל בעם
 מאשר אכלה החרב ביום ההוא
 ויקרא אבשלום לפני עכרי דוד
 ואבשלום רכב על הפרד ויבא
 הפרד תחת שובד האלה הגדולה
 וחוקראשו באלה ויתן בן השמים
 ובין הארץ והפרד אשר תחתיו עכר
 וירא איש אחר וינד לו יואב ויאמר
 הנה ראיתי את אבשלום הלוי
 באלה ויאמר יואב לאיש המייד
 לו והנה ראית ופרועלא הכיתו שם
 ארצה ועלי לתת לך עשרה כסף
 וחננה אחת ויאמר האיש אל
 יואב ואל אנכי שקל על כפי אלף
 כסף לא אשלח ידי אל בן המלך
 כי באזנינו צוה המלך אתך ואת
 אבישי ואת אתי לאמר שמרו מי
 בנער באבשלום או עשיתי בנפשו
 שקר וכל דבר לא יבחר מן המלך
 ואתה תתייב מנגד ויאמר
 יואב לא כן אתילדה לפניך ויקח
 שלשה שבטים בכפו ויתקעם בלב
 אבשלום עזבוני חי בלב האלה
 ויסבו עשרה נערים נשאי כלי יואב
 ויכו את אבשלום וימתו ויתקע
 יואב בשפר וישב העם מדרך אחרי
 ישראל כי חשד יואב את העם
 ויקחו את אבשלום וישלכו אותו

פסוק

ד ספר יואב

ול

פ

פסוק

פ

פ

ביער אל הפחת הנדול ויצבו עליו
 כל אבנים גדול מאד וכל ישראל
 נסו אשלאהרו ואבשלום לקח
 ויצב לו כחיו את מצבת אשר
 בעמק המלך כי מר אין לי בן
 בעבור הזכיר שמי ויקרא למצבת
 על שמו ויקרא לה יר אבשלום עד
 היום הזה
 ואחמעץ בן צדוק אמר ארוצה נא
 ואבשרה את המלך כי שפטו
 יהיה מיד איביו ויאמר לו יואב לא
 איש בשרה אתה היום הזה ובשרת
 ביום אחר והיום הזה לא תבשר כי
 על בן המלך מת ויאמר יואב
 לכושי לך הנד למלך אשר ראית
 וישתחו כושי ליואב וירץ ויסף עוד
 אחימעץ בן צדוק ויאמר אל יואב
 ויהי מרה ארצה נא גם אני אחרי
 הכושי ויאמר יואב למה זה אתך
 רץ בני ולכה אין בשורה מצאת
 ויהי מרה ארץ ויאמר לרוץ וירץ
 אחימעץ דרך הכפר ויעבר את
 הכושי ודוד וישב בין שני השערים
 וילך הצפרה אל גן השער אל
 החומה וישא את עיניו וירא והנה
 איש רץ לבדו ויקרא הצפה וינד
 למלך ויאמר המלך אם לבד
 בשורה בפני וילך הלוד וקרב וירא כס
 הצפה איש אתר רץ ויקרא הצפה
 השער ויאמר הנה איש רץ לבדו

ספר יואב

כין קרי
למכת

ויאמר המלך גם זה מבשרי ויאמר
הצפה אני ראה את מרוצת הראשון
במרצת אחימעץ בן צדוק ויאמר
המלך איש טוב זה ואל בשורת
טובה יבוא ווקרא אחימעץ ויאמר
אל המלך שלום וישתחו למלך
לאפו ארצה ויאמר פרך יהוה
אלהינו אשר סר את האנשים אשר
נשאו את דם באדני המלך ו
ויאמר המלך שלום לנער
לאבשלום ויאמר אחימעץ ראיתי
ההמון הגדול לשלח את עבד
המלך יואב ואת עבדך ולא ידעתי
מה ויאמר המלך סב התיצב כה
ויסב ועמד והנה הכושי בא ויאמר
הכושי יתבשר אדני המלך כי שמעך
יהוה היום מד כל הקמים עליך ו
ויאמר המלך אל הכושי
השלום לנער לאבשלום ויאמר
הכושי יהו כנער איבי אדני המלך
וכל אשר קמו עליך לרעה ו
וירגו המלך ויעל על עלית
השער ויבד וכה יאמר בלכתו בני
אבשלום בני בני אבשלום מיתן
מותי אני תחתיו אבשלום בני בני
ויבד לו יואב הנה המלך בכה ויתאבל
על אבשלום ו
ותדו התשעה ביום ההוא לאכל
לכל העם כי שמע העם ביום ההוא
לאמר נעצב המלך על בניו ויתננב

העם ביום ההוא לבוא העיר באשח
יתננב העם הנכלמים בנוסם
במלחמה והמלך לאט את פניו
ויזעק המלך קול גדול בני אבשלום
אבשלום בני בני
ויבא יואב אל המלך המרת ויאמר
חובשת היום את פני כל עבדיך
הממלטים את נפשך היום ואת
נפש בניך ובנתיך ונפש נשיך ונפש
פלאשך ו לאחבה את שנאיך
ולשנא את אהביך כי חנתת היום
כי אין לך שרים ועבדים כי ידעתי
היום כי לא אבשלום חי וכלנו היום
מתים כי אין ישר בעיניך ועתה
קום צא ודבר על לב עבדיך כי
ביהוה נשבעתי כי אינך יוצא אם
ילין איש אתך חלילה ורעה לך
זאת מכל הרעה אשר באה עליך
מנעריך עד עתה ו
ויקם המלך וישב בשער ולכל
העם הנירו לאמר הנה המלך יושב
בשער ויבא כל העם לפני המלך
וישראל גם איש לאהלו ו
ויהי כל העם נדון בכל שבטי
ישראל לאמר המלך הצילנו מכף
איבינו והוא מלטנו מכף בלשתיים
ועתה ברח מן הארץ מעל אבשלום
ואבשלום אשר משחנו עלינו מת
במלחמה ועתה למה אתם מחרשים
להשיב את המלך ו

והמלך דוד שלח אל צדוק ואל
 אביתר הכהנים לאמר דברו אל
 זקני יהודה לאמר לפה תהיו אחרנים
 להשיב את המלך אל ביתו ודבר
 כל ישראל בא אל המלך אל ביתו
 אתי אתם עצמי ובשרי אתם ולפת
 תהיו אחרנים להשיב את המלך
 ולעמשא תמרו הלוא עצמי ובשרי
 אתה כה יעשה לי אל הים וכה יוסף
 אם לא שר צבא תהיה לפני כל
 הימים תחת יאבן ויש את לבב
 כל איש יהודה באיש אחד וישלחו
 אל המלך שוב אתה וכל עבדיך
 וישב המלך ויבא עד הירדן ויהנה
 בא הגלגלה ללכת לקראת המלך
 להעביר את המלך את הירדן
 עו וימחר שמעי בן גריא בן הימיני
 אשר מבחורים וירד עם איש יהודה
 לקראת המלך דוד ואלף איש
 עמו מבנימין וציבא נער בית שאול
 וחמשת עשר בניו ועשרים עבדיו
 אתו ויצלחו הירדן לפני המלך
 ועברה העברה לעביר את בית
 המלך ולעשות הטוב בעיניו ושמעי
 בן גריא נפל לפני המלך בעברו
 בירדן ויאמר אל המלך אל יחשב
 לי יאדני עון ואל תזכר את אשר
 העוה עבדך ביום אשר יצא אדני
 המלך מירושלם לשים המלך אל
 לבו כי ידע עבדך כי אני חטאתי

והנה באתי היום ראשון לכל בית
 יוסף לרדת לקראת אדני המלך
 ויען אבישי בן צרויה ויאמר
 התחת זאת לא ימת שמעי פי קלל
 את משיח יהוה ויאמר דוד מה
 לי ולכם בני צרויה כי תהיו לי היום
 לשטן היום וימרת איש בוישראל כי
 הלוא ידעתי כי היום אני מלך על
 ישראל ויאמר המלך אל שמעי
 לא תמות וישבע לו המלך
 ומפיבשת בן שאול
 ירד לקראת המלך ולא עשה רגליו
 ולא עשה שפמו וארת בגדיו לא
 כנס למן היום לכת המלך עד היום
 אשר בא בשלום ויהי כי בא
 ירושלם לקראת המלך ויאמר לו
 המלך למה לא הלכת עמי
 מפיבשת ויאמר אדני המלך עבדי
 רמני כי אמר עבדך אחבשה לי
 החמור וארכב עליה ואלך ארת
 המלך כי פסח עבדך ורגל בעבדך
 אל אדני המלך ואדני המלך
 כמלאך האלהים ועשה הטוב בעיניך
 כי לא היה כל בית אבי כי אם
 אנשי מות לאדני המלך ותשת את
 עבדך באכלי שלחנך ומדה יש לי
 עוד צדקה ולזעק עוד אל המלך
 ויאמר לו המלך למה
 תדבר עוד דבריך אמרתי אתה
 וציבא תחלקו את השדה ויאמר

מפיכשה אל המלך גם את הכל
 יקח אחי אשר בא אדני המלך
 בשלום אל ביתו
 ובהזל הגלעדי ירד מרגלים ועבר
 את המלך חירון לשלחו את
 ביהן וברזל יקן מאד בן שמנים
 שנה וחוד כלפל את המלך
 בשויתו כמחנים פי איש נחול הוא
 מאד ויאמר המלך אל ברזל אתה
 עבר אתי וכללתי ארתי עמדי
 בירושלם ויאמר ברזל אל המלך
 כמה ימי שני חי כי אעלה את
 המלך ירושלם בן שמנים שנה
 אנכי היום האדע בין טוב לרע אם
 יטעם עבדך את אשר אכל ואת
 אשר אשתה אם אשמע עוד בקול
 שתיים ושרות ולמה יהיה עבדך עוד
 למשא אל אדני המלך כמעט עבר
 עבדך את חירון את המלך ולמה
 יגמלני המלך הנמולה הזאתו ישיב
 נא עבדך ואמת בעיר עם קבר אבי
 ואמי והנה עבדך כמהם יעבר עם
 אדני המלך ועשה לו את אשר
 טוב בעיניך ויאמר המלך אתי עבר
 כמהם ואני אעשה לו את הטוב
 בעיניך וכל אשר תבחר עלי אעשה
 לך ועבר כל העם את חירון
 והמלך עבר וישק המלך לברזל
 ויברכהו וישב למקמו
 ויעבר המלך הנללה וכמהו עבר

שידן

פ

ס

עמו וכל עם יהודה ועבדו את
 המלך וגם חצי עם ישראל
 והנה כל איש ישראל באים אל
 המלך ויאמרו אל המלך מדוע
 ננכוד אחינו איש יהודה ועברו
 את המלך ואת ביתו את חירון
 וכל אנשי דוד עמו וען כל איש
 יהודה על איש ישראל כי קרוב
 המלך אלי ולמה זה חיה לך על
 הדבר הזה האכול אכלנו מן המלך
 אם נישאת נשא לנו ונתתם
 ויען איש ישראל את איש
 יהודה ויאמר עשר ידורת לי במלך
 וגם בדוד אני ממך ומדוע הקלתני
 ולא חיה דברי ראשון לי לחשיב
 את מלכי וקש דבר איש יהודה
 מדבר איש ישראל
 ושם יקרא איש בלעל ושמו שבע
 בן בכרי איש ימיני ויתקע בשופר
 ויאמר אין לנו חלק בדוד ולא נחלה
 לנו בבן ישי איש לאהלי ישראל
 ויעל כל איש ישראל מאחרי דוד
 אחרי שבע בן בכרי ואיש יהודה
 דבקו במלכם מן חירון ועד
 ירושלם ויבא דוד אל ביתו
 ירושלם ויקח המלך את עשר נשים
 פלגשים אשר הניח לשמור הבית
 ותנעם בית משמרתו וכלכלם ואלהם
 לא בא ותהיינה צרות עד יום מתן
 אלמנות היותו

וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֶל-עַמְשָׁא הֲזַעַק לִי
 אֶת-אִישׁ יְהוּדָה שְׁלֵמַת יְמִי וְזָאתָח
 פַּח עַמְדִּי וְיֹלֵךְ עַמְשָׁא לְהִזְעִיק אֶת-
 יְהוּדָה וַיַּחֲדֵר מִן הַמוֹעֵד אֲשֶׁר יָעָדוּ
 וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל-אֲבִישׁי
 עֲתֵרָה יָרַע לָנוּ שִׁבְעַת בְּנֵי-בְכָרָי מִן-
 אֲבִשְׁלוֹם אֲתָה קַח אֶת-עַבְדִּי אֲדִנָּד
 וְדַבֵּר אֲחֵרָיו כִּן מִצְוָה לִי עֲשִׂים
 בְּצִוְהוֹת וְהִצִּיל עֵינָיו וַיֵּצֵאוּ אֲחֵרָיו
 אֲנָשֵׁי יוֹאָב הַחֲבֵרִית וְהַפְלִית וְכָל-
 הַגִּבּוֹרִים וַיֵּצֵאוּ מִן-שְׁלֹכַם לְדָרֶךְ
 אַחֲרָי שִׁבְעַת בְּנֵי-בְכָרָי הֵם עַם-הָאֵבֶן
 הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר בְּנִבְעוֹן וְעַמְשָׁא בֶּא-
 לְפָנֵיהֶם וַיּוֹאָב הַגּוֹרִי מְדוּ לְבָשׁוּ
 וְעָלוּ הַגּוֹר הָרֵב מִצְמַרְתָּ עַל-מַתְנֵיו
 בַּתְּעָרְהוּ וְהוֹאֵץ וַיֵּצֵא וַתִּפְּלוּ וַיֹּאמֶר
 יוֹאָב לְעַמְשָׁא הַשְׁלוֹם אֲתָה אֲחִי
 וְהִחֲזוּ יְדֵימִי וַיֹּאָב בְּזָקֵן עַמְשָׁא
 לִנְשָׁק לָרֹג וְעַמְשָׁא לֹא-נִשְׁמַר
 בַּחֶרֶב אֲשֶׁר בְּיָדוֹ וַיּוֹאָב וַיַּחֲזֶה בָהּ
 אֶל-הַחֹמֶשׁ וַיִּשְׁפֹּךְ מֵעֵיו אֶרְצָה וְלֹא-
 שָׁנָה לָנוּ וַיִּמָּרֵת וַיּוֹאָב וְאֲבִישׁי אַחֲזוּ
 דָרֶךְ אַחֲרָי שִׁבְעַת בְּנֵי-בְכָרָיו וְאִישׁ
 עַמְדִּי עָלוּ מִנְעָרָי וַיֹּאָב וַיֹּאמֶר מִי
 אֲשֶׁר הִפִּיז בְּיוֹאָב וּמִי אֲשֶׁר-לָדוּר
 אַחֲרָי יוֹאָב וְעַמְשָׁא מִתְגַּלְל בְּדָם
 בְּתוֹךְ הַמִּסְלָח וַיִּרְאֵה אִישׁ כִּי עַמְדִּי
 כָּל-הָעָם וַיִּסַּב אֲרֵצוֹ עַמְשָׁא מִן-
 הַמִּסְלָח וְהִשְׁתַּדֵּל וַיִּשְׁלַח עָלָיו בְּגָד
 כַּאֲשֶׁר רָאָה כָּל-הַבָּא עָלָיו וְעַמְדִּי

מקרים
 ו
 ו
 ו

פ"ו ל"ב
 קופט
 קויכט

כַּאֲשֶׁר הִנִּית מִן-הַמִּסְלָח עַבְדִּי כָּל-
 אִישׁ אַחֲרָי יוֹאָב לְדָרֶךְ אַחֲרָי שִׁבְעַת
 בְּנֵי-בְכָרָיו וְעַבְדִּי בְּכָל-שִׁבְמִי
 יִשְׂרָאֵל אֲכָלָה וּבִכְרֵת מַעֲכָה וְכָל-
 הַכְּרוֹם וַיִּקְלְחוּ וַיָּבִאוּ אֶף אַחֲרָיו
 וַיָּבִאוּ וַיִּצְרוּ עָלָיו כַּאֲבִלְהָה בֵּית
 הַמַּעֲכָה וַיִּשְׁכְּמוּ סָלְלָה אֶל-הָעִיר
 וַתַּעֲמֵד בַּחֹל וְכָל-הָעָם אֲשֶׁר אֲתָה
 יוֹאָב מִשְׁחִיתִים לַחֲפִיל תְּחוּמָה
 וַתִּקְרָא אִשָּׁה חַכְמָה מִן הָעִיר שְׁמֵעוֹ
 שְׁמֵעוֹ אִמְרוּנָא אֶל יוֹאָב קִרְבַּ עַד-
 הֵנָּה וְאֲדַבְּרָה אֲלֵיכֶם וַיִּקְרַב אֵלֶיהָ
 וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה הַאֲתָתָּה יוֹאָב וַיֹּאמֶר
 אֲנִי וַתֹּאמֶר לֹא שְׁמַע דְּבַר אֲמַתְךָ
 וַיֹּאמֶר שְׁמַע אֲנִכִּי וַתֹּאמֶר לֹאמֶר
 דְּבַר יְדִבְרוּ בְּרֵאשׁוֹנָה לֹאמֶר שְׂאוּל
 יִשְׂאוּ בְּאֵבֶל וְכֵן הִתְמוּ אֲנִכִּי
 שְׁלָמִי אֲמוֹנִי יִשְׂרָאֵל אֲתָה מִבְּקִשׁ
 לְהַמִּית עִיר וְאָם בְּיִשְׂרָאֵל לְמַדָּה
 תִּבְלַע נַחֲלֵת יְהוָה וְנִעַן יוֹאָב וַיֹּאמֶר
 חֲלִילָה חֲלִילָה לִי אִם אֲבִלְע וְאִם-
 אֲשִׁחִית לֹא-כֵן הַדְּבַר כִּי אִישׁ מִחֵחַ
 אֶפְרַיִם שִׁבְעַת בְּנֵי-בְכָרָי שְׁמוֹ נִשְׂאֵהוּ
 בְּמֶלֶךְ כְּהוֹד תִּנְדֹּר אֶתוֹ לְבָדוֹ וְאֹלְכָה
 מֵעַל הָעִיר וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה אֶל יוֹאָב
 הִנֵּה הָרֵאשִׁי מִשְׁלָךְ אֲלֵיךְ בְּעַד
 הַחֹמֶה וְתָבֹא הָאִשָּׁה אֶל-כָּל-
 הָעָם בַּחֲכֵמָתָה וּבְכֵרְתוֹ אֲתָה רֹאשׁ
 שִׁבְעַת בְּנֵי-בְכָרָי וְשָׁלְכוּ אֶל יוֹאָב
 וַתִּקַּע בְּשֵׁפֶר וַיִּפְּצוּ מֵעַל הָעִיר אִישׁ

ויקטלו
 P
 מ

מקרים
 ו
 ו
 ו

לאחלוי ויוצאב שב ירושלם אל
 המלך ויאמר אל כל הצבא ישראל ובניה
 בן יהודע על הכרי ועל הפלתו
 ואדרם על המס והושפט בן
 אחילוח המזכיר ושיא ספר וצדוק
 ואביתר כהנים וגם עירא היארי
 ויהיה כהן לדוד ויהיה שם
 ויהי רעב בימי דוד שלש שנים שנה
 אחרי שנה ויבקש דוד את פני יהוה
 ויאמר יהוה אל שאול
 ואל בית הדמים על אשר חמית
 את הנבענים ויקרא המלך
 לנבענים ויאמר אליהם והנבענים
 לא מבני ישראל חמתני אם מתר
 האמרי ובני ישראל שנבעו להם
 ויבקש שאול להכתם בקנאתו לבני
 ישראל ויהודה ויאמר דוד אל
 הנבענים מה אעשה לכם ובמה
 אכפר וברכו את נחלת יהוה
 ויאמרו לו הנבענים אין לי כסף
 וזהב עם שאול ועם ביתו ואין לנו
 איש להמית בישראל ויאמר מר
 אתם אמרים אעשה לכם ויאמרו
 אל המלך האיש אשר בלנו ואשר
 דמה לנו נשמרנו מהתיצב בכל
 נבל ישראל ינתן לנו שבעה
 אנשים מבניו והוקענום לרחוק
 בנבעה שאול בתור יהודה ויאמר
 המלך אני אחז ויחמל המלך על

פכתי

כא

שקח

לכו

פ

ס

מן

פ

מפכשת בני יהונתן בן שאול על
 שבעת יהודה אשר בינתם בין דוד
 ובין יהונתן בן שאול ויקח המלך
 את שני בני רצפה בת איה אשר
 ילדה לשאול את ארנני ואת
 מפכשת ואת חמשת בני מיכל בת
 שאול אשר ילדה לעדריאל בן
 ברזל המחלתי ויתנם ביד
 הנבענים ויקיעם בחר לפני יהודה
 ויפלו שבעתם יחד והם המתו בימי
 קציר בראשנים תחלת קציה
 שערים ותקור רצפה בת איה את
 השק ותטהו לה אל הצור מתחלת
 קציר עד נתיב מים עליהם מן
 השמים ולא נתנה עוף השמים לנוח
 עליהם יומם ואת חית השדה ללילה
 ויפד לדוד את אשר עשתה רצפה
 בת איה פלגש שאול וילך דוד
 ויקח את עצמות שאול ואת עצמות
 יהונתן בנו מארת בעלי יבש גלעד
 אשר נגבו אתם מרחב בית שן
 אשר תלוש שם פלשתים ביום
 הכות פלשתים את שאול בגלבע
 ועל משם את עצמות שאול ואת
 עצמות יהונתן בנו ויאספו את
 עצמות המוקעים ויקברו את
 עצמות שאול ויהונתן בנו בדרך
 בנימן בצלע בקבר קיש אביו ועשו
 כל אשר צוה המלך ויעתר אליהם
 לארץ אחרי כן

סמכות

וסמך

כתמלך

פ

היה

תלום

פ

וזה העוד מלחמה לפלשתים את ישראל וירד דוד ועברו עמו וילחמו את פלשתים ויעף דוד וישבו בנב אשר בלדי הרפה ומשקל קינו שלש מאות משקל נחשת והוא הנור חדשה ו אמר להנור את דוד ויעזר לו אבישי בן צרויה ויד את הפלשתים וימתהו או נשבעו אנשי דוד לו לאמר לא תצא עוד אתנו למלחמה ולא תכבה את נר ישראל

ויהי אחר כך ותהי עוד המלחמה בנב עם פלשתים אז הפה סנבי החשתי את סף אשר בלדי הרפה ותהי עוד המלחמה בנב עם פלשתים ויד אלחנן בן יערי ארבים בית הלחמי את נלית הנתי ועץ חניתו כמנור ארבים ותהי עוד מלחמה בנת ויהי

איש מרון ואצבעות ידיו ואצבעות רגליו שש ושש עשרים וארבע מספר וגם הוא ילד להרפה ויחרף את ישראל ויבהו יחונתו בן

שמע אחי דוד את ארבעת אלה ילדו להרפה בנת ויפלו ביד דוד וביד עברו וידבר דוד ליהוה את דברי

השירה הזאת ביום הציל יהוה אתו מקף כל איבו ומקף שאול ואמר יהוה

סלעו ומצרתו ומפלטו לוי אלהי צורו אוחסהבו מנני וקרן ישעי משבי ומנוסי משעי מחמס תשענו מהלל אקרא יהוה ומאיבי אושעו כי אפני נחלו בליעל יבעתנו חבלו שאול סבני קדמני מקשי מות בצר לי אקרא יהוה ואלד אלהי אקרא וישמע מהיכלו קולי ושועתי

באזוני ותנעש הארץ מוסדות השמים ירגו ותנעשו עלה עשן באפו ואש מפיו תאכל נחלים ויש שמים וירד וערפל תחת רגליו וירכב על ברוב ויעף ורא על כנפי רוחו וישת חשך סביבתיו ספות חשרת מים עבי שקקים מננה נגדו אשר ירעם מן שמים יהוה ועליון יתן קולו וישלח הצים ויפיצם ברק ויהמס וראו אפיקים יגלו מסרות תבל בנערת יהוה מנשמת רוח אפיו ישלח ממרום יקחני ומשני ממים רבים יצילני מאיבי עו

מס

ס

ע

P

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

סדן

P

ע

P

כב

כ

משנאי כי אמצו מפניו
 יקדמנו ביום אודיו יהיה יהוה
 משען לנו ויצא למרחב
 אתי יחלצני ביה כרחץ ביום
 ימלני יהוה בצדקתי בבה
 ידו ישים לנו כי שמרת
 רכבי יהודה ולא רשעת
 מאלהי כי כל משפטיו
 לנגדו וחקרתיו לא אסור
 ממנה ואהיה תמים לו
 ואשתמרה מעוני וישוב
 יהוה לי בצדקתי כבדו לנגד
 עיניו עם חסיד תתחסד
 עם נבדור תמים תתמים עם
 נכר רתתבר ועם עקש
 תתפל ואת עם עני תושיע
 ועניך על רמים תשפיל
 כי אתה נדרי יהוה ויהודה
 יגיה חשמי כי בכה ארוץ
 נדוד באלהי ארלני שור
 האל תמים דרכו אמרת
 יהוה צרופה מן הוא לכל
 החסים בן כי מאל
 מבל ערי יהוה ומי צור
 מבל ערי אלהינו האל
 לכי מעוז חיל ונתר תמים דרכו
 משוה רגלו כאילות ועל
 בכות יעמידני מלמד יד
 למלחמה ונתת קשרת
 נחושה זרעתי ותתן לי מנן

ב

ב

ב

ב

ב

ב

ושעך וענתך תרבני תרחיב
 צערי תחנני ואלא מערי
 קרסלי ארדפה איבי
 ואשמדס ולא אשוב ער
 כלתם ואכלם ואמחצם
 ולא יקומן ויפלו תחרת
 רגלי ותורני חיל למלחמה
 תכריע קמי תחנני ואוב
 תתה לי ערף משנאי ואצמיתם
 ישעו ואין מושיע אל יהוה
 ולא ענם ואשחקם כעפר
 ארץ כמיטת חוצות ארקם
 ארקם ותפלמני מריבי
 עמי תשמרני לראש ביום עם
 לא ידעת יעברני בני נכר
 יתחשני לי לשמע און
 ישמעו לי בני נכר יבלו
 ויחנרו ממסגרותם חזיהות
 וברוך צור וגם אלהי צור
 ישע האל חנתן נקמת לי
 ומוריד עמים תחנני ומוציאי
 מאיבי ומקמי תבוממני
 מאיש חמסים תצילני
 על בן אודה יהוה בננים
 ולשמך אומר מגדל ישועות
 מלכו ועשה חסד למשיחו
 לדוד ולזרעו עד עולם
 ואלה דברי דוד האחרנים
 נאם דוד בן ישי ונאם הנבר הקם
 על משיח אלהי יעקב ונעים זמרות
 ישראל

ב

ב

ב

ב

ב

ב

ב

ב

ישראל: רוח יהוה דבר בני ומלתו
 על לשוננו: אמר אלהי ישראל לו
 דבר צור ישראל מושל באדם
 צדיק מושל יראת אלהים: וכאור
 בקר יורה שמש בקר לא עבות
 ס מננה ממטר השא מארץ כי לא
 כן בתי עם אל פי ברית עולם שם
 לי ערוכה ככל ושמרה פי כל ישעי
 וכל הפץ כי לא יצמיתו וכליעל
 בקוץ מנר בלחם כי לא ביד יקחו:
 ואיש יגע בהם ימלא בהול ועץ חנית
 ובאש שרוף ישרפו בשבת:
 אלה שמות הנברים

מהשלישים ראש ויבאו אל קצור
 אל דוד אל מערת עדלם וחירת
 פלשתים הנה בעמק רפאים: ודוד
 אז במצודה ומצב פלשתים אז בית
 לחם: ויתאזה דוד ואמר מי ישקני
 מים מבאר בית לחם אשר בשער:
 ויבקעו שלשת הנברים במחנה
 פלשתים וישאבו מים מבאר בירת
 לחם אשר בשער וישאו ויבאו אל
 דוד ולא אבה לשתותם ויסך אתם
 ליתוח: ואמר הלילה לי יהודה
 מעשתי זאת היום האנשים החלכים
 בנפשותם ולא אבה לשתותם אלה
 עשו שלשת הנברים:

ואבישו אחי יואב בן צרויה הוגו
 ראש השלשי והוא עזר את חניתו
 על שלש מאות חלל ולר שם
 בשלשהו מן השלשה הכי נכבדו ויהי
 לחם לשר ועד השלשה לא בא:

ובניו בן יהודע בן איש תי
 רב פעלים מקבצאל הוא הפכה את
 שני אראל מואב והוא ירד והכה
 את הארורה בתוך הבאר ביום
 השלנו: והוא הפכה את איש מצרי
 אשר מראה וכיך המצרי חנית ויד
 אליו בשבט ויגול את החנית מיד
 המצרי ויהרגו בחניתו:

אלה עשה בניו בן
 יהודע ולו שם בשלשה הנברים:
 מן השלשים נכבדו ואל השלשה

וסמך

סנורים קרי ולא פתי

סלס

לאבא וישמחו דוד אל משמעתו :
 עשהאל אחיוואב בשלשים
 אלהן בן דודו בית לחם : שמה
 החרדי אליקא החרדי וחלץ הפלטי
 עירא בן עקש התקעו : אביעזר
 הענתתי מבני החשתי : צלמון
 האחחי מהרי הנטופתי : חלב בן
 בענה הנטפתי אתי בן ריבי מנבעת
 בני בנימן : בניהו פרעתי הדי
 מנחלי נעשו : אביעלבון הערבתי
 עזמות הברחמי : אליחבא
 השעלבני בני ישן יחונתן : שמה
 החרדי אחיאס בן שרר האררי :
 יפלט בן אחסבי בן דהמעכתי
 אלעם בן אחיתפל הנלני :
 חצרו הכרמלי פערי הארבי : ונאל
 בןנתן מצבה בני הנדי : צלק
 העמוני נחרי הבארתי נשאי בלי
 יואב בן צרויה : עירא היתרי נרב
 היתרי : אוריה החתי כל שלשים
 ושבעה :
 ויסף אף יהוה לחרות בישראל ויסת
 את דוד בהם לאמר לך מנה את
 ישראל ואת יהודה : ויאמר המלך
 אל יואב ושר החיל אשר אתו
 שוט נגא בכל שבטי ישראל מדין
 ועד באר שבע ופקרו את העם
 וידעתי את מספר העם : ויאמר
 יואב אל המלך ויסף יהוה אלהיך
 אל העם בהם ובהם מאח פעמים

ל

יחזקאל

כד

ועיני ארני המלך ראות וארני
 המלך למה חפץ בדבר הזה :
 וחזק דבר המלך אל יואב ועל שתי
 החיל ויצא יואב ושרי החיל לפני
 המלך לפקד את העם את ישראל :
 ויעברו את הירדן ויחני בערוער :
 ימין העיר אשר בתוך הנחל הנד
 ואל יעזר : ויבאו הנלערה ואל
 ארץ תחתים חדשי ויבאו דגה יען
 וסכיב אל צידון : ויבאו מבצר צר
 וכל ערי החוי והכנעני ויצאו אל
 נגב יהודה באר שבע : וישטו בכל
 הארץ ויבאו מקצה תשעה חדשים
 ועשרים וסו יהושלסו ויתן יואב את
 מספר מפקד העם אל המלך ותתי
 ישראל שמנה מאורת אלף איש
 חיל שלף חרב ויש יהודה חמש
 מאורת אלף איש : ויד לבדוד
 אתו אחרי כן ספר את העם
 ויאמר דוד אל יהוה חטאתי מאד
 אשר עשיתי ועתה יהוה העבר נא
 את עון עבדך כי נסכלתי מאד :
 ויקם דוד בבקר
 ודבר יהוה היה אל נד הנביא חזק
 דוד לאמר : הלוך ודפדת אל דוד
 בה אמר יהוה שלש אנכי נוטל עליך
 בחר לך אחת מהם ואעשה לך :
 ויבא נד אל דוד ונד לו ויאמר לו
 התבוא לך שבע שנים רעבי
 בארצך ואם שלשה חדשים נסך
 לפני

ל

יחזקאל

ל

ועל דוד כדבר גר כאשר צוה
 יהוה: וישקף ארונה וירא את
 המלך ואת עבדיו עבדים עליו
 ויצא ארונה וישתחו למלך אפיו
 ארצה: ויאמר ארונה מדוע בא
 אדני המלך אל עבדו ויאמר דוד
 לקנות מעמך את הגרן לבנות
 מזבח ליהוה ותעצר המגפה מעל
 העם: ויאמר ארונה אל דוד יקח
 ויעל אדני המלך הטוב בעיניו ראה
 הבקר לעלה והמרגים וכלי הבקר
 לעצים: הכל נתן ארונה המלך
 למלך ויאמר ארונה אל המלך
 יהוה אלהיך ירצך: ויאמר המלך
 אל ארונה לא כי קנו אקנה מאותך
 במחיר ולא אעלה ליהוה אלהי
 עלות חנם ויקן דוד את הגרן ואת
 הבקר בכסף שקלים חמשים: ויבן
 שם דוד מזבח ליהוה ויעל עלות
 ושלמים ועתה יהוה לארץ ותעצר
 המגפה מעל ישראל: חוק

לפני צדיק והוא רדףך ואם היית
 שלשת ימים דבר בארצך עתה הע
 וראה מה אשיב שלחי דברו
 ויאמר דוד אל גר צר
 לי מאד נפלה נפלי ביד יהוה פי
 רבים רחמו וביד אדם אל אלה:
 ויתן יהוה דבר בישראל מהבקר
 ועד ערת מועד וימת מן העם מדון
 ועד באר שבע שבועים אלה איש:
 וישלח ידו המלאך ירושלים
 לשחתה וינחם יהוה אל הרעה
 ויאמר למלאך המשחית בעם רב
 עתה הרף ידך ומלאך יהוה היה עם
 גרן הארונה היבסי: ויאמר דוד
 אל יהוה בראתו ארת המלאך
 המגפה בעם ויאמר הנרי אנכי
 חטאתי ואנכי העויתי ואלה הצאן
 מה עשיתי נא ירחם ביובבית אביו
 ויבא גר אל דוד
 בניס ההוג ויאמר לו עלה הקם
 ליהוה מזבח בגרן ארניה היבסי:

אלכסה
 P
 אלכסה
 P

שמואל ב - חוק

סכום הפסוקים של זה הספר אלף וארבע מאות וששה וסימנו אול
 וסדריו לד וחכיו ונאסה ענל מרכב

והמלך

ספר
שלישי

דור וזן בא בימים ויכסוהו בכנרים
 ולא יחס לו: ויאמרו לו עבדיו
 יבקשו לאדני המלך נערה בתולה
 ועמדרה לפני המלך ותהי לו
 סכנת ושכברה בחיקך וחס לאדני
 המלך: ויבקשו נערה יפה בכל
 צבול ישראל וימצאו את אבישג
 השונמית ויבאו אתה למלך:
 ורנערה יפה עד מאד ותהי למלך
 סכנת ותשרתהו ותלך לא ידעה:
 ואדניה בן חנינל מתנשא לאמר
 אני המלך ויעש לנרכב ופרשים
 וחמשים איש רצים לפניו: ולא
 עצבו אביו מימיו לאמר מדוע
 נכה עשית וגם הוא טוב תאר מאד
 ואתו ילדה אחרי אבשלום:
 והיו דבריו עם יואב בן צרויה ועם
 אביתר הכהן ועזרו אחרי אדניהו:
 וצדוק הכהן ובניו בן יהוידע
 ונתן הנביא ושמעיה ורעי והנבוכים

יש
כלש

התחררה והמלך זקן מאד ואבישג
 השנומית משרת את המלך
 ותקד ברת שבע ותשרתו למלך
 ויאמר המלך מה לך ותאמר לו
 אדני אתה נשבעת ביהוה אלהיך
 לאמתך כי שלמה בנך ימלך אחרי
 והוא ישב על כסאי ועתה הנה
 אדניה מלך ועתה אדני המלך לא
 ידעתי וזבח שור ומריא
 וצאן לרב ויקרא לכל בני המלך
 ולאביתר הכהן ולאב שר הצבא
 ולשלמה עבדך לא קראו ואתה
 אדני המלך עיני כל ישראל עליך
 להגיד להם מי ישב על כסא אדני
 המלך אחרי ויחיה כשכב אדני
 המלך עם אביתר והייתי אני ובני
 שלמה חטאים והנה עוד נרה
 מדרת עם המלך ונתן הנביא באו
 ונידו למלך לאמר הנה נתן הנביא
 ויבא לפני המלך וישתחו למלך
 על אפיו ארצה ויאמר נתן אדני
 המלך אתה אמרת אדניהו ימלך
 כי אחרי והוא ישב על כסאי כי
 יצר היום וזבח שור ומריא וצאן
 לרב ויקרא לכל בני המלך ולשרי
 הצבא ולאביתר הכהן והנם אכלים
 ושתים לפניו ויאמרו יחי המלך
 אדניהו ולי אני עבדך ולצדוק
 הכהן ולבניהו בן יהוידע ולשלמה
 עבדך לא קראו אם מאת

אדני המלך נהיה הדבר הזה ולא
 הודעת את עבדיך מי ישב על כסא
 אדני המלך אחרי ויען המלך
 דוד ויאמר קראו לי לברת שבע
 ותבא לפני המלך ותעמד לפני
 המלך וישבע המלך ויאמר חי
 יהוה אשר פדה את נפשי מכל
 צרה כי כאשר נשבעתי לך
 ביהוה אלהי ישראל לאמר כי
 שלמה בנך ימלך אחרי והוא ישב
 על כסא תחתי כי בן אעשה היום
 הזה ותקד בת שבע אפים ארץ
 ותשתחו למלך ותאמר יחי אדני
 המלך דוד לעלם ויאמר המלך
 דוד קראו לי לצדוק הכהן ולנתן
 הנביא ולבניהו בן יהוידע ויבאו
 לפני המלך ויאמר המלך להם
 קחו עמכם את עבדי אדניכם
 והרכבתם את שלמה בני עלי
 הפרדה אשר לי והורדתם אתו
 על גחון ומשח אתו שם צדוק
 הכהן ונתן הנביא למלך על ישראל
 ותקעתם בשופר ואמרתם יחי המלך
 שלמה ועליתם אחריו וביא
 וישב על כסאו והוא ימלך תחתי
 ואתו צויתו להיות נגיד על ישראל
 ועל יהודה ויען בניהו בן
 יהוידע את המלך ויאמר אמן בן
 יאמר יהוה אלהי אדני המלך
 כאשר היה יהוה עם אדני המלך

Handwritten scribbles in the top left margin.

Handwritten note: (א) 22

Handwritten note: עבד ליהוה

36

P

37

Handwritten mark at the bottom left corner.

כן יהי עם שלמה ויבדל את כסאו
 מכסא אדני המלך דוד וירד
 צדוק הכהן ונתן הנביא ובניהו בן
 יהוידע והכרתי והפלתי וירפבו את
 שלמה על פדנת המלך דוד וילכו
 אתו על בניהו ויקח צדוק הכהן
 את קרן השמן מן האהל וימשח
 את שלמה ויתקעו בשופר ויאמרו
 כל העם יהי המלך שלמה ויעלו כל
 העם אחריהם והעם מחללים בחללים
 ושמים שמה גדולה ותבקע
 הארץ בקולם וישמע אדניהו וכל
 הקראים אשר אתו והם כלו לאכל
 וישמע יואב את קול השופר ויאמר
 מדוע קול הקריה הזו עורנו
 מדבר והנה יונתן בן אביתר הכהן
 בא ויאמר אדניהו בא כי איש חיל
 אתה וטוב תבשר ויען יונתן ויאמר
 לאדניהו אבל אדנינו המלך דוד
 המליך את שלמה וישלח אתו
 המלך ארת צדוק הכהן וארת נתן
 הנביא ובניהו בן יהוידע והכרתי
 והפלתי וירפבו אתו על פדנת
 המלך וימשחו אתו צדוק הכהן
 ונתן הנביא למלך בניהו ושלום שם
 שמים ותהם הקריה הוא הקול
 אשר שמעתם וגם ישב שלמה על
 כסא המלוכה וגם באו עבדי המלך
 לברך את אדנינו המלך דוד לאמר
 ייטיב אלהיך ארת שם שלמה

למים פ

משמך ויבדל את כסאו מכסאך
 וישתחו המלך על המשכב וגם
 ככה אמר המלך ברוך יהוה אלהי
 ישראל אשר נתן היום ישב על
 כסאו ועני ראותו ויחרדו ויקמו כל
 הקראים אשר לאדניהו וילכו איש
 לדרך ואדניהו ירא מפני שלמה
 ויקם וילך ויחזק בקרנות המזבח
 ויבדל את שלמה לאמר הנה אדניהו
 ירא את המלך שלמה והנה אחו
 בקרנות המזבח לאמר ישבע לי
 כיום המלך שלמה אם ימית את
 עבדו בחרב ויאמר שלמה אם
 יהיה לבן חיל לא יפל משערתו
 ארצה ואם רעה תמצא בו ומתו
 וישלח המלך שלמה וירדהו מעל
 המזבח ויבאו וישתחו למלך שלמה
 ויאמר לו שלמה לך לביתך
 ויקרבו וימידוד למות
 ויצו את שלמה בנו לאמר אנכי
 הלך בדרך כל הארץ וחוקת וחיות
 לאישו ושמרת ארת משמרת
 יהוה אלהיך ללכת בדרכיו לשמר
 חקתיו ומצותיו ומשפטיו ועדותיו
 ככתוב בתורת משה למען תשכיל
 ארת כל אשר תעשה וארת כל
 אשר תפנה שם למען יקם יהוה
 ארת דברו אשר דבר על לאמר
 אם ישמרו בניך את דרכם ללכת
 לפני באמת נכל לבבם וככל

נפשם

ותאמר דבר ויאמר את ידעת כי עו
 לי היתה המלוכה ועלי שמו כל
 ישראל פניהם למלך ותסב המלוכה
 ותהי לאחיבי מיהוה היתה לו
 ועתה שאלה אחת אנכי שא מאתך
 אל תשבי ארץ פני ותאמר אליו לספר
 דבר ויאמר אמרו נא לשלמה
 דהמלך כי לא ישיב את פניך ויתן
 לי את אבישנה השנמית לאשה
 ותאמר בת שבע טוב אנכי אדבר
 עליך אל המלך ותבא בת
 שבע אל המלך שלמה לדבר לו
 על אדניהו ויקם המלך לקראתה
 וישתחו לה וישב על כסאו וישם
 כסא לאם המלך ותשב לימני
 ותאמר שאלה אחת קטנה אנכי
 שאלת מאתך אל תשב את פני
 ויאמר לה המלך שאלו אמי כי לא
 אשיב את פניך ותאמר יתן את
 אבישנה השנמית לאדניהו ויחוק
 לאשה ויען המלך שלמה ויאמר
 לאמו ולמה את שאלת את אבישנה
 השנמית לאדניהו ושאלו את
 המלוכה כי הוא אחי הנדול ממני
 ולו ולאביתר הכרין וליואב בן
 צרויה וישבע המלך שלמה ביהוה
 לאמר כה יעשה לי אלהים וכרה
 יוסף כי בנפשו דבר דנהו את
 הדבר הזה ועתה חיה יהוה אשר
 הכינני ויושיבני על כסא דוד אבי

נפשו לאמר לא יכרת לך גיש
 מעל כסא ישראל וגם אתה ידעת
 את אשר עשה לי יואב בן צרויה
 אשר עשה לשני שרי צבאות
 ישראל לאבנר בן נר ולעמשא בן
 יתור והרגם וישם דמי מלחמה
 בשלם ויתן דמי מלחמה בהגרתו
 אשר במתניו ובנעלו אשר ברגליו
 ועשית כחכתך ולא תורד שיבתו
 בשלם שאל ולבני ברזלי הגלעדי
 תעשה חסד והיו באכלי שלחך
 פירך קרבו אלי בברחי מפני א
 אבשלום אחיך והנה עמך שמעי
 בן גרא בן חימיני מבחרים והוא
 קללני קללה נמרצת ביום לכתו
 מחנים והוא ירד לקראתי הירדן
 ואשבע לו ביהוה לאמר אם אמי תך
 בחרב ועתה אל תנקהו כי איש
 חכם אתה וידעת את אשר תעשה
 לו והורדת את שיבתו בדם שאול
 וישכב דוד עם אביתו ויקבר בעיר
 דוד והימים אשר מלך
 דוד על ישראל ארבעים שנה
 בחברון מלך שבע שנים ובירושלם
 מלך שלשים ושלש שנים
 ושלמה ישב על כסא דוד אביו ותכן
 מלכתו מאד עבדו ויבא
 אדניהו בן חזית אל בת שבע אם
 שלמה ותאמר השלום כבוד ויאמר
 שלום ויאמר דבר לי אלהך

וְאִשֶּׁר עָשָׂה לִי בֵּית כְּאִשֶּׁר דִּבֶּר בְּנֵי
 הַיּוֹם וַיִּמָּת אֲדֹנָיָהוּ וַיִּשְׁלַח הַמֶּלֶךְ
 שְׁלֹמֹה בֶן־בְּנֵיהוּ בֶן־יְהוֹרֵדַע וַיִּפְגַּע
 בּוֹ וַיִּמָּת׃ וְלֹא־בִיתֵר הִכְהִין אִמֶּר
 הַמֶּלֶךְ עָנַתְתָּ לִּךְ עַל־שְׂרִיף בְּנֵי־אִישׁ
 מוֹת אֲתָהּ וְבוֹיֹס הַזֶּה לֹא אֲמִיתְךָ בִּי
 דְשֹׂאת אֶת־אֲרוֹן אֲדֹנָי יְהוִה לִפְנֵי
 דוֹר אֲבִי וְכִי הִרְזַעְנִית כָּל־אֲשֶׁר־
 הִתְעַנָּה אֲבִי וַיִּנְרַשׁ שְׁלֹמֹה אֶת־
 אֲבִיתֶר מִחַיִּית כִּתּוֹן לִיהוִה לְמַלְכֵּנוּ
 אֶת־דִּבְרֵי יְהוִה אֲשֶׁר דִּבֶּר עַל־בֵּית
 עָלִי בְשִׁלְחִי׃

שם
ס

וְהַשְּׁמֵעָה בָּאָה עַד־יֹאבָב בְּנֵי־יֹאבָב
 נָטָה אַחֲרָי אֲדֹנָי וְאַחֲרָי אֲבִשׁ לְשׁוֹם
 לֹא־נָטָה וַיָּנֶס יֹאבָב אֶל־אֶחָל יְהוִה
 וַיְחַזֵּק בְּקִרְנוֹת הַמּוֹזֵבֹת׃ וַיֵּבֶד לְמֶלֶךְ
 שְׁלֹמֹה בְּנֵי־נֶס יֹאבָב אֶל־אֶחָל יְהוִה
 וְהִנֵּה אֶצֶל הַמּוֹזֵבֹת וַיִּשְׁלַח שְׁלֹמֹה
 אֶת־בְּנֵיהוּ בֶן־יְהוֹרֵדַע לֵאמֹר לֵךְ פֹּגַע
 בּוֹ׃ וַיָּבֹא בְּנֵיהוּ אֶל־אֶחָל יְהוִה
 וַיֹּאמֶר אֵלָיוּבָה אֶמֶר הַמֶּלֶךְ צֵא
 וַיֹּאמֶר לֹא־בִי־פָה אֲמוֹת וַיֵּשֶׁב בְּנֵיהוּ
 אֶת־הַמֶּלֶךְ דִּבֶּר לֵאמֹר כֹּה־דִבֶּר
 יֹאבָב וְכֹה עָנִינוּ׃ וַיֹּאמֶר לוֹ הַמֶּלֶךְ
 עֲשֵׂה כְּאִשֶּׁר דִּבֶּר וּפְגַע בּוֹ וּקְבַרְתּוּ
 וְחִסְרִית דְּמֵי הַנֶּס אֲשֶׁר שָׁמַךְ יֹאבָב
 מֵעָלַי וּמֵעַל בֵּית אֲבִי׃ וַחֲשִׁיב
 יְהוִה אֶת־דְּרָמוֹ עַל־דְּאִישׁוֹ אֲשֶׁר פִּגַּע
 בְּשֹׁנֵי אַנְשֵׁי צִדְקוֹם וּטְבוּבוֹם מִמֶּנּוּ
 וַחֲרָנֶם בְּחָרָב וְאֲבִי דָוִד לֹא יָדַע אֶת

ב
ג

יֹאבָב בְּדָנֶר שֶׁר צָבָא יִשְׂרָאֵל וְאֶת־
 עַמְשָׂא בֶן־יֵתֶר שֶׁר צָבָא יְהוּדָה׃ וַיָּבֹאוּ
 וַיִּשְׁכְּנוּ דְמֵיהֶם בְּרֵאשִׁי יֹאבָב וּבְרֵאשִׁי
 זִרְעוֹ לְעֵלָם וּלְדָד וְלֹדֵרֵנוּ וּלְבִיתָנוּ
 וּלְכַסְאֵי יְהוִה שְׁלוֹם עַד־עוֹלָם מִעַם
 יְהוִה׃ וַיַּעַל בְּנֵיהוּ בֶן־יְהוֹרֵדַע וַיִּפְגַּע
 בּוֹ וַיִּמָּתְהוּ וַיִּקְבֵּר בְּבֵיתוֹ בְּמַדְבָּר׃
 וַיִּתֵּן הַמֶּלֶךְ אֶת־בְּנֵיהוּ בֶן־יְהוֹרֵדַע
 תַּחְתָּיו עַל־הַצָּבָא וְאֶת־צִדְקָה הִכְהִין
 נֶתַן הַמֶּלֶךְ תַּחַת אֲבִיתָיו׃ וַיִּשְׁלַח
 הַמֶּלֶךְ וַיִּקְרָא לְשִׁמְעוֹ וַיֹּאמֶר לוֹ בְּנֵה
 לִי בֵית בִּירוּשָׁלַם וַיִּשְׁכַּת שָׁם וְלֹא־
 תֵצֵא מִשָּׁם אֲנָה וְאֲנָה׃ וְהִירָאִי
 בַּיּוֹם צֹאתְךָ וְעֵבַרְתָּ אֶת־נְהַל קְדֻרוֹן
 יָדַע תִּדַע בְּנֵי מוֹת תָּמוּת דְּמֵךְ יְהוִה
 בְּרֵאשִׁי׃ וַיֹּאמֶר שִׁמְעִי לְמֶלֶךְ
 טוֹב הַדִּבֶּר כְּאִשֶּׁר דִּבֶּר אֲדֹנָי הַמֶּלֶךְ
 כִּן וַעֲשֵׂה עֲבֹד וַיֵּשֶׁב שִׁמְעִי בִּירוּשָׁלַם
 יָמִים רַבִּים׃
 וַיְהִי מִקֵּץ שְׁלֹשׁ שָׁנִים וַיִּבְרְחוּ שְׁנַיִם
 עֲבָדִים לְשִׁמְעִי אֶל־אֲכִישׁ בֶּן־מַעֲכָה
 מֶלֶךְ גֵּת וַיִּגְדּוּ לְשִׁמְעִי לֵאמֹר הִנֵּה
 עֲבָדֶיךָ בָּנוּ׃ וַיִּקָּם שִׁמְעִי וַיַּחְבֹּשׁ
 אֶת־חֲמֹרוֹ וַיֵּלֶךְ בְּתֵרֵהוּ אֶל־אֲכִישׁ
 לְבַקֵּשׁ אֶת עֲבָדָיו וַיִּלְכָּד שְׁמֹנֶה וַיָּבֹא
 אֶת עֲבָדָיו מִנֵּת׃
 וַיִּבֶן לְשִׁלְמֹה בֵּית־הַלֵּךְ
 שִׁמְעִי מִירוּשָׁלַם וַתֵּשֶׁב וַיִּשְׁלַח
 הַמֶּלֶךְ וַיִּקְרָא לְשִׁמְעִי וַיֹּאמֶר אֵלָיו
 הֲלוֹא הִשְׁבַּעְתִּיךָ בַּיּוֹהֵי וַאֲנִי בֶן־
 לֹא־אֶמֶר

ס

לאמר ביום צאתך והלכת אנה
 ואנה ידע תדע כי מורת תמורת
 ותאמר אלי טוב הדבר שמעתי
 ומדוע לא שמרת את שבעת יהוה
 ואת המצוה אשר צויתי עליך
 ויאמר המלך אל שמעני אלה ידעת
 את כל הרעה אשר ידע לבבך אשר
 עשית לדוד אבי והשיב יהוה את
 רעתך בראשך והמלך שלמה
 ברוך וכסא דוד יהיה נכון לפני
 יהוה עד עולם ויצו המלך את
 בניו בן יהוידע ויצא ופגע בו וימת
 והממלכה נכונה ביד שלמה
 ותחתן שלמה את

פרעה מלך מצרים ויקח את ברת
 פרעה ויביאה אל עיר דוד עד פלתו
 לבנות את ביתו וארת בית יהוה
 ואת חומת ירושלם סביב
 העם מזבחים בבמורת פי לא נבנה
 בית לשם יהוה עד הימים ההם

ויאתב שלמה את
 יהוה ללכת בחקורת דוד אביו רק
 בבמות הוא מזבח ומקמיו וילך
 המלך ובענה לזבח שם כיהי
 הבמה הנדולה אלף עלות יעלה
 שלמה על המזבח ההוא

בנבעזר נראה יהוה אל שלמה
 בחלום הלילה ויאמר אלזים שאל
 מה אתן לך ויאמר שלמה אתה
 עשית עם עבדך דוד אבי חסד גדול

כאשר הלך לפניך באמת ובצדקה
 וכישרת לבב עמך ותשמר לו את
 החסד הגדול הזה ותתן לו בן וישב
 על כסאו ביום החתן ועתה יהוה
 אלהי אתה המלכת ארת עבדך
 תחת דוד אבי ואנכי נער קטן לא
 אדע צאת ובאו ועבדך ברתוך
 עמך אשר בחרת עס רב אשר לא
 יפנה ולא יפגר מרוב ונתת
 לעבדך לב שמע לשפט את עמך
 לדחיקין בין טוב לרע כי מי יוכל
 לשפט את עמך הכבוד הזה ויטב
 הדבר בעיני אדני כי שאל שלמה
 את הדבר הזה ויאמר אלהים
 אלי ויען אשר שאלת ארת הדבר
 הזה ולא שאלת לך ימים רבים
 ולא שאלת לך עשר ולא שאלת
 נפש איביך ושאלת לך הביול שמע
 משפט הנה עשיתי כדברך הנה
 נתתי לך לב חכם ונכון אשר כמוב
 לא תיתן לפניך ואחריו לא יקום
 כמותו וגם אשר לא שאלת נתתי
 לך גם עשר ננס כבוד אשר לא
 היה כמותו איש במלכים כל ימיו
 ואסתלך בררכי לשמר חקי ומצותי
 כאשר הלך דוד אביו והארכתו
 את ימיו ויקח שלמה והנה
 חלום ויבוא ירושלם ועמד לפני
 ארון ברית יהוה ועל עלות ועש
 שלמים ועש משתה לכל עבדיו

ס' ע"ט

10
134

או תבאנה שתים נשים זנות אל
המלך ותעמדנה לפניו ותאמר
האשה האחת כי אדני אני והאשה
הזאת ישבות בבית אחר ואלך
עמך בביתו ויהי ביום השלישי
ללדתי ותלך גם האשה הזאת
ואנחנו חדרו איך זר אתנו בבית
זולתי שתים אנחנו בבית וימת בין
האשה הזאת לילה אשר שכברה
עליו ותקם בתוך הלילה ותקח
את בני מאצלי ואמתך שנה ו
נתשפיעהו בחיקה ואת בנה המת
השכיבה בחיקי ואקם בבקר
להניק את בני והנה מת ואתבונן
אליו בבקר והנה לא היה בני אשר
ללדתי ותאמר האשה האחרת לא
כי בני החי ובנד המת וזאת אמרת
לא כי בנד המת ובני החי ותדברנה
לפני המלך ותאמר המלך וזאת
אמרת זה בני החי ובנד המת וזאת
אמרת לא כי בנד המת ובני החי
ויאמר המלך קחו לי
חרב וביאו החרב לפני המלך
ויאמר המלך נזרו אותי הילד החי
לשנים ותנו את החצי לאחת ואת
החצי לאחת ותאמר האשה אשר
דבנה החי אל המלך כי נכמרו
רחמיה על בנה ותאמר כי אדני
תנו לה את הילוד החי והמת אל
תמיתהו וזאת אמרת גם לי גם לך

לא יהיה נזרו ויען המלך ויאמר
תנו לה את הילוד החי והמת לא
תמיתהו היא אמו וישמעו
כל ישראל את המשפט אשר שפט
המלך וראו מפני המלך כי ראו כי
חכמת אהים בקרבו לעשות משפטו
ויהי המלך שלמה מלך על כל
ישראל ויבן **ב** בית **א** אלה השרים
אשר לו ועוריהו בן צדוק הפהן
אליהרץ ואחיה בני שישא ספרים
יחושפט בן אחילוד המזכיר
ובניהו בן יהוידע על הצבא וצדוק
ואביתר כהנים ועוריהו בן נתן על
הנצבים וזכור בן נרתי כהן רעה
המלך ואחישר על הבית ואדניהם
בן עבדא על המס
ולשלמה שנים עשר נצבים על כל
ישראל וכלכלו את המלך ואת
ביתו חדש בשנה יהודה על אחד
לכלכל ואלה שמותם
בן חור בחר אפרים בן דקר במקן
ובשעלבים ובית שמש ואילון בית
חנן בן חסד בארבות לו שכה וכל
ארץ חפר בן אבינרב כל נפת
דאר ספרת ברת שלמה היתה לו
לאשה בענא בן אחילוד תענך
ומנדו וכל בירת שאן אשר גאזל
צרתנה מתחת לירעאל מבית שאן
עד אבל מחולה עד מעבר לוקמעם
בן גבר ברמות נלעד לו חות ואור

סאחל ק

בן מנשה אשר בגלעד לו חבל ארוב אשר בבשן ששים ערים גדלות חומה ובריח נחשת ואחינרב בן עדוא מחנמיה אחימעץ בנפתלי נם הוא לקח את בשמת בת שלמה לאשה: בענא בן דושי באשר

הנצבים האלה את המלך שלמה ואת כל הקרב אל שלחן המלך שלמה איש חדש לא יעדרו דבר והשערים והתבן לסוסים ולרכש יבאו אל המקום אשר יהיה שם איש כמשפטו:

ובעלותו יהושפט בן פרוח ביששכר שמעי בן אלה בבנימין גבר בן ארי בארץ גלעד ארץ סיחון מלך האמרי וענמלך הבשן ונציב אחד אשר בארץ יהודה וישראל רבים כחול אשר על-הים לרב אכלים ושתים ושמיים ושלמה היה מושל בכל הממלכות מן הנהר ארץ פלשתים ועד גבול מצרים מנשים מנחה ועבדים את שלמה כל ימי חייו: ויהי לחם

ויתן אלהים חכמה לשלמה ותבונה הרבה מאד ורחב לב כחול אשר על שפת הים ותרב חכמת שלמה מחכמת כל בני קדם ומכל חכמת מצרים: ויחכם מכל האדם מאיתן האזרחי ויהימן וכלכל ורדע בני מחול ויהי שמו בכל הנזים סביב: וידבר שלשת אלפים משל ויהי שירו חמשה ואלף: וידבר על העצים מן הארץ אשר בלבנון ועל האזוב אשר יצא בקיר וידבר על הבהמה ועל העוף ועל הרמש ועל הדגים: ויבאו מכל העמים לשמע את חכמת שלמה מאת כל מלכי הארץ אשר שמעו את-חכמתו:

שלמה ליום אחד שלשים כרסלת וששים כר קמח: עשרה בקר כראים ועשרים בקר רעי ומאה צאן לבר מאיל וצבוי וחמור וברבורים אבוסים: כי הוא רדה בכל עבר הנדר מתפסח ועד עזה בכל מלכי עבר הנדר ושלום היה לו מכל עבריו מסביבו וישב יהודה וישראל לבטח איש תחת נפנו ותחת תאנתו מדין ועד באר שבע כל ימי שלמה: ויהי לשלמה ארבעים אלף ארות סוסים למרכבו ושנים עשר אלף פרשים: וכלכלו

וישלח חירם מלך צור את עבדיו אל שלמה כי שמע כי ארתו משחו למלך תחרת אביהו כי אהב היה חירם לרדוד כל הימים: וישלח שלמה אל חירם לאמר: אתה ידעת את דוד אבי כי לא יכל לבנות בית ליש יהודה אל היו מפני חמלחמה אשר סבבה

ה

כ

עדתת יהוה אתם תחת פפות רגליו
ועתה הניח יהוה אלהי לי מסביב
אין שטן ואין פנער עו והנני אמר
לבנות בית לשם יהוה אלהי באשר
דבר יהוה אל דוד אבי לאמר בנדך
אשר אתן תחתיך על כסאך הוא
יבנה הבית לשמי ועתה צוה
ויברתו לי ארזים מן הלבנון ועברי
יהיו עם עבדיך ושכר עבדיך אתן
לך ככל אשר תאמר כי אתה ידעת
כי אין בנו איש ירע לברת עציים
בצרנים ויהי כשמע חירם את
דברי שלמה וישמח מאד ויאמר
ברוך יהוה היום אשר נתן לדוד בן
דכס על העם הרב הזה וישלח
חירם אל שלמה לאמר שמעתי את
אשר שלחת אלי אני אעשה את
כל חפצך בעצי ארזים ובעצי ב
ברושים ועברי ירדו מן הלבנון ומה
ואני אשימם דברות בים עד המקום
אשר תשלח אלי ונפצתים שם
ואתה תשא ואתה תעשה את חפצי
לתת לחם ביתי ויהיו חירום נתן
לשלמה עצי ארזים ועצי ברושים
כל חפצו ושלמה נרנן לחירם
עשרים אלף כר חטים מבלת לביתו
ועשרים כר שמן כתורת כהיתן
שלמה לחירם שנה בשנה
ויהוה נתן חכמה לשלמה
באשר דבר לו ויהי שלם בין חירם

ובין שלמה ויברתו ברית שניהם
ועל המלך שלמה מס מכל ישראל
ויהי המס שלשים אלף איש
וישלחם לבנונה עשרת אלפים
בהדש חליפות חדש יהיו בלבנון
שנים חדשים בביתו ואדניכם על
המס ויהי לשלמה
שבעים אלף נשא סבל ושמונים אלף
הצב בהר לבר משרי הנצבים
לשלמה אשר על המלאכה שלשת
אלפים ושלוש מאות הודים בעם
העשים במלאכה
ויצו המלך ויסעו
אבנים גדולות אבנים יקרות ליסד
הבית אבני גזית ויפסלו בני
שלמה ובני חירום והגבילים וכינו
העצים והאבנים לבנות הבית
ויהי בשמונים שנה
וארבע מאות שנה לצאת בני
ישראל מארץ מצרים בשנה
הרביעית בחדש זו הוא החדש
השני למלך שלמה על ישראל ויבן
הבית ליהוה והבית אשר בנה
המלך שלמה ליהוה ששים אמה
ארכו ועשרים רחבו ושלשים אמה
קומתו והאולם על פני היכל
הבית עשרים אמה ארכו על פני
רחב הבית עשר באמה רחבו על
פני הבית ויעש לבית חלוני שקפים
אטמים ויבן על קיר הבית יצוע
סביב

סביב את קירות הבית סביב
 להיכל ולדביר ועש צלעות סביב
 היצוץ התחתונה חמש באמה
 רחבה והתיכונה שש באמה רחבה
 והשלישית שבע באמה רחבה כי
 מנורות נתן לבית סביב חוצה
 לבלתי אחז בקירות הבית והבית
 בהבנתו אכן שלמה מסע נבנה
 ומקבות והנהו כל כלי ברזל לא
 נשמע בבית בהבנתו פתח הצלע
 התיכונה אל פתח הבית הימנית
 וכלולים יעלו על התיכונה ומן
 התיכונה אל השלישית ויבן את
 הבית ויכלהו ויספן את הבית גבים
 ושדרת בארזים ויבן את היצוץ
 על כל הבית חמש אמות קמרתו
 ויחזו את הבית בעצי ארזים
 ויהי דבר יהוה אל שלמה
 לאמר הבית הזה אשר אתה
 בנה אם תלך בחקתי ואת משפטי
 תעשה ושמרת את כל מצוותי
 ללכת בהם והקימתי את דברי
 אתך אשר דברתי אל דוד אביך
 ושכנתי בתוך בני ישראל ולא אעזב
 את עמי ישראל *עו פסוק*
 ויבן שלמה את הבית ויכלהו
 ויבן את קירות הבית מביתו
 בצלעות ארזים מקרקע הבית עד
 קירות הספן צפה עץ מבית ויצף
 את קרקע הבית בצלעות ברזשים

ויבן את עשרים אמה מירדותי *מירדותי*
 והבית בצלעות ארזים מן הקרקע
 עד הקירות ויבן לו מבית לדביר
 לקדש הקדשים וארבעים באמה
 היה הבית הוא ההיכל לפניו וארז
 צל הבית פנימה מקלעת פקעים
 ופטורי צצים הכל ארוזין אכן
 נראהו ודביר בתוך הבית מפנימה
 הכין לתת שם את ארון ברית
 יהוה ולפני הדביר עשרים אמה
 ארך ועשרים אמה רחב ועשרים
 אמה קומתו ויצפהו זהב סגור ויצף
 מזהב ארוז ויצף שלמה את
 הבית מפנימה וזהב סגור ויעפר
 ברתיקות זהב לפני הדביר ויצפהו
 זהב ואת כל הבית צפהו זהב
 עד תום כל הבית וכל המזבח
 אשר לדביר צפהו זהב ויעש
 בדביר שני כרוכים עצי שמן עטר
 אמות קומתו וחמש אמות כנף
 הכרוב האחרת וחמש אמות כנף
 הכרוב השנית עשר אמות מקצות
 כנפיו ועד קצות כנפיו ועשר
 באמה הכרוב השני מדה אחרת
 וקצב אחר לשני הכרובים
 קומת הכרוב החד עשר באמה *כס*
 וכן הכרוב השני ויתן את הכרוכים
 בתוך הבית הפנימי ויפרשו את
 כנפי הכרובים והתנע כנף החד
 בקיר וכנף הכרוב השני נגעת בקיר

ככתובות

השני וכנפיהם אל תוד הבית נבעת
 בנף אל כנף ויצף את הכרובים
 זהב ואת כל קירות הבית מסבי
 קלע פתוחי מקלעות כרובים ו
 ותמרות ופטורי צצים מלפנים
 5 ולחיצון ואת קרקע הבית צפה זהב
 לפנימה ולחיצון ואת פתח הדביר
 עשה דלתות עצי שמן האיל מוזות
 חמשות ושת דלתות עצי שמן
 וקלע עליהם מקלעות כרובים
 ותמרת ופטורי צצים וצפה זהב וידר
 על הכרובים ועל התמרות את
 הזהב וכן עשה לפתח ההיכל
 מוזות עצי שמן מאת רבעית
 ושת דלתות עצי כרושים שני
 צלעים הדלת האחת נלילים ושני
 5 קלעים הדלת השנית נלילים וקלע
 כרובים ותמרות ופטורי צצים וצפה
 זהב מישר על המהקה ויבן את
 החצר הפנימית שלשה טורי גזית
 וטור כרתת ארנים בשנה הרביעת
 יסד בית יהוה בירח זו ובשנה
 האחת עשרה בירח בול הוא החדש
 השמיני בלח הבית לכל דבריו
 ולכל משפטו ויבנהו שבע שנים
 ואת ביתו בנה שלמה שלש
 עשרה שנה ויכל את כל ביתו ויבן
 את בית יער הלבנון מאה אמה
 ארבו וחמשים אמה רחבו ושלושים
 אמה קומתו על ארבעה טורי עמודי

בנות
 אקס
 יו

ארזים וכרתות ארזים על העמודים
 וספן בארז ממעל על הצלעות
 אשר על העמודים ארבעים וחמשה
 חמשה עשר הטור ושקפים שלשה
 טורים ומחזור אל מחזור שלש
 פעמים וכל הפתחים והמוזות
 רבעים שקף וטול מחזה אל מחזה
 שלש פעמים ואת אולם העמודים
 עשה חמשים אמה ארבו ושלושים
 אמה רחבו ואולם על פניהם
 ועמודים ועב על פניהם ואולם
 הפסא אשר ישמש שם אולם משפט
 עשה וספן בארז מהקרקע עד
 הקרקע וביתו אשר ישב שם
 חצר האחרת מבית לאולם כמעשה
 הזה היה ובית עשה לבית פרעה
 אשר לקח שלמה באולם הזה וכל
 האלה אבנים יקרות במדות גזית
 מנררות במנרה מבירת ומחוז
 סיני טי
 וממסד עד הטפחות ומחוז עד
 החצר הגדולה ומסד אבנים
 יקרות אבנים גדולות אבני עשר
 אמות ואבני שמנה אמות
 ומלמעלה אבנים יקרות במדות
 גזית וארז ויחצר הגדולה סביב
 שלשה טורים גזית וטור כרתות
 ארזים ולחצר בית יהוה הפנימית
 ולאולם הבית
 וישלח המלך שלמה ויקח
 את חירם מצור בן אשה אלמנה

דסטריה
 יקה

ראש העמודים מעשה שושן ותתם
מלאכת העמודים:

ויעש את הים מוצק עשר באמה
משפתו עד שפתו ענל סביב ו
וחמש באמה קומתו וקוה שלשים
באמה יסב אתו סביב: ופקעים
מתחת לשפתו סביב סבבים אתו
עשר באמה מקפים את הים סביב
שני טורים הפקעים יצקים ביצקתו
עמד על שני עשר בקר שלשה כה

פנים צפונה ושלשה פנים ומה
ושלשה פנים ננבה ושלשה פנים
מזרחה והים עליהם מלמעלה וכל
אחריהם ביתה ועביו טפח ושפתו
במעשה שפת כוס פרח שושן
אלפים בת יכיל:

ויעש את המכונות עשר
נחשת ארבע באמה ארך המכונה
האחת וארבע באמה רחבה ושלש
באמה קומתה: וזה מעשה
המכונה מסגרות להם ומסגרת בין
השולבים: ועל המסגרות אשר
בין השלבים אריות בקר וכרובים
ועל השלבים בן ממעל ומתחת
לאריות ולבקר ליות מעשה מורד:
וארבעה אופני נחשת למכונת
האחת וסרני נחשת וארבעה פעמתי
כתפת להם מתחת לכיל הכתפורת
יצקות מעבר איש ליות: ופיהו
מבית לכתרת ומעלה באמה ופיהו

הוא ממטה נפתלי ואביו איש צרי
הרש נחשת וימלא את החכמה
ואת התבונה ואת הדעת לעשות
כל מלאכה בנחשת ויבוא אל
המלך שלמה ויעש את כל מ
טו מלאכתו: ויצר את שני העמודים
נחשת שמנה עשרה אמה קומת
העמוד האחד וחוט שמים עשרה
אמה יסב את העמוד השני ושתי
כתרות עשה לתרת על ראשי ה
העמודים מוצק נחשת חמש אמות
קומת הכתרת האחת וחמש אמות
קומת הכתרת השנית: שבבים
מעשה שבכה גדלים מעשה
שרשרות לכתרת אשר על ראש
העמודים שבעה לכתרת האחת
ושבעה לכתרת השנית: ויעש את
העמודים ושני טורים סביב על
השבכה האחת לכסות את הכתרת
אשר על ראש הרמנים וכן עשה
לכתרת השנית: וכתרת אשר על
ראש העמודים מעשה שושן
באולם ארבע אמות: וכתרת על
שני העמודים גם ממעל מלעפרת
הבטן אשר לעבר שבכה והרמנים
מאתים טרים סביב על הכתרת
השנית: וקם את העמודים לאלם
החיל וקם את העמוד הימני
ויקרא את שמו כי ויקם את העמוד
השמאלי ויקרא את שמו בעז: ועל

יקי
ק

טו

טז

יז

יח

טט

ענל מעשה כן אמרה וחצי האמה
 ונס על פיה מקלעות ומסגרותיהם
 מרבעות לא עגלות: וארבעת
 האופנים למתחת למסגרות וידות
 האופנים במכונה וקומרת האופן
 האחר אמה וחצי האמה: ומעשה
 האופנים במעשה אופן המרפפה
 ידותם ונביהם וחשיהם וחשיהם
 הכל מוצק: וארבע כתפות אל
 ארבע פנות המכונה האחת מן
 המכנה כתפיה: ובראש המכונה
 חצי האמה קומרה ענל סביב ועל
 ראש המכנה ידמיה ומסגרתיה
 ממנה: ויפתח על הלחת ידמיה
 ועל ומסגרתיה רובים אריות
 ותמרת כמעור איש וליות סביב:
 כזאת עשה את עשר המכנות מוצק
 אחד מדה אחת קצב אחד לכל הנה
 ועש עשרה ביצרות
 נחשת ארבעים ברת יכיל ריפיו
 האחד ארבע באמה הפיור האחד
 פיור אחד על המכונה האחת
 לעשר המכנות: ויתן את המכנות
 חמש על כתף הבית מימין וחמש
 על כתף הבית משמאל ואת הים
 נתן מכתף הבית הימנית קדמה
 ממול נגב:
 ועש חירום את הפירות ואת
 היעים ואת המזוקות ויכל חירום
 לעשות את כל המלאכה אשר

17

18

טכטט
כנעו

הוא הנה

עשה למלך שלמה בית יהוה:
 עמרים שנים ונלת הכתרת אשר
 על ראש העמודים שתיים והשבכות
 שתיים לכסורת את שתי גלות
 הכתרת אשר על ראש העמודים:
 ואת הרפנים ארבע מאות לשתני
 השבכות שני טורים רפנים לשבכה
 האחת לכסורת את שתי גלות
 הכתרת אשר על פני העמודים ואת
 המכנות עשר ואת הכית עשרה
 על המכנות ואת הים האחד ואת
 הבקר שנים עשר תחת הים: ואת
 הסירות ואת היעים ואת המזוקות
 ואת כל הכלים האהל אשר עשה
 חירום למלך שלמה בית יהוה נ
 נחשת מרמט: בכפר הירן יצקם
 המלך במעבה האדמה בין סכורת
 ובין צרתו: וינח שלמה את כל
 הכלים מרב מאד מאד לא נחקר
 משקל הנחשת: ועש שלמה את
 כל הכלים אשר בית יהוה את
 מזבח הזהב ואת השלחן אשר עליו
 להם הפנים זהב: ואת המנרות
 חמש מימין וחמש משמאל לפני
 הדביר זהב סגור והפרח והנרות
 והמלקחים וזכוהספות והמזמרות
 והמזוקות והכפות והמחנות זהב
 סגור והפתות לדלתות הכית
 הפנימי לקדש הקדשים לדלת
 הכית לחיכל זהב: ער כנעו
 ותשלם

טט

טכטט

המלך
שלמה
בית
יהוה

ותשלם כל המלאכה אשר עשה
המלך שלמה בית יהוה ויבנה
שלמה את קדשיו דוד אביו את
הכסף ואת הזהב ואת הכלים נתן
באצרות בית יהוה:

ח

אז יקהל שלמה את זקני
ישראל ואת כל רשי המשורות
נשיי האבות לבני ישראל אל
המלך שלמה ירושלם להעלות את
ארון ברית יהוה מעיר דוד היא
ציון ויקהל אל המלך שלמה כל
איש ישראל בירח האתנים בחג
הוא החדש השביעי ויבאו כל
זקני ישראל וישאו הכהנים את
הארון ויעלו את ארון יהוה ואת
אהל מועד ואת כל כלי הקודש
אשר באהל ועלו אתם הכהנים
והלויים והמלך שלמה וכל עדת
ישראל הנועדים עליו אתו לפני
הארון מזבחים צאן ובקר אשר לא
יספרו ולא ימנו מהב: ויבאו
הכהנים את ארון ברית יהוה אל
מקומו אל דביר הבית אל קדש
הקדשים אל תחת כנפי הכרובים
כי הכרובים פרשים כנפים אל מקום
הארון ויסנו הכרובים על הארון
ועל בריו מלמעלה ויגריכו
הכרובים וראו ראשי הכרובים מן
הקדש על פני הדביר ולא יראו
החיצות וירחו שם עד תום יהוה:

אין בארון רק שני לחות האבנים
אשר הנה שם משה נחרב אשר
ברח יהודה עם בני ישראל בצאתם
מארץ מצרים ויהי בצאת הכהנים
מן הקדש והענין מלא את בית
יהוה: ולא יכלו הכהנים לעמד
לשרת מפני הענין כי מלא כבוד
יהוה את בית יהוה:

אז אמר שלמה יהוה
אמר לשכנ בערפלו בנה בניתי
בית זבל לך מכוון לשכתך עלומים
ויסב המלך את פניו ויברך את כל
קהל ישראל וכל קהל ישראל
עמדו ויאמר ברוך יהוה אלהי
ישראל אשר דבר בפיו ארת דוד
אביו בידו מלא לאמרו מן היום
אשר הוצאתי את עמי את ישראל
ממצרים לא בחרתי בעיר מכל
שבטי ישראל לבנות בית לחיות
שמי שם ואבחר בדוד לחיות על
עמי ישראל ויהי עם לךב דוד אבי
לבנות בית לשם יהוה אלהי
ישראל ויאמר יהוה אל דוד אבי
וען אשר היה עם לךבך לבנות בית
לשמי הטיבת כי היה עם לךבך:
רק אתה לא תבנה הבית כי אם
בנך הוצאתי לצידי הוא יבנה הבית
לשמי ויקם יהוה את דברו אשר
דבר ואקם תחת דוד אביו אשר
על כסאו ישראל כאשר דבר

למלך

8

המלך

150

עבדך אל המקום הזה: **ו** ושמעת
 אל תחנת עבדך ועמך ישראל אשר
 יתפללו אל המקום הזה ואתה
 תשמע אל מקום שבתך השמים
 ושמעת וסלחת: **ו** את אשר יחטא
 איש לרעהו ונשאבו אלה להאיתו
 ובא אלה לפני מזבח בבית הזה:
 ואתה תשמע השמים ועשית
 ושפטת את עבדיך להרשיע רשע
 לתת דרכו בראשו ולהצדיק צדיק
 לתת לו בצדקתו:

בתנף עמך ישראל לפני אויב אשר
 יחטאו לך ושבו אליך והזרו את
 שמך והתפללו והתחננו אליך בבית
 הזה: ואתה תשמע השמים וסלחת
 לחטאת עמך ישראל והשבתם אל
 הארצה אשר נתת לאבותם:

3 בהעצר שמים

ולא יהיה מטר בי ויחטאו לך
 והתפללו אל המקום הזה והזרו
 את שמך ומחטאתם ישובו כי
 תענם: ואתה תשמע השמים
 וסלחת לחטאת עבדיך ועמך
 ישראל כי תורם את הדרך הטובה
 אשר ילכו בה ונתתה מטר על
 ארצך אשר נתתה לעמך לנחלה:
 רעב כיהיה בארץ דבר
 כיהיה שפון רקון ארבה חסיל
 כיהיה כי יצר לו איבו בארץ שעתו
 כל נגע כל מחלה: כל תפלה

כל

יהוה ואכנה הבית לשם יהוה אלהי
 ישראל: ואשם שם מקום לארון
 אשר שם ברית יהוה אשר ברית עם
 אבותינו בהוציאנו אותם מארץ
 מצרים: ויעמד שלמה לפני מזבח
 יהוה נגד בל קהל ישראל ופרש
 בפיו השמים: ויאמר יהוה אלהי
 ישראל אין כמזבח אלהים בשמים
 מפעל ועל הארץ מתחרת שמר
 הברית והחסד לעבדיך ההלכים
 לפניך בכל לבם: אשר שמרת
 לעבדך דוד אבי ארת אשר דברת
 לו ותדבר בפניך וכידך מלאת כיום
 הזה: ועתה יהוה אלהי ישראל
 שמר לעבדך דוד אבי ארת אשר
 דברת לו לאמר לא יכרת לך איש
 מלפני ישב על כסא ישראל רק אם
 ישמרו בניך את דרכם ללכת לפני
 כאשר הלכת לפני: ועתה אלהי
 ישראל יאמן נא דברך אשר דברת
 לעבדך דוד אבי כי האמנם ישב
 אלהים על הארץ הנה השמים ושמי
 השמים לא יכלפולך אף כי הברית
 הזה אשר בנית: ופנית אל תפלת
 עבדך ואל תחנתו יהוה אלהי לשמע
 אל הנה ואל התפלה אשר עבדך
 מתפלל לפניך היום: להיות עיניך
 פתחת אל הבית הזה לילה ויום אל
 המקום אשר אמרת יהיה שמי שם
 לשמע אל התפלה אשר יתפלל

כס

ו' מלכים

כל תחנה אשר תהיה לכל האדם
 לכל עמך ישראל אשר ידעון איש
 נגע לבכו ופרש כפיו אל הבית הזה
 ואתה תשמע השמים מכון שבתך
 וסלחת ועשית ונתת לאיש ככל
 דרכיו אשר תדע את לבבו כי אתה
 ידעת לבדך את לבב כל בני
 האדם למען יראוך כל הימים
 אשר הם חיים על פני הארמה אשר
 נתתה לאבותינו ונגם אל הנכרי
 אשר לא מעמך ישראל הוא ובני
 מארץ רחוקה למען שמך כי
 ושמעון את שמך הגדול ואת ידך
 החזקה וזרעך הנטויה ובא והתפלל
 אל הבית הזה אתה תשמע
 השמים מכון שבתך ועשית ככל
 אשר יקרא אליך הנכרי למען ידעון
 כל עמי הארץ את שמך ליראה
 ארצך כעמך ישראל ולדעת כי
 שמך נקרא על הבית הזה אשר
 בניתו

כי יצא עמך לפלחמרה על איבו
 בדרך אשר תשלחם והתפללו אל
 יהוה דרך דרור העיר אשר בחרת בה
 והבית אשר בנית לשמך ושמעת
 השמים את תפלתם ואת תחנונם
 ועשית משפטם כי יחטאו לך
 כי אין אדם אשר לא יחטא ואנפת
 כש ונתתם לפני אויב ושבוים
 שביהם אל ארץ האויב רחוקה או

קרובתו והשיבו אל לבם בארץ
 אשר נשבו שם ושבו והתחננו
 אליך בארץ שביהם לאמר חטאנו
 והעונו רשענו ושבו אליך בכל
 לבבם ובכל נפשם בארץ איביהם
 אשר שבו אתם והתפללו אליך
 דרך ארצם אשר נתתה לאבותם
 העיר אשר בחרת והבית אשר
 בנית לשמך ושמעת השמים מכון
 שבתך את תפלתם ואת תחנונם
 ועשית משפטם וסלחת לעמך
 אשר חטאו לך ולכל פשעיהם
 אשר פשעו בך ונתתם לרחמים
 לפני שביהם ורחמם כי עמך
 ונחלתך הם אשר הוצאת ממצרים
 מתוך כור הברזל להיות עיניך
 פתוח אל תחנת עבדך ואל תחנת
 עמך ישראל לשמע אליהם בכל
 קראם אליך כי אתה הובלתם לך
 לנחלה מכל עמיה ארץ כי אשר
 דברת ביד משה עבדך בהוציאך
 את אבותינו ממצרים ארני יהוה

ויהי בכללות שלמה
 להתפלל אל יהוה את כל התפלה
 והתחנה הזאת קם מלפני מזבח
 יהוה מכלע על ברפיו וכפיו פרשות
 השמים ועמד ויברך את כל
 קהל ישראל קול גדול לאמר
 ברוך יהוה אשר נתן מנוחה לעמו
 ישראל בכל אשר דבר לא נפל

בנית

פ

ב

כ

ב

דבר אחד מכל דבר הטוב אשר
 דבר ביד משה עבדו: יהי יהודה
 אלהינו עמנו כגשר הירד עם
 אבותינו אל יעזבונו ואל יטשנו
 להטות לבבנו אליו ללכת בכל
 דרכיו ולשמר מצותיו וחקיו
 ומשפטיו אשר צוה את אבותינו:
 ויהי דברי אלה אשר התחננת
 לפני יהוח קרבים אל יהוה אלהינו
 יומם ולילה לעשות משפט עבדו
 ומשפט עמו ישראל דברי יום ביומו
 למען דעת כל עמי הארץ כי יהוה
 הוא האלהים אין עוד והיה ללבבכם
 שלם עם יהוה אלהינו ללכת בחקיו
 ולשמר מצותיו ביום הזה והפלד
 וכל ישראל עמו זבחים זבח לפני
 יהוה: ויזבח שלמה את זבח
 השלמים אשר זבח ליהוה בקר
 עשרים ושנים אלף וצאן מאה ו
 ועשרים אלף ויחנכו את בית יהוה
 השלד וכל בני ישראל ביום ההוא
 קרב הפלד את תוד החצר אשר
 לפני בית יהוה כי עשה שם את
 העלה ואת המנחה ואת חלבי
 השלמים ברי מזבח הנחשת אשר
 לפני יהוה קטן מהכיל את העלה
 ואת המנחה ואת חלבי השלמים:
 ועש שלמה בעת ההוא את החג
 וכל ישראל עמו קהל גדול לבוא
 חמת עד גחל מצרים לפני יהוה

והבית הזה יהיה עליון כל עבר עליו
 ישם ושרק ואמרו על מה עשה יהוה
 בכה לארץ הזאת ולבית הזה
 ואמרו על אשר עזב את יהוה
 אלהיהם אשר הוציא את אבתם
 מארץ מצרים ויחזקו באלהים
 אחרים וישתחו להם ועבדום על-
 פן הביא יהוה עליהם את כל הרעה
 הזאת ויהי מקצה עשרים
 שנה אשר בנה שלמה את שני
 הבתים את בית יהוה ואת בית
 המלך חירם מלך צר נשא את-
 שלמה בעצי ארזים ובעצי ברזשים
 ובהב לכל חמצי אז יתן המלך
 שלמה לחירם עשרים עיר בארץ
 הגליל ויצא חירם מצר לאות את
 הערים אשר נתיך לו שלמה ולא
 ישרו בעיניו ויאמר מה הערים
 האלה אשר נתת לי אחי ויקרא
 להם ארץ ככול עד היום הזה
 וישלח חירם למלך מאה ועשרים
 כפר זהב וזהב כר הכסף אשר
 העלה המלך שלמה לבנות את-
 בית יהוה ואת ביתו ואת המלוכה
 ואת חומת ירושלם ואת חצר ואת
 מנהו ואת צור פרעה מלך מצרים
 עלה וילבד את צור וישרפה באש
 ואת הבנעני הישב בעיר הרג ויתנה
 שלחיים לבתו אשת שלמה ויבן
 שלמה את צור ואת בית חרן ויהיו

ואת בעלת ואת תר בני דבר קלע
 בארץ ואת כל ערי המסכנות אשר
 היו לשלמה ואת ערי הרכב ואת
 ערי הפרשים ואת חשק שלמה
 אשר חשק לבנות בירושלם
 ובלבנון ובכל ארץ ממשתלותו כל-
 העם הנותר מן האמרי החתי הפרזי
 החיו וחיבוס אשר לא מבני ישראל
 המה בנייהם אשר נותרו אחריהם
 בארץ אשר לא יכלו בני ישראל
 להחרימם ויעלם שלמה למס עבד
 עד היום הזה ומבני ישראל לא נתן
 שלמה עבד ביהם אנשי המלחמה
 ועבדיו ושריו ושלשיו ושרי רכבו
 ופרשיו
 אלהי שרי הנצבים אשר על
 המלאכה לשלמה חמשים וחמשה
 מאות חרדים בעם העשויים
 במלאכה אך בת פרעה עלתה
 מעיר דוד אל ביתה אשר בנה לה
 אז בנה את המלוא והעלת
 שלמה שלש פעמים בשנה עלות
 ושלמים על המזבח אשר בנה
 ליהוה וחקטיר אתו אשר לפני יהוה
 ושלם את הבית ואני עשה
 המלך שלמה בעציון צור אשר
 את אילות על שפת ים סוף בארץ
 אדום וישלח חירם באוני את
 עבדיו אנשי אניות ויעוהים עם
 עבדי שלמה ויבאו אופיר

פסוק
 ער כן
 שמו

ale

ויקחו משם זהב ארבע מאות
ועשרים ככר ויבאו אל המלך
שלמה:

ומלכת שבא שמעת את שמע
שלמה לשם יהוה ותבא לנסתו
בחידות: ותבא ירושלמה בחיל
ככר מאד נמלים נשאים בשמים
וזהב רב מאד ואבן יקרה ותבא
אל שלמה ותדבר אליו את כל
אשר היה עם לבבה: ויגד לה
שלמה את כל דברי יהוה לא היה
דבר נעלם מן המלך אשר לא
הגיד לה: ותרא מלכת שבא את
כל חכמת שלמה והבית אשר
בנה: ומאכל שלחנו ומושב עבדיו
ומעמד משרתי וזמלכשיהם ומשקו
ועלתו אשר יעלה בית יהוה ולא
היה בה עוד רוח: ותאמר אל
המלך אמרת הנה הדבר אשר
שמעתי בצרצרי על דבריך ועל
חכמתך: ולא האמנתי לדברים עד
אשר באתי ותראינה עיני והנה לא
הגד לי החצירי רובת חכמה וטוב
אל השמועה אשר שמעתי: אשר
אנשיך אשרי עבדיך אלה העמדים
לפניך תמיד השמעים את חכמתך:
יהי יהוה אלהיך ברוך אשר חפץ
בך לתתך על כפאי ישראל באהבת
יהוה את ישראל לעלם וישומך
למלך לעשות משפט וצדקה:

ותתן למלך מאה ועשרים ככר זהב
ובשמים הרבה מאד ואבן יקרה לא
בא כבשם ההוא עוד לרב אשר
נתנה מלכת שבא למלך שלמה:

וגם אני היום אשר נשאתה
מאופיר הביא מאופיר עצי אלמנים
הרבה מאד ואבן יקרה: ועש
המלך את עצי האלמנים מסעך
לבית יהוה ולבית המלך וכנרות
ונבלים לשרים לא באו כן עצי
אלמנים ולא נראה עד היום הזה:
והמלך שלמה נתן למלכת שבא
את כל חפצה אשר שאלה מלבד
אשר נתן לה כיד המלך שלמה
ותפן ותלך לארצה היא ועבדיה:

ויהי משקל הזהב אשר
בא לשלמה בשנה אחת שש מאות
ששים ושש ככר זהב: לרב מאנשי
התרים ומסחר הרכלים וכל מלכי
הערב ופחות הארץ: ועש המלך
שלמה מאתים צנה זהב שחוט שש
מאות זהב יעלה על הצנה האחת:
ושלש מאות מננים זהב שחוט
שלשת מנים זהב יעלה על הפנן
האחת ויתנם המלך בית יער הלבנון
: ויעש המלך כפאי שן
גדול ויצפהו זהב מופז: שש מעלות
לכספה וראש עגול לכספה מאחריו
וידת מזה ומזה אל מקום השברת
ושנים אריות עמדים אצל חידות:

יא

והמלך שלמה אהב נשים נכרות
 רבות ואת בת פרעה מאביות
 עמוניות אדמית צדנית חתית מן
 הנשים אשר אמר יהוה אל בני
 ישראל לא תבאו בהם והם לא
 יבאו בכם אכן ישו את לבבכם
 אחרי אלהיהם בהם דבק שלמה
 לאהבה ויהי לו נשים שבע
 מאות ופילגשים שלש מאות וישו
 נשיו את לבו ויהי לעת קצת
 שלמה נשיו הטואת לכבו אחרי
 אלהים אחרים ולא היה לבבו שלם
 עם יהוה אלהיו כלבב דויד אביו
 וילך שלמה אחרי עשתרת אלהי
 צדנים ואחרי מלכם שקץ עמונים
 ועש שלמה הרע בעיני יהוה ולא
 מלא אחרי יהוה כדוד אביו
 אז יכנה שלמה במה לכמוש שקץ
 מואב בחר אשר על פני ירושלים
 ולמלך שקץ בני עמון וכן עשה
 לכל נשיו הנכרות מקטורות
 ומזבחות לאלהיהן ויתאנה יהוה
 בשלמה כי נטה לבבו מעם יהוה
 אלהי ישראל הנראה אליו פעמים
 וצוה אליו על הרבר הזה לבלתי
 לכת אחרי אלהים אחרים ולא שמר
 את אשר צוה יהוה
 ויאמר יהוה לשלמה ען אשר היתה
 זאת עמך ולא שמרת ברתי וחקתי
 אשר צויתי עלך קרע אקבע את

ושנים עשר ארזים עמודים שם על
 שש המעלות מזה ומזה לא נעשה
 בן לכל ממלכות וכל כלי משקה
 המלך שלמה זהב וכל כלי בית
 יער הלבנון זהב סגור אין כסף לא
 נחשב בימי שלמה למאומה כי
 אני תרשיש למלך בים עם אני
 חירם אחת לשלש שנים תבוא אני
 תרשיש נשאת זהב וכסף שנהבים
 וקפים ותכנים ויעל המלך שלמה
 פעל מלכי הארץ לעשר ולחכמה
 וכל הארץ מבקשים את פני שלמה
 לשמע את חכמתו אשר נתן
 אלהים בלבו והמה מביאים
 איש מנחתו כלי כסף וכלי זהב
 ושלמות ונשק ובשמים סוסים
 ופרדים דבר שנה בשנה
 ויאסף שלמה רכב ופרשים
 ויהי לו אלה וארבע מאות רכב
 ושנים עשר אלף פרשים וינחם בערי
 הרכב ועם המלך בירושלים
 ויהן המלך את הכסף בירושלים
 כאבנים ואת הארזים נתן כשקמים
 אשר בשפלה לרב ומוצא הסוסים
 אשר לשלמה ממצרים ומקוה סחרי
 המלך יקוה מקוה במחיר ותעלה
 ותצא מרכבה ממצרים בשש
 מאות כסף וסוס בחמשים ומאה
 וכן לכל מלכי החתים ולמלכי ארם
 בידם יצאו

עניני

הממלכה מעליך ונתתיה לעבדך ו
 אך בימך לא אעשנה למען דוד
 אביך מיד בנה אקרעהו רק את
 כל הממלכה לא אקרע שבט אחד
 אתן לבנה למען דוד עבדי ולמען
 ירושלם אשר בחרתי ו
 וקם יהוה שטן לשלמה את הדר
 האדמי מורע המלך הוא באדום ו
 ויהי בהיות דוד את אדום בעלות
 יואב שר הצבא לקבר את החללים
 ויד כל זכר באדום כי ששת
 חדשים ישב שם יואב וכל ישראל
 עד הכרית כל זכר באדום ויברח
 אדו הוא ואנשים אדמיים מעבדי
 אביו אתו לבוא מצרים והדר נער
 קטן ויקמו ממדון ויבאו מארץ ויקחו
 אנשים עמם מפארן ויבאו מצרים
 אל פרעה מלך מצרים ויתן לו
 בית ולחם אמר לו וארץ נתן לו
 וימצא הדר חן בעיני פרעה מאד
 ויתן לו אשה ארת אחוזת אשתו
 אחות תחפנים הגבירה ותלד לו
 אחוזת תחפנים ארת ננבת בנו
 ותגמלוהו תחפנס בתוך בית פרעה
 והיגבת בית פרעה בתוך בני פרעה
 והדר שמע במצרים כי שכב דוד
 עם אבתיו וכי מת יואב שר הצבא
 ויאמר הדר אל פרעה שלחני ואלך
 אל ארצתי ויאמר לו פרעה כי
 מרת אתה חסר עמי והנה מבקש

3 נתיב
6 ח

7 קי ס

ללכת אל ארצך ויאמר לא בי שלח
 תשלחני ווקם אלהים לו שטן את
 ריון בן אילדע אשר ברח מארת
 הרעור מלך צובח אדמי ויקבץ
 עליו אנשים ויהי שר גדוד ברהב
 דוד אתם וילכו דמשקו שבו ברה
 ומלכו בדמשקו ויהי שטן לישראל
 כל ימי שלמה וארת הרעה אשר
 הדר וקץ בישראל ומלך על ארס
 וירבעם בן נבט אפרתי כס
 מן הצרחה ושם אפס צרועה אשה
 אלמנה עבר לשלמה וירם יד
 במלך ויהי הדבר אשר הרים יד
 במלך שלמה בנה את המלוא סור
 את פרץ עיר דוד אביו והאיש
 ורבעם בור חיל וירא שלמה את
 הנער כי עשה מלאכה הונא ויפקד
 ארתו לכל סבל בית יוסף
 ויהי בעת ההיא וירבעם
 יצא מירושלם וימצא אתו אחיה
 השילני הנביא בדרך והוא מתכסה
 בשלמה חרשה ושניהם לבדם
 בשרה ויתע אחי הבשלמה
 חרשה אשר עליו ויקרעה שנים
 עשר קרעים ויאמר לירבעם
 קח לך עשרה קרעים כי כה אמר
 יהוה אלהי ישראל הנני קרע את
 הממלכה מיד שלמה ונתתי לך את
 עשרה השבטים וחשבת האחד
 יהיה לו למען עבדי דוד ולמען
 ירושלם

והימים אשר מלך שלמה בירושלם
על כל ישראל ארבעים שנה וישב
שלמה עם אבתיו וקבר בעיר דוד
אביו וימלך רחבעם בנו תחתיו

ויבן רחבעם שנים כ"ב שנים
בא כל ישראל להמליך אתו

ויהי בשמע ירבעם בן נבט והוא
עודנו במצרים אשר ברח מפני
שלמה המלך וישב ירבעם במצרים
וישלחו ויקראו לו ויבאו ירבעם

וכל קהל ישראל וידברו אל-
רחבעם לאמר

את עלנו ואתה עתה הקל מעבודת
אביך תקשה ומעלו הפך אשר

נרצן עלינו ונעבדך ויאמר

אליהם לכו עוד שלשה ימים ושבו
אלו וילכו העם ויעזר המלך

רחבעם את הזקנים אשר היו
עמדים את פני שלמה אביו בהיותו

חי לאמר איך אתם נועצים להשיב
את העם הזה דבר וידבר אליו וילכו

לאמר אם היוזם תהיה עבד לעם
הזה ועבדתם ועניתם ודברת אליהם

דברים טובים והיו לך עבדים כל-
הימים ויעזב את עצת הזקנים

אשר יעצוהו ויעז את הילדים אשר
נדלו אתו אשר העמדים לפניו

ויאמר אליהם מה אתם נועצים
ונשיב דבר את העם הזה אשר דברו

אלו לאמר הקל מן העל אשר

ירושלם העיר אשר בחרתי בה מכל

שבטי ישראל ויען אשר עזבני

וישתחוו לעשתרת אלהי צדנין
לכמוש אלהי מואב ולמלכם אלהי

בני עמון ולא הלכו בדרכי לעשות
הישר בעיני וחקרתי ומשפט ברוד

אביו ולא אקח את כל הממלכה
מידו כפי נשתי אשתנו כל ימי חיו

למען דוד עבדי אשר בחרתי ארתו
אשר שמר מצותי וחקתי ולקחתי

המלוכה מיד בנו ונתתיה לך ארת
עשרת השבטים וילכנו אתן שבטי

אחד למען היות ניר לדוד עבדי
כל הימים לפני בירושלם העיר

אשר בחרתי לישוש שמי שם
ואתך אקח ומלכת בכל אשר תאווה

נפשך והיית מלך על ישראל
והיה אם תשמע את כל אשר אצוך

והלכת בדרכי ועשית הישר בעיני
לשמור חקתי ומצותי כאשר עשית

דוד עבדי והיית עמך ובנית לה
בית נאמן כאשר בנית לדוד ונתתי

למען זאת אך לא כל הימים
ויבקש שלמה להמית את ירבעם

ויקם ירבעם ויברח מצרים
שישק מלך מצרים ויהי במצרים

עד מות שלמה ויהי דברי שלמה
וכל אשר עשה והכמתו הלווא

הם כתבים על ספר דברי שלמה

כ"ט

סוף כמ"ה

נתן אביך עלינו: וידברו אליו
 הילדים אשר נדלו אתו לאמר כה
 תאמר לעם הזה אשר דברו אליך
 לאמר אביך הכביר את עלינו
 ואתה הקל מעלינו כה תדבר אליהם
 קטני עבה ממתני אביו ועתה אבי
 העמים עליכם על כבוד ואני אוסף
 על עלכם אבי יסר אתכם בשוטים
 ואני איסר אתכם בעקרבים:
 ויבן רבועם וכל העם אל רחבעם
 ביום השלישי כאשר דבר המלך
 לאמר שובו אלי ביום השלישי:
 ויען המלך את העם קשתו ועזב
 את עצת הזקנים אשר יעצוהו:
 וידבר אליהם בעצת הילדים לאמר
 אבי הכביר את עלכם ואני אוסף
 על עלכם אבי יסר אתכם בשוטים
 ואני איסר אתכם בעקרבים:
 ולא שמע המלך אל העם כי היתה
 סבה מעם יהוה למען הקים את
 דברו אשר דבר יהוה ביד אחיה
 השילוני אל רבועם בן נבט: וירא
 כל ישראל כי לא שמע המלך
 אלהם וישבו העם את המלך דברי
 לאמר מה לנו חלק ברוד ולא נחלה
 בבן ישי לאחליך ישראל עתה
 ראה בירתך דוד וילך ישראל
 לאחליו וובני ישראל הישבים בערי
 יהודה ומלך עליהם רחבעם:
 וישלח המלך

ויבא P

P

9

רחבעם את אורם אשר על המס
 וירגמו כל ישראל בו: ויבן וימרו
 והמלך רחבעם התאמץ לעלות
 במרכבה לנוס ירושלים: ויפשו
 ישראל בבית דוד עד היום הזה:
 ויהי בשמע כל ישראל
 כי שב רבועם וישלחו ויקראו אתו
 אל העדה ומליכו אותו על כל
 ישראל לא היה אחרי בירת דוד
 וזלתי שבט יהודה לכדו: ויבאו
 רחבעם ירושלים וקהל את כל בית
 יהודה ואת שבט בנימן מאה
 ושמנים אלה בחזר עשה מלחמה
 להלחם עם בית ישראל להשיב
 את המלוכה לרחבעם בן שלמה:
 ויהי דבר האלהים
 אל שמעיה איש האלהים לאמר:
 אמר אל רחבעם בן שלמה מלך
 יהודה ואל כל בית יהודה ובנימן
 ויתר העם לאמר: כה אמר יהוה
 לא תעלו ולא תלחמו עם אחיכם
 בני ישראל שובו איש לביתו כי
 מאתי נהיה הדבר הזה וישמעו את
 דבר יהוה וישבו ללכת בדרך
 יהוה: ויבן רבועם את שכם
 בהר אפרים וישב בה ויצא משם
 ויבן את פנואל: ויאמר רבועם
 בלבו עתה תשוב הממלכה לבית
 דוד: אם יעלה יתעם הזה לעשות
 זבחים בבית יהוה בירושלים
 ושב

P

ויבא P

P

כס

וְשָׁב לִבְהֶם הָעַם הַזֶּה אֶל אֲדֹנָיהֶם אֶל־
 רַחֲבֵעַם מֶלֶךְ יְהוּדָה וַתִּרְגַּנִּי וְשָׁבוּ
 אֶל רַחֲבֵעַם מֶלֶךְ יְהוּדָה וַיִּוְעַץ
 הַמֶּלֶךְ וַעֲשֵׂה שְׁנֵי עֲגָלֵי זָהָב וַיֹּאמֶר
 אֱלֹהִים רַב־לִכְסֵם מַעֲלוֹת יְרוּשָׁלַם
 הַגֹּרֶה אֱלֹהֶיךָ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הָעֵלֶיךָ
 מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וַיִּשֶׂם אֶת הָאֲחָד
 בְּבֵית אֵל וְאֶת הָאֲחָד נָתַן בְּרֹן
 וַיְהִי הַדְּבָר הַזֶּה לְחַטָּאת וַיִּלְכוּ הָעַם
 לִפְנֵי הָאֲחָד עֲרֵדָן׃

וַעֲשֵׂה אֶת בַּיִת בְּמֹת וַעֲשֵׂה כְהֵנִים
 מִקְצוֹת הָעַם אֲשֶׁר לֹא הָיוּ מִבְּנֵי לִוְיָ
 וַעֲשֵׂה רִבְעִים כְּחֹן כְּחֹדֶשׁ הַשְּׁמִינִי
 בַּחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ שָׁחַת אֲשֶׁר
 בַּיהוּדָה וַיַּעַל עַל הַמִּזְבֵּחַ כֹּן עֲשֵׂהוּ
 בְּבֵית אֵל לִזְבֹּחַ לְעֹנִים אֲשֶׁר עֲשֵׂה
 וְהַעֲמִיד בְּבֵית אֵל אֶת כְּהֵנֵי הַכְּמוֹת
 אֲשֶׁר עֲשֵׂהוּ וַיַּעַל עַל הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁר־
 עֲשֵׂה בְּבֵית אֵל בַּחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם
 כְּחֹדֶשׁ הַשְּׁמִינִי כְּחֹדֶשׁ אֲשֶׁר בָּרָא
 מֶלֶךְ בְּרֹן וַעֲשֵׂה חֹן לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּעַל
 עַל הַמִּזְבֵּחַ לְהַקְטִיר׃

וַהֲנִי אִישׁ אֱלֹהִים כֹּא מִיְהוּדָה
 דַּבְּרֵי יְהוָה אֶל־בֵּית אֵל וּרְבִיעִים
 עָמַד עַל הַמִּזְבֵּחַ לְהַקְטִיר וַיִּקְרָא
 עַל הַמִּזְבֵּחַ דַּבְּרֵי יְהוָה וַיֹּאמֶר מִזְבֵּחַ
 מִזְבֵּחַ כֹּא אָמַר יְהוָה הַגֹּרֶה בֶן נֹלָד
 לְבֵית דָּוִד יֵאשְׁהוּ שְׁמוֹ וּזְבַח עֲלֶיךָ
 אֶת כְּהֵנֵי הַכְּמוֹת הַמִּקְטִירִים עֲלֶיךָ
 וַעֲצִמֹת אֲדָם יִשְׂרָאֵל עֲלֶיךָ וְנָתַן

בַּיּוֹם הַהוּא מִזְבֵּחַ לְאֵמֹר זֶה הַמִּזְבֵּחַ
 אֲשֶׁר דַּבְּרֵי יְהוָה הַגֹּרֶה הַמִּזְבֵּחַ נִקְרָע
 וְנִשְׁפָּךְ הַדָּשָׁן אֲשֶׁר עָלָיו׃
 וַיְהִי כִשְׁמֹעַ הַמֶּלֶךְ אֶת דְּבַר אִישׁ
 הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר קָרָא עַל הַמִּזְבֵּחַ
 בְּבֵית אֵל וַיִּשְׁלַח רִבְעֵם אֶת יְדוֹמְעַל
 הַמִּזְבֵּחַ לְאֵמֹר תִּפְשֵׁהוּ וּתְיַבֵּשׂ יָד
 אֲשֶׁר־שָׁלַח עָלָיו וְלֹא יָבֹל לְהַשְׁבִּיחַ
 אֵלָיו וְהַמִּזְבֵּחַ נִקְרָע וַיִּשְׁפָּךְ הַדָּשָׁן
 מִן־הַמִּזְבֵּחַ כַּמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁר נָתַן אִישׁ
 הָאֱלֹהִים דַּבְּרֵי יְהוָה וַיַּעַן
 הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר אֵל אִישׁ הָאֱלֹהִים חַל
 נָא אֶת־פְּנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְהַתְּפַלֵּל
 כַּעֲדֵי וְתִשָּׁב דַּי אֵלָי וַיְהִי אִישׁ
 הָאֱלֹהִים אֶת־פְּנֵי יְהוָה וְתִשָּׁב יָד
 הַמֶּלֶךְ אֵלָיו וַתְּהִי כְּבָר אֲשֶׁנָּה׃
 וַיְדַבֵּר הַמֶּלֶךְ אֶל אִישׁ הָאֱלֹהִים כֹּאֵת
 אֶת־יְהוָה וְסַעֲדָה וְאֶתְנֶה לְךָ
 מִתָּת וַיֹּאמֶר אִישׁ הָאֱלֹהִים אֶל־
 הַמֶּלֶךְ אִם־תִּתֵּן לִי אֶת־חֵצֵי בֵיתְךָ
 לֹא אֲבֹא עִמָּךְ וְלֹא אֲכַל לֶחֶם וְלֹא
 אֲשַׁתְּדֵם בְּמִקְוֵי הַיָּדָה כִּי־כֵן צִוִּיתָ
 אֹתִי דַבְּרֵי יְהוָה לְאֵמֹר לֹא־תֹאכַל
 לֶחֶם וְלֹא תִשְׁתַּדֵּר מֵיִם וְלֹא תִשָּׁב
 בְּדָרֶךְ אֲשֶׁר הִלַּכְתָּ וְלֹד בְּדָרֶךְ
 אַחֵר וְלֹא שָׁב בְּדָרֶךְ אֲשֶׁר בָּרָא כֹּה
 אֶל־בֵּית אֵל וְנִבְיָא אַחֵר
 זָקֵן יֹשֵׁב בְּבֵית אֵל וְיֹבֵא בְנוֹ וַיִּסְדֵּר
 לוֹ אֶת־כָּל הַמַּעֲשֵׂה אֲשֶׁר עֲשֵׂה אִישׁ
 הָאֱלֹהִים הַיּוֹם בְּבֵית אֵל אֶת־

הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דָּבַר אֶל הַמֶּלֶךְ
 וַיִּסְרוּם לְאִבְהֵמוֹ וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים
 אֲבִיהֶם אִיזֶה הַדָּרָךְ הַלֵּךְ וַיֵּרְאוּ בָנָיו
 אֶת הַדָּרָךְ אֲשֶׁר הִלֵּךְ אִישׁ הָאֱלֹהִים
 אֲשֶׁר בָּא מִיְהוּדָה וַיֹּאמֶר אֶל בָּנָיו
 חֲבֹשׁוּ לִי הַחֲמֹר וַיַּחֲבֹשׁוּ לוֹ הַחֲמֹר
 וַיִּרְכַּב עֲלָיו וַיֵּלֶךְ אַחֲרַי אִישׁ
 הָאֱלֹהִים וַיִּמְצְאוּ יוֹשֵׁב תַּחַת הָאֵלֶּה
 וַיֹּאמֶר אֵלָיו הֲאֵתָה אִישׁ הָאֱלֹהִים
 אֲשֶׁר בָּאת מִיְהוּדָה וַיֹּאמֶר אָנֹכִי
 וַיֹּאמֶר אֵלָיו לֵךְ אִתִּי הַבֵּיתָה וְאָכַל
 לֶחֶם וַיֹּאמֶר לֹא אוֹכֵל לָשׁוּב אֶתְךָ
 וּלְבֹא אֶתְךָ וְלֹא אֹכֵל לֶחֶם וְלֹא
 אֶשְׁתֶּה אֶתְךָ מִיַּם בְּמָקוֹם הַזֶּה וְ
 כִּי דַבַּר אֵלַי כַּדְּבַר יְהוָה לֹא תֹאכַל
 לֶחֶם וְלֹא תִשְׁתֶּה שֵׁם מַיִם לֹא
 תָשׁוּב לְלִכְתּוֹ בְּדָרֶךְ אֲשֶׁר הִלַּכְתָּ
 כִּתּוּ וַיֹּאמֶר לוֹ גַּם אֲנִי נָבִיא כְּמוֹךָ
 וּמֵלֶאדָּה דָּבַר אֵלַי כַּדְּבַר יְהוָה לֹאמֹר
 הִשְׁבַּח וְאֶתְךָ אֶל בֵּיתְךָ וַיֹּאכַל לֶחֶם
 וַיִּשֶׂת מַיִם כַּחַשׁ לוֹ וַיֹּשֶׁב אִתּוֹ
 וַיֹּאכַל לֶחֶם כִּבְיֹתוֹ וַיִּשֶׂת מַיִם וַיְהִי
 הֵם יוֹשְׁבִים אֶל הַשְּׁלֶחֶן
 וַיְהִי דְבַר יְהוָה אֶל־
 הַנְּבִיאִים אֲשֶׁר הִשְׁבִּיבוּ וַיִּקְרָא אֶל־
 אִישׁ הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר בָּא מִיְהוּדָה
 לֵאמֹר כֹּה אָמַר יְהוָה יְעֹזֵר כִּי מְרִית פִּי
 יְהוָה וְלֹא שְׁמַרְתָּ אֶת הַמְצִוָּה אֲשֶׁר
 צִוָּךְ יְהוָה אֶל תֵּיךְ וְתִשָּׁב וְתֹאכַל
 לֶחֶם וְתִשֶׂת מַיִם בְּמָקוֹם אֲשֶׁר דָּבַר

טו

מיכתי
לכתי

סס

ב

אֵלַיךְ אֶל תֹּאכַל לֶחֶם וְאֶל תִּשֶׂת
 מִסְּלֹא תִבְוֶה נִבְלַתְךָ אֶל קִבְרֵי
 אֲבֹתֶיךָ וַיְהִי אַחֲרָי אֹכְלוֹ לֶחֶם
 וְאַחֲרַי שְׂתוּתוֹ וַיַּחֲבֹשׁ לוֹ דִּיחֲמֹר
 לְנִבְיָא אֲשֶׁר הִשְׁבִּיבוּ וַיֵּלֶךְ וַיִּמְצְאוּ
 אֶת הַדָּרָךְ וַיִּתְּרוּ וַתְּהִי נִבְלָתוֹ
 מִשְׁלַכְתּוֹ בְּדָרֶךְ וְהַחֲמֹר עִמָּה
 וְהָאִרְוֶה עִמָּה אֶצֶל הַנְּבִלָה וְהָיָה כֹס
 אֲנָשִׁים עִבְרִים וַיֵּרְאוּ אֶת הַנְּבִלָה
 מִשְׁלַכְתּוֹ בְּדָרֶךְ וְאֵת הָאִרְוֶה עִמָּה
 אֶצֶל הַנְּבִלָה וַיָּבִיאוּ וַיְדַבְּרוּ בְּעֵינֵי
 אִישׁ הַנְּבִיאִים הַזֶּקֶן יוֹשֵׁב בָּהֶם וַיִּשְׁמַע
 הַנְּבִיאִים אֲשֶׁר הִשְׁבִּיבוּ מִן הַדָּרָךְ
 וַיֹּאמֶר אִישׁ הָאֱלֹהִים הוּא אֲשֶׁר מָרָה
 אֶת פִּי יְהוָה וַתִּנְחֵנוּ יְהוָה לְאִרְוֶה
 וַיִּשְׁבְּרֵהוּ וַיִּמְתְּהוּ בְּדַבַּר יְהוָה אֲשֶׁר
 דָּבַר לוֹ וַיְדַבֵּר אֶל בָּנָיו לֵאמֹר
 חֲבֹשׁוּ לִי אֶת הַחֲמֹר וַיַּחֲבֹשׁוּ
 וַיֵּלֶךְ וַיִּמְצְא אֶת נִבְלָתוֹ מִשְׁלַכְתּוֹ
 בְּדָרֶךְ וְהָאִרְוֶה עִמָּה אֶצֶל
 הַנְּבִלָה לֹא אֹכֵל הָאִרְוֶה אֶת־
 הַנְּבִלָה וְלֹא שְׁכַר אֶת הַחֲמֹר וַיִּשָּׂא
 הַנְּבִיאִים אֶת נִבְלַת אִישׁ הָאֱלֹהִים
 וַיִּנְחֵהוּ אֶל הַחֲמֹר וַיִּשְׁבְּהוּ וַיָּבִיאוּ
 אֶל עֵינֵי הַנְּבִיאִים הַזֶּקֶן לְסֹפֵר וּלְקַבְרוֹ
 וַיִּנַּח אֶת־נִבְלָתוֹ בְּקִבְרוֹ וַיִּסְפְּרוּ
 עֲלָיו הוּא אִתּוֹ וַיְהִי אַחֲרָי קִבְּרוּ אִתּוֹ
 וַיֹּאמֶר אֶל־בָּנָיו לֵאמֹר כְּמוֹתַי
 וְקִבְּרֵתֶם אִתִּי בְּקִבְרֵי אִישׁ
 הָאֱלֹהִים קְבוּרָה בְּנִי אֶצֶל עַצְמָתִי

הניח

הניחו את עצבתיו כי היה יהיה
הדבר אשר קרא בדבר יהוה על-
המוצא אשר בבית אל ועל כל בתי
הבמות אשר בערי שמוון :

אחר הדבר הזה לא

שוב ירבעם מדרבנו הרעה וישב ויעש
מקצות העם כהני במות החפץ
ימלא את ידו ויהי כהני במות ויהי
בדבר הזה לחשאת בית ירבעם
ולחזקתו ולהשמיר מעל פני
הארמה :

יד

חלה אביה בן ירבעם : ויאמר
ירבעם לאשתו קומי נא והשתניתי
זלא ידעו פני אתי אשר ירבעם
זהלכת שלה הנה שם אחיה הנביא
הוא דבר עלי למלך על העם הזה :
ולקחת בידך עשרה לחם ונגדים
ובקבוקי דבש ובאת אליו הוא יניח
לך מה יהיה לנער : ותעש כן אשת
ירבעם ותקס ותלך שלה ותבא בית
חיה ואחיהו לא יכל לראות ביד
קמו עיניו משיבו :

טו

פ

ויהוה אמר אל אחיהו הנה אשר-
ירבעם באה לדרש דבר מעמך אל-
בנה כי חלה הוא אבזה וכזה תדבר
אליה ויהי כבאה והיא מתנברה :
ויהי כשמע אחיהו את קול רגליה
באה בפתח ויאמר באי אשת ירבעם
למה זה את מתנברה ואנכי שלוח
אלך קשהו לבי אמרו לירבעם כה-

אמר יהוה אלהי ישראל יען אשר
הרמתך מתוך העם ואתנבך נגיד על
עמי ישראל : ואקרע את הממלכה
מבית דוד ואתנה לך ולא היית
בעבדי דוד אשר שמר מצותי ואשר
הלך אחרי בכל לבבו לעשות הק
הישר בעיני : ותרע לעשות
מכל אשר חיו לפניך ותלך ותעשה
לך אלהים אחרים ומסכות
להכעיסני ואתי השלכת אחרי
נוך : לכן הנני מביא רעה אל-

בית ירבעם והכרתי לירבעם משתן
בקר עצור ועוזב בישראל וכערת
אחרי בית ירבעם באשר יבער
הלל עד תמו :

המת לירבעם בעיר יאכלו הכלבים
והמת בשדה יאכלו עוף השמים
כיהודה דבר : ואת קומי לבי
לביתך בבאה רגלך העירה ומת
הילה : וספרו לו כל ישראל
וקברו אתו כי יחלבו יבא לירבעם
אל קבר יען נמצא בו דבר טוב
אל יהוה אלהי ישראל בבית ירבעם :
וחקים יהוה לו מלך על ישראל
אשר יכרית את בית ירבעם וזה
היום ומה נס עתה : והכה יהוה את
ישראל באשר ינוד הקנה במים
ונתש את ישראל מעל הארמה
השוכה הזאת אשר נתן לאבותיהם
וזרם מעבר לנהר יען אשר עשו

טו

את אשריהם מכעיס את יהוה :
ויתן את ישראל בגלל חטאות
ירבעם אשר חטא ואשר החטיא
את ישראל : ותקם אשת רבעם
ותלך ותבאת רצתה היא באה נספך
הבית והנער מת : ויקברו אתו
ויספרו לו כל ישראל בדברי יהורם
אשר דבר ביד עברו אחיה הנביא :
ויתר דברי רבעם אשר נלחם
ואשר מלך הנם כתובים על ספר
דברי הימים למלכי ישראל :

והימים אשר מלך ירבעם עשרים
ושתיים שנה וישבב עם אבתיו ומלך
נרב בנו תחתיו :

ורחבעם בן שלמה
מלך יהודה בן ארבעים ואחת
שנה רחבעם במלכו ושבע עשרה
שנה מלך בירושלם העיר אשר
בחר יהוה לשום את שמו שם
מכל שבטי ישראל ושם אמו נעמה
העמנית : ועש יהודה הרע בעיני
יהוה ויקנאו אתו מכל אשר עשו
אבתם בחטאתם אשר חטאו :
ויבנו גם המה לתם במות ומצבות
ואשרים על כל גבעה גבהה ותחת
כל עזרענון : וגם קדש יהודה
בארץ עשו בכלל התעבת הנוים אשר
חורש יהוה מפני בני ישראל :

ויהי בשנה החמישית למלך
רחבעם עלה שושק מלך מצרים

כס
שסק
פ

על ירושלם ויקח את אצרות בית
יהוה ואת אצרות בית המלך ואת
הכל לקח ויקח את כל מנני הזהב
אשר עשה שלמה : ועש המלך
רחבעם תחתם מנני נחשת והפקיד
על יד שרי הרצים השמרים פתח
בית המלך : והי מדי בא המלך
בית יהוה ישאום הרצים והשיכום
אל תא הרצים : ויתר דברי
רחבעם וכל אשר עשה הלא המה
כתובים על ספר דברי הימים
למלכי יהודה ומלחמה היתה ביך

רחבעם ובין ירבעם כל הימים :
וישכב רחבעם עם אבתיו ויקבר
עם אבתיו בעיר דוד ושם אמו
נעמה העמנית ומלך אביה בנו
תחתיו :

ובשנת ששנה עשרה למלך ירבעם טו
בן נבט מלך אכיס על יהודה :
שלוש שנים מלך בירושלם ושם
אמו מעכה בת אבישלום וילך
בכל חטאת אביו אשר עשה לפניו
ולא היה לבבו שלם עם יהוה אלהיו
כלבב דוד אביו בי למען דוד נתן
יהוה אלהיו לו ניר בירושלם להקים
את בנו אחריו ולהעמיד את
ירושלם : אשר עשה דוד את אשר
בעיני יהוה ולא סר מכל אשר
צוהו כל ימי חיורק בדבר אוריה
החתני : ומלחמה היתה בין רחבעם

ובין

ובין ירבעם כל ימי חייו ויתר
 דברי אבים וכל אשר עשה הלאה
 הם כתובים על ספר דברי הימים
 למלכי יהודה ומלחמה היתה בין
 אבים ובין ירבעם וישבב אבים
 עם אבתיו וקברו ארתו בעיר דוד
 ומלך אסא בנו תחיתיו

ובשנת עשרים לירבעם מלך
 ישראל מלך אסא על יהודה
 וארבעים ואחת שנה מלך בירושלם
 ושם אמו מעכה בת אבישלום

ועש אסא ה' אשר בעיני יהוה כדוד
 אביו ויעבר חקדשים מן הארץ
 ויסר ארנוכל הגלולים אשר עשו
 אבותיו וגם את מעכה אמו וסרה
 מבירה אשר עשתה מפלצת
 לאשרה ויכרת אסא את מפלצתה
 וישרף בנחל קדרון והבמות לא
 סרו וק לבב אסא היה שלם עם

יהוה כל ימיו ויבא את קדשי
 אביו וקדשו בית יהוה כסף והב
 וכלים ומלחמה היתה בין אסא
 ובין בעשא מלך ישראל כל ימיהם
 ועל בעשא מלך ישראל על יהודה
 ויבן את הרמה לבלתי תרת יוציא
 ויבא לאסא מלך יהודה ויקח אסא
 ארת כל חכסף והזהב הנותרים
 באוצרות בית יהוה ואת אוצרות
 בית מלך ויהתנסביר עבדיו וישלחם
 המלך אסא אל בן הדוד בן טברמן

בן חויון מלך ארם הישב בדמשק
 לאמר ברית ביני וביניך בין
 אבי ובין אביך הנה שלחתי לך
 שחר כסף והנה לך הפרה את
 בריתך את בעשא מלך ישראל
 ויעלה מעלי וישמע בן הדוד אל
 המלך אסא וישלח את שרי
 החילים אשר לו על עבד ישראל ויך
 את עינו ואת דון וארת אבל בית
 מעכה ואת כל בנות על כל ארץ
 נפתלי ויהי כשמע בעשא ויחל

מבנות את הרמה וישב בתרצה
 והמלך אסא השמע את כל יהודת
 אין נקי וישא את אבני הרמה ואת
 עציה אשר בנה בעשא ובין כם
 המלך אסא את זבע בנימן ואת
 המצפה ויתר כל דברי אסא
 וכל גבורתו וכל אשר עשה והערים
 אשר בנה הלא המה כתובים
 על ספר דברי הימים למלכי יהודה
 רק לעת זקנתו חלה את דגליו

וישבב אסא עם אבתיו וקברו
 עם אבתיו בעיר דוד אביו ומלך
 יהושפט בנו תחיתיו

ונבב בן ירבעם מלך על
 ישראל בשנת שנים לאסא מלך
 יהודה ומלך על ישראל שנתים
 ועש הרע בעיני יהוה וילך
 בדרך אביו ובחשאתו אשר החטיא
 את ישראל ויקשר עליו בעשא

כ

כס

יקט

פ

שמלך

פ

בן אחיה לבית יששכר ויבדו
בעשא בנבתון אשר לפלשתים
ונרכ וכל ישראל צרים על בנתון
וימתהו בעשא בשנת שלשלאסא
מלך יהודה ומלך תחתיו ויהי
במלכו כף
לא השאיר כל נשמה לירבעם עד
השמרו כד בר יהוה אשר דבר ביד
עבדו אחיה השילמי על חטאות
ירבעם אשר חטא ואשר החטיא
את ישראל בכעסו אשר הכעיס
את יהוה אלהי ישראל ויתר
דברי נדב וכל אשר עשה הלא הם
כתובים על ספר דברי הימים
למלכי ישראל ומלחמה היתה
בין אסא ובין בעשא מלך ישראל
כל ימיהם

10 בשנת שלש לאסא מלך יהודה
מלך בעשא בן אחיה על כל
ישראל בתרצה עשרים וארבע שנה
ועש הרע בעיני יהוה וילך
בדרך ירבעם ובחטאתיו אשר
החטיא את ישראל

ויהי דבר יהוה אל יהוא
בן חנני על בעשא לאמר יען
אשר הרחמתיד מן העפר ואתנב
נגיד על עמי ישראל ותלך בדרך
ירבעם ותחטא את עמי ישראל
להכעיסני בחטאתם הניני מבטור
אחרי בעשא ואחרי ביתו ונתת

את ביהד כבית ירבעם בן נבטו
המת לבעשא בעיר יאכלו הכלבים
המת לו בשדה יאכלו עוף השמים
ויתר דברי בעשא ואשר עשה
וגבורתו הלא הם כתובים על ספר
דברי הימים למלכי ישראל

וישכב בעשא עם אבתיו ויקבר
בתרצה ומלך אלה בנו תחתיו
וגם ביד יהוה בן חנני הנביא
דבר יהוה היה אל בעשא ואל ביתו
ועל כל הרעו אשר עשה בעיני
יהוה להכעיסו במעשה ידיו להיות
בבית ירבעם ועל אשר הכה אותו

בשנת עשרים ושש
שנה לאסא מלך יהודה מלך אלה
בן בעשא על ישראל בתרצה
שנתיים ויקשר עליו עבדו זמרי
שר מחצורת הרקב והוא בתרצה
שתה שכור בית ארצא אשר על
הבית בתרצה ויבא זמרי ויכחו
וימתהו בשנת עשרים ושבע
לאסא מלך יהודה ומלך תחתיו

ויהי במלכו כשבתו על כסאו הכה
את כל בית בעשא לא השאיר לו
משתין בקר וגאליו ורעהו וישמר
זמרי את כל בית בעשא כדבר
יהוה אשר דבר אל בעשא ביד יהוא
הנביא אל כל חטאות בעשא
וחטאות אלה בנו אשר חטאו ואשר
החטיאו את ישראל להכעיס את

קחה אלהי ישראל בהכלתם:

ויתר דברי אלה וכל אשר עשה
הלא הם כתובים על ספר דברי
הימים למלכי ישראל:

בשנת עשרים ושבע שנה לאסא
מלך יהודה מלך זמרי שבעת ימים
בתרצה והעם חנים על נבטון אשר
לפלשתים: וישמע העם החנים
לאמר קשר זמרי וגם הפך את
המלך ומלכוכל ישראל את עמרי
אשר צבא על ישראל ביום ההוא
במחנה: ויעל עמרי וכל ישראל
עמו מנבטון ויצרו על תרצה:

ויהי כראות זמרי כי נלכדה העיר
ויבא אל ארמון בית המלך וישרף
על אות בית מלך באש וימת:

על חטאתיו אשר הטא לעשות
הרע בעיני יהוה ללכת ברדף ירבעם
ונבטא אתו אשר עשה להחטיא
את ישראל: ויתר דברי זמרי
וקשרו אשר קשרה לא הם כתובים
על ספר דברי הימים למלכי
ישראל: אזחלק

העם ישראל לחצי חצי העם יהיה
אחרי תבני בן גינת לחמליכו והחצי
אחרי עמרי: וחזק העם אשר אחרי
עמרי את העם אשר אחרי תבני

בדגינת וימת תבני וימלך עמרי
בשנת שלשים
ואחת שנה לאסא מלך יהודה מלך

עמרי על ישראל שתיים עשרה

שנה בתרצה מלך שש שנים:

ויקן את החר שמרון מאת שמר ^{צמוע}

בכברים בסוף ויבן את החר ויקרא ^{מול}

את שם העיר אשר בנה על שם

שמר אזני החר שמרון: ועשה

עמרי הרע בעיני יהוה וירע מכל

אשר לפניו: וילך בכל דרך ירבעם

בן נבט ובחטאתיו אשר החטיא ^{ובחטאת}

את ישראל להכעיס את יהוה אלהי ^פ

ישראל בהכלתם: ויתר דברי

עמרי אשר עשה ונבחרתו אשר עשה

הלא הם כתובים על ספר דברי

הימים למלכי ישראל: וישב ^ב

עמרי עם אברתיו ויקבר בשמרון

וימלך אחאב בנו תחתיו:

ואחאב בן עמרי

מלך על ישראל בשנת שלשים

ושכנה שנה לאסא מלך יהודה

וימלך אחאב בן עמרי על ישראל

בשמרון עשרים ושתיים שנה: ועש

אחאב בן עמרי הרע בעיני יהוה

מכל אשר לפניו: ויהי הנקל לכתו

בחטאת ירבעם בן נבט ויקח אשה

את איזבל בת אתלעל מלך צדנים

וילך ויעבד את הבעל וישתחו לו:

ויקם מובח לבעל בית הבעל

אשר בנה בשמרון: ועש אחאב ^ב

את האשרה ויוסף אחאב לעשות

להכעיס את יהוה אלהי ישראל מפל

מלכי ישראל אשר היו לפניו ובימי
 בנה חיאל בית האלו את יריחה
 באבירם בכרו יסדה ובשניב צערו
 הציב דלתיה כדבר יהוה אשר דבר
 ביד יהושע בן נון
 ויאמר אליהו השלי מתשבי גלעד
 אל אחאב חי יהוה אלהי ישראל
 אשר עמדת לפני ואם יהיה השנים
 האלה טל ומטר כי אם לפני דברי
 ויהי דבר יהוה אליו לאמר
 לך מזה ופניח לך קדמה ונסתרת
 בנחל כרית אשר על פני הירדן
 והיה מהנחל תשתה ואת הערבים
 צייתו לכלכלך שם וילך ועש
 כדבר יהוה וילך וישב בנחל כרית
 אשר על פני הירדן והערבים
 מביאים לו לחם ובשר בכקר ולחם
 ובשר בערב ומן הנחל ישתה
 ויהי מקץ מים ויבש הנחל כי לא
 היה גשם בארץ
 ויהי דבר יהוה אליו לאמר קום
 לך צרפתה אשר לצירון וישבת שם
 הגדה צייתו שם אשר אלמנה
 לכלכלך וקם וילך צרפתה ובא
 אל פתח העיר והנה שם אשר
 אלמנה מקששת עצים ויקרא אליה
 ויאמר קחי גאלי מעט מים בכלי
 ואשתה וילך לקחת וקרא אליה
 ויאמר קחי גאלי בת לחם בירך
 ותאמר חי יהוה אלהיך אם יש

ונטנח
P

י

ס

לי מעונ כי אם מלא כף קמח בכר
 ומעט שמן בצפת והנני מקששת
 שנים עצים ובאת ועשית יהוה לי
 ולבני ואכלנה ומתנו ויאמר
 אליהו אלהו אל תראי באי עשי
 כדברך אך עשיר לי משם ענה קטנח
 כראשנה והוצאת לי ולך ולבניך
 תעשי באחלנה
 כי כה אמר יהוה אלהי ישראל
 כד הקמח לא תכלה וצפת השמן
 לא תחסר עד יום תתן יהוה גשם
 על פני האדמה ותלך ותעשה
 כדבר אלהו ותאכל הוא והיה
 וביתה ימים כד הקמח לא כלתה
 וצפת השמן לא חסר כדבר יהוה
 אשר דבר ביד אליהו
 ויהי אחר הדברים האלה
 חלה בן האשה בעלת הכור והיה
 חליו חזק מאד עד אשר לא נותר חי
 בו נשמה ותאמר אל אלהו
 מה לילד איש הארזים באת אלי
 להזכיר את עוני ולהמית את
 בני ויאמר אל התני לי את בנך
 ויקחהו מחיקה ויעלהו אל העל
 אשר הוא יושב שם וישכבו על
 מטתו ויקרא אל יהוה ויאמר
 יהוה אלהי הגם על האלמנה אשר
 אני מתגורר עמך הרעות להמית
 את בנהו ויתמדד על חילך שלש
 פעמים ויקרא אל יהוה ויאמר

מולכ

ק

ס

P

ואלהו: ויאמר מה הטאתי פיה
 אתה נתן ארץ עבדך ביד אחאב
 להמיתני: חיי יהוה אלהיך אם ישו
 פני וממלכה אשר לא שלח אנני
 שם לבקשך ואמרו אין והשבע את
 הממלכה ואת הנביא לא ימצאכהו:
 ועתה אתה אמר לך אמר לאדניך
 הנה אלהו: והיה אנני אלק מאתך
 ורוח יהוה ישאך על אשר לא ארע
 ובאתי להניד לאחאב ולא ימצאך
 והרגני ועבדך ירא את יהוה מנערי:
 הל אהנד לאדני את אשר עשיתי
 בהרג איזבל את נביאי יהוה ואחאב
 מנביאי יהוה מאד: איש חמשי
 חמשים איש במערה ואכל כלם לחם
 ומים: ועתה אתה אמר לך אמר
 לאדניך הנה אלהו והרגני: ויאמר
 אלהו חיי יהוה צבאות אשר עבדתי
 לפניו כי היום אראה אליו: ולך
 עבדיהו לקראת אחאב ונדר לו
 וילך אחאב לקראת אלהו: והיה
 בראות אחאב ארץ אלהו ויאמר
 אחאב אליו האתה זה עבד ישראל:
 ויאמר לא עבדתי את ישראל כי אם
 אתה ובית אביך בעזבכם את מצות
 יהוה ותלך אחרי הנבעלים: ועתה
 שלח קנץ אליו את כל ישראל אל
 הר הפרמל ואת נביאי הבעל ארבע
 מאות וחמשים ונביאי האשרה
 ארבע מאות אכלו שלחן איזבל: ע

יהוה אלהי תשוב נפש הילד
 הזה על קרבו: וישמע יהוה בקול
 אלהו ותשוב נפש הילד על קרבו
 ויחי: ויקח אלהו את הילד וירדהו
 מן העליוה הביתרה ויתנהו לאמו
 ויאמר אלהו ראי תי בנדך: ותאמר
 האשה אל אלהו עתה זה ידעתי
 כי איש אלהים אתה ודבר יהוה
 בפיק אמתי

יח

והיה ימים רבים ודבר יהוה היה אל
 אלהו בשנה השלישית לאמר לך
 הראה אל אחאב ואתנה מטר על
 פני הארמה: וילך אלהו להראות
 אל אחאב והרעב חוק בשמרון:
 ויקרא אחאב אל עבדיהו אשר על
 הבית ועבדיהו היה ירא את יהוה
 מאד: והיה בהכרות איזבל את נביאי
 יהוה ויקח עבדיהו מאת נביאים
 ויחביאם חמשים איש במערה:
 וכלכלם לחם ומים: ויאמר אחאב
 אל עבדיהו לך בארץ אל כל מעוני
 חמים ואל כל הנחלים אולי נמצא
 חציר ונחיה סוס ופרד ולוא נברית
 מן בהמה: ויחלקו להם את הארץ
 לעבר בה אחאב הלך בדרך אחר
 לבדו ועבדיהו הלך בדרך אחר
 לבדו: והיה עבדיהו בדרך והנה
 אלהו לקראתו ויברחהו ויפל על פניו
 ויאמר האתה זה אדני אלהו:
 ויאמר לו אני לך אמר לאדניך הנה

אפסוה

טו

עכבתם

ק

145

וּשְׁלַח אַחֲבָב בְּכָל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 וַיִּקְבֹּץ אֶת הַנְּבִיאִים אֶל־הַר הַפְּרָמִל
 וַיֹּשֶׁב אֱלֹהֵהוּ אֶל־כָּל־הָעָם וַיֹּאמֶר
 עַד־מָתַי אַתֶּם נִפְסָחִים עַל־שְׂרָתִי
 הַסַּעֲפִים אִם־יְהוָה הָאֱלֹהִים לָכֵן
 אַחֲרָיו וְאִם־הַבַּעַל לָכֵן אַחֲרָיו וְלֹא־
 עָנָה הָעָם אֶת־דְּבָרָיו וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵהוּ
 אֶל־הָעָם אֲנִי נֹתַרְתִּי נְבִיא לַיהוָה
 לְבַדִּי וְנְבִיאֵי הַבַּעַל אַרְבַּע־מְאוֹת
 וְחֲמִשִּׁים אִישׁ וַיִּתְּנוּ לָנוּ שְׁנַיִם
 פְּרִים וַיִּבְחָרוּ לַהֵם הַפֶּר הָאֶחָד
 וַיִּנְתְּחוּ וַיִּשְׂמוּ עַל־הַעֲצִים וְאִשׁ לֹא
 יִשְׂמוּ וְאֲנִי אַעֲשֶׂהוּ אֶת־הַפֶּר הָאֶחָד
 וְנִתְּתִי עַל־הַעֲצִים וְאִשׁ לֹא אֲשִׂים
 וּקְרַאתֶם בְּשֵׁם אֱלֹהֵיכֶם וְאֲנִי אֶקְרָא
 בְּשֵׁם יְהוָה וְהָיָה הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר־
 יַעֲנֶה בְּאִשׁ הַיּוֹם הָאֱלֹהִים וְעַן כָּל־
 הָעָם וַיֹּאמְרוּ טוֹב הַדְּבָרָיו וַיֹּאמֶר
 אֱלֹהֵהוּ לְנְבִיאֵי הַבַּעַל בַּחֲרוּ לָכֶם
 הַפֶּר הָאֶחָד וַעֲשׂוּ רֵאשִׁנָּה כִּי אַתֶּם
 הַדְּבָרִים וּקְרָאוּ בְּשֵׁם אֱלֹהֵיכֶם וְאִשׁ
 לֹא תִשְׂמוּ וַיִּקְחוּ אֶת־הַפֶּר
 אֲשֶׁר־נָתַן לָהֶם וַעֲשׂוּ וַיִּקְרָאוּ בְּשֵׁם
 הַבַּעַל מִהַבְּקָר וְעַד הַצִּהָרִים לֹאמַר
 הַבַּעַל עֲנֵנוּ וַיִּזְעַקוּ קוֹל וְאִין עֲנֵנוּ
 וַיִּפְסְחוּ עַל־הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁר עֲשָׂהוּ
 וַיְהִי בַצִּהָרִים וַיִּהְיֶה בְּתוֹם אֱלֹהֵהוּ
 וַיֹּאמֶר קְרָאוּ בְּקוֹל גְּדוֹל כִּי אֱלֹהִים
 הוּא כִּי שָׁמַע וְכִי שָׁמַע לוֹ וְכִי דָרַךְ לוֹ
 אֹלֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ

וּקְרָאוּ בְּקוֹל גְּדוֹל וַיִּתְגַּדְּדוּ
 כַּמִּשְׁפָּטִים בַּחֲרָבוֹת וּבִרְמָחִים עַד־
 שִׁפְךְ הַדָּם עֲלֵיהֶם וַיְהִי כַעֲבַר
 הַצִּהָרִים וַיִּתְנַבְּאוּ עַד לַעֲלוֹת הַמִּנְחָח
 וַיִּזְעַקוּ קוֹל וְאִין עֲנֵנוּ וַיִּזְעַקוּ שָׁבוּ
 וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵהוּ לְכָל־הָעָם בְּשׂוּ אֵלַי
 וַיִּבְשׂוּ כָל־הָעָם אֲלֵיו וַיִּרְפָּא אֶת־
 מִזְבֵּחַ יְהוָה הַהַרֹם וַיִּקְחָה
 אֱלֹהֵהוּ שְׁתַּיִם עֲטֹרָה אֲבָנִים כַּמִּסְפָּר
 שִׁבְעֵי בְנֵי יַעֲקֹב אֲשֶׁר הִי הַדְּבָרָה
 יְהוָה אֲלֵיו לֵאמֹר יִשְׂרָאֵל יְהִי שִׁמְךָ
 וַיִּבְנֶה אֶת־הָאֲבָנִים מִזְבֵּחַ בְּשֵׁם
 יְהוָה וַעֲשֵׂה תַעֲלָה כְּבֵית סַתִּים וְרַע
 סָבִיב לְמִזְבְּחָהּ וַיַּעֲרֵךְ אֶת־הַעֲצִים
 וַיִּנְתְּחָה אֶת־הַפֶּר וַיִּשֶׂם עַל־הַעֲצִים
 וַיֹּאמֶר מֵלֹא אַרְבַּעַה כְּדִים מִים
 וַיִּצְקוּ עַל־הַעֲלָה וְעַל־הַעֲצִים וַיֹּאמֶר
 שָׁבוּ וַיִּשְׂמוּ וַיֹּאמֶר שֶׁלֹּשׁ וַיִּשְׁלְשׁוּ
 וַיִּלְכוּ חֲפִיִּם סָבִיב לְמִזְבֵּחַ וְנָס אֶת־
 הַתַּעֲלָה מֵלֹא מִים וַיְהִי
 כַּעֲלוֹת הַמִּנְחָח וַיִּבְשׂוּ אֱלֹהֵהוּ הַנְּבִיאִים
 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלֵי אֲבָרְהָם וַיִּצְחַק
 וַיִּשְׂרָאֵל הַיּוֹם וַיִּדְרַע כִּי אַתָּה אֱלֹהִים
 בְּיִשְׂרָאֵל וַיִּזְעַקוּ עֲבָדָהּ וְכַדְבָּרָהּ
 עֲשִׂיתִי אֶת־כָּל־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
 עֲנֵנִי יְהוָה עֲנֵנִי וַיִּדְרַע הָעָם הַזֶּה כִּי
 אַתָּה יְהוָה הָאֱלֹהִים וְאַתָּה הַסִּפְרָת
 אֶת־לִבְכֶם אַחֲרֵיכֶם וְתַפֵּל אִשׁ
 יְהוָה וְתֹאכַל אֶת־הַעֲלָה וְאֶת־הַעֲצִים
 וְאֶת־הָאֲבָנִים וְאֶת־הָעֶפֶר וְאֶת־

יחיד חל

חמים אשר בתעלה לחכה: וירא
 כל העם ופלו על פניהם ויאמרו
 יחורה הוא האלהים יחורה הוא
 האלהים ויאמר אליהו לחם תפשו
 את נביאי הבעל איש אל מלט
 מהם ותפשו ויורדו אליהו אל
 נחל קישון ושחטם שם:
 ויאמר אליהו לאחאב עלה אכל
 ושתה כי קול המונה שם:
 ועלה אחאב לאכלו ושתות
 ואלהו עלה אל ראש הרברמל
 ויתר ארצה וישם פניו בין ברכו:
 ויאמר אל נערו עלה נא הבט דרך
 לם ועל ויבט ויאמר אין מאומה
 ויאמר שב שבע פעמים: ויהי
 בשבע עשר ויאמר הנה עב קטנה
 בכף איש עלה מים ויאמר עלה
 אמר אל אחאב אסר ודר ולא
 יעצרכה הנשם: ויהי עד פה ועד
 פה וחשמים התקרו עבים ורוח
 יהי בשם גדול וירכב אחאב וילך
 וירעאלה: ויב יהוה חיתה אל
 אליהו וישנס מרגניו וירץ לפני
 אחאב עד באכה וירעאלה:
 ויב אחאב לאויבל
 את כל אשר עשה אליהו ואת כל
 אשר דרג את כל הנביאים בחרב:
 ותשלח אויבל מלאך אל אליהו
 לאמר בה יעשן אלהים וכה יוספון
 כי כערת מחר אשים את כפושך

כנפש אחד מהם: וירא ויקם
 וילך אל נפשו ויבא במדבר שבע
 אשר ליהודה וינח את נערו שם:
 והוא הלך במדבר דרך יום ויבא
 וישב תחת רתם אחת וישאל את
 נפשו למות ויאמר רב עתה יהוה
 קח נפשי כי לא טוב אנכי מאבתי:
 וישכב וישן תחת רתם אחד והנה
 זרה מלאך נגע בו ויאמר לו קום
 אכול: ויבט והנה מראשתיו
 ענת רצפים וצפחת מים ויאכל וישת
 וישב וישכב: וישב מלאך יהוה
 שנית ויגע בו ויאמר קום אכל כי
 רב ממך הדרך: ויקם ויאכל
 וישתה וילך בנה האכילתה היא
 ארבעים יום וארבעים לילה עד הח
 האלהים חרב: ויבא שם אל
 המערה וילו שם והנה רבר
 יהוה אליו ויאמר לו מה לך פה
 אליהו: ויאמר קנא קנאתי
 ליהוה: אלהי צבאות כי עזבו
 בריתך בני ישראל את מזבחתך
 הרסו ואת נביאיך דרנו בחרב
 ואתר אני לבדי ויבקשו את נפשי
 לקחתה: ויאמר צא ועמדת בהר
 לפני יהוה והנה יהוה עבר ורוח
 גדולה וחזק מפרק הרים ומשבר
 סלעים לפני יהוה לא ברוח
 יהוה ואחר הרוח רעש לא ברעש
 יהוה: ואחר הרעש אש לא באש

עבר
פניה

ט

מלכים
עזק ע

יהוה ואחר האש קול הממה דקה :
ויהי כשמע אליהו וילט פניו
באדרתו ויצא ועמד פתח המערה
והנהו אליו קול ויאמר מה לך פה
אליהו : ויאמר קנא קנאתי ליהוה
אלהי צבאות כי עזבו בריתך בני
ישראל את מזבחתך הרסו וארת
נביאך הרגו בחרב ואותך אני לבהי
ויבקשו את נפשי לקחתה :

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלָיו לֵךְ
שׁוּב לְדִרְכֶךָ מִדְּבַר דְּמָשֶׁק וּבֵאת
וּמְשַׁחְתָּ אֶת חֲזָאֵל לְמֶלֶךְ עַל אֲרָם :
וְאַתָּה יְהוּא בֶן נִמְשִׁי תִמְשַׁח לְמֶלֶךְ
עַל יִשְׂרָאֵל וְאַתָּה אֵלִישַׁע בֶּן שַׁפְטָן
מֵאֵבֶל מְחֹלְלֵי תִמְשַׁח לְנָבִיא
תַּחְתֶּיךָ : וְהָיָה הַנְּמַלֵּט מִחָרֵב חֲזָאֵל
יְמִית יְהוּא וְהַנְּמַלֵּט מִחָרֵב יְהוּא
יְמִית אֵלִישַׁע : וְהַשְּׂאֲרֵיתִי בְּיִשְׂרָאֵל
שִׁבְעַת אֲלָפִים כָּל הַבְּרָכִים אֲשֶׁר
לֹא כָרְעוּ לְבַעַל וְכָל הַפָּה אֲשֶׁר
לֹא נִשְׁקָלוּ : וַיֵּלֶךְ מִשָּׁם וַיִּמְצֵא אֶת
אֵלִישַׁע בֶּן שַׁפְטָן וְהוּא אֲחֵרֵשׁ שְׁנַיִם
עָשָׂר צִמְדִים לִפְנֵי וְהוּא בְּשָׁנַיִם
הָעֶשֶׂר וַעֲבַר אֵלָיו אֵלָיו וַיִּשְׁלַךְ
אֲדָרְתוֹ אֵלָיו : וַעֲזַב אֶת הַבֶּקֶר
וַרֵץ אַחֲרָי אֵלָיו וַיֹּאמֶר אֲשַׁקֶּה
בָּךְ לֶאֱבִי וְלֵאמֹי וְאֶלְכֶה אַחֲרֶיךָ
וַיֹּאמֶר לוֹ לֵךְ שׁוּב כִּי מִדַּעַשְׂתִּי
לָךְ : וַיֹּשֶׁב מֵאַחֲרָיו וַיִּקַּח אֶת
צִמְד דְּהַבֶּקֶר וַיִּזְבַּחְהוּ וּבְכָל הַבֶּקֶר

בשלים הבשר ויתן לעם ויאכלו ויקם
וילך אחרי אליהו וישרתהו :
ובן הדר מלך ארם
קבץ את כל חילו ושלשים ושנים
מלך אתו וסוס ורכב ועל ויצר על
שמרון וילחם בה : וישלח מלאכים
אל אחאב מלך ישראל העירה :
ויאמר לו כזה אמר בן הדר כספך
וזהבך לי הוא ונשיך ובניך הטובים
לי הסו : ועץ מלך ישראל ויאמר
כדברך אדני המלך לך אני וכל
אשר לוי : וישבו המלאכים
ויאמרו בה אמר בן הדר לאמר כי
שלחתי אליך לאמר כספך וזהבך
ונשיך ובניך ליתתני : כי אסד
בעת בחר אשלח את עבדי אליך
וחפשו ארתי בנותך ואת בתי עבדיך
והיה כל מחמד עניך ושימו בידם
ולקחו : ויקרא מלך ישראל לכל
וקני הארץ ויאמר דעו נא וראו כי
דעה זה מבקש כי שלח אלי לנשי
ולבני ולכספי ולזחבי ולי : מנעתי
ממנו : ויאמרו אליו כל הזקנים
וכל העם אל תשמע ולוא תאבה :
וַיֹּאמֶר לְמַלְאכָי בֶן הָדָר אֲמַר
לְאֲדֹנָי הַמֶּלֶךְ כָּל אֲשֶׁר שְׁלַחְתָּ אֵלַי
עֲבָדֶיךָ בְּרֵאשֵׁית אֲעִשֶׂה וְהַדָּבָר הַזֶּה
לֹא אוֹכַל לַעֲשׂוֹת וְלֹכֹו הַמְּלָאכִים
וַיִּשְׁבַּחְהוּ דָבָר : וַיִּשְׁלַח אֵלָיו בֶּן הָדָר
וַיֹּאמֶר בֹּה יַעֲשׂוּן לִי אֱלֹהִים וְכָרַת

ויספו אמי ישפק עפר שמרון לשעלים
 לכל העם אשר ברנליו ויעז מלך
 ישראל ויאמר דברו אל יתהלל
 חנך כמפתח ויהי בשמע את
 הדבר הזה והוא שתה הוא והמלכים
 בסכורת ויאמר אל עבדיו שימו
 ושימו על העיר והנה נביא אחד
 נבש אל אחאב מלך ישראל ויאמר
 כה אמר יהוה הראית את כל
 ההמון הגדול הזה הנני נתנו בידך
 חיוס וידעת כי אני יהוה ויאמר
 אחאב במו ויאמר כה אמר יהוה
 בערי שרי המדינות ויאמר מי יאמר
 המלחמה ויאמר אתה ויפקד את
 נערי שרי המדינות והיו מאתים
 שנים ושלושים ואחריהם פקד את
 כל העם כל בני ישראל שבעת
 אלפים ויצאו בצהרים ובן הדר
 שתה שכור בסכות הוא והמלכים
 שלשים ושנים מלך עזר אתו
 ויצאו נערי שרי המדינות בראשנה
 וישלח בן הדר וינידו לו לאמר
 אנשים יצאו משמרון ויאמר אם
 לשלום יצאו תפשוס חיים ואם
 למלחמה יצאו חיים תפשוכו ואלה
 יצאו מן העיר נערי שרי המדינות
 והחיל אשר אחריהם ויכו איש
 אישו ונסו ארם וירדפם ישראל
 ומלט בן הדר מלך ארם על סוס
 ופרשים ויצא מלך ישראל ונד את

הסוס ואת הרכב והנה בארם מכה
 גדולה ויבש הנביא אל מלך
 ישראל ויאמר לולך התחזק ודע
 וראה את אשר תעשה כי לתשובת
 השנה מלך ארם עלה עליך
 ועבד מלך ארם אמרו אליו
 אלהי הרים אלהיהם על כן חזקו
 ממנו ואולם נלחם אתם במישור
 אם לא נחזק מהם ואת הדבר
 הזה עשה הסר המלכים איש
 ממקומו ושים פחות תחתיים ואתה כס
 תמנה לך חיל בחיל הנפל מאותך
 וסוס בפוס ורכב ברכב ונלחמה
 אותם במישור אם לא נחזק מהם
 וישמע לקלם ועשבו
 והי לתשובת השנה
 ויפקד בן הדר את ארם ועל
 אפקה למלחמה עם ישראל
 ובני ישראל התפקדו וכלכלו וילכו
 לקראתם ויחנו בני ישראל נגדם
 בשני השפי עזים וארם מלאו את
 הארץ ויבש איש האלהים ויאמר
 אל מלך ישראל ויאמר כה אמר
 יהוה יען אשר אמרו ארם אלהי
 הרים יהוה ולא אלהי עמקים היו
 ונתתי את כל ההמון הגדול הזה
 בידך וידעתם כי אני יהוה ויחנו
 אלה נבח אלה שבעת ימים ויהי
 ביום השביעי ותקרב המלחמה ויכו
 בני ישראל ארם ארכו מאה אלף

רגלי ביום אחד : וינסי הנותרים
 אפקה אל העיר ותפל החומה על
 עשרים ושבעה אלף איש הנותרים
 וכן הדר גם ויבא אל העיר הדר
 בחדרו : ויאמרו אליו עבדך הנה
 נא שמענו כי מלכי בית ישראל כי-
 מלכי חסד הם נשימה נא שקים
 במתנינו וחבלים בראשנו ונצא
 אל מלך ישראל אולי יחיה את-
 נפשך : ויחנרו שקים במתניהם
 וחבלים בראשיהם ויבאו אל מלך
 ישראל ויאמרו עבדך בן הדר אמה
 תחינא נפשי ויאמר העודנו חי אחי
 הוא : והאנשים ינחשו וימהרו
 וחלטו הממנו ויאמרו יחיה בן
 הדר ויאמר באו קחהו ויצא אליו
 בן הדר ויעלהו על המרכבה :
 ויאמר אליו הערים אשר לקח אבי
 מאת אביך אשיב וחצות תשים לך
 בדמשק כאשר שם אבי בשמרון
 ואני בבית אשר יבנה לך לזכרון
 וישלחהו :
 ואיש אחד מבני הנביאים אמר
 אל רעהו בדבר יהודה הכיני נא
 וימאן האיש להכתו : ויאמר לו יען
 אשר לא שמעת בקול יהודה הנב
 הולך מאתי והבך הארצה וילך
 מאצלו וימצאהו הארצה ויכחו :
 וימצא איש אחד ויאמר הכיני נא
 ויכרו האיש הכה ופצעו : וילך

5

5

הנביא ויעמד למלך אל הדר
 ויתחפש באפר על עיניו : ויהי
 המלך עבר והוא צעק אל המלך
 ויאמר עבדך יצא בקרב המלחמה
 והנה איש סר ויבא אלי איש ויאמר
 שמר את האיש הזה אם הפקר
 יפקד והיתה נפשך תחת נפשו או
 כבר כסף תשקול : ויהי עבדך
 עשה הנה והנה והוא איננו ויאמר
 אליו מלך ישראל פן משפטך אתח
 חרצת : וימהר ויסר את האפר
 מעל עיניו ויבר אותו מלך ישראל
 כי מהנביאים הוא : ויאמר אליו
 כה אמר יהוה יען שלחת את איש
 הרמי מד והיתה נפשך תחת נפשו
 ועמד תחת עמו וילך מלך ישראל
 על ביתו סר וזעף ויבא שמרנה :

מעני P

כ א

ויהי אחר הדברים האלה
 ברם היה לנבוכד הזורעאלי אשר
 בזורעאל אצל היכל אחאב מלך
 שמרון : וידבר אחאב אל נבות
 לאמר תנור לי את ברמך ויהי לי
 לנז ירק כי הוי קרוב אצל ביתי
 ואתנור לך תחתיו ברם טוב ממנו
 אם טוב בעיניך אתנה לך כסף מחיר
 זה : ויאמר נבות אל אחאב חלילה
 לי מיהוה מתתי את נחלת אבתי
 לך : ויבא אחאב אל ביתו סר וזעף
 על הדבר אשר דבר אליו נבוכד
 הזורעאלי ויאמר לא אתן לך את

נחלת

נחלת אבותי וישכב על מטתו ויסב
את פניו ולא יאכל לחם ויתבא
אליו איובל אשתו ותדבר אליו מה
זה רוחך סרה ואינך אכל לחם
וידבר אליה כי אדבר אל נבות
היזרעאלי ואמר לו תנה לי אר
פרמד בכסף או אם חפץ אתה
אתנה לך כרם תחתיו ויאמר לא
אתן לך את פרמי ויתאמר אליו
איובל אשתו אתה עתה תעשה
מלוכה על ישראל קום אכל לחם
וישב לבד אני אתן לך את פרם
נבות היזרעאלי ותכתב ספרים
בשם אחאב ותחתם בהתמו
ותשלח הספרים אל הזקנים ואל

החרים אשר בעירו הישבים את
נבות ותכתב בספרים לאמר
קראו צום והשיבו את נבות בראש
העם והושיבו שנים אנשים בני
בליעל נגדו ויעדהו לאמר ברכת
אלהים ומלך והוציאו וסקלוהו
ויבת ויעשו אנשי עירו הזקנים
והחרים אשר הישבים בעירו כאשר
שלחה אליהם איובל כאשר כתוב
בספרים אשר שלחה אליהם
קראו צום והשיבו את נבות בראש
העם ויבאו שני האנשים בני
בליעל וישבו נגדו ויעדהו אנשי
הבליעל את נבות נגד העם לאמר
ברך נבורת אלהים ומלך ויצאוהו

נבות אשר ירד שם לרשתו
ורברת אליו לאמר זה אמר יהוה
הרצחתי וגם ררשת ורברת אליו
לאמר זה אמר יהוה במקום אשר
לקחו הכלבים את דם נבות ילקו
הכלבים את דמך גם אתה ויאמר
אחאב אל אלהו המצאתני אויבי
ויאמר מצאתי יען התמכרד לעשות
חרע בעיני יהוה והנני מביא ליד רעה
ובערתי אחריד והכרתי לאחאב
משתין בקיר ועצור ועוזב בישראל
ונתתי ארתי בידך כבית ירבעם
בן נבט וכבירת בעשא בן אחזיה
אל הכעס אשר הכעסת ותחטא
את ישראל וגם לאיובל דבר יהוה
לאמר הכלבים יאכלו ארתי איובל
בחל יזרעאל חטת לאחאב בעיר

מכיל P

מכיל P

ויאמר אלהים האלך על דמת
 גלעד למלחמה אם אהדל ויאמרו
 עלה ויתן אדני ביד המלך:

ויאמר יהושפט האין פה נביא
 ליהוה עוד ונדרשה מאותו:

ויאמר מלך ישראל אל יהושפט
 עוד איש אחד לרש את יהוה
 מאתו ואני שנאת וכולא יתנבא

עלי טוב כי אם רע מיכיהו בן ימלה
 ויאמר יהושפט אל יאמר המלך
 כן ויקרא מלך ישראל אל

סרים אחד ויאמר מהרה מיכיהו
 בן ימלה ומלך ישראל ויהושפט
 מלך יהודה יושבים איש על

כסאו מלכשים בנדים בנרן פתח
 שער שמרון וכל הנביאים מתנבאים
 לפניהם ויעשלו צדקה בן

בנענה קרני ברזל ויאמר כה אמר
 יהוה באלה תנבא את ארם עד
 כלותם וכל הנביאים נבאים כן

לאמר עלה רמת גלעד והצלה ונתן
 יהוה ביד המלך והמלך אשר
 הלך לקרא מיכיהו דבר אליו

לאמר הנה נא דברי הנביאים פה
 אחד טוב אל המלך יהינא דבריך
 כדבר אחד מהם ודברת טוב:

ויאמר מיכיהו הי יהוה כי את אשר
 יאמר יהוה אלי אתו אדבר
 ויבוא אל המלך ויאמר המלך

אליו מיכיהו הנלך אל דמת גלעד
 למלחמה

יאכלו הכלבים והמת בשדה יאכלו
 כס עוף השמים רק לא היה כאחאב
 אשר התמזר לעשות הרע בעיני

יהוה אשר הסתרה אתו ואיובל
 אשתו ויתעב מאד ללכת אחרי
 הלולים ככל אשר עשו האמרי

אשר הוריש יהוה מפני בני
 ישראל ויהי כשמע
 אחאב את הדברים האלה ויקרע

בגדיו וישם שק על בשרו ויצום
 וישכב בשקו והלך אטו והיה דבר
 יהוה אל אליהו התשבי לאמר:

הראית כי נכנע אחאב מלפני עין
 כי נכנע מפני לא אבי הרעה בימי
 בימי בנו אביא הרעה על ביתו:

וישבו שלש שנים אין מלחמה בין
 ארם ובין ישראל
 כב ויהי בשנה השלישית

ורד יהושפט מלך יהודה אל מלך
 ישראל ויאמר מלך ישראל
 אל עבדיו הידעתם כי לנו רמת

גלעד ואנחנו מחשים מקחת אתה
 מיד מלך ארם ויאמר אל
 יהושפט התלך אתי למלחמה רמת

גלעד ויאמר יהושפט אל מלך
 ישראל כמוני כמוך בעמי בעמך
 בסוסים בסוסים ויאמר יהושפט

אל מלך ישראל דרשנא כיום את
 דבר יהוה ויקבץ מלך ישראל
 את הנביאים כארבע מאות איש

כ"ו

כ"ב

למלחמה אם נחדל ויאמר אליו
 עלה והצלה ונתן יהוה ביד המלך
 ויאמר אליו המלך עד כמה פעמים
 אני משביעך אשר לא תרנב אלי
 וקאמת בשם יהוה ויאמר
 ראיתי את כל ישראל נפצים אל
 החרים כצאן אשר אין להם רעה
 ויאמר יהוה לא ארניס לאלה ישונו
 איש לביתו בשלום ויאמר מלך
 ישראל אל יהושפט הלוא אמרתי
 אליך לוא יתנבא עלי טוב כי אם
 רע ויאמר לכן שמעו דברי יהוה
 ראיתי את יהוה ישב על כסאו וכל
 צבא השמים עמד עליו מימנו
 זמשמאלו ויאמר יהוה מי יפתה
 את אחאב ועל ויפל ברמת גלעד
 ויאמר זה בכה וזה אמר בכה
 ויצא הרוח ועמד לפני יהוה ויאמר
 אני אפתנו ויאמר יהוה אליו כמה
 ויאמר אצני והייתי רוח שקר
 בפי כל נביאיו ויאמר תפתה ונס
 תוכל צא ועשה כן ועתה הנה
 נתן יהוה רוח שקר בפי כל נביאיך
 אלה ויהוה דבר עליך רעה
 ויש צדקיהו בן כנענה ויבה ארת
 מיכיהו על הלחי ויאמר אי זה עבד
 רוח יהוה מאתי לדבר אותך
 ויאמר מיכיהו הנב ראה ביום ההוא
 אשר תבא הדרך בחרד להחכה
 ויאמר מלך ישראל קח את מיכיהו

והשבחו אל אמן שר העזר ואל
 ויש בן המלך ואמרת בזה אמר
 המלך שמו ארת זה ברת הכלא
 והאכלהו לחם לחץ ומים לחץ עד
 באי בשלום ויאמר מיכיהו אם
 טוב תשוב בשלום לא דבר יהוה
 כי ויאמר שמעו עמים כלם
 ועל מלך ישראל
 ויהושפט מלך יהודה רמת גלעד
 ויאמר מלך ישראל אל יהושפט
 התחפש וכא במלחמה ואתה לבש
 בגדיך ותחפש מלך ישראל ויבוא
 במלחמה ומלך ארם ציה את
 שרי הרכב אשר לו שלשים ושנים
 לאמר לא תלחמו את קטן וארת
 גדול כי אם את מלך ישראל לבדו
 והי כראות שרי הרכב את יהושפט
 והמרו אמרו אך מלך ישראל הוא
 וסרו עליו להלחם ויצק יהושפט
 והי כראות שרי הרכב כירלא
 מלך ישראל הוא וישוכו מאחוריו
 ואיש משך בקשת לחמו ויבה את
 מלך ישראל בין הרבקים ובין
 השריו תאמר לרפבו הפך ידך
 והוציאני מהמחנה כי החליתי
 ותעלתי המלחמה ביום ההוא
 והמלך היה מעמד במרפבה נכח
 ארסוימת בערב ויצק דם המפרץ
 אל חיק הרכב ויעבר הרנה
 במחנה כבא השמש לאמר איש

אל עירו ואיש אל ארצו וימת
 המלך ויבנו שמרון ויקברו את
 המלך בשמרון וישטף את הרכב
 על ברכת שמרון וילקו הכלבים
 את דמו והזנות רחצו כדבר יהוה
 אשר דבר ויתר דברי אחאב וכל
 אשר עשה ובית השן אשר בנה
 וכל הערים אשר בנה הלוא הם
 כתובים על ספר דברי הימים למלכי
 ישראל וישכב אחאב עם
 אבתיו וימלך אחזיהו בנו תחתיו
 ויהושפט בן
 אסא מלך על יהודה בשנת ארבע
 לאחאב מלך ישראל יהושפט
 בן שלשים וחמש שנה במלכו
 וטערים וחמש שנה מלך בירושלם
 ושם אמו עזובה בת שלחיו וילך
 בכל דרך אסא אביו לא סר ממנו
 לעשות הישר בעיני יהוה אך
 הבמות לא סרו עוד העם מזבחים
 ומקטרים בבמות וישראל
 עם מלך ישראל ויתר דברי
 יהושפט וזכורתו אשר עשה ואשר
 נלחם הלוא הם כתובים על ספר
 דברי הימים למלכי יהודה ויתר
 דקדש אשר נשאר בימי אסא אביו
 בער מן הארץ ומלך אין בארם
 נצב מלך יהושפט עשר אניות
 תרשיש ללכת אופירה לזהב ולא
 חלך כי נשברה אניות בעציון נבר

אז אמר אחזיהו בן אחאב אל
 יהושפט ילכו עבדי עם עבדי
 באניות ולא אבה יהושפט וישכב
 יהושפט עם אבתיו ויקבר עם
 אבתיו בעיר דוד אביו וימלך יהורם
 בנו תחתיו
 בן אחאב מלך על ישראל בשמרון
 בשנת שבע עשרה ליהושפט
 מלך יהודה וימלך על ישראל
 שנתים ועש הרע בעיני יהוה
 וילך בדרך אביו וכדרך
 ירבעם בן נבט אשר החטיא את
 ישראל ויעבד את הבעל וישתחוה
 לו ויזכעם את יהוה אלהי ישראל
 ככל אשר עשה אביו

ויפגע

מואב בישראל
 אחאב ויפל אחזיהו בעד השבכת
 בעליתו אשר בשמרון וחל וישלח
 מלאכים ויאמר אליהם לכו דרשו
 בבעל זבוב אלהי עקרון אם אחיה
 מחלי זה
 ומלאך יהוה דבר אל אליה התשפי
 קום עלדי לקראת מלאכי מלך
 שמרון ודבר אלהים המכלי אין
 אלהים בישראל אתם הלכים לדרש
 בבעל זבוב אלהי עקרון ולכן
 כה אמר יהוה חמסה אשר עלית
 שם לא תרד ממנה כי מות תמות
 וילך אליה וישבו המלאכים
 אל

אליו ויאמר אליהם מה זה שבתם
 ויאמרו אליו איש עלה לקראתנו
 ויאמר אלינו לכו שוב אל המלך
 אשר שלח אתכם ודברתם אליו
 כה אמר יהוה המבלי אין אלהים
 בישראל אל אתה שלח לדרש בבבל
 זבוב אלהי עקרון לכן המטת אשר
 עלית שם לא תרד ממנה כי מות
 תמות וידבר אליהם מה משפט
 האיש אשר עלה לקראתכם וידבר
 אליכם את הדברים האלה
 ויאמרו אליו איש בעל שער ואזור
 עור יחזור במתניו ויאמר אליה
 התשובי הוצי וישלח אליו שר
 חמשים וחמשינו ועל אליו והנה ישב
 על ראש ההר וידבר אליו איש
 האלהים המלך דבר רדה ווענה
 אליה וידבר אל שר החמשים
 ואם איש אלהים אני תרד אש מן
 השמים ותאכל אתך ואת חמשיך
 ותרד אש מן השמים ותאכל אתו
 ואת חמשינו וישב וישלח אליו
 שר חמשים יחזר וחמשינו וען
 וידבר אליו איש האלהים כה אמר
 המלך מהרה רדה ווען אליה
 וידבר אליהם אם איש האלהים אני
 תרד אש מן השמים ותאכל אתך
 ואת חמשיך ותרד אש אלהים מן
 השמים ותאכל אתו ואת חמשינו
 וישב וישלח שר חמשים שלשים

וחמשינו ועל ויבא שר החמשים
 השלישי וכרע על ברביו לנגח
 אליהו ויתחנן אליו וידבר אליו איש
 האלהים תיקר נח נפשי ונפש
 עבדיך אלה חמשים בעיניך הנה
 ירדה אש מן השמים ותאכל את
 שני שרי החמשים הראשנים ואת
 חמשיהם ועתה תיקר נפשי בעיניך
 וידבר מלאך יהוה אל
 אליהו רד אותו אל תירא מפניו
 ויקם וירד אותו אל המלך וידבר
 אליו כה אמר יהוה יען אשר שלחת
 מלאכים לדרש בבבל זבוב אלהי
 עקרון המבלי אין אלהים בישראל
 לדרש בדברו לכן המטת אשר
 עלית שם לא תרד ממנה כי מות
 תמות וימת כדבר יהוה אשר
 דבר אליהו וימלך יהורם תחתיו
 בשנת שתים ליהורם בן יהושפט
 מלך יהודה כי לא היה לו בן
 ויתר דבריו אחוזה אשר עשתה הוא
 המה כתובים על ספר דברי הימים
 למלכי ישראל ויהי
 בהעלות יהוה את אליהו בסערה
 השמים וילך אליהו ואלישע מן
 הגלביל ויאמר אליהו אל אלישע
 שב נא אפה כי יהוה שלחני ערבית
 אל ויאמר אלישע חיה יהוה וחי
 נפשך אם אעובד וירדו בית אל
 ויצאו בני הנביאים אשר בירת אל

10

ב

ר

ב

אל אלישע ואמרו אליו הירעת פי
היום יהודה לקח את אדניך מעל
ראשך ואמר גם אני ירעתי החשו
ויאמר לו אליהו אלישע ישב
באפה כי יהוה שלחני וירחו ויאמר
חי יהודה וחי נפשך אם אעזבך
ויבאו וירחו ונשו בני הנביאים
אשר בירחו אל אלישע ואמרו
אליו הירעת פי היום יהודה לקח את
אדניך מעל ראשך ויאמר גם אני
ירעתי החשו ויאמר לו אליהו
שב באפה כי יהוה שלחני הירדנה
ולאמר חי יהודה וחי נפשך אם
אעזבך וילכו שניהם וחמשים איש
מבני הנביאים הלכו ועמדו מנגד
מרחוק ושניהם עמדו על הירדן
ויקח אליהו את אודתו ויגלם
ויבה את המים ויחצו הנה והנה
ועברו שניהם בתרבה ויהי כעברם
ויגלה אמר אל אלישע שאל
מה אעשה לך במסע אלקח מעמך
ויאמר אלישע יהי נביא שנים
ברחוק אליו ויאמר הקשית
לשאול אם תראה אתי לקח מאתך
יהי לך כן ואם אין לא יהיה ויהי
המרה הלכים הלך ודבר והננה
רכב גש וסוסי גש ויפרדו בין
שניהם ויעל אליהו בסערת השמים
ואלישע ראה והוא מצעק אבוי אבוי
רכב ישראל ופרשו ולא ראוהו

עוד ויחוק בכבדיו ויקרעם לשנים
קרעים וירם את אודת אליהו
אשר נפלה מעליו וישב ועמד על
שפת הירדן ויקח את אודת
אליהו אשר נפלה מעליו ויבה את
המים ויאמר איה יהודה אלתי
אליהו אף הוא ויבה את המים
ויחצו הנה וזכה ועבר אלישע
ויראו בני הנביאים אשר בירחו
מנגד ויאמרו נחה רוח אליהו על
אלישע ויבאו לקראתו ושתחו לו
ארצה ויאמרו אליו הנה נביא
יש את עבדך חמשים אנשים בני
חיל ילכו נביא ויבקשו את אדניך
פן נשאו רוח יהוה וישלכו באחד
ההרים או באתת הניאורה ויאמר
לא תשלחו ויפצרו בו עד בש
ויאמר שלחו ושלחו חמשים איש
ויבקשו שלשה ימים ולא מצאוהו
וישבו אליו והוא ישב בירחו ויאמר
אלהם הלא אמרתי אליכם אל
תלכו ויאמרו אנשי
העיר אל אלישע הנה נביא מושב
העיר טוב כאשר אדני ראה והמים
רעים והארץ משבלת ויאמר
קחו לי צלחית חדשה ושימו שם
מלח ויקחו אליו ויצא אל מוצא
המים וישלך שם מלח ויאמר כה
אמר יהוה רפאתי לכם האלה לא
יהיה משם עוד מות ומשבלת

טו

כנפיות P

וירפו המים עד היום הזה ברנר
 אל ישע אשר דבר
 ועל משם בית אל והוא עלה
 ברדו וערים קטנים יצאו מן העיר
 ותקלסו בו ויאמרו לו עלה קרח
 עלה קרח ויפן אחיו וראים
 ויקללם בשם יהוה ותצאנה שתיים
 דבים מן העיר ותבקענה מהם
 ארבעים ושני ילדים וילך משם אל
 חר הכרמל ומשם שב שמרון
 ויהורם בן אחאב מלך על
 ישראל בשמרון בשנת שמינה עשרה
 ליהושפט מלך יהודה ומלך שתיים
 עשרה שנה ויעשה חרע בעיני
 יהוה רק לא כאביו וכאמו ויסר את
 מצבת הבצל אשר עשה אביו
 רק בחטאות יהבעם בן נבט אשר
 החטיא ארץ ישראל דבק לאסר
 ממנה ומישע מלך מואב היה
 נקר והשיב למלך ישראל מאור
 אלה בריו ומאה אלה אילים צמרו
 והיו כמות אחאב וישע מלך
 מואב במלך ישראל ויצא המלך
 יהורם ביום החור משמרון ויפקד
 ארץ כל ישראל וילך וישלח
 אל יהושפט מלך יהודה לאמר
 מלך מואב פשע ביחלך אתי אל
 מואב למלחמה ויאמר אעלה במני
 כמוד בעמי בעמד בסוסי בסוסיה
 ויאמר איהוה הדרד נעלה ויאמר

דרך מדבר אדום וילך מלך
 ישראל ומלך יהודה ומלך אדום
 ויסבו דרך שבעת ימים ולא הורה
 מים למתנתו ולבהמה אשר ברנליהם
 ויאמר מלך ישראל אתה ביד
 קרא יהוה לשלשת המלכים האלה
 לתת אותם ביד מואב ויאמר
 יהושפט הלא זה נביא ליהוה
 ונדר שה את יהוה מאותו ויען אתה
 מעברי מלך ישראל ויאמר פרו
 אלישע בן שפט אשר יצק מים על
 ידי אליהו ויאמר יהושפט ישאותו
 דבר יהוה וידרו אליו מלך ישראל
 ויהושפט ומלך אדום ויאמר
 אלישע אל מלך ישראל מה לילך
 לך אל נביאי אביך ואל נביאי אמוך
 ויאמר לו מלך ישראל אל כי קרא
 יהוה לשלשת המלכים האלה לתת
 אותם ביד מואב ויאמר אלישע
 חי יהוה צבאות אשר עמדתו לפניו
 כי לולי פני יהושפט מלך יהודה
 אני נשוא אם אביט אליך ואם
 אראך ועתה קחו לי מננן והיה
 כננן המננן ותהי עליו יד יהוה
 ויאמר בה אמר יהוה עשור הנחל
 הזה נביים יגבים כי כה אמר יהוה
 לא רתראו רוח ולא רתראו נשם
 ותנחל החוה פלא מים ושתייתם
 אתם ומקניכם ובהמתכם
 ונקל זאת בעיני יהוה ונתן את מואב

טכוס
 טלמיש
 יום

צירכם ו והייתם כל עיר מבצר
וכל עיר מבחור וכל עץ טוב תפילו
וכל מעיני מים תסתמו וכל החלקה
הטובה תכאובו פאכנים ויהי בכפר
בעלות המנחה והנה מים באים
מדרך אדום ותמלא הארץ ארתי
המים וכל מואב שמעו כי עלו
המלכים להלחם בכם ויצעקו מכל
חנה חנניה ומעלה ועמדו על
הנבול וישכימו בכפר והשמש
זרחה על המים וראו מואב מנגד
את המים אדמים בדם ויאמרו דם
זה החרב נחרבו המלכים ויבו איש
את דעהו ועתה לשלל מואב

ויבאו אל מחנה ישראל ויקמו
ישראל ויבו את מואב ונסו מפניהם
ויבדו בה והכות את מואב והערים
יהרסו וכל חלקה טובה ישליכו
איש לבנו ומלאוה וכל מעין
מים יסתמו וכל עץ טוב יפילו עד
השאיר אבניה בקיר הרשת ויסבו
הקלעים ויכוה ורא מלך מואב
כי חזק ממנו והמלחמה ויקח
אותו שבע מאות איש שלף חרב
להבקיע אל מלך אדום ולא
יכלו ויקח את בנו הבכור
אשר ימלך תחתיו ועלהו עלה
על החמה ויהי קנה גדול על
ישראל וסעו מעליו וישבו לארץ
ואשה אחת מנשי בנה

הנביאים צעקה אל אלישע לאמר
עברך אישי מרת ואתה ידעת כי
עברך היה ירא את יהוה והנשרה
באלקחת את שני ילדיו לעבדים
ויאמר אליה אלישע מה אעשה לך
חנני לוי מה יש לכי בבית ותאמר
אין לשפחתך כל בבית כי אם אסוף
שמן ויאמר לכי שאלי לך כלום
מן החוץ מאת כל שכיניכי בלים
רקים אל תמעטיו ובאת וסגרת
הדלת בערך ובעד בנך ויצקת על
כל הכלים האלה ותמלא תסעו
ותלך מאתו ותסגר הדלת בעדה
ובעד בניה הם מנשים אליה והיא
ביצקת ויהי כמלא את הכלים
ותאמר אל בנה הנשרה אלי עוד
כלי ויאמר אליה אין עוד כלי ויעמד
השמן ותבא ותגד לאיש
האלהים ויאמר לכי מכרי ארתי
השמן ושלמי את נשיכי ואת בנימי
תחיי בנותי

ויהי היום ויעבר אלישע אל שונם
ושם אשה גדולה ותחזק בו לאכל
לחם ויהיו מדי עברו יסר שמה
לאכל לחם ותאמר אל אשה
הנה נא ידעתי כי איש אלהים
קרש הוא עבר עלינו תמיד ונעשה
נא עלית קיר קטנה ונשים לו שם
מטה ושלחן וכסא ומנורה והיית
בבוא אלינו ויסור שמה ויהי היום
ויבא

ק 74

בבית

איש

ויבא

ויבא

ד

בבית וישבו לארץ

וְכַאֲשֶׁר שָׁמַע וְיִסַּר אֶל־הַעֲלִיחַ וְיִשְׁכַּב
 שְׁמֹרָה׃ וַיֹּאמֶר אֶל־נִיחֹי נַעֲרוֹ
 קְרֵא לְשׁוֹנְמֵי־תְּהוֹמָת הַזֹּאת וְיִקְרָא־לָהּ
 וְתַעֲמֵד לִפְנֵינוּ׃ וַיֹּאמֶר לוֹ אָמֵן נָא
 אֵלֶיהָ הִנֵּה הִרְדֹת אֵלֵינוּ אֶת־כָּל־
 הַחֲרֻדָּה הַזֹּאת מִהַ לעֲשׂוֹת לְךָ הַיֵּשׁ
 לְדַבֵּר לְךָ אֶל־הַמֶּלֶךְ אוֹ אֶל־שָׂר
 הַצָּבָא וְתֹאמַר בְּרוּךְ עַמִּי אֲנֹכִי
 יִשְׁכַּתוּ׃ וַיֹּאמֶר וּמָה לַעֲשׂוֹת לָהּ
 וַיֹּאמֶר נִיחֹי אֲכַל בֶּן אִין לָהּ וַאֲיִשָּׁה
 וַיֹּקֶן׃ וַיֹּאמֶר קְרֵא לָהּ וְיִקְרָא לָהּ
 וְתַעֲמֵד בַּפֶּתַח׃ וַיֹּאמֶר לְמוֹעֵד הַזֶּה
 כַּעַת חִיָּה אֲתִי חֲבַקְתָּ בֶן וְתֹאמַר
 אֶל אֲדֹנָי אִישׁ הָאֱלֹהִים אֶל־תְּכֹזֵב
 בְּשִׁפְחָתְךָ׃ וְתַהֲרַר הָאִשָּׁה וְתִלְרַר
 בֶּן לְמוֹעֵד הַזֶּה כַּעַת חִיָּה אֲשֶׁר דָּבַר
 אֵלַי אֲלִישֶׁעוּ׃ וַיְגַדֵּל הַיֶּלֶד וַיְהִי
 הַיּוֹם וַיֵּצֵא אֶל אֲבִיו אֶל־הַקְּצֵרִים׃
 וַיֹּאמֶר אֶל אֲבִיו רֵאשִׁי רֵאשִׁי וַיֹּאמֶר
 אֶל־הַנַּעַר שִׂאחֹו אֶל־אִמּוֹ׃
 וַיִּשְׂאֲחֹו וַיִּכְאֲחֹו אֶל־אִמּוֹ וַיִּשָּׁב־עַל־
 בְּרִיָּה עַד־הַצְּהָרִים וַיִּמְתּוּ׃ וְתַעֲלֵ
 וְתִשְׁכַּיְבֶהוּ עַל־מִטַּת אִישׁ הָאֱלֹהִים
 וְתִסְגַּר בַּעֲדוֹ וְתֵצֵא׃ וְתִקְרָא־
 אֶל־אִישָׁהּ וְתֹאמַר שְׁלַחְהִי נָא לִי
 אֶחָד מִן־הַנַּעֲרִים וְאֶחַת הָאֵתָנוֹת
 וְאֶרְוֶצֶה עִד אִישׁ הָאֱלֹהִים וְאִשׁוּכְהוּ׃
 וַיֹּאמֶר מְדוּעַ אֲתִי הִלַּכְתִּי אֶלֵינוּ
 חַיִּים לֹא חָדַשׁ וְלֹא שִׁבַּרְתְּ וְתֹאמַר
 שְׁלוֹם׃ וְתַחֲכַשׁ הָאֵתָנוֹת וְתֹאמַר

אֶל־נַעֲרָה נְהַנְוֹלְךָ אֶל־הַנַּעֲרָה לִי
 לְרִכְבֵּךְ כִּי אִם־אִמְרַתִּי לְךָ׃ וְתִלְדֵּ^כ
 וְתִבָּא אֶל־אִישׁ הָאֱלֹהִים אֶל־תֵּר
 הַכְּרַמְלִי וְיִהְיֶה כִּרְאוֹת אִישׁ הָאֱלֹהִים
 אוֹתָהּ מִנְּגַד וַיֹּאמֶר אֶל־נִיחֹי נַעֲרוֹ
 הִנֵּה הַשׁוֹנְמֵי־תְּהוֹמָת הַלְלוּ׃ עַתָּה רוּץ
 נָא לְקִרְאתָהּ וַיֹּאמֶר לָהּ הַשְׁלוֹם לְךָ
 הַשְׁלוֹם לְאִישׁךָ הַשְׁלוֹם לְיֶלֶד
 וְתֹאמַר שְׁלוֹם׃ וְתִבָּא אֶל־אִישׁ
 הָאֱלֹהִים אֶל־הַחֵר וְתַחֲזֹק בְּרַגְלָיו
 וַיֵּשֶׁב נִיחֹי לְהַדְפָּדָה וַיֹּאמֶר אֶל־אִישׁ
 הָאֱלֹהִים הִרְפָּה לָהּ כִּי נִפְשָׁה מְרֻחָה
 לָהּ וַיַּחֲזֹרֶה הָעֵלִים מִמֶּנִּי וְלֹא הַיֶּדֶד
 לִי׃ וְתֹאמַר הַשְׁאֵלְתִי בֶן מֵאֵת אֲדֹנָי
 חֲלוּ׃ אִמְרַתִּי לֹא תִשְׁלַח אֲתִי׃
 וַיֹּאמֶר לְנִיחֹי חֲנַד מִתְּנִיד וְקַת
 מִשְׁעַנְתִּי בִידְךָ וְלֹךְ כִּי תִמְצֵא אִישׁ
 לֹא תִכְרַכְנוּ וְכִי־בִרְכַךְ אִישׁ לֹא
 רַעַנְנוּ וְשִׁמְתִּי מִשְׁעַנְתִּי עַל־פְּנֵי
 הַנַּעַר׃ וְתֹאמַר אִם־הַנַּעַר חַיִּיהוּהָ
 וְחַי־נִפְשָׁךְ אִם־אֶעֱזֹב וְיִקְסוּ וְיִלְךְ
 אַחֲרָיָהוּ׃ וְנִיחֹי עָבַר לִפְנֵיהֶם וַיִּשֶׁם
 אֶת־הַמִּשְׁעָנֹת עַל־פְּנֵי הַנַּעַר וַאֲיִן
 קוּל וַאֲיִן קִשְׁבֵּךְ וַיִּשָּׁב לְקִרְאתוֹ וַיִּבֶר
 לוֹ לֵאמֹר לֹא הִקִּיץ הַנַּעַר׃ וַיִּבָּא
 אֲלִישֶׁע הַבְּיָתָר וְהִנֵּה הַנַּעַר מֵרַת
 מִשְׁכָּב עַל־מִסְתּוֹ וַיִּבָּא וַיִּסַּר הַדְּלַת
 בַּעַד שְׁנוֹתָהּ וַיִּתְפַּלֵּל אֶל־יְהוָה׃
 וַיַּעַל וַיִּשְׁכַּב עַל־הַיֶּלֶד וַיִּשֶׁם פִּי
 עַל־פִּי וַעֲיִנָיו עַל־עֵינָיו וַכַּפִּי עַל־

כַּפֹּי וַיִּתֵּר עָלָיו חֶמֶס בְּשַׂר הַיֶּלֶד ו
 וַיֵּשֶׁב וַיֵּלֶךְ בְּבִירַת אַחַת הַנָּהָה וְאַחַת
 דִּזְבָּחָה וַיַּעַל וַיִּתֵּר עָלָיו וַיִּזְרַר הַנְּעָר
 עַד שִׁבְעַת פַּעֲמִים וַחֲפָקָה הַנְּעָר אֶת־
 עֵינָיו וַיִּקְרָא אֶל בִּיחֻזִּי וַיֹּאמֶר קְרָא
 אֶל הַשְּׂנַמִּית הַזֹּאת וַיִּקְרָאָהּ וַתֵּבֵא
 אֵלָיו וַיֹּאמֶר שֹׂא בְנִי וַתֵּבֵא וַתַּעֲלֶה
 עַל רִגְלָיו וַתִּשְׁתַּחֲוֶה אֶרְצָהּ וַתִּשָּׂא
 אֶת־כַּנֵּה וַתִּצְאָה
 וְאֵלִישָׁע שָׁב הַלְּבָלָה וַהֲרַעֵב בְּאַרְצָהּ
 וּבְנֵי הַנְּבִיאִים יֹשְׁבִים לִפְנָיו וַיֹּאמֶר
 לַנְּעָרוֹ שִׁפְתֵי הַסֵּיף הַגְּדוּלָה וּבִשְׁל
 נִזְדַּר לִבְנֵי הַנְּבִיאִים וַיִּצְאָה אֹהֶד
 אֶל־הַשְּׂדֵה לְלַקֵּט אֶרֶת וַיִּמְצָא גֶפֶן
 שְׂדֵה וַיִּלְקֹט מִמֶּנּוּ פַקֵּעַת שְׂדֵה מְלֵא
 בָּנָדוֹ וַיִּבֵּא וַיִּפְלַח אֶל־סֵר הַנְּזוּיָה כִּי
 לֹא יָדְעוּ וַיִּצְקוּ לְאַנְשֵׁים לֵאמֹר
 וַיְהִי כֹאכֹלִם מִהַנְּזִיד וַחֲמֹדָה צִעְקוּ
 וַיֹּאמְרוּ מוֹרַת בְּסוּר אִישׁ הָאֱלֹהִים
 וְלֹא יִכְלוּ לֵאכְלוֹ וַיֹּאמֶר וַיִּקְחוּ
 קֶמַח וַיִּשְׁלַךְ אֶל־דִּסְרוֹ וַיֹּאמֶר צַק
 לָעַם וַיֵּאכְלוּ וְלֹא חִידָה דְבַר רַע
 בְּסוּר וַיִּשָּׂא
 בָּא מִכַּעַל שְׁלֹשָׁה וַיִּבֵּא לְאִישׁ
 הָאֱלֹהִים לֶחֶם בְּכוֹרִים עֶשְׂרִים לֶחֶם
 שְׁעוּרִים וְכֶרֶמֶל בַּצִּקְלָנוֹ וַיֹּאמֶר תֵּן
 לָעַם וַיֵּאכְלוּ וַיֹּאמֶר מִשְׁרַחֲמָה
 אֲתָן זֶה לִפְנֵי מֵאֲדָה אִישׁ וַיֹּאמֶר תֵּן
 לָעַם וַיֵּאכְלוּ כִּי כֹה יֹאמֶר יְהוָה
 אֲכֹל וְהוֹתֵרוּ וַתֵּן לִפְנֵיהֶם וַיֵּאכְלוּ

עשתי
 ויהי מלך
 בן יואב
 בן

ויהוה ברבר יהוה

וַנְּעַמְן שָׂר צִבְאָה מֶלֶךְ אִרְם ה
 הָיָה אִישׁ גְּדוֹל לִפְנֵי אֲדֹנָיו וְנִשְׂא
 פָּנָיו כִּי בָּו נִתַּן יְהוָה תְּשׁוּעָה לְאִרְם
 וְהָאִישׁ הָיָה גְּבוּר חֵיל מִצְרַעִי
 וְאִרְם יִצְאָה נְדוּדִים וַיֵּשְׁבוּ מֵאַרְצָה
 יִשְׂרָאֵל נְעֻרָה קְטַנָּה וְהָיָה לִפְנֵי
 אִשֶׁת נְעַמְן וַתֹּאמֶר אֶל־גְּבִרְתָּהּ
 אֲחֹל אֲדֹנָי לִפְנֵי הַנְּבִיאִים אֲשֶׁר
 בְּשֹׁמְרוֹן אֲזַיְאֹקָף אֶתְּךָ מִצְרַעְתִּי
 וַיָּבֵא וַיִּזְדַּר לְאֲדֹנָיו לֵאמֹר כִּזְוֹת
 וְכִזְוֹת דְּבַרָה הַנְּעֻרָה אֲשֶׁר מֵאַרְצָה
 יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ אִרְם לֵךְ
 בָּא וְאֶשְׁלַחֲךָ סֹפֵר אֶל־מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל
 וַיֵּלֶךְ וַיִּקַּח בִּירוֹ עֶשֶׂר בְּכֹרֵי כֶסֶף
 וְשֵׁשֶׁת אֲלָפִים זָהָב וְעֶשֶׂר חֲלִיפוֹת
 בְּנָדִים וַיָּבֵא הַסֹּפֵר אֶל־מֶלֶךְ
 יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר וְעַתָּה כִּבְּוֹא הַסֹּפֵר
 הַזֶּה אֵלֶיךָ הִנֵּה שְׁלַחְתִּי אֵלֶיךָ אֶת־
 נְעַמְן עַבְדִּי וְאֶסְפְּתוֹ מִצְרַעְתִּי
 וְהִי כִקְרָא מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל אֶת־הַסֹּפֵר
 וַיִּקְרַע בְּנָדוֹ וַיֹּאמֶר הָאֱלֹהִים אֲנִי
 לְחַמִּית וְלִחְחִית כִּי יִזְדַּר שְׁלַח אֵלַי
 לְאִסְקָף אִישׁ מִצְרַעְתִּי כִּי אֲדַע דְּעוֹ נֹא
 וְדִי וּכְפִי מִתְאַנְּה הוּא לִי וַיְהִי
 כִשְׂמַע אֵלִישָׁע אִישׁ הָאֱלֹהִים כִּי־
 קָרַע מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל אֶת־בְּנָדוֹ וַיִּשְׁלַח
 אֶל־הַמֶּלֶךְ לֵאמֹר לְמַדָּה קָרַעְתָּ
 בְּנָדֶיךָ יָבֵא נֹא אֵלַי וַיִּדְעֵ כִּי יֵשׁ נְבִיאִים
 בְּיִשְׂרָאֵל וַיָּבֵא נְעַמְן בְּמִסְכָּן
 וּבְרִכְבוֹ

וברכבו ויעמד פתח הבית לאלישע
 וישלח אליו אלישע מלאך
 לאמר הלאך ורחצת שבע פעמים
 בירדן וישב בשרך לך וטהר
 ויקצה נעמן וילך ויאמר הנה אמרתי
 אלו יצא יצוא ועמד וקרא בשם
 יהוה אלהי ונתני ידו אל המקום
 ואסף המצורע הלא טוב אבנתי
 ופרפר בהרות דמשק מכל מימי
 ישראל הלא ארחץ בהם וטהרתי
 ויפן וילך בחמה ויגשו עבדיו
 וידברו אליו ויאמרו אבי דבר גדול
 הנביא דבר אליך הלא תעשה ואף
 כי אמר אליך רחץ וטהר וירד
 ויטבל בירדן שבע פעמים כדבר
 איש האלהים וישב בשרו כבשר
 נער קטן ויטהרו וישב אל איש
 האלהים הוזהר וכל מחנהו ויבא
 ויעמד לפניו ויאמר הנה נא ידעתי
 כי אין אלהים בכל הארץ כי אם
 בישראל ועתה קח נא ברכה מאת
 עבדך ויאמר חיי יהוה אשר עמדת
 לפני אם אקח ויפצר בו לקחת
 וימאן ויאמר נעמן ולא יתן נא
 לעבדך משאצמר פרדים ארמה כי
 למה יעשה עוד עבדך עלה ונזבח
 לאלהים אחרים כי אם ליהוה
 לדבר הזה יסלח יהוה לעבדך כבוא
 אדני בית רמון להשתחות שמה
 ותוא נשנע על דו השתחותי בית

כחכח
P

טו

רמון בהשתחותי בית רמון יסלח נא
 יהוה לעבדך כדבר הזה ויאמר לו
 לך לשלום וילך מאתו כברת ארץ
 ויאמר נחזי נער אלישע
 איש האלהים הנה השך אדני את
 נעמן הארמי הזה מקחת מדו ארת
 איש הכניא חיי יהוה כי אם רצתי
 אחריו ולקחתי מאתו מאומה וירדף
 נחזי אחריו נעמן ויראה נעמן רץ
 אחריו ויפל מעל המרכבה לקראתו
 ויאמר השלום ויאמר שלום אדני
 שלחני לאמר הנה עתה זר באו
 אלי שני נערים מהר אפרים מבני
 הנביאים תגד נא להם פני כסף
 ושתי חליפות בנדים ויאמר נעמן
 הוזהר קח כפרים ויפרץ בו ויצר
 כפרים כסף בשני חרטים ושתי
 חליפות בנדים ויתן אל שני נערו
 וישאו לפניו ויבא אל העפל וקח
 מדים ויפקד בבית וישלח את
 האנשים וילכו והוא בא ויעמד
 אל אדניו ויאמר אליו אלישע מאן
 נחזי ויאמר לא הלאך עבדך אנה
 ואנה ויאמר אליו לא לבי הלאך
 כאשר הפך איש מעל מרכבתו
 לקראתך העת לקחת את הכסף
 ולקחת בנדים ויתים וכרמים וצאן
 ובקר ועבדים ושפחות ויצרעת נעמן
 תר-ק-בך ובזרעך לעולם ויצא
 מלפניו מנרע כשילגו

כל כתיב
ולא קני

עו טע

כס
מכין
P

ויאמרו בני הנביאים אל אלישע
 הנה נא המקום אשר אנחנו יושבים
 שם לפניך צר ממנו ונלכה נא עד
 הירדן ונקחה משם איש קורה אחת
 ונעשה לנו שם מקום לשבת שם
 ויאמר לנו ויאמר האחד הואל נא
 ולך את עבדיך ויאמר אני אלך
 וילך אתם ויבאו הירדנה ויגזרו
 העצים ויהי האחר מפיל הקורה
 ואת הברזל נפל אל המים ויצעק
 ויאמר אהה אדני והוא שאול
 ויאמר איש האלהים אנרה נפל
 וראהו את המקום וקצב עץ וישלך
 שמה ויצף הברזל ויאמר תרם לך
 וישלח ידו ויקחהו
 ומלך ארם היה נלחם בישראל ויועץ
 אל עבדיו לאמר אל מקום פלני
 אלמני תחנתיו וישלח איש
 האלהים אל מלך ישראל לאמר
 הישמר מעבר המקום הזה כי שם
 ארם נחתים וישלח מלך ישראל
 אל המקום אשר אמר לו איש
 האלהים והזהירה ונשמר שם לא
 אחת ולא שתיים ויסער לב מלך
 ארם על הדבר הזה ויקרא אל
 עבדיו ויאמר אליהם הלוא תגידו
 לי מי משלנו אל מלך ישראל
 ויאמר אחד מעבדיו ולא אדני המלך
 כי אלישע הנביא אשר בישראל
 גיד למלך ישראל את הדברים
 ויאכלו וישתו וילכו אל אדניהם
 ויכרה

אשר תדבר בחדד משכבך
 ויאמר לנו וראו איכה הוא ואשלח
 ונקחהו ויגד לו לאמר הנה בדתך
 וישלח שמה סוסים ורכב וחיל כבד
 ויבאו לילה ויקפו על העיר
 וישכם משרת איש האלהים לקום
 ויצא והנה חיל סובב את העיר
 וסוס ורכב ויאמר נערו אליו אהה
 אדני איכה נעשה ויאמר אל
 תירא כי רבים אשר אתנו מאשר
 אותם ויתפלל אלישע ויאמר
 יהוה פקח נא את עיני וראה
 ויפקח יהוה את עיני הנער וירא
 והנה החר מלא סוסים ורכב איש
 סביבת אלישע וירדו אליו ויתפלל
 אלישע אל יהוה ויאמר הן נא את
 הגו הזה בסנורים ויכס בסנורים
 כדבר אלישע ויאמר אלהים
 אלישע לא זה הדרך ולא זה העיר
 לנו אחרי ואוליכה אתכם אל
 האיש אשר תבקשו וילך אותם
 שמרונה ויהי כבאם שמרון ויאמר
 אלישע יהוה פקח את עיני אלה
 ויראו ויפקח יהוה את עיניהם ויראו
 והנה בתוך שמרון ויאמר מלך
 ישראל אל אלישע בראתו אותם
 האכה אכה אביו ויאמר לא תכה
 האשר שבירת בחרבך ובקשתך
 אתה מכה שים לחם ומים לפניהם
 ויאכלו וישתו וילכו אל אדניהם

המרצח הזה להסיר את ראשי ראוי
 בבא המלאך סגרו חרלת ולחצתם
 אתו בדלת הלוא קול רנלי אדניו
 אחריו: עודנו מדבר עמם והנה
 המלאך ירד אליו ויאמר הנה זאת
 הרעה מאת יהוה מה אחיל ליתוה
 עוד: ויאמר אלישע

שמעו דברי יהוה פה אמר יהוה
 בעת מחר סאה סלת בשקל וסאתים
 שערים בשקל בשער שמרון: וענן
 דהשליש אשר למלך נשען על ידו
 את איש האלהים ויאמר הנה יהוה
 עשה ארבות בשמים היתה הדבר
 הזה: ויאמר הנכה ראיה בעיניך

ומשם לא תאכל: *הטות הטרע*
 וארבעה אנשים היו מצרעים פתח
 דהשער ויאמרו איש אל רעהו מה
 אנחנו יושבים פה עד מתנו: אם
 אמרנו נבוא העיר ודירעב בעיר
 ומתנו שם ואם ישבנו פה ומתנו
 וערתח לנו ונפלה אל מחנה ארם
 אם יחינו נחיה ואם מיתנו ומתנו:

ויקמו בנשף לבוא אל מחנה
 ארם ויבאו עד קצה מחנה ארם
 והנה אין שם איש: ואדני השמיע
 את מחנה ארם קול רכב וקול סוס
 קול חיל גדול ויאמרו איש אל
 אחיו הנה שכר עלינו מלך ישראל
 את מלכי החתים ואת מלכי
 מצרים לבוא עלינו: ויקמו

עקן להם ^{סוכל} ^{גדול}
 ויבתו וישלחם וילכו אל ארניהם
 ולא יספו עוד גדודי ארם לבוא
 בארץ ישראל:

ויהי אחר כך ויקצץ בן הדר מלך
 ארם את כל מחנהו ועל ויצר על
 שמרון: ויהי רעב גדול בשמרון
 כס והנה צרים עליה עד היות ראש
 חמור בשמנים כסף ורבע הקב
 חריונים בחמשה כסף: ויהי מלך
 ישראל עבר על החמה ואשה
 צעקה אליו לאמר הושערה ארני
 המלך: ויאמר אל יושעך יהוה מאין
 אושעך המן הנון או מן הקב:

ויהי כששמע המלך את דברי האשה
 ויקרע את בגדיו והוא עבר על
 החמה וירא העם והנה השק על
 בשרו מקיח: ויאמר בה ישעיה לי
 אלהים וכה יסוף אם יעמד ראש
 אלישע בן שפט עליו היום:
 ואלישע ישב בביתו והזקנים ישבים
 אתו וישלח איש מלפניו במרם
 יבא המלאך אליו והוא אמר אל
 הזקנים הרי אתם כיר שלח בן

נאות
 סיכום

וַיָּנוּסוּ בְנֵשֶׁף וַיַּעֲזֹבוּ אֶת־אֹהֲלֵיהֶם
 וְאֶת־סוּסֵיהֶם וְאֶת־חַמְרֵיהֶם הַמְּחַנֶּה
 כַּאֲשֶׁר הוּא וַיָּנוּסוּ אֶל־נַפְשָׁם וַיָּבֹאוּ
 הַמְּצַרְעִים הָאֵלֶּת עַד־קֶצֶה הַמְּחַנֶּה
 וַיָּבֹאוּ אֶל־אֹהֶל אֶחָד וַיֹּאכְלוּ וַיִּשְׁתּוּ
 וַיִּשְׂאוּ מִשֶׁם כֶּסֶף וַהֲב וּבָגָדִים וַיִּלְכוּ
 וַיִּטְמְנוּ וַיִּשְׁבוּ וַיָּבֹאוּ אֶל־אֹהֶל אֶחָד
 וַיִּשְׂאוּ מִשֶׁם וַיִּלְכוּ וַיִּטְמְנוּ וַיֹּאמְרוּ
 אִישׁ אֶל־רֵעֵהוּ לֹא־כֵן אֲנַחְנוּ עֲשִׂים
 הַיּוֹם הַזֶּה יוֹם־בְּשֵׁרֵה הַיּוֹם וַאֲנַחְנוּ
 מִחֲשִׁים וַחֲכִינֵנוּ עַד־אֹרֹךְ הַבֶּקֶר
 וּמִצַּאֲנוּ עֵוֹן וְעַתָּה לָכוּ וּנְבֹאֲדָה
 וְנִגְדָה בֵּית הַמֶּלֶךְ וַיָּבֹאוּ וַיִּקְרְאוּ
 אֶל־שַׁעַר הָעִיר וַיִּגְדּוּ לָהֶם לֵאמֹר
 בָּאנוּ אֶל־מַחֲנֵה אַרְם וְהִנֵּה אִין־שָׁם
 אִישׁ וְקוֹל אָדָם בֵּן־אִם־הַסּוּס אֲסוּר
 וַחֲחִמּוּר אֲסוּר וְאֹהֲלִים כַּאֲשֶׁר הֵמָּה
 וַיִּקְרָא הַשַּׁעֲרִים וַיִּגְדּוּ בֵּית הַמֶּלֶךְ
 פְּנִימָה וַיִּקַּם הַמֶּלֶךְ לַיְלָה וַיֹּאמֶר
 אֶל־עַבְדָּיו אֲנִידָה־נָא לָכֶם אֶת־
 אֲשֶׁר עָשׂוּ לָנוּ אַרְם יִדְעוּ פִּי־רַעֲבִים
 אֲנַחְנוּ וַיִּצְאוּ מִן־הַמְּחַנֶּה לַחֲכֹבָה
 בַּהֲשֵׁדָה לֵאמֹר פִּי־יִצְאוּ מִן־הָעִיר
 וְנִתְפַשֵּׁם חַיִּים וְאֵל הָעִיר נָבֹא׃
 וַיַּעַן אֶחָד מֵעַבְדָּיו וַיֹּאמֶר וַיִּקְחוּ־נָא
 חֲמִשָּׁה מִן־חַסוּסֵים הַנִּשְׂאָרִים אֲשֶׁר
 נִשְׂאָרוּ בְּיַד הַנָּבִים כִּכְל־הַדְּמֹן
 יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר נִשְׂאָרוּ בְּיַד הַנָּבִים כִּכְל־
 הַדְּמֹן יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר־תָּבוּ וְנִשְׁלַחְתֶּה
 וְנִרְאָה׃ וַיִּקְחוּ שְׁנֵי־רֶכֶב סוּסִים

כסלס
P

כסון
P

וַיִּשְׁלַח הַמֶּלֶךְ אַחֲרָי מַחֲנֵה־אָרְם
 לֵאמֹר לָכוּ וְרֹאוּ וַיִּלְכוּ אַחֲרֵיהֶם
 עַד־תִּרְדָּה וְהִנֵּה כָל־הַדָּרָךְ מֵלֶאֱדָה
 בְּגָדִים וּבָגָדִים וְאֲשֶׁר־הִשְׁלִיכוּ אָרְם
 בְּהַחֲפֹזִים וַיִּשְׁבוּ הַמְּלָאכִים וַיִּגְדּוּ
 לַמֶּלֶךְ׃ וַיֵּצֵא הָעַם וַיָּבֹאוּ אֶת־מַחֲנֵה
 אַרְם וַיְהִי סָאֵה סֵלֶת בְּשֶׁקֶל וּסְאֵתִים
 שְׁעָרִים בְּשֶׁקֶל כְּדָבָר יְהוָה וְהַמֶּלֶךְ
 הִפְקִיד אֶת־הַשְּׁלִישׁ אֲשֶׁר־נִשְׁעַן עַל־
 יָדוֹ עַל־הַשַּׁעַר וַיִּרְמֶסְהוּ הָעַם בְּשַׁעַר
 וַיִּמְרַת כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר אִישׁ הָאֱלֹהִים
 אֲשֶׁר דִּבֶּר בְּרֵדַת הַמֶּלֶךְ אֵלָיו׃
 וַיְהִי כִּדְבַר אִישׁ הָאֱלֹהִים אֶל־הַמֶּלֶךְ
 לֵאמֹר סְאֵתִים שְׁעָרִים בְּשֶׁקֶל וּסְאֵת
 סֵלֶת בְּשֶׁקֶל יְהִי־הִיא פֶּתַח מִדֶּרֶךְ בְּשַׁעַר
 שְׁמֵרוֹן וַיַּעַן הַשְּׁלִישׁ אֶת־אִישׁ
 הָאֱלֹהִים וַיֹּאמֶר וְהִנֵּה יְהוָה עֲשָׂה
 אַרְבּוֹת בְּשֵׁמִים תִּהְיֶה כְּדָבָר הַזֶּה
 וַיֹּאמֶר הִנֵּה־רָאָה בְּעֵינַי וּמִשֶׁם לֹא
 תֹאכַל׃ וַיְהִי לוֹ כֵּן וַיִּרְמֶסוּ אֹתוֹ
 הָעַם בְּשַׁעַר וּבֵת׃
 וְאֵלֶּי שַׁעַר דִּבֶּר אֶל־הָאִשָּׁה אֲשֶׁר־
 חָתְיָה אֶת־בְּנֵהָ לֵאמֹר קוּמִי וּלְכוּ אִתִּי
 וּבֵיתְךָ וְגִירִי בְּאֲשֶׁר־תִּגְדָּרִי פִּי־קָרָא
 יְהוָה לְרַעֲב וְגַם כַּאֲל־הָאָרֶץ שֶׁבַע
 שָׁנִים וַתִּקַּם הָאִשָּׁה וַתַּעַשׂ כְּדָבָר
 אִישׁ הָאֱלֹהִים וַתֵּלֶךְ הִיא וּבֵיתָהּ
 וַתֵּגֶר בְּאָרֶץ פְּלִשְׁתִּים שֶׁבַע שָׁנִים׃
 וַיְהִי מִקְצֵה שֶׁבַע שָׁנִים וַתָּשָׁב
 הָאִשָּׁה מֵאָרֶץ פְּלִשְׁתִּים וַתֵּצֵא לְעֵקֶק
 אֶל

ע

ח

אל המלך אל ב תה ואל שרה :
 והמלך מדבר אל נחזי נער איש
 האלהים לאמר סברה נא לי את כל
 הגדלות אשר עשה אלישע ויהי
 הוא מספר למלך את אשר החיה
 את המת והנה האשה אשר החיה
 את בנה צעקת אל המלך על
 ביתה ועל שרה ויאמר נחזי ארני
 המלך ואת האשה וזה בנה אשר
 החיה אלישע וישאל המלך לאשה
 ותספר לו ויתן לה המלך סרים
 אחד לאמר השיב את כל אשר
 לה ואת כל תבואת השדה מיום
 עזבה את הארץ ועד עתה :

ויבא אלישע במשק
 ובן הדרך מלך ארם חלה ויגד לו
 לאמר בא איש האלהים עד הנה :
 ויאמר המלך אל חזקאל קח בידך
 מנחה ולך לקראת איש האלהים
 ודרשת את יהוה מאורתו לאמר
 האחיה מתלוינה וילך חזקאל
 לקראתו וקח מנחה בידו וכל טוב
 דמשק משש ארבעים נמל ויבא
 ועמד לפניו ויאמר בנך בן הדרך
 מלך ארם שלחני אלך לאמר
 האחיה מחלי זה ויאמר אליו
 אלישע לך אמר לא תיה תחיה
 והראני יהוה כי מית ימות ויעבד
 את פניו וישם עד בשוּבך איש
 האלהים ויאמר חזאל מדוע ארני

בכר ויאמר כי ידעתי את אשר
 תעשה לבני ישראל רעה מכזריהם
 תשלח באש ובחרוים בחרבתה רנ
 ועל ליתם תרטש ותרתיהם תבקעו
 ויאמר חזקאל כי מה עבדך הפלכ
 כי עשה הדבר הנדול הזה ויאמר
 אלישע הראני יהוה אתך מלך על
 ארם וילך מאת אלישע ויבא אל
 ארניו ויאמר לו מדה מר לך
 אלישע ויאמר אמר לי היה תחיה :
 ויהי מפתרת ויקח המכבר ויטבל ^ט
 במים ופרש על פניו וימת וימלך
 חזקאל תחתיו :

ובשנת חמש ליוֹרם בן אחאב מלך
 ישראל ויהושפט מלך יהודה מלך
 יהורם בן יהושפט מלך יהודה :
 בן שלשים ושתים שנה היה במלכו
 ושנתה שנה מלך בירושלם וילך
 בדרך מלכי ישראל כ אשר עשו
 בית אחאב כי בת אחאב היתה לו
 לאשה ועש הרע בעיני יהוה :
 ולא אבה יהודה להשתות את
 יהודה למען דור עבדו כאשר אמר
 לו לתת לו ניר לכניו כל הימים :
 בימיו פשע אדום מתחת יד יהודה
 וימלכו עליהם מלך ויעבר יורם ^כ
 צעירה וכל הרכב עמו ויהי הוא
 קם לילח ויבה את אדום הסביב
 אליו ואת שרי הרכב וינס העם
 לאהליו ויפשע אדום מתחת

15 P

ידי יהודה עד היום הוזה או תפשע
 לבנה בעת ההוא ויתר דברי יורם
 וכל אשר עשה הלא הם כתובים
 על ספר דברי הימים למלכי יהודה
 וישב יורם עם אבתיו ויקבר
 עם אבתיו בעיר דוד ומלך אחזיהו
 בנו תחתיו בשנת שתים
 עשרה שנה ליורם בן אחאב מלך
 ישראל מלך אחזיהו בן יהורם מלך
 יהודה בן עשרים ושתים שנה
 אחזיהו במלכו ושנה אחרת מלך
 בורושלם ושם אמו עתלירובת
 עמרי מלך ישראל וילך בדרך
 בית אחאב ועשה הרע בעיני יהודה
 כבית אחאב כי התן בירת אחאב
 הוא וילך את יורם בן אחאב
 למלחמה עם חזאל מלך ארם
 ברמות גלעד ויכו ארמים את יורם
 וישב יורם המלך להתרפא ב
 בירעאל מן המפנים אשר יפדו
 ארמים ברמה בהלחמו את חזאל
 מלך ארם ואחזיהו בן יהורם מלך
 יהודה ירד לראות את יורם בן
 אחאב בירעאל כי חלה הוא

כ"ט

ל"ג

ואלישע הנביא
 קרא לאחד מכני הנביאים ויאמר
 לחנן פתניך וקח פך השמן הזה
 בידך ולך רמת גלעד ובאת שמה
 וראית שם יהוה בן יהושפט בן
 נמשי ובאת והקמרתו מתוך אחיו

וחביאת אתו חדר בחדרו ולקחת
 פך השמן ויצקת על ראשו ואמרת
 כה אמר יהוה משחתיך למלך אל
 ישראל ופתחת הדלת ונסתה ולא
 תחכה וילך הנער הנער הנביא
 רמת גלעד ויבא והנה שרי החיל
 ישבים ויאמר דבר לי אליך השר
 ויאמר יהוה אל מי סכלנו ויאמר
 אליך השר ויקם ויבא הביתה ויצק
 השמן אל ראשו ויאמרו לו כה אמר
 יהוה אליהו ישראל משחתיך למלך
 אל עם יהוה אל ישראל והכיתת
 את בית אחאב אדניך ונקמתי דמי
 עבדי הנביאים ודמי כל עבדי יהוה
 מיד איזבל ואכד כל בית אחאב
 והכרתיו לאחאב משתין בקירו ועצור
 ועוזב בישראל ונתתי את בית
 אחאב כבית ירבעם בן נבט וכבית
 בעשא בן אחיהו ואת איזבל יאכלו
 הכלבים בחלק יזרעאל ואין קבר
 ויפתח הדלת וינס והוא יצא אל
 עבדי אדניו ויאמר לו השלוש מדוע
 באת המשנע הזה אליך ויאמר
 אליהם אתם ידעתם את האיש ואת
 שיתו ויאמרו שקר הנדבא
 לנו ויאמר כזאת וכזאת אמר אלי
 לאמר כה אמר יהוה משחתיך
 למלך אל ישראל וימהרו ויקחו
 איש בנרו וישמו תחתיו אל גרם
 המעלות וירקעו בשופר ויאמרו
 מלך

כמסל

מלך

מלך יהוא ויתקשר יהוא בן
 יהושפט בן נמשי אל יורם ויורם
 היה שמר ברמת גלעד הוא וכל
 ישראל מפני הזאל מלך ארם
 וישב יחורם המלך להתרפא
 ביוזעאל מן המכים אשר יכרו
 ארמים בהלחמו את הזאל מלך
 ארם ואמר יהוא אם יש נפשכם
 אל יצא פליט מן העיר ללכת לפיך
 ביוזעאל וירפב יהוא וילך
 יזרעאלה כי יורם שכב שדה
 ואחזיה מלך יהודה ירד לראות את
 יורם והצפת עמד על המגדל
 ביוזעאל וירא את שפעת יהוא
 בבאו ויאמר שפעת אני ראה ויאמר
 יחורם קח רכב ושלח לקראתם
 ויאמר השלום וילך רכב הסוס
 לקראתו ויאמר כה אמר המלך
 השלום ויאמר יהוא מה לך ולשלום
 סב אל אחרי ויגד הצפה לאמר
 בא המלאך עד הס ולא שב
 וישלח רכב סוס שני ויבא אליהם
 ויאמר כה אמר המלך שלום ויאמר
 יהוא מה לך ולשלום סב אל
 אחרי ויגד הצפה לאמר בא עד
 אליהם ולא שב והמנהיג כמנהיג
 יהוא בן נמשי כי בשנעון ינהג
 ויאמר יחורם אסור ויאסר רכבו
 ויצא יחורם מלך ישראל ואחזיהו
 מלך יהודה איש ברכבו ויצאו

טו

לסטר
פ

לקראת יהוא ומצאוהו בחלקת
 נבות הזרעאלי ויהי בראות יחורם
 את יהוא ויאמר השלום יהוא
 ויאמר מה השלום עד ונוני אויב
 אמך וכשפיה הרבים ויהפך יחורם
 ידיו וינס ויאמר אל אחזיהו מרמה
 אחזיהו והוא מלא ירו בקשת ויך
 ארת יחורם בין זרעיו ויצא החצי
 מלבו ויכרע ברכבו ויאמר אל
 בדרך שלשה שא השלכוהו בחלקת
 שדה נבות הזרעאלי כי זכר אני
 ואתה את רכבים צמדים אחרי
 אחאב אביו והוה נשא עליו ארת
 המשא הזה אם לא את דמי נבות
 ואת דמי בניו ראיתי אמש נאם
 יהיה ושלמתי לך בחלקה הזאת
 נאם יהוה ועתה שג השלכוהו
 בחלקה כדבר יהוה ואחזיה מלך
 יהודה ראוי וינס דרך בית הגן
 וירדף אחריו יהוא ויאמר גם אתו
 חכו אל המרכבה במעלה גור
 אשר את יבלעס וינס מגדו ומרת
 שם וירכבו אתו עכריו ירושלמה
 ויקברו אתו בקברתו עם אברתיו
 בעיר דוד ובשנת אחת
 עשרה שנה ליורם בן אחאב מלך
 אחזיהו על יהודה ויבוא יהוא
 וזרעאה ואיובל שמעה ותשם בפרך
 ענייה ותשב ארת ראשה ותשקף
 בעד החלון והוא בא בשער

כינס

כס

וְתֹאמַר הַשְּׁלוֹם זְמַר הָרֶגֶז אֲדֹנָי׃
 וַיֵּשֶׂא פָנָיו אֶל הַחֲלוֹן וַיֹּאמֶר מִי אַתָּי
 מִי וַיִּשְׁקִיפוּ אֵלָיו שְׁנַיִם שְׁלֹשָׁה
 סְרִיסִים׃ וַיֹּאמֶר שְׂמֹוּהוּ וּמִשְׂמֹוהוּ
 וַיִּזְמַרְמָה אֶל הַקִּיּוֹר וְאֶל הַסּוֹסִים
 וַיִּרְמְסֵנָה׃ וַיָּבֹאוּ וַיֹּאכְלוּ וַיִּשְׂתּוּ וַיֹּאמֶר
 פְּקֹדוֹ נָא אֶת־הָאָרֶז הַזֹּאת׃
 וַיִּקְרְבוּהָ כִּי בַת־מֶלֶךְ הָיְתָה׃ וַיִּלְכוּ
 לַקְּבֵרָה וְלֹא־מָצְאוּ בָּהּ כִּי אִם־
 הַגְּלִילָת וְהַרְגָלִים וּכְפֹת הַיָּדַיִם׃
 וַיִּשְׁבוּ וַיִּבְרֹוּ לוֹ וַיֹּאמֶר דָּבָר יְהוָה
 הוּא אֲשֶׁר דָּבָר בְּיַד עַבְדּוֹ אֱלִיהֶו
 הַתִּשְׁבִּי לֵאמֹר בַּחֲלֶק זִרְעֵאל
 יֹאכְלוּ הַכְּלָכִים אֶת־בֶּשֶׂר אִיזְבֵּל׃
 וְהִיתְ נִבְלָתָה אִיזְבֵּל כְּדָמֶן עַל־פְּנֵי
 הַשָּׂדֶה בַּחֲלֶק זִרְעֵאל אֲשֶׁר לֹא־
 יֹאמְרוּ זֹאת אִיזְבֵּל׃
 וְלֹא־חָאֵב שְׁבַע־עָשָׂר בְּנֵי־בְשָׁמְרוֹן
 וַיִּכְתֹּב יְהוֹאֵס סְפָרִים וַיִּשְׁלַח שְׂמֹרוֹן
 אֶל־שְׂרֵי זִרְעֵאל הַזִּקְנִים וְאֶל־
 הָאֲמָנִים אַחֲאֵב לֵאמֹר׃ וְעַתָּה כָּבֵא
 הַסֵּפֶר הַזֶּה אֵלֵיכֶם וְאַתְּכֶם בְּנֵי
 אֲדֹנֵיכֶם וְאַתְּכֶם הִרְכַּב וְהַסּוֹסִים
 וְעִיר מְבִצֵּר וְהַנֶּשֶׁק׃ וְרֵאִיתֶם הַטּוֹב
 וְחִשְׂר מִבְּנֵי אֲדֹנֵיכֶם וּשְׂמַתֶּם עַל־
 כַּסָּא אֲבִיו וְהִלַּחְמוּ עַל בֵּית אֲדֹנֵיכֶם
 וַיִּרְאוּ מֵאֵד מֵאֵד וַיֹּאמְרוּ הִנֵּה שְׁנֵי
 הַמְּלָכִים לֹא עָמְדוּ לִפְנֵי וַיֹּאדֵן נְעֻמַּד
 אֶנְחֲנוּ וַיִּשְׁלַח אֲשֶׁר עַל הַבַּיִת וְאֲשֶׁר
 עַל הָעִיר וְהַזִּקְנִים וְהָאֲמָנִים אֶל־

ס

קטית
P

ס

יְהוָה לֵאמֹר עַבְדֶּיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל־
 אֲשֶׁר־תֹּאמַר אֱלֹהֵינוּ נַעֲשֶׂה לֹא־
 נִמְלֵךְ אִישׁ הַטּוֹב בְּעֵינֶיךָ עֲשֵׂה׃
 וַיִּכְתֹּב אֵלֵיהֶם סֵפֶר שְׁנֵי־תֵּי לֵאמֹר
 אִם־לִי אַתֶּם וְלִקְלִי אַתֶּם שְׂמַעִים
 קְחוּ אֶת־רֵאשֵׁי אֲנָשֵׁי בְנֵי אֲדֹנֵיכֶם
 וּבֹאוּ אֵלַי כְּעַת מִחֵר זִרְעֵאלָה וּבְנֵי
 הַמְּלָךְ שְׁבַע־עָשָׂר אִישׁ אֶת־בְּרוּלֵי
 הָעִיר מִגְּדָלִים אוֹתָם׃ וַיְהִי כִּבְא
 הַסֵּפֶר אֵלֵיהֶם וַיִּקְחוּ אֶת־בְּנֵי הַמְּלָךְ
 וַיִּשְׁחֲטוּ שְׁבַע־עָשָׂר אִישׁ וַיִּשְׂמוּ אֶת־
 רֵאשֵׁיהֶם בְּדוּרִים וַיִּשְׁלְחוּ אֵלָיו
 זִרְעֵאלָה׃ וַיָּבֹא הַמֶּלֶךְ אֶדֶן וַיִּפְדֵּן לוֹ
 לֵאמֹר הֲבִיאוּ רֵאשֵׁי בְּנֵי הַמְּלָךְ
 וַיֹּאמֶר שִׂימוּ אֹתָם שְׁנֵי צִבְרִים פְּתַח
 הַשָּׁעַר עַד הַבְּקָר׃ וַיְהִי כַּבְּקָר וַיֵּצֵא
 וַיַּעֲמֵר וַיֹּאמֶר אֶל כָּל הָעָם צִדְקִים
 אַתֶּם הַגֵּדוּ אֲנִי קִשְׁרָתִי עַל אֲדֹנָי
 וְאֶהְרַגְהוּ וּמִי הִכָּה אֶת־כָּל אֶל הוֹדְעֵי
 אִפּוֹא כִי לֹא יִפֹּל מִדָּבָר יְהוָה אֶרְצָה
 אֲשֶׁר דָּבָר יְהוָה עַל בֵּית אֲחִי־ב
 וַיְהוֶה עֲשֵׂה אֶת אֲשֶׁר דָּבָר בְּיַד עַבְדּוֹ
 אֱלִיהֶו׃ וַיָּדֵן יְהוֹאֵס אֶת כָּל־הַנְּשֹׂאִים
 לְבֵית אַחֲאֵב בְּזִרְעֵאל וְכָל־גְּדָלוֹ
 וּמִדְּעִיו וּכְהֲנִיּוֹ עַד בְּלַת־הַשְּׂאִיר לוֹ
 שְׂרִיד׃ וַיִּקַּם וַיָּבֹא וַיִּלָּךְ שְׂמֹרוֹן הוּא
 בֵּית עַקֵּד הָרַעִים בְּדָרָךְ וַיְהִי חֹמַת מִצָּא
 אֶת אַחֵי אֲחֻזָּיו מֶלֶךְ יְהוּדָה וַיֹּאמֶר
 מִי אַתֶּם וַיֹּאמְרוּ אֲנִי אֲחֻזָּיו אֲנַחְנוּ
 וַנֵּרַד לְשֵׁלוֹם כְּנֵי הַמְּלָךְ וּכְנֵי הַגְּבִירָה

סמך

לכ נסלי

וַיֹּאמֶר

רכב בית הבעל ויאמר לעבדי הבעל
חפשו וראו פן יש פה עמכם מעבדי
יהוה פי אם עבדי הבעל לבדם :

ויבאו לעשות זבחים ועלות ויהוה
שם לו בחוץ שמנים איש ויאמר
האיש אשר ימלט מן האנשים
אשר אני מביא עלי ידיכם נפשו

תחת נפשו ויהי ככלתו לעשות כס

דעה ויאמר יהוה לרצים שלישים
באו הכוס איש אל יצא וכוס לפי
חרב וישלכו הרצים והשלישים

וילכו עד עיר בית הבעל ויצאו

את מצבות בית הבעל ושרפוהו

ויתצו את מצבת הבעל ויתצו את

למכות

בית הבעל וישמיהו למחראות עד

היום וישמד יהוה את הבעל

מישראל רק הטאניר בעם בן

נבט אשר החטיא את ישראל לא

סר יהוה מאחריהם ענלי הזוהב

אשר בית אל ואשר ברזל

ויאמר יהוה אל יהוה יען אשר

הטיבת לעשות הישר בעיני ככל

אשר בלבבי עשית לבית אחאב

בני רבעים ישבו לך על במת

ישראל ויהוה לא שמר ללכת

בתורת יהוה אלהי ישראל בכל

לבבו לא סר מעל חטאות רבעים

אשר החטיא את ישראל חבימים
החם החל יהוה לקצור בישראל
וכס חזאל ככל גבול ישראל מן

ויאמר תפשו חיים ותפשו חיים
וישטמו בבור בית עקד ארבעים
ושנים איש ולא השאיר איש מהם :

טו

וילך משם ומצא את

יהונדב בן רכב לקראתו ויברכהו

ויאמר אליו הויש את לבבך ישר

כי אשר לבבי עם לבבך ויאמר

יהונדב יש ויש תנתה את ידך ויתן

ידו ויעלהו אליו אל המרכבה :

ויאמר לכה אתי וראה בקנאתי

ליהוה וירפנו אתו ברכבו ויבא

שמרון ויד את כל הנשאים

לאחאב בשמרון עד השמירן

בדבר יהוה אשר דבר אל יהוה :

ויקבץ יהוה את כל העם

ויאמר אלהים אחאב עבד את

הבעל מעט יהוה ועבדנו הרבה :

ועתה כל נביאי הבעל כל עבדיו

וכל כהנאו קראו אלי איש אל יפקד

בי זבח גדול לי לבעל כל אשר

יפקד לא יחיה ויהוה עשה בעקבה

לפען האביר את עבדי הבעל :

ויאמר יהוה קדשו עצרה לבעל

ויקראו וישלח יהוה בכל ישראל

ויבאו כל עבדי הבעל ולא נשא

איש אשר לא בא ויבאו בית הבעל

וימלא בירת הבעל פה לפה

ויאמר לאשר על המלחמה הוצא
לבוש לכל עבדי הבעל ויצא לחם
המלבוש ויבא יהוה ויהונדב בן

הרדן מורח השמש ארץ כל ארץ
הגלעד והגד והראובני והמנשי
מערער אשר על נחל גרזון
והגלעד והבשן ויתר דברי יהוא
וכל אשר עשה וכל בבורתו הלא
הם כתובים על ספר דברי הימים
למלכי ישראל וישכב יהוא עם
אבתיו ויקברו אתו בשמרון וימלך
יהואחז בננו תחתינו והימים
מלך יהוא על ישראל עשרים
ושמונה שנה בשמרון
ועתליה אם אחיהו וראתה
כי מת בנה ותקם ותאבד את כל
דור הממלכה ותקח יהושבע
בת המלך יורסאחות אחיהו את
יואש בן אחזיה ותנכ אתו מתוך
בני המלך הממותים אתו ואת
מנקתו בחדר המטות ויסתרו ארו
מפני עתליה ולא הומת ויהי אתה
בית יהוא מתחבא שש שנים ועתליה
מלכת על הארץ ובשנה השביעית
שלח יהודיע ויקח את שרי המאיות
לברי ולרצים ויבא אתם אליו בית
יהוא ויכרת להם ברית וישבע אתם
בבית יהוא וירא אתם את בן המלך
ויצום לאמר זה הדבר אשר תעשון
השלישית מכם באי השבת ושמוי
משמרת בית המלך והשלישית
בשער סור והשלישית בשער אחר
הרצים ושמרתם את משמרת הבית

מסח ושתו חרות בכם כל יצאי
השבת ושמרו את משמרת בית
יהוא המלך ותקפתם על המלך
סביב איש וכליו בידו והביא אל
השדרות וימרת והיו את המלך
בצאתו וכבאו ויעשו שרי המאיות
בכל אשר צוה יהודיע הכהן ויקחו
איש את אנשיו באי השבת עם יצאי
השבת ויבאו אליה וידע הכהן
ותן הכהן לשרי המאיות את
החנית ואת השלטים אשר למלך
דוד אשר בבית יהוא והועמדו הרצים
איש וכלו בידו מכתף הבית
הימנית עד כתף הבית השמאלית
למזבח ולבית על המלך סביב
ויצא את בן המלך ותן עליו את
הנזר ואת העדורת וימלכו אותו
וימשתחו ויכו כפיאמריו וחי המלך
ותשמע עתליה את קול
הרצין העם ותבא אל העם בית
יהוא ותרא והנה המלך עמד על
העמוד במשט והשרים והחיצרות
אל המלך וכל עם הארץ שמח ו
ותקע בחצרות ותקרע עתליה את
בגדיה ותקרא קשר קשר ויצו
יהודיע הכהן את שרי המאיות
פקרי החיל ויאמר אליהם הוציאו
אתו אל מבית לשדרת והביא
אחריה המת בחרב כי אמר הכהן
אל תומת בית יהוא וישמו לה ידים
ותובא

ס 3
ס 9
ס 10

יא

וַתָּבֹא דָרָךְ מִבֵּית הַסּוּסִים בֵּית
הַמֶּלֶךְ וְתוֹכַת שְׁמוֹ יְהוֹדָע אֵת
הַחֲבִירִית בֵּין יְהוֹה וּבֵין הַמֶּלֶךְ וּבֵין
הָעַם לִהְיוֹת לְעַם לִיהוֹה וּבֵין הַמֶּלֶךְ
וּבֵין הָעַם וּבָאוּ כָל עַם הָאָרֶץ בֵּית
דָּבֵעַל וַתִּצְהוּ אֶת מוֹבְחָתוֹ וְאֵת
צִלְמוֹ שִׁבְרוּ הַיֵּטֵב וְאֵת מִתָּן כִּהֵן
הַבַּעַל הֲרִנּוּ לִפְנֵי הַמּוֹבְחָת וַיִּשֶׁם
הַכְּהֵן פִּקְדֵת עַל בֵּית יְהוֹה וַיִּקְחָ אֶת
שְׂרָי הַמַּאֲוֹת וְאֵת הַפְּרִי וְאֵת הַרְצִים
וְאֶת־כָּל עֵם הָאָרֶץ וַיִּרְדּוּ אֶת הַמֶּלֶךְ
מִבֵּית יְהוֹה וַיָּבֹאוּ דָרָךְ שַׁעַר הַרְצִים
בֵּית הַמֶּלֶךְ וַיֵּשֶׁב עַל־כֶּסֶף הַמַּלְכִּים
וַיִּשְׁמַח כָּל עַם הָאָרֶץ וְהָעִיר שִׁקְטָה
וְאֵת עֵת לִיהוֹ הַמִּיתוֹ בַּחֶרֶב בֵּית
יְבִי מֶלֶךְ בֶּן שֶׁבַע שָׁנִים
יְהוֹאָשׁ בְּמַלְכוֹ בִּשְׁנַת שֶׁבַע לַיהוָה
מֶלֶךְ יְהוֹאָשׁ וָאַרְבָּעִים שָׁנָה מֶלֶךְ
בִּירוּשָׁלַם וַיִּשֶׁם אִמּוֹ צִבְיָה מִבְּאֵר
שֶׁבַע וַיַּעַשׂ יְהוֹאָשׁ הַיֵּשֶׁר בְּעֵינָיו
יְהוֹתָנֵל יָמָיו אֲשֶׁר הוֹרְדוּ יְהוֹדָע
הַכְּהֵן רַק הַבְּמוֹת לֹא־סָרוּ עוֹד
הָעַם מוֹבְחִים וּמִקְטָרִים בְּבָמוֹת
וַיֹּאמֶר יְהוֹאָשׁ אֶל־הַכְּהֵנִים כָּל־
כֶּסֶף הַקִּדְשִׁים אֲשֶׁר יוֹבֵא בֵית יְהוֹה
כֶּסֶף עוֹבֵר אִישׁ כֶּסֶף נַפְשׁוֹת עֲרִכּוּ
כָּל כֶּסֶף אֲשֶׁר יַעֲלֶה עַל לִבֵי־אִישׁ
לְהִבְיֵא בֵית יְהוֹה וַיִּקְחוּ לְהֵם הַכְּהֵנִים
אִישׁ מֵאֵת מִכְרוֹ וְהֵם יִחְזְקוּ אֶת־בֵּית
הַבַּיִת לְכָל אֲשֶׁר יִמְצָא שָׁם בְּדָקוּ

וַיְהִי בִשְׁנַת עֶשְׂרִים
וּשְׁלֹשׁ שָׁנָה לַמֶּלֶךְ יְהוֹאָשׁ לֹא חִזְקוּ
הַכְּהֵנִים אֶת בְּדֵק הַבַּיִת וַיִּקְרָא
הַמֶּלֶךְ יְהוֹאָשׁ לַיהוֹדָע הַכְּהֵן ו
לְכָהֵנִים וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מִדּוֹעַ אֹנְכֶם
מִחֻזְקִים אֶת בְּדֵק הַבַּיִת וְעִתָּה אֶל־
תִּקְחוּ כֶסֶף מֵאֵת מִפְּרִיכֶם כִּי לְבֵדֵק
הַבַּיִת תִּתְּנֶהוּ וַיֹּאמְרוּ הַכְּהֵנִים
לְבַלְתִּי קַח־רַב־כֶּסֶף מֵאֵת הָעַם
וּלְבַלְתִּי חִזְקוּ אֶת בְּדֵק הַבַּיִת וַיִּקְחָ
יְהוֹדָע הַכְּהֵן אֲרוֹן אֶחָד וַיִּקְבַּח
בְּדַלְתּוֹ וַיִּתֵּן אֹתוֹ אֶצֶל הַמּוֹבְחָ בִּימֵינוּ
כִּבְאֵי־אִישׁ בֵּית יְהוֹה וַנִּתְּנוּ שְׂמֵרָה
הַכְּהֵנִים שְׂמֵרֵי הַסֶּף אֶת כָּל־הַכֶּסֶף
הַמּוֹבָא בֵית יְהוֹה וַיְהִי כִּי רָאוּתֶם כִּי
רַב הַכֶּסֶף בְּאֲרוֹן וַיַּעַל סֶפֶר הַמֶּלֶךְ
וַהֲכִיחֵן הַגְּדוֹל וַיִּצְרוּ וַיִּמְנוּ אֶת־הַכֶּסֶף
הַנִּמְצָא בֵית יְהוֹה
וַנִּתְּנוּ אֶת־הַכֶּסֶף הַמִּתְּכֵן עַל־יַד עֹשֵׂי
הַמְּלָאכָה הַפְּקָדִים בֵּית יְהוֹה
וַיּוֹצִיֵאוּ לְחֹרְשֵׁי הָעֵץ וּלְבָנִים
הָעֹשִׂים בֵּית יְהוֹה וּלְבָדָרִים וּלְחֻצְבֵי
הָאֲבָן וּלְקִנּוֹת עֲצִים וְאֲבָנֵי מַחְצָב
לְחֻזְקֵת אֶת בְּדֵק בֵּית יְהוֹה וְלְכָל אֲשֶׁר
יֵצֵא עַל הַבַּיִת לְחֻזְקוֹ אֵךְ לֹא יַעֲשֶׂה
בֵּית יְהוֹה סְפוֹרֹת כֶּסֶף מִזְמִרֹת
מִזְרְקוֹת חֲצִצְרוֹת כָּל־כְּלִי זָהָב וְכִלְיֵי
כֶּסֶף מִן הַכֶּסֶף הַמּוֹבָא בֵּית יְהוֹה
כִּי לַעֲשֵׂי הַמְּלָאכָה יִתְּנֶהוּ וְחֻזְקוֹ בּוֹ
אֶת־בֵּית יְהוֹה וְלֹא יִזְשְׁבוּ אֶת־

מ"ט

עזוב
על
מט

ידי

מט

הַאֲנָשִׁים אֲשֶׁר יָתְנוּ אֶת הַכֶּסֶף עַל־
 יָדָם לַתֵּרַת לַעֲשׂוֹי הַמְּלֶאכֶתָּה כִּי
 בְּאִמְנָה הִסְעִישׁוּ כֶסֶף אֲשֶׁם וּכְסָף
 חֲטָאוֹת לֹא יוּבָא בֵּית יְהוָה לִכְהֻנִּים
 יְהוָה וְיִזְכָּר שְׁמִי אֲזַעֲלֶה חֲזָאֵל
 מֶלֶךְ אֲרָם וַיִּלְחֶם עַל־בֵּית וַיִּלְכְּדָהּ
 וַיִּשֶׂם חֲזָאֵל בְּנִיו לַעֲלוֹת עַל יְרוּשָׁלַם
 וַיִּקַּח יְהוֹאָשׁ מֶלֶךְ יְהוּדָה אֶת
 כָּל הַקֹּדְשִׁים אֲשֶׁר דִּקְדָּשׁוּ
 יְהוֹשָׁפָט וַיְהוּרֶם וַאֲחֻזְהוּ אֲבֹתָיו
 מִלְכֵי יְהוּדָה וְאֶת קִדְשׁוֹ וְאֶת כָּל־
 הַזָּהָב הַנִּמְצָא בַּאֲצֻרוֹת בֵּית יְהוָה
 וּבֵית הַמֶּלֶךְ וַיִּשְׁלַח לְחֲזָאֵל מֶלֶךְ
 אֲרָם וַעֲלֵה מֵעַל יְרוּשָׁלַם וַיִּתֵּר
 דְּבָרֵי יוֹאָשׁ וְכָל אֲשֶׁר עָשָׂה הַלֵּוִי־
 הֵם כְּתוּבִים עַל סֵפֶר דְּבָרֵי הַיָּמִים
 לְמַלְכֵי יְהוּדָה וַיִּקְמוּ עֲבָדָיו וַיִּקְשְׁרוּ
 קֶשֶׁר וַיָּבִיאוּ אֶת יוֹאָשׁ בֵּית מֶלֶךְ הָהָר
 סֵלֵאוֹ וַיִּזְכָּר בֶּן שְׁמֹנֶת וַיְהוּזָבֵד
 בֶּן שֹׁמֵר עַבְדָּיו הִכְהוּ וַיָּמָת וַיִּקְבְּרוּ
 אֹתוֹ עִם אֲבֹתָיו בְּעִיר דֹּד וַיִּמְלֹךְ
 אֲמִצִּיָּה בְּנֵי תַחְתָּיו

בשנת עשרים ושלוש שנה ליואש
 בן אחזיהו מלך יהודה מלך יהואחז
 בן יהוא על ישראל בשמרון שבע
 עשרה שנה ויעש הרע בעיני
 יהוה וילך אחר חטאת ירבעם בן
 נבט אשר החטיא את ישראל לא
 סר ממנה ויחר אף יהוה בישראל
 ויתנם ביד חזאל מלך ארם וביד

בן חדר בן חזאל כל הימים ויחל
 יהואחז את פני יהוה ושמע אלו
 יהוה כי ראה ארת לחץ ישראל כי
 לחץ אתם מלך ארם ויתן יהוה
 לישראל מושע ויצאומתחרת ירו
 ארם וישבו בני ישראל באהליהם
 בת מול של שום אך לא סרו
 מחטאת בית ירבעם אשר החטיא
 את ישראל בה הלך וגם האשרה
 עמרה בשמרון כי לא השאיר
 ליהואחז עם כי אם חמשים פְּרָשִׁים
 ועשרה רכב ועשרת אלפים רגלי
 כי אבדס מלך ארם וישמם כעפר
 לרשו ויתר דברי יהואחז וכל אשר
 עשה ונבורתו ולא הם כְּתוּבִים
 על סֵפֶר דְּבָרֵי הַיָּמִים לְמַלְכֵי יִשְׂרָאֵל
 וַיִּשְׁכַּב יְהוֹאָשׁ עִם אֲבֹתָיו וַיִּקְבְּרוּהוּ
 בְּשֶׁמְרוֹן וַיִּמְלֹךְ יוֹאָשׁ בְּנֵי תַחְתָּיו

בשנת שלשים ושבע שנה
 ליואש מלך יהודה מלך יהואש בן
 יהואחז על ישראל בשמרון שש
 עשרה שנה ויעשה הרע בעיני יהוה
 לא סר מכל חטאות ירבעם בן
 נבט אשר החטיא את ישראל בה
 הלך ויחר דברי יואש וכל אשר
 עשה ונבורתו אשר נלחם עם
 אמציה מלך יהודה הלא הם
 כְּתוּבִים עַל סֵפֶר דְּבָרֵי הַיָּמִים
 לְמַלְכֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁכַּב יוֹאָשׁ עִם
 אֲבֹתָיו וַיִּרְבְּעָם יֹשֵׁב עַל כִּסְאוֹ וַיִּקְבֹּר

וַיֹּאשׁ בְּשִׁמְרוֹן עִם מַלְכֵי יִשְׂרָאֵל
 וְאֵל יִשְׁעָה לָּהּ אֶת חֲלוֹי
 אֲשֶׁר יָצְחָה בּוֹ וַיִּרְדּוּ אֵלָיו וַיֹּאשׁ מֶלֶךְ
 יִשְׂרָאֵל וּבָךְ עַל פָּנָיו וַיֹּאמֶר אֲבִי
 אֲבִי רַכְבּ יִשְׂרָאֵל וּפְרָשָׁיו וַיֹּאמֶר
 לוֹ אֵלִישַׁע קַח קֶשֶׁת וְחַצִּים וְקַח
 אֵלָיו קֶשֶׁת וְחַצִּים וַיֹּאמֶר לְמֶלֶךְ
 יִשְׂרָאֵל הֲרַכְבּ יָדָךְ עַל הַקֶּשֶׁת
 וַיִּרְכַּב יָרֵדוּ שֵׁם אֵלִישַׁע יָדָיו עַל יְדֵי
 הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר פָּתַח הַחַלּוֹן קְדָמָה
 וּפָתַח וְאָמַר אֵלִישַׁע יָרֵד וַיִּרְדּוּ
 וַיֹּאמֶר חֵץ תִּשְׁעֶדֶ לַיהוָה וְחֵץ
 הַשְּׁמָעָה בְּאָרֶם וְהִכִּית אֶת אָרֶם
 בְּאֶפְקַי עַד בְּלָהּ וַיֹּאמֶר קַח הַחֲצִים
 וְקַח וַיֹּאמֶר לְמֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל הֲרַךְ
 אֲרֻצָּה נָדָךְ שְׁלֹשׁ פְּעָמִים וְעַמֹּר
 וְקִצְף עָלַי וַיֹּאשׁ הָאֱלֹהִים וַיֹּאמֶר
 לְחֹבוֹת חֲמֵשׁ אֹז שֵׁשׁ פְּעָמִים אֹז
 הִכִּית אֶת אָרֶם עַד כֹּל הַעֲתָה שְׁלֹשׁ
 פְּעָמִים תִּפְּחָה אֶת אָרֶם
 וַיָּמָת אֵלִישַׁע וַיִּקְבְּרָהוּ
 וַנְּרֹדֵי מוֹאָב יָבֹאוּ בְּאֶרֶץ בְּאֵ שִׁנְהוּ
 וַיְהִי חֵם קָבְרִים אִישׁ וַהֲנִה רָאוּ אֶת
 הַנְּרֹדוֹת וַיִּשְׁלִכּוּ אֶת הָאִישׁ בְּקִבְרֵי
 אֵלִישַׁע וַלָּךְ וַיִּנְעַ הָאִישׁ בְּעַצְמוֹתַי
 אֵלִישַׁע וַיְהִי וַיִּקַּם עַל רַגְלָיו
 וְחֹזְאֵל מֶלֶךְ אָרֶם
 לָחֵץ אֶת יִשְׂרָאֵל כָּל יְמֵי הַוַּחֲחָהוּ
 וַחֲוִי יְהוָה אֹתָם וַיִּרְחַסּוּ וַיִּפְּנוּ אֲלֵיהֶם
 לְמַעַן בְּרִיתוֹ אֶת אֲבֹתָם וַיִּצְחַק

וַיַּעֲקֹב וְלֹא אֲבֵרָה הַשְּׁחִיתִים וְלֹא
 הַשְּׁלִיכִים מֵעַל פָּנָיו עַד עֲתָה וַיָּמָת
 חֹזְאֵל מֶלֶךְ אָרֶם וּמֶלֶךְ בֶּן דָּהָר
 בְּנֵי תַחְתִּיּוֹ וַיֹּשֶׁב יְהוֹאֲשׁ בֶּן הַוַּחֲחָהוּ
 וַיִּקַּח אֶת הָעָרִים מִיַּד בֶּן דָּהָר בֶּן
 חֹזְאֵל אֲשֶׁר לָקַח מִיַּד הַוַּחֲחָהוּ אֲבִיו
 בְּמַלְחָמָה שְׁלֹשׁ פְּעָמִים תִּפְּחָהוּ וַיֹּאשׁ
 וַיֹּשֶׁב אֶת עָרֵי יִשְׂרָאֵל
 בְּשָׁנַת שְׁתַּיִם לַיּוֹאֲשׁ יָרֵד
 בֶּן הַוַּחֲחָהוּ מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ אֲמִצְיָהוּ
 בֶּן הַוַּחֲחָהוּ מֶלֶךְ יְהוֹרָהוּ בֶּן עֲשָׂרִים
 וְחֲמֵשׁ שָׁנָה הָיָה בְּמַלְכוּתוֹ וְעֲשָׂרִים
 וְתֵשַׁע שָׁנָה מֶלֶךְ בִּירוּשָׁלַם וְשֵׁם אִמּוֹ
 יְהוֹעֲדִין מִן בִּירוּשָׁלַם וַיַּעַשׂ הַיִּשְׂרָאֵל
 בְּעֵינֵי יְהוָה רָק לֹא כָדָדוֹר אֲבִיו כְּמֶלֶךְ
 אֲשֶׁר עָשָׂה וַיֹּאשׁ אֲבִיו עָשָׂה רָק
 הַכְּמוֹת לֹא סָרוּ עוֹד הָעַם מִזְבַּחִים
 וּמִקְטָרִים בְּכִמּוֹתוֹ וַיְהִי כִּי אֲשֶׁר
 חֹזְקָה הַמַּמְלָכָה בִּירוֹ וַיָּדָ אֶת עַבְדֵי
 הַמִּכִּים אֶת הַמֶּלֶךְ אֲבִיו וְאֶת־
 בְּנֵי הַמִּכִּים לֹא הָמִית כְּתוּב בְּסֵפֶר
 תּוֹרַת מֹשֶׁה אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה לֵאמֹר
 לֹא יוֹמְתוּ אֲבוֹת עַל בְּנֵי וּבְנֵים לֹא
 יוֹמְתוּ עַל אֲבוֹת כִּי אִם אִישׁ בְּחַטָּאוֹ
 יָמוּת וְהָיָה הַכָּה אֶת אֲדוֹם בְּנֵי־
 הַמֶּלֶךְ עֲשֵׂרֶת אֲלֵפִים וּתְפִשׂ אֶת־
 הַסֶּלַע בְּמַלְחַמָּה וַיִּקְרָא אֶת־שֵׁמָה
 וַיִּקְחָהּ עַד הַיּוֹם הַזֶּה
 אֹז שְׁלַח אֲמִצְיָה מִלְּאֲכִים אֶל־
 יְהוֹאֲשׁ בֶּן הַוַּחֲחָהוּ בֶּן הַוַּחֲחָהוּ מֶלֶךְ

ס

יד

יחיד יוד

ס

מלכ

P

ישראל לאמר לכה נתראה פנים
 וישלח יהואש מלך ישראל אל
 אמציהו מלך יהודה לאמר החוח
 אשר בלכנון שלח אל הארו אשר
 בלכנון לאמר תנה את בתך לבני
 לאשה ותעבר חירת השדה אשר
 בלכנון ותרמס את החוח הפה
 הפית את אדום ונשאך לבך הנכד
 ושכב בביתך ולמה תתנדה ברעה
 ונפלתה אתה ויהודה עמך ולא
 שמע אמציהו ועל יהואש מלך
 ישראל תראו פנים הוא ואמציהו
 מלך יהודה בבית שמש אשר
 ליהודה וינגף יהודה לפני ישראל
 וינסו איש לאהלו ואת אמציהו
 מלך יהודה בן יהואש בן אחזיהו
 תפש יהואש מלך ישראל בבית
 שמש ויבאו ירושלם ויפרץ בחומת
 ירושלם בשער אפרים עד שער
 הפנה ארבע מאות אמה ולקח את
 כל הזהב והכסף ואת כל הכלים
 הנמצאים בית יהוה ובאצרות בית
 המלך ואת בני התעבורת וישב
 שמרונה ויתר דברי יהואש אשר
 עשה ונבחרתו ואשר נלחם עם
 אמציהו מלך יהודה הלוא הם
 כתובים על ספר דברי הימים
 למלכי ישראל וישכב יהואש עם
 אבתיו ויקבר בשמרון עם מלכי
 ישראל ומלך ירבעם בנו תחתיו

ויבא
 פ

ט

ויהי אמציהו בן יהואש מלך יהודה
 אחרי מות יהואש בן יהואחז מלך
 ישראל חמש עשרה שנה ויהיה דברי
 אמציהו הלוא הם כתובים על ספר
 דברי הימים למלכי יהודה ויקשרו
 עליו קשר בירושלם וינסו לכישה
 וישלחו אחריו לכישה ומיתו שמו
 וישאו אתו על הסוסים ויקברו
 בירושלם עם אבתיו בעיר דוד
 ויקחו כל עם יהודה את עזריהו הוא
 בן שש עשרה שנה ומלכו ארתו
 תחת אביו אמציהו הוא בנה את
 אילת וישכב ליהודה אחרי שכב
 המלך עם אבתיו
 בשנת חמש עשרה שנה לאמציהו
 בן יהואש מלך יהודה מלך ירבעם
 בן יהואש מלך ישראל בשמרון
 ארבעים ואחת שנה ויעש הרע
 בעיני יהוה לא סר מפל הטאור
 ירבעם בן נבט אשר החטיא את
 ישראל הוא השיב את גבול כס
 ישראל מלבוא חמת עד ים הערבה
 כדבר יהוה אלהי ישראל אשר
 דבר ביד עבדו יונה בן אמתי הנביא
 אשר מנת החפרו כיראה יהוה
 את עני ישראל מרדו מאד ויפס
 עצור ויפס עזוב ואין עזר לישראל
 ולא דבר יהוה למחות את
 שם ישראל מתחת השמים ויושיעם
 ביד ירבעם בן יהואש ויתר

דברי

סר מחטאות ירבעם בן נבט אשר
 החטיא את ישראל ויקשר עליו
 שלם בן יבש ופכו קבל עם וימיתו
 ומלך תחתיו ויתר דברי זכריה
 הנם כתובים על ספר דברי הימים
 למלכי ישראל היא דברי יחזק
 אשר דבר אל יהוא לאמר בני
 רביעים ישבו לך על כסא ישראל
 ויהי כן
 שלום בן יבש מלך בשנת שלשים
 ותשע שנה לעזריה מלך יהודה
 ומלך ירחמיים בשמרון ועל
 מנחם בן גדו מתרצה ויבא שמרון
 ויד את שלום בן יבש בשמרון
 וימיתו ומלך תחתיו ויתר דברי
 שלום וקשרו אשר קשר הנם
 כתובים על ספר דברי הימים
 למלכי ישראל
 אז יכה מנחם את תפסח ואת כל
 אשר בה ואת גבוליה מתרצה כי
 לא פתח ויד את כל החרותיה בקעו
 בשנת שלשים
 ותשע שנה לעזריה מלך יהודה
 מלך מנחם בן גדו על ישראל
 עשר שנים בשמרון ויעש הרע
 בעיני יהוה לא סר מעל חטאות
 ירבעם בן נבט אשר החטיא את
 ישראל כל ימיו בא פול מלך
 אשור על הארץ ויתן מנחם לפול
 אלף בכר כסף להיחרת ידיו ארבע

דברי ירבעם וכל אשר עשה
 וזכורתו אשר נלחם ואשר השיב
 את דמשק ואת זמרת ליהודה
 בישראל הלא הם כתובים על
 ספר דברי הימים ומלכי ישראל
 וישבב ירבעם עם אבתיו עם מלכי
 ישראל ומלך זכריה בן תחתיו
 בשנת עשרים ושבע
 שנה לירבעם מלך ישראל מלך
 עזריה בן אמציה מלך יהודה בן
 שש עשרה שנה היה במלכו
 ורחמיים ושלתי שנת מלך בירושלם
 ושם אמו יכלתו מירושלם ויעש
 חשר בעני יהוה כל אשר עשה
 אמציהו אביו רק חפמות לא
 סרו עוד העם מנחמים ומקטרים
 בחפמות וינע יהוה את המלך
 ויהי מצורע עד יום מותו וישב בבית
 החפסית ויחם בן המלך על
 הבית שפט את עם הארץ ויתר
 דברי עזריהו כל אשר עשה הלא
 הם כתובים על ספר דברי הימים
 למלכי יהודה וישבב עזריה
 עם אבתיו ויקברו אתו עם אבתיו
 בעיר דוד ומלך יוחם בן תחתיו
 בשנת שלשים ושמונה
 שנה לעזריהו מלך יהודה מלך
 זכריהו בן ירבעם על ישראל
 בשמרון ששה חרשים ויעש הרע
 בעיני יהוה באשר עשו אבתיו לא

טו

טו

לחזק הממלכה בידו ויצא מנחם את הכסף על ישראל על כל גבורי החיל לתת למלך אשור המשיים שקלים כסף לאיש אחד ושכ מלך אשור ולא עמד שם בארץ ויתר דברי מנחם וכל אשר עשה הלא הם פתובים על ספר דברי הימים למלכי ישראל וישכב מנחם עם אבתיו ומלך פקחיה בנו תחתיו

בשנת חמשים שנה לעזריה מלך יהודה מלך פקחיה בן מנחם על ישראל בשמרון שנתים ועש הרע בעיני יהודה לאסר מחטאות ירבעם בן נבט אשר החטיא את ישראל ויקשר עליו פקח בן דמליהו שלישו ויכהו בשמרון בארמון בית מלך ארת ארנב ואת הארירה ועמו חמשים איש מבני גלעדים וימתחו ומלך תחתיו ויתר דברי פקחיה וכל אשר עשה הנם כתובים על ספר דברי הימים למלכי ישראל

בשנת חמשים ושתים שנה לעזריה מלך יהודה מלך פקח בן דמליהו על ישראל בשמרון עשרים שנה ועש הרע בעיני יהודה לאסר מחטאות ירבעם בן נבט אשר החטיא את ישראל

בימי פקח מלך ישראל בא תגלת פלאסר מלך אשור ויקח את עיון

ואת אבל ביר מעכרה ואת ינח ואת קדש ואוהצור ואת הגלעד ואת הגלילה כל ארץ נפתלי ויגלם אשורה ויקר קשר הושע בן אלה על פקח בן דמליהו ויפרו וימיתו ומלך תחתיו בשנת עשרים ליותם בן עזיהו ויתר דברי פקח וכל אשר עשה הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי ישראל

בשנת שתים לפקח בן דמליהו מלך ישראל מלך יותם בן עזיהו מלך יהודה בא עשרים וחמש שנה הן בכלכו ושש עשר שנה מלך ביושלים ושם אמו ירושא בת צדום ועש הישר בעיני יהודה בכל אשר עשה עזיהו אביו עשה וק הבמות לאסרו

עוד העם מזבחים ומקטרים בבמות הוא בנה את שער בית יהודה העליון ויתר דברי יותם וכל אשר עשה הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי יהודה

בימים ההם החל יהודה להשליח ביהודה רצין מלך ארם ואת פקח בן דמליהו וישכב יותם עם אבתיו ויקבר עם אבתיו בעיר דוד אביו ומלך אחז בנו תחתיו

בשנת שבע עשרה וי שנה לפקח בן דמליהו מלך יהודה בן יותם מלך יהודה בן עשרים

סלך פ

שנה אחז במלכו ושש עשרה שנה
 מלך בירושלם ולא עשה הישר
 בעיני יהוה אלהיו כדוד אביו וילך
 בדרך מלכי ישראל וגם את בניו
 העביר באש כתעבות הגוים אשר
 הוריש יהוה אתם מפני בני ישראל
 ויזבח ויקטר בכמות ועל הגבעות
 ותחת כל עץ רענן או עלה רצין
 מלך ארם ופקח בן רמליהו מלך
 ישראל ירושלם למלחמה ויצרו
 על אחז ולא יכלו להלחם

בעת ההיא השיב
 רצין מלך ארם את אילת לארם
 וינשל את היהודים מאילות
 וארזים כבאו אילת ושבו שם עד
 היום הזה וישלח אחז מלאכים
 אל תגלת פלסר מלך אשור לאמר
 עבדך ובנד אני עלה והושעני מפני
 מלך ארם ומפני מלך ישראל
 הקומים עלי ויקח אחז את
 הכסף ואת הזהב הנמצא בית
 יהוה ובאצרות בית המלך וישלח
 למלך אשור שחרו ושמע אליו
 מלך אשור ועל מלך אשור אל
 דמשק ותפשה ויגלה קרה ואת
 רצין המות וילך המלך אחז
 לקראת תגלת פלסר מלך אשור
 דמשק וירא את המזבח אשר
 בדמשק וישלח המלך אחז אל
 אוריה הכהן את דמות המזבח ואת

תבניתו לכל מעשהו וכן
 אוריה הכהן את המזבח ככל אשר
 שלח המלך אחז מדמשק פן עשה
 אוריה הכהן עד בוא המלך אחז
 מדמשק וירא המלך את המזבח וקרב
 המלך על המזבח ועל עליו

ויקטר את עלתו ואת מנחתו ויסך
 את נספיו וירק את דם השלמים
 אשר לו על המזבח ואת המזבח
 הנחשת אשר לפני יהוה וקרב
 מאת פני הבית מבין המזבח ומבין
 בית יהוה ויתן אתו על יד המזבח
 צפונה ויציהו המלך אחז את
 אוריה הכהן לאמר על המזבח
 הגדול הקטר את עלת הבקר ואת
 מנחת הערב ואת עלת המלך ואת
 מנחתו ואת עלת כל עם הארץ
 ומנחתם ונספיהם וכל דם עליה
 וכל דם זבח עליו וירק ומזבח
 הנחשת יהיה לי לבקר וישש
 אוריה הכהן ככל אשר צוה המלך
 אחז ויקצץ המלך אחז את
 המסרות המכונות וסר מעליהם
 ואת הכיר ואת הים והוריד מעל
 הבקר הנחשת אשר תחתיה ויתן
 ארתו על מרצפת אבנים ואת
 מיסד השבת אשר בנו בכיף ואת
 מבוא המלך החיצונה הסב בית
 יהוה מפני מלך אשור ויתר דברי

ויבס

מסך

פ

אשר לא יזכר על יהודה אלהיהם
 ויבנו להם במזרח בבל עריהם
 ממגדל נוצרים עד עיר מבצר:

ויעבדו להם מצבות ואשרים על כל
 גבעה גבהה ותחת כל עץ רענן:

ויקטרו שם בכל במות כבדים
 אשר הגלה יהודה מפניהם ויעשו
 דברים רעים להכעיס את יהוה:

ויעבדו הגללים אשר אמר יהוה
 להם לא תעשו את הדבר הזה:

ועד יהוה בישראל וביהודא
 ביד כל נביאו כל חזה לאמר שבו

מדרבכם הרעים ושפרו מצורתי
 חקותי בכל התורה אשר צויתי

את אבותיכם ואשר שלחתי אליכם
 ביד עבדי הנביאים: ולא שמעו

ויקשו את ערפם כערוף אבתם אשר
 לא האמינו ביהוה אלהיהם:

וימאסו את חקיו ואת בריתו אשר
 כרת את אבתם ואת ערותו אשר

העיר גם וילכו אחרי ההבל והחבלו
 ואחרי הנזים אשר סביבתם אשר

צוה יהוה אתם לבלתי עשות כהם
 ועזבו את כל מצורתי יהוה

אלהיהם ויעשו להם מסכה שני
 עגלים ויעשו אשורה וישתחוו לכל

צבא השמים ויעבדו את הכעל:
 ויעבדו את בנייהם ואת בנותיהם

כאש ויקסמו קסמים וינחשו
 ויתמכרו לעשות הרע בעיני יהוה
 להכעיסו

אחו אשר עשה הלא הם כתובים
 על ספר דברי הימים למלכי יהודה
 וישכב אחז עם אבתיו ויקבר

עם אבתיו בעיר דוד וימלך חזקיהו
 בנו תחתיו:

בשנת שנים עשרה לאחז מלך
 יהודה מלך הושע בן אלה בשמרון

על ישראל תשע שנים: ויעשה הרע
 בעיני יהוה רק לא כמלכי ישראל

אשר רזו לפניו: עליו עלה
 שלמנאסר מלך אשור ויהי לו

הושע עבד וישב לו מנחה: וימצא
 מלך אשור בהושע קשר אשר שלח

מלאכים אל סוא מלך מצרים ולא
 העלה מנחה למלך אשור כשנה

בשנת ויעצהו מלך אשור ויאסרוהו
 בירת בבל:

בכל הארץ ויעל שמרון ויצר עליה
 שלש שנים: בשנת התשיעית

להושע לכך מלך אשור ארת
 שמרון ויגל ארת ישראל אשורה

וישכב אותם בחלח ובחבור נהר
 גוזן וערי מדי:

ויהי כי חטאו בני ישראל ליהוה
 אלהיהם המעלה אתם מארץ

מצרים מתות יד פרעה מלך מצרים
 וייראו אלהים אחרים: וילכו בחקות

הגוים אשר חורש יהוה מפני בני
 ישראל ומלכי ישראל אשר עשו:

ויחפאו בני ישראל דברים

וַיֵּצֵא מֶלֶךְ אֲשׁוּר לֵאמֹר הֲלִיכּוּ שָׂמָּה
אֶחָד מֵהַכֹּהֲנִים אֲשֶׁר הִגְלִיתֶם מִשָּׁם
וְלִכְּוֹ וַיִּשְׁבוּ שָׁם וְיִרְם אֶת־מִשְׁפַּט
אֱלֹהֵי הָאָרֶץ וַיָּבֵא אֶחָד מֵהַכֹּהֲנִים
אֲשֶׁר הִגְלוּ מִשְׁמֶרֶץ וַיּוֹשֶׁב בְּבֵית־
אֵל וַיְהִי מִזְרֵה אֹתָם אֵיךְ יִרְאוּ אֶת־
יְהוָה וַיְהִי עֲשִׂים בְּנֹחַ בְּנֵי אֱלֹהֵי
וַיִּנְחֹוּ בְּבֵית הַבְּמֹת אֲשֶׁר עָשׂוּ
הַשְּׂמֶרַיִם בְּנֹחַ בְּנֵי בַעְרִיָּה אֲשֶׁר הֵם
יֹשְׁבֵי שָׁם וְאִנְשֵׁי בָבֶל עָשׂוּ אֶת־
סִכּוֹת בְּנוֹת וְאִנְשֵׁי כּוּת עָשׂוּ אֶת־
נִרְגָל וְאִנְשֵׁי חַמַּת עָשׂוּ אֶת־אֲשִׁימָא
וְהַעֲוִים עָשׂוּ נִכְחַ וְאֶת־תְּרִיָּקָה
וְהַסְּפָרוּיִם שְׂרָפִים אֶת־בְּנֵיהֶם
בְּאֵשׁ לִאֲדָר־מֶלֶךְ וְעַנְמֶלֶךְ אֱלֹהֵי
סְפָרוּיִם וַיְהִי וַיִּרְאוּ אֶת־יְהוָה
וַיַּעֲשׂוּ לָהֶם מִקְצֹתַם כְּתֵנִי בְּמֹת
וַיְהִי עֲשִׂים לָהֶם בְּבֵית הַבְּמֹת וְ
אֶת־יְהוָה הָיוּ יֹרְאִים וְאֶת־אֱלֹהֵיהֶם
הָיוּ עֹבְדִים כְּמִשְׁפַּט הַגּוֹיִם אֲשֶׁר־
הִגְלוּ אֹתָם מִשָּׁם עַד הַיּוֹם הַזֶּה
הֵם עֹשִׂים כְּמִשְׁפָּטִים הַרְּאִשִּׁיִּם
אֵינֶם יֹרְאִים אֶת־יְהוָה וְאֵינֶם עֹשִׂים
בְּחֻקֹּתֵם וְכְמִשְׁפָּטֵם וְכִרְצוֹנָה
וְכַמְצוֹה אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־בְּנֵי
יַעֲקֹב אֲשֶׁר שָׁם שְׁמוֹ יִשְׂרָאֵל וְ
וַיְכַרֵּת יְהוָה אֹתָם בְּרִית וַיִּצְוֶם
לֵאמֹר לֹא תִירְאוּ אֱלֹהִים אֲחֵרִים
וְלֹא תִשְׁתַּחֲוּוּ לָהֶם וְלֹא תַעֲבֹדוּם
וְלֹא תִזְבְּחוּ לָהֶם כִּי אִם אֶת־

לְהַכְעִיפוּ וַיִּתְאַנְף יְהוָה מְאֹד
בְּיִשְׂרָאֵל וַיִּסְרֶם מֵעַל פְּנֵיו לֹא נִשְׂאָר
רַק שְׁבַט יְהוּדָה לְבָדוּ גַם יְהוּדָה
לֹא שָׁמַר אֶת־מִצְוֹת יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם
וַיִּלְכּוּ בַחֲקוֹת יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר עָשׂוּ
וַיִּמָּאֵס הָיָה כְּכֹל דְרַע יִשְׂרָאֵל
וַיַּעֲנֶם וַיִּתְנַם בְּיַד שׁוֹסִים עַד אֲשֶׁר
הִשְׁלִיכֶם מִפְּנֵי כִּי קָרַע יִשְׂרָאֵל
מֵעַל בֵּית דָּוִד וַיִּמְלִיכוּ אֶת־יִרְבֵּעַם
בֶּן־נֶבֶט וַיִּדְא יִרְבֵּעַם אֶת־יִשְׂרָאֵל
מֵאֲחֵרֵי יְהוּדָה וְהַחֲטִיִּאִם חֲטָאָה
גְּדוּלָה וַיִּלְכּוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל כְּכֹל־
חֲטָאוֹת יִרְבֵּעַם אֲשֶׁר עָשָׂה לֹא־סָרוּ
מִמֶּנָּה עַד אֲשֶׁר הִסִּיר יְהוָה אֶת־
יִשְׂרָאֵל מֵעַל פְּנֵיו כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר בְּיַד
כָּל עֹבְדָיו הַנְּבִיאִים וַיִּגַּל יִשְׂרָאֵל
מֵעַל אֲרָמְתוֹ אֲשׁוּרָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה
וַיָּבֵא מֶלֶךְ־
אֲשׁוּר מִכָּל־זִמְכוֹתָהּ וּמֵעֹאֲוֹמַחַמַּת
וּסְפָרוּיִם וַיִּשְׁבּ בַעְרֵי שְׂמֶרֶץ תְּהַרֵת
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּרְשׁוּ אֶת־שְׂמֶרֶץ וַיִּשְׁבוּ
בַעְרִיָּה וַיְהִי בַחֲחֻלַת שְׁבַתָּם
שָׁם לֹא יִרְאוּ אֶת־יְהוָה וַיִּשְׁלַח יְהוָה
בָּהֶם אֶת־הָאֲרִיּוֹת וַיְהִי הָרְגִים בָּהֶם
וַיֹּאמְרוּ לְמֶלֶךְ אֲשׁוּר לֵאמֹר
הַגּוֹיִם אֲשֶׁר הִגְלִיתָ וַתּוֹשֶׁב בַעְרֵי
שְׂמֶרֶץ לֹא יִדְעוּ אֶת־מִשְׁפַּט אֱלֹהֵי
הָאָרֶץ וַיִּשְׁלַח בָּם אֶת־הָאֲרִיּוֹת
וְהָנֶם מִמֵּיתִים אוֹתָם כַּאֲשֶׁר אֵינֶם
יֹדְעִים אֶת־מִשְׁפַּט אֱלֹהֵי הָאָרֶץ וְ

ידק
P

סכס
P

ב

3

יהוה אשר העלה אתכם מארץ מצרים בכח גדול ובזרוע נטויה אתו תיראו ולו תשתחוו ולו תזבחו ואת החקים ואת המשפטים והתורה והמצוה אשר כתב לכם תשמרון לעשות כל הימים ולא תיראו אל הים אחרים והברית אשר כרתתי אתכם לא תשכחו ולא תיראו אלהים אחרים כי אם את יהוה אלהיכם תיראו והוא יציל אתכם מיד כל איביכם ולא שמעו כי אם כמשפטם הראשון הם עשים והיו הנזים האלה יראים את יהוה ואת פסילתם היו עבדים גם בניהם ובני בניהם כאשר עשו אבתם הם עשים עד היום הזה

יהוה יצאנו ממצרים ויהי בשנת שלש להושע בן אלה מלך ישראל מלך חזקיה בן אחז מלך יהודה בן עשרים וחמש שנה הודי במלכו ועשרים ותשע שנה מלך בירושלם ושם אמו אבי בת זכרה וועש הישר בעיני יהוה בכל אשר עשה דוד אביו הוא הסיר את הבמות ושבר את המזבחות וכרת את האשרה וכתת נחש הנהשת אשר עשה משה כי עד הימים ההמה היו בני ישראל מקטרים לו וקרא לו נחשתן ביהוה אל הוי ישראל בטח ואחריו לא הדר כמהו בכל מלכי

ז אכזב
ק פ ט
יז

יהודה ואשר היו לפניו וירבק ביהודה לא סר מאחריו וישמר מצותיו אשר צוה יהוה את משה והיה יהודה עמו בכל אשר יצא ישכיל ומרד במלך אשור ולא עברו הוא הפח את פל שתיים עד עזה ואת נבוליה ממנדל נוצרים עד עיר מבצר ויהי בשנה הרביעית למלך חזקיהו היא השנה השביעית להושע בן אלה מלך ישראל על שמרון שלמנאסר מלך אשור על שמרון ויצר עליהו וילבדה מקצה שלש שנים בשנת שש לחזקיהו היא שנת הששע להושע מלך ישראל נלכדה שמרון ונגל מלך אשור את ישראל אשורה ונחם בחלת ובחבור נחר נזון וערי מדין על אשר לא שמעו בקול יהוה אלהיהם ועברו את בריתו את כל אשר צוה משה עבד יהוה ולא שמעו ולא עשו

ובארבע עשרה שנה למלך חזקיהו עלה סנחריב מלך אשור על כל ערי יהודה הבצרות ותבשמו וישלח חזקיה מלך יהודה אל מלך אשור לכישהו לאמרי חטאתי שוב מעל ארת אשר נתן עלי אשם וישם מלך אשור על חזקיה מלך יהודה שלש מאות ככר כסף ושלשים ככר זהב ויתן חזקיה את כל הכסף הנמצא בית יהוה

יז

יהוה ובאצרות בית המלך: בעת
 ההיא קצץ חזקיהו את דלתות היכל
 יהוה וארת האמנות אשר צפה
 חזקיהו מלך יהודה ויתנם למלך
 אשור: וישלח מלך אשור
 את תרתוואת רב סרים וארת רב
 שקה מן לכיש אל המלך חזקיהו
 בחול כנר ירושלם ועלו ויבאו
 ירושלם ועלו ויבואו ועמדו בתעלת
 הברכה העליונה אשר במסלת
 שדה כובס: ויקראו אל המלך ויצא
 אליהם אליקים בן חלקיהו אשר
 על הבית ושבעה הספר ויואח בן
 אסף המזכיר: ויאמר אליהם
 רבשקה אמרו נא אל חזקיהו כה
 אמר המלך הגדול מלך אשור מה
 הבטחון הזה אשר בטחת: אמרת
 אך דבר שפתים עצה ונבורה
 למלחמה עתה על מי בטחת כי
 מרדת בני עתה חנה בטחת לך על
 משענת הקנה הרצוע הודה על
 מצרים אשר יסמך איש עליו וביא
 בכפו ונקבה בן פרעה מלך מצרים
 לכל הבטחים עליו: וכי תאמרו
 אלי אל יהוה אלהינו בטחנו הלא
 הוא אשר דיסר חזקיהו את
 במורתו וארת מוכחתו ויאמר
 ליהודיה ולירושלם לפני המזבח
 הזה תשתחו בירושלם: ועתה
 כתתערב נא את אדני את מלך אשור

ואתנה לך אלפים סוסים אם תוכל
 לתת לך רכבים עליהם: ואך
 תשיב את פני פחת אחר עבדי אדני
 הקטנים ותבטח לך על מצרים
 לרכב ולפרשים: עתה חמבל עדי
 יהוה עלי ידני על המקום הזה
 להשחתו יהוה אמר אלי עליה על
 הארץ הזאת והשחתה: ויאמר
 אליקים בן חלקיהו ושבעה ויואח
 אל רבשקה ודבר נא אל עבדיך
 ארמית כי שמעים אנחנו ואל תדבר
 עמנו יהודית באזני העם אשר
 על החמה: ויאמר אליהם רבשקה
 העל ידניך ואלייך שלחני אדני
 לדבר את הדברים האלה הלא על
 האנשים הישבים על החמה לאכל
 את דריהם ולשתות את שיניהם
 עמכם: ויעמד רבשקה ויקרא
 בקול גדול יהודית וידבר ויאמר
 שמעו דבר המלך הגדול מלך
 אשור: כה אמר המלך אל ישיא
 לכם חזקיהו כי לא יוכל להציל
 אתכם מידו: ואל יבטח אתכם
 חזקיהו אל יהוה לאמר הצל יצילנו
 יהוה ולא אתנתן את הער הזאת ביד
 מלך אשור: אל תשמעו אל חזקיהו
 כי כה אמר מלך אשור עשו אתי
 ברכה וצאו אלי ואכלו איש נפט
 ואישתאנתו ושנתו איש מי ברו:
 ער באי ולקחת אתכם אל ארץ

כאלתם ק
 מימי
 לנבים
 P

כִּאֲרֵצְכֶם אֶרֶץ דָּנָן וְתִירַשׁ אֶרֶץ לַחֲם
 וְכַרְמִים אֶרֶץ זֵיתֵי יֶזְעָר וְדִבְשׁ וְחֹזִי
 וְלֹא תִמְתּוּ וְאֵל תִּשְׁמְעוּ אֶל חֻזְקֵיהוּ
 כִּי יִסֹּף אֶתְכֶם לֵאמֹר יְהוָה יִצְלֵנוּ
 הַהֲצֵל הַצִּילוּ אֱלֹהֵי הַגּוֹיִם אִישׁ אֶת־
 אֶרְצוֹ מִיַּד מֶלֶךְ אֲשׁוּר׃ אִתְּ אֱלֹהֵי
 חֲמַת וְאַרְפָּד אִתְּ אֱלֹהֵי סַפְרוֹיִם הִנֵּעַ
 וְעוֹה כִּי הַצִּילוּ אֶת שִׁמְרוֹן מִדָּוִד׃
 מִי בְּכָל אֱלֹהֵי הָאָרְצוֹת אֲשֶׁר הַצִּילוּ
 אֶת אֲרֻצִּים מִיַּד כִּי יִצְלוּ יְהוָה אֶת־
 יְרוּשָׁלַם מִדָּוִד וְהַחְרִישׁוּ הָעַם וְלֹא־
 עָנָה אֹתוֹ דְבַר כִּי מִצּוֹת הַמֶּלֶךְ הָיָה
 לֵאמֹר לֹא תַעֲנֶהוּ׃ וַיָּבֹא אֱלִיקִים
 בֶּן הַלְקִיָּה אֲשֶׁר עַל הַבַּיִת וּשְׁבַנְיָה
 הַסֹּפֵר וַיֹּאחַז בֶּן אַקֶּף הַמְזַבֵּר אֶל־
 חֻזְקֵיהוּ קְרוּעֵי בְגָדִים וַיִּנְדוּ לוֹ אֶת־
 דְּבָרֵי רִבְשָׁקָה׃
 וַיְהִי כִשְׁטַעַת הַמֶּלֶךְ חֻזְקֵיהוּ וַיִּקְרַע
 אֶת־בְּגָדָיו וַיַּחֲפֵס כִּשְׂקֵי וַיָּבֹא בַּיִת
 יְהוָה וַיִּשְׁלַח אֶת אֱלִיקִים אֲשֶׁר־
 עַל הַבַּיִת וּשְׁבַנְיָה הַסֹּפֵר וְאֵת זְקַנֵי
 הַכֹּהֲנִים מִתַּפְסִיִּים כִּשְׂקִיִּים אֶל־
 יִשְׁעֵיהוּ הַנִּבְּיָא בֶּן אַמּוּז׃ וַיֹּאמְרוּ
 אֵלָיו כֹּה אָמַר חֻזְקֵיהוּ יוֹם צָרָה
 וְתוֹכַחְתָּה וְנֹאצָּה הַיּוֹם הַזֶּה כִּי בָאוּ
 בָנִים עִדֵי מִשְׁבֵּר וְכַח אֵין לְלִרְחֹ׃
 אוֹלֵי יִשְׁמַע יְהוָה אֱלֹהֵיךָ אֵת כֹּל־
 דְּבָרֵי רִבְשָׁקָה אֲשֶׁר שָׁלַח מֶלֶךְ
 אֲשׁוּר וְאֲדַנּוּ לַחֲרֹף אֱלֹהִים חַי
 וְהוֹכִיחַ בְּדַבְרֵים אֲשֶׁר שָׁמַע יְהוָה

אֱלֹהֵיךָ וְנִשְׁאֲת תִּפְלַח כְּעֵד הַשְּׂאוֹת
 הַנִּמְצָאָה׃ וַיָּבֹאוּ עֲבָדֵי הַמֶּלֶךְ
 חֻזְקֵיהוּ אֵל יִשְׁעֵיהוּ׃ וַיֹּאמֶר לָהֶם
 יִשְׁעֵיהוּ כֹּה תֹאמְרוּן אֶל־אֲדַנֵּיכֶם
 כֹּה יֹאמַר יְהוָה אֱלֹהֵי תִירַשׁ מִפְּנֵי
 הַדְּבָרִים אֲשֶׁר שָׁמַעְתָּ אֲשֶׁר דִּבְּרָה
 נְעָרֵי מֶלֶךְ אֲשׁוּר אֵתֵי הַנְּנִי נִתָּן בּוֹ
 רוּחַ וּשְׁמַע שְׁמוֹעָה וּשְׁבֹל לִאֲרֻצְוֹ
 וְהַפְּלִיתוּ בַּחֲרֹב בְּאֲרֻצְוֹ וְיִשְׁכַּרְב־
 שָׁקָה וַיִּמְצָא אֶת מֶלֶךְ אֲשׁוּר נֹלַחַם
 עַל לִבְנָה כִּי שָׁמַע כִּי נָסַע מַלְכֵי שׁ׃
 וַיִּשְׁמַע אֶל תְּרַקַּה מֶלֶךְ בּוּשׁ לֵאמֹר
 הִנֵּה יֵצֵא לַחֲלָחֵם אֶתְךָ וַיִּשְׁבֹּ וַיִּשְׁלַח
 מַלְאָכִים אֶל חֻזְקֵיהוּ לֵאמֹר׃
 כֹּה תֹאמְרוּן אֶל חֻזְקֵיהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה
 לֵאמֹר אֵל יִשְׂשָׁק אֱלֹהֵיךָ אֲשֶׁר אִתְּ
 בְּמַחַבּוֹר לֵאמֹר לֹא תִתֵּן יְרוּשָׁלַם
 בְּיַד מֶלֶךְ אֲשׁוּר׃ הִנֵּה יֹאֲתָה
 שְׁמַעְתָּ אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה מַלְכֵי אֲשׁוּר
 לְכָל הָאָרְצוֹת לַחְרִימָם וְאִתְּ
 תִנְצֵלוּ׃ הַהֲצִילוּ אֹתָם אֱלֹהֵי הַגּוֹיִם
 אֲשֶׁר שָׁחְתוּ אֲבוֹתֵי אֵת בְּזוֹן וְאִתְּ
 חֲרָן וְרֻצָּף וּבְנֵי עֲרָן אֲשֶׁר בַּת־לֵאשֶׁת
 אֵין מֶלֶךְ חֲמַת וּמֶלֶךְ אֲרַפָּד וּמֶלֶךְ
 לַעִיר סַפְרוֹיִם הִנֵּעַ וְעוֹה׃ וַיִּקַּח
 חֻזְקֵיהוּ אֶת הַסַּפְרוֹיִם מִיַּד הַמַּלְאָכִים
 וַיִּקְרָאם וַיַּעַל בַּיִת יְהוָה וַיִּפְרֹשְׁתוּ
 חֻזְקֵיהוּ לִפְנֵי יְהוָה׃
 וַתִּלְלַל חֻזְקֵיהוּ לִפְנֵי יְהוָה וַיֹּאמֶר
 יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל יִשְׁבֹּ הַכְּרִבִּים
 אִתְּ

5

יט

עב

אתה הוּא האלהים לבדך לכל
ממלכות הארץ אתה עשית את
השמים ואת הארץ ו הטת יהוה
אזנך ושמע פקח יתוה עיניך וראה
ושמע את דברי סנחריב אשר שלחו
לחרף אלהים חיו אמנם יהוה
החריבו מלכי אשור את הנזים ואת
ארצם ונתנו את אלהיהם באש כי
לא אלהים המה כי אם מעשה ידי
אדם עץ ואבן ויאבדום ועתה
יהוה אלהינו הושיענו נא מידו
וידעו כל ממלכות הארץ כי אתה
יהוה אלהים לבדך

וושלח ישעיהו בן אמוץ
אל חזקיהו לאמר כה אמר יהוה
אלהי ישראל אשר התפללת אלי
אל סנחריב מלך אשור שמעתי
זה הדבר אשר דבר יהוה עליו בזה
לך לענה לך בתולת בת ציון אחרוך
ראש הנזעה בת ירושלם את
מי חרפת וחרפת ועל מי הרימות
קול ותשא מרום עיניך על קדוש
ישראל ביד מלאכיך חרפת אדני
ותאמר ברכב רכבי אני עליתי
מרום הרים ירכתי לבנון ואכרת
קומת אדניו מכתור ברשיו ואבואה
מלון קצה יער כרמלון אני ערתי
ושתיתי מיים זרים ואחרב בכף
פעמי כל יאורי מצורו הלא
שמעת לברחוק אתה עשית לי מימי

קדם ויצרתה עתה הביאתיה ותהי
לחישות בלמים נצים ערים בצרות
וישביהו קצרי יד חמו ויבשו דהו
עשב שרה וירק דשא חצר נבזרת
ושדפה לפני קמה וושכתך וצאתך
ובאך ידעתי ואת התרנוך אליו

יעו התרנוך אלי ושאנך עלי
באזני ושמתי חייב אפך ומתני
בשפתיד והשיבתיך בדרך אשר
באת בה וזה לך האות אכול
השנה ספיה ובשנה השנית סהיש
ובשנה השלישית זרעו וקצרו ונטעו
כרמים ואכלו פרום ונספה פליטת
בת יהודה הנשארה שרש למטה
ועשה פרי למעלה כן מירושלם
תצא שארית ופליטה מתר ציון
קנאת יהוה תעשה זאת

לכן כה אמר יהוה אל מלך
אשור לא יבוא אל העיר הזאת
ולא יורה שם חץ ולא יקדמנה מגן
ולא ישפך עליה סללה בדרך
אשר יבא בה ישוב ואל העיר
הזאת לא יבא נאם יהוה וננותי
אל העיר הזאת להושיעה למעני
ולמען דוד עבדי

ויהי בלילה ההוא ויצא מלאך יהוה
ונד במתנה אשור מאר שמונים
וחמשה אלף וישכימו בבקר והנה
כלם פגרים מתים ויסעו לך וישב
סנחריב מלך אשור וישב בנינוה

לסמכות

בנלות קפי

מני P

כס

ויהי הויה משתחורה בירת נסרד
אלהיו ואדרפליד ושראצר הנהו
בהרב וחמה נמלטו ארץ אררט
וימלך אסרחדן בנו תחתיו

כני
P

בימים ההם חלה חזקיהו
למות ויבא אליו ישעיהו בן אמוץ
הנביא ויאמר אליו כה אמר יהוה
צו לבידך כי מת אתה ולא תחיה

כ

ויסב את פניו אל הקיר ותפלל
אל יהוה לאמר: אנה יהוה זכרנא
את אשר התהלכתי לפניך באמת
ובלבב שלם והטוב בעיניך עשיתי
ויבך חזקיהו בכי גדול

פני ק
ס

ויהי ישעיהו לא יצא העיר התיכונה
ודבר יהוה היה אליו לאמר: שוב
ואמרת אל חזקיהו נגיד עמי כה
אמר יהוה אלהי דוד אביך שמעתי
את תפלתך ראיתי ארת דמעתיך
הנני רפא לך ביום השלישי תעלה
בית יהוה: והוספתי על ימך חמש
עשרה שנה ומקף מלך אשור
אצילך ואת העיר הזאת וגנותי על
העיר הזאת למעני ולמען דוד עבדי:
ויאמר ישעיהו קחו דבלת תאנים
ויקחו וישמו על השחין וחי

מתיבת
מלכים
יבשות

ויאמר חזקיהו אל ישעיהו מה אמת
ברדפי יהוה לי ועליתי ביום
השלישי בית יהוה: ויאמר ישעיהו
זה לך האות מאת יהוה כי יעשה
יהוה את הדבר אשר דבר הלך

הצל עשר מעלות אם ישוב עשר
מעלות: ויאמר חזקיהו נקל לצל
לנטות עשר מעלות לא כי ישוב
הצל אחרנית עשר מעלות: ויקרא
ישעיהו הנביא אל יהוה וישב את
הצל במעלות אשר ירדה במעלות
אחו אחרנית עשר מעלות:

בעת ההיא שלח בראדך בלארן
בן בלאדן מלך כבל ספרים ומנחה
אל חזקיהו כי שמע כי חלה חזקיהו:
וישמע עליהם חזקיהו ויראם ארת
כל בית נכתה ארת הכסף ואת
הזהב ואת הבשמים ואת שמן
הטוב ואת בית כליו ואת כל אשר

כל קרי
ולא כתי

נמצא באוצרותיו לא היה דבר אשר
לא הראים חזקיהו בביתו ובכל
ממשלתו: ויבא ישעיהו הנביא אל
המלך חזקיהו ויאמר אליו מה
אמרו האנשים האלה ומאין יבאו
אליך ויאמר חזקיהו מארץ רחוקה
באו מבבל: ויאמר מה ראו בביתך

עו

ויאמר חזקיהו את כל אשר בבית
ראו לא היה דבר אשר לא הראיתם
באצתי: ויאמר

ישעיהו אל חזקיהו שמע דבר יהוה
הנה ימים באים וגשמי כל אשר
בביתך ואשר אצרו אבותיך עד
היום הזה בכלל לא יותר דבר אמר
יהוה: ומכניך אשר יצאו ממך אשר
תוליד יקח והיו סרסים בחיבל יקח

מלך בבל: ויאמר חזקיהו אל-
 ישעיהו טוב דבר יהוה אשר דברת
 ויאמר הלא אם שלום ואמת יהיה
 בימי ויתר דברי חזקיהו וכל גבורתו
 ואשר עשה את הנבוכדנצר ואת-
 התעלה הובא את המים העירה הלא
 הם כתובים על ספר דברי הימים
 למלכי יהודה: וישב חזקיהו עם
 אבותיו ומלך מנשה בנו תחתיו:

כא

בן שנים עשרה שנה מנשה
 במלכו וחמשים וחמש שנה מלך
 בירושלם ושם אמו חפצי בה ויעש
 הרע בעיני יהוה כתועבות הננים
 אשר הוריש יהוה מפני בני ישראל:
 וישב וכן את הנמורת אשר אבד
 חזקיהו אביו וקם מזבחות לבעל
 ויעש אשרה כבאשר עשה אחאב
 מלך ישראל ושתחו לכל צבא
 השמים ויעבד אתם: ובנה מזבחות
 בבית יהודה אשר אמר יהודה
 בירושלם אשים את שמי: וכן
 מזבחות לכל צבא השמים בשתי
 חצרות בית יהוה: והעביר את בנו
 באש וענו ונחש ועשה אוב וידענים
 הרבה לעשות הרע בעיני יהוה
 להקעים: וישם את פסל האשרה
 אשר עשה בבית אשר אמר יהודה
 אל דוד ואל שלמה בנו בבית הזה
 ובירושלם אשר בחרתי מכל שבטי
 ישראל אשים את שמי לעולם: ולא

אסוף להניד רגל ישראל מן הארמה
 אשר נתתי לאבותם רק אם ישמר
 לעשות ככל אשר צויתים ולכל-
 התורה אשר צוה אתם עבדי משה
 ולא שמעו ותעם מנשה לעשות
 את הרע מן הננים אשר השמיד
 יהוה מנני בני ישראל: וידבר יהוה
 ביד עבדיו הנבואים לאמר: יען
 אשר עשה מנשה מלך יהודה
 התעבות האלה הרע מכל אשר-
 עש האמרי אשר לפניו וחסאי גם
 את יהודה בגלוליו:
 לכן כה אמר יהוה אל ה' ישראל
 הנני מביא רעה על ירושלם ויהודה
 אשר כל שמעיו תצלנה שתי אוזניו
 ונתיית על ירושלם את קו
 שמרון ואת משקלת בית אחאב
 ומתיית את ירושלם באשר ימחת
 את הצלחת מחה והפך על פניה:
 ונטשת את שארית נחלתי ונתתים
 ביד איביהם והיו לבז ולמשפח
 לכל איביהם: וען אשר עשו את-
 הרע בעיני ה' היו מכעסים אתי מן
 היום אשר יצאו אתם ממצרים
 ועד היום הזה: ונסלם נקי שפך
 מנשה הרבה מאד עד אשר מלא
 את ירושלם פה לפה לבד מתטאתו
 אשר חטא את יהודה לעשות
 הרע בעיני יהוה: ויתר דברי מנשה
 וכל אשר עשה וחסאתו אשר חטא

הלאוהם פתובים על ספר דברי
המים למלכי יהודה וישבב מנשה
עם אבתיו ויקבר בנן ביתו בנן עזא
וימלך אמון בנו תחתיו

בן עשרים ושתים שנה אמון
במלכו ושתים שנים מלך בירושלם
ושם אביו משלמת בת חרוץ מן
יטבה וועש הרע בעיני יהוה כאשר
עשה מנשה אביו וילך בכל הרר
אשר הלך אביו ויעבד את הגללים
אשר עבד אביו וישתחו להם

ויעזב את יהודה אלהי אבתיו ולא
הלך בדרך יהוה ויקשרו עבדי
אמון עליו ומיתו את המלך בביתו
ויך עם הארץ את כל הקשרים על
המלך אמון ומליכו עם הארץ את

כס ואשיהו בנו תחתיו ויתר דברי
אמון אשר עשה הלאוהם פתובים
על ספר דברי הימים למלכי יהודה
ותקבר אתו בקברתו בנן עזא וימלך
ואשיהו בנו תחתיו

כב בן שבעה שנה ואשיהו במלכו
ושלשים ואחת שנה מלך בירושלם
ושם אביו ידירה בת עדיה
מבצקת וועש הישר בעיני יהוה
וילך בכל דרך דגד אביו ולא סר
ימין ושמאלו ויהי

בשמונה עשרה שנה למלך ואשיהו
שלח המלך ארת שפן בן אצליהו
בן משלם הספר בית יהוה לאמר

עלה אל חלקיהו הכהן הגדול
ותם את הכסף המוכא בית יהוה
אשר אספו שמרי כסף מאת העם
ויתנור על יד עשי המלאכה

המפקדים בבית יהוה ויתנו אתו
לעשי המלאכה אשר בבית יהוה
לחזק את בידק הבית ולחרשים
ולבנים ולגדרים ולקנות עצים ואבני
מחצב לחזק את הבית אך לא
יחשב אתם הכסף הנתן על ידם כי
באמונה הם עשים

ויאמר חלקיהו הכהן הגדול על
שפן הספר ספר התורה מצאתי
בבית יהוה ונתן חלקיה ארת הספר
אל שפן וקראוהו ויבא שפן הספר
אל המלך וישב את המלך דבר

ויאמר המיכו עבדיך ארת הכסף
הנמצא בבית ויתנחו על יד עשי
המלאכה המפקדים בית יהוה
ויגד שפן הספר למלך לאמר ספר
נתן לי חלקיה הכהן ויקראהו שפן
לפני המלך והיה כשמע המלך
את דברי ספר התורה ויקרע את

בגדיו ויצו המלך את חלקיה הכהן
ואת אחיקם בן שפן וארת עכבור
בן מיכיה וארת שפן הספר וארת
עשיה עבד המלך לאמר לכו
דרשו את יהוה בערי ובעד העם
ובעד כל יהודה על דברי הספר
הנמצא הזה כי גדולה חמת יהוה

אשר

ס

P

א

כב

וישלח המלך ויאספו אליו כל בני
 זקני יהודה וירושלם ויעל המלך
 בית יהוה וכל איש יהודה וכל
 יושבי ירושלם אתו והכתנים
 והנביאים וכל העם למקצן ועד
 גדול ויקרא באזניהם את כל הדבר
 ספר הברית הנמצא בבית יהוה
 ויעמד המלך על העמוד ויברך את
 הברית לפני יהוה ללכת אחר יהוה
 ולשמר מצותיו ואת ערותיו ואת
 חקתיו בכל לב ובכל נפש להקים
 את דברי הברית הזאת הכתבים
 על הספר הזה ויעמד כל העם
 בבריתו ויצו המלך את חלקיהו
 הכהן הגדול ואת כהני המשנה
 ואת שמרי הסף להוציא מהיכל
 יהוה את כל הפלילים העשויים
 לבעל ולאשרה ולכל צבא השמים
 וישרפם מחוץ לירושלם בשדמות
 קדרון ונשא את עפרם בית
 אל והשבית את הכמרים
 אשר נתנו מלכי יהודה וקטר
 בכמות בערי יהודה ומסבי ירושלם
 ואת המקטרים לבעל לשמש
 ולזרה ולמזלות ולכל צבא השמים
 ויצא את האשרה מבית
 יהוה מחוץ לירושלם אל נחל
 קדרון ושרף אתהו בנחל קדרון
 וידק לעפר וישלך את עפרה על
 קבר בני העם ויתן את בתי

אשר היא נצתה בנו על אשר לא
 שמעו וזבתנו על דברי היספור
 הזה לעשות ככל הכתוב עלינו
 וילך חלקיהו הכהן ואחיקם
 ועכבור ושפן ועשירה אל חלודה
 הנביאה אשר שלם בן תקוה בן
 חרחם שמר הבגדים והיא ישבת
 בירושלם במשנה וידברו אליה
 ותאמר אליהם פה אמר יהוה אלי
 ישראל אמרו לאיש אשר שלח
 אתכם אליו פה אמר יהוה הנני
 מביא רעה אל המקום הזה ועל
 ישביו את כל דברי הספר אשר
 קרא מלך יהודה תחת אשר
 עזבוני וקטרו לאלהים אחרים למען
 הכעיסני בכל מעשה יריהם ונצתה
 חמתי במקום הזה ולא תכבה ואל
 מלך יהודה השלח אתכם לדרש
 את יהוה כהתאמר ואל יכח אמר
 יהוה אלהי ישראל הדברים אשר
 שמעת ויען רך לבבך ותכנע מני
 יהוה בשמעך אשר דברתי על
 המקום הזה ועל ישביו להיות
 לשמה ולקללה ותקדע את בגדיך
 ותבכה לפני וגם אנכי שמעתי נאם
 יהוה לכן הנני אספך על
 אבתי ונאספת אל קברתך בשלום
 ולא תראינה עיניך בכל הרעה
 אשר אני מביא על המקום הזה
 וישיבו את המלך דברו

ענית
שפן

טו

הקדשים אשר בבית יהודה אשר
הנשים ארנות שם בתים לאשרה
ויבא את כל הכהנים מערי
יהודה וטמא את הבמות אשר
קטרו שמדו הכהנים מנבע עד
באר שבע ונתן את במות השערים
אשר פתח שער יהושע שר העיר
אשר על שמאול איש בשער
העיר אך לא יעלו כהני הבמות
אל מזבח יהוה בירושלם כי אם
אכלו מצות בתוך אחיהם
כ
פ
וטמאת התפת אשר בני בני
הגם לבלתי להעביר איש את בני
ואת בתו באש למלך וישבת
את הסוסים אשר נתנו מלכי יהודה
לשמש מבא בית יהוה אל לשבת
נתן מלך הסוסים אשר בפרורים
ואת מרכבות השמש שרף באש
ואת המזבחות אשר על הגג עלית
אחו אשר עשו מלכי יהודה ואת
המזבחות אשר עשה מנשה בשתי
הצרות בית יהודה נתן המלך ורץ
משם והשליך את עפרם אל נחל
קדרון ואת הבמות אשר על
פני ירושלם אשר מימין להר
המשחית אשר בנה שלמה מלך
ישראל לעשתרת שקץ צידנים
ולכמוש שקץ מזיב ולמלכם
תועבת בני עמון טמא המלך
ושבר את המצבות וכרת את

האשרים וימלא את מקומם עצמות
אדם וגם את המזבח אשר בבית
אל הבמה אשר עשה ירבעם בן
נבט אשר החטיא את ישראל גם
את המזבח ההוא ואת הבמה נתן
וישרף את הבמה הדק לעפר ושרף
אשרה וכן יאשיהו ורא את
הקברים אשר שם בהר וישלח ויקח
את העצמות מן הקברים וישרף
על המזבח וטמאהו כדבר יהוה
אשר קרא איש האלהים אשר קרא
את הדברים האלה ויאמם
מדה הציון הלז אשר אני ראה
ויאמרו אליו אנשי העיר הקבר
איש האלהים אשר בנה מיהודה
ויקרא את הדברים האלה אשר
עשית על המזבח בית אלו ויאמר
הניחו לו איש אל יגע עצמותי
וימלטי עצמותי את עצמות הנביא
אשר בא משמרון וגם את כל
בתי הבמות אשר בערי שמרון אשר
עשו מלכי ישראל להכעס הסור
יאשיהו ויעש להם ככל המעשים
אשר עשה בבית אלו ויזבח את
כל כהני הבמות אשר שם על
המזבחות וישרף את עצמות אדם
עליהם וישב ירושלם ויצו המלך
את כל העם לאמר עשו פסח
ליהוה אלהיכם ככתוב על ספר
הדבר הזה כי לא נעשה כפסח

והיה מימי השפטים אשר שפטו את
 ישראל וכל מי מלכי ישראל ומלכי
 יהודה כי אם בשמנה עשרה
 שנה למלך יאשיהו נעשה הפסח
 הזה ליהודה בירושלם וגם
 את האבות ואת הדיענים ואת
 התרפים ואת הגללים ואת כל
 השקצים אשר נראו בארץ יהודה
 ובירושלם בער יאשיהו למען הקים
 את דברי התורה הכתבים על
 הספר אשר מצא חלקיהו הכהן
 כס בית יהוה וכמהו לא היה לפניו
 מלך אשר שב אל יהודה בכל
 לבו ובכל נפשו ובכל מאדו ככל
 תורת משה ואחריו לא קם כמהו
 אך לא שב יהודה מחרון אפו
 הגדול אשר חרה אפו ביהודה על
 כל הכעסים אשר הכעיסו מנשה
 ויאמר יהוה גם את יהודה אסיר
 מעל פני כאשר הסירתי את ישראל
 ומאסתי את העיר הזאת אשר
 בחרתי את ירושלם ואת הבית
 אשר אמרתי יהיה שמי שמו ויתר
 דברי יאשיהו וכל אשר עשה הלא
 הם נתובים על ספר דברי הימים
 למלכי יהודה בימיו עלה פרעה
 נכה מלך מצרים על מלך אשר
 על נחר פרת וילך המלך יאשיהו
 לקראתו וימיתו במגדו כראשו
 5 אתו וירכבו עבדיו מת מפגרו

וביאהו ירושלם וקברו בקברתו
 וקח עם הארץ את יהואהו בן
 יאשיהו וימשחו אתו ומליכו אותו
 תחת אביו
 עשרים ושלש שנה יהואהו במלכו
 ושלש חדשים מלך בירושלם ושם
 אמו חמוטל בת ירמיהו מלכנה
 ויעש הרע בעיני יהוה ככל אשר
 עשו אבותיו ויאסרו פרעה
 נכה ברבלה בארץ חמת במלך
 בירושלם ויתן ענש על הארץ מאה
 כפר כסף וכפר זהב ומלך פרעה
 נכה את אליקים בן יאשיהו תחת
 יאשיהו אביו וסב את שמו יהויקים
 ואת יהואתו לקח ויבא מצרים
 וימת שם והכסף והזהב נתן
 יהויקים לפרעה אך העריף את
 הארץ לתת את הכסף על פיפרעה
 איש כערפו ננש את הכסף ואת
 הזהב את עם הארץ לתת לפרעה
 נכה בן עשרים
 וחמש שנה יהויקים במלכו ואחר
 עשרה שנה מלך בירושלם ושם
 אמו זבודה בת פדיה מן רומה
 ויעש הרע בעיני יהוה ככל אשר
 עשו אבותיו
 בימיו עלה נבכדנאצר מלך בבל
 ויהי לוי יהויקים עבד שלש שנים
 וישב וימרר בו וישלח יהוה
 בו את דרובי כשרים ואת גהרי

מלך

P

ס

כד

5

אדם ואת נדודי מואב ואת נדודי בני עמון וישלחם ביהודה להאבידו
 דבר יהודה אשר דבר ביד עבדיו הנביאים
 אך על פי יהודה היתה ביהודה להסיר מעל פניו בחטאת
 מנשה ככל אשר עשה וגם דם הנקיא אשר שפך ומלא את ירושלים
 דם נקי ולא אבה יהודה לסלקו
 ויתר דברי יהויקים וכל אשר עשה הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי יהודה
 וישבב יהויקים עם אבתיו ומלך יהויכין בנו תחתיו
 ולא הסוף עוד מלך מצרים לצאת מארצו
 בילקח מלך בבל מפחל מצרים עד נהר פרת כל אשר היתה למלך מצרים
 בן שמנה עשרה שנה יהויכין במלכו
 ושלשה חדשים מלך בירושלים ושם אמו נחשתא ברת אלנת מירושלים
 ועש הרע בעיני יהודה ככל אשר עשה אביו בעת
 ההיא עלה עבדו נבכרנאצר מלך בבל ירושלים ותבא העיר במצור
 ויבא נבכרנאצר מלך בבל על העיר ועבדיו צרים עליה
 ויצא יהויכין מלך יהודה על מלך בבל הוא ונאמו ועבדיו ושריו וסריסיו ויקח אתו מלך בבל בשנת שמנה למלכו
 ויצא משם את כל אוצרות בית יהודה ואוצרות בית המלך ויקצץ

11

12

את כל כלי הזהב אשר עשה שלמה מלך ישראל בהיכל יהודה כאשר דבר יהודה
 והגלה את כל ירושלים ואת כל השרים ואת כל נבזרי החיל עשרת אלפים גולה וכל החרש והמסגר לא נשאר וזלת דלת עם הארץ
 ויגל את יהויכין בבבל ואת אס המלך ואת נשי המלך ואת סריסיו ואת אולי הארץ הוליד גולה מירושלים בבבל
 ואת כל אנשי החיל שבעת אלפים והחרש והמסגר אלף הכל נבזרים עשי מלחמה ויביאם מלך בבל גולה בבבל
 וימלך מלך בבל את מתניה דדו תחתיו ויסקב את שמו צדקיהו
 בן עשרים ואחת שנה צדקיהו במלכו ואחת עשרה שנה מלך בירושלים ושם אמו חמיטל בת ירמיהו מלבנה
 ועש הרע בעיני יהודה ככל אשר עשה יהויקים בני על אף יהודה היתה בירושלים וביהודה עד השלכו אתם מעל פניו ומלך צדקיהו במלך בבל ויהי בשנת התשעית למלכו
 בחדש העשירי בעשור לחדש בא נבכרנאצר מלך בבל הוא וכל חילו על ירושלים ונחן עליה ויבנו עליה דיק סביב
 ותבא העיר במצור עד עשתי עשרה שנה למלך צדקיהו בתשעה לחדש ויחזק הרעב בעיר

חמיטל P

כה

צעיר ולא היה לחם לעם הארץ ו
 ותבקע העיר וכל אנשי המלחמה
 הלילה דרך שערי בין החתמים
 אשר על גן המלך וכשדים על
 העיר סביב וילך דרך הערבה
 וירדפו חיל כשדים אחר המלך
 וישנו אתו בערבורת ירחו וכל חילו
 נפצו מעליו ויתעשו את המלך
 ויעלו אתו אל מלך בבל רבלתה
 וידברו אתו משפט ואת בני
 צדק יהו שחטו לענו ואת עיני
 צדקהו עור וינסרוהו בנחשתים
 ויביאחו בבל

ובחדש החמישי בשבעה לחדש
 היא שנת תשע עשרה שנה
 למלך נבוכדנאצר מלך בבל בא
 נבוכדנאצר רב טבחים עבד מלך
 בבל ירושלם וישרף את בית
 יהוה ואת בית המלך ואת כל בתי
 ירושלם ואת כל בית גדול שרף
 באש ואת חומות ירושלם סביב
 נתצו כל חיל כשדים אשר רב
 טבחים ואת יתר העם הנשארים
 בעיר ואת הנפלים אשר נפלו
 על המלך בבל ואת יתר יהמון
 הגולה נבוור ארץ רב טבחים

ומדלת הארץ השאיר רב טבחים
 לכתמים ולינבים ואת עמורי
 הנחשת אשר בית יהוה ואת
 המכנות ואת ים הנחשת אשר

בבית יהוה שברו כשדים וישאו את
 נחשתם בבלה ואת הסירות ואת
 היעים ואת המזבחות ואת הכפות
 ואת כל כלי הנחשת אשר ישרתו
 בס לקחו ואת החתות ואת
 המזקרות אשר זהב זהב ואשר
 כסף כסף לקח רב טבחים העמורים
 שנים הים האחד והמכנות אשר
 עשה שלמה לבית יהוה לא היה
 משקל לנחשת כל הכלים האלה
 שמנת עשרה אמה קומתי העמוד
 האחד וכתרת עליו נחשת וקומת
 הכתרת שלש אמה ושבעה ורמנים

על הכתרת סביב הכל נחשת
 וכאלה לעמוד השני על השבכ
 ויקח רב טבחים את שריוה
 כהן הראש ואת צפניהו כהן משנה
 ואת שלשת שמרי הקף ומן
 העיר לקח סרים אחר אשר הוא
 פקדי על אנשי המלחמה וחמשה
 אנשים מראי פני המלך אשר
 נמצאו בעיר ואת הספר שר הצבא
 המצבא את עם הארץ וששים איש
 מעם הארץ הנמצאים בעיר ויקח
 ארס נבוור ארץ רב טבחים וילך
 אתם על מלך בבל רבלתה ויך
 אתם מלך בבל וימיתם ברבלה
 בארץ חמת וגל יהודה מעל אדמתו
 והעם הנשאר בארץ יהודה אשר
 השאיר נבוכדנאצר מלך בבל

ט

לחית

פ

כ

במצפה ויקמו כל העם מקמן ועור
נדול ושרי החילים ויבאו מצרים פי
ראו מפני כשרים :

ויהי בשלשים ושבע שנה לגלות
יהויכין מלך יהודה בשנים עשר
חדש בעשרים ושבעה לחדש נשא
אויל מרדך מלך בבל בשנת מלכו
את ראשי יהויכין מלך יהודה מבית
בלא : וידבר אתו טבות והגן את
כסאו מעל כסא המלכים אשר אתו
בבבל : ושנא את בגדי כלאז ואכל
לחם תמיד לפניו כל ימי חיו :

וארחתו ארחת תמיד נתנה לו מאת
המלך דבר יום ביומו כל ימי חיו :

חזק ונתחזק

ע ב ק ע ח ט ט ט

בבא קיא

סכום פסוקי דספר יזכרים חלק וחמש וואות ושלשים וארבעה וסיומו תתתלד

ברוך הכותב ליעף כח ולחין חוכים עגמה ידכה

והנהגת בניו
והנהגת בניהם
והנהגת בניהם

[Faint bleed-through text from the reverse side of the page]

ויפקד עליהם את גדליהו בן
אחיקם בן שפן :

וישמעו כל שרי החילים המה
והאנשים כי הפקיד מלך בבל את
גדליהו ויבאו אל גדליהו המצפה
וישמעאל בן נתניה ויהנן בן קרח
ושריה בן תנחמת הנטפתי ויאזניהו
בן המעכתי המה ואנשיהם : וישבע
לחם גדליהו ולאנשיהם ויאמר להם
אל תיראו מעבדי הכשרים שבו
בארץ ועברו ארץ מלך בבל וישב
כס לכם :

ויהי בחדש השביעי
בא ישמעאל בן נתניה בן אלישמע
מזרע המלוכה ועשרה אנשים אתו
ויכו את גדליהו ומת ואת היהודים
ואת הכשרים אשר היו ארעו

י' חפץ למען צדקו יגדיל תורה ויאדיר

נביאים אחרונים

והם ישעיה ירמיה יחזקאל תרי עשר
מוגהים בתכלית העיון כיד יי
הטובה עלינו

כדפס סנת ויי לעולם ישב כוכן למשפט כסאו
במוכות קשר יושטיכיאן פה

ויניציאה

בנית כן משק בית האדון מארקו אכטוכיון יושטיכיאן

טוב אתה ומטיב
למדני חקך

הַמִּלְחָמָה הַזֹּאת וְהַיָּמִים הַלְלוּ אֶת ה' וְהַמְנוּ אֶת שֵׁם ה' אֱלֹהֵינוּ

שְׁמוֹת הַמַּלְאָכִים

וְהַמְנוּ אֶת שֵׁם ה' אֱלֹהֵינוּ
וְהַמְנוּ אֶת שֵׁם ה' אֱלֹהֵינוּ
וְהַמְנוּ אֶת שֵׁם ה' אֱלֹהֵינוּ

וְהַמְנוּ אֶת שֵׁם ה' אֱלֹהֵינוּ
וְהַמְנוּ אֶת שֵׁם ה' אֱלֹהֵינוּ

וְהַמְנוּ אֶת שֵׁם ה' אֱלֹהֵינוּ

וְהַמְנוּ אֶת שֵׁם ה' אֱלֹהֵינוּ

וְהַמְנוּ אֶת שֵׁם ה' אֱלֹהֵינוּ
וְהַמְנוּ אֶת שֵׁם ה' אֱלֹהֵינוּ

חזון

לולי יהוה צבאות הזתיר לנו שרד
 כמעט כסדם היינו לעמרת דמינו
 שמעו דברי יהוה קציני
 סדם האזינו תורת אלהינו עם עמרת
 למה לירכ זבחיכם יאמר יהוה
 שבעת יעלות אילים וחלב מריאים
 והם פרים וכבשים ועגורים לא
 חפצתי כי חבאו לראות פני מו
 בקש זאת מירכם רמס חצרו לא
 תוסיפו הביא מנחת שוא קטרת
 תועבה היא לי חדש ושבט קר
 מקרא לא אוכל און ועצרת
 חדשיכם ומועדיכם שנאה נפשי הו
 עלי למרח לאתי נשא ובשר שבם
 כפיכם אעלים עיני מכם נם פי תרבו
 תפלה אינני שמע ידיכם דמים
 מלאו רחצו הזופו הסירו רע
 מעלליכם מנגד עיני חדלו הרע
 למדו היטב דרשו משפט אשרו
 המון שפטו יתום ריבו אלמנתו

ישעיהו בן אמוץ אשר חזוה על
 יהודה וירושלם בימי עזיהו יתם
 אהזו יחזקיהו מלכו יהודה שמעו
 שמים והאזינו ארץ פי יהודה דבר
 בנים ברלתי ורוממתיהם בשעו בני
 ידע שור קנהו וחמור אכוס בעליו
 ישראל לא ידע עמי לא החבונן
 הווינו חטא עם כבד עון ורע
 מרעים בנים משחיתים עובי אר
 יהוה נאצו את קדוש ישראל נזרו
 אחרו על מה תבו עוד תוסיפו
 סרה כל ראש לחלי וכל לבב דו
 מכף הנל ועד ראש אין בו מתם
 פצע וחבורה ומכה טריה לא יזרו
 ולא חבשו ולא רכבה בשמן
 ארצכם שממה עריכם טרפות אש
 אדמתכם לנגרם זרים אכלים
 אתה ושממה כמהפכת זרים
 ונתררה ברת ציון כסכה בכרם
 במלונת במקשת בעיר נצורה

והיה באחרית הימים נכון יהיה
 הר בית יהוה בראש ההרים ונשא
 מבקעות ונהרו אליו כל הגוים:
 והלכו עמיס רבים ואמרו לכו ונעלה
 אל הר יהוה אל בית אלהי יעקב
 ויורנו מדרכיו ונלכה בארחתיו כי
 מציון תצא תורה ודבר יהוה
 מירושלם: ושפט בין הגוים והוכיח
 לעמים רבים וכתבו חרבותם
 לאתים וחניתותיהם למזמרות לא
 ישו גוים אל גו חרב ולא ילמדו
 עוד מלחמה:

לכונן ונוכחה יאמר יהוה
 אם יהיו חטאיכם כשלב
 ילבינו אם יאדימו כתולע בצמר
 יהיו: אם תאבו ושמעתם טוב
 הארץ תאכלו ואם תמאנו ומריתם
 חרב תאכלו כי פי יהוה דבר:
 אוכה היתה לזונה קריה
 נאמנה מלאתי משפט צדק ליון בה
 ועתה מרצחים: כספך היה לסגים
 סכאך מהול במים: שרף סוררים
 חבבי נבנים בלו אתב שחד ורף
 שלמנוים יתום לא ישפטו וריב
 אלמנה לא יבוא אליהם:

בית יעקב לכו ונלכה באור
 יהוה: כי נטשתה עמך בית יעקב
 כי מלאו מקדש ועננים כפלשתים
 ובילדי נכרים ישקו: ותמלא
 ארצו כסף וזהב ואין קצה לאצרותיו
 ותמלא ארצו סוסים ואין קצה
 למרכבתיו: ותמלא ארצו אילים
 למעשה ידיו ושתהו לאשר עשו
 יצבעתיו: וישח אדם וישפל איש
 ואל תשח להם: בוא בצור
 והטמן בעפר מפני פחד יהוה והמהדר
 באנו: עיני נבחות אדם שפל
 וישח רום אנשים ונשנב יהוה
 לבדו ביום ההוא: כי יום ליהודי
 צבאות על כל באה ורכ ועל כל
 נשא ושפל: ועל כל ארצו חלבנון
 הרמים והנשאים ועל כל אלונגי
 חבשן ועל כל ההרים הרמים ועל

לכן נאם הארון
 יהוה צבאות אביר ישראל הוי אנחם
 מצרי ואנקמה מאויבי ו אשיבה
 ידי ערף ואגרף כפר סניד ואסירה
 כל בדי לך: ואשיבה שפטך
 ככראשנה ועצוד כבתחלה אחרי
 כן יקרא לך עיר הצדק קריה נאמנה
 ציון כמשפט תפדה ושביה בצדקה:
 ושבר פשעים וחטאים יחדו ועזובי
 יהוה יכלו: כי יבשו מאילים אשר
 חמדתם ותחפרו מהנזות אשר
 בחרתם: כיתהו כאלה נבלת עלה
 וכננה אשר מיס אין לה: והיה
 החסן לנערות ופעלו לניצוץ ובערו
 שניהם יחדו ואין מכבה:
 הדבר אשר חזה ישעיהו
 בן אמן על יהודה וירושלם:

כל הנבעות הנשאות ועל כל מגדל
 נבנה ועל כל חומה בצורה ועל
 כל אננות תרשיש ועל כל שכונת
 החמדה ושה נבהות האדם ושפל
 רום אנשים ונשגב יחזה לבדו ביום
 ההוא והאלילים כליל יחלף
 ובאו במערות צרים ובמחלות עפר
 מפני פחד יהוה ומהדר נאזנו בקומו
 לערץ הארץ ביום ההוא שלוף
 האדם את אלילי כספו ואת אלילי
 זחבו אשר עשורלו להשתחורת
 לחפר פרות ולעטלפים לבוא
 בנקרות הצרים ובסעפי הסלעים
 מפני פחד יהוה ומהדר נאזנו בקומו
 לערץ הארץ חדרלו לבס מן האדם
 אשר נשמה באפו כי במרה נחשב
 הוא כי הנה
 הארון יהוה צבאות מסיר מירושלם
 ומיהודה משען ומשענה כל משען
 לחם וכל משען מים נבור ואיש
 מלחמה שופט ונביא וקסם וזקן
 שר חמשים ונשוא פנים ויעץ וחכם
 חרשים ונבון לחש ונתתי נערים
 שריהם ותעלולים ימשלו בהם
 ונש העם איש באיש ואיש ברעהו
 ירחבו הנער בזקן והנקלה בנכבד
 כי יתפש איש באחו בירת אביו
 שמלה לכה קצין תהיה לנו
 וחמכשלה הזאת תחת ידך ישא
 ביום ההוא לאמר לא אהיה חבש

ובביתי אין לחם ואין שמלה לא
 תשימני קצין עם וכי כשלה ירושלם
 ויהודה נפל כי לשונם ומעלליהם
 אלי יהוה למרות עני כבודו הפרת
 פניהם ענתה בהם וחטאתם בסדם
 הגירו לא כחרו אוי לנפשם כי
 נמללה הרעה אמרו צדיק כי
 טוב כי פרי מעלליהם יאכלו
 אוי לרשע רע כי נמול ידיו יעשה לו
 עמי נגשו מעולל ונשים משלו בו
 עמי מאשריך מתעים וירד ארתיך
 בלעו נצב לריב
 יהוה ועמד לרון עמים יהוה במשפט
 יבוא עם זקני עמו ושריו ואתם
 בערתם הפרס גזלת העני בבתיכם
 מלכם תרפאו עמי ופני עניים תסגנו
 נאם אדני יהוה צבאות
 ויאמר יהוה יען כי נבחו
 בנות ציון ותלכנה נטונות רון
 ומשקרורת עינים הלוד וטפוף
 תלכנה וברגליהם תעכסנה
 וששח אדני קרקד בנות ציון ויהוה
 פתחן יערה
 ביום ההוא יסיר אדני את תפארת
 העכסים והשביסים והשהרנים
 הנטפות והשרות והרעלות
 הפארים והצעדות והקשרים ובתי
 הנפש והלחשים הטבעות ונזמי
 האף המחלצות והמעטפות
 והמטפחות והחרטים הנלינים

מקצו

מסלפ

טו

כטויות

פ

והסר ימים והצניפות והרר ימים
 ויהיה תחת בשם מק יהודה ותחת
 הנורה נקפה ותחת מעשה מקשה
 קרה ותחת פתיגיל מחגרת שק
 כיתה תחת יפיו מתוך בחרב יכלו
 ונבורתך במלחמה ואנו ואכלו
 פתחיה ונקתה לארץ תשב
 והחזיקו שבע נשים באיש
 אחר ביום ההוא לאמר לחמנו
 נאכל ושמלתנו נלבש רק יקרא
 שמך עלינו אסף חרפתנו
 ביום ההוא יהיה צמח יהודה לצבי
 ולכבוד ופרי הארץ לנאון ולתפארת
 לפלשת ישראל והיה הנשאר
 בציון והנותר בירושלם קרוש יאמר
 לו כל הכתוב לחיים בירושלם
 אם ירחן אדני את צאת בנות ציון
 וארתי דמי ירושלם ידיו מקרבה
 ברוח משפט וברוח בער וברא
 יהודה על כל מכוז הר ציון ועל
 מקראיה עני יומם ועשן וננה אש
 להבה לילה כי על כל כבוד חפה
 וסקה תהיה לצל יומם מחרב
 ולמחסה ולמסתור מזרם וממטר
 אשירה נא לירידי
 שירת דודי לכרמו כרם היה לירידי
 בקרן בן שמון ועוקתו ויסקלחו
 וישערו שרקובן מגדל בתוכו ונס
 יקב חצב בו יקו לעשות ענבים
 ויעש באשים ועתה יושב ירושלם

אע"פ

ר

אע"פ

ה

ואיש יהודה שפטו נא ביני ובין
 כרמי מה לעשות עוד לכרמי
 ולא עשיתי בו מדוע קויתי לעשות
 ענבים ויעש באשים ועתה אודיעה
 נא אתכם ארץ אשר אני עשה
 לכרמי חסר משוכתו והיה לבקר
 פרוץ נדרו והיה למרמס ואשיתו
 בתה לא יזמר ולא יעדר ועלה שמיר
 ושירת ועל העבים אצורה מהמסור
 עליו מטר כי כרם יהיה צבאות
 בירת ישראל ואיש יהודה נטע
 שעשועיו וקו למשפט והנה משפט
 לצדקה והנה צדקה
 הוי מגיעי בית בבית שדה בשדה
 יקריבו עד אסם מקום וחושבתם
 לבדכם בקרב הארץ באוני יהיה
 צבאות אם לא בתים רבים לשמה
 יהיו גדלים וטובים מאין וישב
 כי עשרת צמדי כרם יעשו בת אחת
 וזרע חמר יעשה איפה
 הוי משכמי בבקר שכר
 ירדפו מאחרי כנשף יין דליקם
 ותירה כנור ונבל תף ותליל ויון
 משתיהם ואת פעל יהוה לא יביטו
 ומעשה ידיו לא ראו לכן נלה עמי
 מבלי דעת וכבודו מתי רעב והמונו
 צחה צמא לכן הרחיבה שאל
 נפשה ופעררה פיה לכלי חק וירר
 חדרה והמונה ושאוניה ועלז בה
 וישח אדם וישפל איש ועיני נבזים

תשפלנה

עו

דרכות פרסות סיסיו בצר נחשבו
 ונללו כפסופה ושאנה לוכלביא
 ושאנ כפפרים ונהם ויאחו טרף
 ויפליט ואין מצילו וינהם עליו ביום
 ההוא כנהמתים ונבט לארץ והנה
 חשך צר ואור חשך בערפיהו

בשנת מות המלך עזיהו ואראת
 את אדני ישב על כסא רם ונשא
 ושוליו מלאים את החיכל ושרפים
 עמדים ממעל לו שש כנפים שש
 כנפים לאחד בשתים יכסה פניו
 ובשתים יכסה רגליו ובשתים יעופפו
 וקרא זה אל זה ואמר קדוש קדוש
 קדוש יהוה צבאות מלא כל הארץ
 כבודו וינעו אמות הספים מקול
 הקורא והבית ימלא עשן ואמר
 אוי ליכי נדמתיו כי איש טמא
 שפתים אנכי ובתוך עם טמא
 שפתים אנכי ישב כי ארת המלך
 יהוה צבאות ראו עיניו ויעף אל
 אחר מן השרפים וכידו רצפה
 במלקתים לקח מעל המזבח

וינע על פי ואמר הנה ננע זה על
 שפתיו וסר עונדו וחסאתה תכפר
 ואשמע את קול אדני אמר את מי
 שלח ומי ולד לנו ואמר רגנני
 שלחני ויאמר לד ואפרת לעם
 הזה שמעו שמוע ואל תבינו וראו
 ראו ואל תדעו השמן לכי
 העם הורה ואזינו הכבד ועינו

תשפלנה וינבה יהוה צבאות
 במשפט והאל הקדוש נקדש
 בצדקה ורעו כבשים בדברים
 וחרבות מחים נרים יאכלו
 הוי משכי העון בחבלי השוא
 וכעבות הענלה חטאה האמרים
 ימחר וחישה מעשהו למען נראה
 ותקרב ותבואה עצת קדוש ישראל
 ונרעה הוי האמרים לרע טוב
 ולטוב רע שמים חשך לאור ואור
 לחשך שמים מר למרתוק ומתוק
 למרו הוי חכמים בעיניהם ונגד
 פניהם נבונים הוי נבירים
 לשתות יין ואנשו חיל למסד שכרו
 מצדיקי רשע עקב שחד וצדקת
 צדיקים סירו ממנו

לכן פאכל קש לשון יגש וחשש
 לתבה רפה שרשם כמק יהיה
 ופרחם כאבק יעלה כי מאסו את
 תורת יהוה צבאות ואת אמרת
 קדוש ישראל נאצו על פן חרה
 אף יהיה דבר ויך עליו ויכהו
 וירדו החרים ותהי נבלתם כסוף
 בקרב חצות בכל זארת לא שב
 אפיו עוד ידו נטויה ונשאנס לגוים
 מרחוק ושרק לו מקצת הארץ והנה
 מחרת קל יבוא אין עוף ואין כושל
 כולא יגום ולא ישן ולא נפתה
 אזור חלציו ולא נתק שרוד נעליו
 אשר חציו שנונים וכל קשתתיו

ולא תהיה: כיראש ארם דמשק
 ויראש דמשק רצין ובעוד ששים
 וחמש שנה יהת אפרים מעס ויראש
 אפרים שמרון וראש שמרון בך
 דמליהו אם לא תאמינו כי לא
 תאמנו: ויסף יהוה דבר אל
 אחז לאמרו: שאל לך אות מעם
 יהוה אלהיך חעמק שאלהו הנבה
 למעלה: ויאמר אחז לא אשאל
 ולא אנסה את יהוה ויאמר שמעך
 נא בית דוד המעט מכם הלאות
 אנשים כי תלאונם את אלהי: לכן
 יתן אדני הוה לכם אות הנדה
 העלמה הרה וילדת בן וקראת שמו
 עמנו אלו חמאה ודבש יאכל לדעתו
 מאוס ברע ובחור בטוב: כי בטום
 ידע דהנער מאוס ברע ובחור בטוב
 תעזב הארמה אשר אתה קץ מפני
 שני מלכיה: יבוא יהוה עליך ועל
 עמך ועל בית אביך ימים אשר לא
 באו למיזם סור אפרים מעל יהודה
 את מלך אשור:

ותיה ביום ההוא וישרק
 יהוה לזכוב אשר בקצה יארי מצרים
 ולהבורה אשר בארץ אשור: ובאו
 ונחו כלם בנחלי הבתורת ובנקיקי
 הסלעים ובכל הנעוצים ובכל
 הנחלים: ביום ההוא ילח אדני
 בתער השכירה בעברי נהר במלך
 אשור את הראש ושער הרגלים וגם

השעפן יראה בעיניו ובאזניו ישמע
 ולבבו יבין ושכורפא לו: ואמר
 עד מתי אדני ויאמר עד אשר אסד
 שאו ערים מאין יושב ובתים מאין
 אדם והארמה תשאה שממהו
 ורחק יהוה את האדם ורבה העזובה
 בקרב הארץ: ועוד בה עשיריה
 ושבה והיתה לבקר כאלה וכאלון
 אשר בשלכת מצבת בס זרע קדש
 מצבתה: והי
 בימי אחז בן יותם בן עזיהו מלך
 יהודה עלה רצין מלך ארם ופקח
 יזרמליהו מלך ישראל ירושלם
 מלחמה עליה ולא יכל להלחם
 עליה: ויבד לבית דוד לאמר נחה
 ארם על אפרים ויגע לבבו ולבב
 עמו כנוע עצי יער מפני רוח:
 ויאמר יהוה אל
 ישעיהו צא נא לקראת אחז אתה
 ושאר ישוב בנג אל קצה תעלת
 הנכרה העליונה אל מסלת שדרה
 כובסו ואמרת אליו השמר והשקט
 אל תירא ולבבך אל ירד משני
 זנבות האודים העשנים האלה
 בחרי אף רצין וארם ובן רמליהו:
 וען בי יעז עליך ארם רעה אפרים
 ובן רמליהו לאמר: נעלה ביהודה
 ונקיצנה ונבקיענה אלנו ונמליך
 מלך בתוכה את בן טבאל:
 כה אמר אדני יהוה לא תקום

כבדו ועלה על כל אפיקו ותלך
 על כל בדותיו וחלף ביהודה שטף
 ועבר עד צואר יגיע והורה מטורת
 בנפיו מלא רחב ארצך עמנו אל
 רעו עמים וחתו והאזינו כל
 מרחקי ארץ התאזרו וחתו התאזרו
 וחתו עזו עצה ותפר דברו רב
 ולא יקום כי עמנו אל

כי כה אמר יהוה אלי ברוקת היד
 ויפרי מלכת ברך העם הזה
 לאמרו לא תאמרו קשר לכל אשר
 יאמר העם הזה קשר ואת מוראו
 לא תראו ולא תעריצו את יהוה
 צבאות אתו תקדישו והוא מוהאבם
 והוא מעריצכם והיה למקדשול אבן
 נגף ולצור מכשול לשני בתי ישראל
 לפח ולמוקש ליושב ירושלים
 וכשלו בם רבים ונפלו ונסבחו
 ונוקשו ונלכדו

צור העודה חתום תורה בלמדיו
 וחביתו ליתוה הפסחור פניו מבית
 יעקב וקמות לו והנה אנכי והילדים
 אשר נתן ליהוה לאתות ולמופתים
 בישראל מעם יהוה צבאות השכן
 בהר ציון וכי אמרו
 אליכם דרשו אל האבות ואל
 חידענים המצפצפים והמהנים הלא
 עם אל אלתו ידרש בער החיים
 אל המתים לתורה ולתעודה
 אם לא יאמרו בדבר הזה אשר אין

את הוקינספתו

והיה ביום ההוא יהיה איש עולת
 בקר ושתי צאן והיה מרב עשות
 חלב ואכל חמאת כי חמאת ודבש
 יאכל כל הנותר בקרב הארץ

והיה ביום ההוא יהיה כל מקום
 אשר יהיה שם אלה נפץ באלף בסף
 לשמיר ולשית יהיה בחצים
 ובקשת יבא שמה כי שמיר ושית
 תחיה כל הארץ וכל החרים אשר
 במערר יעדרון לא תבוא שמה
 וראת שמיר ושית והורה למשלח
 שור ולמרמס שה

ויאמר יהוה אלי קח לך בליען
 גדול וכתב עליו בחרט אנוש למחר
 שלל חשבו ואעודה לי עדים
 נאמנים את איריה הכהן ואת
 זכריהו בן ברכיהו ואקרב אל
 חנניא והתרו ותלך בן

ויאמר יהוה אלי קרא שמו
 פהר שלל חשבו כי בטרם ידע
 הנער קרא אבי ואמי ושלי ארתי
 חיל דמשק ואת שלל שמרון לפני
 מלך אשור

ויסף יהוה דבר אלי עוד לאמרו
 יען כי מאס העם הזה את מי השלח
 החלכים לאט ומשוש ארתי רצין
 ובן רמליהו ולכן הנה אדני מעלה
 עליהם את מי הנדר העצומים
 והרבים את מלך אשור ואת כל

22
 23
 24

כס
 ח

וגזרת נבנה שקמים נדעו וארזים
נחלף וישנב יהוה את צרי
רצון עליו ואת איביו וסכסכו ארם
מקדם ופלשתים מאחור ויאכלו
את ישראל בכל פה בכל זאת לא
שב אפו ועוד ידו נטויה והעם לא
שב עד המכה ואת יהוה צבאות
לא דרשו

ויכרת יהוה מ ישראל ראש וזנב
כפה ואמזן יום אחד ו יקן ונשוא
פנים הוא הראש ונביא מורה שקר
הוא הזנב ויהיו מאשרי העם
הזה מתעים ומאשריו מבלעים

על כן על בחוריו לא ישמח אדני
ואת יתמיו ואת אלמנותיו לא
ירחם כי כלו חנה ומרע וכל פה דבר
נבלה בכל זאת לא שב אפו ועוד
ידו נטויה כי בערה כאש רשעה
שמיר ושית תאכל ותצרת בסבמי
היער ותאכבו גאות עשן בעברת
יהוה צבאות נעתם ארץ ויהי העם
כמאכלת אש איש אל אחיו לא
יחמלו וינזר על ימין ורעב ויאכל
על שמאל ולא שבעו איש בשר
זרעו יאכלו מנשה את אפרים
ואפרים את מנשה יחדו חמרה על
יהודה בכל זאת לא שב אפו ועוד
ידו נטויה

הוי החקקים חקקי און ומכתבים
עמל כתבו לחטות מדין דלים

ולגול

לו שחרו ועבר בה נקשה ורעב
והיה כירעב והתקצף וקל במלכו
ובאלחיו ופנה למעלה ואל ארץ
יבש והנה צרה וחשכה מעוף
צוקה ואפלה מנחתו כי לא מועף
לאשר מוצק ליה בערת הראשון
הקל ארצה זבלון וארצה נפתלי
והאחרון רוכביד דרך הים עבר
הירדן גליל הבנים

העם החלבים בחשך ראואר גדול
שבי בארץ צלמות אור ננה עליהם
הרבית הזוי לא הגדלת השמחה
שמחו לפניך בשמחת בקציר כאשר
יגילו בחלקם שלל כי את
על סבלו ואת מטה שכמו שבת
הנגש בו החתות כיום מדין

כי כל סאון סאן ברעש ושמלה
מגוללה ברמים והיתרה לשרפה
מאכלת אשו כוילד ילד לנו בן
נתן לנו ותהי המשרדה על שכמו
ויקרא שמו פלא יועץ אל נכור
אביעד שר שלום לסרבה המשרה
ולשלום אין קץ על כסא דוד ועל
ממלכתו להכין אתה ולסערה
במשפט ובצדקה מעתה ועד עולם
קנאת יהוה צבאות תעשה זאת

דבר שלח אדני
ביעקב ונפל בישראל וידעו העם
בלו אפרים וישב שמרון בגאות
ובגדל לבב לאמרו לבנים נפלו

וְלִלְזֵל מִשְׁמַט עֵינַי עַמִּי לְחַיִּיחַ
 אֶל־מִנּוֹת שְׁלֹס וְאַתְּ יוֹמוֹס כְּבוֹדוֹ
 וְכִי תַעֲשׂוּ לַיּוֹם בְּקִדְה וּלְשׂוֹאֵה
 בְּמִרְחַק תָּבֹאוּ עַל־מִי תַטְסוּ לַעֲוִיָּה
 וְאַנְה תַעֲזֹבוּ בְּבוֹרְכֵסוּ בְּלִמִּי כִרַע
 תַחֲרַת אִסִּיר וְתַחֲרַת הַרְוִיגִים יִפְלוּ
 בְּכָל זֹאֲרַת לֹא־שֵׁב אֶפְסוּ וְעוֹד יִדּוּ
 בְּטוֹרָה הוּי אֲשׁוּר שִׁבְט
 אֲנִי וּמִטְהָה הוּא בִידֵס וְעַמִּי בְנוֹי
 חֲנָף אֲשַׁלְּחֵנוּ וְעַל עֵס עֲבַרְתִּי אֲצוֹנוּ
 לְשַׁלֵּל שְׁלֹל וְלִכְבוֹ בּוֹ וּלְשׂוֹמוֹ מִרְמָס
 בְּחַמַר הוֹצֵאוֹ וְהוּא לֹא כִדְרַמָּה
 וְלִכְבוֹ לֹא־כֵן יִחַשֵׁב כִּי לְהִשְׁמִיד
 בְּלַבְבוֹ וּלְהַכְרִית גּוֹיִם לֹא־מַעֲטוּ כִי
 יֹאמֶר הֲלֹא שְׂרִי יַחֲדוּ מַלְכֵי־סוּ הֲלֹא
 בְּכַרְכְּמִישׁ בְּלָגוּ אִם־לֹא כְּאַרְפַּד
 חִמַּת אִם־לֹא כְּדַמְשֵׁק שְׁמֵרוֹן
 בְּאֲשֶׁר מִצְאָה יְדִי לְמַמְלַחַת הָאֱלֹהִים
 וּפְסִילֵיהֶם מִירוּשָׁלַם וּמִשְׁמֵרוֹן
 הֲלֹא כִּי־אֲשֶׁר עֲשִׂיתִי לְשְׁמֵרוֹן
 וְלֵאֱלֹהֵי־כֵן אֶעֱשֶׂה לִירוּשָׁלַם
 וְלַעֲצָבִיחַ וְהִיָּה כִּי־יִבְצַע
 אֲדַנִּי אֶרֶת כָּל־מַעֲשָׂהוּ בְּדָר צִיּוֹן
 וּבִירוּשָׁלַם אֶפְקֹד עַל־פְּרִי־גֹדֶל לִבִּי
 מִלֵּךְ אֲשׁוּר וְעַל תַּפְאֲרַת רוּס עֵינָיו
 כִּי אֹמֵר בִּכְחַד יְדִי עֲשִׂיתִי וּבְחַכְמַתִּי
 כִּי נִבְנֹה־תִי וְאִסִּיר נְבִילֹת עַמִּים
 וְעַתְדִיתֵיהֶם שׁוֹשְׁתִי וְאוֹרִיד כְּאִבִּיר
 יוֹשְׁבֵים וְתִמְצֵא כַקֵּן יְדִי לְחִיל
 הָעַמִּים וְכִאֲסָף בִּי צִים עֹזֹבוֹת כָּל־

הָאָרֶץ אֲנִי אֲסַפְתִּי וְלֹא הִיָּה נֶדֶד
 כִּנְף וּפְצָה פֶה וּמִצְמַצְפוֹ הִתְפַּאֵר
 הַרְוִיחַ עַל־רַחֲצֵב בּוֹ אִם־יִתְנַחַל
 חֲמִשׁוֹר עַל־מִנִּיפוֹ בְּהִנִּיף שִׁבְט אֶת־
 מִרְמִיו כְּתֵרִים מִטָּה לֹא־עָזוּ
 לִכִּי יִשְׁלַח הָאֲדוֹן אֲדֹנִי צְבָאוֹת
 בְּמִשְׁמַנּוֹ הַזֶּה וְתַחַת כְּבָדוֹ יִקְדּוּ יְקֹד
 כִּיקוֹד אֲשֶׁר וְהִיָּה אוֹר־יִשְׂרָאֵל
 לֹא־שִׁקְרוּ שׁוֹל לְלִבָּהּ וּבְעֵרָה וְאִכְלָה
 שִׁיתוּ וּשְׁמִירוֹ בְּיוֹם אֶחָד וְכִכּוֹד
 יַעֲרֹ וְכִרְמֵלוּ מִנְּפֶשֶׁת עוֹדֵר בְּשֶׁר יִכְלֵה
 וְהִיָּה בְּמָסוֹס נָסוּ וְשִׁאֵר עָז
 יַעֲרֹ מִסַּפֵּר יִהְיֶה וְנַעֲר יִכְתַּבְסוּ
 וְהִיָּה בְּיוֹם הַהוּא לֹא־
 יוֹסִיף עוֹד שִׂאֵר יִשְׂרָאֵל וּפְלִיטָת
 בֵּית־יַעֲקֹב לְהַשְׁעוֹן עַל מִכְּהוֹ וּגְשֵׁעוֹ
 עַל יַחֲוֵה־קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל בְּאַמְתּוֹ
 שִׂאֵר יוֹשֵׁב שִׂאֵר יַעֲקֹב אֶל־אֵל
 נְבוֹרִי כִּי אִם־יִהְיֶה עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּחֹל
 חֵם שִׂאֵר יוֹשֵׁב בּוֹ כִּלְיוֹן חֲרוֹץ שְׁמָף
 צְדָקָה כִּי כִלֵּה וְנַחֲרָצָה אֲדֹנִי יִהְיֶה
 צְבָאוֹת עֹשֶׂה בְּקֶרֶב כָּל הָאָרֶץ
 לִכֹּן כִּהֵאמֹר אֲדֹנִי
 יִהְיֶה צְבָאוֹת אֵל תִּירָה עַמִּי יֹשֵׁב
 צִיּוֹן מִן־אֲשׁוּר בְּשִׁבְטֵי יִכְבֵּר וּמִטְהָה
 יִשָּׂא עַל־יָד בְּדָרָךְ מִצְרַיִם כִּי
 עוֹד מַעֲט מוֹעֵד וּכְלָה זַעַם וְאֲנִי עַל־
 תְּכִלִּיתָם וְעוֹדֵר עֲלֵיו יִהְיֶה צְבָאוֹת
 שׁוֹט כְּמַכַּת מֵרָן בְּצוֹר עוֹרֵב וּמִטְהָה
 עַל־חֵם וְנִשְׂאוּ בְּדָרָךְ מִצְרַיִם

טו

כ

כס

עכסומו

מארת ביום ההוא יסור סבלו מעל
לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר
קדשי כי מלאה הארץ דעה את
יהוה במים לים מכמים :

והיה ביום ההוא שרש יש
אשר עמד לנס עמים אליו נזים
ידרשו והיתה מנחתו כבוד :

והיה ביום ההוא יסור
ארני שנית ידו לקנות את שאר
עמו אשר ישאר מאשור וממצרים
ומפתרום ומכוש ומעילם ומשנער
ומחמת ומאיי חים : ונשאנס לבוים
ואסף נדחי ישראל ונפצות יהודה
יקבץ מארבע כנפות הארץ : וסרה
קנאת אפרים וצרי יהודה יכרתו
אפרים לא יקנא את יהודה ויהודה
לא יצר את אפרים : ועפו בכתף
פל שטים ימה יחדו יבזו את בני
קדם אדום ומזאב משלוח ידם ובני
עמון משמעתם : והחרים יהוה את
לשון ים מצרים והניף ידו על הנהר
בעים רוחו ותכחו לשבעה נהלים
והדריד בנעלים : והיתה מכלה
לשאר עמו אשר ישאר מאשור
כאשר היתה לישראל ביום עלתו
מארץ מצרים :

והיה ביום ההוא יסור סבלו מעל
שכמד ועלו מעל צוארד וחבל על
מפני שמן בא על עות עבר במרון
למכמש ופקיר כליו : עברו מעברה
בבע מלון לנו הרה הרמה נבעת
שאל נסח : צהלי קולד בת נלים
הקשיבי לישה עניה ענתות : נדה
מדמנה ישיבי הנבים העיוו :

ועצו הטור מנזע

והיה ביום ההוא יסור סבלו מעל
שכמד ועלו מעל צוארד וחבל על
מפני שמן בא על עות עבר במרון
למכמש ופקיר כליו : עברו מעברה
בבע מלון לנו הרה הרמה נבעת
שאל נסח : צהלי קולד בת נלים
הקשיבי לישה עניה ענתות : נדה
מדמנה ישיבי הנבים העיוו :

ואמרת ביום ההוא אודב יהוה כי
אנפת בני שב אפק ותנחמני : הנה
אל ישוערתי אכטח ולא אפתד כי
עני וחמרת יה יהוה יהי לילישועתו
ושאבתם

והיה ביום ההוא יסור סבלו מעל
שכמד ועלו מעל צוארד וחבל על
מפני שמן בא על עות עבר במרון
למכמש ופקיר כליו : עברו מעברה
בבע מלון לנו הרה הרמה נבעת
שאל נסח : צהלי קולד בת נלים
הקשיבי לישה עניה ענתות : נדה
מדמנה ישיבי הנבים העיוו :

ועוד היום בנב לעמד ינפף
ידו תר בית ציון נבעת ירושלים :

הנה הארון יהודה צבארת מסעה
פארה במערה ורמי הקומה נדעים
והנבהים ישפלו : ונקף סככי הער
בברול ותלבנון בארדי יפול :

ועצו הטור מנזע

והיה ביום ההוא יסור סבלו מעל
שכמד ועלו מעל צוארד וחבל על
מפני שמן בא על עות עבר במרון
למכמש ופקיר כליו : עברו מעברה
בבע מלון לנו הרה הרמה נבעת
שאל נסח : צהלי קולד בת נלים
הקשיבי לישה עניה ענתות : נדה
מדמנה ישיבי הנבים העיוו :

והיה ביום ההוא יסור סבלו מעל
שכמד ועלו מעל צוארד וחבל על
מפני שמן בא על עות עבר במרון
למכמש ופקיר כליו : עברו מעברה
בבע מלון לנו הרה הרמה נבעת
שאל נסח : צהלי קולד בת נלים
הקשיבי לישה עניה ענתות : נדה
מדמנה ישיבי הנבים העיוו :

והיה ביום ההוא יסור סבלו מעל
שכמד ועלו מעל צוארד וחבל על
מפני שמן בא על עות עבר במרון
למכמש ופקיר כליו : עברו מעברה
בבע מלון לנו הרה הרמה נבעת
שאל נסח : צהלי קולד בת נלים
הקשיבי לישה עניה ענתות : נדה
מדמנה ישיבי הנבים העיוו :

כ"ב

כ"א

כ"א

כ"ב

כ"ב

תודעת
פפ

יג

ושאתם מים בששון כמעוני
 הישועה ויגארתם ביום ההוא הודו
 ליהודה קראו בשמו הודיעו בעמים
 עלילתו הזכירו כי נשגב שמו
 זכרו יהודה כי נאות עשה מידעת זאת
 בכל הארץ : צהלי ולני ישבת ציון
 כי גדול בקרבך קדוש ישראל :
 משא בכל אשר הזה ישעיהו
 בן אמוץ : על הר נשפה שארנס
 רעימו קול לרם הניפו יד ויבאו
 פתחי נדיבים : אניצותי למקדשי
 גם קראתי גבור לאפי עליו נאותי :
 קול המון בהרים דמות עם רב קול
 שאון ממלכות גוים נאספום יהודה
 צבאות מפקר צבא מלחמה : באים
 מארץ מרחק מקצה השמים יהוה
 וכל זעמו לחבל כל הארץ : הלילו
 כי קרוב יום יהוה כשד משדי ובוא :
 על כן כל ידים תרפינה וכל לבב
 אנושים : ונבהלו צירים והבלים
 יאחזון כיולדה יחילו איש אל-
 רעהו ותמהו פני להבים פניהם :
 הנה יום יהוה בא אכזרי ועברת
 וחרון אף לשום הארץ לשפחה
 וחטאיה שמיד ממנה : כי כוכבי
 השמים ובסליתם לא יהלו אורם
 השד השמש בצאתו וירח לא יבה
 אורו : ופקדתי על תבל רעה ועל-
 רשעים עונם והשבתי גאון זדים
 ונאות עריצים אשפיל : אוקר

אנוש נפיו ואדם כנתם אפיר :
 י על כן שמם ארנו ותרגש הארץ
 במקומה בעברת יהודה צבאות
 וביום דרון אפוי : יהיה כצבי מדה
 וכצאן יאין מקבץ איש אל עמו
 ופנו ואיש ארצו ונסו כי כל הנמצא
 ידקר וכל הנכפה יפול בהרב :
 ועל להם ירששו לעיניהם יששו
 בתיהם ונשיהם תשגלנה : הנני בעור
 עליהם ארת מדי אשר כסף לא
 יהשבו וזהב לא יהפצו בו : וקשתות
 נערים תרטטנה ופרי בטן לא ירחמו
 על בנים לא יהדום עינם : והיתה
 ככל צבי ממלכות תפארת גאון
 כשדים כמהכנה אלהים ארת כהם
 ואת עברה : לא תשב לנצח ולא
 תשבון עד דוד ודור ולא יהל שם
 ערבי ורעים לא ירצו שמו : ורצו
 עם ציים ומלאו בתיהם אחים ושכנו
 שם בנות יענה ושעירים יקרור
 שם : וענה איים באלמנותיו ותנים
 בהיכלי עננ וקרוב לבוא עתה וימיה
 לא ימשכו :
 כי ירחם יהוה את יעקב ובדר עוד
 בישראל והניחם על אדמרת ונלוח
 הגר עליהם ונכפחו על בית יעקב :
 ולקחום עמים רבניאום אל מקומם
 והתנחלוים בית ישראל על ארמת
 יהוה לעבדים ולשפחות והיו שבים
 לשבירים ודרו בנשיהם :

בביתו : ^י ואתה השלכת מקברך
 כנצר נתעב לבש תרנים מטעני
 הרב יורדי אל אבני בור כפני
 מוכס : ^כ לא תחד אתם בקבורה כי
 ארצך שחת עמך תרנת לא יקרא
 לעולם ורע מרעים : ^{כז} הכינו לבנו
 מטבח בעון אבותם כל יקמו וירשו
 ארץ ומלאו פני תבל ערים : ^{כח} וקמתי
 עליהם נאם יהוה צבאות והכרתי
 לבבל שם ושאר ונין ונכר נאם
 יהוה : ^{כט} ושמתיה למורש קפוד
 ואנמי מים וטאטאתיה במטאנא
 השמר נאם יהוה צבאות :

^ל נשבע יהוה צבאות לאמר
 אם לא באשר דמתי בן התה
 וכאשר יעצתי היא תקום : ^ל לשפר
 אשור בארצו ועל הריו אכוסנו וסר
 מעליהם עלו וסבלו בעל שכמו
 יסור : ^ל זאת העצה היעוצה על
 כל הארץ וזאת הדרך הנטויה על
 כל הגוים : ^ל כי יהוה צבאות יעץ
 ומי יפר וירד הנטויה ומי ישיבנה : ^ל
 בשנת מות המלך אחז היה המשיח
 הזה : ^ל אל תשמהו פלשת בלך
 כי נשבר שבט מכד כי משרש
 נחש יצא צפע ופריו שרף מעופף :

^ל ורעו בכורי דלים ואביונים
 לבטח ירבצו והמתי ברעב שרשך
 ושאריתך יהרגו : ^ל הלילי שער
 זעקי עיר נמוג פלשת בלך כי מצפון

עשן

יהוה ביום הנה יהוה לך מעצפך
 זמרנוך ומן העברה הקשרה אשר
 עבר בך : ^ל ונשאת המטל חנה על
 מלך כבל ואמרת אך שברת נגש
 שבתה מרתכה : ^ל שבר יהוה מטה
 דשעים שבט משולים : ^ל מכה עמים
 בעברה מכת בלתי סרה רודה באף
 גוים מרדף בלי חשד : ^ל נחה שקטה
 כל הארץ פצחו רנה : ^ל גם כרושים
 שמוחו לך ארצו לבנון מאז שכבת
 לא ועלה הכרת עיונו : ^ל שאול
 טחת רנה לך לקראת בואך עורר
 לך רפאים כל עתודי ארץ הקים
 מכסאותם כל מלכי גוים : ^ל כלם ענו
 ויאמרו אליך גם אתה חלית כמונו
 אלינו נמשלת : ^ל הורד שאול
 צאונך המורת נבליך תחתיד יצע
 דמה ומכסיד תולעה : ^ל איד נפלת
 משמים הילל בך שחר נגדעתי
 לארץ חולש על גוים : ^ל ואתה אמרת
 בלבבך השמים אעלה ממעל
 למכבי אל אריום כסאו ואשב בהר
 מועד בירכתי צפון : ^ל אעלה על
 במתי עב אדמה לעלויו : ^ל אך אל
 שאול תורד אל ירכתי בור :

^ל ראיד אליך ישגחו אליך ותבוננו
 הורה האיש מרגיז הארץ מרעיש
 ממלכות : ^ל שם תבל כמדבר וערוו
 הרס אסיריו לא פתח ביתה : ^ל כל
 מלכי גוים כלם שכבו בכבוד איש

בתוך צהרים סתרי נדחים נודד אל
תגלי יגורו בך נדחי מואב הו
סתר למו מפני שודר כי אפס המזן
פלה שד תמור למס מן הארץ:

והוכן בחסר כסא וישב עליו
באמת באהל דוד שפט ודרש
משפט ומהר צדקו שמענו נאון
מואב נא מאד נאותו ונאונו ועברתו
לא כן בדיו:

לכן ילול מואב למואב פלה
ילול לא שיש קיר הרשת תהנו
אך נכאים: פי שדמות חשבון
אמלל גפן שכמה בעלי גוים הלמו
שוקיה עד יעור נגעו תעו מרבר
שלוחתיה נטשו עברוים: על
בן אכרה בבכי יעור גפן שכמות
ארזך דמעתי חשבון ואלעלה פי
על קיצוד ועל קיצוד היד נפל:

ונאסף שפחה וניל מן הכרמל
ובכרמים לא רגן לא ירעעו
ביקבים לא ידרך הדרך הידר
השבתו: על בן מעי למואב ככנור
יהמו וקרני לקיר חרשו והיה כר
גראה פיגלאה מואב על הבמה וכו
אל מקדשו להתפלל ולא יוכל:

זה הדבר אשר דבר יהוה אל
מואב מאז וועתה דבר יהוה לאמר
בשלוש שנים בשני שכיר ונגלה
כבוד מואב בכל ההמון הרבו שאר
מעט מזער לוא בכיר:

עשן בא ואין בודר במעדריו: ומה
יענה מלאכי גוי בני יהודה יסר ציון
ובה יחסו עניי עמו:

משא מואב כי כליל שודר ער מואב
נדמה כי כליל שודר קיר מואב
נדמה: עלה הבית ודיבון הבמות
לבכי על נבו ועל מידבא מואב
ילול בכל ראשו קרחו כל זקן
נרועה בחוצותיו חגרו שק על בנותיה
וברחתייה פלה ילול ירד בבכי:

ותועק חשבון ואלעלה עד יהץ
נשמע קולם על בן חלצי מואב
יריעו נפשו ירעה לו:

למואב יועק בריחה עד צער עגלת
שלשית כיי מעלה הלוחית בבכי
יעלה בו בידך חרנים זעקת שבר
יעערו: כי מי נמרים משמות יהו
כי יבש חציר בלתי דשא ירק לא
היה: על בן יתרה עשה ופקדתם
על נהל הערבים ישאוסו ביקיפה
הזעקה את נבול מואב עד אנלים
יללתה ובאר אלים יללתה: כי מי
דימון מלאו דם כי אשירת על
דימון נוספות לפלישת מואב אריה
ולשארית אדמה:

שלחו בר מושל ארץ מסלע
מדרבה אל הר בת ציון: והיה
כעוף נודד קן משלח תהיינה בנות
מואב מעברות לארנון: הביאו
עשה עשו פלילית שיתי כליל צלף

10

ובליק
עמי P

לאמים כשאון מים רבים ישאון ונער
בו ונס ממרחק ודרך כמין הרים
לפני רוח וכנלגל לפני סופה: לעת
ערב והנה בלחה במים בקר איננו
זה חלק שוסינו וגורל לבזינו:

משא דמשק הנה דמשק מוסר
מער והיתה מעו מפלה: עובות ערי
ערעד לעדרים תהיינה ורכצו ואין
מהירדו: ונשבת מבצר מאפרים
וממלכה מדמשק ושאר ארם
ככבוד בני ישראל יהיו נאם יהודה
צבאות: והיה
ביום ההוא ידל כבוד יעקב ומשמן
בשרו ירזה: ויהי כאסף קציר קמה
ודעו שבלים יקצור ויהיה כמלקט
שבלים בעמק רפאים: ונשאר
בו עללות כנקק וית שנים שלשה
גד גרים כראש אמור ארבעה חמשה
בסעפיה פריה נאם יהודה אלהי
ישראל: ביום ההוא ישעה
הארס על עשהו ועינו אל קדוש
ישראל תראינה: ולא ישעה
אל המזבחור מעשר ידיו ואשר
עשו אצבעתיו לא יראה והאשרים
והחמנים:
ביום ההוא יהיו ערי מעוזו פעזבת
החרש והאמור אשר עזבו מפני בני
ישראל והיתה שטמה: כי שכחת
אלהי ישעד וצור מעוד לא זכרת
על כן תטעי נטעי נעמנים וזמרת זר
תזרענו: ביום נטעד תשנשני
ובבקר זרעד תפריחי גד קציר ביום
נחלה וכאב אנוש: היו חמוץ עמים
רעים כחמורת ימים וחמוץ ושאון
לאמים כשאון מים כבירים ושאון:

ח הוי ארץ צלצל כנמים
אשר מעבר לנהר כוש: השלח
בים צידים ובכלי נמא על פני מים
לכו מלאכים קלים אל גוי ממשד
ומרט אל עם נורא מן הוא והלאה
גוי קוקו ומבוסה אשר בזאו נהרים
ארצו: כל ישבי תבל ושכני ארץ
כנשא גם הרים תראו וכחקוע שופר
תשמעו:
כו כה אמר יהוה אלי אשקוטה
ואביטה במכוני כחם צח עלי יאור
כעב טל כחם קציר: כי לפני קציר
כתם פרח וכסר נמל יהיה נצות
וכרת הזלזלם כמזמורת וארת
הנטישות הסיר התזו: יעזבו יחדו
לעיט הרים ולבהמת הארץ וקץ
עליו העיט וכל בהמת הארץ עליו
תחרף: בעת ההיא יובל
שי ליהוה צבאות עם ממשד ומורט
ומעם נורא מן הוא והלאה גוי קד
קן ומבוסה אשר בזאו נהרים ארצו
אל מקום שם יהוה צבאות הר ציון
משא מצרים הנה יהיה רכב על עב
קל וכא מצרים ונעו אלי מצרים
מפני יולכב מצרים יסם בקרבנו:

וסכסכתי מצרים במצרים ונלחמו
 איש באחיו ואיש ברעהו עיר בעיר
 ממלכה בממלכה ידברה ה' את
 מצרים ברחבי ועצתו אבל עוררשו
 אל האילילים ואל האמים ואל
 האבות ואל הירענים וספרתי את
 מצרים ביד ארנים קשורה ומלך עז
 ימשל בסנאס האדון יהוה צבאותו
 ונשתו מים מהים ונהר יחרכ ויבשו
 והאזניהו נהרות דללו וחרבו יארני
 מצור קנה וסוף קמלו ערות על
 יאזר על פי יאזר וכל מזרע יאזר
 יבש נהף ואיננו ואנו הרנינים
 ואכלו כל משליכי ביאזר חברה
 ופרשי מכמת על פני מים אמללו
 ובשו עבדי פשתים שריקות וארנים
 חורי והיו שתתיה מדכאים
 כל עשוי שכר אנמי נפש אד
 אוילים שרי צען חכמי יועצי פרעה
 עצה נבערה איד תאמרו אל פרעה
 בן חכמים אני בן מלכי קדם
 אים אפוא חכמך ויגידו נא לך
 וידעו מה יעץ יהוה צבאות על
 מצרים נזילו שרי צען נשא
 שרי נף התעו ארת מצרים פנת
 שבמיה יהוה מסך בקרבה רוח
 עזעים והתעו ארת מצרים בכל
 מעשהו בהתעות שכור בקיאו
 ולא יהיה למצרים מעשה אשר
 יעשה ראש ונב כפה ואגמון ביום

ההוא יהיה מצרים פנשים וחרו
 ופחד מפני תנופת יד יהוה צבאות
 אשר הוא מניף עליו והיתה ארמת
 נחודה למצרים לחנה כל אשר
 יזכיר אתה אליו ופחד מפני עצת
 יהוה צבאות אשר הוא יועץ עליו
 ביום ההוא יהיו חמש ערים בארץ
 מצרים מדברות שפת כנען
 ונשבקות ליהוה צבאות עיר ההרם
 ואמר לאחת ביום ההוא
 יהיה מזבח ליהוה ברחוב ארץ
 מצרים ומזבה אצל גבולה ליהוה
 והיה לאות ולעד ליהוה צבאות
 בארץ מצרים כי יצעקו אל יהוה
 מפני לחצים וישלח להם מושיע
 ורכוה צילם ונודע יהוה למצרים
 וידעו מצרים את יהוה ביום ההוא
 ועבדו זבח ומנחה ונדרו נדר ליהוה
 ושלמו וננף יהוה את מצרים נהף
 ורפוא ושבו עד יהוה ונתער להם
 ורפאם ביום ההוא תהיה מסלה
 ממצרים אשורה ובא אשור במצרים
 ומצרים באשור ועבדו מצרים את
 אשור ביום ההוא יהיה ישראל
 שלישיה למצרים ולאשור ברכוה
 בקרב הארץ אשר ברכו יהוה
 צבאות לאמר ברוך עמי מצרים
 ומעשה ידי אשור ונחלת ישראל
 בשנת בא תרתן אשורה
 בשלה ארתו סרנון מלך אשור

כ

רכב נמל והקשיב קשב רב קשב :
 ויקרא אריה על מצפה אדני אנכי
 עמד תמיד יומם ועל משמרתי
 יהנה זה
 בא רכב איש צמד פרשים
 ויאמר נפלה נפלה בכל וכל פסילי
 אלהיה שבר לארץ : מדשתי וכן
 גרני אשר שמעתי מארץ יהודה
 צבאות אלהי ישראל הדתי לכם :
 משא דומה אלי קרא משעיר
 שמר מה מלילה שמר מה מליל :
 אמר שמר אתא בקר וגם לילה אם
 תבטיון בעיני שכו אתיו :

משא בערב בערב תלינו
 ארחות דרנים : לקראת צמא התיו
 מים ישבו ארץ תימא בלחמו קדמו
 נדרו : כי מפני חרבות נדרו טו
 מפני חרב נטושה ומפני קשרת
 דרוכה ומפני כבר מלחמה :
 כי ידע אמר אדני אלי בעוד
 שנה בשני שכיר וכלה כל כבוד
 קדר וישאר מספר קשת נבורי בני
 קדר ימעטו בני יהודה אלהי ישראל
 דבר :

משא ניא חזיון מה לך אפוא כ
 עלית כלך לנגות : תשאות מלאה
 עיר תומיה קריה עליה חלליך לא
 חללי חרב ולא מתו מלחמה : כל
 קציניך נדרו יחד מקשת אסרו כל
 נמצאיך אסרו יחדו מרחוק ברהו :

וילחם באשדוד וילכדה ובעת ההיא
 דבר יהודה ביד ישעיהו בן אמוץ
 לאמר לך ופתחת השק מעל מ
 מרתניך ונעלה רתחלץ מעל רגלך
 ויעש בן הלד ערום ויחף :

ויאמר יהודה באשר דחלך עבדי
 ישעיהו ערום ויחף שלש שנים אות
 ומופת על מצרים ועל כוש כן ינהג
 מלך אשור את שבי מצרים ואת
 גלות כוש נערים וזקנים ערום ויחף
 וחשופי שת ערות מצרים : וחתו
 וכשו מכוש מכתם ומן מצרים
 תפארתם : ואמר ישב האי הזה
 ביום ההוא הנדה כה מבטנו אשר
 נסנו שם לעזרה להציל מפני מלך
 אשור ואיך נמלט אנהנו :

כא משא מדבר ים כסופות בנגב
 לחלוף ממדבר בא מארץ נראה :
 חזות קשה הנדלי הבוגר בוגר
 והשודר שודר עלי עולם צורי מדי
 כל אנחתה השבתו : על כן מלאו
 מתני חלחלה צירים אחונו בצירי
 יולדו נעוירתי משמע נבדלתי
 מראותה עה לכבי פלצות בעתתני
 את נשא השקי שם לי לחרדה :

עוד השלחן צפה הצפירת אכול
 שתה קימו השרים ומשחו מן :

כי ידע אמר אלי אדני לך
 העמד המצפה אשר וראה יגיד :
 וראה רכב צמד פרשים רכב חמור

על כן אמרתי שעו מני אמרר בככי
 אל תאיצו לנהמני על שד בח עמי
 כי יום מהומה ומכוסה ומבוכה
 לאדני יהודה צבאות בני חזון
 מקרקר קר ושוע אל הרו ועולם
 נשא אשפה ברכב אדם פרשים
 וקיר ערה מגן ויהי מבחר עמקיד
 מלאו רכב והפרשים שת שחו
 השערה ויגל את מסד יהודה ותבט
 ביום ההוא אל נשק בית היער
 ואת בקיעי עיר דוד ראיתם בירבו
 ותקבצו את מי הברכה התחתונה
 ואת בתי ירושלם ספרתם ותתצו
 הבתים לבצר החומה ומקורה
 עשיתם בין החמטים למי הברכה
 הישנה ולא הבטתם א עשייה ויצרה
 מרחוק לא ראיתם ויקרא אדני
 יהוה צבאות ביום ההוא לבכי
 ולמספר ולקרה ולחגר שקו והנהי
 ששון ושמחה הרג בקר ושחט צאן
 אכל בשר ושתות יין אכול ושתו כי
 מחר נמות ונגלה באזני יהוה
 צבאות אם יכפר העון הזה לכם עד
 תמתין אמר אדני יהוה צבאות
 כה אמר אדני
 יהוה צבאות לד בא אל הסכך הזה
 על שכנא אשר על הבית מה
 לה פה ומילך פה כי חצבת לה פה
 קבר הצבי מרום קברו חקקי בסלע
 משכן לוו הנה יהוה מטלטלך

מטלטל נבר ועטך עטה
 צנוף יצנפך צנפה כדור אל ארץ
 רחבת ידים שמדו תמורת ושכרה
 מרכבות כבודך קלון בית אדניך
 והרפתיד ממצבך וממעמדך
 יהרסק ויהיה ביום ההוא
 וקראתי לעבדי לאיקים בן חלקיהו
 והלבשתיו בתגוד ואבנטך אחזקנו
 ומשלתך אתן בידו והיה לאב
 ליושב ירושלם ולבית יהודה ונתתי
 מפתח בית דוד על שכמו ופרתח
 ואין סגר וסגרו ואין פתח ותקעתיו
 יתר במקום נאמן והיה לכסא כבוד
 לבית אביו ותלו עליו כל כבוד
 בית אביו הצאצאים והצפעות כל
 כלי הקטן מכלי האונות ועד כל
 כלי הנבלים ביום ההוא נאם
 יהוה צבאות תמוש היתר התקועה
 במקום נאמן ונגדעה ונפלה ונכרת
 המשא אשר עליה כי יהוה דבר
 משה צר
 הלילו אננות תרשש כי שדך
 מבית מבוא מארץ בתים נגלה
 למו דמו ישבי אי סחר צידון
 עבר ים מלאוך ובמים רבים
 זרע שחר קציר יאזר תבואתה ותחי
 סחר גוים בושני צידון כי אמר
 ים מעוז חיים לאמר לא חלתי
 ולא ילדתי ולא גדלתי בחורים
 רוממתי בחולות כאשר שמע

כנ

לעלה

הנה יהוה בוקק הארץ כד
 ובולקה ועוה פניה והפיץ ישביה
 ותירה כעם פפתן בעבר ביארני
 כשפתח פנברתה פקונה כמוכר
 כמלוה כלוה כנשה כאשר נשה בו
 הבוק תבוק הארץ ותכוז תכוז פי
 יהוה דבר את הדבר הזה אכלה
 נבלה הארץ אמללה נבלה תבל
 אמללו מרום עם הארץ והארץ
 תנפה תחת ישביה פי עברו תורת
 חלפוחק הפרו ברית עולם על כן
 אלה אכלה ארץ ואשמו ישבי בה
 על כן חרו ישבי ארץ ונשאר אנוש
 מזער אבל תירוש אמללה נפן
 נאנחו כל שמחי לבו שבת משוש
 תפים חדל שאון עליוים שבת
 משוש כנודו בשיר לא ישתוין
 ימר שכר לשתיו נשברה קרית
 תהו סגר כל בית מבוא צוחה על
 היון בחוצות ערבה כל שמחה בלה
 משוש הארץ נשאר בעיר שמה
 ושאייה יבת שערוכי בה יהיה בקרב
 הארץ ברוד העמים כנקף זית
 כעללת אם בלה בציר והמה ישאו
 קולם ירגו כנאון יהוה צהלו מים
 על כן בארים כבדו יהוה באי הים
 שם יהוה אלהי ישראל

מכנף הארץ זמלת טו
 שמענו צבי לצדיק ואמר רוי לרוי
 לי אוי לי כגרים כגרו וכגד כגרים
 כגד

למצרים יחילו בשמע צרו עברו
 תרשישה הילילו שבי איז הזאת
 לכם עליזה מימי קדם קדמתה
 יבלוה רגליה מרחוק לגור מי יעץ
 זאת על צר המעטרה אשר סחריה
 שרים כנעניה נכבדי ארץ יהוה
 צבאות יעצה לחלל נאון כל צבי
 להקל כל נכבדי ארץ עברי ארץ
 ביאר בת תרשיש אין מוח עורו ירו
 נמה על הים הרבי ממלכות יהוה
 צוה אל כנען לשמד מעזני הוואמר
 לא תוסיפי עוד לעלות המעשקה
 בתולת בת צירון כתיים קומי עברי
 נס שם לא ינוח לך הן ארץ
 כשדים זה העם לא היה אשור יסרה
 לציים והקמו בחינו עוררו א
 ארמנותיה שמה למפלה הילילו
 אניות תרשיש פי שרד מזוכן
 והיה ביום ההוא ונשכחת צר שבעים
 שנה בימי מלך אחד מקץ שבעים
 שנה יהיה לצר בשירת הזונה
 קחי כנור סבי עיר זונדה נשכחה
 חטיבי בנין הרבי שיר למען תזכרני
 והיה מקץ שבעים שנה יפקד יהוה
 את צר ושכה לאתננה ונתה את
 כל ממלכות הארץ על פני האדמה
 והיה סחרה ואתננה קדש ליהוה
 לא יאצר ולא יחסן כיו ליושבים
 לפני יהוה יהיה סחרה לאכל
 לשבעה ולמכסה עתיק

פ
 פ
 ו

כתיס
 פ
 כמכיו
 פ

טו

בגדו פחד ופחת ופח עליך יושב
 הארץ ויהי הנס מקול הפחד
 יפל אל הפחית והעולה מתוך
 הפחת ילכד בפח כי ארבות ממרום
 נפתחו וירעשו מסרי ארץ רעה
 התרעעה הארץ פור התפוררה ארץ
 מוט התמוטטה ארץ נוע תנוע
 ארץ בשכור והתנודדה כמלונדה
 וכבר עליה פשעה ונפלה ולא
 תוסיף קום ויהי ביום ההוא יפקד
 יהוה על צבא המרום במרום ועל
 מלכי האדמה על האדמה ואספו
 אספה אסיר על בור וסגרו על
 מסגד ומרב ימים יפקדו והחנה
 הלכנה ובושה החמה כי מלך יהוה
 צבאות בחר ציון וכירושלם ונגד
 זקניו כבוד

כה יהוה אלהי אתה ארוממך אודה
 שמך כי עשית פלא עזרת מרחק
 אמונה אמן כי שמת מעיר לכל
 קריה בצורה למפלה ארמון זרים
 מעיר לעולם לאיבה ועל בן וכנודך
 עס עז קרית גוים עריצים יראוך
 כי היית מעוז לדל מעוז לאביון
 בצר לו מחסה מורס צל מחרב כי
 רוח עריצים בורס קיר פחרב
 בציון שאון זרים תכניע חרב בצל
 עב זמיר עריצים יענה
 ועשה יהוה צבאות לכל העמים
 בטר הוה משתה שמנים משתה

שמרים שמנים ממחים שמרים
 מזקקים ובלע בחר חזר פני
 הלזט הלזט על כל העמים
 והמסכה הנסוכה על כל הגוים
 בלע המות לצח ומחה ארני יהוה
 דמעה מעל כל פנים וחרפת עמו
 יסיר מעל כל הארץ כי יהוה דבר
 ואמר ביום ההוא אלהינו
 זה קיינו לו ויושיענו זה יהוה קיינו
 לו נגילה ונשמחה בישועתו

כי תנוח יד יהוה בחר חזר ונרוש
 מאב תחתי כהרוש מרבץ כמי
 מדמנה ופרש ידיו בקרבן כאשר
 יפרש השחרה לטחורת והשפיל
 נאותו עם ארבות דיו ומבצר
 משגב חמותך השח השפיל הניע
 לארץ עד עפר

כו ביום ההוא יושר השיר הזה בארץ כי
 יהודה עיר עז לנו ישועה ישירת
 חומות וחל פתחו שערים ויבא גוי
 צדיק שמר אמנים יצר סמוך תצר
 שלום שלום כי בך בטוחו בטחו
 ביהודה עדי עד כי בית יהודה צור
 עולמים כי השח יטבי מרום קריה
 נשגבה ושפילנה ישפילה עד ארץ
 יגיענה עד עפר תמסנה רגל
 רגלי עני פעמיליים ארח לצדיק
 מישרים ישר מענל צדיק תפלוסו
 אף ארח משפטך יהודה קוינו
 לשמך ולזכרך תאות נפשו נפשו

ביום ההוא יפקד יהוה בחרבו כז
הקשה והנדולה והחזקה על לוחו
נחש ברח ועל לוחו נחש עקלתו
והרג את התנין אשר ביסו

ביום ההוא ברכס הכמר
ענה להו אני יהיה נצרה לרגעים
אשקפהו ופקד עליה לילה ויום
אצרנה חמה אין לי מי יתנני
שמיר שית במלחמה אפשעה בה
אציתנה יחרו או יחוק במעו
יעשה שלום לו שלום יעשה לו

הבאים ישרש יעקב יצין
ופרח ישראל ומלאו פני תבל
תנובה הכמכת מכחו הכחו אם
פרג הרוני והרגו בסאסאה בשלחה
תריבנה הנה ברוחו הקשה ביום

קדים לכן בזאת יכפר עון יעקב
וזה כל פרי הסר חטאתו בשומו
כל אבני מזבח כאבני גר מנפצות
לא יקמו אשרים וחמנים בי עיר

בצורה בדר נוח משלח ונעזב כ
פמדבר שם ירעה עגל ושם ירפץ
וכלה סעפיריה ביבש קצורה
תשברנה נשים באורת מאירות

אותה כי לא עם בניורת הוא עליכן
לא ירחמנו עשהו ויצרו לא יחננו
והיה ביום ההוא יחבט יהוה משבלת
הנהר עד נתל מצרים ואתם תלקטו
לאחד אחר בני ישראל

והיה ביום ההוא יתקע בשופר
גדול

אוריה בלילה אף רוחי בקרב
אשחרך כי כאשר מש טיב לארץ
צדק למדו ושבי תבלו יחורשע
בל לכד צדק בארץ נבחרת יעול
ובל יראה גאות יהוה

יהוה רמת ירך כל יחזיון
יחוו ויבשו קנאת עם אף אש צדק
תאכלם יהוה תשפת שלום
לנו כי גם כל מעשינו פעלת לנו

יהוה אלהינו בעלוננו אדנים זולתך
לבד בך נזכיר שמך ממים בל
יחיו רפאים בל יקמו לכן נכדרת
ותשמרם ותאבר כל זכר למו
יספת לנו יהוה יספת לנו נכדרת
רחקת כל קצו ארץ

יהוה בצר פקדו צקון
לחש מוסרך למו כמו הרה תקריב
ללדרת תחיל תזעק בתבליה כן
היינו מפניך יהוה היינו הלנו
כמו ילדנו רוח ישועת בל נעשה
ארץ ובל יבלו ושבי תבלו יחיו

מתיד נבלתי יקומון הקיצו ורננו
שכני עפר כי טל אורת טלך וארץ
רפאים תפילו

לד עמי בא כחרדיך וסגר
דלתיך בערך חבי כמעט דבע ער
יעבור זעם כי הנה יהוה יצא
ממקומו לפקד עון ישב הארץ עליו
ונלתה הארץ את דמיה ולא תכסה
עוד על הרומיה

יהוה יצא ממקומו לפקד עון ישב הארץ עליו
ונלתה הארץ את דמיה ולא תכסה
עוד על הרומיה

יהוה יצא ממקומו לפקד עון ישב הארץ עליו
ונלתה הארץ את דמיה ולא תכסה
עוד על הרומיה

כח

גדול ובאו האכרים בארץ אשור
והגדהים בארץ מצרים והשתחוו
ליהוה ברח הקדש בירושלם
הוי עטרת נאות שכרי
אפרים וציון נבל צבית תפארתו אשר
על ראש ניא שמנים הלומי יין
הנה חזק ואמין לארני ביום ברך
שער קטב פורס מים ככורים שטפים
הניח לארץ ביד ברגלים תרמסנה
עטרת נאות שכורי אפרים והיתה
ציצת נבל צבית תפארתו אשר על
ראש ניא שמנים ככורה במרם
קין אשר יראה הראה אותה
בעודה בכפו יבלענה
ההוא יהיה יהוה צבאות לעטרת
צבי ולצפירת תפארה לשאר עמו
ולרוח משפט ליושב על המשפט
ולנבורה משיבי מלחמה שעה
וגם אלה בין שגו ובשכר
תעו להן ונביא שגו בשכר נבלעו
מן היין תעו מן השכר שגו בראה
פקו פליליהו כי בל שלחנות
מלא קיא צאה בלי מקום
את מי יורה דעה ואת מי
יבין שמערה נמולי מחלב עתיקי
משדום כי צו לצו צו לצו לקו
לקו לקו זעיר שם זעיר שם בי בלעני
שפתי ובלשון אחרת ידבר אל
העם הזה אשר אמר אליהם
זאת הפנוחה היניחו לעיף וזאת

המרנעה ולא אבוא שמעו והיה
להם דבר יהוה צו לצו צו לצו קו
לקו לקו זעיר שם זעיר שם למען
ילכו וכשלו אחר ונשכרו ונוקשו
ונלכדו
לכן שמעו דבר יהוה אנשי לצו
משלו העם הזה אשר בירושלם
כי אמרתם כרתנו ברית את
מרת ועם שאול עשינו הזה שיש
שוטף ביעבר לא יבואנו כי שמנו
כוב מחסנו ובשקר נסתרנו
לכן כה אמר ארני יהוה הנני
יסר בציון אבן אבן בהן פנת יקרת
מוסד מוסד המאמין לא יחיש
ושמתי משפט לקו וצדקה למשקלת
זיעה ברך מחסה כוב וסרור מים
ישטפו וכפר בריתכם אתמות
וחזותכם את שאול לא תקום שוט
שוטף כי יעבר והייתסלו למרמס
מדי עברו יקח אתכם כי בבקר
בבקר יעבר ביום ובלילה והיה רק
זועה הבין שמעוה כי קצר המצע
מהשתרע והמסכה צרה כהתכנס
כי כהר פרצים יקום יהוה בעמק
בנבעון ירגז לעשות מעשהו וזר
מעשהו ולעבד עבדתו נכריה
עבדתו ועתה אל תתלוצצו
פן יחזקו מוסריכם כי כלה ונחרצה
שמעתי מאת ארני יהוה צבאות
על כל הארץ

טו
טז
P

האזינו ושמעו קולי הקשיבו ושמעו
אמרתיו הכל היום יחוש החרש
לרע יפתח וישדר אדמתו הלווא
אם שנה פנייה והפיץ קצח וכפון
יזק ושם חטה שורה ושערה נסמן
וכסמת נבלתו ויסרו למשפט
אלהיו ירנו כילא בחרוז יודש
קצח ואנפן עגלה על כפון יוסב פי
במטה יחבט קצח וכמן בשבט
לחם יזק פי לא לנצח ארוש יושנו
והמם גלגל עגלתו ופרשו לא ידקנו
גם זאת מעם יהוה צבאות יצאה
הפלא עצה הגדול תושיה
הוי אריאל אריאל
קרית חנה רוד ספו שנה על שנה
חגים נקפו והציקותי לאריאל
והיתה תאניה ואניה והיתה לי
באריאל וחתי כרור עלוד וצרתי
עלוד מצב והקימתי עלוד מצרת
ושפלת מדרך תדברי ומעפר
תשה אמרתך והיה כאוב מדרך
קולך ומעפר אמרתך תצפצף
והיה כאבק דק המון ורוד וכפון
עבר המון עריצים והיה לפרתע
פתאום מעם יהוה צבאות תפקד
ברע וברעש וקול גדול סופרה
וסערה ולהב אש אוכלה והיה
בחלוס תזון לילה המון כל הנוים
הצבאים על אריאל וכל צביה
ומצרתה והמציקים להוהיה כאשר

ב

כט

ס

יחלם הרעב והנה אוכל ורחיקין
וריקה נפשו וכאשר יחלם הצמא
והנה שחה וחקין והנה עוף ונפשו
שוקקה פן יהוה המון כל הנוים
הצבאים על הר ציון
התמהמה ותמהו השתעשעו ושעו
שכרו ולא יין נעו ולא שכרו כו
נסד עליכם יהוה הוה תרדמה
ועצם את עיניכם את הנביאים
וזאת ראשיכם החזים כסה ותהי
לכם חזורת והכל כרברי הספר
החתום אשר יתנו אתו אל יודע
הספר לאמר קרא נא זה ואמר לא
אוכל פי חתום הוא ונתן הספר על
אשר לא ידע ספר לאמר קרא נא
זה ואמר לא ידעתי ספר
ויאמר אדני יען כי נפש העם הזוה
כפיו ובשפתיו כבדוני ולבו רחק
ממני ותהי יראתם אתי מצות א
אנשים מלפדה לכן הנני יוסוף
להפליא את העם הזה הפלא ופלא
ואבדה חכמת חכמיו ובינת נבניו
תסתתרו הוי הפעמיקים
מיהוה לסתר עצה ותרה במחשך
מעשיהם ויאמרו מי ראנו ומי ידענו
הפככם אם כחמר היצר יחשב כו
יאמר מעשה לעשהו לא עשני ויצר
אמר ליצרו לא הבין הלא עור
מעט מזער ושכ לבנון לכרמל ו
הכרמל ליצר יחשב ושמעו

ח

סכ

ק

טו

ביום ההוא החרשים דברי ספר
 ומאפל ומחשך עיני עורים תראינהו
 ויספו עונים ביהודה שמחה ואבי יוני
 אדם בקדוש ישראל יגלונו
 כי אפס עריץ וכלה לץ ונכרתו כל
 עיקרי און: מחטאי אדם בדבר
 ולמוכיח בשער יקשון וישו בתהו
 צדיקו

לכן כה אמר יהוה אל בירת יעקב
 אשר פדה את אברהם לא עתה
 יבוש יעקב ולא עתה פניו יהורו:
 כי בראתו ילדיו מעשה ידי בקרבן
 יקדישו שמי ודקדישו את קדוש
 יעקב ואת אלהי ישראל יעריצו:
 וידעו תערוח בינה והונגים ילמדו
 לקח:

הוי בניס סררים נאם
 יהוה לעשות עצה ולא פני ולנסך
 מסכה ולא רוחי למען ספות חטאת
 על חטאת: ההלכים לדרך
 מצרים ופי לא שאלו לעוז במעוז
 פרעה ולחסות בצל מצרים:
 והירה לכם מעוז פרעה לבשרת
 והחסות בצל מצרים לכלמה:
 ביהיו בגעז שריו ומלאכייו חנם
 יביעו:

כל הכאיש על עם לא יועילו למו
 לא לעזר ולא להועיל כי לבשרת
 ונס לחרפה:
 בהמות נגב בארץ צרה וצוקה לביא

וליש מהם אפעה ושרף מעופף
 ישאו על כתף עורים חיליהם ועל
 דבשת נמלים אוצרותם על עם לא
 יועילו: ומצרים הכל ורוק יעזרו
 לכן קראתי לזאת רהב הם שבתו
 עתה בוא כתבה על לוח אתם ועל
 ספר חקת ורחמי ליום אחרון לעד
 עד עולם: כי עם מרי הוא בניס
 בחשים בניס לא אביו שמוע תורת
 יהוה: אשר אמרו להאים לא תראו
 ולהים לא תחוו לנו נבלות דבר
 לנו חלקות חזו מהתלות: סוד
 מני דרך הטו מני ארח השבתו
 מפנינו את קדוש ישראל:

לכן כה אמר קדוש ישראל
 יען מאסכם בדבר הזרה ותבטחו
 בעשק ובלוז ותשענו עליו: לכן
 יהיה לכם הענן הזרה כפרץ נפל
 נבעה בהומה נשנבה אשר בתאם
 לפתע יבוא שברה: ושברה כשבר
 נבל יוצרים כתות לא יחמל ולא
 ימצא במכתתו חרש לחתורת אש
 מיקוד ולחשוף מים מנבא:

כי כה אמר אדני יהוה
 קדוש ישראל בשובה ונחת תושעון
 בהשקט ובבטחה תהיה נבורתכם
 ולא אביתם: ותאמרו לא כי
 על סוס ננוס על בן תנוסון ועל קל
 נרפב על בן יקלו רדפיכם:
 אלף אחד מפני בעררת אחד מפני

110

בערת חמשה תנשו עד אם נותרתם
 בתרן על ראש הדור וכנס על
 הנבעה: ולכן יחפה יהוה לחנכם
 ולכן ירום לרחמכם כי אלהי משפט
 יהוה אשרי כל חובי לו: כיעם
 בציון ישב בירושלם וכו' לא תבכה
 חנון יחנך לקול זעקך כשמערתו
 ענך: ונתן לכם אדני לחם צר
 ומים לחץ ולא יבנה עוד מוריד והיו
 עיניך ראות את מוריד: ואזניך
 תשמענה דבר מאהריב לאמר זה
 הדרך לנו בו כי תאמינו וכו' ת
 תשמאלו: וטמאתם ארץ צפון
 כסילי כספך ואת אפדת מסכת
 והבך תורם כמו דוח צא תאמר לו
 ונתן מטר זרעך אשר תזרע
 את האדמה ולחם תבואת האדמה
 והיה דשן ושמן ירעה מקניך ביום
 ההוא כר נרחב: והאלפים
 והעירים עבדי האדמה בליל חמיץ
 יאכלו אשר זרה ברחת ובמזרה:
 והיה על כל הר גבה ועל כל
 גבעה נשאה פלגים יבלי מים ביום
 הרג רב בנפל מגדלים:
 ותיה אור הלכנה
 כאור החמה ואור החמה יהיה
 שבעתים כאור שבעת הימים ביום
 חבש יהיה ארץ שבר עמו ומחץ
 מכתו ירפא:
 והוא באת ממרחק בער אפו וכבר

115
טיקיף

שעיה

משאה שפתיו מלאו זעם ולשונך
 כאש אכלת: ורוחו כנחל שוטף
 עד צואר יחצה להנפה גוים בנפת
 שוא ורסן מתעה על לחי עמים:
 השיר יהיה לכם כליל התקדש
 חנושמתת לבב כדולדף בחליל
 לבוא בהר יהוה אל צור ישראל:
 והשמיע יהוה את הוד קולו
 ונחת רועו וראה בצעף אף ולרב
 אש אוכלה נפץ וזרם ואבן ברד:
 כי מקול יהוה יחת אשור בשבט
 יפרי: והיה כל מעבר מטה
 מוסדה אשר יניח יהוה עליו בתמים
 ובכנרות ובמלחמות תנופה נלחם
 בה: כי ערוך מאתמול תפתח
 גם הוא לפלך הוכן העמיק הרחב
 מדרתה אש ועצים הרבה נשמרת
 יהוה כנחל נפרית בערה בה:
 תוי חירדים מצרים ל
 לעזרה ועל סוסים ישענו ויבטחו
 על רכב פי רב ועל פרשים כו
 עצמו מאד ולא שעו על קדוש
 ישראל ואת יהוה לא דרשו:
 וגם הוא חכם ויבא רעואת דבריו
 לא הסיר וקם על בית מרעים ועל
 עזרת פעלי און: ומצרים אדם
 ולא אל וסוסיהם בשר ולא דוח
 ויהוה ימה ידו וכשל עוזר ונפל עזר
 ויחדו פלם יכליון:
 כי כה אמר יהוה אלי כאשר יהנה

טיפ
ק

האריות והזמורה על צרפו אשר
 יקרא עליו מלא רעים מקולך לא
 יחת ומתמונם לא יענה כן ירד יהיה
 צבאות לצבא על הר ציון ועל
 בבעתה: כצפרים עפות כן ינ
 יהיה צבאות על ירושלים ננון והציל
 בסוף ודחמלוט: שבו לאשר
 העמק יסרה בני ישראל: כי ביום
 ההוא ימסון איש אלילי בספו
 ואלילו זהבו אשר עשו לכם ידיכם
 חטא: ונפל אשור בחרב לא
 איש וחרב לא אדם תאכלנו ונס
 לו מפני חרב ובחוריו למס יהיו:
 וסלעו ממנור ועבור וחרתו מנס
 שריו נאם יהוה אשר אור לו בציון
 ותנור לו בירושלים:

פ

לב

הן לצדק ימלא מלך
 ולשרים למשפט ישרו: והיה
 איש כמתבאר דוח וסתר זרם כפלי
 מים בציון כצל סלע כבוד בארץ
 עיפה: ולא תשעיה עני ראים
 ואזני שמעוים תקשבנה: ולכב
 נמהרים יבין לדעת ולשון עלנים
 תמחר לדבר צחות: לא יקרא
 עוד לנבל נדיב ולכילי לא יסר
 שועו: כי נבל נבלה ירבו ולבו עשה
 און לעשות חנף ולדבר אל יתורה
 תועה להריק נפש רעב ומסקרה
 צמא יחסר: וכלי כל יורעים
 יהיו זמות יעז לחבל עניים באמרי

שקר וברבר אביון משפט: ונדיב
 נדיבות יעז והוא על נדיב תקום:
 נשים שאננות קמנה
 שמענה קולי בנות בטחות האזנה
 אמרתו: ימים על שנה תרונה
 בטחות בני בלה בציר אסף בלי
 יבוא: חררו שאננות רגזה בטחת
 פשטה וערה והגדה על חלצים:
 על שדים ספרים על מדי המד על
 נפן פריה: על ארמת עמי קוץ
 שמיר תעלה בני על כל בתי משוש
 קרה עליה: כי ארמון נטש ימון
 עיר עזב עפל ובחן היה בעד מערות
 עד עולם משוש פראים מרעה
 עדרים: עד יערה עליו רוח מפרום
 והיה מדבר לכרמל וברמל ליער
 יחשבו ושכן במדבר משפט וצדקה
 בכרמל תשב: והיה מעשה הצדקה
 שלום ועבודת הצדקה העקט ובטח
 עד עולם: ושב עמי בנות שלום
 ובמשכנות כבטחים ובמנוחת
 שאננות: וברד בררת היער
 ובשפלה תשפל הער: אשריכם
 זרעו על כל מים משלח רגל השור
 והחמור:

ט

וסכית

P

לג

היו שודד ואתה לא שודד
 ובזוג ולא כנזו בד כהתיבך שודד
 תושד כנלחך לבקר יבגוד כב:
 יהוה חנני לך קנינו
 היה זרעם לבקרים אף ישעיהנו

סוף
פ
פ

בעת צרה | מקול המון נדרו עמים
מ'ממתך נפצו גוים ואסף שללכם
אסף החסיל כמשק גבים שקק בו
נשגב יהוה כי שכן מרום מלא ציון
משפט וצדקה | והיה אמונת עמך
חסן ישועת חכמת ודעת יראת יהוה
היא אוצרו |

הן אראלם צעקו חצה מלאכי
שלום מר בכיון | נשמו מסלות
שבת עבר ארץ הפר ברות מאס
ערים לא חשב אנשו | אבל
אמלה ארץ דהחפיר לבנון קמל
היה השרון בעבריה ונער בשן
וכרמל | עתה אקום ואמר יהוה
עתה ארומם עתה אנשא | תהרו
חשש הנהרו קש רוחכם גוש
תאכלכם והיו עמים משרפות שיר
קוצים כסוחים באשי צתו |

שמעו רחוקים אשר
עשיתו ודעו קרובים גברתי | פחדו
בציון תשאים אתוה רעה חנפים
מי יגור לנו אש אוכלה מי יגור לנו
מוקדי עולם | הלך צדקות ודבר
מישרים מאס בבצע מעשקות נער
בפיו מרמך בשחר אטם אזנו
משמע רמים ועצם עיניו מראות
ברע | הוא מרומם ישכן מצרות
סלעים משגבו לחמו נתן מימיו
גאמנים | מלך בפיו תחנה עניך
תראינה ארץ מרחקים | לבן יהנה

אימה איה ספר איה שקל איה ספר
את המגדלים | את עם נועז לא
תראה עם עמקי שפה משמוע נלעג
לשון אין בינה | חנה ציון קרית
מועדנו עניך תראינה ירושלם נוה
שאנו אהל כל יצען כל יסע יתרתו
לנצח וכל חבליו כל ינתקו |

כי אם שם אדיר יהוה לנו מקום
נהרים יארים רחבי ימים כל תלך בו
אני שיש וצי אדיר לא יעברנו |
כי יהוה שפטנו יהוה מחקקנו יהוה
מלכנו הוא וישענו | נטשו חבלך
כל יחזקו כן תרנס כל פרשו
נס אז חלק עד שלל מרבה פסחים
בזו בזו | וכל יאמר שכן חליתי
העם הישב בה נשא עון |

קרבו גוים לשמע **לר**
ולאמים הקשיבו תשמע הארץ
ומלאה תכל וכל צאצאיה | כי קצה
ליתה על כל הגוים וחמה על כל
צבאם החרימם נתנם לטבח |
וחלליהם ישלכו ופגריהם יעלה
באשם ונמסו הרים מדמם | ונמקו
כל צבא השמים ונגלו כספר
השמים וכל צבאם יגול כנבל עלה
מנפן וכנבלת מתאנה | כידותה
בשמים הרבי הנה על אדום תרד
ועל עם הרמו למשפט | הרב
ליהוה מלאה דם הרשנה מחלב
מדם ברים ועתודים מחלב בליות
אילים

אילים כי זבח ליהוה בבצרה וטבח גדול בארץ ארום וירדו ראמים עמם ופרים עם אבירים ורותר ארצם מדם ועפרם מחלב ידשן כי יום נקם ליהוה שנת שלומים לריב ציון ונהפכו נחליה לזפת ועפרה לנפרית והיתה ארצה לזפת בערה לילה ויומם לא תכבה לעולם יעלה עשנה מדור לדור התחרב לנצח נצחים אין עקר בה וירשוה קאת וקפור וינשוף וערב ישכנו בה ונטה עליה קרחתו ואבני בהו חריה ואין שם מלכה יקראו וכל שרית יהיו אפס ועלתה ארמנותיה סירים קמושותוח ב במבצרה והיתה נוח תנים חציר לבנות יענה ופנשו ציים את איים ושעיר על רעהו יקרא אך שם הרבועה לילית ומצאה לה מנוח

שמה קנה קפוחתמלט ובקעה ודגה בצלה אך שם נקבצו ריות אשה רעותה ורשו מעל ספר יהוה וקרא אחת מהנה לא נעזרה אשה רעותה לא פקדו כי פי הוא צורה ורוחו הוא קבצו והוא הפיל להן גורל וירדו חלקתה להם בקועד עולם יירשוה לרור ורור ישכנו בהו יששום מדרבוציה ותגל ערבה ותפרח חכבצלת פרח תפוחותגל יתגילת ורנן כבוד

לה

דולבנון נרנן לה חדר הפרמל והשרון המה יראו כבוד יהוה חדר אלהינו חזקו ימים רפות וברכים כשלות אמצו אמרו לנמהרי לב חזקו אל תיראו הנח אלהיכם נקם יבוא נמול אלהים הוא יבוא וישעכם אותפקחה עיני עורים ואוני חרשים תפתחנה או ירנבאל פפת ותלן לשון אלם כי גבקעו במדבר מים ונחלים בערכה והיתה שרב לאנס וצמאון למבוטי מים בננה תנים רבצה חציר לקנה ונמאו והיה שם מסלול ודרך ודרך הקדש יקרא לה לא יעכרנו טמא וחוא למו הלך דרך ואילים לא יתעו לא יהיה שם ארזה ופרין חיות בל יעלנה לא תמצא שם והלכו באולים ופרווי יהוה ישכון ובאו ציון ברנה ושמתח עולם על ראשם ששון ושמחה ישינו ונסו ינון ואנחה

ויהי בארבע עשרה שנה למלך לו חזקתו עלה סנחריב מלך אשור על כל ערי יהודה תבצרות ויתשם וישלח מלך אשור את רבשקה מלכיש ירושלמה אל המלך חזקתו בחיל כבוד ועמד בתעלת הברכה העליונה במסלת שרה כובסו וצא אליו אליקים בן חלקיהו אשר על הכתר ושכנו הספר

מימי
נליקס

אדני לדבר את הדברים האלה
 הלא על האנשים הישבים על
 החמה לאכל את חראיהם ולשתות
 את שיניהם עמכם ויעמד רבשקה
 ויקרא בקול גדול יהודית ויאמר
 שמעו את דברי המלך הנדול מלך
 אשור כה אמר המלך אל ישא
 לכם חזקיהו כי לא יוכל להציל
 אתכם ואל יבטח אתכם חזקיהו
 אל יהוה לאמר הצל יצילנו יהוה
 לא תנתן העיר הזאת ביד מלך
 אשור אל תשמעו אל חזקיהו כי
 כה אמר המלך אשור עשו ארני
 ברכה וצאו אלי ויחלו איש נפנו
 ואיש תאנתו ושתו איש מי בורו
 עד באו ולקחתי אתכם אל ארץ
 פארצכם ארץ דגן ותירוש ארץ לחם
 וכרמים פן יסית אתכם חזקיהו
 לאמר יהוה יצילנו ההצילו אלהי
 הגוים איש את ארצו מיד מלך
 אשור איה אלהי חמת וארפר איה
 אלהי ספרוס וכי הצילו את שמרון
 מידו מי בכל אלהי הארצות האלה
 אשר הצילו את ארצם מידו כי יציל
 יהוה את ירושלם מידו
 ויחרישו ולא ענו אתו דבר כי מצות
 המלך היא לאמר לא תעבדו
 ובא אליקים בן חלקיהו אשר
 על הכית ושכנא הספר ויזאח בן
 אסף המזכיר אל חזקיהו קרועי

ויזאח בן אסף המזכיר ויאמר
 אליהם רבשקה אמרו נא אל
 חזקיהו כה אמר המלך הנדול מלך
 אשור מה הפתחון הזה אשר בטחת
 אמרתיו אך דבר שפתים
 עצה וגבורה למלחמה עתה על מי
 בטחת כי מרדת בני הנה בטחת
 על משענת הקנה הרצוצן הזה על
 מצרים אשר יסמך איש עליו ובא
 בכפו ונקבה בן פרעה מלך מצרים
 לכל הבטחים עליו וכי תאמר אלי
 אל יהוה אלהינו בטחתי הלא הוא
 אשר חסר חזקיהו את במרתיו
 ואת מזבחתי ויאמר ליהודה
 ולירושלם לפני המזבח הזה
 תשתחוו ועתה התערב נא את
 אדני המלך אשור ואתנה לך
 אלפים סוסים אסחובל לתת לך
 רכבים עליהם ואיך תשוב את פני
 פחרת אחר עברי אדני הקטנים
 ותבטח לך על מצרים לרכב
 ולפרשים ועתה המבלעדי יהוה
 עליתי על הארץ הזאת להשחיתה
 יהוה אמר אלי עלה אל הארץ
 הזאת והשחיתה ויאמר אליקים
 ושכנא ויזאח אל רבשקה דבר נא
 אל עבדיך ארמית כי שמעים אנחנו
 ואל תדבר אלינו יהודית באזני
 העם אשר על החומה ויאמר
 רבשקה האל אדניך ואליך שלחני

בגדים וינידו לו את דברי רבשקה:
 ויהי כשמע המלך
 חזקיהו וקרא את בגדיו וירתבם
 כשק ויבא בית יהוה וישלח את
 אליקים אשר על הבית ואת שבנא
 הסופר ואת זקני הכהנים מתפקים
 בשקים אל ישעיהו בן אמוץ הנביא
 ויאמרו אליו כה אמר
 חזקיהו יום צרה ותוכחה ונאצרה
 חיוס הזה כי באו בני עד משבר
 זכח אין ללדה: **אולי ישמע יהוה**
אלהיך את דברי רבשקה אשר
שלחו מלך אשור ודניו לחרף
אלהים חיו והוכיח בדברים אשר
שמע יהוה אלהיך ונשאת תפלה
בעד השארית הנמצאה ויבאו
עבדי המלך חזקיהו אל ישעיהו:
 ויאמר אליהם ישעיהו כה תאמרו
 אל אדניכם כה אמר יהוה אל-
 תירא מפני הדברים אשר שמעת
 אשר נדפו נערי מלך אשור אותי:
 דהנני נותן בו רוח ושמע שמועה
 ושב אל ארצו וחפלתיו בחרב
 בארצו: **וישב רבשקה ומצא את**
מלך אשור נלחם על לבנה כי
שמע כי נסע מלכיש: ושמע על
חרקה מלך נוש לאמר יצא
להלחם אתך ושמע וישלח מ
מלכיש אל חזקיהו לאמר:
 כה תאמרו אל חזקיהו מלך יהודה

לאמר אל ישאך אלהיך אשר אתה
 בוטח בו לאמר לא תנתן ירושלם
 ביד מלך אשור: **הנה אתה שמעת**
אשר עשו מלכי אשור לכל ה
הארצות להחרים ואתה תנצל:
החצילו אותם אלהי הנזים אשר-
השתיתו אבותי את נזון ואת חרן
ורצף ובני ערן אשר בתל שר:
איה מלך חמת ומלך ארפר ומלך
לעיר ספרים הנע ועוה: ויקח
חזקיהו את הספרים מיד המלאכים
ויקראו ועל בית יהוה ופרשו:
חזקיהו לפני יהוה: ויתפלל
חזקיהו אל יהוה לאמר: יהוה
צבאות אלהי ישראל ישב הכרבים
אתה הוה האלהים לבדך לכל
ממלכות הארץ אתה עשית את
השמים ואת הארץ: הטה יהוה
אזנך ושמע קח יהוה עינך וראה
ושמע את כל דברי סנחריב אשר
שלח לחרף אלהים חיו אמנם
יהוה חרבינו מלכי אשור את כל-
הארצות ואת ארצם: ונתן את
אלהיהם באש כי לא אלהים הטה
כי אם מעשה ידי אדם עין ואבן
ויאבדום: ועתה יהודה אלהינו
הושיענו מידו וידעו כל ממלכות
הארץ כי אתה יהוה לבדך:
 וישלח ישעיהו בן אמוץ
 אל חזקיהו לאמר כה אמר יהוה

ט

ב

אֵלֵינוּ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר תִּתְפַּלֵּל אֵלַי
 אֶל סַנְחֵרִיב מֶלֶךְ אַשּׁוּר וְזֶה הַדְּבָר
 אֲשֶׁר דָּבַר יְהוָה עָלָיו בְּזֶה לְךָ לַעֲנֵה
 לְךָ בְּתוֹלֵת בֵּרֶת צִיּוֹן אַחֲרֶיךָ רֵאשׁ
 הַנִּיעָה בֵּת יְרוּשָׁלַם אֶת מִי חִרְפֵת
 וְנִדְפֵת וְעַל מִי הִרְיֹמוּתָהּ קוֹל וְתִשָּׂא
 מְרוֹם עֵינֶיךָ אֶל קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל
 בֵּיךְ עֲבַדֶּיךָ חִרְפֵת אֲדֹנָי וְרֵאמֶר
 כָּלֶךְ רִכְבֵי אֲנִי עָלִיתִי מְרוֹם הַרִים
 יִרְפָּתִי לִבְנוֹן וְאַכְרַת קוֹמַת אֲרֻזֵי
 מִבְּחַר בְּרוּשֵׁי וְאִכּוֹא מְרוֹם קִצּוֹ
 יַעַר כְּרַמְלוֹ וְאֲנִי קִרְתִּי וְשִׁתִּיתִי מִיַּם
 וְאַחֲרַיב בְּכַף פַּעֲמֵי כָל יְאוּרֵי מִצּוֹר
 הַלּוֹא שָׁמַעַת לְמַרְחֹק אוֹתָהּ עֲשִׂיתִי
 מִיָּמִי קִדְם וְיִצְרֵתֶיהָ עֵתָה הַבֵּאתִיהָ
 וְתִהְיֶה לְהִשָּׂאוֹת בָּלִים נָצִים עֲרִים
 בְּצֻרוֹת וְיִשְׁבִּיהֶן קִצְרֵי יַד חַתּוּ
 וּבִשְׁוֵהוּ עֵשֶׂב שָׂדֵה וְיִרְקַשְׂא
 חֲצִיר נִנּוֹת וְשִׂדְמָה לִפְנֵי קִמָּה
 וְשִׁבְתֶךָ וְצִאתֶךָ וּבֶאֱךָ יִדְעֵתִי וְאַת
 הַתְרַנֵּן אֵלַי יַעַן הַתְרַנֵּן אֵלַי
 וְשִׁאֲנַנְךָ עֲלֶיהָ בְּאֲזִנִּי וְשִׁמְרֵתִי חֲחִי
 בְּאֶפֶס וּמְתָנִי בְּשַׁפְתֶיךָ וְדִשְׁבִּיתֶיךָ
 בְּדֶרֶךְ אֲשֶׁר בָּאתָ בָּהּ וְזֶה לְךָ
 הָאוֹת אֲכֹל הַשֵּׁנָה סִפִּיחַ וּבִשְׁנֵה
 הַשְּׁנִית שְׁחִים וּבִשְׁנֵה הַשְּׁלִישִׁית
 דָּעוּ וְקִצְרוּ וּנְשַׁעוּ כְרַמִּים וְאֲכֹל
 פְּרִים וְיִסְפֶה פְּלִיטַת בֵּית יְהוּדָה
 הַנִּשְׂאָרָה שֶׁרֶשׁ לְמִטָּה וְעֵשָׂה פְּרִי
 לְמַעַל וְכִי מִיְרוּשָׁלַם תֵּצֵא שְׂאֵרֵת

ס

ואכלו
ק

וּפְלִיטָה מִהַר צִיּוֹן קִנְאֵת יְהוּדָה
 צְבָאוֹת תַּעֲשֶׂה זֹאת וְלִכֵּן
 כֹּה אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי מֶלֶךְ אַשּׁוּר לֹא
 יָבֹא אֶל הָעִיר הַזֹּאת וְלֹא יִזְרֶה שֵׁם
 חִץ וְלֹא יִקְדַּמְנָהּ מִנֵּן וְלֹא יִשְׁפֹּךְ
 עָלֶיהָ סוּלָלָה וְבֶדְרֶךְ אֲשֶׁר בָּא
 בָּהּ יֵשׁוּב וְאֶל הָעִיר הַזֹּאת לֹא יָבֹא
 נָאם יְהוָה וְנִנּוֹתַי עַל הָעִיר הַזֹּאת
 לְהוֹשִׁיעָה לְמַעַנִּי וּלְמַעַן דָּוִד עַבְדִּי
 וַיֵּצֵא מִלֶּאדָּ יְהוָה
 וַיְכַהּ בְּמַחֲנֵה אַשּׁוּר מֵאֵה וּשְׂמוֹנִים
 וַחֲמִשָּׁה אֲלָף וַיִּשְׁכַּיְמוּ בְּבִקְרָ וְהִנֵּה
 כָּלֶם פְּנִים מֵתִים וַיִּסַּע וַיֵּלֶךְ
 וַיֵּשֶׁב סַנְחֵרִיב מֶלֶךְ אַשּׁוּר וַיֵּשֶׁב
 בְּנִינֹה וַיְהִי הוּא מִשְׁתַּחֲוֶה בֵּית
 נִסְרֶךְ אֱלֹהֵי וְאֲדַרְמֶלֶךְ וּשְׂרָאֲצַר
 בְּנֵי הַכְּהֵן בְּחֶרֶב וְהַמֶּה נִמְלְטוּ אֲרֻזֵי
 אֲרֻט וַיִּמְלֶךְ אֶסֶר חָדָן בְּנֵן תַּחְתָּיו
 בְּיָמֵם הָהֵם חָלָה
 חֻזְקִיהוּ לְמוֹת וַיָּבֹא אֵלָיו יִשְׁעִיהוּ בֶן
 אֲמוֹן הַנְּבִיא וַיֹּאמֶר אֵלָיו כֹּה אָמַר
 יְהוָה צוּ לְבֵיתְךָ כִּי מֵת אַתָּה וְלֹא
 תַחֲיֶה וַיִּסַּב חֻזְקִיהוּ פָּנָיו אֶל־
 הַקִּיר וַתִּתְפַּלֵּל אֵל יְהוָה וַיֹּאמֶר
 אֲנִי יְהוָה זְכַרְנָא אֶת אֲשֶׁר
 הִתְחַלְכַּרְתִּי לִפְנֶיךָ בְּאִמְרַת וּבְלִבִּי
 שָׁלֵם וְחִטּוּב כַּעֲנִיךָ עֲשִׂיתִי וַיְכַד
 חֻזְקוֹ בְּכִי גִדּוּל וַיְהִי
 דְּבַר יְהוָה אֵל יִשְׁעִיהוּ לְאִמְרוֹת הַלּוֹךְ
 וְאִמְרַת אֵל חֻזְקִיהוּ כֹה אָמַר יְהוָה
 אֱלֹהֵי

ס

לח

אלהי

אלה ירד ויכיד שמעתי את
 תפלתך ראיתי את דמעתך הנני
 יוסף על ימך חמש עשרה שנה
 ומכר מלך אשור אצלך ואת העיר
 הזאת ונגזתי על העיר הזאת וזה
 לך האות מאת יהוה אשר ישעה
 יהוה את הדבר הזה אשר דברו
 הנני משכ את צל המעלות אשר
 ירדה במעלות אחז בשמש אחרנית
 עשר מעלות ותשב השמש עשר
 מעלות במעלות אשר ירדה

כל הטאיו כילא שאול תודך
 מורת הלך לא ישברו יודי בור
 אל אמתך חי חי הוא יודך כמני
 היום אב לבנים יודיע אל אמתך
 יהוה להושיעני ונגינתי נננן כל ימי
 חיינו על בית יהוה ויאמר ישעיהו
 ישאו דבלת תאנים ומרחו על
 השחין ויחי ויאמר חזקיהו מה
 אות כי אעלה בית יהוה

לט

בעת ההיא שלח מראך בלאן
 בן בלאן מלך בבל ספרים ומנחה
 אל חזקיהו וישמע כי חלה ויחוק
 וישמח עליהם חזקיהו וראם
 את בית נכתה את הנספ ואת
 הזהב ואת הנשמים ואת השמן
 הטוב ואת כל בית כליו ואת כל
 אשר נמצא באוצרתיו לא היה דבר
 אשר לא הראם חזקיהו בביתו
 ובכל משלתו ויבא ישעיהו
 הנביא אל המלך חזקיהו ויאמר
 אליו מה אמרו האנשים האלה
 ומי יבאו אליך ויאמר חזקיהו
 מארץ החוקה באו אלי מכבל

מכתב לחזקיהו מלך
 יהודה בחלותו ויחי מחליו ו אנני
 אמרתי בדמימי אלכר בשערי
 שאול פקדתי יתר שנותי אמרתי
 לא אראה יהוה בארץ החיים
 לא אביט ארם עוד עם ישבי חרל
 דורי נסע ונגלה מני באהל רעי
 קפדתי כארץ חי מדלדה יבצעני
 מיום עד לילה תשלימני שותי
 עד בקר בארץ בן ישבר כל עצמותי
 מיום עד לילה תשלימני בסוס
 עגור בן אצפף אהנה ביונה דלו
 עיני למרום יהוה עשקה לי ערבני
 מדה ארבר ואמר לי ותוא עשדה
 אדה כל שנותי על מר נפשי
 אדני עליהם יתוולכל בהן חיי רוחי
 ותחלימני והחייני הנה לשלום
 מר לי מר ואתה חשקת נפשי
 משחרת בלי כי השלכת אחרי גוך

ויאמר מה ראו בביתו ויאמר חזקיהו
 את כל אשר בביתו ראו לא היה
 דבר אשר לא הראיתם באוצרתיו
 ויאמר ישעיהו אל חזקיהו שמע
 דבר יהוה צבאות הנה ימים באים
 ונשא כל אשר בביתך ואשר אצרו
 אבתיך עד היום הזה בכל לא יותר

טו

178
274

מכאן
מכאן
מכאן
מכאן

דבר אמר יהוה ומבניך אשר יצאו ממך אשר תוליד יקחו והיו סריסים בהיכל מלך בבל ויאמר חזקיהו אל ישעיהו טוב דבר יהוה אשר דברת ויאמר כי יהיה שלום ואמת בימי

בשעלו מים ושמים בורת תפן וכל בשלש עפר הארץ ושקל בכלם הרים ונבעות במאזנים: מי תפן את רוח יהוה ואיש עצתו יוריענו: ארת מי נועץ ויבינהו וילמדנו בצרח משפט וילמדנו דעת ודרך

תבונות יוריענו: הן גוים כמר מדלי וכשחק מאזנים נחשבו הן איים כבק יסול: ולבנון אין די בער וחתו אין די עולתו: כל הגוים כאן נגדו מאפס ותהו נחשבו לו:

ואל מי תרמיון אל ומה דמות תערכו לו: היסל נסך הרש וצרף בזהב ירקענו ורתקות כסף צורף:

המסכן תרומת עין לא ירקב יבחר הרש חכם יבקש לו להקיץ כסל לא ימוט: הלא תרעו הלא תשמעו הלא תהגד מראש לכם הלא תבינותם מסודות הארץ: הישב על חוג הארץ וישבדה בחנכים הנוטה בדרך שמים ומתחם כאהל לשבת: הנותן רזנים לאין שפמי ארץ כתתו עשה: אף בל נסעו אף בל ורעו אף בל שרש בארץ נזעם וגם נשאף בהם ויבשו וסערה בקש

תשאם: ואל מי תרמיוני ואשנה יאמר קדוש: שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה המוציא במספר צבאם לכלם בשם יקרא מלב אוגים ואמין בח איש לא נעדרו:

נחמו נחמו עמי יאמר אלהיכם: דברו על לב ירושלם וקראו אליה כי מלאה צבאה כי נרצה עונה כי לקחה מיד יהוה כפלים בכל חטאתיה: קול קורא במדבר פנו דרך יהודה ישרו בשרכה מסלה לאלהינו: בל ניא ישא וכל הר ונבעה ישפלו והיה העקב למישור והרכסים לבקעה: ונגלה כבוד יהוה וראו כל בשר יחדו כי פיהוה דבר וקול אמר קרא ואמר מה אקרא כל דבשר חציר וכל חסדו כציון השדה: יבש חציר נבל ציון כירוח יהוה נשכה בו אכן חציר העם יבש חציר נבל ציון ודבר אלהינו יקום לעולם:

עלי לך מבשרת ציון הרימי בכח קולך מבשרת ירושלם הרימי אל תיראי אמרי לערי יהודה הנרה אלהיכם: הנה ארני יהוה בחזק יבוא ותרעו משלח לו הנרה שכרו אתו ופעלתו לפננו: ברעה עדרו ירעה בורעו יקבץ טלאים ובהיקו ישא עלותי ינהלו

ממך

לך עבדי אתה בחרתיך ולא
 מאסתך: אל תירא כי עמך
 אני אל תשתעבד בני ישראל
 אמצתיך אף עזרתיך אף תמכתך
 בימין צדקי: הן בשו ובכלמו
 כל הנחריים בך יהיו כאין ויאברו
 אנשי ריבך: תבקשם ולא תמצאם
 אנשי מצתך יהיו כאין וכאפס אנשי
 מלחמתך: כי אני יהוה אלהיך
 מחזיק ימנך האמר לך אל תירא
 אני עזרתיך

אל תיראי תולעת יעקב מתי ישראל
 אני עזרתיך נאם יהוה וגאלך קדוש
 ישראל: הנה שמתך למורג
 חרוץ חדש בעל פיפיות החדש
 הרים תדק ונבעת כפוז תשים:

תורים תרוח תשאם וסערה תפניץ
 אתם ואתה תגיל ביהודה בקדוש
 ישראל תתהלל:

העניים וחאביונים מבקשים מים
 ואין לשונם בצמא נשתה אני
 יהודה אענם אלהי ישראל לא
 אעונכם: אפתח על שפיים נהרות
 ובתוך בקעות מעינות אשים מדבר
 לאנם מים וארץ ציה למוצאי מים
 אתן במדבר ארז שטה והרס ועץ
 שמן אשים בערבה כרוש תדהר
 ותאשור יחדו: למען ראו וירעו
 וישמו וישכילו יחדו כי יד יהודה
 עשתה זאת וקדוש ישראל בראתה:

למה תאמר יעקב ותדבר
 ישראל נסתרה דרכי מיהודה
 ומאלהי משפט יעבור: הלוא
 ידעת אם לא שמעת אלהי עולם
 יהוה בורא קצות הארץ לא יעף
 ולא יגע אין חקר לתבונתו:

נתן ליעף כח ולאין אונים עצמה
 ירבה: ויעפו נערים ויגעו ובחורים
 בשול יבשלו: וקו יהוה יחליפו כח
 יעלו אבר פגשרים ירוצו ולא יגעו
 ולכו ולא יעפו:

החרישו אלו אים ולאמים
 יח'פו כח יגשו יחו ידברו יחרו
 למשפט נקדבה: מי העיר ממזרח
 צדק יקראהו לרגלו יתן לפניו גוים
 ומלכים ירד יתן בעפר חרבו בקש
 נדף קשתו: ירדפם יעבור שלום
 ארח ברגלו ולא יבואו: מי פעל
 ועשה קרא הדרות מראש אני יהוה
 ראשון ואת אחרנים אני הוא:

ראו אים ויראו קצות הארץ יחרו
 קרבו ונאתו: איש את דעהו
 יערו ולאיתו יאמר חקו: וחקו
 תדש את צרף מחליק בטיש ארץ
 תולס פעם אומר לדבק טוב הוא
 ויחקהו במסמרים לא ימוט:

ואתה ישראל עבדי
 יעקב אשר בחרתיך זרע אברהם
 אהבנו: אשר החקתיך מקצות
 הארץ ומאציליה קראתיך ואמר

קרבנו ריבכם יאמר יהוה הנני שו
 עצמותיכם יאמר מלך יעקב
 נישו וינידו לנו את אשר תקרינה
 הראשנות מה הנה הנידו ונשימה
 לבנו ונדעו אחריתו או הבאות
 השמיענו הנידו האתיות לאחור
 ונדעה כי אלהים אתם אף תשיבו
 ותדעו ונשענה ונרא יחדו הן
 אתם מאין ופעלכם מאפע תועברה
 יבחר בכם העירותי
 מצפון ואת ממורה שמי יקרא
 בשמי ויבא סננים כמו חמר וכמו
 יוצר ירמס טיט מי הנני מראש
 ונדעה ומלפנים ונאמר צדיק אף
 אין מניד אף אין משמע אף אין
 שמע אמריכם ראשון לציון הנה
 הנם וליוזשלם מבושר אתו ונרא
 ואין איש ומאל הואין ועין ואשאלם
 וישיבו דבר הן כלם און אפם
 מעשיהם רוח ותהו נסביהם

וכלם P

מב

הן עברי אתמד בו בחיירי רצתה
 נפשי נתת רוחי עלי משפט לנזים
 יוציא לא יצעק ולא ישאל
 ישמע בחוץ קולו קנה רצון
 לא ישבור ופשתה כחה לא יכבה
 לאמת יוציא משפט לא יכהה
 ולא ירוץ עד ישים בארץ משפט
 ולתורתו אים יתלו
 כה אמר האלי יהוה בורא
 השמים ונשיהם רקע הארץ

ס

וצאצאיה נתן נשמה לעם עליות
 ורוח להלכים בה אני יהוה
 קראתיך בצדק ויחזק בידך
 ואצרך ואתנה לבחירת עם לאור
 נזים לפקח עינים ועורות להוציא
 מפסגה אסיר מבית כלא יושבי
 חשך אני יהוה הוה שמי
 וכבודי לאחר לא אתן ותחלתי
 לפסילים הראשנות הנה באו
 וחדשות אני מניד בטרים תצמחנה
 אשמיע אתכם שירו
 ליהוה שיר חדש תהלתו מקצה
 הארץ יודי הים ומלאו אים
 וישביהם ישאו מדבר וערו חצרים
 תשב קרר ירנו ושבי סלע מראש
 הרים יצחו ישימו ליהוה כבוד
 ותהלתו באים ינידו יהוה כנפוח
 יצא פאיש מלחמות יעיר קנאתו ידע
 אף יצריח על איביו יתנבר

החשיתי מעולם אחריש
 אתאפק בילדה אפעה אשם
 ואשאף יחד אחרים הרים ונבעת
 וכל עשבם אוביש ושמתי נהרות
 לאים ואנמים אוביש והולכתי
 עורים ברך לא ידעו בנתיבות לא
 ידעו אדריכם אשים מחשך לפניהם
 לאור ומעקשים למישור אלה
 הדברים עשיתם ולא עזבתם
 נסגו אחור יבשו בשר הכסחים
 בפסל האמרים למסכה אתם
 אלהינו

ט

אלהינו ושמעו והעורים הביטו לראות
 מי עור בי אם עבדי וחרש במלאכי
 אשלח מי עור כמשלם ועור בעבד
 יהוה וראית רבות ולא תשמר פקח
 דאזנים ולא ישמעו יהוה חפץ
 למען צדקו יגדיל תורה ויאדיר
 זהו עם בזו ושסוי הפת בחורים
 כלם ובבתי כלאים החכמו היו
 לבו ואין מציל משפחה ואין אמה
 חשב מי ככם ואין זאת יקשוב
 וישמע לאחורו מי נתן למשפחה
 יעקב וישראל לבזים הלא יהוה
 זושטאנו לזולא אבן בדרכיו הלך
 כס ולא שמעו ברצותו וישפך
 עליו חמה אפו ועזו מלחמה
 ותלהטו מסביב ולא ידע ותבער
 בו ולא ישים על לב
 ועתה כה אמר יהוה בראך יעקב
 ויצרך ישראל אל תירא כי נאלתיך
 קראתי בשמך לי אתה כי תעבר
 במים אתך אני ובנהרור לא
 ישטוף כי תלך כמו אש לא תכזה
 ולהכה לא תבער בך כי אני
 יהוה אלהיך קרוש ישראל מושיעך
 נתתי כפרך מצרים כוש וסכא
 תחתיך מאשר יקרת בעיני נכבדת
 ואני אחבתיך ואתן אדם תחתיך
 ולאמים תחת נפשך אל תירא
 כי אתך אני ממזרח אביא זרעך

וממערב אקבצך אמר לצפון תני
 ולתימן אל תכלאי הכיאי בני
 מרחוק ובנותי מקצה הארץ
 כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתו
 יצרתיו אף עשיתיו הוציא עם עור
 ועינים יש וחרשים ואזנים למו כל
 הזנים נקבצו יהוה ואספול אפים מי
 בהם יצד זאת וראשונות שמיענו
 יתנו עדיהם ויצדקו ושמעו ויאמרו
 אמתו אתם עדי נאם יהוה ועבדי
 אשר בחרתי למען תדעו ותאמינו לי
 ותבינו כי אני הוא לפני לא ינוצר
 אל ואחרי לא יהיה
 אנכי אנכי יהוה ואין מבלעדי
 מושיע אנכי הברתי והושעתי
 והשמעתי ואין ככם זר ואתם עדי
 נאם יהוה ואני אל נס מיום אני
 הוי ואין מדי מציל אפעל ומי
 ישיבנה כה אמר יהוה
 נאלכם קרוש ישראל למענכם
 שלחתי בבלה והזרתי בריחים
 כל מוכשדים באניות רנתם אני עו
 יהוה קרושכם בורא ישראל מלבכם
 כה אמר יהוה הנותן
 בים דרך ובמים עזים נתיבתי
 המוציא רכב וסוס תיל ועזו יחרו
 ישכבו בל יקומו דעכו בפשתה כבו
 אל תזכרו ראשונות וקרמנות אל
 תחבנו הנני עשה חרשה עתה
 תצמח הלא תדעוה אף אשים

ראות
נאות ק

על יד

חיה
עין

משיח
פ

omaci

במדבר דרך בשימון נהרות
 תכבדני חת השרה תנים ובנורת
 יענה פי נתתי במדבר מים נהרות
 בשימון להשקות עמי בחירו
 עם זו צרתי ליתחלתי
 יספרו ולא אתי קראת יעקב כי
 יבעת ביישראל לא הביאת לי
 שח עלתיך וזבחיק לא כבדתי לא
 העבדתיך במנחה ולא הונעתך
 בלבונה לא קנית לי בכסף
 קנה וחלב וזבחיק לא הרויני אך
 העבדתי בחטאותיך הונעתני
 בעונתיך אנכי אנכי הוא מחה
 פשעך למעני וחטאתיך לא אזכרו
 הזכירני נשפטתי יחז ספר אתה
 למען תצדק אביך הראשון חטא
 ומלויצך פשעו ביי ואחלל שרי
 קדש ואתנה לחם יעקב וישראל
 לנדופים ועתה שמע יעקב
 עברי וישראל בחרתי בו כה אמר
 יהוה עשיר ויצדק מבטן יעזרך אל
 תירא עבדי יעקב וישרון בחרתי בו
 כי אצק מים על צמא ונוזלים על
 עבשה אצק רוחי על זרעך וברכתי
 על צאצאיך וצמחו בבין הציר
 בערבים על יבלי מים זה ואמר
 ליהוה אני וזה יקרא בשם יעקב זה
 יכתב ידו ליהוה ובשם ישא וכהו
 כה אמר יהוה מלך
 ישראל ונאלו יחזק צבאות אני

8-32
 1111
 5
 108

כס

מד

ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין
 אלהים ומי כמוני יקרא ויגדה
 וערכה לי משומי עם עולם ואתות
 ואשר תבאנה יבדלו למו אל
 תפחדו ואל תרתו הלא מיד
 השמעתיד והנרתי ואתם עדי הש
 אלוה מבלעדי ואין צור בל ידעתי
 יוצרי פסל כלם תהו וחמוריהם
 בל יועילו ועדיהם המרה בל יראו
 ובל ידעו למען יבשו מי יצא
 אל ופסל נסך לבלתי הועיל
 חן כל חבריו יבשו וחרשים המרה
 מאדם ותקבצו כלם יעמדו ויפחדו
 יבשו יחז חרש ברזל מעצר ופעל
 בפתם ובמקבורת יצרהו ויפעלהו
 ברועכחו נס דעב ואין פה לא
 שחה מים ועף חרש עצים נטה קו
 יתארחו בשרד יעשהו במקצועות
 ובמחונה יתארחו ועשהו כתבני
 אישכתפארת אדם לשבת בית
 לכרת לו ארוזים ויקח תרזה ואלון
 ויאמין לו בעציו ער נטע ארן ונשם
 יגדל והיה לאדם לבער ויקח
 מהם ויחם אף ישיקו אפה לחם
 אף יפעל אל ושתחו עשהו פסל
 ויסגד למו חציו שרף כמו אש
 על חציו בשר יכל יצלה צלי
 וישבע אף יחם ויאמר האה חמותי
 דאיתי אורו ושאריתו לאל עשת
 לפסלו ויסגד לו וישרתו ויתבלל
 אליו

סיה
קוק

כסין
ועיר

סה

אליו ואמר הצילניו אלי אתה:
 לא ידעו ולא יבינו פי טח מראות
 עיניהם מהשכיל לבתם: ולא
 ישוב אל לבו ולא העת ולא תבונה
 לאמר חציו שרפתי כמו אש ואף
 אפיתי על נחליו לחם אצלח בשור
 ואכל ויתרו לתועבה אעשה לבול
 עץ אסגוד: רעה אפר לב הותל
 חטהו ולא יציל את נפשו ולא
 יאמר הלא שקר בימינו:

כה אמר יהוה למשיחו
 לכורש אשר החוקמי בימינו לרח
 לפניו נזים ומתני מלכים אפתח
 לפתוח לפניו דלתים ושערים לא
 יסגרו: אני לפניך אלה והררים
 אושר דלתות נחושה אשכרו ובריותי
 ברזל אנדעו: ונתתי לך אוצרות
 חשך ומטכני מסתרים למען תרע
 כי אני יהוה הקורא בשמך אלהי
 ישראל: למען עבדי יעקב וישראל
 בחירי ואקרא לך בשמך אבנך ולא
 ידעתני: אני יהוה ואין עוד זולתי

חיסב
פ

אין אלהים אאורך ולא ידעתני:
 למען ידעו ממזרח שמשו ממערב
 כי אפס בלעדי אני יהוה ואין עוד:
 יוצר אור ובורא חושך עשה שלום
 ובורא רע אני יהוה עשה כל אלה:
 הרעיפו שמים מפעל

ושחקים וזלו צדק תפתח ארץ
 ויפרו ישע וצדקה תצמיח יחד אני
 יהוה בראתי:

הוירב את יצרו חרש את חרשי
 ארמה היאמר חמר ליצרו מה
 רעשה ופעלך אין ידים לו:

הוי אמר לאב מה תוליד ולא אשר
 מה תחילק:

כה אמר יהוה קדוש ישראל ויצרו
 האתיות שאלוני על בני ועל פעל
 ידי תצוני: אנכי עשיתי ארץ ואדם
 עליה בראתי אני ידני שמים

זכר אלה יעקב וישראל כי
 עבדי אתה יצתיך עבד לי אתה
 ישראל לא תשניו: מחתי בעב
 פשעך וכענן חטאתיך שובה אלי
 כי נאלתיך: רנו שמים כי עשה
 יהוה הרוע תחתיות ארץ פצחו
 הרים רנה יער וכל עץ בו כי נאל
 יהוה יעקב ובישראל יתפאר:

על 111

כה אמר יהוה נאלך
 וצדק מבטן אנכי יהוה עשתי כל
 נטה שמים לבד ירקע הארץ מיאתי
 מפל אמות בדים וקסמים יהולל
 משיב חכמים אחור ודעתם יסכל:
 מקים דבר עבדו ועצת מלאכיו
 ישלים האמר לירושלם תושב
 ולעבי יהודה תבנינה וחרבותיה
 אקומם: האמר לצולה חרבי
 ונתרתך אובישו: האמר לכורש
 דעו וכל חפצי ישלם ולא אמר
 לירושלם תבנה והיכל תוסד:

שמי ק
כס

וכל צבאם צייתו אנכי העירותיהו
 בצדק וכל דרכיו אישר הוא יבנה
 עירי וגלורתי ישלח לא במחור ולא
 בשחד אמר יהוה צבאות ויהוה
 כה אמר יהוה יגיע מצרים
 וסחר כוש וסכאים אנשי מדה עליך
 ועברו ולך יהיו אחריד ולכו בזקים
 ועברו ואלך ישתחוו אלך ותפללו
 אך בך אל ואין עוד אפס אלהים
 אכן אתה אל מסתתר אלהי ישראל
 מושיע בוש ונס נכלמו כלם
 יחדו הלכו בכלמה חרשי צירים
 ישראל נושע ביהודה תשועת
 עולמים לא תבשו ולא תכלמו
 עד עולמי עד
 כי כה אמר יהוה בורא השמים הוא
 האלהים יצר הדרך ועשה הוא
 כוננה לא תהו בראה לשבת יצרה
 אנהודה ואין עוד לא בפתר
 דברתי במקום הדרך השך לא
 אמרתי לרע יעקב תהו בקשוני אני
 יהוה דבר צדק מגיד מישרים
 הקבצו ובאו התננשו יחדו פליטי
 הגוים לא ידעו הנשאים ארת עץ
 פסלם ומתפללים אל אל לא ישוע
 הגידו והגישו אף יועצו יחדו מי
 השמיע זאת מקדם מאז הנידה
 הלא אני יהוה ואין עוד אלהים
 מבלעדי אל צדיק ומושיע אין
 זולתי פנו אלי והושעו כל אפסי

הרץ בני ארץ אל ואין עוד
 נשבעתי יצא מפי צדקה דבר ולא
 ישוב כי ל תכרע כל בך תשבע
 כל לשון אד ביהודה לי אמר
 צדקו רת ועו עריו יבוא ויבשו כל
 הנחרים בו ביהוה יצדקו ויתהללו
 כל זרע ישראל
 כרע כל קרס נכו הו עצי בהם לחיה
 ולבהמה נשאתיכם עמוסות משא
 לעיפה קרסו כרעו יחדו לא יכלו
 מלט משא ונפשם בשבי הלכה
 שמעו אלי בית
 יעקב וכל שארית בית ישראל
 העמסים מני בטן הנשאים מני
 רחס ועד זקנה אני הוא ועד שובה
 אני אסבל אני עשיתי ואני אשא
 ואני אסבל ואמלט
 למי תדמווני ותשו
 ותמשלני ונרמהו הוליס זהב
 מכיס וכסף בקנה ישקלו ישכרו
 צורה ועשורו אל וסדרו אף
 ישתחוו ישאחו על בתף יסבלו
 ויניחוו רתחתיו ועמד ממקומו לא
 ימיש אף יצעק אליו ולא יענה
 מצרתו לא וישוענו
 זכרו זאת והתאששו
 השיבו פושעים על לב זכרו
 ראשנות מעולם כי אנכי אל ואין עוד
 אלהים ואפס כמוני מגיד מראשית
 אחרית ומקדם אשר לא נעשה

מ

ס

ס

אמר עצתי תקום וכל חפצי אעשהו
קרא ממורח עיט מארץ מרחק איש
עצתו אף דברתי אף אבי אנה יצאתי
אף אעשהו

שמי ק

שמעו יאלי אבירי לב הרחוקים
מצדקח ו קרבותי צדקתי לא תרחק
ותשועתי לא תאחר ונתתי בציון
תשועה לישראל תפארתי

מז

מז

רדני ושבי על עפר בתולת בת צבל
שכיל ארץ איך נפסא בת כשרים כפי
לא תוסיפי יקראו לך רפה ועננה
קחי רחיים וטחני קמח בלי צמתך
חשמי שבל בלי שוק עברי נהרות
תגל ערותך גם תראה הרפתך נקם
אקח ולא אפגע אדם

נאלנו יהודה צבאות שמו קדוש
ישראל שבי דומסובאו בחשך
בת כשרים כפי לא תוסיפי יקראו לך
גברת ממלכות קצפתי על עמי
חללתי נחלתי ואתנם בידך לא
שמתי להם רחמים על זקן הכבדת
עלך מאד ותאמרי לעולם אהיה
גברת עד לא שמתי אלהי על לבך
לא זכרת אחריתי ועתה שמעני
זאת ערינה חישבת לבטח האמרה
בלבכה אני ואפסי עוד לא אשב
אלמנה ולא ארע שכול ותבאנה
לך שתי אלה רבע ביום אחד שכול
ואלמון בתמסם באו עליך ברב כשפיד
בעצמת חבקיך מאד ותבטחי

ברעתך אמרת אין ראני חכמתך
ודעתך היא שובבתך ותאמרי בלבך
אני ואפסי עוד וביא עליך רעה לא
תדעי שחרת ותפל עליך חודה לא
תוכלי כפררה ותבא עליך פתאום
שואה לא תדעיו עמדי נא בחבקיך
וברב כשפיד באשר יגעת מנעוריך
אולי תוכלי הועיל אולי תערוצי

נלאירת ברב עצתך ועמדי נא
וושיעך חכרו שמים החזים פכוככים
מודיעים לחדשים מאשר יבאו
עליך הנה היו בקש איש שרבתם
לא יצילו את נפשם מיד להכה איך
נחלת לחמס אור לשבת נגרו כן
היו לך אשר יגעת סחוריך מנעוריך
איש לעברו תעו אין מושיעך

טו

טו

שמעו זאת בית
יעקב הנקראים בשם ישראל ומפי
יהודה יצאו הנשבעים בשם יהודה
ובאלהי ישראל יזכרו לא באמת
ולא בצדקה כי מעיר הקדוש
נקראו ועל אלהי ישראל נסמכו
יהוה צבאות שמו
הראשנות מאז החדתי ומפי יצאו
ואשמיעם פתאום עשיתי ותבאנה
מדעתי כי קשרה אתה וניד ברולי
ערפך ומצחק נחושתי ואניד לך
מאז בטרם תבוא השמעתך כן
תאמר עצבי עשם ופסלו ונסכו צום
שמעתי הזה כלה ואתם הלא אתגידו

מז

השמעת יך הרשות מעתה ונצרות
 ולא ידעתם עתה נבראו ולא מאז
 ולפני יום ולא שמעתם פן תאמר
 הנה ידעתיו גם לא שמעת גם לא
 ידעת גם מאז לא פתחה אונך כי
 ידעתי בנור תבגוד ופסע מבטן
 קרא לך למען שמי אארץ אפי
 ותחלתי אהטם לך לבלתי הכריתך
 הנה צרפתיך ולא בכסף בחרתיך
 בכור עני למעני למעני אעשה כי
 אך יחל וכבודי לאחר לא אתן
 שמע אל יעקב וישראל
 מקרא אני הוא אני ראשון אף אני
 אחרון אף די יסרה ארץ וימיני
 טפחה שמים קרא אני אליהם יעמדו
 יחרו הקבצו כלכם ושמעו מי
 בהם הגיד ארת אלה יהודה אהבו
 יעשה חפצו בבבל וחרעו כשדים
 אני אני דברתי אף קראתי הבאתיו
 והצליח דרכו קרבו אלי שמעו
 זאת לא מראש בפתר דברתי מעת
 היותה שם אני ועתה אדני יהודה
 של חני ורחו
 כה אמר יהוה נאלך קדוש
 ישראל אני יהוה אל חזק מלמדך
 לחועיל מדריכך בדרך תלדו לוא
 הקשבת למצותי ויהי כנחר שלומך
 וצדקתך ככל הים ויהי כח
 צדק וצדק מעיד במעוהו לא
 יכרת ולא ישמד שמו מלנני

צאו מבבל ברתו מכשדים
 בקול רנה הגידו השמיעו זאת
 הוציאתו עד קצה הארץ אמרו נאל
 יהודה עבדו יעקב ולא צמיחו
 בחרבות הולכים מים מצור הויל
 למו ויבקע צור ויזבו מים אין שלום
 אמר יהוה לרשעים
 שמעו אים אלי והקשיבו לאמים
 מרחוק יהוה מבטן קרא שמעו אמי
 הזכיר שמי וישם פן תחרב חרה
 בצל ירו החביא וישיבני לתך נרור
 באשפתו הסתרני ויאמר לעבדו
 אתה ישראל אשר בך את ארתי
 ואני אמרתי לך יקו ינעתי לתהו והבל
 כתי כליתי אכן משפטו את יהודה
 ופעלתי את אלהי
 ועתה אמר יהוה יצרי מבטן
 לעבד לו לשב יעקב אל וישראל
 לא יאסף ואכבד בעיני יהוה ואלתי
 דהיה עין ויאמר נקל מה ותך
 לי עבד להקים את שבטי יעקב
 ונצרי ישראל לחשיבונת תיך לאור
 נום להיות ישועתי עד קטה
 הארץ
 כה אמר יהוה אל ישראל קדוש
 לבזה נפש למת עבדו לעבד
 משלים מלכים ראובני שרים
 וישתחו למען יהודה אשר נאמן
 קדש ישראל ויבחרך
 כה אמר יהוה בעת רצון עניתיך
 וביום

ט ט

ט ט

וכנפי P

כז

זביום ישועה עזרתך ואצרך ואתנך
 לברית עם להקים ארץ להנחיל
 נחלות שממות לאמר לאסורים
 צאו לאשר בחשך הגלו על דרכים
 ידעו ובכל שפיים מרעיתם לא
 ידענו ולא יצמאו ולא יבס שרב
 ושמש כי מרחמם ינהם ועל מבועי
 מיס ינהלם ושמתי כל הר לררך
 ומסלתי ירמתי הנה אלה מרחוק
 יבאו והנה אלה מצפון ומים ואלה
 מארץ סביב רב שמים וגילי
 ארץ יפצחו הרים רנה כי נתם יהוה
 עמו ועניו ירחם

זכמו
P

ותאמר ציון עזבני יהוה
 ואלני שכחתי התשפח אשרה
 עולה מרחם בן בטנה גם אלה
 תשכחנה ואנכי לא אשכחך
 חן על כפים תקתיך חומתיך נגרי
 תמיד מהרו בניך מחרסוך
 ומחריבך ממך יצאו שאי סביב
 עיניך וראי כלם נקצו באו לך
 חי אני נאם יהוה כי כלם כעתי
 רגל בשיו ותקשרים כבלה כי
 הרבתי ושממתיך וארץ חרסתיך כי
 עתה תצומו וישב וחקו מכל עך
 עזה ואמה באזני בני שפליך
 צר לי חקום בשבילי ואשבה
 ואמרת ברבך מי יגבר לי את אלה
 ואני שכולה וגלמודה גלדי וסורה
 ואלה מי גדלתי אני נשאתי לברי

אלה איהם הם כה אמר אדני
 יהוה הנה אשנא אל זבים די ואל
 עמים ארים נפי והביאו בניך בחצן
 ובנתך על בתיך תנשאננה
 והיו מלכים אמנך ושרותיהם
 מיניקותיך אפים ארץ ישתחו לך
 ועפר הגלוי ילחכו וידעת כי אני
 יהוה אשר לא יבשו קיני

היקח מנבור מלקוח ואם שבי צדיק
 ימלטו כי כה אמר יהוה גם שבי
 נבור יקח ומלקוח עריץ ימלט ואת
 יריבך אנכי אריב ואת בניך אנכי
 אושיעו והאכלתי את מונך את
 כס

בשרם וכעסים דמם ושכרו וידעו
 כל בשר כי אני יהוה מושעך
 וגאלך אביר יעקב
 כה אמר יהוה איזה ספר בריתות
 אמכם אשר שלחתי או מי מנושי
 אשר מכרתי אתכם ליהו בעונתיכם
 גמרתם ובפשעתיכם שלחתי
 אמכם מדוע בארתי ואין איש
 קראתי ואין ענת הקצור קצרה ידי
 מפרות ואם אין גי כח להצילתי
 בנעתי אחריכם אישים נהרות
 אשדנתם מאן מיס
 ותמת בצמא אלפי שמים קדרות
 ושק אישים כסיתם אדני יהוה נתן
 ללילי למומים לדעת לעזרת
 ארתי קנה דבר עיר נבסו בכקר
 ועיר לי און לשבע כלמורים

אדני יהודה פתח לי און ואנכי לא
מריתי אחור לא נסותיו גו נתתי
למכים ולחיו למרמים פני לא
הסתרתי מפלמות ורקו ואדני
יהודה יעזר לי על כן לא נבלמתי
על כן שמתי פני בחלמיש ואדע כי
לא אכוש קרוב מצדיקי מי יריב
אתי נעמדה יחד מי בעל משפטי
גש אלי הן אדני יהודה יעזר לי מי
הוא ישועני הן פלם ככנר יבלו
עש יאכלם

מי בכס ורא יהוה שמע בקול עבדו
אשר חלך חשכים ואין נורה לו
יבטח בשם יהוה וישען באלהיו

הן כלכם קדחי אש מאורי זיקורת
לכו באור אשכם וביזקות בערתם
מידי היתרה זאת לכם למעצבה

תשכבו ^{בש} שמעו אלי
רדפי צדק מנכשו יהוה הביטו אל
צור חצבתם ואל מקבת בור נקרתם
הביטו אל אברהם אביכם ואל

שרה תחול לכם כי אחד קראתו
ואכרכה וארבהו כי נחם יהוה
ציון נחם כל חרבתיה וישם מדברה

בעדן וערבתה כן יהודה ששון
ושמחה ימצא בה תודרה וקול
זמרה הקשיבו אלי עמי

ולאומי אלי האזינו כי תורה מאתי
תצא ומשפטי לאור עמים ארבע

קרוב צדקי יצא ישעי ורעי עמים

ישפטו אלי אים יקו ואל ורעי
ייחלון שאו לשמים עיניכם והביטו
אל הארץ מתחת כושמים כעשן
נמלחו והארץ ככנר תבלה וישבית
כמו כן ימותו וישועתי לעולם
תהיה וצדקתי לא תחת

שמעו אלי ורעי צדק עם תורת
בלבכם אל תיראו חרפת אנוש
ומנפתם אל תחתו כי ככנר יאכלם

עש וכזמר יאכלם סס וצדקתי
לעולם תהיה וישועתי לדור דורים
עורי עורי לביטו ורוע

יהוה עורי כימי קדם דורות עולמים
הלא ארת היא המחצבת רהב
מחוללת תנין הלא אתה היא

המחרבת ים מי תהום רבה השמה
מעמקי ים דרך לעבר נאולים
ופדוי יהוה ישוכן ובאו ציון ברנה

ושמחת עולם על ראשם ששון
ושמחה ישגו נסו יגו ואנחה
אנכי אנכי הוא מטחמכם

מיאת ותירא מאנוש ימות ומכך
אדם חציר יתן ותשפח יהוה עשך
נוטה שמים ויסר ארץ ותפקד תמיד

כל היום מפני חמת המציק באשר
כונן להשחית ואיה חמת המציק
מהר צעה להפתח ולא ימות לשחת

ולא יחסר לחמו ואנכי יהוה
אלהיך רגע הים ויהמו גליו יהוה
צבאות שמו ואשם דברי בפיך
ובצל

בא

עו

וּבְצֶלְיָדִיכְסִיתִיךָ לְנֹטַע שָׁמַיִם וְלִיסֹד אָרֶץ וְלֵאמֹר לְצִיּוֹן עֲמִי אֲתָה וְהַתְּעוֹרְרִי הַתְּעוֹרְרִי קוֹמִי יְרוּשָׁלַם אֲשֶׁר שְׁתִית מִיַּד יְהוָה אֵת בּוֹס חֲמַתּוֹ אֵת קַבְּעַת בּוֹס הַתְּרַעְלָה שְׁתִית מִצִּיּוֹת אֵיךְ מִנְהַל לֶחֶם מִפְּלֶגֶת בְּנִים יִלְדָה וְאֵין מִחֹזֶק בִּידָה מִפְּלֶגֶת בְּנִים גְּדֹלָה וְשִׁמְשִׁים הִנֵּה קְרֵאתִיךָ מִי יַעֲרֹךְ לְךָ הַיָּשׁוּר וְהַשֶּׁבֶר וְהָרַעֵב וְהַחֹרֵב מִי אֲנֹחֵמְךָ בְּנִיךְ עֲלֵפוֹ שִׁכְבוּ בְּרֹאשׁ כָּל חוֹצוֹת בְּתוֹמָא מְכַמֵּר הַמְּלֵאִים חֲמַת יְהוָה בְּעֶרְתֹּת אֱלֹהִיךָ לִכֵּן שָׁמְעִינָא וְזֹאת עֲנִיָּה וְשִׁכַרְתָּ וְלֹא מִיּוֹן כֹּה־אָמַר אֲדַנִּיךְ יְהוָה וְאַל תִּירָד יָרִיב עִמּוֹ הִנֵּה לִקְחַתִּי מִיַּד אֶרֶת בּוֹס הַתְּרַעְלָה אֶרֶת קַבְּעַת בּוֹס חֲמַתִּי לֹא תוֹסִיפִי לְשִׁתוֹתָה עוֹד וְשִׁמְתִיָּה בְיַד מוֹבֵד אֲשֶׁר־אָמְרוּ לְנַפְשֶׁךָ שְׁחִי וְנַעֲבֹרְךָ וְתִשְׁמִי כְּאַרְצֶךָ בּוֹד וְכַחֲוִץ לַעֲבָרִים עוֹרִי עוֹרִי לְבָשִׂי עוֹד צִיּוֹן לְבָשִׂי בְנֵי תַפְאֲרֶתְךָ יְרוּשָׁלַם עוֹד הִקְדֵּשׁ כִּי לֹא יוֹסִיף יְבֹא־כֶּךָ עוֹד עָרֹל וְטָמֵא הַתְּנַעֲרִי מֵעַפְרֵי קִמִּי שְׁבִי יְרוּשָׁלַם הַתְּפַתְּהוּ מוֹסְרֵי צוֹאֲרֶךְ שְׁבִיָּה בְּתִ צִיּוֹן כִּי כֹה אָמַר יְהוָה חֲנֹם נִמְכַרְתֶּם וְלֹא בְּכֶסֶף תִּבְאָלוּ כִּי כֹה אָמַר אֲדַנִּי יְהוָה מִצְרַיִם יָרַד עִמִּי בְּרֹאשִׁינָה לְגוֹר שָׁם וְאֲשׁוּר בְּאַפִּי עֲשָׂקוּ

וְעַתָּה מַח־לִי פֹה נֹאם יְהוָה כִּי לִקְחָה עִמִּי חֲנֹם מִשְׁלֹךְ יְהִי לִילוֹ נֹאם יְהוָה וְתִמִּיד כָּל־הַיּוֹם שְׁמִי מִנְאֲזָן לִכֵּן יִרַע עִמִּי שְׁמִי לִכֵּן בְּיוֹם הַהוֹאֵל כִּי אֲנִי הוּא הַמְּדַבֵּר הַנְּנִי מִה־נְאוֹו עַל־הַהָרִים רִגְלֵי מְבַשֵּׂר מִשְׁמִיעַ שְׁלוֹם מְבַשֵּׂר טוֹב מִשְׁמִיעַ יְשׁוּעָה אֲמַר לְצִיּוֹן מֶלֶךְ אֱלֹהִיךָ קוֹל צִפְיֹד נִשְׂאָה קוֹל יְחִוּוּ יִרְנְנוּ כִּי עִיּוֹן בְּעִיּוֹן יִרְאֶה בְּשׁוֹב יְהוָה צִיּוֹן בְּצַחֲוֹ רִנְנוּ יְחִוּוּ חֲרָבוֹת יְרוּשָׁלַם כִּי־נָחַם יְהוָה עַמּוֹ נֹאֵל יְרוּשָׁלַם חֲשַׁף יְהוָה אֵת זִרְעוֹ קָדְשׁוֹ לְעֵינֵי כָּל־הַגּוֹיִם וְרִאֲוֹ כָּל־אִפְסֵי אָרֶץ אֵת יְשׁוּעַת אֱלֹהֵינוּ סוֹרוּ סִרְוֵנוֹ צִיּוֹן מִשֵּׁם מִמֵּ־אֵל תִּנְעֹו צִיּוֹן מִתּוֹכָה הִבְרֹד נִשְׂאִי כָּל־יְהוָהוּ כִּי לֹא בַחֲפוּזִן תִּצְאוּ וּבִמְנוּסָה לֹא תִלְכוּן כִּי־הִלֵּךְ לַפְּנִיכֶם יְהוָה וּמֵאַסְפְּכֶם אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הִנֵּה יִשְׁבִּיר עֲבָדֵי יְרוּם וְנִשְׂאָ וְנִכְּחָ מֵאֲדוּ כַּאֲשֶׁר שָׁמְמוּ עֲלֶיךָ רַבִּים כֵּן מִשְׁחַרְתִּי נִמְאִישׁ מִרְאֵהוּ וְתִאֲרוּ מִכְּנֵי אֲדָם וּבְנֵי זֶה גּוֹיִם רַבִּים עֲלֵינוּ יִקְפְּצוּ מַלְכִים פִּיהֶם כִּי־אֲשֶׁר לֹא־סָפַר לָהֶם רְאוּ וְאֲשֶׁר לֹא שָׁמְעוּ הִתְבּוֹנְנוּ מִי הָאֲמִין לְשִׁמְעַתְנוּ וְזִרְעוֹ יְהוָה עַל־מִינְגַלְתָּהוּ וְעַל־כִּי־נִזְנַק לַפְּנֵינוּ וְכִשְׂרָשׁ מֵאַרְצֶךָ צִיָּה לֹא תֵאָר לּוֹ וְלֹא הִדְר וְנִרְאָהוּ וְלֹא־

וְהַחֹרֵב מִי אֲנֹחֵמְךָ בְּנִיךְ עֲלֵפוֹ שִׁכְבוּ בְּרֹאשׁ כָּל חוֹצוֹת בְּתוֹמָא מְכַמֵּר הַמְּלֵאִים חֲמַת יְהוָה בְּעֶרְתֹּת אֱלֹהִיךָ לִכֵּן שָׁמְעִינָא וְזֹאת עֲנִיָּה וְשִׁכַרְתָּ וְלֹא מִיּוֹן כֹּה־אָמַר אֲדַנִּיךְ יְהוָה וְאַל תִּירָד יָרִיב עִמּוֹ הִנֵּה לִקְחַתִּי מִיַּד אֶרֶת בּוֹס הַתְּרַעְלָה אֶרֶת קַבְּעַת בּוֹס חֲמַתִּי לֹא תוֹסִיפִי לְשִׁתוֹתָה עוֹד וְשִׁמְתִיָּה בְיַד מוֹבֵד אֲשֶׁר־אָמְרוּ לְנַפְשֶׁךָ שְׁחִי וְנַעֲבֹרְךָ וְתִשְׁמִי כְּאַרְצֶךָ בּוֹד וְכַחֲוִץ לַעֲבָרִים עוֹרִי עוֹרִי לְבָשִׂי עוֹד צִיּוֹן לְבָשִׂי בְנֵי תַפְאֲרֶתְךָ יְרוּשָׁלַם עוֹד הִקְדֵּשׁ כִּי לֹא יוֹסִיף יְבֹא־כֶּךָ עוֹד עָרֹל וְטָמֵא הַתְּנַעֲרִי מֵעַפְרֵי קִמִּי שְׁבִי יְרוּשָׁלַם הַתְּפַתְּהוּ מוֹסְרֵי צוֹאֲרֶךְ שְׁבִיָּה בְּתִ צִיּוֹן כִּי כֹה אָמַר יְהוָה חֲנֹם נִמְכַרְתֶּם וְלֹא בְּכֶסֶף תִּבְאָלוּ כִּי כֹה אָמַר אֲדַנִּי יְהוָה מִצְרַיִם יָרַד עִמִּי בְּרֹאשִׁינָה לְגוֹר שָׁם וְאֲשׁוּר בְּאַפִּי עֲשָׂקוּ

ב

סממתי

ב

הוא קרי
ולא כתי

מראה ונחמדה : נכה וחדל
 אישים איש מכאבות וידוע הלי
 וכמסתר פנים מפני נבזה ולא
 חשבנהו : אכן חלינו הוא נשא
 ומכאבנו סבלם ואנחנו חשבנהו
 ננוע מכה אלהים ומענה : והוא
 מחולל מפשענו מדכא מעונותינו
 מוסר שלומינו עליו ובחרתו נרפא
 לנו : כלנו כצאן תעינו איש לדרך
 פנינו ויהוה הפגיע בו את עון כלנו :
 נכש והוא נענה ולא יפתח פיו
 בשם לטובה ויבל וכרחל לפני נזויה
 נאלמה ולא יפתח פיו : מעצר
 וממשפט לקח ואת דורו מי ישוחח
 כי נבזר מארץ חיים מפשע עמי
 ננע למו : ויתן את דשעים קברו
 וארת עשיר במרתיו על לא חמס
 עשה ולא מרמה בפיו : ויהוה חפץ
 דכאו החלי אם תשים אשם נפשו
 יראה דע יאריך ימים וחפץ יהוה
 בידו יצלו : מעמל נפשו יראה
 ישבע ברעונו גדויק צדיק עבדי
 לרבים ועונתם הוא יסבל : לכן
 אחלק לו ברכ סואת עצומים יחלק
 שלל תחת אשר הערה למות נפשו
 ואת פשעים נמנה והוא חטא רבים
 נשא ולפשעים יפגיע :
 רני עקרה לא ילדה פצה
 רנה וצהלי לא חלה מירבים בני
 שוממה מבני בעולה אמר יהוה :

26
נד

הרתיבי מקום אהלך וירועות
 משכנותיך וטו אל תחשבי הארכי
 מיתריך ויתדתיך חזקי : כי ימין
 ושמאל תפרצי ורעד גוים יירש
 וערים נשמות ישיבו : אל תירא
 כי לא תבושי ואל תבלמי כי לא
 תחפירי כי בשרת עלומיך תשכחי
 וחרפת אל מנותיך לא תזכיר עוד :
 כי בעלוד עשיר יהוה צבאות
 שמו וגאל קדוש ישראל אלהי
 כל הארץ יקרא : כי כאשר עזובה
 ועצובת רוח קראך יהוה ואשרת
 נעורים כי תמאס אמר אלהיך :
 ברנע קטן עובתיך וברחמים גדולים
 אקבצך : בשצף קצף הסתרתי פני
 רבע ממך ובחסד עולם רחמתיך
 אמר נאלך יהוה :
 מי נח זאת לי אשר נשבעתי מעבר
 מינח עוד על תהרץ כן נשבעתי
 מקצף עליך ומנער בך : כי תהרס
 ימושו ותנבעות תמיש נירה וחסדי
 מאתך לא ימוש וברית שלומי לא
 תמוט אמר מרחמך יהוה :
 עניה סערה לא נחמה הנרה
 אנכי מרביץ בפור אבניך ויסרתך
 בספירים : ושמתי ברכו שמשתיך
 ושעריך לאבני אקרה וכל נבולך
 לאבני חפץ : וכל בניך למודי
 יהוה ורב שלום בנגד : בצדקת
 תכונני רחמי מושק כיל לא תיראי
 ומסתח

6

וזממתה הצי לא תקרב אליך הן
 בור יגור אפס מאותי מידך אתך
 עליך יפול הן אנכי בראתי חרש
 נפח באש פתח ופוציא כל למעשהו
 ואנכי בראתי משחית לחבלו כל
 פלי יוצר עליך לא יצלה וכל לשון
 תקים אתך למשפט תרשיעו זאת
 נחלת עבדי יהוה וצדקתם מאתי
 נאם יהוה הוי כל צמא
 לכו למים ואשר אין לו כסף לכו
 שברו ואכלו ולכו שברו בלוא כסף
 ובלוא סחורין וחלב ולמה תשקלו
 כסף בלוא להם וביעמם בלוא
 לשבעה שמעו שמוע אלי ואכלו
 טוב ותתענג ברושן נפשכם הטו
 אזנכם ולכו אלי שמעו ותחי נפשכם
 זאכרתה לכם ברית עולם חסדי
 דוד הנאמנים הן עד לאומים נתתיו
 ציד ומצוה לאמים הן גוי לא
 תדע תקריא וגוי לא ידעך אליך
 צרצרו למען יהודה אליה ולקדוש
 ישראל כי פארך **סב לזכ**
 דרשו יהוה בהמצאו קראהו בהיתו
 קרוב יעזב רשע דרכו ואיש און
 מחשבתי וישב אל יהוה וירחמנו
 זאל אלהינו כי רבה לסלוחו
 צילא מחשבתי מחשבתיכם זלא
 דרכים דרכי נאם יהוה כי נבהו
 שמים מארץ ונבהו דרכי מדרכים
 ומחשבתי מחשבתיכם כי

מכס פ

נה

כאשר ירד הגשם והשלגמן חשמים
 ושמה לא ישוב כי אם הרוח אח
 הארץ והולידה והצמיחה ונתן זרע
 לצדעולם לאכלו כן יהיה דברי
 אשר יצא מפי לה ישוב אלי
 ריקם כי אם עשה את אשר
 חפצתי והצליח אשר שלחתי
 כי בשמחה תצאו ובשלום תובלון
 החרים והגבעות יפצחו לפניכם
 רנה וכל עצי השרה ימתאו כף
 תחת הנעצוץ יעלה ברוש תחת
 הסרפר יעלה הרם ותיח ליהודה
 לשם לאות עולם לא יברת

זכ פ

נו כה אמר יהוה שמח
 משפט ועשו צדקה כי קרובה
 ישועת לבוא וצדקתי להגלות
 אשרי אנוש עשה זאת וכן אדם
 יחזיק בה שמר שבת מחללו ושמר
 ידו מעשות כל רע
 ואל יאמר בן הנכר הגלות
 אל יהודה לאמר הברל וברילמי
 יהודה מעל עמו ואל יאמר הסרים
 הן אני עין ובש
 כי כה אמר יהודה לסריסים אשר
 ישמרו את שבתותי ובחרו באשר
 חפצתי ומחזיקים בבריתי ונתתי
 להם בביתי ובחמותי ד ושם טוב
 מבנים ומבנות שם עולם אמן לו
 אשר לא יברת
 הנכר הגלויים על יהודה לשרתו

ולאהבה את שם יהוה להיורת לו
לעבדים כל שמר שבת מחללו
ומחזיקים בבריתו והביאותם אל
הר קדשו ושפחתים בכירת תפילתי
עולתיס וזבחיס לרצון על מזבחי
כי ביתי בירת תפלה יקרא לכל
העמים ונאם אדני יהוה מקבץ נדחתי
ישראל עוד אקבץ עליו לנקבציו

כל חיתו שדי אתיו לאכל כל חיתו
ביערו צפו עורים

בלם לא ידעו בלם כלבים אלמים
לא יוכלו לנכח הזים שכבים אהבי
לנוס והפלבים עזי נפש לא ידעו
שבעה והמה רעים לא ידעו הבין
בלם לררכם פנו איש לבצעו
מקצחו אתיו אקחהו ונסכאה
שכר והיה כזה יום מחר גדול יתר
מאד הצדיק אכר ואין איש

שם על לב ואנשי חסד נאספים
באין מבין כי מפני הרעה נאסף
הצדיק יבוא שלום ינוחו על
משכבותם הלך נכחו

ואתם קרבו הנה בני עננה ורע
מנאף ותזנה על מיתת עננו על
מי תרחיבו פה תאריכו לשון הלא
אתם ילדי פשע ורע שקר

הנחמים באלים תחת כל עץ רענן
שחטי הילרים בנחלים תחת סעפי
הסלעים בחלקי נחל חלקד הם
הם גורלך גם להם שפכת נסך

העלית מנחה העל אלה אנחם
על הר נבזה ונשא שמת משכבך
גם שם עליית לנכח זבח ואחר
חדלת והמוזרה שמת זכרונך כי
מארי גלית ורחעלי הרחבת
משכבך ותכרת לך מהם אהבת
משכבם יד חזית ותשרי

למלך בשמן ותרבי רקחוד ותש לחי
ציריך עד מרחוק ותשפילי עד

שאול ברב דרכך ינעת לא אמרת
נאש חרת ידך מצאת על כן לא

חלית ואת מי דאנת ותיראי כי
תכזביאות לא זכרת לא שמת

על לבך הלא אני משה ומעולם
ואותי לא תיראי אני אגיד צדקתך

ואת מעשיך ולא יועילוך בזעקך
יצילך קנצוך ואת כלם ישא רוח

יקח הבל והחוסה בו ינחל ארץ
ויירש הר קדשי ואמר סלו

סלו בני דרך תרימו מכשול מדרג
עמי כי כה אמר רם ונשא

שכנעך וקדוש שמו מרום וקדוש
אשכנן ואת דכאושפל רוח לחיות

רוח שפלים ולחיות לב נדכאים
כי לא לעולם אריב ולא לנצח

אקצוף כי רוח מלפני יעטוף ונשמות
אני עשיתי בעון בצעו קצפתי

ואכחו דחסר ואקצף וילך שובב
ברך לבו דרכיו ראיתי וארפאהו

ואנחהו ואשלם נחמים לו ול אביו
בורא

Handwritten marginal notes in Hebrew script, including the word 'קצף' and other characters.

כי
פ

בזרא נזב שפתים שלום שלום
לרחוק ולקרוב אמר יהוה ורפאתיו
והרשעים כים נגרש כי השקט לא
יוכל ויגרשו מימיו רפשו ומיט
אין שלום אמר אלהי לרשעים

גח

קרא בגרון אל תחשך
בשופר הרם קולך והגד לעמי פשעם
ולבית יעקב חטאתם ואתי
יום יום ירשו ודעת דרכי יחפצו
כגו אשר צדקה עשה ומשפט
אלהיו לא עזב וישל לוני משפטי
צדק קרבת אלהים יחפצו למה
צמנו ולא ראית עינינו נפשנו ולא
תדע הן ביום צמכם תמצאו חפץ
וכל עצביכם תנששו הן לריב
ומצה תצומו ולהכות באנרופ רשע
לא תצומו כיום להשמיע בפרום
קולכם הכזה יהיה צום אבחרהו
יום ענות אדם נפשו הלכה כאנמן
ראשו ושק ואפר יציע הלזה תקרא
צום ויום רצון ליהוה הלא זה
צום אבחרהו פתח חרצבורת רשע
התר אנדות מוטה ושלח רצוצים
חפשים וכל מוטה תנתקו הלא
פרס לרעב לחם ועניים מרודים
תביא בית כי תראה ערם וכסיתו
ומבשרך לא תתעלם אז יבקע
כשחר אורך וארכתך מהרה תצמח
ותלך לפניך צדקך כבוד יהוה
יאסף אז תקרא ויהנות יענה

מש

תשוע ויאמר הנני אם תסיר מתוכך
מוטה שלח אצבע ודבר און
ותפק לרעב נפשך ונפש נענה
תשפיע ורח בחשך אורך ואפלתך
בצהרים ונחך יהוה תמיד והשפיע
בצחצחות נפשך ועצמתך יחליץ
והיית כגן רוח וכמוצא מים אשר
לא יכזבו מימיו וכגן מפרך
חרבות עולם מוסדי רוח ודוד
תקומם וקרא לך נדר פרץ משובב
נתיבות לשבת אם תשיב משבת
רנלך עשורת חפצך ביום קדשי
וקראת לשבת ענו לקרוש יהוה
מכבד וכבדו מעשורת דרכך
ממצוא חפצך ודבר דבר אז
תתענג על יהוה והרכבתך על
במות ארץ והאכלתך נחלת יעקב
אכוב כי פי יהוה דבר

נט

הן לא קצרה יר יהוה מהושיע
ולא כברה אזנו משמוע כי אם
ענותיכם היום מבדלים בינכם לבין
אלהיכם וחטאותיכם הסתירו פנים
מכם משמוע כי כפיכם נגאלו
בדם ואצבעותיכם בעון שפתותיכם
דבר שקר לשונכם עולה תהנה
אין קרא בצדק ואין נשפט באמונה
בטוח על תהו ודבר שוא הרו עמל
והוליד און ביצי צפעוני בקע
וקוריעכיש יארנו האכל מביציהם
ימות והזורה תבקע אפעה

קוריהם לא יהיו לבנדר ולא יתבסו
 במעשיהם מעשיהם מעשיהם
 ופעל חמם בכפיהם: דגליהם
 לדע ירצו וימרהרו לשפך דם נקי
 מחשבותיהם מחשבות און שדושבר
 במסלותם: דרך שלום לא ירעו
 ואין משפט במעגלתם נתיבותיהם
 עקשו לחם כל דרך בה לא ירע
 שלום: על פזרחק משפט ממנו
 ולא תשיגנו צדקה נקיה לאור והנה
 חשך לנגהות באפלות נהלך:
 גנששה בעורים קיר וכאך עינים
 כנששה בשלנו בצדדים כנשף
 באשמנים ככתיסו נהמה כרבים
 בלנו וכינים הגה נהנה נקיה
 למשפט ואין לישועה רחקה ממנו
 כי רבו פשעינו נגדך וחטאותינו
 ענתה בנו כי פשעינו אתנו ועונותינו
 ירענום: פשע וכחש בידה
 ונסוגמ: חר אלהינו דבר עשק
 זסרה הרו והנו מלב דברי שקר:
 זחסנ אחר משפט וצדקה מרחוק
 תעמד כי כשלרה ברחוב אמרת
 ונכחה לא תוכל לבוא ותהי
 האמת נעדרת וסר מרע משתולל
 זרה יהודה ודע בעינו מי יאן
 משפט וירא כי אין איש וישתומם
 כי אין מפניע ויתושע לו זרעו
 וצדקתו היא סמכתה וילבש צדקה
 כשרון וכובע ישועה בראשו וילבש

בגדי נקם תלפשת ויעט כמעיל
 קנאה: כעל נמלות כעל שלום
 חמרה לצדו נמול לא יביו לאיים
 נמול שלום: ויראו מפערב את שם
 יהוה וממורח שמש את כבודו כי
 יכא כנהר צר רוח יהוה נססה בו:
 וכא לציון נואל ולשבי פשע ביעקב
 נאם יהוה: ואני זאת ברית אתם
 אמר יהוה רוחי אשר עליך ורברי
 אשר שמתי בפיך לא ימושו מפך
 ומפי זרעך ומפי זרע זרעך אמר יהוה
 מעתה ועד עולם:
 קומי אורי פי בא אורך וכבוד יהוה
 עליך זרח: כי הנהח חשך יכסה
 ארץ ועדפל לאמים ועליך יזרח
 יהוה וכבודו עליך יראה: והלכו
 גוים לאורך ומלכים לנגה זרחך:
 שא סביב עיניך וראי כלם נקצו
 באו לך בניך מרחוק יבאו ובנתך
 על צד תאמנת: אז תרא ונהרת
 ופחד ורחב לכבד כי יחפך עליך
 המוים חל גוים יבאו לך:
 שפעת נמלים תבסך בכרי מרין
 ועיפה כלם משכא יבאו חב ולכונה
 ישאו ותהלות יהוה יבשרו:
 כל צאן קרד יקבצו לך אילו נביות
 ישראל ונד עלו על דצון מזבחי
 ובירת תפארת יאפארו: מי
 אלה כעב תעופינה וכיונים אל
 ארבותיהם: כי לי אים יקח

ואניזת תרשש בראשנה להביא
 בנגד מרחוק כספים וזהבם אתם
 לשם יהוה אלהיך ולקדוש ישראל
 בני פארך: ובנו בני נכר חמותיך
 ומלכיהם ישתונד בני בקצפי הביתך
 וברצוני רחמתיך: ופתחו שעריך
 תמיד יומם ולילה לא יסגרו להביא
 אליך חיל גוים ומלכיהם נהוגים:
 כי הנו והממלכה אשר לא יעברוך
 יאברו והגוים חרב יחרבו: כבוד
 הלכנו אליך יבא ברוש תהרר
 ותאשור יהיו לפאר מקום מקדשי
 ומקום רגלי אכבד: והלכו אליך
 שחוח בני מעניך ורשתתחו על-
 בפות רגליך כל מנאיך וקראו לך
 עיר יהודה ציון קדוש ישראל:
 תחת היותך עזובה ושנואה ואין
 עובר ושמתיד לגאון עולם משוש
 דוד ודורו: וינקת חלב גוים ושד
 מלכים תינקו וידעת כי אני יהוה
 מושיעך ובאלך אביר ועקב:
 תחת הנחשת אביא זהב ותחת
 הברזל אביא כסף ותחת העצים
 נחשת ותחת האבנים ברזל ושמת
 פקדתך שלום ונגשך צדקה:
 לא ישמע עוד חמס בארצך שר
 ושבר בגבולך וקראת ישועה
 חמותיך ושעריך תהלה: לא יהיה
 לך עוד השמש לאור יומם ולגנה
 תירח לא יאיר לך ותחל לך יהוה:

לאור עולם ואלהיך לתפארתך:
 לא יבוא עוד שמשך וירחך לא
 יאסף בי יתוה יהיה לך לאור עולם
 ושלמו ימי אבדך: ועמד כלם
 צדיקים לעולם ירשו ארץ נצור
 מטעו מעשה ידי להתפאר:
 הקטן יהיה לאלף והצעיר לגוי
 עצום אני יהוה בעתה אחישנה:
 רות אדני יהודה עלי
 יען משח יהודה אתי לבשר ענוים
 שלהני לחבש ולנשברי לב לקרא
 לשבויים דרור ולאסורים פקח
 קוח: לקרא שנת רצון ליהוה
 ויום נקם לאלהינו לנחם כל-
 אבלים: לשום לאבלי ציון לתת
 להם פאר תחת אפר שמן ששון
 תחת אבל מעטה תהלה תחת רוח
 כחה וקרא להם אילי הצדק מטע
 יהוה להתפאר: ובנו חרבות
 עולם שממורת ראשנים יקוממו
 וחדשו ערי חרב שממות דוד ודורו:
 ועמדו זרים ורעו צאנכם ובני
 נכר אכריכם וכל מיכם: ואתם
 כהני יהוה תקראו משרתי אלהינו
 ואמר לכם חיל גוים תאכלו
 ובכבודם תתמרדו: תחת בשתכם
 משנה וכלמדי ילנו חלקם לכן
 בארצם משנה ירשו שמחת עולם
 תהיה להם: כי אני יהוה אלהי
 משפט שגיא גול בעוליה ונתתי

מטע
 פ
 ס

פעתם באמת זכרית עולם אכרות
להם : ונודע פננים זרעם
וצאצאיהם בתוך העמים כל ראייהם
צפיהם כי הם זרע ברך יהוה :

שש אשויש ביהודה
תגל נפשי באלהי כי הלבישני בגדי
ישע מעול צדקה יעשני כחתן ובהן
פאר וככלה תעדרה כליה : פי
כארץ וצא צמחה וכננה זרועיה
ותצמיח בן אדני יהוה יצמיח צדקה
ותהלה נגד כל הנוס :

למען ציון לא אחשה והלמען ירושלם
לא אשקוט עד יצא כננה צדקה
וישועתה כל פיר ובער : וראו גוים
צדקד וכל מלכים כבודך וקרא לך
שם חדש אשר פי יהוה יקבנו :

והיית עטרת תפארת ביר יהודה
וצנוף מלוכה בכף אלהיך : לא
יאמר לך עוד עובדה ולא ארצך לא
יאמר עוד שממה כי לך יקרא חפצי
רבה ולא ארצך בעולה כי חפץ יהודה
כיך וארצך תבעל : פי יבעל בחור
בתולה יבעלך בנגד ומשויש התן
על כל היש ש עליך אלהיך :

על חמור יך ירושלם הפקדתי
שמרים כל היום וכל הילה תמיד
לא יחשו המזכירים את יהודה אל
דמי לכם : ואל תתנו דמיו לעד
יכונו ועד ישום את ירושלם תהלה
בארץ : נשבע יהוה בימינו ובזרוע

ס ב

עזו אם אתן ארץ דנגד עוד מאכל
לא יביד ואם ישתו בני נכר תירושך
אשר יעת בו : פי מאספיו יאכלהו
והללו את יהודה ומקבציו ושתהו
בחצרות קרשי :

עברו עבחו בשערים פנו דרך העם
סלו סלו המסלת סקלו מאבן הרימו
נס על העמים : הנה יהוה
השמיע אל קצת הארץ אמרו לבת
ציון הנה ישעך בא הנה שכרו אתו
ופעלתו לפניו : וקרא להם עם
הקדש גאולי יהודה ולך יקרא
דרושה עיר לא נעזבה :

מיה באמאדום חמוץ בנדים
מבצרת זה הדור בלבושו צעה ברב
כחו אני מדבר בצדקה רב להושיע
מדוע אדם ללבושך ובגדיך בדרך
בנת : פורה דרכתי לברי ומעמים
אין איש אתי וואדרכם באפיו וארמסם
בחמתי וזי נצחם על בגדי וכל
מלבושי אנאלתי : כי יום נקם בלבי

ושנת גאולי פאה : ואביט ואין
עזר ואשתומם ואין סומד ותושע לי
זרועי וחמתי היא סמכתני : ואכוס
עמים באפיו ואשפרם בחמתי ואוריד
לארץ נצחם :

חסדי יהודה אזכיר תהלות יהודה
בעל כל אשר גמלנו יהודה ורב
טוב לבירת ישראל אשר גמלם
ברחמי וכלב חסדיו : ויאמר

ס ב

אך עמי חמות בנים לא ישקרו ויהי
 להם למושיעו בכל צרתם לא
 צר ומלא אך פניו חושיעם באהבתו
 ובחמלתו ויהי נאלם וינטלם
 וינשאם בלימועולם והמה מרו
 ועצבו את רוח קדשו ויחפך להם
 לאויב הוא נלחם בסו ויזכר ימי
 עולם משה עמו איה המעלם מים
 את רעי צאנו איה השם בקרבן את
 רוח קדשו מוליד לימין משה
 ורוע תפארתו בוקע מים מפניהם
 לעשות לו שם עולם מולידם
 בתהמות כסום במדבר לא ישליו
 כבהמה בכקעה תרד רוח יהודה
 תניחנו בן נהגת עמך לעשות לה
 שם תפארתו הבט משמים וראה
 מובל קדשך ותפארתך איה קנאך
 ונבולתך המון מעור ורחמיך אלי
 החתפקו כי אתה אבינו כי
 אברהם לא ידענו וישראל לא
 יכירנו ואתה יהוה אבינו נאלנו
 מעולם שמך למה תתענו יהוה
 מדרכיך תקשים לבנו מיראתך
 שוב למען עבדיך שבטי נחלתך
 למצער ידשו עם קדשך צרינו
 בוססו מקדשך היינו מעולם לא
 משלת בס לא נקרא שמך עליהם
 לזה קרערת שמים ירדת מפניך
 הרים נולו
 כקדח אש המסים מים תבעה אש

10

70

להודיע שמך לצדיק מפניך ננים
 ורבו בעשותך נוראות לא
 נקה ירדת מפניך הרים נולו
 ומעולם לא שמעו לא האזינו עין
 לא ראתה אלהים וולתך יעשה
 למחכה לו פגעת את שש ועשה
 צדק בדרכיך וזכרוך הן אתה
 קצפת ונחמא בהם עולם ונושעו

וזהו כשמא כלנו וכבנר עדים כל
 צדקתינו ונבל בעלר כלנו ועוננו
 כרח ישאנו ואין קורא בשמך
 מתעורר לתחזיק בך כי הסתרת
 פניך ממנו ותמוננו מיד עוננו ועתה
 יהודה אבינו אתה אנחנו החמר
 ואתה יצרנו ומעשה ירך כלנו
 אל תקצף והוה עד מאד ואל לעד
 תזכר עון הן הבט נא עמך כלנו
 עדי קדשך היו מדבר ציון מדבר
 חיתה ירושלם שממח בית קדשנו
 ותפארתנו אשר רחל לוד אבותינו
 הורה לטרפת אש וכל מחמדנו
 חיה לחרבה העל אלה תתאפק
 יהוה תחשה ותעננו עד מאד

סה

נדרשתי ללח שאלו
 נמצאתי ללא בקשני אמרת הנני
 הנני אל נזילא קרא בשמי פרשתי
 ידי כל היום אל עם סודר ההלכים
 הדרך לא טוב אחר מחשבתים
 העם המכעיסים אתי על פני תמיד
 זכחים בגנות ומקטרים על

הלבנים הישנים בקברים
 ובנצורים ילעו האכלים בשר החוד
 ופרק פגלים בלהם האמרים קרב
 אליך אל תגש ביבי קרשתיך אלה
 עשן באי אש קרת כל היום הנה
 בתוכך לפני לא אחשה כי אם
 שלמתי ושלמתי על חיקם
 עונותיכם ועונות אבותיכם יחזו
 אמר יהוה אשר קטרו על ההרים
 ועל הנבעות חרפוני ומדתי פעלתם
 ראשנה על חיקם
 כח אמר יהוה באשר
 ימצא המירוש באשכול ואמר אל
 תשחיתוהו ברכה זו בן אעשרה
 למען עבדי לבלתי השחית הכל
 והוצאתי מעקב הרע ומיהודה יורש
 הרי ורשויה בחדי ועבדי ישכנו
 שמה ותהי השרון לגוה צאן
 ועמק עבדו לרביץ בקר לעמי אשר
 הרשוני ואתם עזבי יהוה השכחים
 את הר קדשי הערכים לנד שלחן
 והממלאים למני מסקד ומנית
 אתכם לחרב וכלכם לטבח תכרעו
 עין קראתי ולא עניתם דברתי ולא
 שמעתם ומעשי הרע בעיני ובאשר
 לא חפצתי בחרתם
 לכן כזה אמר יהוה
 הנה עבדי יאכלו ואתם תרעבו הנה
 עבדי ישתו ואתם תצמאו הנה
 עבדי ישמחו ואתם תבשו הנה

ס

16

ח

עבדי ירנו משוב לב ואתם תצעקו
 מכאב לב ומשבר רוח תלילו
 והנהתם שמכם לשבועה לבחורי
 והמיתך אדני יהוה ולעבדי יקרא
 שם אחרו אשר המתכרד בארץ
 יתכרד באלתי אכן הנשבע בארץ
 ישבע באלהי אמן כי נשכחו הצרות
 הראשונות וכן נסתרו בעיני
 כי הנני בורא שמים חדשים וארץ
 חדשה ולא תזכרנה הראשונות ולא
 תעלינה על לב כי אם שישו וגילו
 עדי עד אשר אני ברא כי הנני בורא
 את ירושלם גילה ועמה משוש
 ונלתי בירושלם יששתי בעמי ולא
 ישמע בה עוד קול בכי וקול זעקה
 לא זהיה משם עוד עול ימים וכן
 אשר לא ימלא את ימיו הנער
 בן מאה שנה ימות והחוטא בן
 מאה שנה יקלל וזבנו בתים וישבו
 ונטעו כרמים ואכלו פרים לא יבנו
 ואחר זשב לא ישעו ואחר יאכל פי
 כימי העץ ימי עמי ומעטה דיהם
 יבלו כחרי לא יגעו לחק ולא
 ילדו לבהלה כי רוע ברוכי יהוה
 דמה וצאצאיהם אתם והיה
 טרם יקראו אני אענה עוד הם
 מרברים ואני אשמעו זאב זמרה
 ירעו כאחד ואריות כבקר יאכל תבן
 ונהש עפר לחמו לא ירעו ולא
 ישחיתו בכל הר קדשי אמר יהוה

טו

כס

ס

כֹּה אָמַר יְהוָה הַשָּׁמַיִם כִּסְאִי
וְהָאָרֶץ הַדָּם רִגְלֵי אֵיזֶה בֵּיתִי אֲשֶׁר
תִּבְנוּ לִי וְאֵיזֶה מְקוֹם מִנוּחַתִּי
וְאֵת כָּל־אֱלֹהֵי יָדַי עֲשֵׂתָהּ וְהָיוּ כָל־
אֱלֹהֵי נֶאֱסִי יְהוָה וְאֵלֹהֵי אֲבֹתַי אֵל־
עֵינִי וְנִכְחַת רוּחַ וְחָרָד עַל דְּבָרָיו
שׁוֹחֵט הַשּׁוֹר מִכַּת אִישׁ זֹבַח הַשֶּׁה
עֹרֵף כָּל־כַּעֲלֵה מִנְחַת הַדָּם חֲזוּר
מוֹכִיר לִבָּהּ מִבְּרַךְ אִין נֶס־הַמִּזְח
בָּחַר בְּדַרְכֵיהֶם וּבִשְׁקֻצֵיהֶם נִפְשָׁם
חִפְצָהּ נֶס אֲנִי אֲבַחֵר כִּתְעוּלֵיהֶם
וּמִגִּוְרָתָם אֲבִיא לָהֶם יַעַן קָרָאתִי
וְאִין עֲוֹנֵהוּ דְבַרְתִּי וְלֹא שָׁמְעוּ וַעֲשׂוּ
חָרַע בְּעֵינֵי וּבְאֲשֶׁר לִי חִפְצָתִי
בָּחַרוּ שָׁמְעוּ דְבַר־
יְהוָה הַחֲרָדִים אֶל דְּבָרוֹ אָמְרוּ
אֲחֵיכֶם שְׂנֵאִיכֶם מִנְדַכְּם לִמְעַן שְׁמִי
יִכְבַּד יְהוָה וּנְרָאָה בְּשִׂמְחַתְכֶם וְהֵם
יִבְשׁוּ קוֹל שְׂאוֹן מְעִיר קוֹל מִתִּכְּלֵל
קוֹל יְהוָה מִשְׁלֵם נִמּוֹל לֵאמֹר
בְּטָרִם תַּחֲוִל יִלְרַח בְּטָרִם יִבּוֹא חֶבֶל
לָהּ וְהַמְלִטָה זָכַר מִי שָׁמַע כְּזֹאת
מִי רָאָה כְּאֵלֶּה הַיּוֹחַל אֶרֶץ בְּיָוִם
אַחַד אִם יוֹלֵד נְזִיפֵעַם אַחַת בְּיַחַד
נֶס יִלְרַח צִיּוֹן אֶת־בְּנֵיהֶּ הָאֲנִי
אֲשַׁבֵּר וְלֹא אוֹלִיד יֵאמֹר יְהוָה אִם־
אֲנִי הַמוֹלִיד וְעֲצַרְתִּי אֲמַר אֱלֹהִים
שָׁמַח אֶת יְרוּשָׁלַם וְיִלְדוּ בָּהּ כָּל־
אֲחֵיכֶה שִׂישׁוּ אֶתְהֵּ מִשׁוֹשׁ כָּל־

חֶבֶת אֲבָלִים עֲלֶיהָ לִמְעוֹתֵינִי
וּשְׂכַעְתֶּם מִשָּׁד תִּנְחַמֶּיהָ לִמְעַן תִּמְצֹו
וְהַתְעַנַּנְתֶּם מִזֹּו כְּבוֹדָהּ
כִּי כֹה יֵאמֹר יְהוָה הַנְּנִי
נֹטָה אֵלַי כְּנֹדֵר שְׁלוֹם וּכְנַחֵל
שׁוֹמֵף כְּכֹד נְזִיִם וּנְקַתֶּם עַל צַד־
רַתְנֵשׂאוֹ וְעַל בְּרָפִים תִּשְׁעֲשַׁעוּ
כְּאִישׁ אֲשֶׁר אִמּוֹ תִּנְחַמְנוּ כִּן אֲנִי
אֲנַחֲמֶכֶם וּבִירוּשָׁלַם תִּנְחַמּוּ
וְרֵאִיתֶם וּשְׂשֵׁ לְבַבְכֶם וְעֲצַמוֹתֵיכֶם
כְּרֵשָׁא תִפְרַחְנָה וְנוֹדַעְהֵי יֵד יְהוָה
אֶת עֲבָדָיו וְזַעַם אֶת אֵיבָיו

כִּי הִנֵּה יְהוָה בָּאֵשׁ יִבּוֹא
וּכְסוּפָה מִרְכַּבְתּוֹ לְהַשִּׁיב בַּחֲמַת
אֵפוֹ וְנִעְרַתוֹ בְּלֶהֱבֵי אֵשׁ כִּי בָאֵשׁ
יְהוָה נִשְׁפָּט וּבְחָרְבוֹ אֶת כָּל בֵּשָׂר
וּרְבוּ חֲלָלֵי יְהוָה הַמִּתְקַדְּשִׁים
וְהַמְשַׁתְּרִים אֶל־הַנְּנוֹת אַחַר אַחַר
בְּתוֹךְ אֲכָלֵי בֵשָׂר דַּחֲזוּר וְהַשְׁקֵץ
וְהַעֲכָר יַחַד יִסְפוּ נֶאֱסִי יְהוָה
וְאֲנִי מַעֲשִׂיהֶם וּמַחֲשַׁבְתֵיהֶם בָּאת
לִקְבֹץ אֶת כָּל הַנְּזִיִם וְהַלְשִׁנּוֹת
וּבָאוּ וְרָאוּ אֶת כְּבוֹדִי וְשָׁמַתִּי בָהֶם
אוֹר וְשִׁלַּחְתִּי מֵהֶם פְּלִיטִים אֶל־
הַנְּזִיִם תִּרְשִׁישׁ פּוֹל וְלוֹד מִשְׁבֵּי קִשְׁת
תִּנְבֵּל וַיִּין הָאִיִם הַרְחִיקִים אֲשֶׁר לֹא־
שָׁמְעוּ אֶת־שְׁמִיעִי וְלֹא דָאוּ אֶת־
כְּבוֹדִי וְהִגִּידוּ אֶת כְּבוֹדִי בְּנִזִּים
וְהִבִּיאוּ אֶת כָּל אֲחֵיכֶם מִכָּל הַנְּזִיִם

Handwritten scribbles and marginal notes in the top left corner.

וְרַעְבָם וְשִׁמְכָם וְהָיָה מִדֵּי הַדָּשׁ
 בְּחַדְשׁוֹ וּמִדֵּי שֶׁבַת בְּשַׁבְתּוֹ יִבְּאֵר
 כָּל בֶּשֶׂר לְהִשְׁתַּחֲוֹת לִפְנֵי אֲמֹר
 יְהוָה וַיֵּצְאוּ וַרְאוּ בִּפְנֵי הָאֲנָשִׁים
 הַפְּשָׁעִים בְּיָדָיו תִּלְעַתֶּם לֹא תָמוּת
 וְאִשָּׁם לֹא תִכְבְּהוּ וְהָיוּ דְרָאוּן לְכָל
 בֶּשֶׂר וְהָיָה מִדֵּי חַדְשׁוֹ

מִנְחָה לַיהוָה בְּמוֹסָיִם וּבְרִכָּב
 וּבַצִּבְיִים וּבַבְּרָדִים וּבַכַּרְפּוֹת עַל הַר
 קָדְשׁ יְרוּשָׁלַם אֲמֹר יְהוָה כֹּאֲשֶׁר
 יִבְּאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַמִּנְחָה
 בְּכָל מַחֲוֹר בֵּית יְהוָה וְגַם
 מִתָּם אֲקַח לַכֹּהֲנִים לְלוֹחִם אֲמֹר
 יְהוָה כִּי כֹאֲשֶׁר הִשְׁמִים הַחֲדָשִׁים
 וְהַיָּרֵךְ הַחֲדָשָׁה אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה
 עִמָּדֶם לִפְנֵי נַאֲם יְהוָה בְּיַעֲקֹב

Handwritten notes in Hebrew and Arabic script, including 'מקו וכתחוק' and 'והיה מדי חדשו'.

Handwritten notes in Hebrew and Arabic script, including 'סליק ישיעיהו' and 'כאלם'.

Handwritten signatures in Arabic script: 'Abdel' and 'Abdel'.

Handwritten signature in Arabic script: 'I. el'.

Large handwritten signature in Arabic script: 'Abd. Quidich de'.

Extensive handwritten notes and signatures in Arabic script at the bottom of the page, including 'מיכ' and various flourishes.

דברי בפיך: ראה הפקדתיך היום
 הזה על הנונים ועל הממלכות
 לנתוש ולנתוץ ולהאביר ולהרוס
 לבנות ולנטוע: ויהי דברי
 יהוה אלי לאמר מה אלה ראית
 ירמיהו ואמר מקל שקד אני ראה:
 ויאמר יהוה אלי היטבת לראות בני
 שקד אני על דברי לעשותו:
 ויהי דברי יהוה אלי שנית לאמר
 מה אלה ראית ואמר סיר נפוח אני
 ראה ופנני מפני צפונה: ויאמר
 יהוה אלי מצפון תפתח הרעה על
 כל ישבי הארץ: כי יחנני קרא לכל
 משפחות ממלכות צפונה נאם
 יהוה ובאו ונתנו איש כסאו פתח
 שערי ירושלים ועל כל חמותיה
 סביב ועל כל ערי יהודה: ודברתי
 משפטי אותם על כל דעתם אשר
 עזבוני וקשרו לאלהים אחרים
 וישתחוו למעשי ידיהם: ואתה

ירמיהו בן חלקיהו מן הכהנים אשר
 בענתות בארץ בנימן: אשר היה
 דבר יהוה אליו בימי יאשיהו בן
 אמון מלך יהודה בשלש עשרה
 שנה למלכו: ויהי בימי יחזקias בן
 יאשיהו מלך יהודה עד תום עשתי
 עשרה שנה לצדקיהו בן יאשיהו
 מלך יהודה עד בלות ירושלים
 בחדש החמישי: ויהי
 דברי יהוה אלי לאמר: בטרם
 אצוץ בכבשן יהעתיך ובטרם תצא
 מרחם הקדשתיך נביא לבוים נתתיך
 : ואמר אתה אדוני יהודה הנה לא
 ידעתי דבר כי נער אנכי:
 ויאמר יהוה אלי אל-תאמר נער
 אנכי כי על-כל אשר אשלחך תלך
 ואת כל אשר אצוץ תדבר: אל-
 תירא מפניהם כי אתך אני להצילך
 נאם יהוה: וישלח יהוה את ידו ויגע
 על פי ויאמר יהוה אלי הנה נתתי

תאזר מתניב וקמת ודברת אליהם
 את כל אשר אנכי מצוה את תחת
 מפניהם פן אחתך לפניהם
 ואני הנה נתתיך היום לעיר מבצר
 ולעמוד ברזל ולהמות נחשת על
 כל הארץ למלכי יהודה לשריה
 לכתניה ולעם הארץ ונלחמו אליך
 ולא יוכלו לך כי אתך אני נאם
 יהוה להצילך

ב ויהי דבר יהוה אלי לאמר הלוך
 וקראת באזני ירושלם לאמר כה
 אמר יהוה זכרתי לך חסד נעורייך
 אהבת כלולתיך לכתך אחרי
 במדבר בארץ לאזרועה קדש
 ישראל ליהוה ראשית תבואתה
 כל אכלו ואשמו רעה תבא אליהם
 נאם יהוה חסדי יא דתת חסדי
 שמעו דברי יהוה בית יעקב וכל
 משפחות בית ישראל כה אמר
 יהוה מה מצאו אבותיכם בני עול
 כי רחקו מעלי וילכו אחרי ההבל
 והבלו ולא אמרו אית יהוה
 הצעלה אתנו מארץ מצרים
 המוליד אתנו במדבר בארץ ערבה
 ושוחה בארץ ציה וצלמות בארץ
 לא עבר בה איש ולא ישב אדם
 שם ויאביא אתכם אל ארץ הכרמל
 לאכל פריה וטובה ותבאו והטמאו
 את ארצי ונחלתי שמתם לתועבה
 הכהנים לא אמרו אית יהוה ותפשי

התורה לא ידעוני ותלעים פשע
 כי והנביאים נבאו כפעל ואחרי לא
 יועלו הלכו לכן עד אריב
 אתכם נאם יהוה נאת בני בניכם
 אריבו כי עברו אי כתיים וראו
 וקדר שלחו והתבוננו מאד וראו הן
 היתה כזאת תחמיר נזו אלהים
 והמה לא אלהים ועמי המיר כבודו
 כלוא יועל שמו שמים על

זאת ושערו חרבו מאד נאם יהוה
 כי שמים רעות עשה עמי אתי עזבו
 מקורמים חיים לחצב להם בארות
 בארות נשכרים אשר לא יכלו
 המים העבר ישראל אם יל
 בית הוא מדוע תיה לבזו עליו
 ישאנו כפרים נתנו קולם וישיתו
 ארצו לשמרה עריו נצתה מבלי
 ישב נם בני נף ותחפנס ירעוד
 קדקדו הלא זאת תעשה לך
 עזבך את יהוה אלהיך בעת מולכה
 בהרד ועתה מדה לך לדרך
 מצרים לשתות מי שחור ומה לך
 לדרך אשר לשתות מי נהר
 תיסרך רעתך ומשכתיך תוכהך
 ודעי וראי כי בעומר עזבך את
 יהוה אלהיך ולא פחדתי אליך
 נאם אדני יהוה צבאות כי מעולם
 שברתי עלך נתקתי מוסרותיך
 ותאמר לא אעבוד כי על כל נבעה
 נבהה ותהת כל עץ רענן את צעה

וקמסכסו

P

כ

אצנו

P

וזהו ואנכי נשעתיך שורק כלה
 דע אמר ואיך נהפכת לי סורי
 הנפן נכריה כי אם תכבסי בנתר
 ותרבי לך ברית נכתב עונך לפני
 נאם אדני יהוה איך תאמרי לא
 נשמאתי אחרי הצעלים לא הלכתי
 דאי דרכך בני אדני מה עשית
 כמדה קלה משרכת דרכיה

פרה למד מדבר באות נפשו שאפה
 דוח תאנתה מי ישיבנה כל
 כבמשיה לא יעפו בהדשה ימצאונה
 מנע דגלך מחף ומרנד מצמאה
 ותאמרי נואש לוא כי אהבתי זרים
 ואחרים אלך כבשת ננב
 כי ימצאן הובישו בית ישראל
 תמה מלכיהם שריהם וכתניהם
 ונביאיהם אמרים לעץ אבי אתה
 וראבן את ירתני כי פני אלו ערף
 ולא פנים ובעת רעתם יאמרו קומה
 והושיענו ואיה אלהיך אשר עשית
 לך יקומו אם יושעוך בעת רעתך
 כי מספר ערוד היו אלהיך יהודה
 לפה תריבו אלו כלכם

משעתם כי נאם יהוה לשוא תפתי
 את בניכם מוסר לא לקחו אכליה
 חרבכם נביאיםם באריה משחת
 חרור אתם ראו דבר יהוה המדבר
 הייתי לישראל אם ארץ מאפליה
 מרוע אמרו עמי רדנו לא נבוא עוד
 אליך התשבח בתולה עדיה

כלה קשריה ועמי שכהונימים אין
 מספר מה תיטבני דרכך לבקש
 אהבת לכן גם את הרעות למדתי
 את דרכך גם בכנפך נמצאו
 דם נפשות אביונים נקיים לא
 במהתרת מצאתים כי על כל
 אלה ותאמרי כי נקיתי אך שב

נאפו ממני הנני נשפט אותך על
 אמרך לא חמאתי מה תולי מאר
 לשנות את דרכך גם ממצרים
 חבשי כאשר בשת מאשור גם מאת
 זה תצאי ויריד על ראשך כי מאם
 יהוה במבטחך ולא תצליחי לחם

לאמר הן ישלח איש
 את אשתו והלכה מאתו והיתה
 לאיש אחר הישוב אליה עוד הלוא
 חנוף תחנף הארץ החיא זאת ונית
 רעים רבים ושוב אל נאם יהוה

שאי עינד על שפים וראי איפה לא
 שגלת על דרכים ישתת להם כערכי
 במדבר ורעהנימי ארץ בזנותך
 וברעתך ויפגעו דרכים ומלקוש
 לא היה ומצח אשה זונה היה לך
 מאנת הכלם הלוא מעתה קראתי
 לי אבי אלוף נעורי אתה הנטור
 לעולם אם ישמר לנצח הנה דברתי
 ותעשי הדעות ותוכל

ויאמר יהוה אלי בימי
 יאשיהו המלך הראית אשר עשתה
 משבה ישראל הלכה היא על כל

למדת P

ס

3

קדחת P

פסוק

P

ס

לדחן P

5

17

חר נכה ואל תחרת כל עין רענן
 ותוני שם ואמר אחרי עשתה
 את כל אלה אלי תשוב ולא שבה
 ותראה בגודת אחותה יהודה
 וראה כי על כל אדות אשר נאמה
 משכה ישראל שלחתיה ואתן את
 ספר כריתתיה אליה ולא יראה
 בגדה יהודה אחותה ותלך ותזונם
 היא והיה מקל זנותה ותחנף את
 הארץ ותנאף את האבן ואת העץ
 ונס בכל זאת לא שבה אלי בגודת
 אחותה יהודה בכל לבה כי אסר
 בשקר נאם יהוה ואמר יהוה
 אלי צדקה נפשה משבורה ישראל
 מבגדה יהודה הלך וקראת
 את הרבים האלה צפונה ואמרת
 שובה משכה ישראל נאם יהוה
 לוא אפיל פני ככם כי חסיד אני
 נאם יהוה לא אטור לעולם אף
 דעי עונך כי ביהודה אלהיך פשעת
 ותפוזי את דרכיך לזרים תחת כל
 עין רענן ובקולי לא שמעתם נאם
 יהוה שובו בני שובבים נאם
 יהוה כי אנכי בעלתי בכם ולקחתי
 אתכם אתר מעיר ושנים ממשפחה
 והבאתי אתכם ציון ונתתי לכם
 רעים כלבי ורעו אתכם דעה
 והשכילו והיה כתרבו ופריתם
 בארץ בימים ההמה נאם יהוה לא
 יאמרו עוד ארון ברית יהודה ולא

תכל

פ

א

ל

ו

א

א

א

א

א

א

א

א

א

א

א

א

א

א

א

א

א

א

א

יעלדו על לב ולא יזכרו בכולא
 ופקדו ולא יעשה עוד בעת היא
 יקראו לירושלם כסא יהוה ונקח
 אליה כל הגוים לשם יהוה לירושלם
 ולא ילכו עוד אחרי שררות לבם
 הרעו בימים ההמה ילכו
 בית יהודה על בית ישראל ויבאו
 יחרו מארץ צפון על דהארץ אשר
 הנחלתי את אבותיכם ואת אנכי
 אמרתי איך אשיתך בבנים ואתך
 לך ארץ חמדה נחלת צבי צבאות
 גוים ואמר אבי הקרא לי ומאחרי
 לא תשובו אכן בגדה אשה מרעה
 בן בגדתם כי בית ישראל נאם
 יהוה קול על שמיים נשמע ככי
 תחנוני בני ישראל כי הענו ארתי
 דרפם שכחו את יהוה אלהיהם
 שובו בני שובבים ארפת
 משובתיכם הננו אתנו לך כי אתה
 יהוה אלהינו אכן לשקר מבקעת
 המון הרים אכן ביהודה אלהינו
 תשועת ישראל והבשתי אכלתי
 את יגיע אבותינו מנעורינו את
 צאננם ואת בקרם את בניהם ואת
 בנותיהם נשככה בבשתנו
 ורזכפנו כלמתנו כי ליהוה אלהינו
 חטאנו אנחנו דאבותינו מנעורינו
 ועד היום הזה ולא שמענו בקול
 יהוה אלהינו אס
 תשוב ישראל נאם יהוה אלי תשוב

ב

ב

ב

ב

ב

ב

ב

ב

ב

ב

ב

ב

ב

ב

ב

ב

ב

ב

ב

ב

ב

ב

ואם תסיר שקו ציד מפני ולא תנור :
ונשבעת היתה באמת במשפט
ובצדקה והתפרכו בו גוים וכו'
יתהללו :

בירכה אמר יהודה לאיש יהודה
ולירושלם נירו לכם ניר ואל תזרעו
אל קצים : המלו ליהוה והסרו
ערלות לבבכם איש יהודה וישיבי
ירושלם פן תצא כאש חמתי
ובערה ואין מכפרה מפני לע
מעלליכם : הנירו ביהודה
ובירושלם השמעו ואמרו ותקעו
שופר בארץ קראו מלאו ואמרו
האספו ונבואה אל ערי המבצר :
שאו גם ציונה העיוז אל תעמדו כי
דעה אנכי מביא מצפון ושבר גדול :
עלה אריה מסבכו ומשחית גוים
נסע יצא מקמו לשום ארצך
לשמה ערוך תצינה מאין יושב :
על זאת חנרו שקים ספרו והילילו
כי לא שב חרון אף יהוה ממנו :

תקעו P

לזרות ולוא להכר : רוח מלא
מאלה יבוא לי עתה גם אני אדבר
משפטים אותם : הנהי בעננים
יעלה וכסופה מרכבותיו קלו
מנשרים סוסיו אוי לנו כי שדרנו :
כבסי מרעה לבד ירושלם למען
הושעני עד מתי רתליו בקרבך
מחשבות אונך : כי קול מניד מרן
ומשמיע און מהר אפרים : הזכירו
לגוים הנה השמעו על ירושלם
נצרים באים מארץ המרחק ותנו
על ערי יהודה קולם : כשמתי שדי
היו עליה מסכיביני אתי מרתת נאם
יהוה : דרכך ומעלליך עשו אלה לבד
זאת רעתך כי מר כי נגע על לבד :
מע מע אהול הקירות
לבי הזמרה לי לבי לא אחרש כי
קול שופר שמעתי נפשי תרוצת
מלחמה : שבר על שבר נקרא
כי שדרה כל הארץ פתאום שדרו
אהלי רבע ירועתי : עד מתי אראה
גם אשמעה קול שופר :

טו

אחי' P

כ

כ

והיה ביום ההוא
נאם יהוה יאבד לב המלך ולב
השרים ונשמו הפהנים והנביאים
תמחו : ואמר אהיה אדני יהוה
אכן השארת לעם חזרה
ולירושלם לאמר שלום יהיה לכם
וננעה חרב עד הנפש : בעת ההיא
יאמר לעם הזה ולירושלם רוח צח
שפיים במדבר דרך בת עמי לוא

הברמל המדבר וכל עריו נתצו מפני
יהוה מפני חרון אפו:

כי כה אמר יהוה שממה תהיה
כל הארץ וכלה לא אעשה: על-
זאת תאכל הארץ וקדרו השמים
ממעל על כי דברתי וברתי ולא
נחמתי ולא אשוב ממנה: מקול
פרש ורמה קשת נרחת כל העיר
באו בענים ובכפים עלו כל העיר
עזובה ואין יושב בהן איש: ואתי
שרוד מה תעשי כי תלבשי שני כי
רעני ערי זהב כי תקרעי בשוב
עיניך לשון תתיפי מאסו בך
ענקים נפשך יבקשו: כי קול
בחולה שמעתי צרה כמבכיה קול
בת ציון תתיפח תפרש בפיה אוי-
נא לי כי עיפה נפשי להורגם:

שוטטו בחוצות ירושלם
וראו נא ודעו ובקשו ברחובותיה
אם תמצאו איש אם יש עשה משפט
מבקש אמונה ואסלה לה:
ואם הי יחזרה יאמרו לכן לשקר
ישבעו: יהוה עיניך הלוא לאמונה
הפיתה אתם ולא חלו בליתם מאנו
קחת מוסר חזקו פניהם מסלע
מאנו לשוב: ואני אמרתי אד דלים
הם נואלו כי לא ידעו דרך יחזרה
משפט אלהיהם: אלכה לי אל-
הנדלים ואדברה אותם כי דמה
ידעו דרך יהוה משפט אלהיהם אד

המה יחזרו שברו עול נתקו מוסרותו
על כן הנם אריה מער זאב ערבות
ישרים נמר שקר על עריהם כל-
היוצא מהנה יטרף כי רבו פשעי הם
עצמו משבותיהם: אי לזאת
אסלות לך בניד עיבונני וישבעו
כלא אלהים ואשבע אתם וינאפו
ובית זונה יתגודדו: סוסים מוזנים
משפיים היו איש אל אשר רעהו
יצחלו: העל אלה לא אפקד
נאם יהוה ואם בני אשר כזה לא
תתנקם נפשי:

עלו בשרותיה ושהתו וכלה אל-
תעשו הסירו נמישותיה כי לוא
ליהוה המה: כי בגוד בגדו כי
בית ישראל ובית יהודה נאם יהוה:
כחשו ביהוה ואמרו לוא הוא ולא
תבוא עלינו רעה וחרב ורעב לוא
נראה ונהנביאים יהיו לרוח והדבר
אין בהם כה ועשה להם:

לכן כה אמר יהוה
אלהי צבאות יען דברכם את הדבר
הזרה הנני נתן דברי נפיק ליש
והעם הזה עצים ואכלתם: הנני
מביא עליכם גוי מפרתק בית ישראל
נאם יהוה גוי איתן הוא גוי מעולם
הוא גוי לא תדע לשוננו ולא תשמע
מה ידבר: אשפתו בקבר בתוח
כלם גבורים: ואכל קצירך ולחמך
יאכלו בניד ובגורתך יאכל צאנך

חסלם P

ואת P

ה

ע

ובקרבך יאכל נפנך ותאנתך ירשש
 ערי מבצריך אשר אתה בטח בהנה
 בחרבו וגם בימים ההמה נאם
 יהוה לא אעשה אתכם כלה
 והיה כיתאמרו תחת מה עשה יהוה
 אליהנו לנו את כל אלה ואמרת
 אליהם כאשר עזבתם אותי תעברו
 אלהי נכר בארצכם בן תעברו
 זרים בארץ לא לכם

אביזנים לא שפטו
 לא אפקד נאם יהוה אם בני אשר
 בזה לא תתנקם נפשו

שמה ושעריה נהיתה בארץ
 הנכבאים נבאו בשקר והכהנים ירדו
 על ידיהם ועמי אהבו כן ומה תעשו
 לאחריתה

העזו בני בנימין מקרב ירושלים ובתקוע
 תקעו שופר ועל בית הכרם שאו
 משאת כי רעה נשקפה מצפון
 ושבר גדול הנה ותמענה דמיתי
 בת ציון אליה יבאו עים ועריהם
 תקעו עליה אהלים סביב רעו איש
 את ידו קדשו עליה מלחמה
 קומו ונעלה בצהריס או לנו כי פנה
 היום כי יצטו צללי ערב קומו
 ונעלה בלילה ונשחיתתה ארמנותיה
 כי כה אמר יהוה

צבאות ברתו עצה ושפכו על
 ירושלים סללה היא העיר הפקר
 כלה עשק בקרבה פתקיר בור
 מימיה בן תקרה רעתה חמס ושד
 ישמע בה על פני תמיד חלי ומכה
 הוסרו ירושלים פן תקע נפשו ממך
 פן אשימך שטמה ארץ לוא
 נושבה

כה אמר יהוה צבאות עולל ועולל
 כגפן שארית ישראל השב ירך
 כבוצר על סלסלות על מי ארבעה
 ואעידה וישמעו חנה עליה אונם

הנידו זאת בבית יעקב
 והשמיעוה ביהודה לאמר שמעו
 נא זאת עם סכל ואין לב עינים
 להם ולא יראו אונם להם ולא
 ישמעו האות לא תיראו נאם
 יהוה אם מפני לא תחולו אשר
 שמתי חול גבול לים חק עולם ולא
 יעברנהו ויתעשו ולא יכלו והמו
 גליו ולא יעברנהו ולעם הזה
 דיה לב סודר ומורה סרו וילכו
 ולוא אמרו בלבכם נרא נא את

יהוה אלהינו הנתן נשם ודדה
 ומלכות בעתו שבעות חקות קציר
 ישמר לנו עונותיכם הטו אלה
 וחתאותיכם מנעו הטוב מכם
 כי נמצאו בעמי רשעים ישור כשך
 יקושים הציבו משחית אנשים
 ילכדו בכלוב מלא עוף בן בתיהם
 מלאים מרמה על בן גדלו וישחיתו
 שטמו עשתו גם עכרו רבדו דעדין
 לא דנו דין יתום ויצליחו ומשפט

כ

ידם

P

ס

ולא יוכלו להקשיב הנה דבר יהוה
 היה להם לחרפה לא יחצרו בו
 זאת חמרת יהוה מלאתי נלאיתי
 הכיל שפך על עולל בחוץ ועל סוד
 בחורים יחדו כי גם איש עם אשה
 ילכדו וקזקעם מלאימים ונסכו
 בתיכם לא חרים שרות ונשים יחדו
 כי אטה ארתי ידי על יושבי הארץ
 נאם יהוה כי מקטנם ועד גדולם
 פלו בוצע בוצע ומנביא ועד כהן
 פלו עשה שקרו וירפאו את שבר
 ברת עמי על נקלדה לאמר שלום
 שלום ואין שלום הובישו ביתועבה
 עשו גם בוש לא יבושו גם הכלים
 לא ידעו לכן יפלו בנפלים בעת
 פקדתים ישלחו אמר יהוה
 כה אמר יהוה עמדו על דרכים
 וראו ושמאלו לנתכורת עולם אי
 זה דרך הטוב ולכו כה ומצאו
 מרנוע לנפשכם ויאמרו לא נלך
 והקיבת עליכם צפים הקשיבו
 לקול שופר ויאמרו לא נקשיב
 לכן שמעו הנוים ודעי עדה ארתי
 אשר בם שמעי הארץ הנה אנכי
 מביא רעה אל העם הזה פני
 מחשבתם כי על דברי לא הקשיבו
 ותורתו ומאסו בה למה זה לי
 לבונה משבא תבוא וקנת הטוב
 מארץ מרהק עלותיכם לא לרצון
 וזבחיכם לא ערבו לי

23

עו

חוב
 ופ סמט
 יחזקיה

לכן כה אמר יהוה חנני נתן אל העם
 הזה מכשלים וכשלו בם אבות
 ובנים יחדו שכנו ורעו יאבדו
 כה אמר יהוה הנה עם בא
 מארץ צפון ונוי גדול ועור מורכתי
 ארץ קשת וכידון יחוקו אכזרי
 הוא ולא ירחמו קולם פים יהמה
 ועל סוסים ירכבו ערוך כמיש
 למלחמה עליך בת ציון שמענו
 את שמעו רפו ידנו צרה החוקתנו
 חיל ביולדה אל תצא השדת
 ובדרך אל תלכי כי חרב לאיב מנוח
 מסביבו בת עמי חגרי שקוהת פלשי
 באפר אבל יחיד עשי לך מספך
 תמרורים כי פתאם יבא השדר
 עלינו בחוץ נתתיך בעמי מבצר
 ותדע ובחנת את דרכם כלם
 סרי סורים הולכי רכיל נחשת
 וברול כלם משחיתם המה נחר
 מפח מאשתם עפרת לשוא צרף
 צרופ ורעים לא נתקו כסף נמאם
 קראו להם כי מאם יהוה בהם
 הדבר אשר היה אל ירמיהו
 מאת יהוה לאמרו עמד בשער
 בית יהוה וקראתי שם את הדבר
 הזה ואמרת שמעו דבר יהוה כל
 יהודה הנאים בשערים האלה
 להשתחות ליהוה כה אמר
 יהוה צבאות אלהי ישראל היטבו
 דרכיכם ומעלליכם ואשכנה אתכם
 במקום

ואכדו P

כס

תכלו P

מאז תס P

במקום

במקום הזה אל תבטחו לכם
 אל דברי השקר לאמר היכל יהוה
 היכל יהוה היכל יהוה המה
 כי אם הטיבתי טיבו את דרכיכם
 ואת מעלליכם אם עשו תעשו
 משפט בין איש ובין רעהו גר יתום
 ואלמנה לא תעשקו ודם נקי אל
 תשפכו במקום הזה ואחרי אלהים
 אחרים לא תלכו לרע לכם
 ושכנתי אתכם במקום הזה בארץ
 אשר נתתי לאבותיכם למן עולם
 ועד עולם הנה אתם בטחים לכם
 על דברי השקר לבלתי הועיל
 הנבב רצח ונאף והשבע לשקר
 וקטר לבעל והלך אחרי אלהים
 אחרים אשר לא ידעתם
 ובאתם ועמדתם לפני בבית
 הזה אשר נקרא שמי עלי ואמרתם
 נצלנו למען עשורת ארת כל ה
 התועבות האלה המערת פריצים
 היה הבית הזה אשר נקרא שמי
 עליו בעיניכם גם אנכי הנה ראיתי
 נאם יהוה כי לכו נא אל מקומי
 אשר בשילו אשר שכנתי שמי שם
 בראשונה וראו את אשר עשיתי לו
 מפני רעת עמי ישראל ועתה יען
 עשותכם את כל המעשים האלה
 נאם יהוה ואדבר אליכם השנים
 ודבר ולא שמעתם ואקרא אתכם
 ולא עניתם ועשיתי לבית אשר

נקרא שמי עליו אשר אתם בוטחים
 בו ולמקום אשר נתתי לכם
 ולאבותיכם כאשר עשיתי לשל
 והשלכתי אתכם מעל פני כאשר
 השלכתי את כל אחיכם את כל
 זרע אפרים ואתה אל תתפלל
 בעד העם הזה ואל תשא בעדם
 רנה ותפלה ואל תפגע בי כראיני
 שמע אתך האינד ראה מה המה
 עשים בערי יהודה ובהוצות ירושלים
 הבנים מלקטים עצים והאבות
 מבערים את האש והנשים לשורת
 בצק לעשות פונים למלכת השמים
 והסד נסכים לאלהים אחרים למען
 הכעיסני האתי הם מכעיסים נאם
 יהוה הלוא אתם למען בשת פניהם
 לכן כה אמר יארני יהוה הנה
 אפי וחמתי נתכת אל המקום הזה
 על האדם ועל בהמה ועל עץ
 השרה ועל פרי האדמה ובערה ולא
 תכבה כה אמר יהוה
 צבאות אלהי ישראל עלותיכם
 ספו על זבחיכם ואכלו בשרו כי לא
 דברתי את אבותיכם ולא צויתים
 ביום הוציא אותם מארץ מצרים
 על דברי עולה וזבח כי אם את
 הדבר הזה צויתי אותם לאמר שמעו
 בקולי והייתי לכם לאלהים ואתם
 תהיו לי לעם ותלכתם בכל הדרך
 אשר אצוה אתכם למען ייטב לכם

בפסוקים
 וזה

סו"פ
 פ

ולא שמעו ולא הִטו את אוזנם וכלו
 במעצות בשררות לבם הרע והיו
 לאחור ולא לפניו למן היום אשר
 יצאו אבותיכם מארץ מצרים עד
 היום הִתו ואשלח אליכם את כל
 עבדי הנביאים וס השכם ושלחו
 ולא שמעו אלי ולא הִטו את אוזנם
 ויקשו את ערפם הרעו מאבותם
 ודברת אליהם את כל הדברים
 האלה ולא ישמעו אליך וקראת
 אליהם ולא יענוכחו ואמרת אליהם
 זה הנוי אשר לא שמעו בקול יהוה
 להיו ולא לקחו מוסר אברה
 האמונה ונכרתה מפיחם

גזו נזרד והשליכו ושא על
 שפים קינה כי מאס יהוה ויש את
 דור עברתו: כי עשו בני יהודה
 הרע בעיני נאם יהוה שמו שקוציהם
 בבית אשר נקרא שמי עליו
 למאזובנו את כמות התפת אשר
 בנא בן הנם לשרף את בניהם ואת
 בנותיהם באש אשר לא צויתי ולא
 עלתה על לבי

לכן הנה ימים באים נאם
 יהוה ולא יאמר עוד התפת ונא בן
 הנם כי אם ניא החרגה וקברו
 בתפת מאין מקום והיתה נבלת
 העם הזה למי ככל לעוף השמים
 ולבהמת הארץ ואין מחריד
 והשבת מערי יהודה ומחוצות

ירושלם קול ששון וקול שמה קול
 חתן וקול בלה כי לחרבה תהיה
 הארץ בעת ההיא נאם יהוה
 ויוציאו את עצמות מלכי יהודה
 ואת עצמות שרי ואת עצמות
 הכהנים ואת עצמות הנביאים ואת
 עצמות יושבי ירושלם מקבריהם
 ושטהום לשמש ולירח ולכל צבא
 השמים אשר אהבו ואשר עבדום
 ואשר הלכו אחריהם ואשר דרשום
 ואשר השתחוו להם לא יאספו ולא
 יקברו לדמן על פני הארמה יהיו

ונבחר מות מחיים לכל השארות
 הנשארים מן המשפחה הרעה
 הזאת בכל המקומות הנשארים
 אשר הדרתים שסנאם יהוה צבאות
 ואמרת אליהם כה אמר יהוה
 היפלו ולא קימו אם ישוב ולא ישוב
 מדוע שובכה העם הזה ירושלם
 משבה נצחת החוקי בתרמית מאנו
 לשוב: הקשכתי ואשמע לוא
 כן ידברו אין איש נחם על דעתו
 לאמר מרה עשית בלה שב

במרצ תם כסוס שוטף במלחמה
 גם חסדה בשמים ידעה מועד ירת
 ורתור וסוס וענר שמו את עת
 באנה ועמי לא ידעו את משפט
 יהוה: איכה תאמרו חכמים אנחנו
 ותורת יהוה אתנו אכן הנה לשקר
 עשה עט שקר סופרים: הובישו

יטו
P

חכמים חתו וילכדו הנה בדבר
 יהיה מאסו וחכמת מה להם: לכן
 אתן את נשיהם לאחרים שדותיהם
 לזורשים כי מקטן ועד גדול כלה
 בצע בצע מנביא ועד כהן כלה
 עשה שקר: וירפו את שבר בת
 עמי על נקלה לאמר שלום שלום
 ואין שלום: הזבשו פי תועבה
 עשו נס בוש לא יבושו והכלם לא
 ידעו לכן יפלו בנפלים בעת פקדתם
 יבשלו אמר יהוה:
 אסף אסיפם נאם יהוה אין ענבים
 בגפן ואין תאנים בתאנה והעלה
 נבל ואתן להם יעכרום: על מה
 אנחנו יושבים האספו ונבוא אל ערי
 המבצר ונרמה שם כי יהוה אל הינו
 הדמנו וישקנו מי ראש כי חטאנו
 ליהוה: קוה לשלום ואין טוב לעת
 מרפה והנה בעתה: מרן נשמע
 נחרתם סיו מקול מצחלות אפירו
 רעשה כל הארץ ויבואו ויאכלו ארץ
 ומלואה עיר וישבי בה: כי הנני
 משלח בכם נחשים צפענים אשר
 אין להם לחש ונשכו אתכם נאם
 יהוה:
 מבלי גית עלי גזן עלי לבי דונו
 הנה קול שוערת בת עמי מארץ
 מרחקים היהוה אין כציון אם מלכה
 אין כה מדוע הכעיסוני בפסוליהם
 בהבלי נכר: עבר קציר פלחה

קין ואנחנו לוא נזשענו: על עבר כ
 בת עמי השברתי קדרתי שמה
 החוקתני: הצר אין בגלעד אם
 רפא אין שם פי מדוע לא עלתה
 ארוכת בת עמי:
 מיתן ראשי מים ועיני מקור דמעה
 ואבכה יומם ולילה את חללי בת
 עמי:
 כמדבר מלון ארחים ואעזבה את
 עמי ואלכה מאתם כי כלם מנאפים
 עצרת בוגדים: וידרכו את לשונם
 קשתם שקר ולא לאמונה נכרו
 בארץ כי מרעה אל רעה יצאו
 ואתי לא ידעו נאם יהוה: איש
 מרעהו השמרו ועל כל אח אל
 תבטחו כי כל אח עקוב יעקב וכל
 רע רכיל יהלך: ואיש ברעהו
 יהתלו ואמר לא דברו לפרו ל
 לשונם דבר שקר העוה נלאו:
 שבהם בתוך מרמה במרמה מאנו
 דעת אותי נאם יהוה:
 לכן כה אמר יהוה צבאות הנני
 צורפם ובהנתים כי אך אעשה מפני
 בת עמי: הן שוחט לשונם מרמה
 דבר בפיו שלום את רעהו ידבר
 ובקרבו ישים ארבו העל אלה לא
 אפקר בם נאם יהוה אם בנוי אשר
 כזה לא חתנכם נפשו:
 על החרים אשר בכי ונח ועל נאות
 מדבר קינדה כי נצרתו מבלי איש

ט

ס

סמט

עזר ולא שמעו קול מקנדה מעוף השמים ועד בהמה נדרו הלכו ונתת את ירושלם לנלים מעזתנים ואת ערי יהודה אתן שכמה מבלי יושבו מי האיש החכם ויבן את זאת ואשר דבר פיהוה אליו וינדה על מה אבדה הארץ נצתה כ כמדבר מבלי עבר :

ויאמר יהוה על עזכם את תורתי אשר נתתי לפניכם ולא שמעו בקולי ולא הלכו בהו וילכו אחרי שררות לבם ואחרי הבעלים אשר למדום אבותם :

לכן כה אמר יהוה צבאות אלהי ישראל הנני מאכילם את העם הזה להענה והשקיתים מיראש והפצותים בנוים אשר לא ידעו חמה ואבותם ושלחתי אחריהם את החרב עד בלותי אותם :

כה אמר יהוה צבאות התבוננו וקראו למקננות ותבואינה ואל החכמות שלחו ותבואנה ותמהרנה ותשנה עלינו נהי ותרדנה עינינו דמעה ועפעפינו יולו מים כי קול נהי נשמע מציון איד שדנו בשנו מאד כי עזבנו ארץ כירי שלוכו משכנותינו :

כי שמענה נשים דבר יהוה ותקח אונכם דבר פיו ולמדנה בנתיכם נהי ואשה רעותה קינה כי עלה

מורת כחלונינו כה בארמנותינו להכרית עולל מחוץ בחורים מ מרחכות : דבר כה נאם יהוה ונפלה נבלת האדם כדמז על פני השדה וכעמיר מאחרי הקוצר ואין מאסף :

כה אמר יהוה אל יתהלל חכם בחכמתו ואל יתהלל הנבזר בגבורתו אל יתהלל עשיר בעשרו :

כי אם כזאת יתהלל המתהלל השכל יודע אותי כי אני יהוה עשה הסר משכטו וצדקה בארץ כי באלה חפצתי נאם יהוה הנה ימס באים נאם יהוה ופקדתי על כל מול בערלה :

על מצרים כס ועל יהודה ועל אדום ועל בני עמון ועל מואב ועל כל קצוצי פאה הישבים במדבר כי כל הנזים ערלים וכל בית ישראל ערלי לב :

שמעו את הדבר אשר דבר יהוה עליכם בית ישראל : כה אמר יהוה אל דוד הנזים אל תלמדו ומאת השמים אל תחתו כי יחתו הנזים מהמהו כי חקות העמים הבל הוא כי עץ מער ברתו מעשה ידי חרש במעמדו בכסף ובזהב ייפהו במסמרות ובמקבות יחזקו ולוא יפיקו כתמר מקשה חמה ולא ידברו נשוא ונשוא כי לא יצעדו אל תיראו מהם כי לא ירעו זגם היטיב אין אותם :

מאין כמוך יהוה גדול אתה וגדול
 שמך בגבורהו מילא יראך מלך
 הנוזים כי לך יאתרה כי בכל חכמי
 הנוזים ובכל מלכותם מאין כמוך
 ובאתת יבערו ויכסלו מיטר הבלים
 עץ הוא כסף מרקע מתרשיש
 יובא וזהב מאופו מעשה חרש וידי
 צרף תבלת וארנמן לבושם מעשה
 חכמים כלם ויהוה אלהים
 אמת הוא אלהים חיים ומלך עולם
 מקצפו תרעש הארץ ולא יכלו נוזים
 ועמו

כדנה תאמרנו להום אלהי די
 שמיא וארקא לא עברו יאברו
 מארעא ומן תחות שמיא אלה

עשה ארץ בלחו
 מכין תבל בחכמתו ובתבונתו נטח
 שמים לקול תתו המון מים
 בשמים ויעלה נשאים מקצה ארץ
 ברכים למטר עשרה ויוצא רוח
 מאצרותיו נבער כל אדם מדעת
 וחוביש כל צורף מפסל כי שקר
 נסכו ולא רוח בסו תבל המרה
 מעשה תעתעים בעת פקדתם יאברו
 לא כאלה חלק יעקב כיוצא
 תבל הוי וישראל שנט נחלתו
 יהוה צבאות שמו

סלחן P

טו

קטנת

והצרת להם למען ומצאו
 או לי על שבירי נהלה מנתי
 ואני אמרתי אך זה חלי ואשאנו
 אהלי שדר וכל מירתי נתקו בנו כ
 יצאני ואינם אין נוסח עוד אהלי
 ומקים ירעותיו פי נבערו הרעים
 וארת יהודה לא דרשו על כן לא
 השכילו וכל מרעיתם נפוצה קול
 שמועה הנדה בזה ורעש גדול
 מארץ צפון לשום את ערי יהודה
 שממה מעון תנים ירעתי יהוה כי
 לא לאדם דרכו לא לאיש הולך
 ודכין את צערו יפרני יהוה אך
 במשפט אל באפק פן תמעמני

שפך המתך על הנוזים אשר לא כס
 ידעו ועל משפחות אשר בשמך
 לא קרעו כי יאכלו ארת יעקב
 ואכלהו ויכלהו זאת נהוה השמו

הדבר אשר היה אל יא
 ירמיהו מאת יהוה לאמר שמעו
 את דברי הברית הזאת ודברתם
 אל איש יהודה ועל יושבי ירושלם
 ואמרת אליהם כה אמר יהוה
 אלהי ישראל ארור האיש אשר לא
 ישמע את דברי הברית הזאת
 אשר צייתי את אבותי כס פיום
 הוציא אותם מארץ מצרים
 מכור הברזל לאמר שמעו בקולי
 ועשיתם אותם ככל אשר אצוה
 אתכם והייתם לי לעם ואנכי אהיה

לכם לאלהים: למען הקים את
 השבועה אשר נשבעתי לאבותיכם
 לתת להם ארץ זבת חלב ודבש
 כיום הזה ואען ואמר אמן יהוה:
 ויאמר יהוה אלי קרא את
 כל הדברים האלה בערי יהודה
 ובחצות ירושלם לאמר שמעו את
 דברי הברית הזאת ועשיתם אותם:
 כי העד העדתי באבותיכם כיום
 העליתי אותם מארץ מצרים עד
 היום הזה השגם והעד לאמר שמעו
 בקולי: ולא שמעו ולא הטו את
 אזנם וילכו איש בשרירות לבם תרע
 ואביא עליהם את כל דברי הברית
 הזאת אשר צויתי לעשות ולא
 עשו: ויאמר יהוה אלי נמצא
 קשר באיש יהודה ובשבי ירושלם
 וישבו על עונת אבותם הראשנים
 אשר מאנו לשמוע את דברי ותמה
 הלכו אחרי אלהים אחרים לעבדם
 חפרו בית ישראל ובית יהודה את
 בריתי אשר ברתי את אבותם:
 לכן כה אמר יהוה
 הנני מביא אליהם רעה אשר לא
 יוכלו לצאת ממנה וזעקו אלי ולא
 אשמע אליהם: והלכו ערי יהודה
 וישבי ירושלם וזעקו אל האלהים
 אשר הם מקטרים להם והושע לא
 יושיעו להם בעת רעתם: כי מספר
 עריב רחוק אל היד יהודה ומספר

חצות ירושלם שמתם מזבחות
 לבשת מזבחות לקטר לבעל:
 ואתה אל תתפלל
 בעד העם הזה ואל תשא בעדם
 רנה ותפלל כי איני שמע בעת
 קראם אלי בעד רעתם:
 מה ליריב בבית
 עשותה המזמתה הרפים ובשר
 קדש ועברו מעליך פיר רעתך
 תעלוני: ונת הענין ופה פרי הארץ
 קרא יהודה שמך לקול המולה
 גדלה הצית איש עליה ורעו דלותיות
 ויהיה צבאות הנושע אותך רבר
 עלך רעה בגלל רעת בית ישראל
 ובית יהודה אשר עשו להם
 להכעיסני לקטר לבעל:
 ויהוה הודיעני וארעה
 אז הראיתי מעלליהם ואני כבבש
 אלוף יובל לטבוה ולא ידעתי כי
 עלי חשבו מחשבות נשחתה עין
 בלחמו ובכרתו מארץ חיים ושמו
 לא יזכר עוד: ויהוה צבאות
 שפט צדק בחן כליות ולב אראה
 נקמתך מהם כי אליך גליתי את
 ריביו: לכן כה אמר
 יהוה על אנשי ענתות המבקשים
 את נפשך לאמר לא תנבא בשם
 יהוה ולא תמות בירנו:
 לכן כה אמר יהוה צבאות הנני
 פקר עליהם הבחורים ימותו כחרב

בניהם ובנותיהם ימתו ברעב
 ושאית לא תהיה להם כיאביא
 רעה אל אנשי ענתות שנתפקדתם
 צדיק אתה יהודה
 כי אריב אליך אך משפטים אדבר
 אותך מדוע דרדך רשעים צלחה שלו
 כל בגדי בגד נטעתם גם שרשו
 ילכו גם עשו פרי קרוב אתה בפיהם
 ורחוק מכליותיהם ואתה יהוה
 ידעתני תראני ובחנת לבי תד
 התקם כצאן לטבחיה והקדשם
 ליום הרנה
 עד מתי תאכל הארץ ועשב כל
 השדה ייבש מרעת ישיביבה ספתה
 בהמות ועוף כי אמרו לא יראה את
 אחריתנו וילאוך ואיך תתורה את הסוסים
 ובארץ שלום אתה כוטח ואיך
 תעשה בנאון הירדן כי גם אחיך
 ובית אחיך גם המה בגדו כד גם
 המה קראו אחיך מלא אל תאמן
 בס כיי דברו אליך טובות
 עזבתי את ביתי נמשתי את
 נחלתי נתתי את ירדות נפשי בכף
 אביה היתה לי נחלתי כאריה
 ביער נתנה עלי בקולה על בני ש
 שנאחיה העיט צבוע
 נחלתי לי העיט סביב עליה לכו
 אספו כל חית השדה חתיו לאכלה
 רעים רבים שחתו כרמי בססו

יב

ש

לסוד

וקסר

את חלקתי נתנו את חלקת חמדותי
 למדבר שממה שמה לשממה
 אכלה עלי שממה נשמה כל הארץ
 כי אין איש שם על לב על כל
 שפים כמדבר באו שרדים כי חרב
 ליהוה אכלה מקצת ארץ ועד קצת
 הארץ אין שלום לכל בשר ורעו
 חטים וקצים קצרו נחלו לא יועלו
 ובשו מתבואתיכם מהרון אף יהוה
 כה אמר יהוה על
 כל שכני הרעים הנפעים בנחלה
 אשר הנחלת את עמי את ישראל
 הנני נתשם מעל אדמתם ואת בית
 יהודה אתוש מתוכם והיה
 אחרי נתשי אותם אשוב ורחמתי
 והשבותים איש לנחלתו ואיש
 לארצו והיה אם למד ולמדו את
 דרכי עמי להשבע בשמי תי יהוה
 כאשר למדו את עמי להשבע
 בבעל ונבנו בתוך עמי ואם לא
 ישמעו ונתשתי את הגוי ההוא
 נתוש ואבד נאם יהוה
 כה אמר יהוה אלי הלוך
 וקניתי לך אזור פשתים ושמתו על
 מרגליך ובמים לא תבאהו
 ואקנה את האזור בדבר יהוה ואשם
 על מתני
 ויהי דבר יהוה אלי שנית לאמר
 קח את האזור אשר קניתי אשר
 על מתניך וקום לך פרתה וטמנתה

10

11

שם בנְקִיק הַסֵּלַע וְאֵלֶּךְ וְאַטְמַנְהוּ
 בְּפֶרֶת כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתִי וַיְהִי
 מִקֵּץ יָמַי רַבִּים וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי
 קוּם לךְ כִּרְתֶה וְקַח מִשָּׁם אֶת הָאֲזוּר
 אֲשֶׁר צִוִּיתִךְ לְטַמְנֵנוּ שָׁם וְאֵלֶּךְ
 פֶּרֶתָהּ וְאֶחָפֹר וְאֶקַּח אֶת הָאֲזוּר מִן
 הַמָּקוֹם אֲשֶׁר טַמְנִיתוּ שָׁמָּה וְהִנֵּה
 נִשְׁחַת הָאֲזוּר לֹא יִצְלַח לְכָל
 וַיְהִי דְבַר יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר
 כֹּה אָמַר יְהוָה כֹּכָה אֲשַׁחֵת אֶת־
 בָּאוֹן יְהוּדָה וְאֵת בָּאוֹן יְרוּשָׁלַם הַרְבֵּי
 הָעָם הַזֶּה הִרַע הַמַּאֲנִים לְשִׁמּוֹעַ
 אֶת דְּבָרֵי הַתְּלָכִים בְּשִׁרְרוֹת לִבָּם
 וַיִּלְכוּ אַחֲרַי אֱלֹהִים אֲחֵרִים לְעִבְדָם
 וּלְהִשְׁתַּחֲוֹת לָהֶם וַיְהִי כַּאֲזוּר הַזֶּה
 אֲשֶׁר לֹא יִצְלַח לְכָל כִּי כַּאֲשֶׁר
 יִדְבַק הָאֲזוּר אֶל מַדְּוֵי אִישׁ מִן
 הַדְּבָקָתִי אֵלָיו אֶת כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל
 וְאֶת כָּל־בֵּית יְהוּדָה נֹאֵם יְהוָה
 לַהֲיוֹת לִי לְעַם וְלִשְׁמִי וּלְתַהֲלִיחָה
 וּלְתַפְאֶרֶת וְלֹא שָׁמְעוּ וְאָמַרְתִּי
 אֲלֵיהֶם אֶת הַדְּבַר הַזֶּה כֹּה אָמַר
 יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל כֹּל נָבֵל יִמְלֵא יַיִן
 וְאָמְרוּ אֵלַיךְ הִירֹעֵ לֹא נִרְעֵ בִּי כֹל־
 נָבֵל יִמְלֵא יַיִן וְאָמַרְתִּי אֲלֵיהֶם כֹּה־
 אָמַר יְהוָה הִנְנִי מִמְּלֵא אֶת־כָּל־
 יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ הַזֹּאת וְאֵת הַמַּלְאָכִים
 הַיֹּשְׁבִים לְדוֹר עַל־פְּסָאֵם וְאֶת־
 הַכֹּהֲנִים וְאֵת הַנְּבִיאִים וְאֶת כָּל־
 יֹשְׁבֵי יְרוּשָׁלַם שְׁבָרוּן וּנְפִצְתִּים אִישׁ

אֶל אֶחָיו וְהֶאֱבִיז וּהִפְנִים יַחְדָּו נֹאֵם
 יְהוָה לֹא־אֶחְמוּל וְלֹא־אֶחֹס וְלֹא־
 אֶרְחַם מִהִשְׁחִיתוֹתִי וְשָׁמְעוּ
 וְהִאֲזִינוּ אֶל תְּגִבּוֹתַי בִּי יְהוָה דְּבַר
 רַנְנוּ לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם בְּבוֹר בְּטֶרֶם
 יִחַשְׁדּוּ וּבְטֶרֶם יִתְנַפְּפוּ רַגְלֵיכֶם עַל־
 הָרֵי נִשְׁפָּה וְקִיִּיתֶם לְאֲזוּר וְשָׁמְעוּ
 לְצִלְמוֹת יְשִׁית לְעַרְפֶּל וְאֵם לֹא
 הִשְׁמָעוּהָ בְּמִסְתָּרִים תִּבְכְּהוּ נַפְשֵׁי
 מִצְנֵי גוֹר וְרַמַּע תִּדְמַע וְתִרְחַד עֵינַי
 הַמַּעֲהָ בִּי נִשְׁפָּה עֵדֶר יְהוָה
 אָמַר לְמַלְאָךְ וּלְנַבִּיחָה חֲשַׁפְּלוּ שְׁבוּ
 כִּי יֵרֵד מֵרֵאשִׁיתֵיכֶם עֲטָרַת תִּי
 תִּפְאֶרְתֶּכֶם עֵרִי הִנְנִי סִרְוֹ וְאִין
 פָּתַח הַגְּלוּת יְהוּדָה כִּלְהֵי הַגְּלוּת
 שְׁלוֹמִים שָׂאוּ עֵינֵיכֶם וּרְאוּ הַנְּבִיאִים
 מִצְפּוֹן אִיחָה תַעֲדֶר נִתְּנָה לְךָ צִיָּן
 תִּפְאֶרְתֶּךָ מֵהַתְּאֵמְרֵי בִּי פִקֹּד
 עֲלֶיךָ וְאֵת לְפִדְתִּי אֶתְּךָ עֲלֶיךָ א
 אֶלְפִים לְרֹאשׁ הַלֹּוא חֲבָלִים יִאֲחֹזֶךְ
 כְּמוֹ אִשֶׁת לְדַהּוּכֵי תִאֲמַרְי בְּלִבְבֶךָ
 מִדּוֹעַ קִרְאֵנִי אֶל־רַח בְּרַב עֲוֹנֶךָ נִגְלוּ
 שׁוֹלֵיךְ נַחֲמִסוּ עֲקִבְךָ וְהִתְפַּךְ כּוֹשֵׁי
 עוֹרֹ וְנִמְר חֲכַרְבְּרִיתוֹ נִם אֶתְּם
 תּוֹכְלוּ לַהֲיִטִּיב לְמִדֵּי הָרַע וְאֶפְצִים
 בְּקֶשׁ עֹבֵר לְרוּחַ מִדְּבַר זֶה וְגוֹר לְךָ כ
 מִנֵּת מִדְּוֶךְ מֵאֵתִי נֹאֵם יְהוָה אֲשֶׁר
 שִׁכַּחַת אֹתִי וְתִבְטַחַת בְּשִׁקְרוֹ וְגִם־
 אֲנִי חֲשַׁפְּתִי שׁוֹלֵיךְ עַל־פְּנֵיךְ וְנִרְאִיחָה
 קְלוֹנֶךָ נֶאֱפִיךָ וּמִצְחֵלְתֶיךָ זִמְרַת

טו

זכית

P

לזכית

ונתת על נבעורת בשדדה ראיתי
שקוציך אוי לך ירושלם לא תטהרי
אחרי מתי עורו

יד

אשר היה דברי יהוה אל ירמיהו
על דברי הנבצרות: אבל יהודה
ושעריה אמללו קדרו לארץ וצורת
ירושלם עלתה: ואדיריהם שלחו
צעוריהם למים באו על נבאים לא
מצאו מים שבו כליהם ריקם בשו
והכלמו והפוא ראשם בעבור האדמה
חתה כי לא היה נשים בארץ בשו

בעיניס פ

אפרים חפו ראשם כי גם אילת
בשדדה ילדה ועזוב כי לא יהיה
דשא ופראים עמדו על שפים
שאפו רוח כתנים כלו עיניהם כי
אין עשב: אם עולינו ענו בנו
יהודה עשור למען שמך כי רבו
משובתינו לך חטאנו מקוה
ישראל מושיעו בערת צרה למיה
תהיה כנר בארץ וכארת נטה ללון
למה תהיה כאיש נדהם כנבור לא
יוכל להושיע ואתה בקרבנו יהודה
ושמך עלינו נקרא אל תנחנו:

כה אמר יהוה לעם הזה בן אהבו
לנוע רגליהם לא השכו ויהודי לא
רצם עתה יזכר עונם ויפקד חטאתם
ואמר יהוה אלי
אל תתפלל בעד העם הזה לטובהו
כי יצמו אינני שמע אל דבתם
וכי יעלו עליה ומנחתי אינני רצם כי

בחרב וברעב וברבר אנכי מכלה
אותם: ואמר אהה יאדני יהוה
הנה הנבאים אמרים להם לא
תראו חרב ורעב לא יהיה לכם כי
שלום אמת אתן לכם במקום הזה
ואמר יהוה אלי שקר
הנבאים נבאים בשמי לא שלחתים
ולא צויתים ולא דברתי אליהם
חזון שקר וקסם ואילו ותרבות
לכם המה מתנבאים לכם:

ואלני ק
סכ לכס

לכן כה אמר
יהוה על הנבאים הנבאים בשמי
ואני לא שלחתים והמה אמרים
חרב ורעב לא יהיה בארץ הזאת
בחרב וברעב יתמו הנבאים ההמה
והעם אשר המה נבאים להם
יהיו משלכים בחוצות ירושלם
מפני הרעב והחרב ואין מקבר
להמה המה נשיות ובניהם
ובנותיהם ושפכתי עליהם את
רעתי: ואמרת אליהם את הדבר
הזה תרדנה עיני דמעה לילה ויומם
ואל תרמינה כי שבר גדול נשברה
בתולת בת עמי מכה נחלה מאד:
אם יצאתי השדה והנה חללי חרב
ואם באתי העיר והנה תחלואי רעב
כי גם נבואי גם כהן סתרו אל ארץ
ולא ידעו:

המאס מאסת את יהודה אם
בציון בעלדה נפשך מדוע הכירתינו

ואין לנו מרפא קוה לשלום ואין טוב ולעת מרפא והנה בשתחידענו יהיה רשענו עון אבותינו כי חטאנו לך ואתנאץ למען שמך אל תנבל בפא כבודך זכר אל תפר בריתך אתנו ה' ש בתכלי הנוים מנשמים ואם השמים יתנו רביבים הלא אתה הוא יהוה אלהינו ונקוה לך כי אתה עשית את כל אלהו

טו

ויאמר יהוה אלי אם יעמד משה ושמואל לפני אין נפשי אל העם הוה שלח מעל פני ויצאו והיה כי יאמרו אליך אנה נצא ואמרת איהם כה אמר יהוה אשר למורת למות ואשר לחרב לחרב ואשר לרעב לרעב ואשר לשבי לשבי ופקדתי עליהם ארבע משפחות נאם יהוה את החרב להרג וארתי הכלבים לסחב ואת עוף השמים ואת בהמת הארץ לאכל ולהשחית ונתתם לזוועה לכל ממלכות הארץ בגלל מנשה בן יחזקיהו מלך יהודה על אשר עשה בירושלם כי מי יחמל עליך ירושלם ומי ינוד לך ומי יסור לשאול לשלום לך את נשמת אתי נאם יהוה אחור תלכי ואת את ירי עליך ואשחיתך נלאיתי הנחם ואזרם במזרה בשערי הארץ שבלתי אבדתי ארתי עמי מדרביהם לוא שבו עצמולי אלמנותו מחול ימים

לשום

פ

ס

הבאתי להם על אס בחור שרד בצהרים הפלתי עליה בתאם עיר ובהלות יולדת השבעה נפחה נפשה באה שמששה בעד יומם בוששה וחררה ושאריתם לחרב אתן לפני איביהם נאם יהוה אוילי אמי כי ילדתני איש ריב ואיש מדון לכל הארץ לא נשיתי ולא נשורכי כלה מקללוני אמר יהוה אם לא שרותך לטוב אם לוא הפנעתי בך בערת רעה ובערת צרה ארתי האיב הורע ברזל ברזל מצפון ונחשת חילך ואוצרותיך לבז אתן לא כמתיר ובכל חטאותיך ובכל גבולך והעברתי את איביך בארץ לא ידעת כי אש קדחה באפי עליכם תוקד אתה ידעת יהוה וכרני ופקדני והנקם לי מרדפי אל לארץ אפך תקחני דע שאתי עליך חרפה נמצאו דבריד ואכלם ויהי דבריד לי לששון ולשמחת לבבי כי נקרא שמך עלי יהוה אלהי צבאות לוא ישבתי בסוד משחקים ואעלו מפני ידך בדר ישבתי כי יעס מלאאתני למה היה כאבי נצח ומכתי אנושח מאנה חרפה רהי תחית לי כמו אכזב מים לא נאמנו לכן כה אמר יהוה אם

ב פ

טו

תשוב ואשיבך לפני תעמד ואם
 תוציא יקר מזולל כפי תהירתי שבו
 חפה אליך ואתה לא תשוב אליהם
 ונתתיך לעם הזה לחומת נחשת
 בצורה ונלחמו אליך ולא יוכלו לך
 כי אתך הנני להושיעך ולהצילך
 נאם יהוה והצלתיו מיד רעים
 ופרתיו מכף עריצים

ויהו דבר יהוה אלי
 לאמר ולא תקח לך אשה ולא יהיו
 לך בנים ובנות במקום הזה

כי כה אמר יהוה על
 הבנים ועל הבנות הילודים במקום
 הזה ועל אמתם הילדות אותם
 ועל אבותם המולדים אתם בארץ
 הזאת ממותי תחלאים ימתי לא
 יספרו ולא יקברו לדמן על פני ה
 האדמה יהיו ובהרב וברעב יכלו
 והיתרו ונבלתם למאכל לעוף
 השמים ולבהמת הארץ

כה אמר יהוה אל תבוא בית מרוח
 ואל תלך לספור ואל תגד להם כי
 אספתי את שלומי מאת העם הזה
 נאם יהוה את החסד ואת הרחמים
 ומתו גרלים וקטנים בארץ הזאת
 לא יקברו ולא יספרו להם ולא
 יתנגדו ולא יקרח להם ולא
 יפרסו להם על אבל לנחמו על מת
 ולא ישדו אותם כום תנחומים על
 אביו ועל אמו ובית משתה לא

תבוא לשבת אותם לאכל ולשתות
 כי כה אמר יהוה צבאות אלהי
 ישראל הנני משבית מן המקום הזה
 לעיניכם ובימיכם קול ששון וקול
 שמחה קול חתן וקול בלה והיה
 כי תניד לעם הזה את כל הדברים
 האלה ואמרו אליך על מה דבר
 יהוה עלינו את כל הרעה הגדולה
 הזאת ומה עוננו ומה חטאתנו
 אשר חטאנו ליהוה אלהינו ואמרת
 אליהם על אשר עזבו אבותיכם
 אותי נאם יהוה ולכו אחרי אלהים
 אחרים ועבדו וישתחוו להם ואתי
 עזבו ואת תורת לא שמרו ואתם
 הרעתם לעשות מאנתיכם והנכם
 הלכים איש אחרי שררות לבו הרע
 לבלתי שמוע אליו וחטלתי אתכם
 מעל הארץ הזאת על דארץ אשר
 לא ידעתם אתם ואבותיכם ועבדתם
 שם את אלהים אחרים ומס

ולילה אשר לא אתן לכם תנינתי
 לכן הנה ימים באים
 נאם יהוה ולא יאמר עוד הי יהוה
 אשר העלה את בני ישראל מארץ
 מצרים כי אם חי יהוה אשר
 העלה את בני ישראל מדרך
 צפון ומכל תוצות אשר הדיחם
 שמה והשבתיים על ארמתם אשר
 נתתי לאבותם

הנני שלח לדוים רבים נאם

ללתיס

בערבה ולא יראו כי יבוא טוב
 ושכן חררים במדבר ארץ מלחה
 ולא תשב: ברוך הנבר אשר
 יבטח ביהוה והיה יהוה מבטחו:
 והיה כעץ שתול על מים ועל יובל
 ישלח שרשיו ולא ירא כי יבא חם יבא
 והיה עלהו רענן ובשנת בצרת לא
 ידאג ולא יימש מעשות פרי:
 עקב חלב מבל ואנש הוא מי ידענו
 אני יהיה חוקר לב כחן כליות ולתת
 לאיש נדרכו כפרי מעליו:
 קרא דגד ולא ילד עשרה
 עשר ולא במשפט בחצי ימו יעזבונו
 ובאחריתו יהיה נבל: כסא כבוד
 מרום מראשון נקום מקדשנו:
 מקנה ישראל יהוה כל עובדי יבשו
 יסורי בארץ יכרתו כי עזבו מקור
 מים חיים את יהוה:
 רפאני יהוה וארפא
 הושיעני ואושעה כי תהלתי אתה:
 חנה חמה אמרים אלי איה דברי
 יהוה יבוא נא: ואני לא אצתי
 מרעה חרוד ויום הניש לא
 התאוותי אתה ידעת מוצא שפתי
 נכח פניך הית: אל תהיה לי
 למחתה מחסי אתה ביום רעה:
 יבשו רדפי ואל אבושה אני יחתו
 חמה ואל אחמה אני תביא עליהם
 יום רעה ומשנה שברון שברים:
 כה אמר יהוה אלי הלוד ועמדת
 בשער

יהוה וריגום ואחרי כן אשלח לרבים
 צדים וצדום מעל כל הר ומעל כל
 נבעה ומנקי הסלעים: פי עיני
 על כל דרכיהם לא נסתר מלפני
 ולא נצפן עונם מנגד עיני: ושלמתי
 ראשונה משנה עונם וחטאתם על
 חללם את ארצי כנבלת שקוצים
 ותועבות הם מלא את נחלתי:
 יהוה עוז ומעזי
 ומנוסי ביום צרה אליך גוים יבאו
 מאמסי ארץ ויאמרו אך שקר נחלו
 אבותינו הכל ואין כם מועיל:
 העשה לו אדם אלהים והמה לא
 אלהים: לכן הגני מודיעם בפעם
 הזאת אודיעם את ידי ואת נבורת
 וידעו כי שמי יהוה:
 חטאת יהודה כתובה בעט
 ברזל בצפרון שמיר חרושה על
 לוח לבם ולקרנות מזבחותיכם:
 בזכר בניהם מזבחותם ואשריהם
 על עז רענן על נבעת הנבחות:
 חרדי בשדה חילק כל אוצרותיך
 לבז אתן במתיך בחטאת בכל
 נבולד: ושמטתה ובך מנחלתך
 אשר נתתי לך ויהי עבדתיך את
 איביך בארץ אשר לא ידעת בו אש
 קדחתם באפי עד עלם תוקד:
 כה אמר יהוה ארור הנבר אשר
 יבטח בידים ושם בשר וזועזוע ומן
 יהודה יסור לבו: והיה בערער

ט
 פ
 טו

י

בשער בני עמ אשר יבאו בו מלכי
 יהודה ואשר יצאו בו ובכל שערי
 ירושלם ואמרת אליהם שמעו
 דבר יהוה מלכי יהודה וכל יהודה
 וכל יושבי ירושלם הנאים בשערים
 האלה כה אמר יהוה השמרו
 בנפשותיכם ואל תשאו משא ביום
 השבת והבאתם בשערי ירושלם
 ולא תוציאו משא מבתים ביום
 השבת וכל מלאכה לא תעשו
 וקדשתם את יום השבת כאשר
 צויתו את אבותיכם ולא שמעו ולא
 הטו את אזנם ויקשו את ערפם
 לבלתי שומע ולבלתי קחת מוסרי
 והיה אם שמעו תשמעון אל נאם
 יהוה לבלתי הביא משא בשערי
 העיר הזאת ביום השבת ולקדש
 את יום השבת לבלתי עשות בה
 כל מלאכה ויבאו בשערי העיר
 הזאת מלכים ושרים ישיבים על
 כפא דוד לרכבים ברכב ובפוסים
 המה ושריהם איש יהודה וישיבי
 ירושלם וישבה העיר הזאת לעולם
 ויבאו מערי יהודה ומסביבות
 ירושלם ומארץ בנימין ומן השפלה
 ומן ההר ומן הנגב מבאים עליה
 וזכח ומנחה ולבונה ומביאי תודה
 בית יהוה ואם לא תשמעו אלי
 לקדש את יום השבת ולבלתי
 שאת משא ויבא בשערי ירושלם

שמוע

כס

בו

ביום השבת והצתי אש בשעריה
 ואכלה ארמנות ירושלם ולא תכבה
 הדבר אשר היה אל
 ירמיהו מאת יהוה לאמר קום
 וירדת בית היוצר ושכדו אשמי עק
 את דברי וארד בית היוצר והנהו
 עשה מלאכה על האכנים ונשתת
 הכלי אשר הוא עשה בחמר ביד
 היוצר ושב ועשהו כלי אחר כאשר
 ישר בעיני היוצר לעשותו
 ויהי דבר יהוה אלי לאמר והיוצר
 חזה לא אוכל לעשות לכם בית
 ישראל נאם יהוה הנה כחמר ביד
 היוצר כן אתם בידי בית ישראל
 הנע אדבר על גוי ועל
 ממלכה לנתוש ולנתוץ ולהאבד
 וישב הגוי ההוא מערתו אשר
 דברתי עליו ונחמתי על הרעה אשר
 השבתי לעשות לו וינע אדבר על
 גוי ועל ממלכה לבנות ולנטוע
 ועשה הרעה בעיני לבלתי שמע
 בקולי ונחמתי על הטובה אשר
 אמרתי להטיב אותו
 ועתה אמר נא אל איש יהודה
 ועל יושבי ירושלם לאמר כה אמר
 יהוה הנה אנכי יוצר עליכם רעה
 וחשוב עליכם מהשבה שובו נא
 איש מדרכו הרעה והטיבו דרכיכם
 ומעלליכם ואמרו נא איש אחרי
 מהשבור ינו בלד ואיש שררות

יח

וכס כסו

P

כס

P

עלי לפנות אל תכפר על עונם
 וחטאתם מלפניך אל תמחי והיו ייני
 מכשלים לפניך בעת אפך עשה בהם
 כה אמר יהוה הלוד יט
 וקניית בקדק יצר חרש ומקני העם
 ומקני הפהנים ויוצאת אל ציא בן
 הנם אשר פתח שער החרסות
 וקראת שם את הדברים אשר
 אדבר אליה ואמרת שמעו דבר
 יהוה מלכי יהודה וישובי ירושלם
 כה אמר יהוה צבאות אלהי ישראל
 הנני מביא רעה על המקום הזה
 אשר כל שמייה תצלנה אנניו
 ועני אשר עזבני וינכרו את המקום
 הה ויקטרו בו לאלהים אחרים
 אשר לא ידעום המח ואבותיהם
 ומלכי יהודה ומלאו את המקום
 הזה דם נקים ובעו את במות
 הצעל אשרף את בנייהם באש עלות
 לבעל אשר לא צוית ולא דברתי
 ולא עלתה על לבי
 לכן הנח ימים באים נאם יהוה
 ולא יקרא למקום הזה עוד התפת
 וניא בן הנם כי אם ניא החרנה
 וכלתי את עצת יהודה וירושלם
 במקום הזה והפלתים בהרב לפני
 איביהם וביד מבקשי נפשם ונתתי
 את נבלתם למאכל לעוף השמים
 ולבהמת הארץ ושמתי את העיר
 הזאת לשמה ולשרקה כל עבר
 עליה

ל בודיעו נעשה
 לכן כה אמר יהוה שאלי נא בנוים
 מי שמע כאלה שעררת עשתה
 מאד בתילת ישראל היעזב מצור
 שדי שלג לבנון אש ינתשו מים
 זרים קיסנחלים בישכתני עמי
 לשון יקטרו ויכשלום בדרניהם
 שבילי עולם ללכת נתיבורת דרך
 לא סלולה לשים ארצם לשמה
 שדקת עולם כל עובר עליה ושם
 ויניד פראשו ברוח קרים אפיצם
 לפני אויב ערף ולא פנים אראם
 ביום אדם
 ויאמרו לכו ונחשברה על ירמיהו
 מחשבות כי לא תאכר תורה מכהן
 ועצה מהכם ודבר מנביא לנו
 ונבהו כל שון ואל נקשיבה אל כל
 דבריו הקשיבה יהוה אלי ושמע
 לקול יחיבי הישלם תחת טובה
 רעה כי ברו שיהיה לנפשי זכרי
 עמדי לפניך לדבר עלי הטובה
 להשיב את חקתך כהם
 לכן תן את בנייהם לרעב
 והגרם על יד הרב ותהינה נשיתם
 שכלות ואלמנות ואנשים יהיו
 דרני מורת בחוריהם מפי חרב
 במלחמה תשמע זעקת מבתייהם
 כי תקא עליהם דוד פתאם כי ברו
 שיחה ללכרני ופח טמנו לרגלי
 ואתה יהוה ידעת את כל עצתם

מיקית P

סופת P

עליה ישם וישרק על כל מפתח :
 והאכלתם את בשר בנייהם ואת
 בשר בנותיהם ואיש בשר רעדו
 יאכלו במצור ובמצוק אשר יצקו
 להם איביהם ומבקשי נפשם :
 ושברת הבקב לקני האנשים
 החלכים אותך : ואמרת אליהם
 פה אמר יהוה צבאות ככה אשר
 ארת העם הזה ואת העיר הזאת
 כאשר ישבר ארת כלי היוצר אשר
 לא יוכל להרפה עוד ובתפת קברו
 נאין מקום לקבור : בראעשה
 למקום הזה נאם יהוה ולישביו
 ולחת את העיר הזאת כתפת והיו
 בתי ירושלים ובתי מלכי יהודה
 כמקום התפת הטמאים לכל חבתים
 אשר קטרו על נתיניהם לכל צבא
 השמים והסד נסכים לאלהים
 אחרים : ובארמיהו
 מהתפת אשר שלחו יהוה שם
 להנבא ועמד בחצר בית יהוה
 ויאמר אל כל העם : כה אמר יהוה
 צבאות אלהי ישראל הנני סבי אל
 העיר הזאת ועל כל עריה את כל
 הרעה אשר דברתי עליה כי הקשו
 את ערפי לבלתי שמע את דברי :
 וישמע פשחור
 בן אמר הכהן והוא פקיד נגיד
 בבית יהוה את ירמיהו נבא את
 הדברים האלה ויבה פשחור את

ירמיהו הנביא והן ארזו על
 המהפכת אשר בשער בנימו העליון
 אשר בבית יהוה ויהי מפתח ויצא
 פשחור את ירמיהו מן המפתח
 ויאמר אליו ירמיהו לא פשחור
 קרא יהוה שמך כי אם מגור מסביב
 כי כה אמר יהוה הנני
 נרנך למגור לך ולכל ארזיך
 ונפלו בחרב איביהם ועיניך ראות
 ואת כל יהודה אתן ביד מלך בכל
 והגלם בכלה והקם בדרום : ונתתי
 ארת בלחסי העיר הזאת ואת כל
 יגיעה ואת כל יקרה ואת כל
 אוצרות מלכי יהודה אתן ביד א
 איביהם ובזוזם ולקחום והביאום
 בכלה : ואתה פשחור וכל שבי
 ביתך תלכי בשבי ובבל תבוא ושם
 תמות ושם תקבר אתה וכל ארזיך
 אשר נבאת להם בשקר :
 פתיחני יהוה ואפת חוקתי
 ותוכל הייתי לשחוק כל היום כלה
 לעגלו : כי מדוי אדבר אועק חמס
 ושד אקרא כי היה דבר יהוה לי
 להרמה ולקלס כל היום : ואמרתי
 לא אוכרנו ולא אדבר עוד בשמו
 ויהי בלבי כשבערת עצר בעצתי
 ונלאתי בכל ולא אוכל כי שמעתי
 דבר רבים מגור מסביב תיזרו
 ונגידנו בלגוש שלמי שמרי צ
 צלעי אולי יפתה ונוכלה לו ונקחת

שעליו חסר

סג
סג
סג

סג
סג
ב

נקמתנו ממנו: ויהוה אותי כגבור
ערוץ על כן רדפי יבשלו ולא יכלו
בשו מאד כי לא השגילו כלמת
עולם לא תשכחו ויהוה צבאות בן
צדיק ראיה כלזרת וכל אראיה
נקמתך מהם כי אלוד גליתי את
דיביו שירו ליהוה הללו

את יהוה כי הציל נפש אביון מיד
מרעים ארור היום אשר
ילדתי בו יום אשר ילדתי אמי אל
יהי ברוך ארור האיש אשר בשר
את אבי לאמר ילד לך בן זכר
שמח שמחה ויהי האיש ההוא
בערים אשר הפך יהוה ולא נתם
ושמע ועקרה בבקר ותרועה בעת
צהרים אשר לא מותתני מרחם

ותהי לי אמי קבר ורחמי הרת
עולם למה זה מרחם יצאתי לראות
עמל ויגון ויכלו בבשת ימי

חבר אשר היה אל
ירמיהו מארץ יהודה בשלח אליו
המלך צדקיהו את פשחור בן
מלכיה ואת צפניה בן מעשיה
הכהן לאמרו דרש נא בערנו את
יהוה כי נבוכדנצר מלך בבל
נלחם עלינו אולי יעשה יהוה אותנו
ככל נפל אתיו ויעלה מעלינו

ויאמר ירמיהו אליהם כה
תאמרן אל צדקיהו כה אמר יהוה
אלהי ישראל הנני מסב את כל

3

כס
כס

כא

כז
כז

המלחמה אשר בידכם אשר אתם
נלחמים גם את מלך בבל ואת
הפשידים הצרים עליכם מחוץ
לחומה ואספתני אותם אל תוך
העיר הזאת ונלחמתי אני אתכם
ביד נשוי וכוזרע חזקה ובגוף
ובחמה ובקצף גדול והפית את
יושבי העיר הזאת ואת האדם ואת
הבהמה בדבר גדול ימתו ואחריו
כן נאם יהוה אתן את צדקיהו מלך
יהודה ואת עבדיו ואת העם ואת
הנשארים בעיר הזאת מן הכרתי
מן החרב ומן הרעב ביד
נבוכדנצר מלך בבל וביד
אויבים וביד מבקשי נפשם והכם
לפי הרב לא יחוס עליהם ולא
יחמול ולא ירחם ואל העם הזה
תאמר כה אמר יהוה הנני נתן
לפניכם את דרך החיים ואת דרך
המות הישב בעיר הזאת ימות
בחרב וברעב ובדבר והיוצא ונפל

על הפשידים הצרים עליכם יהיה
והיתה לו נפשו לשלל כי שמתי
פני בעיר הזאת לרעה ולא לטובה
נאם יהוה ביד מלך בבל נתתן
ושרפה באש ולבית מלך
יהודה שמעו דבר יהוה בית דוד
כה אמר יהוה דינו לבקר משפט
והצילו גוול מיד עושק פן תצא
כאש חמתי ובערה ואין מכנה מפני

עליו
P

הגדולה הזאת וואמרו על אשר
 עזבו את ברית יהודה אלהיהם
 וישתחוו לאלהים אחרים ועבדום
 אל תכפו למתואל
 תנרו לובבו בכול הדג כלא ישום
 עוד וראה את ארץ מולדתו
 כי כה אמר יהוה אל שלום
 בן יאשיהו מלך יהודה המלך תחת
 יאשיהו אביו אשר יצא מן המקום
 הזה לא ישוב שם עוד כי במקום
 אשר הגלו אתו שם ומות ואחת
 הארץ הזאת לא יראה עוד
 הוי בנה ביתו בלא צדק ועלויותו
 בלא משפט בחרו עבד הנם
 ופעלו לא יתן לו האמר אבסה לם
 בית מדות ועלויות מרוחם וקרע לו
 חלוני וספון בארז ומשוח כששר
 התמלך כי אתה מתחרה בארז
 אביך הלוא אכל ושתה ועשה
 משפט וצדקה אזנב למו דן הין עני
 ואביון או טוב חלא היא הדעת
 אתי נאם יהוה כי אין ענין ולבן
 פנאם על בצעד ועל דם הנקי
 לשפוך ועל העשק ועל המרוצח
 לעשות וזה אמר
 יתו אל יהוקים בן יאשיהו מלך
 יהודה לא יספרו לו הוי אחותו
 אחות לא וספרו לו הוי אחותו
 חיה קבוצת המור יקבר סחוב
 ומשלך מהלאה לשערי ירושלם

רע מעללוהם ויהי הנני אליך ישבת
 העמק צור המישור נאם יהוה
 האמרים מי יחר עלינו ומי יבוא
 במעונותינו ופקדתו עליכם כפרי
 מעללכם נאם יהוה והצתי אש
 ביערה ואכלה כל סביבה
 כה אמר יהוה רד בות
 מלך יהודה ודברת שם את הדבר
 הזה ואמרת שמע דבר יהוה
 מלך יהודה הישב על כפא רוד
 אתה ועבדיך ועמך הבאים בשערים
 האלה כה אמר יהוה עשו משפט
 וצדקה וחילו גוול מין עשוק וגר
 יתום ואלמנה אל תזנו אל תחמסו
 והם נקי אל תשפכו במקום הזה
 כי אם עשו תעשו את הדבר הזה
 ובאו בשערי הבירה הזה מלכים
 יושבים לדור על זכסאו רכבים
 ברכב ובסוסים הוא ועבדו ועמו
 ואם לא תשמעו את הדברים
 האלה בשבעתי נאם יהוה כיה
 להרבה יהיה הבית הזה
 כי כה אמר יהוה על בית מלך
 יהודה גלעד אתה לי ראש חלבנות
 אם לא אשיתך מדבר ערים לא
 נושבת ודדשתי עליך משחתים
 איש ומליו וכברתו מבחר אריות
 וחילו על האשו ועברו גוים רבים
 על העיר הזאת ואמרו איש אל
 רעהו על בית עשה יתוה ככה לעיר

בב

P

בסני
P

עליהל בנז וצעקי ובבשן תני קולך
 וצעקי מעברים כי נשברו כל
 מאחבך ודברתי אליך בשלותך
 אמרת לא אשמע והדרבך מנעורך
 כי לא שמעת בקולי כל רעיד
 תרעה רוח ומאחבך בשבי ילכו פי
 אז תבשו ונכלמת מכל העתך

ישבתי כל בנזן מקנתי בארזים
 מה נחנתי בבאר לך חכלים חיל
 בילדה חיאני נאם יהוה כי אם
 יהיה בניהו בן יהויקים מלך יהודה
 חוהם על יד ימיני כי משם אתקנה

סב

ונתתיך ביד מבקשי נפשך וביד
 אשר אתה יגור מפניהם וביד
 פנוכר אשר מלך בבל וביד ה
 הכשדים והטלתי אתך ואת אמך
 אשר ילדתך על הארץ אחרת אשר
 לא ילדתם שם ושם תמותו

ועל הארץ אשר הם מנשאים את
 נפשם לשוב שם שמה לא ישובו
 העצב נבזה נפוץ האיש
 חודה כניוה אם כלי אין חפץ בו
 כדוע חוטלו הוא ורעו ורשלוכו
 על הארץ אשר לא ידעו ארץ
 ארץ ארץ שמעי דבר יהוה

3

כח יאמר יהוה כתבו
 ארץ האיש חודה ערירי בבר לא
 יצלה בימיו כי לא יצלה מרוע איש
 ישב על כסא רוד ומושל עור
 כח ביהודה

בקרבי רחפו כל עצמתי הירתי
 כיש שכור וכנבר עברו יין מפני
 יהוה ומפני דברי קדשו כי מנאפים
 מלאה הארץ כי מפני אלה אכלת
 הארץ וכשו נאורת מדבר ותהי

כח

מאכרים ומפצים את צאן מדעתי
 נאם יהוה לכן כה אמר יהוה
 אלהי ישראל על הרקים הרעים
 ארץ עמי אתם הפצתם ארץ צאנ
 ותדהומו לא פקדתם אתם הנני פקד
 עליכם ארץ רע מעלליכם נאם
 יהוה ואני אקבץ את שארית
 צאני מכל הארצות אשר הדחתם
 אתם שם והשבתי אתהן על כויהן
 ופרו ורבו והקמתי עליהם רעים
 ורעום ולא יראו עוד ולא יחתו ולא
 יפקדו נאם יהוה

הנה ימים באים נאם יהוה והקמתי
 לרוד צמח צדיק ומלך מלך והשביל
 ועשה משפט וצדקה בארץ בימיו
 תושע יהודה וישראל ישכן לבטח
 וזה שמו אשר יקראו יהוה צדקנו
 לכן הנה ימים באים נאם

יהוה ולא יאמרו עוד חיי יהודה
 אשר העלה את בני ישראל מארץ
 מצרים כי אם חיי יהוה אשר העלה
 וישר הביא את זרע בית ישראל
 מארץ צפונה ומכל הארצות אשר
 הדחתים שם וישבו על אדמתם

לנבאים נשבר לבני
 בקרבי רחפו כל עצמתי הירתי
 כיש שכור וכנבר עברו יין מפני
 יהוה ומפני דברי קדשו כי מנאפים
 מלאה הארץ כי מפני אלה אכלת
 הארץ וכשו נאורת מדבר ותהי

מרוצתם רעה ונבורתם לא יכין
 פינים נביא גם כהן חנפו גם בביתי
 מצאתי רעתם נאם יהוה לכן יהיה
 דרכם להם פחלקקות באפלה
 ידחו ונפלו בהפי אביא עליהם רעה
 שנת פקדתם נאם יהוה

ובנביאי שמרון ראיתי
 תפלה הנבאו כבעל ותעו את עמי
 את ישראל

ובנביאי ירושלם ראיתי שעוררה
 נאוף והלך בשקר וחזקו ידי מרעים
 לבבתי שבו איש מרעתו רדיו לי
 כלם כסדם וישביה בעמרה

לכן כה אמר יהוה צבאות
 על הנבאים הנני מאכיל אותם
 לענה והשקתים מי ראש פי מאת
 נביאי ירושלם יצאה חנפה לכל
 הארץ כה אמר
 יהוה צבאות אל תשמעו על דברי
 הנביאים הנבאים לכם מהבלים
 חמה אתכם חזון לבם ודברו לא מפי
 יהוה אמרים אמור למנאצי דבר
 יהוה שלום יהיה לכם וכל הלך
 בשקר ורע לבו אמרו לא תבוא
 עליכם רעתו כי מי עמד בסוד יהוה
 וראוי שמע את דברו מי הקשיב
 דברו וישמע
 הנני סערת יהוה חמה יצאה וסער
 מתחולל על ראש רשעים יהוה
 לא ישוב אף יהוה עד עשתו וערה

10

הקימו מזמות לבו באחרית הימים
 תתבוננו כה בינה לא שלחתי
 את הנביאים והם רצו לא דברתי
 אליהם והם נבאו ואם עמדו בסודי
 וישמעו דברי את עמי וישכבם
 מדרכם חרע ומרע מעלליהם

האלהי מקרוב אני נאם
 יהוה ולא אלהי מרחקו אם יפתר
 איש במסתרים ואני לא אראנו
 נאם יהוה הלא את השמים ואת

הארץ אני מלא נאם יהוה שמעתי
 את אשר אמרו הנביאים הנבאים
 בשמי שקר לאמר חלמתי חלמתי

עד מתי היש בלב הנביאים נבאי
 השקר ונביאי תרמרת לבם

החשבים להשפית את עמי שמי
 בחלומתם אשר יספרו איש לרעתו
 כי אשר שכחו אבותם את שמי
 כבעל הנביא אשר אתו חלום
 יספר חלום ואשר דברי אתו ידבר
 דברי אמרת מה לתבן את הדבר
 נאם יהוה הלא כה דברי נאש
 נאם יהוה וכפטיש ופוצץ סלע

לכן הנני על הנביאים נאם יהוה
 מננבי דברו איש מאת רעהו הנני
 על הנביאים נאם יהוה חלקתים
 לשונם וינאמו נאם הנני על נבאי
 חלמות שקר נאם יהוה ויספרום
 ותעו את עמי בשקריהם ובפחזותם
 ואנכי לא שלחתי ולא צויתים

והועיל לא יועילו לעם הזה נאם
 יהוה וישאלך העם הזה אלהי בני אר-
 כהן לאמר מה משה יהוה ואמרת
 אליהם את מה משה ונמשתי
 אתכם נאם יהוה והנביא והכהן
 והעם אשר יאמר משה יהוה
 ופקרתי על האיש שהוא ועל ביתו:
 כה תאמרו איש על רעהו ואיש
 אל אחיו מה ענה יהוה ומה דבר
 יהוה ומשא יהוה לא תזכר עוד
 כי המשא יהוה לא ישכרו והפכתם
 את דברי אלילים יהוה צבאות
 אלהינו כפתיאמר אל הנביא
 מה ענך יהוה ומה דבר יהוה
 ואם משה יהוה תאמרו לכן משה
 יאמר יהוה וען אמרכם את הדבר
 הזה משא יהוה ואשלת אליכם
 לאמר לא תאמרו משא יהוה לכן
 הנני ונשתי אתכם נשא ונמשתי
 אתכם ואני העיר אשר נתתי לכם
 ולאבתיכם מעל פני ונתתי עליכם
 חרפת עולם וכלמות עולם אשר
 לא תשכחו

כד הראני יהוה והנה שני יוראי תאנים
 מועדים לפני הויכל יהוה אחרי
 הגלות נבוכדראצר מלך בבל את
 יפניהו בן יהויקים מלך יהודה
 ואת שרי יהודה ואת החרשו את
 המספר מירושלם ויבאם בבל

כג

כד

כ

כד

הנור אחר תאנים שכורת מאד
 כתאני הפכרות והנור אחר תאנים
 רעות מאד אשר לא תאכלנה
 מרע ויאמר יהוה אלי
 מה אתה ראת ירמיה ואמר תאנים
 התאנים השוכרות שכורת מאד
 והרעות רעות מאד אשר לא
 תאכלנה מרע ויהי דבר
 יהוה אלי לאמרו כה אמר יהוה
 אלהי ישראל בתאנים הפכרות
 האלה כן אני את גלות יהודה
 אשר שלחתי מן המקום הזה ארץ
 כשדים לטובה ושמתי עיני עליהם
 לטובה והשבתיים על הארץ הזאת
 ובנותים ולא אהרום ונמעתים ולא
 אתושי ונתתי להם לב לדעת אתי
 כי אני יהוה והיו לי לעם ואנמי
 אהיה להם לאלהים כי ישבו אלי
 בכל לבם וכתאנים הרעות
 אשר לא תאכלנה מרע כי אמר
 יהוה הן אתן את צדקתו מלך
 יהודה ואת שריו וארצי שארית
 ירושלם הנשארים בארץ הזאת
 והישבים בארץ מצרים ונתתים
 לזועת ולרעה לכל ממלכות הארץ
 לחרפה ולמשל לשנית ולקללה
 בכל המקומות אשר אדוהם שם
 ושלחתי כם את החרוב את הרעב
 ואת הדבר עד תפס מעל הארמה
 אשר נתתי להם ולאבתיים

כה

הדבר אשר היה על ירמיהו
 על כל עם יהודה בשנה הרביעית
 ליהויקים בן יאשיהו מלך יהודה
 הוא השנה הראשנית לנבוכדראצר
 מלך בבל אשר דבר ירמיהו
 הנביא על כל עם יהודה ואל כל
 ישבי ירושלם לאמר מן שלש
 עשרה שנה ליאשיהו בן אמון מלך
 יהודה ועד היום הזה זה שלש
 ועשרים שנה היה דבר יהודה אלי
 ואדבר אליכם אשפים ודבר ולא
 שמעתם ושלח יהוה אליכם את
 כל עבדיו הנביאים השכם ושלח
 ולא שמעתם ולא המיתם את
 אונכם לשמע לאמר שבו נא איש
 מדרך הרעה ומרע מעל ליכם ושבו
 על האדמה אשר נתן יהוה לכם
 ולאבתיכם למן עולם ועד עולם
 ואל תלכו אחרי אלהים אחרים
 לעבדם ולהשתחוו להם ולא
 תכעסו אותי במעשה ידיכם ולא
 ארע לכם ולא שמעתם אלי
 נאם יהוה למען הכעסוני במעשה
 ידיכם לרע לכם
 לכן כה אמר יהוה צבאות
 יעז אשר לא שמעתם את דברי
 דהנני שלח ולקחתי את כל
 משפחות צפון נאם יהוה ואל
 נבוכדראצר מלך בבל עבדי
 והבאותים על הארץ הזאת ועל

יעז וכו'

ישביה ועל כל הנזים האלה סביב
 והחרמתיים ושמתיים לשמה
 ולשרקה ולחרבות עולם והאברתי
 מהם קול ששון וקול שמחה קול
 חתן וקול בלה קול רחם ואזנר
 והיתה כל הארץ הזאת לחרבה
 לשמה ועבדו הנזים האלה ארתי
 מלך בבל שבעים שנה והיה
 כמלאות שבעים שנה אפקד על
 מלך בבל ועל הגוי הוא נאם
 יהוה את עונם ועל ארץ בשמים
 ושמתי אתו לשממות עולם
 והבאותי על הארץ הזאת את כל
 דברי אשר דברתי עליה את כל
 הכתוב בספר הזה אשר נבא
 ירמיהו על כל הנזים כי עבדו גם
 גם המה גוים רבים ומלכים גדולים
 ושלמתי להם כפעלם וכמעשה
 ידיהם כי כה אמר יהוה
 אלהי ישראל אלי קח את כוס היין
 החמה הזאת מידי והשקית אתו
 את כל הנזים אשר אנכי שלח
 אותך אליהם ושתו והתנעשו
 והתהללו מפני החרב אשר אנכי
 שלח בינתם ואקח את הכוס
 מידי יהוה ואשקה את כל הנזים
 אשר שלחתי יהוה אליהם את
 ירושלם ואת ערי יהודה ואת מלכות
 ואת שריה לתרת אתם לחרבה
 לשמה לשרקה ולקללה כיום הזה

את פרעה מלך מצרים ואת
עבריו ואת שריו ואת כל עמו
ואת כל הערב ואת כל מלכי ארץ
העוץ ואת כל מלכי ארץ פלשתים
ואת אשקלון ואת עזה ואת עקרון
ואת שארית אשדוד ואת אדום
ואת מואב ואת בני עמון ואת
כל מלכי צר ואת כל מלכי צידון
ואת מלכי האי אשר בעבר הים
את דדון ואת תימא ואת בוז ואת
כל קצוצי פאה ואת כל מלכי
ערב ואת כל מלכי הערב השכנים
במדבר ואת כל מלכי זמרי ואת
כל מלכי עילם ואת כל מלכי מדוי
ואת כל מלכי הצפון הקרבים
והרחקים איש אל אחיו ואת כל
הממלכות הארץ אשר על פני
הארמה ומלך ששך ושתה
אחריהם ואת מרת אליהם
כזה אמר יהודה צבאות אלהי
ישראל שתו ושכרו וקו ונפלו ולא
תקומו מפני החרב אשר אנכי שלח
ביניכם והיה כי מאנו לקחת
הכוס מידך לשתות ואמרת אליהם
כה אמר יהוה צבאות שתו ושתו
כפי הנדה בעיר אשר נקרא שמי
עליה אנכי מחל להרע ואתם הנקת
תנקו לא תנקו כי חרב אני קרא
על כל יושבי הארץ נאם יהוה
צבאות ואתה תנבא אליהם את

כס

כל חרבים האלה ואמרת אליהם
יהודה מפרום ישאן וממעון קדשו
יתן קולו ישאן ישאן על נהוה הירד
כדרכים וענה אל כל יושבי הארץ
בגא שאון עד קצה הארץ כי ריב
ליהוה בנזים נשפט הוא לכל בשר
הרשעים נתנסל חרב נאם יהוה
כה אמר יהוה צבאות הנה
העה וצאת מנזי אל בני עמון גדול
יעור מירבתי ארץ והיו חללי
יהוה ביום ההוא מקצה הארץ ועד
קצה הארץ לא יספרו ולא יאספו
ולא יקברו לדמן על פני הארמת
יהיו חלילי הרעים וזעקו והתפלשו
אדירי הצאן כי מלאו ימיכם למבח
ותפוצותיכם ונפלתם בכל חמדה
ואבד מנוס מן הרעים ופליטה
מאדירי הצאן קול צעקת הרעים
וללת אדירי הצאן כי שרר יהודה
את מרעיתם ונרמו נאות השלום
מפני חרון אף יהוה עזב ככפיה
סכו כי חיתה ארצם לשמרה מפני
חרון הוניה ומפני חרון אפו
בראשית ממלכות יהוקים
בן יאשיהו מלך יהודה היה הדבר
הזה מאת יהודה לאמר
אמר יהוה עמד בחצר בית יהודה
ודברת על כל עמי יהודה הבאים
להשתחורר בית יהודה את כל
הדברים אשר צויתך לדבר אליהם

ח

ס

כז

אל תנע דבה ו אולי ישמעו וישבו
 איש מדרכו הרעה ונחמתו אל
 הרעה אשר אנכי חשב לעשות להם
 מפני רע מעלליהם ואמרת אליהם
 כה אמר יהוה אם לא תשמעו אלי
 ללכת בתורת אשר נתתי לפניכם
 לשמע על דברי עבדי הנביאים
 אשר אנכי שלח אליכם והשכם
 ושלח ולא שמעתם ונתתי
 את הבית הזה כשלה ואת העיר
 הזאת ^{סז}אתן לקללה לכל גוי
 הארץ ^פ וישמעו הכהנים
 והנביאים וכל העם את ירמיהו
 מדבר את הדברים האלה בבית
 יהוה ויתי ככלות ירמיהו לדבר
 את כל אשר צוה יהוה לדבר
 אל כל העם ויתפשו אתו הכהנים
 והנביאים וכל העם לאמר מורת
 תמות מדוע נבית בשם יהוה
 לאמר בשלו יהיה הבית הזה והעיר
 הזאת תחרב מאין ישב וקהל כל
 העם אל ירמיהו בבית יהוה
 וישמעו שרי יהודה את הדברים
 האלה ויעלו מבית המלך בית יהוה
 וישבו בפתח שער יהוה החדש
 ויאמרו הכהנים והנביאים אל
 השרים ואל כל העם לאמר משפט
 מות לאיש חזר כי נבא אל העיר
 הזאת כאשר שמעתם באזניכם
 ויאמר ירמיהו אל כל השרים

סז פ

ואל כל העם לאמר יהוה שלחני
 להנבא אל הבית הזה ואל העיר
 הזאת את כל הדברים אשר
 שמעתם ועתה היטיבו דרכיכם
 ומעלליכם ושמעו בקול יהוה
 אלהיכם וינחם יהוה אל הרעה
 אשר דבר עליכם ואני הנני בידכם
 עשו לי כטוב וכישר בעיניכם אך
 ידעו תדעו כי אם ממתים אתם אתי
 בידם נקי אתם נתנים עליכם ואל
 העיר הזאת ואל ישיביה כי באמת
 שלחני יהוה עליכם לדבר באזניכם
 את כל הדברים האלה ויאמרו ^ט
 השרים וכל העם אל הכהנים ואל
 הנביאים אין לאיש חזר משפט
 מורת כי בשם יהוה אלהינו דבר
 אלינו ויקמו אנשים מזקני הארץ
 ויאמרו אל כל קהל העם לאמר
^ט מיכיה המורשת יהיה נבא בימי
 חזקיהו מלך יהודה ויאמר אל כל
 עם יהודה לאמר כה אמר יהוה
 צבאות ציון שדה תחרש וירושלים
 עינים תהיה והר הבית לבמות יער
 ההמת המתהו חזקיהו מלך יהודה
 וכל יהודה הלא אירא את יהוה
 ויחל את פני יהוה וינחם יהוה אל
 הרעה אשר דבר עליהם ואנחנו
 עשוי רעה גדולה על נפשותינו
 וגם איש היה מתנבא בשם
 יהוה אוריהו בן שמעיהו מקרית

ט

ט

ט

פ

היערים ויבא על העיר הזאת ועל
 הארץ הזאת ככל דברי ירמיהו
 וישמע המלך יהויקים וכל גבוריו
 וכל השרים את דבריו ויבקש
 המלך המיתו וישמע אוריהו וירא
 ויברח ויבא מצרים וישלח המלך
 יהויקים אנשים מצרים את אלנתן
 בן עכבור ואנשים אחרים ויציאו
 את אוריהו ממצרים ויבא
 אוריהו אל המלך יהויקים ויבחו
 בחרב וישלח את נבלתו אל קברי
 בני העם אך יד אחיקם בן שפן
 חיתה את ירמיהו לבלתי תת אתו
 כיד העם להמיתו

כז

בראשית ממלכת יהויקים בן
 יאשיהו מלך יהודה היה הדבר
 הזה אל ירמיה מאת יהוה לאמר
 כה אמר יהוה אל יעשה לך מוסרות
 ומוטות ונתתם על צוארך וישלחתם
 אל מלך אדום ואל מלך מואב
 ואל מלך בני עמון ואל מלך צר
 ואל מלך צידון ביד מלאכים
 הבאים ירושלים אל צדקיהו מלך
 יהודה וצוית אתם אל אדניהם
 לאמר כה אמר יהוה צבאות אלהי
 ישראל כה תאמרו אל אדניכם
 אנכי עשיתי את הארץ את האדם
 ואת בהמות אשר על פני הארץ
 בכתי הגדול ובזרועי הנטויה ונתתיה
 לאשר ישר בעיני ועתה אנכי

נתתי את כל הארצות האלה ביד
 נבוכדנאצר מלך בבל עבדי וגם
 את חית השדה נתתי לו לעבדו
 ועבדו אתו כל הגוים ואת בני ואת
 בן בנו עד בא עת ארצו וגם הוא
 ועבדו בו גוים רבים ומלכים
 גדולים והיה הגוי והממלכה אשר
 לא יעבדו אתו ארץ נבוכדנאצר
 מלך בבל ואת אשר לא יתן את
 צוארו בעל מלך בבל בחרב וכרעב
 וכרבר אפקד על הגוי החוה נאם
 יהוה עד תמי אתם בידו ואתם
 אל תשמעו אל נביאיכם ואל
 קסמיכם ואל חלמתיכם ואל
 ענניכם ואל כשפיכם אשר הם
 אמרים אליכם לאמר לא תעבדו
 את מלך בבל כי שקר הם נבאים
 לכם למען הרחיק אתכם מעל
 אדמתכם והרחתי אתכם ואבדתם
 והגוי אשר יביא את צוארו בעל
 מלך בבל ועבדו ורחחתי על
 אדמתו נאם יהוה ועבדו הוישב כהו
 ואל צדקיה מלך יהודה דברתי
 ככל הדברים האלה לאמר הביאו
 את צואריכם בעל מלך בבל ועבדו
 אתו ועמו וחיו לפה תמותו אתה
 ועמך בחרב ברעב וכדבר כאשר
 דבר יהוה אל הגוי אשר לא יעבד
 את מלך בבל ואל תשמעו אל
 דברי הנביאים האמרים אליכם

לאמר

לאמר לא תעבדו את מלך בבל
 כו כי שקר הם נבאים לכם כי לא
 שלחתי נאם יהוה והם נבאים
 בשמי לשקר למען הרחי אתכם
 ואבדתם אתם והנבאים הנבאים
 לכם ואל הכהנים ואל כל העם
 הזה דברתי לאמר כה אמר יהוה
 אל תשמעו אל דברי נבאיכם
 הנבאים לכם לאמר הנה כלי בית
 יהוה מושבים מבבלה עתה מהרה
 כי שקר המה נבאים לכם אל
 תשמעו אליהם עבדו את מלך בבל
 וחיו למה תהיה העיר הזאת חרבה
 ואם נבאים הם ואם יש דבר יהוה
 אתם יפגעו נא ביהוה צבאות לבלתי
 באו הכלים הנותרים בבית יהוה
 ובית מלך יהודה ובירושלים בבלהו
 כי כה אמר יהוה צבאות
 אל העמרים ועל הים ועל המכנות
 ועל יתר הכלים הנותרים בעיר
 הזאת אשר לא לקחם נבוכדנאצר
 מלך בבל בגלותו את יביניה בן
 יהויקים מלך יהודה מירושלים
 בבלה ואת כל חרי יהודה וירושלים
 כי כה אמר יהוה צבאות
 אלהי ישראל על הכלים הנותרים
 בית יהוה ובית מלך יהודה
 וירושלים בבלה ויבאו ושמה יהיו
 עד יום פקדי אתם נאם יהוה
 והעליתם וחיבתים אל המקום

הזהו ויהי בשנה כח
 ההיא בראשית ממלכת צדקיהו
 מלך יהודה בשנת הרבעית בחודש
 החמישי אמר אלי חנניה בן עזריהו
 הנביא אשר מנבעון בבית יהודה
 לעיני הכהנים וכל העם לאמר כה
 אמר יהוה צבאות אלהי ישראל לאמר
 שברתי את על מלך בבל בעוד
 שנתים ימים אני משיב אל המקום
 הזה את כל כלי בית יהודה אשר
 לקח נבוכדנאצר מלך בבל מן
 המקום הזה ויבאם בבלי ואת
 יבניה בן יהויקים מלך יהודה ואת
 כל גלות יהודה הנבאים בבלה אני
 משיב אל המקום הזה נאם יהוה
 כי אשבר את על מלך בבל ויאמר
 ירמיה הנביא אל חנניה הנביא
 לעיני הכהנים ולעיני כל העם
 העמדים בבית יהוה ויאמר ירמיה
 הנביא אמר כן יעשה יהוה יקם יהוה
 את דבריו אשר נבאת לחשוב כלי
 בית יהוה וכל הגולה מבבל אל
 המקום הזה אך שמע נא הדבר
 הזה אשר אנכי דבר באזניך ובאזני
 כל העם הנבאים אשר היו לפני
 ולפניך מן העולם וינבאו אל
 ארצות רבות ועל ממלכות גדולות
 למלחמה ולרעה ולדבר הנביא
 אשר ינבא לשרוס כבא דבר הנביא
 יודע הנביא אשר שלחו יהודה

כס"ז
P

כ"ז

ח

טו

טו

כט

באמת ויִקַח חֲנַנְיָה הַנְּבִיא אֶת
הַמוֹטָה מֵעַל צִוְיָה יְרֵמְיָה הַנְּבִיא
וַיִּשְׁבְּרָהּ׃ וַיֹּאמֶר חֲנַנְיָה לְעֵינַי כֹּל
הָעַם לֵאמֹר כֹּה אָמַר יְהוָה כִּכְוֹחַ
אֲשֶׁר אֵרַת עַל נְבוּכַדְנֶאצַּר מֶלֶךְ
בָּבֶל בַּעֲדֵי שְׁנַתִּים יָמִים מֵעַל צִוְיָה
כֹּל הַגּוֹיִם וְיִלְךְ יְרֵמְיָה הַנְּבִיא לְדַרְכּוֹ׃
וַיְהִי דְבַר יְהוָה אֶל יְרֵמְיָהוּ
אַחֲרַי שְׂבוּרַת חֲנַנְיָה הַנְּבִיא אֶת־
הַמוֹטָה מֵעַל צִוְיָה יְרֵמְיָה הַנְּבִיא
לֵאמֹר׃ הֲלוֹךְ וְאָמַרְתָּ אֶל חֲנַנְיָה
לֵאמֹר כֹּה אָמַר יְהוָה מוֹטָת עַץ
שִׁבְרַת וְעֵשֶׂת תַּחְתֵּי הַן מְטוֹרַת בְּרוֹל
כִּי כֹה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל עַל בְּרוֹל נְתַתִּי עַל צִוְיָה כֹּל־
הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה לְעַבְדֶּךָ אֶת נְבוּכַדְנֶאצַּר
מֶלֶךְ בָּבֶל וְעַבְדֵּהוּ וְגַם אֶת חִירַת
הַשָּׂדֶה נְתַתִּי לוֹ׃ וַיֹּאמֶר יְרֵמְיָה הַנְּבִיא
אֶל חֲנַנְיָה הַנְּבִיא שָׁמַע נָא חֲנַנְיָה
לֹא שִׁלַּחְתָּ יְהוָה וְאַתָּה הִבְשַׁחְתָּ אֶת־
הָעַם הַזֶּה עַל שִׁקְרִי לִכְזָבֶה אָמַר
יְהוָה חֲנַנְיָ מִשִּׁלַּחְךָ מֵעַל פְּנֵי הָאָדָמָה
הַשְּׂנֵה אֶתָּה מֵת כִּי סָרְהַדְבַרְתָּ אֶל־
יְהוָה׃ וַיִּמַּת חֲנַנְיָה הַנְּבִיא בַשְּׂנֵה
הַקֵּיָא בְּחַדְשׁ הַשְּׁבִיעִי׃
וְאַלְהַדְבַרֵי הַסֵּפֶר אֲשֶׁר שִׁלַּח יְרֵמְיָה
הַנְּבִיא מִירוּשָׁלַם אֶל־יֵתֶר זַקְנֵי
הַגּוֹלָה וְאֵל הַכְּהֵנִס וְאֵל הַנְּבִיאִים
וְאֶל־כָּל הָעַם אֲשֶׁר הִנְלָה נְבוּכַדְנֶאצַּר
מִירוּשָׁלַם בְּבִלְחֹו אַחֲרַי צִוְיָה וַיִּכְנִיַה

הַמֶּלֶךְ וְהַנְּבִירָה וְהַסֵּרִיסִים שְׂרָי
וְהוֹדָה וִירוּשָׁלַם וְהַחֲרָשׁ וְהַמַּסְנַף
מִירוּשָׁלַם׃ בְּיַד אֶלְעָשָׂה בֶן־שַׁפָּן
וְגַמְרִיָה בֶן־חֶלְקִיָה אֲשֶׁר שִׁלַּח צְדָקָה
מֶלֶךְ יְהוּדָה אֶל־נְבוּכַדְנֶאצַּר מֶלֶךְ
בָּבֶל כְּכֹל־לְאָמְרוֹ׃ כֹּה אָמַר יְהוָה
צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל לְכֹל־הַגּוֹלָה
אֲשֶׁר הִנְלִיתִי מִירוּשָׁלַם בְּבִלְחֹו׃ בָּנִי
בְתִים וְשִׁבְנו וְנִמְעֵנוּ נְגוֹת וְאִמְלוּ אֶת־
פְּרוֹן׃ קָחוּ נָשִׁים וְחֹלְדֵי בָנִים
וְנְגוֹת וְקָחוּ לְבָנֵיכֶם נָשִׁים וְאֶת־
נְגוֹתֵיכֶם תָּנוּ לְאִנְשִׁים וְתִלְדֵינָה
בָנִים וּבָנֹת וְרִבּוּ שֵׁם וְאֵל תִּמְעֵטוּ׃
וְרַחֲמוּ אֶת שְׁלֹם הָעִיר אֲשֶׁר הִנְלִיתִי
אֶתְכֶם שָׂמָה וְהִתְפַּלְלוּ בְעַדָּה אֶל־
יְהוָה כִּי בְשָׁלוֹמָה יִהְיֶה לְכֶם שְׁלוֹם׃
כִּי כֹה אָמַר יְהוָה
צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֶל־יְשִׁיָּא
לְכֶם נְבִיאֵיכֶם אֲשֶׁר בְּקִרְבְּכֶם
וְקַסְמֵיכֶם וְאֵל תִּשְׁמְעוּ אֶל־חֲלֹמֹתֵיכֶם
אֲשֶׁר אַתֶּם מַחְלָמִים׃ כִּי בַשִּׁקְרִי
הֵם נִבְאִים לְכֶם בְּשִׁמְיִי לֹא שִׁלַּחְתִּים
נָאִם יְהוָה׃ כִּי כֹה אָמַר
יְהוָה כִּי לְפִי מִלֵּאת לְכָבֶד שְׁבָעִים
שָׁנָה אֶפְקֹד אֶתְכֶם וְהִקְמִיתִי עֲלֵיכֶם
אֶת־דְּבַרֵי הַטּוֹב לְהַשְׁיִב אֶתְכֶם אֶל־
הַמְּקוֹם הַזֶּה׃ כִּי אֲנִכִי יְדַעְתִּי אֶת־
הַמַּחְשְׁבֹת אֲשֶׁר אֲנִכִי חָשַׁב עֲלֵיכֶם
נָאִם יְהוָה מַחְשְׁבוֹת שְׁלוֹם וְלֹא
לְרַעַת לְתֵת לְכֶם אַחֲרִית וְתִקוּה׃

וְקִרְאָתָם

וקראתם אתי והלכתם והתפללתם
 אלי ושמעתי אליכם: ובקשתם
 אתי ומצאתם פי רורשני בכל-
 לבבכם: ונמצאתי לכם נאם יהוה
 ושבתו את שבתכם וקבצתו אתכם
 מפל הגוים ומפל המקומות אשר
 הדחתו אתכם שם נאם יהוה
 והשבתו אתכם אל המקום אשר-
 הגלית אתכם משם: כי אמרתם
 הקים לנו יהוה נביאים בבלה:
 כי כה אמר יהוה אל-
 המלך היושב אל כסא דוד ואל-
 כל העם היושב בעיר הזאת אחיכם
 אשר לא יצאו אתכם בגולה:
 כה אמר יהוה צבאות הנני משלח
 כס את החרב את הרעב ואת
 הדבר ונתתי אותם כתאנים
 השערים אשר לא תאכלנה מרע:
 ורדפתי אחריהם בחרב ברעב
 ובדבר ונתתים לזועה לכל ממלכות
 הארץ לא לרה ולשמרה ולשרקה
 ולחרפה בכל הגוים אשר הדחתים
 שם: תחת אשר לא שמעו אל-
 דברי נאם יהוה אשר שלחתי
 אליהם את עבדי הנביאים השפס
 ושלח ולא שמעתם נאם יהוה:
 ואתם שמעו דבר יהוה כל הגולה
 אשר שלחתי מירושלם בבלה:
 כה אמר יהוה
 צבאות אלהי ישראל אל אחאב

שנותכס P

טו

לושה P

בן קוליה ואל צדקיהו בן מעשיהו
 הנבאים לכם בשמי שקר הנני נתן
 אתכם ביד נבוכדראצר מלך בבל
 והכם לעיניכם: ולקח מהם קלה
 לכל גלות יהודה אשר בבבל לאמר
 ישמך יהוה בצדקיהו וכאחב אשר
 קלם מלך בבל באש: וען אשר
 עשו גבלה בישראל וינאפו את נשי
 רעיהם וידברו דבר בשמי שקר
 אשר לא צויתים ואנכי הוודע ועד
 נאם יהוה:
 ואל שמעיהו והנחלמי תאמר
 לאמרו כה אמר יהוה צבאות אלהי
 ישראל לאמר ען אשר אתוה
 שלחת בשמכה ספרים אל כל העם
 אשר בירושלם ואל צפניה בן
 מעשיהו הכהן ואל כל הכהנים
 לאמר: יהוה נתנך כהן תחת יהוידע
 הכהן לתיות פקדים פית יהוה לכל
 איש משגע ומתנבא ונתתה אתו
 אל המהפכת ואל הצינק: ועתה
 למד: לא בערת בירמיהו הענתתי
 המתנבא לכם: כי על בן שלח אלינו
 בבבל לאמר ארכה היא בנו בתים
 וישבו ונטעו גנות ואכלו את פריהן:
 וקרא צפניה הכהן את הספר הזה
 באזני ירמיהו הנביא:
 ויהי דבר יהוה אל ירמיהו לאמר:
 שלח על כל הגולה לאמר כה אמר
 יהוה אל שמעיה הנחלמי ען אשר

כידע P

כס

נבא לכם שמעיה ואני לא שלחתי
 ובטח אתכם על שקר לכן כזה
 אמר יהוה הנני פקד על שמעיה
 הנחלמי ועל זרעו לא יתחילו אישי
 ישב בתוך העם הזה ולא יראה
 בטוב אשר אני עשה לעמי נאם
 יהוה כי סרה דבר על יהוה
 הדבר אשר היה אל דמיתו
 מאת יהוה לאמר כה אמר יהוה
 אלהי ישראל לאמר כתב לך את
 כל הדברים אשר דברתי אליך
 אל ספר כי הנה ימים באים נאם
 יהוה ושבתו את שבות עמי ישראל
 ויהודה אמר יהוה והשבתים אל
 הארץ אשר נתתי לאבתם וירשיה
 ואלה הדברים אשר
 דבר יהוה אל ישראל ואל יהודה
 כי כה אמר יהוה קול חרדה שמענו
 פחד ואין שלום שאלו נא וראו
 אם ילד זכר מדוע ראיתי כל דבר
 ידיו על חלציו כיוולדה ונחפכו כל
 פנים לירקון הוי כי גדול היום
 ההוא מאין פמהו ועלת צרת היא
 ליעקב וממנה ישעו והיה ביום
 ההוא נאם יהוה צבאות אשר עלו
 מעל צוארך ומוסרותיך אנתק ולא
 יעברו בו עוד זרים ועברו את
 יהוה אלהיהם ואת דוד מלכם אשר
 אקים להם
 ואתה אל תירא עבדי יעקב נאם

יהוה ואל תחת ישראל כי הנני
 מושיעך מרחוק ואת זרעך מארץ
 שבים ושב יעקב ושקט ושאנן ואין
 מחריד כי אתה אני נאם יהוה
 להושיעך כי אעשה כלה בכל
 חנוים אשר הפיצותיך שם אך אתך
 לא אעשה כלה ויסרתך למשפט
 ונקח לא אנקח כי כה
 אמר יהוה אנוש לשברך נחלה
 מכתך אין דן דינד למזור רפאות
 תעלה אין לך כל מאתבד שכחך
 אותך לא ירשו כי מכת אויב
 הכיתך מוסר אכזרי על רב עונך
 עצמו חטאתך מה תועק על
 שברך אנוש מכאובך על רב עונך
 עצמו חטאתך עשיתי אלה לך
 לכן כל אכלוך ואכלו וכל צריך
 כלם בשבי ילכו והיו שאסוף
 למשפה וכל בנותך אתן לכן כי
 אעלה ארכה לך וממכותיך ארפאך
 נאם יהוה כי נדחה קראו לך ציון
 היא דרש אין לה
 כה אמר יהוה הנני שב שבות
 אחלי יעקב ומשכנותיו ארחם
 ונבנתה עיר על תלה וארמון על
 משפטו ישבו ויצא מהם תודה
 וקול משחקים והרבתי ולא ימעטו
 והכבדתי ולא יצערו והיו בניו
 כקדם ועדתו לפני תבון ופקדתי על
 כל לחציו ותרה אדירו מפניו
 ומשלו

מחזק

9

ל

מאת

אלהי

כל

אל

יהוה

ויהודה

הארץ

ואלה

דבר

כי כה

פחד

אם ילד

ידיו על

פנים

ההוא

ליעקב

ההוא

מעל

יעברו

יהוה

אקים

ואתה

טו

שש

פ

ומשלו מקרבנו יצא והקרבתיו ונגש
אל בנימי הויה זה ערב ארת לבו
לבשת אלי נאם יהוה והייתם לי
לעם ואנכי אתה לכם לאלהים

אובלים אולכים אל נחלי מים
בדרך ישר לא יכשלו בה כי הייתי
לישראל לאב ואפרים בכרי הוא
שמעו דבר יהוה גוים והגידו

הנה סערת יהוה חמה
יצאה סער מתגורר על ראש רשעים
יחולו לא ושוב חרון אפי יהוה עד
עשתו ועד יחזיקו מזמורת לבו

באיים ממרחק ואמרו מזרה
ישראל יקבצנו ושמרו פרעה עדרו
כי פרה יהוה את יעקב ונאלו מיד

באחרית הימים תתבוננו בהו
לא לאלהים לכל משפחות ישראל
תחמה יתיו לילעם

חוק ממנו ובא ורננו במרום
ציון ונהרו אל טוב יהוה על דגן
ועל תירש ועל יצהר ועל בני צאן

אמר יהוה מצאחן במהר עם
שביהו חרב הלוד להרגיעו ישראל
מחחוק יהוה נראה לי ואהבת עולם
אחבתוך על בן משכנתך חסד

ובקר והיתה נפשם פנן רוה ולא
יזסיפו לראבה עורו אז תשמח
בתולה במחול ובחרים וקנים
יחדו ורפכת אכלם לששון

עוד אבנד ונבניות בתלרת ישראל
עוד תעמי תפיך ויצאת במחול
משחקים עוד תטעי כרמים בהרי

ונחמתים ושפחתים מינונם
ורוית נפש הכהנים רשן ועמי את
טובי ושבעו נאם יהוה

זום קראו נצרום בהר אפרים קומו
ונעלה ציון אל יהוה אלחינו
כי כה אמר יהוה רנו

כי איננו
כח אמר יהוה מנעי קולך
מבכי ועיניך מרמעה כי יש שכר
לפעלתך נאם יהוה ושבו מארץ

השמיעו הללו ואמרו הושע יהוה
את עמך את שארית ישראל
הנני מביא אתם מארץ צפון
וקבצתיים מירפת ארץ עם עור

יהוה ושבו בנים לגבולם שמעו
שמעתי אפרים מתנודר יסרתני
ואוסר כעגל לא למד השיבני

ופסח הרהו לדת יחדו קהל גדול
ישוכו הנהו בבכי יבאו ובתחנונים

ואשובה כי אתה יהוה אלהי כי
אחרי שובי נחמתי ואחרי הירעי

מקו
עין
כמטע

לא

לעם

ל

ס

לעם

לעם

ספקתי על ירך בשתי וגם גבלמתי
 כ כי נשאתי חרפת נעוריו הכן וקיר
 לי אפרים אם ילד שעשועים כימדי
 דברי בו זכר אזכרנו עוד על פן המו
 מעי לו רחם ארחמנו נאם יהוה
 הציבילך צינים שמי לך תמרוקים
 שתי לבך למסלה דרך החלכתי
 שובי בתולדת ישראל שובי אל
 עריך אלה עדמתי תתחפקון
 הנת השוככה כי ברא יהוה החדשה
 בארץ נקכה מסוכב נברו
 כה אמרי יהוה צבאות אלהי ישראל
 עוד יאמרו את הדבר הזה בארץ
 יהודה ובעריו בשוכי את שבותם
 יברכך יהוה נוח צדק הר הקדוש
 וישבו ביה יהודה וכל עריו יהיו
 כס אברים ונסעו בעררו כי הרותי
 נפש עיפה וכל נפש ראבה מלאתי
 על זאת הקיצותי ואראח ושנתי
 ערבה לי
 הנה ימים באים נאם יהוה וזרעתי
 את בית ישראל ואת בית יהודה
 זרע אדם זרע בחמה ויהיה כאשר
 שקדתי עליהם לנתוש ולנתוזן
 ולהרס ולהאביר ולהרע פן אשקד
 עליהם לכנות ולנטוע נאם יהוה
 בימים ההם לא יאמרו עוד אבות
 אכלו כסר ושני בנים תקחינה
 כי אם איש בעונו ימות כל האדם
 האכל הבסר תקחינה שניו

ותי יד

כס

כ

הנה ימים באים נאם יהוה וכרתי
 את בית ישראל ואת בית יהודה
 ברית חדשה לא כברית אשר
 כרתי את אבותכם ביום החושי
 בידם להוציאם מארץ מצרים אשר
 חמה הפרו את בריתי ואנכי בעלתי
 כם נאם יהוה כי זאת הברית
 אשר אכרת את בית ישראל אחרי
 הימים ההם נאם יהוה נתתי את
 תורתי בקרבם ועל לבם אכתבנה
 והייתי להם לאלהים וחמה יהיו
 לי לעם ולא ילמדו עוד איש את
 רעהו ואיש את אחיו לאמר רעו
 את יהודה כי כולם ידעו אתי
 למקטנם ועד גדולם נאם יהוה כי
 אסלח לעונם ולחטאתם לא אפחד
 עוד כה אמר יהוה נתן
 שמש לאור יומם תקתיר ירח וכוכבים
 לאור לילה רגע היסו המנוגלי יהוה
 צבאות שמו אם ימשו החקים
 האלה מלפני נאם יהוה גם זרע
 ישראל ישבתו מהיות נזוי לפני כל
 הימים כה אמר
 יהוה אם ימדו שמים מלמעלה
 ויחקרו מזסדי ארץ למטה גם אני
 אמאם בכל זרע ישראל על כל
 אשר עשו נאם יהוה הנה ימים
 נאם יהוה ונבנתה העיר ליהוה
 ממגדל חנכאל עד שער הפנה
 ויצא עוד קנרת המורה נגדו על

כסד
מלכ

כס

כאס
קרי וכל
כסב

בבעת נרב ונסב בעתה ווכל העמק
 הפגרים והדשן וכל השומות עד
 נחל קדרון עד פנת שער הסוסים
 מזרחה קדש ליהוה לא ינתש ולא
 יהרס עוד לעולם
 הדבר אשר היה אל ירמיהו מאת
 יהוה בשנת העשירית לצדקיהו
 מלך יהודה היא השנה שמנה
 עשרה שנה לנבוכדראצר ואז חיל
 מלך בבל צרים על ירושלם וירמיהו
 חנביא היה כלוא בחצר המטרה
 אשר בית מלך יהודה אשר בלאו
 צדקיהו מלך יהודה לאמר מדוע
 אתה נבא לאמר כה אמר יהוה חנני
 נתן את העיר הזאת ביד מלך בבל
 ולכדהו וצדקיהו מלך יהודה לא
 ימלט מיד הכשדים ביהנתן ונתן
 ביד מלך בבל ודבר פיו עם פיו
 ועינו את עינו וראינהו ובבל יוליך
 את צדקיהו ושם יהיה עד פקדי
 אתו נאם יהוה כי תלחמו ארתי
 הכשדים לא תצליחו

759
 פ
 לב
 פ
 פ

כי כה אמר יהוה צבאות
 יאלתי ישראל עוד יקנו בתים
 ושדות וכרמים בארץ הזאת
 ואתפלל אל יהוה אחרי תתן
 את ספר המקנה אל ברוד בן נריה
 לאמר אהה אדני יהוה הנודע
 אתה עשית את השמים ואת הארץ
 בכחך הגדל ובזרועך הנטויה לא
 יפלא מפך כל דבר עשה חסד
 לאלפים ומשלם עון אבות אל

ויאמר ירמיהו היה דבר יהוה אלי
 לאמר הנה חנמאל בן שלם הדב
 בא אליך לאמר קנה לך ארתי שרי
 אשר בענתות כי לך משפט האלה
 לקנות ויבא אלי חנמאל בן
 דדי כדבר יהוה אל חצר המטרה
 ויאמר אלי קנה נא את שרי אשר
 בענתות אשר ביהרץ בנימין כי

חיק בניתם אחריהם האר הנדול
הגבור יהיה צבאות שמו: גדול
העצה ורכ העלילה אשר עיניך
פקחות על כל דרכי בני אדם לתת
לאיש בדרכיו וכפרי מעלליו ונתת
אשר שמת אתות ומופתים בארץ
מצרים עד היום הזה ובני ישראל
ובאדם ותעשה להם שם כיום הזה:
ותצא את עמך את ישראל מארץ
מצרים באתורת ומופתים וביד
חזקה ובאזנוע נשורה וכמורא
גדול: ותתן להם את הארץ
הזאת אשר נשבעת לאבותם לתת
להם ארץ זבת חלב ודבש: ובאו
ורישו אותה ולא שמעו בקולך
ובתורתך לא הלכו את כל אשר
צויתם להם לעשות לא עשו ותקרא
אתם את כל הרעה הזאת: הנה
הסללות באו העיר לכרה והעיר
נתנה ביד הפשידים הנלחמים עליה
מפני החרב והרעב והדבר והאשר
הבדת היה והנה ראתו: ואתה
אמרת אלי ארני יהוה קטנה לה
השדרה בכסף והער עדים והעיר
נתנה ביד הפשידים:
ויהי דבר יהוה אלי ירמיהו לאמר:
הנה אני יהוה אלהי כל בשר הממני
יפלא כל דבר: לכן כה אמר יהוה
הנני נתן את העיר הזאת כיד
הפשידים וכיד נביכר אצר מלך

כס

בכל ולכרה: ובאו הפשידים
הנלחמים על העיר הזאת והציתו
את העיר הזאת באש ושרפוה ואת
הבתים אשר קטרו על בנותיהם
לבעל והסכנו נסכים לאלהים אחרים
למען הכעיסני: כי היו בני ישראל
ובני יהודה אך עשׂים הרע בעיני
מנערתיהם כי בני ישראל אך
מכעסים אתי במעשה ידיהם נאם
יהוה: כי על אפיו על חמתי היתה
לי העיר הזאת למן היום אשר בנו
אותה ועד היום הזה להסירה מעל
פני: על כל דעת בני ישראל
ובני יהודה אשר עשו לה כעיסני
המה מלכיהם שריהם בהניהם
ונביאיהם ואיש יהודה ושבי
ירושלם: ויפנו אלי ערף לא פנים
ולמר אתם השנים ולמר ואינם
שמעים לקדתי מוסר: וישמו
שקוציהם בכוח אשר נקרא שמתי
על ולטמא: ובני את צמות
הבעל אשר בנא בני הנס להעביר
את בניהם ואת בנותיהם למלך
אשר לא ציותים ולא עלתה על
לבי לעשות התועבה הזאת למען
החטי את יהודה:
ועתה לכן כה אמר יהוה אלהי
ישראל אל העיר הזאת אשרו
אתם אמרים נתנה ביד מלך בכל
בחרב וברעב ובדבר: הנני מקבצם

כס

כסטיף

גדלות וכצרות לא ידעתם

כי כה אמר יהוה אלהי ישראל
 על בתי העיר הזאת ועל בתי
 מלכי יהודה הנתצים אל הסללות
 ואל החרבו באים להלחם את
 הפשרים ולמלאם את פני הארץ
 אשר הברתי באפי ובחמתי ואשר
 הסתרתני פני מהעיר הזאת על כל
 רעתם הנני מעלה לה ארכה
 ומרפא ורפואים וגליתי להם עתרת
 שלום ואמת והשבתי את שבות
 יהודה ואת שבות ישראל ובניתים
 כבראשנה וטהרתים מפל עונם
 אשר חטאו לי וסלחתי לכל
 עונותיהם אשר חטאו לי אשר
 פשעו בי והיתה לי לשם ששון
 לתהלה ולתפארת לכל גווי הארץ
 אשר ישמעו את כל הטובה אשר
 אנכי עשה אותם ופחדו ורגזו על
 כל הטובה ועל כל השלום אשר
 אנכי עשה לה

סמל

כה אמר יהוה עוד ישמע במקום
 הזה אשר אתם אמרים חרב הוא
 מאין אדם ומאין בהמה בערי יהודה
 ובצורת ירושלים הנשמורת מאין
 אדם ומאין יושב ומאין בהמה
 קול ששון וקול שמחה קול חתן
 וקול בלה קול אמרים הודו את
 יהוה צבאות כי טוב יהוה כיר לעולם
 חסדו מביאים תודה בית יהוה כיר

מכל הארצות אשר הדחתים
 שם באפי ובחמתי ובקצף גדול
 והשבתיים אל המקום הזה
 והשבתיים לבטח והיו לי לעם ואני
 אהיה להם לאלהים ונתתי להם
 לב אחד ודרך אחד ליראה אותי
 כל הימים לטוב להם ולבניהם
 אחריהם וכרתי להם ברית עולם
 אשר לא אשוב מאחריהם להטיבי
 אותם ואת יראתי אתן בלבבם
 לבלתי טר מעלי וששתי עליהם
 להטיב אותם ונמעתים בארץ הזאת
 באמת בכל לבי ובכל נפשי

כי כה אמר יהוה כאשר הבאתי אל
 העם הזה את כל הרעה הגדולה
 הזאת בן אנכי מביא עליהם את
 כל הטובה אשר אנכי דבר עליהם
 ונקנה השרה בארץ הזאת אשר
 אתם אמרים עממה היא מאין אדם
 ובהמה נתנה ביד הפשרים שדות
 בכסף יקנו וברתוב בכפרי וחתום
 והעד עדים בארץ בנימין ובסביבי
 ירושלים ובערי יהודה ובערי החר
 ובערי השפלה ובערי הנהב כי
 אשוב את שבותם נאם יהוה

והיה דבר יהוה אל ירמיהו
 שגירת והוא עורנו עצור בחצר
 המטרה לאמר כה אמר יהוה עשה
 יהוה יצר אתה להכינת יהודי
 שמו קרא אלי ואענה ואנידה לך

לג

אָשִׁיב אֶת עֲבֹת הָאָרֶץ בְּבְרֵאשֵׁית
אָמַר יְהוָה

כֹּה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת עוֹד
יִהְיֶה בְּמִקוֹם הַזֶּה הַחֵרֵב מְאִיץ
אֲדַם וְעַד בְּהִמְדָּה וּבְכָל עֲרֵיו נִוְחָה
דַּעִים מְרַבְּצִים צֶאֱן בְּעָרֵי הַחֵרֵב
בְּעָרֵי הַשְּׁפֵלָה וּבְעָרֵי הַנֶּגֶב וּבְאֶרֶץ
בְּנִימִן וּבַסִּבְיָה יְרוּשָׁלַם וּבְעָרֵי
יְהוּדָה עַד תַּעֲבֹרְנָה הַצֶּאֱן עַל יַדֵּי
מוֹנָה אָמַר יְהוָה

הִנֵּה יָמִים בָּאִים נֹאמַר
יְהוָה וְהִקִּמְתִּי אֶת חֵרֵב הַטּוֹב
אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי אֶל בֵּית יִשְׂרָאֵל וְעַל־
בֵּית יְהוּדָה בְּיָמִים הָהֵם וּבְעַת
הַהִיא אֶצְמִיחַ לְדוֹד צֶמַח צְדָקָה
וְעֵשָׂה מִשְׁפָּט וְצְדָקָה בְּאֶרֶץ

בְּיָמִים הָהֵם תִּשְׁעַ וְיִהְיֶה וִירוּשָׁלַם
תִּשְׁכֹּן לְכַטָּח וְזֶה אֲשֶׁר יִקְרָא לָהּ
יְהוָה צְדָקָנוּ

כִּי כֹה אָמַר יְהוָה לֹא יִפְרֹת לְדוֹד
אִישׁ יֹשֵׁב עַל כִּסֵּא בֵּית יִשְׂרָאֵל
וְלִכְתָּנִים הַלְוִיִם לֹא יִזְכְּרֹת אִישׁ
מִלִּפְנֵי מַעֲלָח עַל הוֹמָקְטוֹר מִנְחוּחַ
וְעֵשָׂה וּבְכָל הַיָּמִים

וַיְהִי דִבְרַי יְהוָה אֶל יִרְמְיָהוּ
לֵאמֹר כֹּה אָמַר יְהוָה אֱסֹתְפֹרוּ
אֶת בְּרִיתִי הַיּוֹם וְאֶת בְּרִיתִי הַלַּיְלָה
וְלִבְלִיתִי הַיּוֹם יוֹמָם וְלַיְלָה בַּעֲתָם
גַּם בְּרִיתִי תִפְרָא אֶת דוֹד עַבְדֵי מַהֲיֹת
לוֹבֵן מִלֶּךְ עַל כִּסְאוֹ וְאֶת הַלְוִיִם

הַכֹּהֲנִים מִשְׁרָתִי אֲשֶׁר לֹא יִסְפְּרוּ
צְבָא הַשָּׁמַיִם וְלֹא יִמְדוּ חוֹל הַיָּם כִּי
אֲרַבְּרָה אֶת זֶרַע דוֹד עַבְדֵי וְאֶת־
הַלְוִיִם מִשְׁרָתִי אֲתִי

וַיְהִי דִבְרַי יְהוָה אֶל יִרְמְיָהוּ
לֵאמֹר הֲלוֹא הָאֵיִת מִה הָעַם הַזֶּה
דִּבְרוּ לֵאמֹר שְׁתֵּי הַמִּשְׁפָּחוֹת אֲשֶׁר
בְּחַר יְהוָה בָּהֶם וַיִּמָּאֶס וְאֶת עַמּוֹ
יִנְאַצוּן מִקִּוֹת עוֹד נֹזֵף לִפְנֵיהֶם

כֹּה אָמַר יְהוָה אֱסֹתְפֹרוּ
לֹא בְרִיתִי יוֹמָם וְלַיְלָה חֲקוֹת שָׁמַיִם
וְאֶרֶץ לֹא שְׁמַתִּינָם זֶרַע יַעֲקֹב וְדוֹד
עַבְדֵי אִמָּאִם מִקְחַת מִזְרְעוֹ מִשְׁלִים
אֶל זֶרַע אֲבֵרָהִם יִשְׁחַק וַיַּעֲקֹב כִּי
אֲשׁוּב אֶת שְׁבוֹת וְרַחֲמַתִּים

הַדִּבְרַי אֲשֶׁר הִיָּה אֶל
יִרְמְיָהוּ מֵאֵת יְהוָה וּנְבוּכַדְנֶצַּר מֶלֶךְ
בָּבֶל וּכְלֵי חֵילוֹ וְכָל מַמְלָכוֹת אֶרֶץ
מִמְשַׁלְרֹת יָדוּ וְכָל הָעַמִּים נִלְחַמִים
עַל יְרוּשָׁלַם וְעַל כָּל עָרֵיהָ לֵאמֹר

כֹּה אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הַלּוֹחַ
וְאִמְרַת אֶל צְדָקְהוּ מִלֶּךְ יְהוּדָה
וְאִמְרַת אֵלָיו כֹּה אָמַר יְהוָה הִנְנִי
נֹתֵן אֶת הָעִיר הַזֹּאת בְּיַד מֶלֶךְ בָּבֶל
וְשָׂרְפָהּ בָּאֵשׁ וְאֶתָּה לֹא תִמְלֹט

מִיָּדוֹ כִּי רַחֲשָׁתְּךָ תִּתְפַּשׁ וּבִידוֹ תִּתְנֶן
וְעֵינֶיךָ אֶת עֵינֵי מֶלֶךְ בָּבֶל תִּרְאִינָה
וּפִידוֹ אֶת פִּיד דִּבְרָה וּבְכָל תְּבוּאֵי אֶרֶץ
שָׁמַע דִּבְרַי יְהוָה צְדָקְהוּ מִלֶּךְ יְהוּדָה
כֹּה אָמַר יְהוָה עֲלֶיךָ לֹא תִמְוֹרֵת

כח ס' טללים

לר

ג' טללים

כ

בחרב: בשלום תמות ובמשפחות
אבותיך המלכים הראשנים אשר
היו לפניך בן ישראל לך והיו ארון
יספור לך כי דבר אני דברתי
נאם יהוה:

וידבר ירמיה הנביא אל צדקיהו
מלך יהודה את כל הדברים
האלה בירושלם: וחיל מלך
בבל נלחמים על ירושלם ועל כל
ערי יהודה הנותרות אל לביש
ואל עזקה כי הגה נשאר בערי
יהודה ערי מבצר:

הדבר אשר היה אל
ירמיהו מאת יהוה אחרי כרת המלך
צדקיהו ברית את כל העם אשר
בירושלם לקרא להם דרור: לשלח
איש את עבדו ואיש את שפחתו
העברי והעברה חפשים לבלתי
עבד בם ביהודי אחיהו איש ושמעו
כל השרים וכל העם אשר באו
בברית לשלח איש את עבדו ואיש
את שפחתו חפשים לבלתי עבד
בם עוד ושמעו ושלחו: וישבו
אחרי כן וישבו את העבדים ואת
השפחות אשר שלחו חפשים
ויכבשו למעבדים ולשפחות:

ול יתיר

ויהי דבר יהוה אל ירמיהו
מאת יהוה לאמר: כה אמר יהוה
אלהי ישראל אנכי ברתי ברית את
אבותיכם ביום הוצאתי אתם מארץ

מצרים מבית עבדים לאמרו מקץ
שבע שנים תשלחו איש את אחיו
העברי אשר ימכר לך ועבדך שש
שנים ושלחתו חפשי מעמך ולא
שמעו אבותיכם אלי ולא הטו את
אזנם: ותשבו אתם היום ותעשו את
חיישר בעני לקרא דרור איש לרעהו
ותכרתו ברית לפני בבית אשר
נקרא שמי עליו: ותשבו ותחללו
את שמי ותשבו איש את עבדו
ואיש את שפחתו אשר שלחתם
חפשים לנפשם ותכבשו אתם
להיות לכם לעבדים ולשפחות:

לכן כה אמר יהוה אתם
לא שמעתם אלי לקרא דרור איש
לאחיו ואיש לרעהו הנני קרא לכם
דרור נאם יהוה אל החרב אל
הדבר ואל הרעב ונתתי אתכם

לזועה לכל ממלכות הארץ: ונתתי
את האנשים העברים את ברתי
אשר לא הקימו את דברי הנביות
אשר ברתי לפני העגל אשר ברתי
לשנים ועברו בין בתריו: שרי

יהודה ושרי ירושלם חסרסים
והכהנים וכל עם הארץ העברים
בין בתרי העגל: ונתתי אותם ביד
איביהם וביד מבקשי נפשם והיתה
נבלתם למאכל לעוף השמים
ולבהמת הארץ: ואת צדקיהו מלך
יהודה ואת שרי אתו ביד איביהם

לזכור ק

קס

כ

לה

וביד מבקשי נפשם וביד חיל מלך
 ככל העלים מעליכם והנני מצוה
 נאם יהודה והשבתים אל העיר
 הזאת ונלחמו עליה ולכדוה
 ושרפוה באש זאת עיר יהודה אתן
 שמה מאן ושבו וירמיהו
 הדבר אשר היה אל ירמיהו
 מאת יהוה בימי יהוקים בן יאשיהו
 מלך יהודה לאמר והלוד אל
 בית הרכבים ודברת אותם
 והבאותם בית יהודה אל אחת
 הלשכות והשקית אותם יין ואקח
 את יאונה בן ירמיהו בן חבצניה
 ואת אחיו ואת כל בניו ואת כל
 בית הרכבים ואבא אתם בית יהוה
 אל לשכת בני חנן בן גדליהו איש
 האלהים אשר אצל לשכת השרים
 אשר ממעל לשכבת מעשהו בן
 שלם שמר הקף ואתן לפני בני
 בית הרכבים נבעים מלאים יין
 וכסות ואמר אליהם שתו יין
 ויאמרו לא נשתת יין כי יונדב בן
 רכב אבינו צוה עלינו לאמר לא
 תשתו יין אתם ובניכם עד עולם
 ובית לא תבנו וזרע לא תזרעו
 וכרם לא תטעו ולא יהיה לכם כי
 באהלים תשבו כל ימיכם למען
 תחיו ימים רבים על פני הארמה
 אשר אתם רדים שם ונשמע
 בקול יהונדב בן רכב אבינו לכל

אשר צונו לבלתי שתות יין כל
 ימינו אנחנו נשינו בנינו ובנותינו
 ולבלתי בנות בתים לשבתנו וכרם
 ושרה זרע לא יהיה לנו ונשב
 באהלים ונשמע ונעש ככל אשר
 צונו יונדב אבינו ויהי בעלות
 נבוכדראצר מלך בבל אל הארץ
 ונאמר באו ונכבד ירושלים מפני
 חיל הכשרים ומפני חיל ארם ונשב
 בירושלם
 ויהי רבר יהוה אל ירמיהו לאמר
 כה אמר יהוה צבאות אלהי ישראל
 הלא דאמרתי לאיש יהודה לישבי
 ירושלים הלוא תקחו מוסר לשמע
 אל דברי נאם יהוה הוקם את
 דברי יהונדב בן רכב אשר צוה
 את בניו לבלתי שתות יין ולא שתו
 עד היום הזה כי שמעו את מצות
 אביהם ואנכי דברתי אליכם השכם
 ודבר ולא שמעתם אליו ואשלח
 אליכם את כל עבדי הנביאים
 השכם ושלח לאמר שבו נא איש
 מדרנו הרעה וחיטבו מעלליכם
 ואל תלכו אחרי אלהים אחרים
 לעבדם ושבו אל הארמה אשר
 נתתי לכם ולאבתיכם ולא חטיתם
 את אוזנכם ולא שמעתם אליו כי
 דקמו בני יהונדב בן רכב את
 מצות אביהם אשר צים ותעם הזה
 לא שמעו אליו לכן כה אמר יהוה
 אלהי

אלהי צבאות אלהי ישראל הנני
 מביא אלי יהודה ואל כל יושבי
 ירושלם את כל הרעה אשר דברתי
 עליהם יען דברתי אליהם ולא
 שמעו ואקרא להם ולא ענו ולבית
 הרכבים אמר ירמיהו כה אמר
 יהוה צבאות אלהי ישראל יען
 אשר שמעתם על מצורת יהונדב
 אביכם ותשמרו את כל מצותיו
 ותעשו ככל אשר צוה אתכם
 לכן כה אמר יהוה צבאות אלהי
 ישראל לא יכרת איש ליונדב בן
 רכב עמד לפני כל הימים

לו

ויהי בשנה הרביעית
 ליהויקים בן יאשיהו מלך יהודה
 היה הדבר הזה אל ירמיהו מאת
 יהוה לאמרו קח לך מגילת ספר
 וכתבת אליה את כל הדברים אשר
 דברתי אליך על ישראל ועל יהודה
 ועל כל הגוים מיום דברתי אליך
 מימי יאשיהו ועד היום הזה ואלו
 ישמעו בירת יהודה את כל הרעה
 אשר אנכי חשב לעשות להם למען
 ישבו איש מדרבו הרעה וסלחתי
 לעונם ולחטאתם

ויקרא ירמיהו את ברוך
 בן נריה וכתב ברוך מפי ירמיהו
 את כל דברי יהוה אשר דבר אליו
 על מגילת ספר ויצוה ירמיהו
 את ברוך לאמר אני עצור לא

אוכל לבוא בית יהוה וכתבת אתה
 וקראת במגלה אשר פתבת מפי
 את דברי יהוה באזני העם בית יהוה
 כיום צום וגם באזני כל יהודי
 הבאים מעריהם תקראם ואלו
 תפל תחנתם לפני יהוה וישבו איש
 מדרבו הרעה כי גדול האף ותחמה
 אשר דבר יהוה אל העם הזה

ועש ברוך בן נריה ככל אשר
 צוהו ירמיהו הנביא לקרא בספר
 דברי יהוה בית יהוה ויהי
 בשנה החמשית

ליהויקים בן יאשיהו מלך יהודה
 בחדש התשיעי קראו צום לפני
 יהוה כל העם בירושלם וכל העם
 הבאים מערי יהודה בירושלם
 ויקרא ברוך בספר את דברי
 ירמיהו בית יהוה בלשכת נמריהו
 בן שפן הספר בחצר העליון פתח
 שער בית יהוה החדש באזני כל
 העם וישמע מכיהו בן נמריהו
 בן שפן את כל דברי יהוה מעל
 הספר וירד בית המלך על לשכת
 הספר והנה שם כל השרים
 וישיבים אלי שמע הספר ודל יהו בן
 שמעיהו ואלנתן בן עכבור ונמריהו
 בן שפן וצדקיהו בן חנניהו וכל
 השרים ויגד להם מיכיהו את כל
 הדברים אשר שמע בקרא ברוך
 בספר באזני העם וישלחו כל

הספר והשלך אל האש אשר אר-
 האח עד תם כל המגלה על האש
 אשר על האח: ולא פחדו ולא
 קרעו את בגדיהם המלא וכל עבדי
 השמעים את כל הדברים האלה:
 ונס אלנתו ודליתו ונמריהו הפעו כס
 במלך לכלתי שרף את המגלה
 ולא שמע אליהם: ויצוה המלך
 את ירחמאל בן המלך ואת שריתו
 בן עזריאל ואת שלמיהו בן
 עבדאל לקחת את ברך הספר ואת
 ירמיהו הנביא ויסתרם יתוחו:

ויהי דברי יתוחו אל ירמיהו
 אחריו שרף המלך את המגלה
 ואת הדברים אשר כתב ברך מפי
 ירמיהו לאמרו שוב קח לך מגלה
 אחרת וכתב עליה את כל הדברים
 הראשנים אשר היו על המגלה
 הראשנה אשר שרף יהויקים מלך
 יהודה: ועל יהויקים מלך יהודה
 תאמר בה אמר יהודה אתה שרפת
 את המגלה הזאת לאמר מדוע
 כתבת עליה לאמר בא יבוא מלך
 בכל וחשחית את הארץ הזאת
 והשבית ממנה אדם ובהמה:

לכן כה אמר יתוחו 3

על יהויקים מלך יהודה לא יחיה
 לו יושב על כסא דוד ונבלתו
 תהיה משלכת לחרב בים ולקרח
 בלילה: ופקדתי עליו ועל זרעו
 ועל

השרים אל ברך את יהודי בן
 נתניהו בן שלמיהו בן כושי לאמר
 המגלה אשר קראת בה באזני
 העם קחנה בידך ולך וקח ברך
 בן נריהו את המגלה בידו ויבא
 אליהם: ויאמרו אליו שב נא
 וקראנה באזנינו ויקרא ברך
 באזניהם: ויהי בשמעם את כל
 הדברים פחדו איש אל דעהו
 ויאמרו אל ברך הניר נביר למלך
 את כל הדברים האלה: ואת
 ברך שאלו לאמר הנר נא לנו איך
 כתבת את כל הדברים האלה
 מפיו: ויאמר להם ברך מפיו
 יקרא אלי את כל הדברים האלה
 ואני כתב על הספר בדין:

ויאמרו השרים אל-
 ברך לך הסתרו אתה וירמיהו
 ואיש אל ידע איפה אתם: ויבאו
 אל המלך חצרה ואת המגלה
 הפקדו בלשכת אלישמע הספר
 נבירו באזני המלך את כל הדברים:
 וישלח המלך את יהודי לקחת את
 המגלה ויקחה מלשכת אלישמע
 הספר וקראת יהודי באזני המלך
 ובאזני כל השרים העמדים מעל
 המלך: והמלך יושב בית החרף
 בחודש הששי ואת האח לפניו
 מבעות: ויהי בקרא יהודי שלש
 דלתות וארבעה יקרעה בתער

ועל עבדיו ארתי עונם והבאתי עליהם ועל יושבי ירושלים ואל איש יהודה את כל הרעה אשר דברתי אליהם ולא שמעו וירמיהו לקח מגלה אחרת ותנה אל ברוך בן נתניהו הכהן וכתב עליה מפירמיהו את כל דברי הספר אשר שרף יהויקים מלך יהודה באש ועוד נוסף עליהם דברים רבים כחמה

ל

והמלך צדקיהו בן יאשיהו תחת פניהו בן יהויקים אשר המליך נבוכדנצר מלך בבל בארץ יהודה ולא שמע הוא ועבדיו ועם הארץ אל דברי יהודה אשר דבר ביד ירמיהו הנביא וישלח המלך צדקיהו את יהויכאל בן שלמיהו ואת צפניהו בן מעשיהו הכהן אל ירמיהו הנביא לאמר התפלל נא בעדנו אל יהוה אלהינו וירמיהו בא ויצא בתוך העם ולא נתנו אתו בית הפליא וחיל פרעה יצא ממצרים ושמעו הכשרים הצרים על ירושלים את שמעם ויעלו מעל ירושלים

מכאן

פ

ויהי דבר יהוה אל ירמיהו הנביא לאמר כה אמר יהוה אלהי ישראל כה תאמרו אל מלך יהודה השלח אתכם אלי לדרשני הנה חיל פרעה יצא לכם לעזרה שב

לארצו מצרים ושבנו הכשרים ונלחמו על העיר הזאת ולכדה ושרפה באש כה אמר יהוה אל תשאונפתתיכם לאמר הלך ילכו מעלינו הכשרים כילא ילכו כי אם הכותם כל חיל כשרים הנלחמים אתכם ונשאורכם אנשים מדקרים איש באהלו יקומו ושרפו את העיר הזאת באש והיה בתעלות חיל הכשרים מעל ירושלים מפני חיל פרעה

ויצא ירמיהו מירושלים ללכת ארץ בנימן לחלק משם בתוך העם ויהי הוא בשער בנימן ושם בעל פקדת ושמעו וראייה בן שלמיהו בן חנניהו ויתפש את ירמיהו הנביא לאמר אל הכשרים אתה נפל ויאמר ירמיהו שקר איני נפל על הכשרים ולא שמע אליו ויתפש יראייה בירמיהו

כ

ויבא הוא אל השרים ויקצפו השרים על ירמיהו והכו אותו ונתנו אותו בית האסור בירת יהונתן הספר כיר אותו עשו לבית הפלא כי בא ירמיהו אל בית הבור ואל ההגרות וישב שם ירמיהו ימים רבים וישלח המלך צדקיהו ויקחורו וישאלתו המלך בבירתו בסתר ויאמר חיש דבר מאת יהוה ויאמר ירמיהו יש ויאמר ביד מלך בבל תנתן ויאמר

ימי P

זרמיהו אל המלך צדקיהו מר
 חטאתי לך ולעבדיך ולעם הזה
 כי נתתם אותי אל בית הכל איומו
 נביאיכם אשר נבאו לכם לאמר לא
 יבא מלך בכל עליכם ועל הארץ
 תזאת ועתה שמע נא אדני המלך
 תמל נא תחנתי לפניך ואל תשבני
 בית יהונתן הספר ולא אמות שם
 ויצוה המלך צדקיהו ויפקדו את
 זרמיהו בחצר המטרה ונתן לו כפר
 לחם ליום מחוץ האפים עד תם כל
 הלחם מן העיר וישב זרמיהו בחצר
 המטרה ושמע שפטיה
 בן מתן וגדליהו בן פשחור ווכל
 בן שלמהו ופשחור בן מלכיהו את
 הדבירים אשר זרמיהו מדבר אל
 כל העם לאמר כה אמר יהוה
 הישב בעיר הוארת ימות בחרב
 ברעב וכדבר והיצא אל הכשרים
 יתה ויתתה לו נפשו לשלל חיי
 כה אמר יהוה הנתן נתנן העיר
 הואת ביד חיל מלך בכל ולכחה
 ואמר השרים אל המלך עמת נא
 ארני האיש הזה כי על כן הוא
 מרפא אחז יהוי אנשי המלחמה
 הנשארים בעיר הואת ואת ידי כל
 העם לרבר אל יחס בדבחים האלה
 כי האיש הזה אינו דרש לשלום
 לעם הזה כי אם לרעה ויאמר
 המלך צדקיהו הנה הוא בידכם כי

לח

ימי P

אין המלך וכל אתכם הבר ויקחו
 את זרמיהו וישליכו אותו אל הפור
 מלפניו בן המלך אשר בחצר
 המטרה וישלחו את זרמיהו
 בחבלים ובבור אין מיס כי אם מיט
 משבע ימיהו בטיט ושמע עבד
 מלך רבשאי איש סרים והוא בבית
 המלך כי נתנו את זרמיהו אל הבור
 והמלך יושב בשעה בנימן
 ויצא עבד מלך מפית המלך וירבה
 אל המלך לאמר אדני המלך
 הרעו האנשים האלה את כל אשר
 עשו לזרמיהו הנביא את אשר
 השליכו אל הבור וימת תחת ומפני
 הרעב כי אין לחם עוד בעיר
 ויצוה המלך את עבד מלך רבשאי
 לאמר קח בידך מזה שלשים אנשים
 והעלית את זרמיהו הנביא מן הבור
 במרס ימות ויקח עבד מלך את
 האנשים בידו ויבא בית המלך אל
 תחת האוצר ויקח משם בלוי
 הסחבות וכלוי מלחים ושלחם אל
 זרמיהו אל הבור בחבלים ויאמר
 עבד מלך רבשאי אל זרמיהו שים
 נא בלואי הסחבות והמלחים תחת
 אצילת ידיך מתחת לחבלים וישש
 זרמיהו כן ומשכו את זרמיהו
 בחבלים ויעלו אותו מן הבור וישב
 זרמיהו בחצר המטרה וישלח
 המלך צדקיהו ויקח את זרמיהו

במטו P

הנביא

אמרת הסיחוף ויכלו לך אנשי
 שלמך הטבעו בך ורנלך נסנו אחר
 וזאת כל נשיך ואת בניך מוצאים
 אל הפשדים ואתה לא תמלט מהם
 כי ביד מלך בכל תתפש ואת
 העיר הזאת תשרף באש ואתה
 ואמר צדקיהו אל ירמיהו איש
 אל ירע בדברים האלה ולא תמות
 וכי שמעו השרים כי דברתי אתך
 וכאו אלק ואמר אלך הנידה נא
 לנו מה דברת אל המלך אל תכחד
 ממנו ולא נמיתך ומה דבר אלק
 המלך ואמרת אליהם מפיל אני
 תחתי לפני המלך לבלתי השיבני
 בית יהונתן למות שם וירמיהו
 ויבאו כל השרים אל ירמיהו
 ושאלו אותו וינר להם ככל הדברים
 האלה אשר צוה המלך ויחרשו
 ממנו כי לא נשמע הדבר וישב
 ירמיהו בחצר המטרה עד יום אשר
 נלכדה ירושלם והיה כאשר נלכדה
 ירושלם בשנת התשעית
 לצדקיהו מלך יהודה בחדש
 העשירי בא נבוכדראצר מלך בבל
 וכל חילו אל ירושלם ויצרו עליה
 בעשתי עשרה שנה לצדקיהו
 בחדש הרביעי בתשעה לחדש
 הבקעה העיר ויבאו כל שרי מלך
 בבל וישבו בשער ריתוך נרנל
 שראצו סגור נבו שרסכים רב

הנביא אליו אל מכבד השלישי
 אשר בבית יהוה ויאמר המלך אל
 ירמיהו שאל אנני אתך דבר אל
 טו תכחה ממנו דבר ויאמר ירמיהו
 אל צדקיהו כי אני לך הלוא המת
 תמיתני וכי איעצך לא תשמע אל
 וירשבע המלך צדקיהו אל ירמיהו
 כתיב בפתח לאמר חיי יהוה אלה אשר
 עשה לנו את הנפש הזאת אם
 פ אמיתך ואם אתנך ביד האנשים
 האלה אשר מבקשים את נפשך
 ויאמר ורמיהו אל
 צדקיהו כזה אמר יהוה אל היצבאות
 אלהי ישראל אם יצא תצא אל שרי
 מלך בבל וחייתה נפשך ויעור
 הזאת לא תשרף באש וחייתה אתה
 וחייתה ואם לא תצא אל שרי
 מלך בבל ונתנה העיר הזאת ביד
 הנשדדים ושרפוה באש ואתה לא
 תמלט מידם ויאמר המלך צדקיהו אל ירמיהו
 אני ראנ את היהודים אשר נפלו
 אל הכשדים פן יתנו אתי בידם
 והתעללו בי ואמר ירמיהו לא
 יתנו שמע נא בקול יהוה לאשר
 אני דבר אליך ויטב לך וחי הנפשך
 ואם מאן אתה לצאת זה הדבר
 אשר תראני יהוה והנה כל הנשים
 אשר נשארו בבית מלך יהודה
 מוצאות אל שרי מלך בבל והנה

כס

לט

מאמר
לוי

מרים גדל שר אצר רב מנכל
 שארית שר מלך בכל: והי
 באשר ראם צדקיהו מלך יהודה
 וכל אנשי המלחמה ויברחו ויצאו
 ללח מה העיר דרך בן המלך בשעת
 בין החמטים ויצא דרך הערבה:
 ויהיו חיל פשטים אחריהם וישנו
 ארת צדקיהו בערכות יחו ויקחו
 אתו ועלהו אל נבוכדנאצר מלך
 בבל רבלתח בארץ חמת ודבר אתו
 משפטים: וישחט מלך בבל את
 בני צדקיהו ברבלתח לעיניו ואת
 כל חביו יהודה שחט מלך בבל:
 ואת עיני צדקיהו עור ויאסרהו
 בנחשטים לבוא אתו בבלת: ואת
 בית המלך ואת בית העם שרפו
 הפשדים באש ואת חומת ירושלים
 נתצו: ואת יתר העם הנשארים
 בעיר ואת הנפלים אשר נפלו עליו
 ואת יתר העם הנשארים הגלה
 נבוכדנאצר רב טבחים בגלו: ומן
 העם הגלים אשר אין להם מאומה
 השאיר נבוכדנאצר רב טבחים
 בארץ יהודה ויתן להם כרמים ויניבים
 ביום ההוא ויצו נבוכדנאצר מלך
 בבל על ירמיהו ביה נבוכדנאצר
 רב טבחים לאמר: קחו ועיניך
 שים עליו ואל תעשלו מאומה רע
 כי אם כאשר ידבר אליך מן עשרה
 עמו: וישלח נבוכדנאצר רב טבחים

פסוק דנט
 בת וכל
 פ

ונבו שובן רב טחים ונרבל שראצור
 רב מנכל רב מלך בכל: וישלחו
 ויקחו את ירמיהו מחצר המטרה
 ויתנו אתו אל גדלתו בן אחיקם
 בן שפן להוציאו אל הבית ושם
 בתוך העם: וישלח נבוכדנאצר
 ואל ירמיהו היה דבר יהודה בהיתו
 עצור בחצר המטרה לאמר:
 הלך ואמרת לעבד מלך הכוש
 לאמר כה אמר יהוה צבאות אלהי
 ישראל הנני מביא את דברי אל
 העיר הזאת להעשה ולא לטובה והיו
 לפניך ביום ההוא ויחצלתוך ביום
 ההוא נאם יהודה ולא תנחן ביד
 האנשים אשר אתה יגור מפניהם:
 כי מלט אמלטך ובחרב לא תפול
 והיתה לך נפשך לשלל כרבמתת
 בי נאם יהודה:
 הדבר אשר היה אל ירמיהו מאת
 יהוה אחר שלח אתו נבוכדנאצר רב
 טבחים מן חרמה בקחתו אתו והוא
 אסור באזקים בתוך כל גלות
 ירושלים ויהודה המגלים בבלת:
 ויקח רב טבחים לירמיהו ויאמר
 אליו יהוה אלהיך דבר את הרעה
 הזאת אל המקום הזה: ויבא ועש
 יהוה כאשר דבר כי חטאתם ליהוה
 ולא שמעתם בקולו והייתם לכם
 דבר הזה: ועתה הנה פתחתך
 היום מן האזקים אשר על ידך אם

סלכ
 פ

שוב בעיניך לבוא אתי בכל בוא
 ואשים את עיני על יד ואם רע בעיניך
 לבוא אתי בכל הדלראוה כל
 הארץ לפניך אל טוב ואל הישר
 בעיניך ללכת שמה לך ועודנו לא
 ישוב ושכה אל גדליהו בן אחיקם
 בן שפן אשר דחפקיד מלך בכל
 בערי יהודה ושב אתו בתוך העם או
 אל כל הישר בעיניך ללכת לך
 ויתן לו רב טבחים ארחה ומשאת
 ישלחוהו ויבאו ומיהו אל גדליה
 בן אחיקם המצפתה וישב אתו
 בתוך העם הנשארים בארץ
 וישמעו כל

ושמו בכליכם ושבנו בעריכם אשר
 תפשתם וגם כל היהודים אשר
 במואב ובבני עמון ובאדום ואשר
 בכל הארצות שמעו כי נתן מלך
 בכל שאריות ליהודה וכי הפקיד
 עליהם את גדליהו בן אחיקם בן
 שפן וישבו כל היהודים מכל
 המקמורת אשר נדחו שם ויבאו
 ארץ יהודה אל גדליהו המצפתה
 ויאספו יין וקמח הרבה מאד

שרי החילים אשר בשרה השר
 ואנשיהם כי הפקיד מלך בכל
 ארץ גדליהו בן אחיקם בארץ וכי
 הפקיד אתו אנשים ונשים וטף
 ומדלת הארץ מאשר לא הגלו
 בכלהו ויבאו אל גדליה המצפתה
 וישמעאל בן נתניהו ויוחנן ויונתן
 בני קרח ושריה בן תנחמת ובני
 עזרי הנטפת ויוניחו בן דחמעתיו
 חמה ואנשיהם וישבע להם גדליהו
 בן אחיקם בן שפן ולאנשיהם
 לאמר אל תיראו מעבוד הבשרים
 שבו בארץ ועבדו את מלך בכל
 היטב לכם ואני הנני שב במצפה
 לעמד לפני הבשרים אשר יבאו
 אלינו ואתם אספו יין וקמח ושמן

ויוחנן בן קרח וכל שרי החילים
 אשר בשרה באו אל גדליהו
 המצפתה ויאמרו אליו תדע
 תדע כי בעליו מלך בני עמון שלח
 את ישמעאל בן נתניהו להכתוב
 נפש ולא האמין להם גדליהו בן
 אחיקם ויוחנן בן קרח אמר אל
 גדליהו בשרנו במצפה לאמר
 אלכה נא ואבנה את ישמעאל בן
 נתניהו ואיש לא ידע למדו יכבדו
 נפש ונפצו כל יהודה הנקבצים
 אליך ואבדה שארית יהודה ויאמר
 גדליהו בן אחיקם אל יוחנן בן
 קרח אל תעש את הדבר הזה כי
 שקר אתה דבר אל ישמעאל
 ויהי בחדש השביעי בא ישמעאל
 נתניה בן אלישמע מורע המלוכה
 ורבי המלך ועשרה אנשים אתו
 אל גדליהו בן אחיקם המצפתה
 ואכלו שם לחם יחדו במצפה

טו

תעש ק

מא

מב

ויקם ישמעאל בן נתניה ועשרת
 האנשים אשר היו אתו ויבן את
 גדליהו בן אחיקם בן שפן בחרב
 וימת אתו אשר הפקיד מלך בבל
 בארץ ואת כל היהודים אשר היו
 אתו את גדליהו במצפה ואת
 הכשרים אשר נמצאו שם את אנשי
 המלחמה הבה ישמעאל ויהי ביום
 השני להמית את גדליהו ואיש לא
 ידע ויבאו אנשים משכם משלו
 ומשמרון שמנים איש מגלתי זקן
 וקרעי בגדים ומתנדרים ומתור
 ולכונה בידם להביא בית יהוה ויצא
 ישמעאל בן נתניה לקראתם מן
 המצפה הלך ויבכה ויהי כפגוש
 אתם ויאמר אליהם באו אל גדליהו
 בן אחיקם ויהי כבאם אל תוך
 העיר ושחטם ישמעאל בן נתניה
 אל תוך הבור הוא והאנשים אשר
 אתו ועשרה אנשים נמצאו כם
 ויאמרו אל ישמעאל אל תכתנו כי
 יש לנו מטמנים בשדה הטים
 ושערים ושמן ודבש ויחדל ולא
 המיתם בתוך אחיהם והבור אשר
 השליך שם ישמעאל אתי כל פגרי
 האנשים אשר הבה ביד גדליהו הוא
 אשר עשה הלך אסא מפני בעשא
 מלך ישראל אתו מלא ישמעאל בן
 נתניהו חללים וישבו ישמעאל את
 כל שארית העם אשר במצפה את

בנות המלך ואת כל העם הנשארים
 במצפה אשר הפקיד נבואדנצר
 טבחים את גדליהו בן אחיקם
 וישבם ישמעאל בן נתניה וילך
 לעבר אל בני עמון וישמע יוחנן
 בן קרח וכל שרי החילים אשר
 אתו את כל העדה אשר עשה
 ישמעאל בן נתניה ויקחו את כל
 האנשים וילכו להלחם עם
 ישמעאל בן נתניה וימצאו אתו
 אל מים רבים אשר נבעו ויהי כראות
 כל העם אשר את ישמעאל את יוחנן
 בן קרח ואת כל שרי החילים אשר
 אתו וישמחו ויסבו כל העם אשר
 שבה ישמעאל מן המצפה וישבו
 וילכו אל יוחנן בן קרח וישמעאל
 בן נתניה נמלט בשמנה אנשים
 מפני יוחנן וילך אל בני עמון
 ויקח יוחנן בן קרח וכל שרי החילים
 אשר אתו את כל שארית העם אשר
 השיב מאת ישמעאל בן נתניה מן
 המצפה אתר הבה את גדליהו בן
 אחיקם נברים אנשי המלחמה ונשים
 וטף וסרסים אשר השיב מבעון
 וילכו וישבו בגרות כמוהם
 אשר אצל בית לחם ללכת לכוא מצרים
 מפני הכשרים כי יראו מפניהם
 כי הבה ישמעאל בן נתניה את גדליהו
 בן אחיקם אשר הפקיד

הַפְקִיד מֶלֶךְ בְּכָל בָּאָרֶץ ו

פב

וַיִּשְׁאוּ בְּלִשְׁרֵי הַחִילִים וַיִּזְחַנְן
 בֶּן קָרַח וַיִּזְנֶיה בֶּן הוֹשֵׁעַ וְכָל הָעָם
 מִקֶּטָן וְעַד גָּדוֹל וַיֹּאמְרוּ אֶל יִרְמְיָהוּ
 הַנְּבִיא תַפְלֵל נָא תַחֲנַנְתָּנוּ לִפְנֵיךָ
 וְהַתְּפַלֵּל בְּעַדְנוּ אֶל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
 בְּעַד כָּל הַשְּׂאֵרִית הַזֹּאת כִּי
 נִשְׁאַרְנוּ מֵעַט מִהֲרַבָּה כַּאֲשֶׁר עֵינֶיךָ
 רָאוּ אֶתְנוּ וַיִּגַד לָנוּ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
 אֵת הַדָּרֶךְ אֲשֶׁר נָלַךְ בָּהּ וְאֵת
 הַדָּבָר אֲשֶׁר נֶעֱשָׂה וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם
 יִרְמְיָהוּ הַנְּבִיא שָׁמַעְתִּי הַנְּבִיא מִתְּפַלֵּל
 אֶל יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם כַּדְּבָרֵיכֶם וְהָיָה
 כֹּל הַדָּבָר אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה יְהוָה אֲתֶכֶם
 אֲנִיד לְכֶם לֹא אֲמַנֵּעַ מִכֶּם דְּבָר ו

וְהִמָּה אֲמָרוּ אֶל יִרְמְיָהוּ יְהִי יְהוָה
 בְּנוֹ לַעֲד אִמְתּוֹ וְנִאֲמָנוּ אִם לֹא בְּכָל
 הַדָּבָר אֲשֶׁר יִשְׁלַחְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
 אֵלֵינוּ בֶּן נֶעֱשָׂה אִם טוֹב וְאִם רָע
 בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֲשֶׁר אֲנוּ שֹׁלְחִים
 אֹתְךָ אֵלֵינוּ נִשְׁמַע לְמַעַן אֲשֶׁר יִשְׁבַּח
 לָנוּ בְּנִשְׁמַע בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ ו

וְהָיָה מִקֵּץ עֶשְׂרֵת יָמִים וַהֲיָה
 דְּבַר יְהוָה אֶל יִרְמְיָהוּ וַיִּקְרָא אֵל
 יִזְחַנְן בֶּן קָרַח וְאֶל כָּל שְׂרֵי הַחִילִים
 אֲשֶׁר אִתּוֹ וְכָל הָעָם לְמִקֶּטָן וְעַד
 גָּדוֹל וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם כֹּה אָמַר
 יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר שִׁלַּחְתֶּם
 אֹתִי אֵלֵינוּ לְהַפִּיל תַּחֲנַנְתֶּם לִפְנֵינוּ
 אִם טוֹב תִּשְׁבוּ בָאָרֶץ הַזֹּאת וּבְגִיתִי

פג

פכ

פד

פה

אֲתֶכֶם וְלֹא אֶהְיֶם וְנִשְׁמַעְתִּי אֲתֶכֶם
 וְלֹא אֶתּוֹשׁ כִּי נַחַמְתִּי אֶל הָרַעָה
 אֲשֶׁר עֲשִׂיתִי לְכֶם אֶל תִּירְאוּ מִפְּנֵי
 מֶלֶךְ בְּכָל אֲשֶׁר אֲתֶם יְרֹאִים מִפְּנֵי
 אֶל תִּירְאוּ מִמֶּנּוּ נְאֻם יְהוָה כִּי
 אֲתֶכֶם אֲנִי לְהוֹשִׁיעַ אֲתֶכֶם וְלְהַצִּיל
 אֲתֶכֶם מִיָּד וְאֵתֶן לְכֶם רַחֲמִים
 וְרַחֵם אֲתֶכֶם וְהָשִׁיב אֲתֶכֶם אֶל
 אֲדַמְתֶּכֶם וְנֹאם אֲמֵרִים אֲתֶם לֹא
 נִשְׁבַּח בְּבָאָרֶץ הַזֹּאת לְבַלְתִּי שְׁמַע
 בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם לֹאמַר לֹא כִּי
 אָרֶץ מִצְרַיִם נִבְּאָה אֲשֶׁר לֹא נִרְאָה
 מִלְחָמָה וְקוֹל שׁוֹפָר לֹא נִשְׁמַע
 וְלָלַחַם לֹא נִרְעַב וְשֵׁם נִשְׁבַּח ו

וְעַתָּה לָכֵן שָׁמַעְנוּ דְּבַר יְהוָה שְׂאֵרֵי
 יְהוּדָה כֹּה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת אֱלֹהֵי
 יִשְׂרָאֵל אִם אֲתֶם שֵׁם תִּשְׁמֹנוּ
 פְּנִיכֶם לְבֹא מִצְרַיִם וּבְאֵתֶם לְנוֹר
 שֵׁם וְהִיתָה הַחֲרָב אֲשֶׁר אֲתֶם
 יְרֹאִים מִפְּנֵיה שֵׁם תִּשְׁנוּ אֲתֶכֶם בָּאָרֶץ
 מִצְרַיִם וְהָרַעַב אֲשֶׁר אֲתֶם דֹּאֲגִים
 מִפְּנֵי שֵׁם יִדְבַק אַחֲרֵיכֶם מִצְרַיִם
 וְשֵׁם תַּמְתּוּ וְהָיָה כֹּל הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר
 שְׁמוֹתָם פְּנִיָּהם לְבֹא מִצְרַיִם לְנוֹר
 שֵׁם יְמוּתָם בְּחָרָב בְּרַעַב וּבְדַבַּר
 וְלֹא יִהְיֶה לָהֶם שְׂרִיד וּפְלִיט מִפְּנֵי
 הָרַעָה אֲשֶׁר אֲנִי מֵבִיא עֲלֵיכֶם ו

כִּי כֹה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת אֱלֹהֵי
 יִשְׂרָאֵל כַּאֲשֶׁר נָתַד אִפִּי וְחַמְתִּי עַל
 יִשְׂבֵי יְרוּשָׁלַם בֶּן תַּתֵּךְ חַמְתִּי עֲלֵיכֶם

לשבת בארץ יהודה וקח יוחנן
 בן קרח וכל שני החילים את כל
 שארית יהודה אשר שבו מכל
 הנזים אשר נדחו שם לגור בארץ
 יהודה ואת הגברים ואת הנשים
 ואת הטף ואת בנות המלך ואת
 כל הנפש אשר הניח נבווראדן רב
 טבחים את גדליהו בן אחיקם בן
 שפן ואת ירמיהו הנביא ואת ברוך
 בן נריהו ויבאו ארץ מצרים
 כי לא שמעו בקול יהודה ויבאו עוד
 תחפנתם ויהי
 דבר הודה אל ירמיהו בתחפנתם
 לאמר קח בידך אבנים גדלות
 וטמנתם במלט במלך בן אשר בפתח
 בית פרעה בתחפנתם לעיני אנשים
 יהודים ואמרת אליהם כה
 אמר יהודה צבאות אלהי ישראל
 הנני שלח ולקחת את נבוכדראצר
 מלך בבל עבדי ושמתני כסאו
 ממעל לאבנים האלה אשר טמנתי
 ונטה את שפירי עליהם ויבאו
 והכה את ארץ מצרים אשר
 למורת למורת ואשר לשבי לשבי
 ואשר לחרב לחרב והצתי אש
 בבתי אלהי מצרים ושרפם ושבם
 ועטה את ארץ מצרים כאשר יעטה
 הרעה ארץ בנרו ויצא משם
 בשלום ושב את מצבות בית
 שמש אשר בארץ מצרים ואת בתי
 אלהי

בנאכם מצרים והיותם לאלה
 ולשמרה ולקללה ולחרפה ולא
 תראו עוד את המקום הזה
 דבר יהוה עליכם שארית יהודה
 אל תבאו מצרים ידע תדעו כי
 העידתי ככם היום כי התעתים
 בנפשותיכם כי אתם שלחתם
 אתי אל יהודה אלהיכם לאמר
 התפלל בערנו אל יהודה אלהינו
 וככל אשר יאמר יהודה אלהינו כן
 הנד לנו ועשינו ואנך לכם היום
 ולא שמעתם בקול יהוה אלהיכם
 ולכל אשר שלחתי אליכם ועתה
 ידע תדעו כי בחרב ברעב ובדבר
 תמותו במקום אשר חפצתם לבוא
 לגור שם ויהי ככלות ירמיהו לדבר אל כל
 העם את כל דברי יהודה אלהים
 אשר שלחו יהוה אלהים אליהם
 את כל הדברים האלה ואמר עזריה בן הושעיה
 ויוחנן בן קרח וכל האנשים הזרים
 אמרים אל ירמיהו שקר אתה
 מדבר לא שלחך יהודה אלהינו
 לאמר לא תבאו מצרים לגור שם
 כי ברוך בן נריה ממית אתך
 בנו למען תת אתנו ביד הכשדים
 להמית אתנו ולהגלות אתנו בבל
 ולא שמע יוחנן בן קרח וכל שרי
 החילים וכל העם בקול יהודה

והנה

במקום

מן

ספר יו
P
וכ
P

מר

אלהי מצרים ישרף באש
 הדבר אשר היה אל ירמיהו אל
 כל היוחרים הישבים בארץ מצרים
 הישבים במגדל ובתחפנתם ובכף
 ובארץ פתרוס לאמרו כזה אמר
 יהוה צבאות אלהי ישראל אתם
 ראיתם את כל הרעה אשר הבאתי
 על ירושלם ועל כל ערי יהודה והנחם
 הרבה היום הזה ואין בהם יושב
 מפני רעתם אשר עשו להכעיסני
 ללכת לקטר לעבד לאלהים אחרים
 אשר לא ידעום המה אתם ואבותיכם
 ואשלח אליכם את כל עברי
 הנביאים השכים ושלח לאמר אל
 נא תעשו את דבר התעבה הזאת
 אשר שנאתי ולא שמעו ולא הטו
 את אזניכם לשוב מרעתם לבלתי
 קטר לאלהים אחרים ותתדכתי
 ואפי ותבער בערי יהודה ובחצרות
 ירושלם ותהיינה לחרבה לשממה
 ביום הזה
 ועתה כה אמר יהוה אלהי צבאות
 אלהי ישראל למה אתם עשים רעה
 גדולה אל נפשותיכם להכרית לכם
 איש ואשה עולל ויונק מתוך יהודה
 לבלתי הותיר לכם שארית
 להכעיסני במעשי ידיכם לקטר
 לאלהים אחרים בארץ מצרים אשר
 אתם באים לגור שם למען הכרית
 לכם ולמען היותכם לקל לחלחרפה

ו'טל

ס

בכל גזי הארץ השכחתם את
 רעות אבותיכם ואת רעות מלכי
 יהודה ואת רעות נשיו ואת רעותיכם
 ואת רעת נשיכם אשר עשו בארץ
 יהודה ובהצות ירושלם לא דבאו
 עד היום הזה ולא יראו ולא הלכו
 בתורתי ובחקתי אשר נתתי לפניכם
 ולפני אבותיכם
 לכן כה אמר יהוה צבאות אלהי
 ישראל הנני שם פני כעם לרעה
 ולהכרית את כל יהודה ולקחתי
 את שארית יהודה אשר שמו פניהם
 לבוא ארץ מצרים לגור שם ותמו
 כל בארץ מצרים יפלו בתרב ברעב
 ותמו מקטן ועד גדול בתרב וברעב
 ימתו והיו לאלה לשמה ולקללה
 ולחרפה ופקדתי על היושבים
 בארץ מצרים כאשר פקדתי על
 ירושלם בתרב ברעב ובדבר
 ולא יהיה פליט ושריד לשארית
 יהודה הנבאים לגור שם בארץ
 מצרים ולשבי ארץ יהודה אשר
 המה מנשאים את נפשם לשוב
 לשבת שם כי לא ישובו כי אם
 פלטים ויענו את ירמיהו כל
 האנשים הידועים בני מקטרות נשוחם
 לאלהים אחרים וכל הנשים
 העמדות קהל גדול וכל העם
 הישכים בארץ מצרים בפתרוס
 לאמרו הדבר אשר דברת אינו בשם

ט

העם ואל כל הנשים שמעו דברי
 יהוה כל יהודה אשר בארץ מצרים
 כה אמר יהוה צבאות אלהי
 ישראל לאמר אתם ונשיכם
 ותדברנה בפיכם ובידיכם מל אתם
 לאמר עשה נעשה את נדרנו אשר
 נדרנו לקטר למלכת השמים
 ולהפך לה נסכים הקים תקימה
 את נדריכם ועשה תעשינה את
 נדריכם ולכן שמעו דבר יהוה כל
 יהודה הישבים בארץ מצרים הנני
 נשפעת בשמי הנדול אמר יהוה
 אם יהיה עוד שמי נקרא בפי כל
 איש יהודה אמר חי אדני יהוה בכל
 ארץ מצרים הנני שקר עליהם
 לרעה ולא לטובה ותמו כל איש
 יהודה אשר בארץ מצרים בחרב
 וברעב עד כלותם ופליטי חרב
 ישכון מן ארץ מצרים ארץ יהודה
 מתי מספר וירשו כל שארית יהודה
 הבאים לארץ מצרים לנרשם דבר
 מייקום ממני ומחס וזאת לכם
 האות נאם יהוה כי פקד אני עליכם
 במקום הזה למען תדעו כי יקום
 יקומו דברי עליכם לרעה
 כה אמר יהוה הנני נתן את
 פרעה חפרע מלך מצרים ביד איביו
 וביד מבקשו נפשו כי אשר נתתי
 את צדקתו מלך יהודה ביד
 נבוכדנצר מלך בבל איביו
 ומבקש

יהוה איננו שמעים אליך כי עשה
 בעשה את כל הדברי אשר יצא
 מפיו לקטר למלכת השמים
 והפך לה נסכים כאשר עשינו
 אנחנו ואבותינו מלכינו ושירינו בערי
 יהודה ובחצות ירושלם ונשבע להם
 ונהיה טובים ורעה לא ראינו ומן
 אז הדלנו לקטר למלכת השמים
 והפך לה נסכים חסרנו כל ובהרב
 וברעב תמנו וכי אנחנו מקטרים
 למלכת השמים ולהפך לה נסכים
 המבלעדי אנשינו עשינו לה בונים
 להעצבה והפך לה נסכים

וַיֹּאמֶר יִרְמְיָהוּ
 אֶל כָּל הָעָם עַל הַנְּבִיִּים וְעַל
 הַנָּשִׁים וְעַל כָּל הָעָם הַעֲנִים אֶת
 דְּבַר לְאֹמְרוֹ הֲלֹא אֶת הַקָּטֹר אֲשֶׁר
 קָטַרְתֶּם בְּעָרֵי יְהוּדָה וּבְחֻצוֹת יְרוּשָׁלַם
 אַתֶּם וְאֲבוֹתֵיכֶם מִלְכִּיכֶם וּשְׂרִיכֶם
 וְעַם הָאָרֶץ אַתֶּם זָכַר יְהוָה וְתַעֲלֶה
 עַל לְבוֹ וְלֹא יוֹכֵל יְהוָה עוֹד לִשְׂאֵת
 מִפְּנֵי רֵעַ מַעֲלָלֵיכֶם מִפְּנֵי הַתּוֹעֵבֹת
 אֲשֶׁר עָשִׂיתֶם וְתַתִּי אֶרְצְכֶם לְחַרְבָּה
 וּלְשָׂמָה וּלְקָלְלָהּ מֵאֵין וְשָׁב כְּתוּם
 הַזֶּה מִפְּנֵי אֲשֶׁר קָטַרְתֶּם וְאֲשֶׁר
 חָטַאתֶם לַיהוָה וְלֹא שָׁמַעְתֶּם בְּקוֹל
 יְהוָה וּבְתוֹרֹתָיו וּבְחֻקֵּיהֶם וּבְעֲדוֹתָיו
 לֹא הִלַּכְתֶּם עַל כֵּן קָרָאתִי אֶתְכֶם
 חֲרָעָה הַזֹּאת כִּי־זֶה הַזֶּה

וַיֹּאמֶר יִרְמְיָהוּ אֶל כָּל

מה
ג

ומבקש נפשו ודבר ירמיה הנביא אל ברוך בן נחיה בכתבו את הדברים האלה על ספר מפי ירמיה בשנה הרביעית ליהויקים בן יאשיהו מלך יהודה לאמר כה אמר יהוה אלהי ישראל אל עליך ברוך אמרת אויב נא לי בירוסף יהודה יגזן על מכאבי ינעתי באנחתי ומנוחה לא מצאתי כה תאמר אליו כה אמר יהוה הנח אשר בנית אני הרס וארת אשר גטעתי אני נתש וארת כל הארץ היא ואתה תבקש לך נדלות אל תבקש בי הנני מביא רעה על כל בשר נאם יהוה ונתתי לך ארת נפשך לשלל על כל המקומות אשר תלך שם אשר היה דבר יהוה אל ירמיה הנביא על היום ולמצרים על חיל פרעה נכו מלך מצרים אשר היה על נהר פרת בכרפמש אשר הכה נבוכדנאצר מלך בבל בשנת הרביעית ליהויקים בן יאשיהו מלך יהודה ערכו מגן וצנדה וגשו למלחמה אסרו הסוסים ועלו הפרשים והתיצבו בכובעים מרקו הרמחים לבשו הסרינות מדוע ראיתי המה חתים נסוגים אחור ונבוריתם יפתו ומנוס נסו ולא הפגו מגור מסביב נאם יהוה אל יננס

הקל ואל ימלט הנגזר צפונה על יד נהר פרת בשלונגפלו מיה כיאר יעלה בנהרות ותעשו מימיו מצרים כיאר יעלה וכתהרות ותעשו מים ואמר אעלה אכסרתי ארץ אכירה עיר וישוב בהו עלו הסוסים והתחילו הרכב ויצאו הנבורים בוש ופוט תפשי מגן ולודים תפשי דרכי קשת והיום ההוא לאדני יהוה צבאות יוסנקמת להנקם מצרי ואכלה הרב ושבעה ורותה מדמם כי זבח לאדני יהוה צבאות בארץ צפון אל נהר פרת עלי גלעד וקה צרי בתולת בת מצרים לשוא הרבית רפאות תעלה אין לך שמעו גוים קלונד וצחתך מלאה הארץ כי נגזר בנגזר בשלו יחדיו נפלו שניהם הדבר אשר דבר יהוה אל ירמיה הנביא לבוא נבוכדנאצר מלך בבל להכות את ארץ מצרים הגידו במצרים והשמיעו במגדול והשמיעו בנה ובתחפנחס אמרו התיצב והכז לך כי אכלה הרב סביביהו מדוע נסחף אביריך לא עמד כי יהוה הרפו הרבה כושל גם נפל איש אל רעהו ויאמרו קימה ונשברה אל עמנו ואל ארץ מולדתנו מפני הרב היונה קראו שם פרעה מלך מצרים

סכנית
פ

פ

פ

שאון העביר המועד: חי אני נאם
המלך יהוה צבאות שמו כי בתבור
בהרים וככרמל בים יבואו כלי
גולה עשי לך יושבת בת מצרים כי
גף לשכה תהיה ונצתה מאין יושב
ענלה יפה פיה מצרים
קרץ מצפון בא בא: גם שכריה
בקרבה בענלי מרבק פי גם המד
דיפנו נסו יחדיו לא עמדו כי יום
אירם בא עליהם עת פקדתם קולה
בנחשילך כי בתיל ילכו ובקדרמות
באו לה כחטבי עצים: ברתו וערה
נאם יהוה כי לא יחקר כי רבו
מארכה ואין להם מספרו הבישה
בת מצרים נתנה ביד עם צפון
אמר יהוה צבאות אלהי ישראל
הנני פוקד אל צפון מנא ועל
פרעה ועל מצרים ועל אלהיה ועל
מלכיה ועל פרעה ועל הכנענים כו
ונתתים ביד מבקשי נפשם וביד
נבוכדראצר מלך בבל וביד עבדיו
ואחרי כן תשכון כי קדם נאם
יהוה: ואתה אל תירא עבדי יעקב
ואל תחת ישראל כי הנני מושעך
מרח קואת ירעך מארץ שכים
יעב יעקוב ושקט ושאנן ואין
מחירי: אתה אל תירא עבדי יעקב
נאם יהוה כי אתך אני כי יעשה
כלה בכל הדומים אשר הוחרתך
שמה ואתך לא אעשה כלל

פ מלבי

זיפתתך למשפט ונקה לא אקד:
אשר היה דבר יהוה אל
ירמיה הנביא אל פלשתים בטרם
יבה פרעה את עזה: כה אמר יהוה
הנה מים עלים מצפון והיו לנחל
שומף וישטפו צרץ ומלואה עיר
וישבי בה וועקו האדם והילל כל
יושב הארץ: מקול שעטת פרקות
אביריו מרעש לרכבו המון נלכליו
לא הפנו אבות אל בנים מרפון
ימים: על היום הנאל שרוד את כל
פלשתים להכריח לצר ולצידון כל
שריד עזר כי שרוד יהודה את
פלשתים שארית אי כפתור: באה
קרתה אל עזה נדמתה אשקלון
שארית עמקם עד מתי תתנודריו
הוי חרב ליהוה עז אנה לאת שקמי
האספי אל תערך הרגעי ודמי:
איך תשקמי ויהודה צוה לה אל
אשקלון ואל חוף הים שם יערה:
למואב כה אמר יהוה צבאות
אלהי ישראל הוי אל נבו כי שודרה
הבישה לנכדה קריתים הבי שוח
המשבב וחתה: אין עוד תהלת מואב
בחשבון חשביו עליה רעה לכו
ונכריתנה מגוי גם מדמן הדמי
אתה תלך חרב: קול צעקה
מחרונים שד ושכר גדול: נשכרה
מואב השמי עו ועקה צעריה: כי
מעלה הלחות בבכי עלה גבי כי
במור

מז

מח

אֶל דֶּרֶךְ עַמִּי וְצִפִּי יִשְׁבֹּת עֲרֵעֶךָ כ
 שְׂאֵלִי נְסִי וְנִמְלֹטָה אֲמַרְי מִהֲנִחִיתָה
 הַבֵּישׁ מִזֶּאֱבִי כִּי חִתָּה הֲלִילִי חֶקְקִי
 הַגִּידוּ בְּאַרְנוֹן כִּי שָׁדַד מִזֶּאֱבִי
 וּמִשִּׁפְטֵי בְּנֵי אֶל אֶרֶץ הַמִּישֵׁר אֶל־
 הַלֶּחָו וְאֶל יְהֻצָּה וְעַל מוֹפְעַתִּי וְעַל־
 דִּבְיוֹן וְעַל נֶבֶז וְעַל בַּיִת דְּבָלָתַיִם
 וְעַל קְרוֹתַיִם וְעַל בַּיִת בְּמֹל וְעַל־
 בַּיִת מַעֲזוֹן וְעַל קְרוֹת וְעַל בְּצֻרָה כ
 וְעַל כָּל עֲרֵי אֶרֶץ מִזֶּאֱבִי הַרְחַקוֹת
 וְהַקְרִבוֹתִי נִגְדֵעְהֶן קִרְן מִזֶּאֱבִי
 וְזָרְעוּ נִשְׁבְּרָה נֶאֱמַר יְהוָה וְהַשְׁפִּירְהוּ
 כִּי עַל יְהוָה הַגִּדִיל וְסִפֵּק מִזֶּאֱבִי
 בְּקִיאוֹ וְהָיָה לְשִׁחַק נֶסֶם הַיָּמָּה
 וְאִם לֹא הִשְׁחַק הַיָּד לְךָ יִשְׂרָאֵל
 אִם בְּנִגְבִּים נִמְצָאָה כִּי מִדֵּי דִבְרִיךָ כמנח
 בּוֹ תִתְנַדֵּד עֲזוֹב עֲרִים וְשִׁכְנֵי
 בְּפִלְעֵי יִשְׁבֵי מִזֶּאֱבִי וְהָיוּ כִּינֹה תִקְנֶן
 בְּעִבְרֵי פִי־פַחַתִּי שִׁמְעֵנוּ נְאוּן־
 מִזֶּאֱבִי נֶאֱמַר נֶבֶז נֶבֶז וְנֶאֱמַר וְנֶאֱמַר
 וְרַם לְבוֹ אֲנִי יִדְעֵתִי נֶאֱמַר יְהוָה
 עֲבַרְתוּ וְלֹא כֵן בְּרִי לֹא כֵן עֲשׂוּ
 עַל כֵּן עַל מִזֶּאֱבִי אֵילֹוֹל וְלִמִּזֶּאֱבִי
 כָּל־הָאֲזַעֵק אֶל־אֲנָשֵׁי־קִיר הַרְשׁ
 יִהְיֶה מִכִּי יַעֲזֹר אֶכְפֹּה לְךָ הַנֶּפֶן
 שְׂבָמָה נְטִישְׁתִּיךָ עֲבָרוּסֵי עַד יָם
 יַעֲזֹר נִגְעוּ עַל־קִצְדֵךָ וְעַל־בְּצֻרֵךָ
 שָׁדַד נִפְלוּ וְנֶאֱסַפְהָ שְׂמַחָה וְנִיל
 מִכְרָמֶל וּמֵאֶרֶץ מִזֶּאֱבִי וַיִּזְן מִקְבִּים
 הַשְׁבִּתִּי לֹא יִדְרֵךְ הַיָּד הַיָּד לֹא

בְּמִזְרַח הַרְוִנִים צִרִי צַעֲקֹתֶיךָ שָׁבֵר
 שִׁמְעוּ נְסִי מִלְּמֹו נִפְשָׁכֶם וְתִהְיֶה
 בְּעֲרֹעֶר בְּמִדְבָּרִי כִּי עֵן בְּטַחֲךָ
 בְּמַעֲשֵׂיךָ וּבְאֲצֻרֹתֶיךָ נֶסֶם אֶת־
 תִּלְכְּרִי וַיֵּצֵא כְּמִישׁ בְּגוֹלָה כַּהֲנִי
 וְשִׁרְיוֹ יִחַדּוּ וַיִּבֵּא שָׁדַד אֶל־כָּל־עִיר
 וְעִיר לֹא תִמְלֹט וְאֲבָד הַעֲמֵק וְנִשְׁמַד
 הַמִּישֵׁר אֲשֶׁר אֲמַר יְהוָה תִּנְגְּצִיךָ
 לְמִזֶּאֱבִי כִּי נִצָּא תִצָּא וְעִרְיָה לְשִׁמְחָה
 תִּהְיֶינָה מֵאִין יוֹשֵׁב בְּהֶן אֲרוּר עֲשָׂה
 מִלֹּאכֶרֶת יְהוָה רַמְיָה וְאֲרוּר מִנְעֵ
 חֲרָבֹו מִדָּם שִׁאֲנֶן מִזֶּאֱבִי מִנְעוּרֵי
 וְשִׁקְטֵהוּ אֶל־שִׁמְרֵהוּ וְלֹא־הוֹרֵק
 מִכָּל־אֶל־כָּל־יְוֹבְגוּלָה לֹא הֲלָךְ עַל־
 כֵּן עַמִּי טַעְמוּ בּוֹ וְרִחוּ לֹא־נִמְרֵ
 לִכֵּן הִנֵּה יָמִים בָּאִים
 נֶאֱמַר יְהוָה וְשִׁלַּחְתִּי לּוֹ צַעֲעִים וְצַעְהוּ
 וּכְלוּ וְדִיקוּ וְנִבְלִיתֶם יִנְפְצוּ וּבִשׁ
 מִזֶּאֱבִי מִכְמוֹשׁ בְּנֵי־אִשְׁרֵי־בֵשׁוֹ בַּיִת
 יִשְׂרָאֵל מִכִּית אֶל מִבְּטַחֶם אֵיךְ
 תֵּאֱמָרוּ נְבוֹרִים אֲנַחְנוּ וְאֲנִשְׁרֵי־חֵיל
 לְמִלְחָמָה שָׁדַד מִזֶּאֱבִי וְעִרְיָה
 עֲלֶה וּמִבְחָר בְּחֹרֵי יָרְדוֹ לְטַבַּח
 נֶאֱמַר הַמֶּלֶךְ יְהוָה צְבָאוֹת שְׁמוֹ
 קְרוֹב אֵיזֵד מִזֶּאֱבִי לְבוֹ וְרַעְתוּ
 מִהֲרָה מֵאֵד נְדוּ לֹו כָּל סִבְיָו וְכָל־
 יַדְעֵי שְׁמוֹ אֲמָרוּ אֵיכָה נִשְׁבֵּר מִטַּחֲ
 עַד מִקַּל תִּפְאָרְדֶּה רִדִּי מִכְבוֹד־
 יִשְׁבִּי בְּצִמָּה יִשְׁבֵּרְתָּ בַת דִּבְיוֹן כִּי־
 שָׁדַד מִזֶּאֱבִי עָלָה כֵּךְ שַׁחַת מִבְּצֻרֵךָ

170
P

171

חידר ו מועקת השבון עד אל עלה
 עד יחץ נתנו קולם מצער עד הרנים
 ענלת שלי שירה כי גם מי נמרום
 למשמות יהיו והשבת לימואב נאם
 יהוה מעלה במה ומקטיר לאלהיו
 על כן לבי למואב בחללים יהמה
 ולבי אל אנשי קיר הרש בחללים
 יהמה על כן יחרת עשה אברו
 כי כל ראש קרחה וכל זקן גרעה
 על כל ידים גדרות ועל מתנים שקו
 על כל בנות מואב וברחבותיה פלה
 מסדר כי שברתי את מואב בכלי
 אין תפיץ בו נאם יהוה איך חתה
 הילולו איך הפנתה ערף מואב בוש
 והיה מואב לשחק ולמתנה לכל
 סביביו
 כי כה אמר יהוה הנה בנשר יראה
 ופרש כנפיו אל מואב ולכרה
 הקריות והמצדוות נתפשה והייה
 לב גבורי מואב ביום ההוא כלב
 אשה מצרה ונשמד מואב מעם כי
 על יהוה הנדיל פחד ופחת ופח
 עליך יושב מואב נאם יהוה הנני
 מפני הפחד יפל אל הפחת והעלה
 מן הפחת ילכה בפת כי אביא
 עליה אל מואב שנת פקדתם נאם
 יהוה בצל השבון עמדו מכה נסים
 כי אש יצא מחשבון ולחכה מבין
 סיחן והאכל פאת מואב וקרקד
 בני שאון אוי לך מואב אבר עם

מלת וי
 3
 ק
 קו

כמוש כי לקחו בניך בשבי ובנתיד
 בשביה ושבתני שבות מואב
 באחרית הימים נאם יהוה עד הנה
 משפט מואב
 לבני עמון כה אמר יהוה הבנים אין
 לישראל אם זורש אין לו מרוע ירש
 מלכם את נד ועמו בערו יושב
 לכן הנה ימים באים נאם יהוה
 והשמעתי אל רבת בני עמון תרועת
 מלחמה והיותה לרגל שממה
 ובנתיה באש תצתנה וירש ישראל
 את ירשיו אמר יהוה
 חילולי השבון כי שדדה עיצקנה
 בנות רבה חנרנה שקים ספדנה
 והתשומטנה בגדרות כי מלכם
 בגולה ילך כהניו ושריו יחדיו מה
 תתהללי בעמקים זכ עמקד הבת
 השובכת הבטחה באצרתיה מי
 יבא אלי הנני מביא עליך פחד
 נאם אחני יהוה צבאות מכל
 סביבך ונדחתם איש לפניו ואין
 מקבץ לנדר ואחרי כן אשוב את
 שבות בני עמון נאם יהוה לארום
 כה אמר יהוה צבאות האין עוד
 חכמה בתימן אברה עצה מבנים
 נסרחה חכמתם נסו הפנו העמקו
 לשבת ישבי דרובי איד עשו הבאתי
 עליו עת פקדתיו אם בצרים באו
 לך לא ישאירו עוללות אם נגבים
 בלילה השחיתו דים כי אני

ספר וי
 מ

יסחבום צעירי הצאן אם לא ישים
 עליהם נזהם מקול נפלים רעשה
 הארץ צעקה ביום סוף נשמע
 קולתה הנה כנשר יעלה וידאה
 ויפרש כנפיו על בצרה ויהיה לב
 גבורי אדום ביום ההוא כלב אשה
 מצרה לדמשק בוששה
 חמת וארפר כי שמעה רעה שמעו
 נמנו ביום דאנה השקט לא יוכל
 רפתה דמשק הפנתה לנוס ורטמי
 החזיקה צרה וחבלים אחותיה
 ביולדה איך לא עזבה עיר תהלה כס
 קרית משושי לכן יכלו בחוריה
 ברחבותיה וכל אנשי המלחמה
 ידמו ביום ההוא נאם יהוה צבאות
 והצתי אש בחומת דמשק ואכלת
 ארמנות בן הרד לקדר
 ולמלכות חצור אשר הנה נבובר
 ראצור מלך בכל כה אמר יהוה
 קימו עלו אל קדר ושדדו את בני
 קדם אהליהם וצאנם יקחו
 יריעותיהם וכל כליהם וגמליהם
 ישאו להם וקראו עליהם מגור
 מסביב נסו נרו מאד העמיקו
 לשבת ישבי חצור נאם יהוה כי
 יעז עליכם נבובר אצור מלך בכל
 עצה וחשב עליהם מחשבה קומו
 עלו אל בני שליו יושב לבטח נאם
 יהוה לא דלתיסולא בריח לו בדר
 ישכנו והיו גמליהם לבוהמו

חשפתי את עשו גליתי את מסתרי
 ונחבדה לא יוכל שרר העו ואחיו
 ושכניו ואיננו עזבה יתמיד אני
 אחיה ואלמנותיך עלי תבטחו
 כי כה אמר יהוה הנה
 אשר אין משפטם לשמות הכוס
 שתו ושתו ואתה הוא נקה תנקת
 לא תנקה כי שתה תשתה כי בי
 נשבעתי נאם יהוה כי לשמה
 לחרפה לחרב ולקללה תהיה בצרה
 וכל עריה תהינה לחרבות עולם
 שמועה שמעתי מאת יהוה וציר
 בגוים שלוח התקצפו ובאו עליה
 וקומו למלחמה כי הנה קטן
 נתתיך בגוים ביו באדם תפלתך
 השיא אתך זרון לבך שכני בחנוני
 הסלע תפשי מרום נבעה בחוביה
 פגשך קנה משם אורידך נאם יהוה
 והיתה אדום לשמה כל עבר
 עליה ישם וישרק על כל מכותה
 כמהפכת סדם ועמרה ושכניה
 אמר יהוה לא יושב שם איש ולא
 יגור בה בן אדם הנה כארית
 יעלה מאזן הירדן אל גות איתן כי
 ארבעה אריצו מעליה ומי בחור
 אליה אפקד כי מי כמוני ומי יעידני
 ומי יתרעה אשר יעבד לפני
 לכן שמעו עצת יהוה
 אשר יעז אל אדום ומחשבותיו
 אשר חשב אל ישבי תימן אם לוא

כס

טו

קק וד

כ

מקניהם לשלל חריתים לכל דוח
 קצוצו פאה ומכל עבריו אביא את
 אידם נאם יהוה והיתה חצור
 למעון תנים שממה עד עולם לא
 ישב שם איש ולא יגור בה בן אדם
 אשר היה דבר יהוה אל
 ירמיהו הנביא אל עולם בראשית
 מלכות צדקיה מלך יהודה לאמר
 כה אמר יהוה צבאות הנני שבר
 את קשת עולם ראשית גבורתם
 והבאתי אל עולם ארבע רוחות
 מארבע קצות השמים חריתים לכל
 הרוחות האלה ולא יהיה הגוי אשר
 לא יבוא שם נדחי עולם והחתתי
 ארץ עולם לפני איביהם ולפני
 מבקשי נפשם והבאתי עליהם רעה
 את חרון אפי נאם יהוה ושלחתי
 אחריהם את החרב עד בלותי אתם
 ושמתי כסאי בעולם והאברתי
 משם מלך ושדים נאם יהוה והיתה
 באחרית הימים אשוב את שבות
 עולם נאם יהוה
 הדבר אשר דבר יהוה אל
 ככל אל ארץ כשדים ביד ירמיהו
 הנביא הנדודו בגוים וחשמינו
 ושאר נס חשמינו אל תכחרו אמרו
 גלכדה בכל הכיש כל חת מרדך
 הבישו עצבית חתו גלוליה כי עליה
 עליה גוי מצפון הוא ישירת ארץ
 ארצה לשמה ולא יהיה יושב בה

3

3

מאדם ועד בהמה נדו הלכו בימים
 ההמה ובעת ההיא נאם יהוה
 יבאו בני ישראל המהובני יהודה
 יחדו רלוך ובכו ולכו ואת יהוה
 אלהיהם יבקשו ציון ישאלו דרך
 חנה פניהם באו ונלו אל יהוה
 ברית עולם לא תשכח וצאן אברות
 היה עמי רעים התעום הרים
 שובבים מתר אל נבערה הלכו
 שכחו רבצו כל מוצאיהם אכלום
 וצריהם אפרו לא נאשם תחת
 אשר חטאו ליהוה נוח צדק ומקנה
 אבותיהם יהוה נדו מתוך בכל
 ומארץ כשדים יצאו והיו פנתורים
 לפני צאן כי חפזה אנכי מעיר
 ומעלה על ככל קהל גוים גדלים
 מארץ צפון וערכו לה משם תלכד
 חציו כגבור משמל לא ישוב ריקם
 והיתה כשדים לשלל כל
 שלל ירה ישבעו נאם יהוה
 כי תשטחי כי תעלו שמי נחלתי
 כי תפושו כענני רשעה ורצחתי
 באברים נושה אככם מאד חפרה
 יולדתכם הנה אחרית גוים מדבר
 ציה וערבה מקצף יהוה לא תישב
 והיתה שממדה בלה כל עבר עליה
 ככל ישם וישק על מכותיה וערכו
 על ככל סביב כל דרכי קשת
 ידו אל ירה אל תחמלו אל ידו כי
 ליהוה חטאה הריע עליה סביב

ס

סו

P

לכ

P

נתנה ידה נפלו אשיותיה נהרסו
 המותיה כי נקמת יהוה היא הנקמו
 בה כאשר עשתה עשו לה: כרתו
 זרוע מבבל ותפש מגל בעת קצור
 מפני הרב היונה איש אל עמו יפנו
 ואיש לארצו נוסו: שה
 פזורה ישראל אריות הדיוה הראשון
 אכלו מלך אשור וזה האהרון עצמו
 נבוכדראצר מלך בבל:

לכן כה אמר יהוה
 צבאות אל הוי ישראל הנני פקד אל-
 מלך בבל ואל ארצו כאשר פקדתי
 אל מלך אשור: ושובבתי את-
 ישראל אל נוה ורמדה והרמל
 והבשן ובהראפרים ותגל עד תשבע
 נפשו: כימים הרס ובעת ההיא
 נאם יהוה יבקש את עון ישראל
 ואננו ואת הטאת יהודה ולא
 תמצאנה כי אסלה לאשר אשאר
 על הארץ
 מרתים עלה עליה ואל יושבי פקוד
 הרב והחרם אחריהם נאם יהוה
 ועשה ככל אשר צוירתי: קול
 מלחמה בארץ ושבר גדול: איד
 נגע וישבר פטיש כל הארץ איד
 היתה לשמה ככל כנוים: יקשתי
 לד וגם נלכדת ככל ואת לא ידעת
 נמצאתי וגם נתפשת כי ביהודה
 כפי התנריתו פתח יהוה את אוצרו
 ויוצא את כלי זעמו כי מלאכה היא

לאדני יהוה צבאות בארץ פשרים:
 באולה מקץ פתחו מאבטיה סלוח
 כמו ערמים והחרמות אל תחז-
 לה שארית: חרבו כל פריה ירדו
 לטבח היו עליהם כי בא יומם ערת
 פקדתם: קול נסים ופלאים
 מארץ כבל להניד בציון את נקמת
 יהוה אלהינו נקמת היכלו: השמיעו
 אל כבל ירבים כל דרכי קשרת

הנו עליה סביב אל יהוה פליטה
 שלמו לה בפעלה ככל אשר עשתה
 עשו לה כי אל יהוה וזה אל קדוש
 ישראל: לכן פלו בחוריה
 ברחבותיה וכל אנשי מלחמתה
 ידמו ביום ההוא נאם יהוה:
 הנני אליך זדון
 נאם אדני יהוה צבאות כי בא יומך
 ערת פקדתי: וכשל זדון ונפל
 ואין לו מקום וחציתי איש בערו
 ואכלה כל סביבתיו:

כה אמר יהוה צבאות עשוקים
 בני ישראל ובני יהודה יחדו וכל-
 שביהם החזיקו בם מאנו שלחם:
 נאלם חוק יהוה צבאות שמו
 ריב ריב ארת ריבם למען הרגיע
 את הארץ והרגיו ליושבי כבל:
 הרב על בשרים נאם יהוה ואל-
 יושבי כבל ואל שריה ואל חכמיהו:
 הרב אל הבקדים ונאלו הרב אל-
 נבזריה וחתו: הרב אל סוסיו ואל-

לס ק
ולכ כתי

ס

א

רכבו ואל כל הערב אשר בתוכה
 ותו לנשים הרב אל אוצרותיה
 ובזו הרב אל מימיה ויבשו כי
 ארץ פסילים היא ובאמים יתחוללו
 לכן ישבו ציים את אים וישבו בה
 בנות יענה ולא תשב עוד לנצח
 ולא תשנון עד דור ודר כמהפכת
 אלהים את סדס ואת עמרה ואת
 שכניה נאם יהוה לא ישב שם איש
 ולא יגור בה בן אדם :

הנה עם בא מצפון וגוי גדול ומלכים
 רבים יערו מירכתי ארץ וקשת וכידן
 יחזיקו אכזרי המה ולא ירחמו קולם
 כי הם יהמה ועל סוסים ירכבו ערוך
 כאיש למלחמה עליך בת בבל
 שמע מלך בבל את שמעם ורפו
 ידיו צרה החזיקתהו חיל ביולדה
 הנה כארית יעלה מנאון הירדן אל
 נוה איתן כי ארביעה ארצם מעליה
 ומי בחור אליה אפקד בי מי כמוני
 ומי יועדני ומי זה רעה אשר יעמד

לפני לכן שמעו עצת יהוה אשר
 יעץ אל בבל ומחשבותיו אשר
 חשב אל ארץ כשדים אם לא
 יסחבום צעירי הצאן אם לא ישים
 עליהם נוה מקול נתפשה בבל
 נרעשה הארץ וועקה בנוים נשמעו

כה אמר
 יהוה הנני מעיר על בבל ואל יושבי
 לב קמי רוח משחית ושלחתי

לבבל יורים וזרות ויבקקו את
 ארצה כיהיו עליה מסביב ביום
 רעה אל ירדך ירדך תהרד קשתו
 ואל יתעל בסרינו ואל תחמלו אל
 בחריה החרימו כל צבאות ונפלו
 חללים בארץ כשדים ומדקרים
 בחוצותיה כי לא אלמן ישראל
 ויהודה מאלהיו מיהוה צבאות כי
 ארצם מלאה אשם מקדוש ישראל
 נסו מתוך בבל ומלטו

איש נפשו אל תדמו בעונה כי עת
 נקמה היא ליהוה נמול הוא משלם
 לה כוס זהב בכל ביר יהודה
 משכרת כל הארץ מינה שתו נוים
 על כן יתהללו נוים פתאם נפלה
 בבל ותשבר רהיילו עליה קחו
 צרי למכאובה אלי תרפא רפאנו
 את בבל ולא נרפתה עזובה ונלך
 איש לא ירצו כי נגע אל השמים
 משפטה ונשא עד שחקים הוציא
 יהוה את צדקתינו באו ונספרה

בציון את מעשה יהוה אלהינו
 חברו החצים מלאו השלמים העיר
 יהוה את דוח מלכי מדי כי על
 בכל מזמתו להשחיתה כי נקמת
 יהוה היא נקמת חיכלו אל
 חומות בבל שארם החזיקו ה
 המשמר הקימו שמרים רכינו
 הארבים כי נס זמס יהוה נס עשוה
 את אשר דבר אל יושבי בבל

שכנת

כתב נלס קרי

שכנתי על מים רבים רבת אוצרת
בא קצף אמת בצעד : נשבע יהוה
צבאות בנפשו כי אם מלאתיך אדם
בילק וענו עליך הירד :

טו

עשה ארץ בכחו מכין תבל
בחקתו ובתבונתו נטה שמים :
לקול תמו רחמון מים בשמים ועל
נשאים מקצה ארץ ברגים לכטר
עשה ויצא רוח מאצרותיו : נבער
כל אדם מדעת רחוביש כל צרף
מנסל כי שקר נסכו ולא רוח בס :
הבל הכה מעשדה תעתעים בערת
פקדתם יאבדו : לא כאלה חלק
יעקוב כי יוצר והבל הוא ושפט
נחלתו יהוה צבאות שמו :

זמלס

מפץ אתה לי כלי מלחמה ונפצתי
בך גוים והשחתי בך ממלכות :
ונפצתי בך סוס ורכבו ונפצתי בך
רכב ורכבו : ונפצתי בך איש
ואשה ונפצתי בך זקן ונער ונפצתי
בך בחור ובתולדה : ונפצתי
בך רעה ועדרו ונפצתי בך אבן
וצמדו ונפצתי בך פחות וסגנים :
ושלמתי לבבל ולכל יושבי כשדים
את כל רעתם אשר עשו בציון
לעניכם נאם יהוה :

כס

הנני אליך הר המשחית נאם
יהוה המשחית את כל הארץ ונטיתי
את ידי עליך וגלגלתיך מן הסלעים
ונתתיך להר שרפה : ולא יקחו

ממך אבן לפנה ואבן למוסדות בני
שממות עולם תהיה נאם יהוה :

שארנס בארץ תקעו שופר בגוים
קדשו עליה גוים השמיעו עליה
ממלכות אררט מני ואשפנו פקדו
עליה טפסר העלו סוס בילק סמר :
קדשו עליה גוים את מלכי מדי את
פחותיה ואת כל סגניה ואת כל
ארץ ממשלתו : ותרעש הארץ
ותחל פי קמה על כבל מחשבות

3

יהודה לשום את ארץ כבל לשמה
מאין יושב : חרלו גבורי כבל
להלחם ישבו במצודות נשתה
גבורתם היו לנשים הציתו מ
משכנתיה נשברו בריחיה : רץ
לקראת רץ ירוץ ומניד לקראת
מניד להניד למלך בבלי גלפדה
עירו מקצה : והמעברות נחפשו
ואת האנמים שרפו באש ואנשי
המלחמה נכהלו : כי כה אמר
יהוה צבאות אלהי ישראל בת כבל
גרון עת היריבה עוד מעט ובאר
עת הקציר לה : אכלנו הכמנו
נבוכדראצר מלך בבל הצנינו כלי
דיק בלענו פתניז מלאכרשו מעדני
הדיחנו : חמסי ושאריו על כבל
תאמר ישבת ציון ודמי אל יושבי
כשדים תאמר ירושלם : לכן כה
אמר יהוה הנני רב ארת ריבך ו
ונקמתי את נקמתך והחכרתי את

ס

ימה והזבשתי את מקורה והיתה
 בכלי לגלים מעון תנים שמרה
 ושרקה מאין יושב יהו כפפרים
 ישאנו נערו כגורי אריות בחמם
 אשית את משתיהם והשפרתיים
 למען יעלו וישנו שנת עולם ולא
 יקיצו נאם יהו או רידם נכרים
 לטבח פאילים עם עתורים איך
 נלכדה ששך ותתפש תהלת כל
 הארץ איך היתה לשמרה בכל
 בננים עלה על ככל הים בהמון
 נליו נכסתה היו עריה לשמה ארץ
 ציה ושרבה ארץ לא ישב בהן כל
 איש ולא יעבר בהן בן אדם
 ופקדתי על כל כבבל והצאתי את
 בלעו מפיו ולא ינהרו אליו עוד גוים
 גם חומת כבל נפלה צאו מתוכה
 עמי ומלטו איש את נפשו מחרון
 אף יהוה ופך ריד לבככם ותיראו
 בשמועה הנשמעת בארץ ובא
 בשנה השמועה ואחריו בשנה
 השמועה וחמם בארץ משל על
 משל לכן הנה ימים באים
 ופקדתי על פסילי בכל וכל ארצה
 תבוש וכל חלליה יפלו בחוכה
 ורננו על ככל שמים וארץ וכל
 אשר בהם בי מצפון ובוז אלה
 השודדים נאם יהוה גם לכל לנפל
 חללי ישראל גם לבבל נפלו חללי
 כל הארץ פלטים מחרב הלכו

אל תעמדו זכרו מרחוק את יהודה
 וירושלם תעלה על לבבכם בשנו
 כי שמענו חרפה פסתה כלמה
 פנינו כי באו זרים על מקדשי בית
 יהוה לכן הנה ימים באים
 נאם יהוה ופקדתי על פסיליה
 ובכל ארצה יאנק הללו כי תעלה
 בכל השמים וכי תבצר מרום עזה
 מאתי יבאו שודדים לה נאם יהוה
 קול זעקה מבבל ושבר גדול מארץ
 כשדים כי שוד יהוה את ככל
 ואבד ממנה קול גדול והמו נליתם
 כמים רבים נתן שאון קולם כי בא
 עליה על ככל שודר ונלכדו בכוריה
 חתה קשתותם כי אל נמלות יהוה
 שלם ישלם והשכרתי שרית
 וחכמיה פחורניה וסנניה ובכוריה
 וישנו שנת עולם ולא יקיצו נאם
 המלך יהוה צבאות שמו
 כה אמר יהוה צבאות חמות ככל
 חרבה ערער תרע ערער ושעריה
 הנבהים באש יצתו ויגעו עמים בדם
 ריק ול אכמים בדי אש ועפו
 הדבר אשר צנה ירמיה הנביא
 ארת שריה בן נריה בן מחסיה
 בלכתו ארת צדקיהו מלך יהודה
 בכל בשנת הרבעית למלכו ושירה
 שר מנוחה וכתב ירמיהו את כל
 הרעה אשר תבוא אל ככל אל
 ספר אחד ארת כל הדברים האלה

הכתבים אל כבלו ויאמר ירמיהו
 אל שרירה כבאך כבל וראית
 וקראת את כל הדברים האלה:
 ואמרת יחזה אתה הברת א המקום
 הזה להכריחו לבלתי היותו בו
 וישב למאדם וער בהמה כיר
 ששמות עולם תהיה ויהי ככלתך
 לקרא את הספר הזה תקשר עליו
 אבן והשלכתו אל תוך פרתו
 ואמרת פכה חשקע כבל ולא תקים
 מפני הרעה אשר אנכי מביא עליה
 ויעפו ער הנה דברי ירמיהו:

נב

בן עשרים ואחת שנה צדקיהו
 במלכו ואחרת עשרה שנה מלך
 בירושלם ושם אמו חמטל ברת
 ירמיהו מלבנה ויעש הרע בעיני
 יהוה ככל אשר עשה יהוקים בני
 על אף יהוה היתה בירושלם ויהודה
 עד השליכו אותם מעל פניו וימרה
 צדקיהו במלך בבל ויהי בשנה
 דהתשעת למלכו בחדש העשירי
 בעשור לחדש בא נבוכדנאצר
 מלך בבל הוא וכל חילו על
 ירושלם וחנו עליה וכוני עליה יזק
 סביבו ותבא העיר במצור עד עשתי
 עשרה שנה למלך צדקיהו בחדש
 הרביעי בתשעה לחדש ויחזק הרעב
 בעיר ולא היה לחם לעם הארץ
 ותבקע העיר וכל אנשי המלחמה
 יברחו ויצאו מהעיר לילך דרך

קמטול
 P
 ב'מס'ים

שער בין החומות אשר על בן
 המלך וכשרים על העיר סביב וילכו
 דרך הערבה וירדפו חיל כשרים
 אחרי המלך וישנו את צדקיהו
 בערבת ירהו וכל חילו נפצו מעלו
 ויתפשו את המלך ועלו אתו
 אל מלך בבל רבלתה בארץ חמת
 וידבר אתו משפטם וישחט מלך
 בבל את בני צדקיהו לעיניו וגם
 את כל שרי יהודה שחט ברבלתהו
 ואת עוני צדקיהו עור ויאסרוהו
 בנחשתים ויביאוהו מלך בבל

בית

בבלה ויתנהו בבית הפקודת עד
 יום מותו ויבחדש החמישי
 בעשור לחדש הוא שנת תשע
 עשרה שנה למלך נבוכדנאצר
 מלך בבל בא נבוכדנאצר רב טבחים
 עמד לפני מלך בבל בירושלם
 ושרף את בית יהוה ואת בית המלך
 ואת כל בתי ירושלם ואת כל בית
 הגדול שרף באש ואת כל חומת
 ירושלם סביב נתצו כל חיל כשרים
 אשר את רב טבחים ומדלות העם
 ואת יתר העם הנשארים בעיר ואת
 הנפלים אשר נפלו אל מלך בבל
 ואת יתר האמון הגולה נבוכדנאצר
 רב טבחים ומדלות הארץ השאיר
 נבוכדנאצר רב טבחים לכרמים
 ולגנבים ואת עמתי הנחשת
 אשר לבירת יהוה ואת המכונות

fabiani
 P
 9

וְאֵת יָם הַנְּחֹשֶׁת אֲשֶׁר בְּבֵית יְהוָה
 שָׁבְרוּ כְשָׁדִים וַיִּשְׂאוּ אֶת כָּל־
 נְחֹשֶׁת נְבִלָהּ וְאֵת הַסְּרֹרֶת
 וְאֵת הַעֵיִם וְאֵת הַמִּזְמוֹרוֹת וְאֵת־
 הַמְּזֻקָּת וְאֵת הַכַּפּוֹת וְאֵת כָּל־
 כְּלֵי הַנְּחֹשֶׁת אֲשֶׁר יִשְׁרְתוּ בְּהֵם
 לַקָּחוֹ וְאֵת הַסְּפִיִם וְאֵת־
 הַמַּחְתּוֹת וְאֵת הַמְּזֻקּוֹת וְאֵת־
 הַסִּירֹת וְאֵת הַמְּנֹרוֹת וְאֵת הַכַּפּוֹת
 וְאֵת הַמְּנַקּוֹת אֲשֶׁר זָהָב וְזָהָב וְאֲשֶׁר
 בְּסָף בְּסָף לַקַּח רֶבֶב טַבָּחִים׃
 הָעֲמוּדִים שְׁנַיִם הֵם הָאֶחָד וְהַבְּקָר
 שְׁנַיִם עֶשֶׂר נְחֹשֶׁת יֵאָסֶר תַּחַת
 הַמַּכְנוֹת אֲשֶׁר עָשָׂה הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה
 לְבַיִת יְהוָה לֹא־הָיָה מִשְׁקַל
 לְנְחֹשֶׁת כָּל הַכְּלִים הָאֵלֶּה׃
 וְהָעֲמוּדִים שְׁמֹנֶה עֶשְׂרֵה אִמָּה קוֹמָה
 הָעֶמֶד הָאֶחָד וְחוֹט שְׁתַּיִם עֶשְׂרֵה
 אִמָּה יִסְבְּנוּ וְעִזּוֹ אַרְבַּע אֶצְבָּעוֹת
 נָכוֹב וְכֹתֶרֶת עָלָיו נְחֹשֶׁת וְקוֹמַת
 הַכֹּתֶרֶת הָאֶחָת חֲמֵשׁ אַמּוֹת וְשִׁבְכָה
 וְרַמְנִים עַל־הַכֹּתֶרֶת סָבִיב הַכֹּל
 נְחֹשֶׁת וְכֹאֵלֶּה לְעֶמּוּד הַשֵּׁנִי וְרַמְנִים
 וְזֵהוּ הַרְמָנִים תִּשְׁעִים וְשֵׁשֶׁה רוּחָה
 כָּל הַרְמָנִים מֵאֹרֶה עַל הַשְּׁבָכָה
 סָבִיב וַיִּקַּח רֶבֶב טַבָּחִים אֶת שְׂרִיָּה
 כְּהֵן הָרֹאשׁ וְאֵת צְפַנְיָה כְּהֵן הַמִּשְׁנָה
 וְאֵת שְׁלֹשֶׁת שְׁמָרֵי הַסָּף וְכֵן הָעִיר
 לַקַּח סֹרִים אֶחָד אֲשֶׁר הָיָה פְּקִיד׃
 עַל־אֲנָשֵׁי הַמַּלְחָמָה וְשִׁבְעָה אַנְשֵׁים

סמל P

קומת P

כס

מֵרְאֵי פָנָי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר נִמְצְאוּ בְּעִיר
 וְאֵת סוּפֵר שֶׁר הִצְבֵּא הַמִּצְבֵּא אֶת־
 עַם הָאָרֶץ וְשֵׁשִׁים אִישׁ מֵעַם הָאָרֶץ
 הַנִּמְצָאִים בְּתוֹךְ הָעִיר וַיִּקַּח אוֹתָם
 נְבוּזַרְאֲדָן רֶבֶב טַבָּחִים וַיִּלְךְ אִתָּם
 אֶל־מֶלֶךְ בָּבֶל רִבְלָתָהּ׃ וַיְבִרָה
 אוֹתָם מֶלֶךְ בָּבֶל וַיִּמְתֵּם בְּרִבְלָה
 בְּאָרֶץ חֲמַת וַיְגַל יְהוּדָה מֵעַל אֲדָמָתוֹ
 זֶה הָעַם אֲשֶׁר הִגְלָה נְבוּכַדְרֶאֱצַּר
 בְּשַׁנַּת שֶׁבַע יְהוּדִים שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים
 וְעֶשְׂרִים וּשְׁלֹשָׁה׃ בְּשַׁנַּת שְׁמֹנֶה
 עֶשְׂרֵה לְנְבוּכַדְרֶאֱצַּר הִגְלָה
 מִירוּשָׁלַם נֶפֶשׁ שְׁמֹנֶה מֵאוֹת
 שְׁלֹשִׁים וּשְׁנַיִם בְּשַׁנַּת שְׁלֹשׁ וְעֶשְׂרִים
 לְנְבוּכַדְרֶאֱצַּר הִגְלָה נְבוּזַרְאֲדָן רֶבֶב
 טַבָּחִים יְהוּדִים נֶפֶשׁ שֶׁבַע מֵאוֹת
 אַרְבָּעִים וְחֲמִשָּׁה כָּל־נֶפֶשׁ אַרְבַּעַת
 אֲלָפִים וְשֵׁשׁ מֵאוֹת׃ וַיְהִי
 בְּשַׁלְשִׁים וּשְׁבַע שָׁנָה לְגַלוֹת יְהוֹיָכִן
 מֶלֶךְ־יְהוּדָה בְּשָׁנִים עֶשֶׂר הָדָשׁ
 בְּעֶשְׂרִים וְחֲמִשָּׁה לְחָדָשׁ נִשְׂא אוֹיֵל
 מֶרְדֵּךְ מֶלֶךְ בָּבֶל בְּשַׁנַּת מַלְכּוֹ וְאֵת
 רֹאשׁ יְהוֹיָכִין מֶלֶךְ־יְהוּדָה וַיִּצְא
 אֹתוֹ מִבַּיִת הַכֹּלִי אֲוֹדָבָר אֹתוֹ טָבוֹת
 וַיִּתֵּן אֶת־בְּסָאוֹ מִמַּעַל לְכַסְּאֵי מַלְכִים
 אֲשֶׁר אֹתוֹ כְּכָבֵד׃ וְשָׁנָה אֶת בְּנָדִי
 כְּלָאוּ וְאָכַל לֶחֶם לִפְנֵי תַמְיֹד כָּל־
 יְמֵי חַיָּו וְאַרְחָתוֹ אַרְחַת תַּמְיֹד
 נִתְּנָה לוֹ מֵאֵת מֶלֶךְ בָּבֶל דְּבַר יוֹם
 בְּיוֹמוֹ עַד יוֹם מוֹתוֹ כֹּל יְמֵי חַיָּו חֹק

סמל P

קומת P

סמל P

סמל P

סמל P

סמל P

סמל P
 סמל P
 סמל P
 סמל P

לא יסבּו בלכתן איש אל עבר פניו
 ילכו ודמות פניהם פני אדם
 ופני ארצה אל הימין לארבעתם
 ופני שור מהשמאול לארבעתן ופני
 נשר לארבעתן ופניהם וכנפיהם
 פרזות מלמעלה לאיש שתיים
 חזרות איש ושתיים מכפות את
 נותיהנה ואיש אל עבר פניו ילכו
 אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת
 ילכו לא יסבּו בלכתן ודמות החיות
 מראיהם כנחלי אש בערות במראה
 הלפידים היא מתהלכת בין החיות
 וננה לאש ומן האש יוצא ברק
 והחיות רצוא ושוב במראה הבק
 וארא החיות והנה אופן אחד
 בארץ אצל החיות לארבעת פניו
 מראה האופנים ומעשיהם כעין
 תרשיש ודמות אחד לארבעתן
 ומראיהם ומעשיהם כאשר יהיה
 האופן בתוך האופן על ארבעת

בשלשים שנה ברביעי בחמשה
 לחדש ואני בתוך הנולה על נהר
 ככר נפתחו השמים ואראה מראות
 אלהים בחמשה לחדש היה
 השנה החמישית לגלות המלך
 יויכין ויהיה דבר יהוה אלי יחזקאל
 בן בוזי הכהן בארץ כשדים על נהר
 ככר ויהי עליו שם יד יהוה וארא
 והנה רוח סערה בארו מן הצפון
 עני גדול ואש מתלקחת ונגדה לו
 סביב ומתוכה כעין החשמל מתוך
 האש ומתוכה דמות ארבע חיות
 זה מראיהן דמות אדם להנה
 וארבעה פנים לאחת וארבע כנפים
 לאחת להם ורגליהם רגל ישרה
 וכף רגליהם ככף רגל עגל ונצצים
 כעין נחשת קלל וידו אדם
 מתחת כנפיהם על ארבעת רביעיהם
 ופניהם וכנפיהם לארבעתם
 חזרות אשה אל אחות כנפיהם

וילי
 פ

כמראה אש וננה לו סביבו כמראה
 הקשת אשר יהיה בענן ביום הגשם
 בן מראה הננה סביב הוא מראה
 דמות כבוד יהוה ואראה ואפל על
 פני ואשמע קול מדבר ו
 ואמר אלי בן אדם עמד על רגליך
 ואדבר אתך ותבא ברוח באשר
 דבר אלי ותעמדני על רגלי ואשמע
 את מדבר אלי ו

ב ואמר לי בן אדם שולח אני אותך
 אל בני ישראל אל גוים המורדים
 אשר מרדו בי המה ואבותם פשעו
 בי עד עצם היום הזה ונחבנים
 קשי פנים וחזקי לב אני שולח
 אותך אליהם ואמרת אליהם כה
 אמר אדני יהוה והמה אם ישמעו
 ואם יחדלו בי בית מרי המה וידעו
 כי נביא היה בתוכם ואתה בן
 אדם אל תירא מהם ומדבריהם
 אל תירא כי סרבים וסלונים אותך
 ואל עקרבים אתה יושב מדבריהם
 אל תירא ומפניהם אל תחת כי בית
 מרי המה ודברת ארת דברי
 אליהם אם ישמעו ואם יחדלו כי
 מרי המה ואתה
 בן אדם שמע את אשר אני מדבר
 אליך אל תהי מרי בבית המרי פצה
 פיה ואכל את אשר נתן אליך ו
 ואראה והנה יד שלוחה אלי
 והנה בו מגלת ספר ויפרש אותה

לפני

רבעיהן בלכתם ילכו לא יסבו
 בלכתם ונביתו ונבה להם ויראה
 להם ונבתם מלאות עינים סביב
 לארבעתן ובלכת החיות ילכו
 האופנים אצלם ובהנשא החיות
 מעל הארץ ינשאו האופנים ו
 על אשר יהיה שם הרוח ללכת
 ילכו שמה הרוח ללכת והאופנים
 ינשאו לעמתם כי רוח החיה
 באופנים בלכתם ילכו ובעמדם
 יעמדו ובהנשא מעל הארץ ינשאו
 האופנים לעמתם כי רוח החיה
 באופנים ודמות על ראשי החיה
 רקע כעין חקרר הנורה נטוי על
 ראשיהם למעלה ותחת חרקי
 כנפיהם ישרות אשה אל אחותה
 לאיש שתים מכסות להנה ולאיש
 שתים מכסות להנה את נותיהם
 ואשמע את קול כנפיהם בקול מים
 רבים בקול שרי בלכתם קול
 חמל הבקול מחנה בעמדם תרפינה
 כנפיהן ויהי קול מעל לרקיע
 אשר על ראשם בעמדם תרפינה
 כנפיהן ומעל לרקיע אשר
 על ראשם כמראה גבן ספיר
 דמת כסף ועל דמות הכסף דמות
 כמראה אדם עליו למעל הואראי
 כעין חשמל כמראה אש בית לדה
 סביב ממראה סתניו ולמעלה
 וממראה מתניו ולמטה ראיתו

לפני והיה כתיבה פנים ואחור
 וכתוב אליה קנים והנה והי
 ויאמר אלי בן אדם את
 אשר תמצא אכול אכול את
 המנלה הזאת ולך דבר אל בית
 ישראל ואפתח את פי ואכלני את
 המנלה הזאת ויאמר אלי בן אדם
 בטנך תאכל ומעיד תמלא את
 המנלה הזאת אשר אני נתן אליך
 ואכלה ותהי כפי כרבו למתוק
 ויאמר אלי בן אדם לך בא אל בית
 ישראל ודברת כדברי אליהם כי לא
 אל עם עמקי שפה וכברי לשון
 אתה שלוח אל בית ישראל אל
 עמים רבים עמקי שפה וכברי לשון
 אשר לא יתשמע דבריהם אם לא
 אליהם שלחתיך הפה ישמעו אליך
 וזבית ישראל לא יאבו לשמע אליך
 כי אינם אבינם לשמע אלי בני כל
 בית ישראל חוקי מצח וקשי לב
 המה והנה נתתי את פניך חוקים
 לעמת פניהם ואת מצחך חזק לעמת
 מצחם בשמיר חזק מצר נתתי
 מצחך לא תירא אותם ולא תחת
 מפניהם כי בית מרי המה ויאמר
 אלי בן אדם את כל דברי אשר
 אדבר אליך קח בלבבך ובאזניך
 שמע ולך בא אל הנולה אל בני
 עמך ודברת אליהם ואמרת אליהם
 כה אמר אדני יהוה אם ישמעו וס

יחללו ותשאני רוח ואשמע אחרי
 קול רעש גדול ברוד בבוד יהוה
 מפקומו וקול כנפי החיות משיקות
 אשה אל אחותה וקול האופנים
 לעמתם וקול רעש גדול ורוח
 נשאתני ותקחני ואלך מר בחמת
 רוחי ויד יהוה עלי חזקה ואבוא טו
 אל הנולה תל אביב הישבים אל
 נהר בבר ואשר חמה יושבים שם וס
 ואשב שם שבעת ימים משמים פ
 בתוכם והיו מקצה שבעת ימים
 ויהי דבר יהוה אלי
 לאמר בן אדם צפה נתתיך
 לבית ישראל ושמעת מפיו דבר
 והזהרת אותם מפני באמרי
 לרשע מורת תמות ולא הזהרתו
 ולא דברת להזהיר רשע מהרבו
 הרשעה לחיותו הנה רשע בעונו
 ימות ורמו מדרך אבקש ואתה
 כי הזהרת רשע ולא שב מרשעו
 ומהרבו הרשעה הוא בעונו ימות
 ואתה ארת נפשך הצלת
 ובשוב צדיק מצדקו ועשה עול
 ונתתי מכשול לפני הוא ימות כי
 לא הזהרתו בחטאתו ימות ולא
 תזכרן צדקתו אשר עשה ודמו
 מדרך אבקש ואתה כי הזהרתו
 צדיק לבלתי חטא צדיק והוא לא
 חטא תיו יהיה כי נהר ואתה ארת
 נפשך הצלת

והיה עלי שם יד יהוה
 ויאמר אלי קום צא אל הבקעה ושם
 אדבר אותך : ואקום ואצא אל
 הבקעה והנה שם בכור יהוה עמד
 בכבוד אשר ראיתי על נדחור כבר
 ואפל על פניו : והתבאר בירוח
 והתעמרני על רגלי וידבר אתי
 ויאמר אלי בא הסגר בתוך ביתך :
 ואתה בן אדם הנה
 נתנו עליך עבותים ואסרוך בהם
 ולא תצא בתוכם : ולשונך אדביק
 אל חפך ונאלמת ולא תהיה להם
 לאיש מוכיח בן בית מרי המה :
 וכדברי אורתך אפתח את פיך
 ואמרת אליהם כה אמר אדני יהוה
 השמעו ישמעו והחדל יחדל בן בית
 מרי המה :

ואתה בן אדם קח לך לבנה
 ונתתה אתה לפניך וחקות עליה
 עור את ירושלים : ונתתה עליה
 מצור ובניית עליה ריק ושפכת
 עליה סללה ונתתה עליה מחנות
 ושם עליה כרים סביב : ואתה קח
 לך מחבת ברזל ונתתה אותה קיר
 ברזל בינד ובין העיר והכינתה את
 פניך אליה והיתתה במצור וצרת
 עליה אות היא לבית ישראל :

ואתה שכב על צדך
 השמאלי ושמת את עון בית ישראל
 עליו מספר הימים אשר תשכב עליו

תשא את עונם : ואני נתתי לך את ס
 שני עונם למספר ימים שלש מאות
 ותשעים יום ונשאת עון בית ישראל
 : וכלית את אלה ושכבת על צדך
 הימיני שנית ונשאת את עון בית
 יהודה ארבעים יום יום לשנה יום
 לשנה נתתיו להואל מצור ירושלים
 תכין פניך וזרעך חשופה ונבאת
 עליה : והנה נתתי עליך עבותים
 ולא תהפך מצדך אל צדך ערה
 כלותך ימי מצורך : ואתה קח לך
 חטין ושערים ופול וערשנים ורחן
 וכסמים ונתתה אותם בכלי אהרן
 ועשית אותם לך ללחם מספר
 הימים אשר אתה ישכב על צדך
 שלש מאות ותשעים יום תאכלנו :
 ומאכלך אשר תאכלנו במשקול
 עשרים שקל ליום מערת עד ערת
 תאכלנו : ומים במשורה תשתה
 ששית ההין מעת עד עת תשתה :
 וענת שערים תאכלנה והיא בגלגל
 צאת הארם תעננה לעיניהם :

ויאמר יהוה ככה יאכלו
 בני ישראל את לחמם טמא בבנים
 אשר אדיחם שם : ואמר אהרן
 אדני יהוה הנה נפשי לא מטמא
 ונבלה וטרפה לא אכלתי מנעורי
 ועד עתה ולא בא בפי בשר פגול :

ויאמר אלי ראה נתתי עו
 לך ארת צפועי הבקר תחרת גלגל נמש

הָאָדָם וְעָשִׂיתָ אֵת לַחֲמֹךְ עֲלֵיהֶם׃
 וַיֹּאמֶר אֵלַי בֶּן אָדָם הֲנִי שֹׁבֵר
 מִטָּה לֶחֶם בִּירוּשָׁלַם וְאָכְלוּ לֶחֶם
 בְּמִשְׁקַל וּבִדְאָנָה וּמִים בְּמִשׁוּרָה
 וּבִשְׂמֹמֹן יִשְׁתּוּ׃ לִמְעַן יַחֲסִדוּ
 לֶחֶם וּנְמִים וְנִשְׁמֹו אִישׁ וְאֲחִיו וְנִמְקֹו
 בְּעֹנֵם׃

ה וְאֵתָה בֶּן אָדָם קַח לָךְ חֶרֶב חֲרֹה
 תַּעַר הַגְּלִבִּים תִּקְחֶנָּה לָךְ וְהִעֲבַרְתָּ
 עַל רֹאשׁוֹ וְעַל זָקְנֹו וְלִקְחֶרֶת לָךְ
 מֵאוֹנֵי מִשְׁקַל וְחִלַּקְתָּם׃ שְׁלֹשִׁית
 בְּאֹר תִּבְעִיר בְּתוֹךְ הָעִיר כְּמַלְאֲתָה
 יְמֵי הַמְצוֹר וְלִקְחֶתָּ אֵת הַשְּׁלֹשִׁית
 תִּכָּה בְּחֶרֶב סְבִיבוֹתֶיהָ וְהַשְּׁלֹשִׁית
 תִּזְרָה לְרוּחַ וְחֶרֶב אֲרִיק אַחֲרֵיהֶם׃
 וְלִקְחֶתָּ מִשָּׁם מַעֵט בְּמִסְפַּר וְצַרְתָּ
 אֹתָם בְּכַנְפֵיךָ׃ וּמֵהֶם עוֹר תִּקַּח
 וְהִשְׁלַכְתָּ אֹתָם אֶל תְּוֹךְ הָאֵשׁ
 וְיִשְׂרַפְתָּ אֹתָם כְּאֵשׁ מִמֶּנּוּ תֵצֵא אִישׁ
 אֶל כָּל בַּיִת יִשְׂרָאֵל׃

כ כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה זֹאת
 יְרוּשָׁלַם בְּתוֹךְ הַגּוֹיִם שְׂמִיתִיהָ
 וּסְבִיבוֹתֶיהָ אֲרִיצוּ׃ וְתָמַר אֶת־
 מִשְׁפָּטִי לְרַשְׁעֶיהָ מִן הַגּוֹיִם וְאֶת־
 חֲקוֹתֵי מִן הָאֲרִיצוֹת אֲשֶׁר סְבִיבוֹתֶיהָ
 בִּי בְּמִשְׁפָּטִי מֵ־אִסוּ וְחִקְוֹתַי לֹא־
 חָלְכוּ בְּהֶם׃

לְכֵן כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה יַעַן
 חֲמַנְכֶם מִן הַגּוֹיִם אֲשֶׁר סְבִיבוֹתֵיכֶם
 בְּחֻקוֹתַי לֹא הִלַּכְתֶּם וְאֶת־מִשְׁפָּטִי

לֹא עָשִׂיתֶם וּכְמִשְׁפָּטֵי הַגּוֹיִם אֲשֶׁר
 סְבִיבוֹתֵיכֶם לֹא עָשִׂיתֶם׃

לְכֵן כֹּה אָמַר אֲדֹנָי
 יְהוִה הֲנִי עֹלֶיךָ בָּס־אֲנִי וְעָשִׂיתִי
 בְּתוֹכְךָ מִשְׁפָּטִים לְעֵינֵי הַגּוֹיִם׃
 וְעָשִׂיתִי בְךָ אֶת אֲשֶׁר לֹא עָשִׂיתִי
 וְאֵת אֲשֶׁר לֹא אֲעִשֶׂה כְּמוֹהוּ עוֹד
 יַעַן כֹּל תוֹעֲבֹתֶיךָ׃

לְכֵן אָבוֹת יֵאָכְלוּ בָנִים בְּתוֹכְךָ וּבָנִים
 יֵאָכְלוּ אָבוֹתָם וְעָשִׂיתִי בְךָ שְׁפָטִים
 וְזָרִיתִי אֶת כָּל שְׂאֲרֵיךָ לְכָל רוּחַ׃
 לְכֵן חִי אֲנִי נָא־אֲדֹנָי יְהוִה אִם לֹא
 יַעַן אֶת־מִקְדָּשִׁי טִמְאַתְתָּ כְּכֹל שְׁקוּצֵיךָ
 וּבְכָל תוֹעֲבוֹתֶיךָ וּגַם אֲנִי אֲנַרְעֶה וְלֹא־
 רַחֲמוֹס עֵינֵי וּגַם אֲנִי לֹא אֲחַמּוּל׃

שְׁלֹשִׁית בְּדַבְּרֵי יָמוֹתַי וּבְרַעֲבֵי יָכְלוּ
 בְּרִתּוֹכְךָ וְהַשְּׁלֹשִׁית בְּחֶרֶב יָפְלוּ
 סְבִיבוֹתֶיךָ וְהַשְּׁלֹשִׁית לְכָל רוּחַ
 אֲזָרָה וְחֶרֶב אֲרִיק אַחֲרֵיהֶם׃ וְכֹלֵה
 אֲפִי וְהִנַּחְתִּי חֲטָתִי בָּס־וְהִנַּחְתִּי
 וְיָרְעוּ כִּי אֲנִי יְהוִה דִּבַּרְתִּי בְּקִנְיָתִי
 בְּכֹלֹתַי חֲטָתִי בָּס־וְאֵתְנֶה לְחֶרֶבָה
 וְלִחְרָפָה בְּגוֹיִם אֲשֶׁר סְבִיבוֹתֶיךָ

לְעֵינֵי כָל־עוֹבְרֵי׃ וְהִיְתָה חֶרְפָּה
 וְגִדּוּפָה מוֹסֵר וּמִשְׁמַח לְגוֹיִם אֲשֶׁר
 סְבִיבוֹתֶיךָ בְּעָשׂוֹתֵי כֶךָ שְׁפָטִים בְּאֶף
 וּבְחִמְרָה וּבְתַכְחֹת חֲמָה אֲנִי יְהוִה
 דִּבַּרְתִּי׃ בְּשַׁלַּחְתִּי אֶת חֲצֵי הָרֶעִב
 דְּרָעִים בְּהֶם אֲשֶׁר הָיוּ לְמִשְׁחֹרֵת
 אֲשֶׁר אֲשַׁלַּח אֹתָם לְשַׁחְתְּכֶם וְרַעֲב

הרעה הוואת

כזה אמר אדני יהוה הנה בכפך
 ורקע ברעלך ואמר אה אל כל
 תועבות רעות בית ישראל אשר
 בחרב ברעב ובדבר יפלו הרחוק
 בדבר ימורת והקרוב בחרב יפול
 והנשאר והנצור ברעב ימות וכלתי
 חמתי בס: וידעתם כי אני יהוה
 בתורת חלליהם בתוך גלוליהם
 סביבות מזבחותיהם אל כל גבעה
 רמה בכלי ראשי החרים ותחת כל
 עץ רענן ותחרת כל אלה עבתה
 מקום אשר נתנו שם ריח ניהח לכל
 גלוליהם: ונשתי את די עליהם
 ונתתי את הארץ שממה ומשמדה
 ממדבר דבלתה בכל מושבותיהם
 וידעו כי אני יהוה:

ויהי דבר יהוה אלי לאמרו
 ואתה בן אדם כה אמר אדני יהוה
 לאדמת ישראל קץ בך קץ על
 ארבעת כנפות הארץ: עתה הקץ
 עליך ושלחתי אפי בך ושפתיך
 כדרכך ונרתתי עליך אהת כל
 תועבותיך: ולא תחוס עיני עליך
 ולא אחמול כי דרכך עליך אתן
 ותועבותיך בתוכך תהיין וידעתם
 כי אני יהוה:

כה אמר אדני יהוה רעה אחת
 הערה הנה באה: קץ בא בא הקץ
 הקץ אלך הנה באהובא הצפירה

אליך

אסף עליכם ושבחתי לכם מטה
 לחסו ושלחתי עליכם רעב ותיה
 רעה ושפל ודבר ורם ועבר בך
 וחרב אביא עליך אני יהוה דברתי:
 ויהי דבר יהוה אלי
 לאמרו: בן אדם שם פניך אל חרי
 ישראל והנבא אליהם: ואמרת חרי
 ישראל שמעו דבר אדני יהוה כה
 אמר אדני יהוה להרים ולגבעות
 לאפיקים ולגאות הנני אני מביא
 עליכם חרב ואבדתי כמותיכם:
 ונשמו מזבחותיכם ונשברו חמניכם
 והפלתי חלליכם לפני גלוליהם:
 ונתתי את פגרי בני ישראל לפני
 גלוליהם וזריתי ארץ עצמותיכם
 סביבות מזבחותיכם: בכל
 מושבותיכם הערים תחרבנה
 והמזות תישמנה למען חרב
 ויאשמו מזבחותיכם ונשברו ונשבתו
 גלוליהם ונגרעו חמניכם ונמחו
 מעשיתם: ונפל חלל בתוככם
 וידעתם כי אני יהוה והותרתי ביהות
 לכם פליטי חרב בגוים בהזרותיכם
 בארצות: וזכרו פליטיכם אתי
 בגוים אשר נשבו שם אשר נשברתי
 את לבם הזונה אשר סר מעלי ואת
 עיניהם הזנות אחרי גלוליהם ונקשו
 בפניהם אל הרעות אשר עשו לכל
 תועבותיהם: וירעובי אני יהוה
 לא אל חכם דברתי לעשות להם

גלוליות P

ו

אכנע

P

ו

ביום עברת יהוה נפשם לא ישבעו
 ומעיהם לא ימלאו כי מכשול עונם
 היה וצבי עדיו לנאון שמהו וצלמי
 תועבתם שקוציהם עשו בו על
 כן נתתיו להם לנדה ונתתיו ביד
 הזרים לבז ולרשעו הארץ לשלל
 וחללוהו וחספתו פני מהם וחללו
 ארתי צפוני ובאו ביה פריצים
 וחללוהו וחספתו פני מהם וחללו
 דהרתוק כי הארץ מלאה משפט
 דמים והעיר מלאה חמס והבאתי
 רעי גוים וירשו את בתיהם והשבתו
 נאון עדים ונתלו מקדושהם קפדה
 בא ובקשו שלום ואין הוה על
 כס הוה תבוא ושמעה אל שמועה
 תהיה ובקשו חזון מנביא ותורה
 תאבר מכהו ועצה מקניסו המלך
 יתאבל ונשיא ילבש שממרו וירי
 עם הארץ תבהלנה מדרגם אעשה
 אותם וכמשפטיהם אשפטם וידעו
 כי אני יהוה

אליך יושב הארץ בא הערת קרוב
 חיוס מהומה ולא חד הרים עתה
 מקרוב אשפך חמתי עליך וכליתי
 אפי בד ושפטתיך כדרכיך ונתתי
 עליך את כל תועבותיך ולא תחוס
 עיני ולא אחמול כדרכיך עליך
 אמת ותועבתך ברתוכך תחיון
 וידעתם כי אני יהוה מכהו הנה
 היום הנה באה יצאה הצפרה צץ
 המטח פרח הודון החמסקס
 למטה רשע לא מהסולא מהמונס
 ולא מהמהם ולא נה בהם ביה
 העת הגיע חיוס הקונה אל ישמח
 והמוכה אל יתאבל כי חרון אל כל
 המונה כי המוכר אל הממכר לא
 ישוכ ועוד בחיים חותם כי חזון אל
 כל המונה לא ישוב ואיש בעונו
 חיתו לא יתחזקו תקעו בתקוע
 זחבין הכל ואין הלך למלחמה כי
 חרוני אל כל המונה החרב בחוץ
 והדבר והרעב מבית אשר בשדה
 בחרב ימות ואשר בעיר רעב ודבר
 ואבלנו ופלטו פליטהם והיו אל
 הדרים ביוני הנאורות כלם המורת
 איש בעונו וכל הדיום תרפינה וכל
 ברכים תלכנה מים וחגרו שקיס
 וכסתה אותם פלצות ואל כל פנים
 בושח וככל ראשיהם קרהו כנסם
 בחוצות שליכו וזהבם לנדה יהיה
 בספם וזהבם לא יוכל להצילם

עש
כס

ח

ויהי בשנה הששית בששי בחמשה
 לחדש אני יושב בביתי וקני יהודה
 יושבים לפני ותפל עלי שם יד
 אדני יהוה ואראה והנה רמות
 כמראה אש מכראה מתניו ולמטה
 אש וממתניו ולמעלה כמראה זהר
 כעין החשמלה וישלח מבנות
 יד ויקחני בציצת ראשי ותשא אתי
 רוח בין הארץ ובין השמים ותבא

ויאמר אלי עוד תשוב תראה
תועבות גדלות אשר המה עשים ו
ויבא אתי אל פתח שער בית יהוה
אשר אל הצפונה והנה שם הנשים
ושבות מבכות את התמוז :

ויאמר אלי הראית בן אדם עוד ^ט
תשוב תראה תועבות גדלות מאלה
ויבא אתי אל חצר בית יהוה
הפנימית והנה נתח היכל יהוה בין
האולם ובין המזבח כעשרים והמשה
איש אחריהם אל היכל יהוה והפניהם
קרמה והמה משתחיתם קדמה
לשמש : ויאמר אלי הראית בן אדם
הנקל לבית יהודה מעשות ארת
התועבות אשר עשו פה כי מלא
ארת הארץ חסס וישבול הכעיסני
והנם שלחים את הזמורה אל אפס
וגם אני אעשה בחמרה לא חחוס
עני ולא אחמול וקראו באזני קול
גדול ולא אשמע אותם :

ויקרא באזני קול גדול לאמר ^ט
קרבו פקדוהי העיר ואיש כלי
משהתו בידו : והנה ששה אנשים
באים מדרך שער העליון אשר
מפנה צפונה ואיש כלי מפצו בידו
ואיש אחד בתוכם לבוש בדים
וקסרת חספר במתניו ויבאו וועמדו
אצל מזבח הנחשת : וכבודו אלי
וישראל נעלה מעל הכרוב אשר
היח עליו אל מפתח הבית ויקרא

אל

את ירושלמה במראות אלהים
אל פתח שער הפנימית הפונה
צפונה אשר שם מושב סמל
הקנאה המקנה : והנה שם נבוא
אלהי ישראל כמראה אשר ראיתי
בבקעה : ויאמר אלי בן אדם שא
נא עיניך רד צפונה ואשא עיני רד
צפונה והנה מצפון לשער המזבח
סמל הקנאה הזה נבאה : ויאמר ^ט
אלי בן אדם הראה אתה מהם
עשים תועבות גדלות אשר ברת
ישראל עשים פה לחקקה מעל
מקדשי ועוד תשוב תראה תועבות
גדלות : ויבא אתי אל פתח החצר
ואראה והנה דר אחד בקיר :
ויאמר אלי בן אדם חתר נא בקיר
ואחתר בקיר והנה פתח אחד :
ויאמר אלי בא וראה את התועבות
הרעות אשר הם עשים פה : ואבוא
ואראה והנה כל תבנית רמש
ובהמה שקז וכל גלולי בית ישראל
מתקה על הקיר סביב סביב :

וישבעים איש מזקני בירת ישראל
ואזניו הו בן שפן עמד בתוכם עמרים
לפניהם ואיש מקטרתו בידו ועתר
עני הקטרת עלה : ויאמר אלי
הראית בן אדם אשר זקני בירת
ישראל עשים בחשך איש בחדתי
משיתו כי אמרים אין יהוה ראה
אתנו עזב יהוה ארת הארץ :

מס סס
P

על פ
13

במראה דמות כפא נראה עליהם :
 ויאמר אל האיש לבש חבדים
 ויאמר בא אל בניורת ללבל אל
 תחת לכרוב ומלא חפניך נחלי אש
 מבינות לכרובים וזרק על העיר
 ובא לעיני והכרבים עמדו ממין
 לבית בבאו האיש והענין מלא את
 החצר הפנימית : וירם כבוד ^{טו}
 יהוה מעל הכרוב על מפתן הבית
 ומלא הבית את הענין והחצר
 מלאה את ננה כבוד יהוה וקול
 כנפי הכרובים נשמע עד החצר
 החיצנה כקול אל שדי בדרו ויהי
 בצותו את האיש לבש חבדים
 לאמר קח אש מבינות ללבל
 מבינות לכרובים ובא ועמד אצל
 האופן וישלח הכרוב את ידו
 מבינות לכרובים אל האש אשר
 בינות הכרובים וישא ותן אל חפני
 לבש חבדים ויקחו ויצאו ורא לכרבים
 תבנית יד אדם תחת כנפיהם :
 וראוה והנה ארבעה אופנים אצל
 הכרובים אופן אחד אצל הכרוב
 אחד ואופן אחד אצל הכרוב אחד
 ומראה האופנים בעין אבן תרשישו
 ומראה דמות אחד לארבעתם
 כאשר יהיה האופן בתוך האופן :
 בלכתם אל ארבעת רבעיהם ילכו
 לא יסבו בלכתם כי המקום אשר
 יפנה הראש אחריו ילכו לא יסבו

אל האיש הלבוש חבדים אשר קסת
 הספר במתניו :
 ויאמר יהוה אליו עבר בתוך העיר
 בתוך ירושלם והתוית תו על מצחות
 האנשים הנאנחים והנאנקים על
 כל התועבות הנעשות בתוכה :
 ולאלה אמר באוני עברו בעיר
 אחריו והבו על תחום עיניכם ואל
 תחמלו : זקן בתוך ובתולה וטף
 ונשים תהרנו למשחות ועל כל
 איש אשר עליו התו אל תבשו
 וממקדשי תחלו ויחלו באנשים
 הזקנים אשר לפני הבית : ויאמר
 אליהם טמאו את הבית ומלאו את
 החצרות הללים צאו ויצאו והכו
 בעיר : והיו כהכותם ונאשאר
 אני ואפלה על פני ואזעק ואמר
 אהה אדני יהוה המשתת אתה
 את כל שאריות ישראל בשפך
 את חמתך על ירושלם : ויאמר אל
 עון בית ישראל ויהודה גדול במאד
 מאד ותמלא הארץ דמים והעיר
 מלאה מטרה כי אמרו עזב יהוה
 את הארץ ואין יהוה ראה : ונס
 אני לא תחום עיני ולא אחמל דרכם
 בראשם נתתי והנה האיש לבוש
 חבדים אשר קסת במתניו משיב
 דבר לאמר עשיתי כאשר צויתני :
 וראוה והנה אל דרקיע אשר
 על ראש הכרבים באבן ספיר

פ 36

ג'קין

פבל אטק
פ

בְּלַחְתֶּם וּכְלֵי בָשָׂר וּנְבֵלֹת וְיָדֵיהֶם
 וְכַנְפֵיהֶם וְהָאֹפְנִים מֵלֵאִים עֵינִים
 סָבִיב לְאַרְבַּעַת אֹפְנֵיהֶם
 לְאֹפְנִים לָהֶם קוֹרָא הַגְּלָגָל בְּאֹזְנֵי
 וְאַרְבַּעַת פְּנִים לְאַחַד פְּנֵי הָאֶחָד פְּנֵי
 הַכְּרוֹב וּפְנֵי הַשְּׁנַי פְּנֵי אִדָּם וְהַשְּׁלִישִׁי
 פְּנֵי אֲרִיָּה וְהָרְבִיעִי פְּנֵי נִשְׂרוֹ וְיִלְמוּ
 הַכְּרָבִים הֵיא הַחִיָּה אֲשֶׁר רֵאִיתִי
 בְּנַהַר כְּבָרוּ וּבִלְכַת הַכְּרוֹבִים יִלְכוּ
 הָאֹפְנִים אֲצִלָּם וּבִשְׂאֵת הַכְּרוֹבִים
 אֶת־כַּנְפֵיהֶם לְרוּם מַעַל הָאָרֶץ לֹא־
 יִסְבוּ הָאֹפְנִים נִסְהֶם מֵאֲצִלָּם
 בְּעַמְדָם יַעֲמֵדוּ וּכְרוּמָם יִרְמוּ אוֹתָם
 כִּי רוּחַ הַחַיָּה בָהֶם וַיֵּצֵא כְּבוֹד
 יְהוָה מַעַל מִפְּתַח הַבַּיִת וַעֲמַד עַל־
 הַכְּרָבִים וַיִּשְׂאוּ הַכְּרָבִים אֶת־
 כַּנְפֵיהֶם וַיִּרְמוּ מִן־דָּ אֶרֶץ לְעֵינֵי
 בְּצִיָּתָם וְהָאֹפְנִים לְעַמְתָּם וַעֲמַד
 פֶּתַח שַׁעַר בַּיִת יְהוָה הִקְדְּמוּ וּכְבוֹד
 אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עֲלֵיהֶם מִלְמַעְלָה
 הֵיא הַחִיָּה אֲשֶׁר רֵאִיתִי תַחַת אֱלֹהֵי־
 יִשְׂרָאֵל בְּנַהַר כְּבָרוּ וְאַרְעַ כִּי כְרוֹבִים
 הָמָּה וְאַרְבַּעַת אַרְבַּעַת פְּנִים לְאַחַד
 וְאַרְבַּע כַּנְפִים לְאַחַד וְדְמוּת יָדֵי
 אִדָּם תַּחַת כַּנְפֵיהֶם וְדְמוּת פְּנֵיהֶם
 הָמָּה הַפְּנִים אֲשֶׁר רֵאִיתִי עַל־נַחַת
 כְּכֹד מְרֵאִיהֶם וְאוֹתָם אִישׁ אֶל־עֵבֶר
 פְּנֵי־לְכוּ
 וְהִשְׁגָּה אֱתִי רוּחַ וְתַבְּנָה אֶתִי אֶל־
 שַׁעַר בַּיִת יְהוָה הַקְּדָמוֹנִי הַפּוֹנֶה

בס

3

6 מ' 6
חוקאל

9

קְדִימָה וְהִנֵּה כִפְתַח הַשַּׁעַר עֶשְׂרִים
 וְחַמְשָׁה אִישׁ וְאַרְבָּע בְּתוֹכָם אֶת־
 יְאֹזְנֵיהָ בֶן־עוֹר וְאֶת־פִּלְטָהּ בֶן־
 בְּנֵיהוּ שְׂרֵי הָעָם וַיֹּאמֶר אֵלַי בֶּן־
 אִדָּם אֱלֹהֵי הָאֲנָשִׁים הַחֲשָׁבִים אֹן
 וְהַעֲצִים עֲצַת דַּע בְּעֵינֵי הַזֹּאת
 הָאֲמָרִים לֹא בְּקִרְבֵּי בְנֵי בָתָיִם הֵיא
 הַסִּיד וְאַנְחָנוּ תְּבַשֵּׂר
 לִכֵּן הִנְבֵּא עֲלֵיהֶם הִנְבֵּא בֶן־אִדָּם
 וְתַפֵּל עָלַי רוּחַ יְהוָה וַיֹּאמֶר אֵלַי
 אָמֵר כֹּה אָמַר יְהוָה כֵּן אֲמַרְתֶּם בֵּית
 יִשְׂרָאֵל וּמַעֲלוֹת רוּחְכֶם אֲנִי
 יִדְעֵתִיהוּ הַרְבִּיתֶם חֲלָלִים בְּעֵינֵי
 הַזֹּאת וּמֵל אֲתִים חוֹצוֹתֶיהָ חֲלָלֵי
 לִכֵּן כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה חֲלָלִים
 אֲשֶׁר שְׂמַתֶּם בְּתוֹכָהּ הֵמָּה תְּבַשֵּׂר
 וְהֵיא תְּסִיר וְאַתֶּם הוֹצִיא מְתוֹכָהּ
 חֲרִב יִרְאֵתֶם וְחֲרִב אָבִיא עֲלֵיכֶם
 נָאִם אֲדֹנָי יְהוִה וְהוֹצֵאתִי אֲתֶכֶם
 מִתּוֹכָהּ וְנָתַתִּי אֲתֶכֶם בְּיַד־זָרִים
 וְעִשִׂיתִי בְכֶם שְׂפָטִים בְּחָרֵב תַּפּוּל
 עַל־גְּבוּל יִשְׂרָאֵל אֲשַׁפּוּט אֲתֶכֶם
 וְיִדְעֵתֶם כִּי אֲנִי יְהוָה הֵיא לֹא תַחִית
 לָכֶם לִסִּיד וְאַתֶּם תִּהְיוּ בְּתוֹכָהּ לְבָשָׂר
 אֶל־גְּבוּל יִשְׂרָאֵל אֲשַׁפּוּט אֲתֶכֶם
 וְיִדְעֵתֶם כִּי אֲנִי יְהוָה אֲשֶׁר בַּחֲקִי
 לֹא הִלַּחְתֶּם וּמִשְׁפָּטִי לֹא עִשִׂיתֶם
 וְכַמִּשְׁפָּטִי תִּזְנוּ אֲשֶׁר סָבִיבוֹתֶיכֶם
 עִשִׂיתֶם וְיִהִי כֹה־נִבְאֵי וּפְלִטָהּ
 בֶּן־בְּנֵיה מֵרַת נֶאֱמַר עַל־פְּנֵי וְאִזְעַק
 קוֹל

6 ומ' 6

קול

קול גדול ואמר אהה אדני יהוה
 בלה אתה עשה את שארית ישראל
 ויהי דבר יהוה אלי לאמר
 בן אדם אחיך אחיך אנשי נאלתך
 וכל בית ישראל בלה אשר אמרו
 להם ישיבי ירושלם רחקו מעל יהוה
 לנו היא נתנה הארץ למורשהו

לכן אמר בה אמר
 אדני יהוה כי הרחקתם בנוים וכי
 הפיצתים בארצות ואחי להם
 למקדש מעט בארצות אשר באו
 שם לכן אמר בה
 אמר אדני יהוה וקצצתי אתכם מן
 העמים ואספתי אתכם מן הארצות
 אשר נפצתם בהם ונתתי לכם את
 ארמת ישראל וכוּאו שמה והסירו
 את כל שקוציה ואת כל תועבתיה
 ממנה ונתתי להם לב אחד ורוח
 חדשה אתן בקרבכם והסירתי לב
 האבן מבשרם ונתתי להם לב
 בשרו למען בחקתי ולכו ואת
 משפטי ושמרו ועשו אתם והיו לי
 לעם ואני אהיה להם לאלהים

ואל לב שקוציהם ותועבותיהם
 לבם הלך דרכם בראשם נתתי
 נאם אדני יהוה וישאו הכרובים
 את כנפיהם והאופנים לעמתם
 וכבוד אלהי ישראל על עליהם
 מלמעלה ועל כבוד יהוה מעל
 תוך העיר ויעמד על החר אשר

מקדם לעיר ורוח נשאתני ותבאני
 כשרימה אל הגולה במראה ברות
 אלהים ועל מעל המראה אשר
 ראיתיו ואדבר אל הגולה את
 כל דברי יהוה אשר הראניו

ויהי דבר יהוה אלי לאמרו

בן אדם בתוך בית המרי אתה
 ישב אשר עינים להם לראות ולא
 ראו אזנים להם לשמע ולא שמעו
 כי בית מרים ואתה בך
 אדם עשה לך כלי גולה וגולה יומם
 לעיניהם וגלית ממקומך אל מקום
 אחר לעיניהם אולי יראו כי בית
 מרי המה והוצאת כליך ככלי
 גולה יומם לעיניהם ואתה תצא
 בערב לעיניהם כמוצאי גולה

לעיניהם הסתתר לך בקיר והוצאת בו
 לעיניהם על כתף תשא בעלמח
 תוציא פניך תכסה ולא תראה את
 הארץ כי מופרת נתתיך לבית
 ישראל ואעש בן כאשר צויתי כלי
 הוצאתי ככלי גולה יומם ובערב
 חתרתני לי בקיר ביד בעלמח
 הוצאתי על כתף נשאתי לעיניהם
 ויהי דבר יהוה אלי בבקר

לאמרו בן אדם תלא אמרו אליך
 בית ישראל בית המרי מה אתה
 עשה אמר אליהם בה אמר אדני
 יהוה הנשא הנשא הזה בירושלם
 וכל בית ישראל אשר המה בתוכם

אמר אני מופתכם כאשר עשיתי בן
ועשה להם בבולה בשבי ילכו
והנשיא אשר בתוכם אל פתח ישא
בעלטה ויצא בקיר יחתרו להוציא
בו פניו כיספה ועץ אשר לא יראה
לעין הוא את הארץ ופרשתי את
דשתי עליו ונתפש במצודתי
והבאתי אתו כבלה ארץ כשרים
ואותה לא יראה ושם ימות וכל
אשר סביבתי עזרה וכל אנפיו
אזרה לכל רוח וחרב ארוק
אחריהם וידעו כי אני יהוה בתפיצי
אותם בנזים וזריתי אותם בארצות
והותרתי מהם אנשי מספר מחרב
מרעב ומדבר למען יספרו את כל
תועבותיהם בנזים אשר באו שם
וידעו כי אני יהוה
ויהי דבר יהוה אלי לאמרו בן אדם
לחמך ברעש תאכל ומימך ברנה
ובראנה תשתה ואמרת אל עם
הארץ כה אמר אדני יהוה ליושבי
ירושלם אל אדמת ישראל לחמם
כראנה יאכלו ומימיהם בשממון
ישתו למען תשם ארצה ממלאה
מחמם כל הישבים בה והערים
הנושבות תחרבנה והארץ שממה
תהיה וידעתם כי אני יהוה

גמל
רפ

עזי
פ

טו

ויהי דבר יהוה אלי לאמרו בן אדם
מה המשל הזה לכם על אדמת
ישראל לאמר וארכו הימים ואבד

כל חזון לכן אמר אליהם כה אמר
אדני יהוה השבתי את המשל הזה
ולא ימשלו ארצו עוד בישראל כי
אם דבר אליהם קרבו הימים ודבר
כל חזון כי לא יהיה עוד כל
חזון שוא ומקסם חלק בתוך בית
ישראל כי אני יהוה אדבר את
אשר אדבר ודבר ועשה לא תמשך
עוד כי בימיכם בית המרי אדבר
דבר ועשיתיו נאם אדני יהוה

ויהי דבר יהוה אלי
לאמרו בן אדם הנה בית ישראל
אמרים החזון אשר הוא חזה לימים
רבים ולעתים רחוקות הוא נבא
לכן אמר אליהם כה אמר אדני
יהוה לא תמשך עוד כל דברי אשר
אדבר דבר ועשה נאם אדני יהוה

ויהי דבר יהוה אלי לאמרו
בן אדם הנבא אל נביאי ישראל
הנבאים ואמרת לנביאי מלבם
שמעו דבר יהוה כה אמר אדני
יהוה הויעל הנביאים הנבלים אשר
הלכים אחר רוחם ולבלתי ראו

כשעלים בחרבות נביאיך ישראל
היו לאעליתם בפרצות ותגדו גדר
על בית ישראל לעבר במלחמת
ביום יהוה חזו שוא וקסם כזב
האמרים נאם יהוה ויהוה יהוה לא שלחם
ויחלו לקים דברו הלא מחזת שוא
חזיתם ומקסם כזב אמרתם ואמרים

נאם יהוה ואני לא דברתי

לכן כה אמר אדני יהוה יען
דברכם הוא והזיתם כזב לכן הנני
אליכם נאם אדני יהוה והיתה ידי
אל הנביאים החזים הוא והקסמים
כזב בסוד עמי לא יהיו ובכתב בית
ישראל לא יכתבו ואל אדמת
ישראל לא יבאו וידעתם כי אני
אדני יהוה יען ובועז הטעו את עמי
לאמר שלום ואין שלום והוא בנה
חיץ והגם טחיים אתו תפל

אמר אל טחי תפל ויפל היה נשם
שוטף ואתנה אבני אלנביש תפלנה
ורוח סערות תבקע והנה נפל
הקיר הלווא יאמר אליכם איה
הטיח אשר טחתם לכן כה אמר
אדני יהוה ובקעתי רוח סערות
בחמתי ונשם שטף באפי יהוה
ואבני אלנביש בחמה לכלה

והרסתי את הקיר אשר טחתם
תפל והנעתיהו אל הארץ ונגלדו
יסדו ונפלדו וכליתם בתוכה
וידעתם כי אני יהוה וכליתי את
חמתי בקיר ובטחיים אתו תפל
ואמר לכם אין הקיר ואין הטחיים
אתו נביאי ישראל הנבאים
אל ירושלם והחזים לה חזון שלם
ואין שלם נאם אדני יהוה

ואתה בן אדם שים
פניך אל בנות עמך המתנבאות

מלבחן והנבא עליהן ואמרת
כה אמר אדני יהוה הוי למתפרות
בסתות על כל אצילי ידי ועשות
המספחות על ראש כל קומה
לצורך נפשות הנפשות תצודרנה
לעמי ונפשות לכה תחיינה

ותחללנה אתי אל עמי בשעלי
שעורים ובפתות לחם להמית
נפשות אשר לא תמותנה ולחיות
נפשות אשר לא תחיינה בכזבכם
לעמי שמעי כזב

לכן כה אמר אדני יהוה הנני אל
בסתותי כנה אשר אתנה מצדדות
שם את הנפשות לפרחות וקרעתי
אחם מעל זרועתיכם ושלחתי את
הנפשות אשר אתם מצדדות את
נפשים לפרחות וקרעתי את
מספתיכם והצלתי את עמי מידכן
ולא יהיו עוד בידכן למצודות
וידעתן כי אני יהוה יען הכאות
לב צדיק שקר ואני לא הכאבותיו
ולחזק ידי רשע לבלתי שוב מדרך
הרע להחיות לכן שוא לא
תחיינה וקסם לא תקסמנה עוד
והצלתי את עמי מידכן וידעתן כי
אני יהוה ויבוא אלי אנשים
מזקני ישראל וישבו לפני

ויהי דבר יהוה אלי
לאמרו בן אדם האנשים האלה
העלו גלוליהם על לבם ומכשול

עונכם נתנו נכת פניהם האדרש
 אדרש להם לכן דבר אותם ואמרת
 אליהם מה אמר אדני יהוה איש
 איש מבית ישראל אשר יעלה את
 גלוליו אל לבו ומכשול עונו ישום
 נכת פניו ובא אל הנביא אני יהוה
 נעניתו לו בה רב גלוליו למען
 תפש את בית ישראל בלבם אשר
 נזרו מעלי בגלוליהם כלם
 לכן אמר אל בית ישראל
 כה אמר אדני יהוה שובו וחיבו
 מעל גלוליהם ומעל כל תועבותיהם
 חשיבו פניהם כי איש איש מבית
 ישראל ומהנה אשר יגור בישראל
 ויגזר מאחוריו על גלוליו אל לבו
 ומכשול עונו ישום נכת פניו ובא
 אל הנביא לדרש לו בי אני יהוה
 נענה לו ביו ונתתי פני באיש
 ההוא והשמותיהו לאות ולמשלים
 והכרתיו מתוך עמי וירעתם פי
 אני יהוה והנביא כי יפתה
 ודבר דבר אני יהוה פתיתי את
 הנביא ההוא ונמתי את ידו עליו
 והשמרתיו מתוך עמי ישראל
 ונשאו עונם בעון הדרש בעון הנביא
 והיה למען לא יתעו עוד בית
 ישראל מאחרי ולא יטמאו עוד
 בכל פשעיהם והיו לי לעם ואני
 אהיה להם לאלהים נאם אדני
 יהוה ויהי דבר יהוה אלו

נסמים

פ 68

2

ס 10

ע 10

נסמים

וראות

וְרֵאִיתֶם אֶת דְּרֹכָם וְאֵת עֲלִילוֹתָם
 וְנַחֲמֶנּוּם עַל הָרָעָה אֲשֶׁר הִבְאֵתוּ
 עָלֵי יְרוּשָׁלַם אֶת כָּל אֲשֶׁר הִבְאֵתוּ
 עֲלֶיהָ וְנַחֲמוּ אֶת כָּל בְּנֵי תְּרָאוֹ
 אֶת דְּרֹכָם וְאֵת עֲלִילוֹתָם וְדַרְעֵתֶם כִּי
 לֹא הִנֵּם עֲשִׂיתִי אֶת כָּל אֲשֶׁר עֲשִׂיתִי
 בָּהּ נָא אֲדַנִּי יְהוָה וְ

טו

וַיְהִי דְבַר יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר
 בְּן אָדָם מַה יְהִי עֵץ הַנֶּפֶן מִכָּל־
 עֵץ הַזְּמֹרֶה אֲשֶׁר הִיא בְּעֵצֵי הַיַּעַר
 הַיָּקָח מִמֶּנּוּ עֵץ לַעֲשׂוֹת לְמִלְאכָה
 אִם יָקָחוּ מִמֶּנּוּ יִתֵּן לַחֲלוֹת עָלָיו כָּל־
 כְּלָיו הִנֵּה לֹא־שׁ נָתַן לְאֹכְלָהּ אֶת־
 שְׂנֵי קְצוֹתָיו אֹכְלָהּ הָאִשׁ וְתוֹכוֹ נִחַר
 חִיצֵלָהּ לְמִלְאכָה הִנֵּה בְּהִיּוֹתוֹ
 תַמִּים לֹא יַעֲשֶׂה לְמִלְאכָה אִף כִּי־
 אִשׁ אֹכְלָתֶהּ וְיִחַר וְנַעֲשֶׂה עוֹר
 לְמִלְאכָה
 כֹּה אָמַר אֲדַנִּי יְהוָה כֹּה אֲשֶׁר עֵץ הַנֶּפֶן
 בְּעֵץ הַיַּעַר אֲשֶׁר נִתְּנָה לְאֹשׁ לְאֹכְלָהּ
 כִּן נִתְּנָה אֶת־יֹשְׁבֵי יְרוּשָׁלַם וְנִתְּנָה
 אֶרֶץ פְּנֵי בָהֶם מִהָאִשׁ וְצִוּוּ וְהָאִשׁ
 תֹּאכַלְם וְדַרְעֵתֶם כִּי אֲנִי יְהוָה בְּשׁוּמִי
 אֶת־פְּנֵי בָהֶם וְנִתְּנָה אֶת־הָאָרֶץ
 שְׂמִמָּה יַעַן מַעַל מִעַל נָא־אֲדַנִּי
 יְהוָה וַיְהִי דְבַר־

טז

יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר בְּן אָדָם הֲדַרְעֵ אֶת־
 יְרוּשָׁלַם אֶת תּוֹעֲבוֹתֶיהָ וְאָמַרְתָּ
 כֹּה אָמַר אֲדַנִּי יְהוָה לְיְרוּשָׁלַם
 מְכוֹרְתֶיךָ וּמְלוֹדֶיךָ מֵאָרֶץ הַכְּנַעֲנִי

אֲבִיךָ הָאֲמַר וְיֹאמְדָה חֲתִית וּמְלוֹדֶיךָ
 בְּיוֹם הַהוֹלֶדֶת אֶתְךָ לֹא־כִבְרַת שְׂרָף
 וּבְמִים לֹא־רָחַצְתָּ לְמַשְׁעֵי וְהַמְלַח
 לֹא הַמְלַחְתָּ וְהַחֲתַל לֹא חֲתַלְתָּ וְ

לֹא־חִסַּת עָלֶיךָ עֵין לַעֲשׂוֹת לְךָ אֶהְיֶה
 מֵאֵלָה לְחַמְלָה עָלֶיךָ וְתִשְׁלַכְנִי אֶל־
 פְּנֵי הַשָּׂדֶה בְּנַעַל צַפְשָׁךְ בְּיוֹם הַהוֹלֶדֶת
 אֶתְךָ וְיֹאמְרוּ עָלֶיךָ וְיֹאמְרוּ
 מִתְּבוֹסֶסֶת כְּדָמִיד וְאָמַר לְךָ כְּדָמִיד
 חִי וְאָמַר לְךָ כְּדָמִיד חִי וְרִבְבָה
 כְּצִמְחַת הַשָּׂדֶה נִתְּתִיךָ וְתִרְבִּי וְתִגְדְּלִי
 וְתִבְאִי בְּעָרֵי עַדְיִים שְׂדֵים נִכְמֵה
 וְשִׁעְרֶךָ צִמְחָה אֶת עָרִים וְעָרֵיהָ
 וְאֵעֲבֹר עָלֶיךָ וְאֶרְאֶה וְהִנֵּה עֵתְךָ עַת
 רָדִים וְאֶפְדָּשׁ בְּנַפְי עָלֶיךָ וְאֶכְסְרָה
 עָרוֹתֶיךָ וְאֶשְׁבַּע לְךָ וְאֶבְרַח כְּבִרְתִּי
 אֶתְךָ נָא אֲדַנִּי יְהוָה וְתַהֲיִי לִי וְ

וְאֶרְחֲצֶךָ בְּמִים וְאֶשְׁטָף כְּדָמִיד מֵעַלְיֶיךָ
 וְאֶסְכַּךְ בְּשִׁמְנִי וְאֶלְבֹּשׁ כְּקַמְרָה
 וְאֶנְעֹלְךָ רֶחֶשׁ וְיִחְבַּשְׁךָ בְּשֵׁשׁ
 וְאֶכְסֶךָ מִשֵּׁי וְיֹאמְרוּ עָרֵי
 וְאֶתְנֶה צִמְרִים עַל יָדֶיךָ וְיִבְדִּי עַל־
 כְּרוֹנֶיךָ וְאֶתֶּן גֹּב עַל־אֶפְדָּךָ
 וְעֵגִילִים עַל אֲזִיָדֶיךָ וְעֵסֶת תַּפְאֲרֹתֶיךָ
 כִּרְאֵשְׁךָ וְתַעֲדֵי זֶהָב וְכֶסֶף
 וּמְלֻבָּשִׁךָ שֵׁשִׁי וְמִשֵּׁי וְרִקְמַת סֵלֶת
 וְדָבָשׁ וְשִׁמְן אֲבִלְתִּי וְתִמְעֵי בְּמֵאֵד
 מֵאֵד וְתִצְלַחֲתִי לְמַלְאכָה וְיֹאמְרוּ
 לְךָ שֶׁם בְּנֵי־בְנֵי־בְנֵי כִּלְלִי הוּא
 בְּכַעֲרֵי אֲשֶׁר־שָׁמְתִי עָלֶיךָ נָא־

עתיק יוד
 120
 220
 220

ותזני אל בני אשור מכלתי שבעתך
ותזנים וגם לא שבעת ותרבי את
תזנותך אל ארץ כנען בשד ימה וגם
בזאת לא שבעת מה אמלה לבתך
נאם אדני יהוה בעשותך את כל
אלה מעשה אשה זונה שלטת :

בבנוניך נבך בראש כל דרך
ורמתך עשיתי בכל רחוב ולא הייתי
כזונה לקלס אתנו האשה המנאפת
תחת אישה תקח את זרים לכל
זנות ותנו גרה ואת נתת את נרניך
לכל מאהביך ותשחרי אותם לבוא
אלך מסביב בתזנותך ויהי בך
חפד מן הנשים בתזנותך ואהרוב
לא זונה ובתך יתנו ואתנו לא
נתן לך ותהי להפך לכן זונה
שמע דבר יהוה :

אמר אדני יהוה ען השפך נחשתך
ותגלה ערותך בתזנותך על
מאהביך ועל כל גלולי תועבותך
וכרמי בניך אשר נתתי להם לכן
הנני מקבץ את כל מאהביך אשר
ערכת עליהם ואת כל אשר אהבת
על כל אשר שנאת וקבצתי אתם
עלך מסביב וגליתי ערותך אלהם
וראו את כל ערותך ושפטתך
משפטי נאפות ושפכת דם ונתתך
דם חמס וקנאתו ונתתי אותך בידם
והרסו נבך ונתצו רמתך והפשיטו
אותך כגדיך ולקחו כלי תפארתך

והניחוך

18 אדני יהוה ותכסתי בימך ותזני
על שמך ותשפכי את תזנותך על
כל עבר לוי יהי ותקחי מבגדיך
ותעשי לך כמורת טלאות ותזני
עליהם לא באות ולא יהיה :

ותקחי כלי תפארתך מזהבי ומכספי
אשר נתתי לך ותעשי לך צלמי
זכר ותזני בהם ותקחי את בגדי
דקמריך ותכסים ושמי וקטרתו
נתתו לפניוהם ולחמי אשר נתתי
לך סלת ושמן ובש האכלתיך
ונתתיהו לפניהם לרוח ניהח ויהי
נאם אדני יהוה ותקחי את בניך
ואת בנותיך אשר ילדתי ליוזבותים
להם לאכול המעט מתזנותך :

ותשחטי את בני ותתנים בהעביר
אותם להם ואת כל תועבותיך
ותזנותיך לא זכרתי את ימי נעורייך
בהיותך עירם ועריה כתכוססת
בדמד היות ויהי אחרי כל דעתך
אוי אוי לך נאם אדני יהוה ותבני
לך נב ותעשי לך רמה בכל רחוב
אל כל ראש דרך בניית רמתך
ותתעבי את יפוד ותפשיקי את רגליך
לכל עובר ותרבי את תזנותך :

ותזני אל בני מצרים שכניך גדלי
בשר ותרבי את תזנותך להכעסני
והגדה נטיתי יד עליך ואגרע חקך
ותתנך בנפש שנארתך בנורת
פלשתים הנכלמות מדרבך זמה :

עשית P

ס

כתת P

ב

תזנותיך P

כס

והנחוק ערס וערית ו העלו עליך
 קהל ורגמו אותך באבן ובתקוד
 בחרבותם ושרפו בתיך באש
 ועשו בך שפטים לעיני נשים רבות
 והשברתיך מזונה וגם אתנן לא
 תתני עוד והניחתי חמתי בך
 וסרה קנאתי ממך ושקטתי ולא
 אכעס עוד יען אשר לא זכרתי
 את ימי נעורייך והרגוני לך בכל
 אלה וגם אני הוא דרכי בראש
 נתתי נאם אדני יהוה ולא עשיתי
 את הזמח על כל תועבותיך הנה
 כל דמשל עליך ומשל לאמר
 כאמה בתה בת אמך את בעלת
 אישה ובנייה ואחורת אחותך את
 אשר נעלו אנשיה ובנייה אמכן
 חתירת ואביכן אמרו ואחותך
 הגדולה שמרון היא ובנותיה
 היושבות על שמאולך ואחותך
 הקטנה ממך היושבת מימינך סדם
 ובנותיה ולא בדרכיהן הלכת
 וכתועבותיהן עשיתי כמעט קט
 ותשחתי מהן בכל דרכיך חו אני
 נאם אדני יהוה אם עשתה סדם
 אחותך היא ובנותיה כאשר עשית
 את ובנותיך הנה זה הית עון סדם
 אחותך נאון שבעת לחם ושלות
 השקט הוח לה ולבנותיה ויר עני
 ואביון לא החזיקה ותגבהינה
 ותעשינה תועבה לפני ואסיר אתה

עשית

P

עס

עשית

P

כ כאשר ראיתי ושמרון פחצי
 חטאתיך לא חטאה ותרבי את
 תועבותיך מהנה ותצדקי את
 אחותיך בכל תועבותיך אשר
 עשיתי גם אתי שאי כלמתך אשר
 פללת לאחותך בחטאתיך אשר
 התעבת מהן תצדקנה ממך וגם
 את בושי ושאי כלפתך בצדקתך
 אחותך ושבת את שכבותיך את
 שבות סדם ובנותיה ואת שבות
 שמרון ובנותיה ושבות שבתיך
 בתוכנה למען תשאי כלפתך
 ונכלמת מכל אשר עשית בנחמך
 אתן ואחותיך סדם ובנותיה תשבן
 לקדמתן ושמרון ובנותיה תשבן
 לקדמתן וארת ובנותיה תשבינה
 לקדמתכן ולוא היתה סדם אחותך
 לשמועה כפיך ביום נאונך בטרם
 תגלה רעתך כמועת חרפת בנות
 ארם וכל סביבותיה בנות פלשתים
 השאטות אותך מסביב את
 זמתך ואת תועבותיך את נשאתים
 נאם יהוה כי כח
 אמר אדני יהוה ועשית אותך כאשר
 עשית אשר בזית אלה להפר
 ברית וזכרתי אני את בריתי אותך
 בימי נעורייך ויקימותי לך ברית
 עולם וזכרת את דרכיך ונכלמת
 בקחתך את אחותיך הגדולה ממך
 אל הקטנות ממך ונתתי אתה לך

ועשית

P

עס

לכנות ולא מבריתך ויהי יקובתי
אני את בריתי אתך וידעת כי אני
יהוה למען תזכרי בשבת ולא יהיה
לך עוד פתחון פה מפני כל מלתך
בבפרי לך לכל אשר עשית נאם
אדני יהוה

ויהי דבר יהוה אלי לאמר
אדם חור חדרה ומשל משל אל
בית ישראל ואמרת כה אמר
אדני יהוה הנשר הנחול גדול
הכנפים ארך האבר מלא הנוצה
אשר לו הרקמה כה אל הלבנון
ויקה את צמרת הארז את ראש
ויקו חיו קטף וביאדו אל ארץ
בנעז בעיר רכלים שמו ויקח מרוע
הארץ ויתנחו בשדרה זרע קח על
מים רבים צפצפה שמו ויצמח ויהי
לגפן סתת שפלת קומה לפנות
דליותיו אליו ושרשו תחתיו יהיו
ותהי לגפן ותעש בדום ותשלח
פאלתו ויהי נשר אחד גדול גדל
כנפים ורב נוצה והנה הגפן הזאת
כפנה שרשיה עליו ודליותיו שלחה
לו להשקות אותה מערנות מטעמו
אל שרש טוב אל מים רבים היא
שתולה לעשורת ענף ולשאת פרי
להיות לגפן אדרתו אמר כה אמר
אדני יהוה תצלה הלא את שרשיה
יתק וארת פריה יקוסס ויבש כל
טרפי צמחה תיבש ולא בורע

גדולה ובעם רב למשאורת אותה
משרשיה והנה שתולה תצלת
הלא צנעת ביה רוח הקדים תיבש
ויבש על צננת צמחה תיבש
ויהי דבר יהוה אלי
לאמר אמר נא לבית המרי הלא
ידעתם מה אלה אמר הנה בא מלך
בכל ירושלים ויקח את מלכה ואת
שריה ויבא אותם אליו בבליה
ויקח מרוע המלוכה ויסרת את
ברית ויבא אתו באלה ואת אל
הארץ לקח להיות ממלכה שפלת
לבלתי התנשא לשמר את בריתו
לעמדה וימרדו לשלח מלאכיו
מצרים לתת לו סוסים ועם רב
היצלח חיסלש העשה אלה והפר
ברית ונמלטו חיואני נאם אדני
יהוה אם לא במקום המלך
הממליך אתו אשר בזה את אלתו
ואשר הפר את בריתו אתו בחוד
בכל ימות ולא בחיל גדול ובקהל
רב עשה אותו פרעה במלחמה
בשפד סלה ובכנות דיק להכרית
נפשות רבות ויבזה אלה להפר
ברית והנה נתן ידו וכל אלה עשה
לא ימלטו
לכן כה אמר אדני יהוה חיואני אם
לא אלתו אשר בזה ובריתו אשר
הפיר ונתתו בראשו ופרשתו
עליו השרתי ונתפש במצודותי

וחביאותיהו

והמלאותיהו בכללך ונשפמתי אתו
 שם מעלו אשר מעל ביו זאת
 כל מכרחו בכל אנפיו בחרב פלו
 והנשצרים לכל דוחו פרושו ודעתם
 כי אני יהוה דברתי
 כה אמר אדני יהוה זלקחתי אני
 מצמרת הארז הרמה ונתתי מראש
 ינקותיך כד אקטוף ושתלתי אני
 על הר נבחה ותלולו בהר מרום
 ישראל אשתלנו ונשא ענף ועשה
 פרי והיה לארז אדיר ושכנו תחתיו
 כל צפור כל כנף בצל דליותיו
 תשבנה וידעו כל עצי השדה כי
 אני יהוה השפלתו עץ נבחה הנבחהתי
 עץ ושלל חובשתי עץ לחזקתחתי
 עץ ויש אני יהוה דברתי ועשיתי

שנמיו P

Q

יד

חבלתו חוב ישיב גזלה לא יגזל
 לחמו לרעב יתן וערס יכסה בגדו
 בנשך לא יתן ותרבית לא יקח מעול
 ושיב ידו משפט אמת יעשה בין
 איש לאיש בחקותי יחלף ומשפטי
 שמר לעשות אמת צדיק הוא חסיד
 יהיה נאם אדני יהוה והוליד בין
 פריץ שפך דם ועשה אח מאחד
 מאלה והוא את כל אלה לא עשה
 כי גם אל החרים אכל ואת אשת
 רעהו טמא עני ואביון הונה גזלות
 גזל חבל לא ישיב ואל הגלולים
 נשא עינו תועבה עשה בנשך נתן
 זרבות לקח זחילא יהיה את כל
 התועבות האלה עשה מותר יומת
 דמיו בו יהיה והנה הוליד בין יורא
 את כל חטאת אביו אשר עשה וירא
 ולא יעשה בהן על החרים לא אכל
 ועינו לא נשא אל גלולי בית ישראל
 את אשת רעהו לא טמא ואיש
 לא הונה חבל לא חבל וגזלה לא
 גזל לחמו לרעב נתן וערס כספה
 בגדו מעני השיב ידו בנשך זרבות
 לא לקח משפטי עשה בחקותי
 דחלף הוא לא ימות בעני אביו
 היה יחיה אביו עסק עשק גזל
 גזל אח ואשר לא טוב עשה בתוך
 עמיו והנה מת בעונו זאמתם
 מדע לא נשא הבן בעון האב והבן
 משפט וצדקה עשה את כל

עצ

יד

ט

ז

ישראל נאם אדני יהוה שובו
והשיבו מכל פשעיהם ולא יהיה
לכם למכשול עון השליכו
מעליכם את כל פשעיהם אשר
פשעתם בהם ועשו לכם לב חדש
ורוח חדש ולמה תמותו בית
ישראל כי לא אחפץ במות המת
נאם אדני יהוה והשיבו וחיו:

י ואתה שא קינה אל

נשיאי ישראל ואמרת מה אמך
לביא בין אריות רבצה בתוך
כפרים רבתה גוריה ותעל אחר
מגריה כפיר היה ולמד לטרף
טרף אדם אכלו וישמעו אליו נזים
בשחתם נתפש ויבא הוא בחחים
אל ארץ מצרים ותרא בני נוחלה
אנדרה תקינה ותקח אחר מגריה
כפיר שמתהו ויתהלך בתוך
אריות כפיר היה ולמד לטרף טרף
אדם אכלו וידע אל מנתיו ועריהם
החריב ותשם ארץ ומלאה מקול
שאנתו ויתג עליו נזים סביב
ממדינות ויפרשו עליו רשתם
בשחתם נתפש ויתגוהו בסוגר
בחחים ויבא הוא אל מלך בכל
יבא הוא במצודות לפען לא ישמע
קולו עוד אל הרי ישראל:

אמך כנפן ברמך
על מים שתולדה פריה וענפה
היתה ממים רבנים והיו לה מטות

חקותי שמר ועשה אתם חיה יחיה
הנפש החטאת היא תמות בן לא
ישא בעון האב ואב לא ישא בעון
הבן צדקת הצדיק עליו תחיה
ורשעת רשע עליו תהיה והרשע
בנישוב מכל חטאתו אשר עשה
ושמר את כל חקותי ועשה משפט
וצדקה חיה יחיה לא ימות וכל פשעו
אשר עשה לא יזכרו לו בצדקתו
אשר עשה יחיה החפץ אחפץ מות
רשע נאם אדני יהוה הלא בשובו
מדרכו יחיה:

כטע
P

ובשוב צדיק מצדקתו ועשה עול
בכל התועבות אשר עשה הרשע
יעשה וחי כל צדקתו אשר עשה
לא תזכרנה במעלו אשר מעל
ובחטאתו אשר חטא בה ימות:

ואמרתם לא יתכן דרך אדני שמעו
נא בית ישראל הרכי לא יתכן
הלא דרכיהם לא יתכנו בשוב
צדיק מצדקתו ועשה עול ומת
עליהם בעולו אשר עשה ימות:

ס

ובשוב רשע מרשעתו אשר עשה
ועש משפט וצדקה הוא את נפשו
יחיה ויראה וישוב מכל פשעו
אשר עשה חיו יחיה לא ימות:

ואמרו בית ישראל לא יתכן דרך
אדני הרכי לא יתכנו בית ישראל
הלא דרכיהם לא יתכן לכן
איש בדרכיו אעפ"י אתכם בית

ס

עו אל שבטי משלים ותנבה קומתו
 על בין עבתיים ורמא בנכהו כרב
 דליתניו ותתש בחמה לארץ
 השלכה ורוח הקדים הוביש פריה
 והתפרקו ויבשו מטה עזרה אש
 אכלתהו ועתה שתולה במדבר
 בארץ ציה וצמא ותצא אש ממה
 בדיה פריה אכלה ולא היה בה
 מטה עו שבט למשול קינה היא
 ותהי לקינה

מט 2 קצו
 לוי 3

ויהי בשנה השביעית בחמשי
 בעשור לחדש באו אנשים מוקני
 ישראל לדרש את יהודה וישבו
 לפניו ויהי דבר
 יהוה אלי לאמר בן אדם דבר
 את זקני ישראל ואמרת להם כה
 אמר אדני יהוה הדרש אתי אתם
 באים חי אני אם אדרש לכם נאם
 אדני יהוה התשפוט אתם התשפוט
 בן אדם את תועבת אבותם הודיעם
 ואמרת אליהם כה אמר אדני יהוה
 ביום בחרי בישראל ואשא ידי לזרע
 בית יעקב ואודע להם בארץ מצרים
 ואשא ידי להם לאמר אני יהוה
 אליהם ביום ההוא נשאתי ידי
 להם להוציאם מארץ מצרים אל
 ארץ אשר תרתי להם זבת חלב
 ודבש צבי היא לכל הארצות
 ואמר להם איש שקוצי עיניו
 השליכו ובגלולי מצרים אל

תשפאו אני יהוה אליהם וימרו
 כי ולא אבו לשמע אלי איש את
 שקוצי עיניהם לא השליכו ואת
 בגלולי מצרים לא עזבו ואמר לשפך
 חמתי עליהם לכלות אפי בהם
 בתוך ארץ מצרים ואעש למען
 שמי לבלתי החל לעיני הנוס
 המה בתוכם אשר נודעתי אליהם
 לעיניהם להוציאם מארץ מצרים
 ואוציאם מארץ מצרים ואבאם אל
 המדבר ואתן להם את חקותי
 ואת משפטי הורעתי אותם אשר
 יעשה אותם האדם וחי בהם וגם
 את שבתותי נתת להם להנחות
 לאות ביני וביניהם לדעת כי אני
 יהוה מקדשם וימרו בני בית
 ישראל במדבר בחקותי לא הלכו
 ואת משפטי מאסו אשר יעשה
 אותם האדם וחי בהם ואת שבתתי
 חללו מאד ואמר לשפך חמתי
 עליהם במדבר לכלתם ואעשה
 למען שמי לבלתי החל לעיני הנוס
 אשר הוצאתים לעיניהם וגם אני
 נשאתי ידי להם במדבר לבלתי
 הביא אותם אל הארץ אשר נתתי
 זבת חלב ודבש צבי היא לכל
 הארצות וען במשפטי מאסו ואת
 חקותי לא הלכו בהם ואת שבתותי
 חללו כי אחרי בגלוליהם לבם הדי
 ותהם עיני עליהם משחתם ולא

עשיתי אותם כלה במדבר :

ואמר אל בניהם במדבר בחוקי אבותיכם אל תלכו ואת משפטיהם אל תשמרו ובגלוליהם אל תטמאו : אני יהוה אלהיכם בחקותי לכו

ואת משפטי שמרו ועשו אותם :

ואת שבתותי קדשו והיו לאות ביני וביניכם לדעת כי אני יהוה אלהיכם וימרו בי הבנים בחקותי לא

הלכו ואת משפטי לא שמרו לעשות אותם אשר יעשה אותם האדם וחי בהם את שבתותי חללו ואמר לשפד חמתי עליהם לכלות אפי גם במדבר : והשיבתי את ידי ואעש למען שמי לבלתי החל

לעיני הנזים אשר הוצאתי אותם לעיניהם : גם אני נשאתי את ידי לרם במדבר להפיץ את בניו ולזרות אתם בארצות : יען משפטי לא עשו וחקותי מוסו ואת שבתותי חללו ואחר גלולי אבותם

היו עיניהם : וגם אני נתתי להם חקים לא טובים ומשפטים לא יחיו בהם : ואטמא אותם במתנותם בהעביר כל פטר רחם למען אשמים למען אשר ידעו אשר אני יהוה :

לכן דבר אל בית ישראל בד אדם ואמרת אליהם כה אמר אדני יהוה עוד זאת נדפו אורתי אבותיכם במעלם כי מעל ונאביאם

אל הארץ אשר נשאתי את ידי לתת אתה להם ויראו כל גבעה רמה וכל עין עבות ויזכחו שם את זבחיכם ויתנו שם בעם קרבנם וישמו שם ריח ניחוחיהם ויסיכו שם את נספיהם : ואמר אלהם מת הבמה אשר אתם הבאים שם ויקרא שמה במה ער היום הזה :

לכן אמר אל בית

ישראל כה אמר אדני יהוה הנדרדך אבותיכם אתם נטמאים ואחרי שקוצייתם אתם זנים : ובשאת מתנותיכם בהעביר בניכם באש אתם נטמאים לכל גלוליכם עד היום ואני אדרש לכם בית ישראל כי אני נאם אדני יהוה אם אדרש לכם : והעלה על רוחכם היו לא תהיה אשרי אתם אמרים נהיה כנזים במשפחות הארצות לשרת עץ ואבן : חי אני נאם אדני יהוה אם לא ביד חזקה ובורוע נטויה ובחמה שפוכה אמלוד עליכם :

והוצאתי אתכם מן העמים וקבצתי אתכם מן הארצות אשר נפוצותם גם ביד חזקה ובורוע נטויה ובחמה שפוכה : והבאתי אתכם אל

מדבר העמים ונשפטתי אתכם שם פנים אל פנים : כאשר נשפטתי את אבותיכם במדבר ארץ מצרים : כן אשפט אתכם נאם אדני יהוה :

והעברתי

25
3

ס

כא

והעברתי אתכם תחת השבט
 והבאתי אתכם במסרת הנרית
 וברותי מכם המרדים והפושעים בני
 מארץ מנוריהם אוציא אותם ואל
 אדמת ישראל לא יבוא וידעתם כי
 אני יהוה ואתם בית ישראל
 כה אמר אדני יהוה איש גלוליו
 לכו עבדו ואחר אם אינכם שמעים
 אלי ואת שם קדשי לא תחללו
 עוד במתנותיכם ובגלוליכם

ויהי דבר יהוה אלי לאמר
 בן אדם שים פניך דרך תימנה
 והטף אל דרום והנבא אל יער
 השדה נבו ואמרת ליער הננב
 שמע דבר יהוה כה אמר אדני יהוה
 הנני מצית בך אש ואכלה בך כל
 עץ לח וכל עץ יבש לא תכפרה
 להבת שלהבת ונצרבובה כל
 פנים מננב צפונה וראו כל בשר כי
 אני יהוה בערתיה לא תכבה

ואמר אהה אדני יהוה חמה אמרים
 לי הלא ממשל משלים הוא

בן כהר קדשי ברום ישראל
 נאם אדני יהוה שם יעברני כל
 בית ישראל כלה במארץ שם
 ארצם ושם אדרוש את תרומתיכם
 ואת דאשיות משאותיכם בכל
 קדשיכם בריח ניחה ארצה
 אתכם בהוציא אתכם מן העמים
 וקבצתי אתכם מן הארצות אשר
 נפצתם בם ונקדשתי בכם לעיני
 הנוים וידעתם כי אני יהוה בהביאי
 אתכם אל אדמת ישראל אל
 הארץ אשר נשאתי את ידי לתת
 אותה לאבותיכם וזכרתם שם את
 דרכיכם ואת כל עלילותיכם אשר
 נטמאתם בם ונקטותם בפניכם
 בכל רעותיכם אשר עשיתם
 וידעתם כי אני יהוה בעשותי אתכם
 למען שמי לא כדרכיכם הרעים
 ובעלילותיכם הנשחתות בית
 ישראל נאם אדני יהוה

ויהי דבר יהוה אלי לאמר
 אדם שים פניך אל ירושלים והטף
 אל מקדשים והנבא אל אדמת
 ישראל ואמרת לאדמת ישראל
 כה אמר יהוה הנני אליך והוצאתי
 חרבי מתערה והכרתי ממך צדיק
 ורשע וען אשר הכרתי ממך צדיק
 ורשע לכן תצא חרבי מתערה אל
 כל בשר מננב צפון וירעו כל בשר
 כי אני יהוה הוצאתי חרבי מתערה
 לא תשוב עוד ואתה
 בן אדם האנח בשברון מתנים
 ובמרירות תאנח לעיניהם והיה
 כי יאמרו אליך על מה אתה נאנח
 ואמרת אל שמועה כי באה ונמס
 כל לב ורפו כל ידים וכחתה כל
 רוח וכל ברפים תלכנה מים הנה
 באה ונהיתה נאם אדני יהוה

ויהי דבר יהוה אלי לאמר: בן-
 אדם הנבא ואמרת כה אמר יהוה
 אמר חרב חרב הוחדה וגם מרוטתו
 למען טבח טבח הוחדה למען
 היה לה ברק מרטה או נשיש שבט
 בני מאסת כל עין ויתן אתה
 למרטה לתפש בכף היא הוחדה
 חרב והיא מרטה לתת אותה ביד
 הורגו זעק והיילל בן אדם כי היא
 היתה בעמי היא בכל נשיאי ישראל
 מגורי אל חרב היו ארת עמי לכן
 ספק אל ירד כי כחן ומה אם
 גם שבט מאסת לא יהיה נאם אדני
 יהוה ואתה כן
 אדם הנבא והך כף אל כף ותכפל
 חרב שליטה חרב חללים היא
 חרב חלל הגדול החדרת להם
 למען למונ לב והרבה המכשלים
 על כל שעריהם נתתי אבחת חרב
 אח עשוה לברק מעטה למטבח
 התאחרי הימיני השמימי השמילי
 אנה פניך מערות וגם אני אכה
 כפי אל כפי ותניחתי חמתי אני יהוה
 דברתי ויהי דבר
 יהוה אלי לאמר: ואתה בן אדם
 שים לך שנים דרכים לבוא חרב
 מלך בכל מארץ אחד יצאו שניהם
 ויד ברא דאש דרד עיר ברא
 דרד תשים לבוא חרב ארת רבת
 בני עמון וארת יהודה בירושלם

בצורהו כי עמד מלך בכל אל אם
 הדרד בראש שני הדרדים לקסם
 קסם קלקל בחצים שאל בתרפים
 ראה בככר: בימינו יהיה הקסם
 ירושלם לשום ברים לפתח פרז
 ברצה להרים קול בתרועה לשום
 ברים על שערים לשפך סללה
 לבנות דיק: והיה להם נקסום
 שוא בעיניהם שבעי שבעות להם
 והוא מזכיר עון להתבש:

לכן כה אמר אדני יהוה יען
 הזכרם עונכם בהגלות פשעכם
 להראות חטואתיכם בכל עלילותיכם
 יען הזכרם בכף תתפשו:
 ואתה חלל רשע נשיא
 ישראל אשר בא יומו בעת עון קין:
 כה אמר אדני יהוה
 הסיר המצנפת והרים העטרה זאת
 לא זאת השפלה הנבה והנבה
 השפיל: ענה עות ענה אשימנה
 גם זאת לא יהיה עד בא אשר לו
 המשפט ונתתיו:

ואתה בן אדם הנבא ואמרת כה
 אמר אדני יהוה אל בני עמון ואל
 חרפתם ואמרת חרב חרב פתוחה
 למטבח מרוטה להכיל למען ברק:
 בחוות לך שוא בקסם לך כזב לתת
 אותך אל צוארי חללי רשעים
 אשר בא יומם בעת עון קין: השב
 אל תערה במקום אשר נבארת

לס

בארץ מכרותיך אשפט אתך ו
 ושפכתי עליך ועמי באש עברתי
 אפיח עליך ונתתיך ביד אנשים
 בערים חרשי משחית לאש תהיה
 לאכלה דמד יתיה בתוך הארץ לא
 תזכרי כי אני יהוה דברתי ^{דמטרת}
 ויהי דבר יהוה אלי לאמר
 ואתה כן אדם התשפט התשפט
 את עיר הדמים וחודעתה את כל
 תועבתיה ואמרת כה אמר אדני
 יהוה עיר שפכת דם בתוכה לבוא
 עתה ועשתה גלולים עליה לטמאהו
 בדמד אשר שפכת אשמת
 ובגלולך אשר עשית טמאת
 ותקריבי ימך ותבוא עד שנותיך
 על כן נתתיך חרפה לבנים וקלסר
 לכל הארצות הקרבות והרחקות
 ממך יתקלסו בך טמאת השם רבת
 המהומה הנה נשיאי ישראל איש
 לזרעו היו בך למען שפך דם
 אב ואם הקלו בך לגר עשו בעשק
 בתוך יתום ואלמנה הונו בך
 קרשי בזות ואת שבתתי חללת
 אנשי רכיל היו בך למען שפך דם
 ואל ההרים אכלו בך זמרה עשו
 בתוך ערות אב גלה בך טמאת
 הנדה ענו בך ואיש את אשת
 רעהו עשה תועבה ואיש את בלתי
 טמא בזמה ואיש את אחת ברת
 אביו ענה בך שחד לקחו בך למען

כ כ

שפך דם נשך ותרביית לקחת
 ותבצעו רעוד בעשק ואתי שכחת
 נאם אדני יהוה והנה הפתיכי אל
 בצעך אשר עשית ועל דמד אשר
 היו בתוכך היעמד לבך אם
 תחזקנה ידך לימים אשר אני עשה
 אותך אני יהוה דברתי ועשיתי

והפיצתי אותך בנזים וזריתך ^ט
 בארצות והתמותי טמאתך ממך
 ונחלת בך לעיני נזים וידעת כי אני
 יהוה ^{ע כ} ויהי דבר יהוה אלי
 לאמר בן אדם היולי בית ישראל
 לסונפלים נחשת ובריל וברזל
 ועופרת בתוך כור סיגים כסף היו
 לבן כה אמר אדני יהוה
 יען היות פלכם לסגים לכן הנני קבץ
 אתכם אל תוך ירושלים קבצת כסף ^כ
 ונחשת וברזל ועופרת ובריל אל
 תוך כור לפחית עליו אש להנתיך
 כן אקבץ באפי ובחמתי והנחתי
 והתכתי אתכם וכנסתי אתכם
 ונפחתי עליכם באש עברתי ונתכתם
 בתוכה בהתוך כסף בתוך כור כן
 תתכו בתוכה ודעתם כי אני יהוה
 שפכתי חמתי עליכם
 ויהי דבר יהוה אלי לאמר בן אדם
 אמר לה את ארץ לא מטהרה היא
 לא נשמה ביום ועסו קשר נביאיה ^כ
 בתוכה כארי שאנ טרף טרף נפש
 אכלו חסן ויקר יקחו אלמנותיה

כ כ
 ע כ
 ח כ

הרבו בתוכה : פהנייה חמסו תורת
ויחלו קדשי בין קדש לחל לא
הבדילו ובין השמים לטהור לא
הודיעו משבתות העלמו עיניהם
ואחל בתוכם : שרירה בקרפה
כזאבים טרפו שרף לשדד הם לאכר
נפשות למען בצע בצעו ונביאיה
טחו להם תפל חיים שאוקסמים
לחס כזב אמרים בה אמר אדני
יזה ויחזה לא דבר : עם הארץ
עשקו עשקו וגלו גלו ועני ואביון
הונו ואת הבר עשקו בלא משפט
ואבקש מהם איש נדר נדר ועמד
בפרץ לפני בער הארץ לבלתי
שחתה ולא מצאתי : ואשפך עליהם
ועמי באש עברתי בלתיים דרכם
בראשם נתתי נאם אדני יהוה :

כז

ויהי דבר יהוה אלי לאמר :
בן אדם שתים נשים בנות אם אחת
היו : ותזניה כמצרים בנעוריהן
זנו שמרה מעכו שדיהן ושם עשו
דדי בתוליהן : ושמותן אחלח
הנדולה ואחליבה אחותה ותהיו
לי ותלדנה בנים ובנות ושמותן
שמרון אחלה וירושלם אחליבה :
ותזן אחלח תחתי ומענב על
מאתביה אל אשור קרובים : לבשי
תכלת פחות וסגנים בחורי חמד
כלם פרשים לכבי סוסים : ותתן
תזנותיה עליהם מבחר בני אשור

כלם ויכל אשר ענבה בכל גלוליהם
נטמאה : ואת תזנותיה מצרים
לא ענבה כי אותה שכבו בנעוריה
והמרה עשו דדי בתוליה וישפכו
תזנותם עליה : לכן נתתיה ביד
מאתביה ביד בני אשור אשר ענבה
עליהם : המה גלו ערותה בניה
ובנותיה לקחו ואותה בחרב הרגו
ותהי שם לנשים ושפוטם עשו בה :
ותרא אחותה אחליבה
ותשחרת ענבתה ממנה ואת
תזנותיה מונני אחותה : אלבני
אשור ענבה פחות וסגנים קרבים
לבשי מכלול פרשים רכבי סוסים
בחורי חמד כלם : וארא כי
נטמאה דרך אחד לשתיהן :

ותוסף אל תזנותיה ותרא אנשי
מחקה על הקיר צלמי כשדניים
חקקים בששר : חגורי אזור
במתניהם סרותי טבולים בראשיהם
מראה שלישים כלם דמורת בני
בבל כשדים ארץ מולדתם ותענב
עליהם למראה עיניה ותשלח
מלאכים אליהם כשדימה : ויבאו
אליה בני בבל למשכב דדים
ויטפאו אותה בתזנותם ותטמא בהם
ותקע נפשה מהם : ותגל תזנותיה
ורגל ארץ ערותה ותקע נפשי
מעליה באשר נקעה נפשי מעל
אחותה : ותרכה את תזנותיה לזכר

את ימי נעוריה אשר נתת בארץ מצרים ותענבה על פלגיהם אשר בשר חמורים בשרם וזרמת סוסים זרמתם ותפקדו את זמת נעוריה בעשות מפצרים בדרך למען שרי נעוריה לכן אהליבה כזה אמר אדני יהוה הנני מעיר את מאהבך עלוך ארת אשר נקעה בפשך מהם ותבאתים עלוך מסבינו בני כבל וכל בשדים פקוד ושוע וקוע כל בני אשור אותם בחורי חמד מחזרת וסגנים כלם שלשים וקדואים רכבי סוסים כלם ובאו עלוך חצן רכב וגלגל ובקחל עמים צנה ומגן וקובע ושימו עלוך סביב ונתת לי לפניהם משפט ושפטוך במשפטיהם ונתתי קנאתי בך ועשו אותך בחמה אפך ואזנך יסירו ואחריתך בחרב תפול המור בנך ובנתך יקחו ואחריתך תאכל באשו והפשיטוך את בנך ולקחו כלי תפארתך והשבתי זמתך מפקד וארת זונתך מארץ מצרים ולא תשאי עיניך אליהם ומצרים לא תזכרי עוד כי כה אמר אדני יהוה הנני נתנדב ביד אשר שונאת ביד אשר נקעה בפשך מהם ועשו אותך בשנאה ולקחו כל יגיעך ועזובך ערם וערית ונגלה ערות זונתך וזמתך ותזמתך

עשה אלה לך בזנותך אחרי גוים על אשר נטמאת בגלוליהם בדרך אחותך הלכת ונתתי כוסה בדרך כה אמר אדני יהוה כוס אחותך תשתי העמקה והרחבה תהיה לצחק וללעג מרבה להכיל שברון ויגון תפלאי כוס שמרה ושממה כוס אחותך שמרון ושתיית אותה ומצית ואת חרשיה תגרמי ושדיך תנתקי בי אני דברתי נאם אדני יהוה לכן כה אמר אדני יהוה יען שכחת אותי ותשליכי אתי אחרי גוף וגם את שאי זמתך ואת תזנותיך ואמר יהוה אלי בך אדם התשפוט את אהלה ואת אהליבה והנד להן את תועבותיהן כי נאפודם בידיהן ואת גלוליהן נאפו וגם את בניהן אשר ילדו לה העבירו להם לאכלה עוד זאת עשו לי טמאו את מקדשי ביום ההוא ואת שבתותי חללו ובשחטם את בניהם לגלוליהם ובאו אל מקדשי ביום ההוא לחללו וחגרה כה עשו בתוך ביתי ואף כי תשלחנה לאנשים באים מפרתק אשר מלאך שלוח אליהם וחגרה באול אשר רחצת בחלת עיניך וערית עדי וישבת על מטרה כבודרה ושלחן ערוך לפניך וקטרת ושמןי שמת

כ

כ

כ

כ

בן אדם הנני לקח ממך את מחמד
 עיניך במנפה ולא תספור ולא תבכה
 ולא תבוא דמעתיך האנקי הם
 מתים אבל לא תעשה פארך חבוש
 עליך ונעליך תשים בגליך ולא
 תעטה על שפם ולחם אנשים לא
 תאכלו ואדבר אל העם בבקר
 ותמרת אשתי בערב ויעש בבקר
 כאשר צוית ויואמרו אלי העם הלא
 תגיד לנו מה אלה לנו כי אתה עשהו
 ואמר אליהם דבר יהוה חיה
 אלי לאמר אמר לי בית ישראל כה
 אמר אדני יהודה הנני מחלל את
 מקדשי גאון עוזכם מחמד עיניכם
 ומחמל נפשכם ובניכם ובנותיכם
 אשר עזבתם בחרב יפלו ועשיתם
 כאשר עשיתי על שפם לא תעשו
 ולחם אנשים לא תאכלו ופארכם
 על ראשיכם ונעליכם בגדליכם לא
 תספורו ולא תבכו ונמקתם
 בעונתיכם ונהמתם איש אל אחיו
 והיה יחזקאל לכם למופת
 ככל אשר עשיתי תעשו בבואה
 וידעתם כי אני אדני יהוה
 ואתה בן אדם הלאו ביום קחתי
 מהם את מעום משוש תפארתם
 את מחמד עיניהם ואת משא נפשם
 בנייהם ובנותיהם ביום ההוא יבוא
 הפליט אליך לחשמעות אזנים
 ביום ההוא יפתח פיך ארץ הפליט

ותדבר ולא תאלם עוד והיית להם
 למופת וידעו כי אני יהוה
 והיה דבר יהוה אלי לאמר בן
 אדם שים פניך אל בני עמון והנבא
 עליהם ואמרת לבני עמון שמעו
 דבר אדני יהוה כה אמר אדני יהוה
 וען אמרך האח אל מקדשי כי נחל
 ואל ארמת ישראל כי נשמה ואל
 בית יהודה כי הלכו בגולה לכן
 הנני נתנד לבני קדם למורשה
 וישבו מירוזתיים כך ונרנו כך
 משכניהם המה יאכלו פריד והמה
 ישאו חלבד ונתתי את רבה לנוה
 נמלים ואת בני עמון למרביץ צאן
 וידעתם כי אני יהוה
 כי כה אמר אדני יהוה יען מחאך יד
 ורקעך בגל ותשמה בכל שאמך
 בגפש אל ארמת ישראל לכן הנני
 נטיתי את ידי עליך ונתתיך לבן
 לגוים והכרתיך מן העמים
 והאברתיך מן הארצות אשמירך
 וידעת כי אני יהוה
 כה אמר אדני יהוה יען אמר מואב
 ושעיר הנה ככל הגוים בית יהודה
 לכן הנני פתח את פתח מואב
 מהערים מערו מקצהו צבי ירץ
 בית הישימות בעל מעון וקריתמה
 לבני קדם על בני עמון ונתתיה
 למורשה למען לא תזכר בני עמון
 בגוים ובמואב אעשה שפטים וידעו

כה

ס

לכ

כס

וקריתיה
פ

כִּי אֲנִי יְהוָה

כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוֹדֵי יַעַן עֲשׂוֹת
אֲדֹם בְּנִקְמָם נִקְמָם לְבֵית יְהוּדָה
וַיֹּאשְׁמוּ אֲשֶׁם וַנִּקְמָם בְּהֵם לִכְן
כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוֹדֵה וְנִטְמֵי יְדֵי עַל־
אֲדֹם וְהִכְרַמְתִּי מִפְּנֵה אֲדָם וּבְחִמָּה
וְנִתְתִּיחָה חֲרֻבָה מִתִּימֵן וְדָרְגָה
בְּחָרֵב יִפְלוּ וְנִתְתִּי אֶרֶץ נִקְמָתִי
בְּאֲדָם בִּיד עַמִּי יִשְׂרָאֵל וְעָשָׂה בְּאֲדֹם
כַּאֲפִי וְכַחֲמֵי יוֹדְעוּ אֶת־נִקְמָתִי
נָאִם אֲדֹנָי יְהוָה

ע

ט

כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוֹדֵי יַעַן עֲשׂוֹת
פְּלִשְׁתִּים בְּנִקְמָה וַיִּנְקְמוּ נִקְמָה כְּשֹׂאֵם
בְּנַפְשׁ לְמִשְׁחִית אֵיבֹת עֹלָם
לִכְן כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוֹדֵה הִנְנִי
נֹטֵה יְדֵי עַל פְּלִשְׁתִּים וְהִכְרַמְתִּי אֶת־
כְּרִתִּים וְהִאֲבַדְתִּי אֶת־שְׂאֵרֵיט חוֹף
הַיָּם וְעָשִׂיתִי בָם נִקְמֹת וְדָלוּת
בְּתוֹכָהֶם חִמָּה וַיֹּדְעוּ כִּי אֲנִי יְהוָה
בְּתַתִּי אֶת נִקְמָתִי בָם

כ

וַיְהִי בְעֵשְׂתֵי עֶשְׂרֵה שָׁנָה בְּאַחַד
לְחֹדֶשׁ הָיָה דְבַר יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר
בֶּן אֲדָם יַעַן אֲשֶׁר אֲמַרְתָּ צַר עַל־
יְרוּשָׁלַם הֵאחָ נִשְׁבַּרְהָ לְדָלוּת הַעַמִּים
נִמְכְּרָה אֵלַי אֲמִלְאָה הַחֲרֻבָה לִכְן
כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוֹדֵה הִנְנִי עֹלֵךְ צַר
וְהַעֲלִיתִי עֲלֶיךָ גּוֹיִם רַבִּים בְּהַעֲלוֹת
הֵם לְגִלּוּי וּשְׁחָתוּ חוֹמוֹת צַר
וְהִרְסוּ מִגְדָּלֶיהָ וּסְחִיתִי עִפְרָה מִפְּנֵה
וְנִתְתִי אוֹתָהּ לְצִחִיחַ סִלְעוּ מִשְׁטַח

חֲרָמִים תְּהִיָּה בְּתוֹךְ הַיָּם כִּי אֲנִי
דִּבַּרְתִּי נָאִם אֲדֹנָי יְהוָה וְהִיָּתָה לְכֹן
לְגוֹיִם וּבְנֹתֶיהָ אֲשֶׁר בְּשָׂדֵה בְּחָרֵב
תִּהְרַגְנָה וַיֹּדְעוּ כִּי אֲנִי יְהוָה
כִּי כֹה אָמַר אֲדֹנָי יְהוָה הִנְנִי
מִבְּיָאֵל אֶל־צַר נְבוּכַדְרֶאצַּר מֶלֶךְ־
בָּבֶל מִצָּפוֹן מֶלֶךְ מַלְכִים בְּסוּס
וּבִרְכַב וּבִפְרָשִׁים וְקָהַל וְעָסַדְכָּה
בְּנֹתֶיךָ בְּשָׂדֵה בְּחָרֵב וַיְהִי וַיִּתֵּן
עֲלֶיךָ דֹּק וּשְׁפָד עֲלֶיךָ סִלְלָה וְחָקִים
עֲלֶיךָ צָנְחוּ וּמְחִי קָבְלוּ וַיִּתֵּן בְּחֻמוֹתֶיךָ
וּמִגְדָּלְתֶיךָ יִתֵּן בְּחָרְבוֹתָיו מִשְׁפַּעַת
סוּסֵי יִכְסֹף אֲבָקָם מִקּוֹל פֶּרֶשׁ וּגְבֻלָּה
וּרְכַב תִּרְעַשְׁנָה חוֹמוֹתֶיךָ בְּבוֹאֵם
בְּשַׁעְרֶיךָ כַּמְבֹאֵי עִיר מִבְּקַעַת
בְּפִרְסוֹרֵת סִיסוּ יִרְמָסוּ אֶת־כָּל־
חֻצוֹתֶיךָ עִמָּךְ בְּחָרֵב יִהְיֶה וּמִצְבּוֹת
עוֹד לְאֲרֵץ תִּרְדוּ וְשַׁלְלוּ חֵילֶיךָ
וּבְזוֹר וּכְלֵתֶיךָ וְהִרְסוּ חוֹמוֹתֶיךָ וּבְתֵי
חֲמַרְתֶּךָ יִתְצוּ וְאֲבָנֶיךָ וְעִצֶיךָ וְעַפְרָךָ
בְּתוֹךְ מַיִם יִשְׂיֻמוּ וְהִשְׁבַּתִּי הַמִּזֵּן
שִׁירֶיךָ וְקוֹל כְּנֹרֶיךָ לֹא יִשְׁמַע עוֹד
וְנִתְתִיךָ לְצִחִיחַ סִלְע מִשְׁטַח חֲרָמִים
תִּהְיֶה לֹא תִבְנֶה עוֹד כִּי אֲנִי יְהוָה
דִּבַּרְתִּי נָאִם אֲדֹנָי יְהוָה

ט

כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוָה לְצוֹר הַלּוּאִי
מִקּוֹל מַפְלֵתֶךָ בְּאֲנָק חֲלָל בְּהִרְג
הִרְג בְּתוֹכֶךָ יִרְעָשׂוּ הָאֵיִם
וַיִּרְדּוּ מֵעַל כְּסֹאוֹתָם כָּל נְשֵׂאֵי הַיָּם
וְהִסִּירוּ אֶת־מַעֲיָלָהֶם וְאֶת־כְּנָפֵיהֶם

רַקְמָתָם

רקמתם יפשו חרדותי ילבושו על-
 הארץ ישבו וחרדו לרגעים ושממו
 עליך ונשאו עליך קינה ואמרו לך
 איד אבדת נושבת מימים העיר
 ההללח אשר היתה חזקה בים היא
 וישביה אשר נתנו חתיתם לכל-
 יושביה עתה יחרדו האין וום
 מפלתך ונבהלו האים אשר בים
 מצאתך כי כה אמר
 אדני יהודה בתתי אתך עיר נחרבת
 כערים אשר לא נושנו בהעלות
 עליך את תהום וכסוף המים הרבים
 והזרדתיך את יורדי כור אל עם
 עולם והושבתך בארץ תחתיות
 כחרבות מעולם את יורדי בור למען
 לא תשבי ונתתי צבי בארץ חיים
 בלהות אתך ואינך ותבקשי ולא
 תמצאי עוד לעולם נאם אדני יהוה
 ויהי דברי יהוה אלי לאמר
 ואתה בן אדם שא על צר קינה
 ואמרת לצור הישכתי על מבואת
 ים רכלת העפים אל אים רבים כה
 אמר אדני יהוה צור את אמרת אני
 כלילת יפני בלב ימים גבולך
 בניך כללו יפיד ברושים משני
 בנו לך את כל לחתים ארו מלבנון
 לקחול עשות תין עליך אלונים
 מבשן עשו משומד קרשד עשו שן
 בת אשרים מאי פתים שש ברקמה
 ממצרים הורה מפרשך להיות לך

ח

כא

כז

לנס תכלת וארנמן מאי אלישה
 היה מכסף ישבי צידון וארור היו
 שטים לך חכמך צור היו כד הפה
 הבלך זקני גבל וחכמיה היו
 כד מחזיקי בדקך כל אניות חים
 ומלחיהם היו כד לערב מערבך
 פרס ולוד ופוט היו בחילך אנשי
 מלחמתך מן וכובע תלו כד הפה
 נתנו הרך בני ארור וחילך על
 חומותיך סביב ונפרים במגדלותיך
 היו שלטיהם תלו על חומותיך
 סביב הפה כללו יפיד תרשים
 סחרתך מרב כל הון ככסף ברזל
 ברזל ועופרת נתנו עובדיך
 יון תובל ומשך הפה רבליך בנפש
 אדם וכלי נחשת נתנו מערבך
 מכירת תונרמה סוסים ופרשים
 ופרדים נתנו עובדיך בני רדן
 רכליך אים רבים סחרת יד קרנות
 שן והובנים השינו אשכך אדם
 סחרתך מרב מעשך כנפך ארנמן
 ורקמה ובוץ וראמרת וכדך נתנו
 בעזבוניך יהודה וארץ ישראל
 חמרת רכליך בהשי מנירת ופנ
 ורבש ושמן וצר נתנו מערבך
 דמשק סחרתך מרב מעשך מרב
 כל הון בין חל בון וצמר צמר
 ודן ויון מאזול בעזבוניך נרנו
 ברזל עשות קרה וקנה במערבך
 חית רדן רכלתך כבני חפש

י

ע

כ

לרכבה: ערב וכל נשיאי קדר המה
 סחרי ירך בכרים ואילים ועתודים
 בם סחרו ורכלו שבאו רעמה המה
 רכלו בראש כל בשם ובכל אבן
 יקרה וזה נתנו עזבוניך: חרן
 וכנה ועד וכלי שבא אשור כלמר
 רכלתך: המה רכלו במכללים
 בגלומי תכלת ורקמה ובגנו ברומים
 בחבלים חכשים וארזים במרכלתך
 : אניות תרשש שרותך מערבך
 ותמלא ותכברי מאד בלב ימים:
 במים רבים הנאוד השטים אתך
 רוח הקדים שברך בלב ימים:
 חונך ועזבוניך מערבך מלחוד
 וחכלוד מחויקיך בך וערב מערבך
 וכל אנשי מלחמתך אשר בך וכל
 קהל אשר בתוכך ילו בלב ימים
 ביום מפתך: לקול זעקת חבלו
 ירעשו מגרשות וירדו מאניותיהם
 כל תפשי משוט מלחים כל חבלי
 הים אל הארץ יעמדו: והשמיעו
 עליך בקולם וזעקו מרה ויעלו עפר
 על ראשיהם באפר יתפלשו:
 והקריחו אליך קרחא וחגרו שקים
 וכבו אלוך במר נפש מספר מר:
 ונשאו אלוך בניהם קינה וקוננו
 עליך מי כצר כרמה בתוך הים:
 בצאת עזבוניך מימים השבעת
 עמים רבים בלב חונך ומערבך
 העשרת מלכי ארץ: עת נשברת

כס

למוד
במכ 6

מימים במעמקי מים מערבך וכל
 קהלך בתוךך נפלו וכל יושבי האים
 שממו עלוך ומלכיהם שערו שער
 רעמו פנים: סחרים בעמים שרקו
 עליך בלהות היות ואינך עד עולם:
 ויהי דברי יהוה אלי לאמר: בך
 אדם אמר לנביר צר בה אמר אדני
 יהוה יען נכה לךך ותאמר אל אני
 מושב אלהים ישבתי בלב ימים ואתה
 אדם ולא יאל ותתן לךך כלב
 אלהים: הגה חכם אתה מדינאל
 כל סתום לא עממוך: בחכמתך
 ובתבונתך עשית לך חיל ותעשה חכ
 וכסף באוצרותיך: כרב חכמתך
 ברכלתך הרבית חילך ויגבר
 לבבך בחילך: לכן כה
 אמר אדני יהוה יען תתך את לבבך
 בלב אלהים: לכן הנני מקיא
 עליך זרים עריצי גוים והריקו
 חרבותם עלי יפי חכמתך וחללו
 יפעתך: לשחת יורדוך וכתה ממותי
 חלל בלב ימים: האמר תאמר
 אלהים אני לפני הרגך ואתה אדם
 ולא אל ביד מחללך: מותי ערלים
 תמות ביד זרים כי אני דברתי נאם
 אדני יהוה:
 ויהי דברי יהוה אלי לאמר: בן אדם
 שא קינה על מלך צור ואמרת לו
 כה אמר אדני יהוה אתה חותם
 תכנית מלא חכמה וכליל יפי
 בעדן

כח

מסלים

ס

מנוחה

בעדן בני אלהים היית כל אבן יקרה
 מסכתך אדם פטרה ויהלם תרשיש
 שחם וישפדה ספיר נפך וברקת
 וזהב מלאכת תפיד ונקדיך כף
 כיום הבראך כוננו את כרוב
 ממשח הסוכך ונתתיד בור קדש
 אלהים היית בתוך אבני אש
 התהלכת תמים אתה בדרכיך
 מיום הבראך עד נמצא עולתה
 כרב רכלתך מלכותך
 חמס ותחטא ואחללך מהר אלהים
 ואנך כרוב הסוכך מתוך אבני
 אש ובה לבך בפיך שחת חכמתך
 על יפתך על ארץ השלכתך
 לפני מלכים נתתיד לראוה כד
 מרב עונך בעול רכלתך חללת
 מקדשיך ואוצא אש מתוכך היא
 אכלתך ואתנך לאפר על הארץ
 לעיני כל ראיך כל יודעך בעמים
 שממו עליך כל הורת היית ואינך
 עד עולם ויהי
 דבר יהוה אלי לאמר בן אדם
 שים פניך אל צידון והנבא עליה
 ואמרת כה אמר אדני יהוה הנני
 עליך צידון ונכבדתי בתוכך וידעו
 בי אי יחזרה בעשותי בה שפמים
 נתיבתי ושלחתי בהדבר ודם
 בתוצותיה ונפלל חלל בתוכה
 בחרב עליה מסביב וידעו כי אני
 יהוה ולא יהיה עוד לבית ישראל

סלח ממאור וקוץ מכאב מכל
 סביבתם השאטים אתם וידעו כי
 אני אדני יהוה כה אמר
 אדני יהוה בקבצי את בית ישראל
 מן העמים אשר נפצו כם ונקדשתי
 כם לעיני הנזים וישבו על ארמתי
 אשר נתתי לעבדי לעקבו וישבו כס
 עליה לבטח ובנו בתים ונטעו כרמים
 וישבו לבטח בעשותי שפמים בכל
 השאטים אתם מסביבתם וידעו כי
 אני יהוה אלהיהם
 בשנה העשרית בעשריבשנים עשר כט
 לחדש היה דבר יהוה אלי לאמר
 בן אדם שים פניך על פרעה מלך
 מצרים והנבא עליו ועל מצרים
 בלה דבר ואמרת כה אמר אדני
 יהוה הנני עליך פרעה בלך מצרים
 התנים הנדול הרב בתוך יארו
 אשר אמר לי יארי ואני עשיתי
 ונתתי חיים בלחיך והרבתי חיים
 דנת יאריך בקשקשתיך והעל תיך P
 מתוך יאריך ואת כל דנת יאריך
 בקשקשתיך תרבק ונטשתיך
 המדברה אותך ואת כל דנת יאריך
 על פני השדה תפול לא תאסף ולא
 תקבץ לחית הארץ ולעוף השמים
 נתתיד לאכלה וידעו כל יושבי
 מצרים כי אני יהוה יען היותם
 משענת קנה לבית ישראל
 בתפשטך כפף תרוץ ובקעת להם כף P

כל כתר ובהשענם עליך תשבר
 והעמדת להם כל מתנים
 לכן כה אמר אדני יהוה הנני מביא
 עליך הרב והכרתי ממך אדם
 ובהמה וזה תה ארץ מצרים
 לשממה וחרבה וידעו כי אני יהוה
 יען אמר ואר לי ואני עשיתי לכן
 הנני אליך ואל יאריך ונתתי ארץ
 ארץ מצרים לחרבות הרב שממה
 ממגדל סנה ועד נבול כוש לא
 תעבר בה רגל אדם ורגל בהמה
 לא תעבר בה ולא תשב ארבעים
 שנה ונתתי את ארץ מצרים שממה
 בתוך ארצות נשמות ועריה בתוך
 ערים מהרבות תהיון שממה
 ארבעים שנה והפצתי את מצרים
 בגוים וזריתם בארצות
 כי כה אמר אדני יהוה
 מקץ ארבעים שנה אקבץ ארץ
 מצרים מן העמים אשר נפצו שמה
 ושבתי את שבות מצרים והשבתי
 אתם ארץ פתרום על ארץ מכורתם
 והיו שם ממלכה שפלה מן
 הממלכות תהיה שפלה ולא
 תתנשא עוד על הגוים והמעטתם
 לבלתי ירדות בגוים ולא יהיה
 עוד לבית ישראל למבטח מזכיר
 עון בפנותם אזריהם וידעו כי אני
 אדני יהוה
 והיו בעשרים ושבע שנה בראשון

באתר לחוש היה דבר יהודה אלי
 לאמרו בן אדם נבוכדראצר מלך
 בבל העביר את חילו עבדה גדלה
 אל צר כל ראש מקרח וכל כתר
 מרומה ושכר לא היה לו ולחילו
 מצר על העבודה אשר עבד עליהו
 לכן כה אמר אדני יהוה
 הנני נתן לנבוכדראצר מלך בבל
 את ארץ מצרים ונשא המנה ושלל
 שללה ובזבזה והיתה שכר לחילו
 פעלתו אשר עבד בה נתתי לו את
 ארץ מצרים אשר עשו לי נאם אדני
 יהוה ביום ההוא אצמיח קרן לבית
 ישראל ולך אתן פתחון פה בתוכם
 וידעו כי אני יהוה
 ויהי דבר יהוה אלי לאמרו בן אדם
 הנבא ואמרת כה אמר אדני יהוה
 הילילו הוה ליום כי קרוב יום
 וקרוב יום ליהודה יום עני עת גוים
 יהיה וכאת הרב במצרים והיתה
 חלחלה בכוש בנפל חלל במצרים
 ולקחו המונה ונהרסו יסודותיהו
 כוש ופוט ולוד וכל הערב וכיב
 ובני ארץ חברית אתם בחרב יפלו
 כה אמר יהוה ונפלו סמכי
 מצרים וירד גאון עזה ממגדל סנה
 בחרב יפלו כה נאם אדני יהוה
 ונשמו בתוך ארצות נשמות וערו
 בתוך ערים נחרבות תהיינה
 וידעו כי אני יהוה בתתי אש
 במצרים

ל

CG

10

במצרים ונשברו כל עזריהו ביום
 שהוא יצאו מלאכים מלפני בצים
 לתחריד את כוש בטח והיתה
 חלילה בהם ביום מצרים כי הנה
 באה
 אמר אדני יהוה והשבתי את המון
 מצרים ביד נבוכרצר מצר
 בבל הוא ועמו אתו עריצינו
 מובאים לשחת הארץ והריקו
 חרכותם על מצרים ומלאו את
 הארץ חללו ונתתי יארים חרבה
 ומכרתי את הארץ ביד רעים
 והשבתי ארץ ומלאה ביד רעים אני
 יהוה דברתי

כה אמר אדני יהוה והאברתי
 גדולים והשבתי אליים מנף ונשיא
 מארץ מצרים לא יהיה עוד ונתתי
 יראה בארץ מצרים והשמתי
 את פתים ונתתי אש בצען ועשיתי
 שפטים בנאו ושפכתי חמתי על
 סין מעוז מצרים והכרתי את המון
 נאו ונתתי אש במצרים חול
 תחיל סין ונא תהיה להבקע ונף צרי
 יומם בחורי און ופי כסת בחרב
 יכלו והנה בשבי תלכנה
 ובתחנחם חשך היום בשברי שם
 את מטות מצרים ונשבת בה נאון
 עזה הוא ענן וכספה ובנותיה בשבי
 תלכנה ועשיתי שפטים במצרים
 וידעו כי אני יהוה

ויהי באחת עשרה שנה בראשון
 בשבעה לחדש היה דבר יהוה אלי
 לאמר בן אדם את זרוע פרעה
 מלך מצרים שברתי והנה לא
 חבשה לתת רפאות לשום חתול
 לחבשה לחוקה לתפש בחרב

לכן כה אמר אדני
 יהוה הנני אל פרעה מלך מצרים
 ושברתי את זרעתי את החוקה
 ואת הנשברת והפלתי את החרב
 מידו והפיצתי את מצרים בנוים
 וזריתם בארצות וחקתי את
 זרעות מלך בבל ונתתי את חרבי
 בידו ושברתי את זרעות פרעה
 ונאק נאקות חלל לפניו והחזקתי
 את זרעות מלך בבל וזרעות פרעה
 תפלו וידעו כי אני יהוה בתתי
 חרבי ביד מלך בבל ונטרתי אותה
 אל ארץ מצרים והפיצתי את
 מצרים בנוים וזריתי אותם בארצות
 וידעו כי אני יהוה

ויהי באחת עשרה שנה בשלישי
 באחד לחדש היה דבר יהוה אלי
 לאמר בן אדם אמר אל פרעה
 מלך מצרים ואל המונו אל מו
 דמית בנרדך הנה אשור ארז
 כלבנוז יפרך ענף וחרש מצל ונבת
 קומה ויבן עבתים היתה צמרתו
 מים גדלוהו תחום דממתהו את
 נהרתי הרך סביבת מטעה ואת

ל

כ
ע
פ
ו

לא

חסי
P

תעלתיה שלחה אל כל עצי השרה
על כן נבחרתו מכל עצי
השרה ותרכינה סרעפתו ותארכנה
פארתו ממים רבים בשלחו

בסעפתיו קננו כל עוף השמים
ותחת פארתי ילדו כל חית השרה
ובצלו ישבו כל נזים רבים ויין
בנדלו בארד דליותיו ויביחיה שרשו
אל מים רבים ארזים לא עממו
בגן אלהים ברושים לא דמו אל
סעפתיו וערמנים לא היו כפראתיו
כל עץ בגן אלהים לא דמו אליו
ביפיו יפה עשיתו ברכ דליותיו
ויקנאחו כל עצי עדן אשר בגן
האלהים

אמר אדני יהוה יען אשר נבחרת
בקומה ויתן צמרתו אל בין עבותים
ורם לבבו בנבחהו ואתנהו ביד
אל נזים עשו ועשה לו ברשעו
ברשתיהו וכרתהו ורזים עריצו
נזים וישטחו אל ההרים ובכל
באיות נפלו דליותיו ותשברנה
פראתיו בכל אפיקי הארץ ויררו
מצלו כל עמי הארץ וישטחו

על מפלתו ישכנו כל עוף השמים
ואל פראתיו היו כל חית השרה
למען אשר לא ינבחו בקומתם כל
עצי מים ולא יתנו את צמרתם אל
בין עבותים ולא יעמדו אליהם
בנבחתם כל שתי מים כי כלם נתנו

למות אל ארץ תחתית בתוך בני
אדם אל יורדי בור

כה אמר אדני יהוה ביום רדתו
שאלרה האכלתי כסתי עליו את
תהום ואמנע נהרותיה ויכלאו מים
רבים ואקדר עליו לבנון וכל עצי
השרה עליו עלפה מקול מפלתו
הרעשתי נזים בהורדי אתו שאלה
את יורדי בור ונחמו בארץ תחתית
כל עצי עדן מכתו ושוב לבנון
כל שתי מים גם הם אתו ירדו
שאלה אל הללי הרב וזרעו ישבו
בצלו בתוך נזים אל מי דמית
ככה בכבוד ובגדל בעצי עדן
והורדת את עצי עדן אל ארץ
תחתית בתוך ערלים תשכב את
הללי הרב הוא פרעה וכל המונה
נאם אדני יהוה

7 כתיב

ויהי בשתי עשרה שנה בשני עשר
חדש באחד לחוד היה דבר יהוה
אלי לאמר בן אדם שא קינה
על פרעה מלך מצרים ואמרת
אליו כפיד נזים נדמית ואתה כתנים
בימים ותנח בנהרתך ותלח מים
ברגליך ותרכש נהרתם

כה אמר אדני יהוה ופרשתי עליך
את רשתי בקהל עמים רבים
והעלוד בחרמי ונמשתיד בארץ
על פני השרה אמילך והשכנתי
עליך כל עוף השמים והשבעתי

ויהי בשתי עשרה שנה בחמשה
 עשר לחודש החדש דבר יהוה אלי
 לאמר בן אדם נחה על המון
 מצרים והורדה אותה ובנות נשים
 אדרס אל ארץ תחתיות את יורדי
 בור מפי נעמת רדה והשפכה
 את ערלים בתוך חללי חרב
 יפלו חרב נתנה משכו אותה וכל
 המונה ידברו לו אלי גבורים
 מתוך שאול את עזריו ירדו שכבו
 הערלים חללי חרב שם אשור
 וכל קהלה סביבותיו קברתיו כלם
 חללים הנפלים בחרב אשר
 נהנו קברתיה בירכתי בור ויהי
 קהלה סביבות קברתה כלם חללים
 נפלים בחרב אשר נתנו חתיות
 בארץ חיים שם עילם וכל
 המונה סביבות קברתה כלם חללים
 הנפלים בחרב אשר ירדו ערלים
 אל ארץ תחתיות אשר נתנו חתיות
 בארץ חיים וישאו כלפתח את
 יורדי בור בתוך חללים נתנו
 משכב לה בכל המונה סביבותיו
 קברתה כלם ערלים חללי חרב כי
 נהנו חתיות בארץ חיים וישאו
 כלפתח את יורדי בור בתוך חללים
 נתנו שם משך תכל וכל המונה
 סביבותיו קברותיה כלם ערלים
 מחללי חרב כי נתנו חתיות בארץ
 חיים ולא ישכבו את גבורים

ממך חית כל הארץ ונתתי את
 בשרך על ההרים ומלאתי הנאיות
 רמותך והשקיתי ארץ צפתך
 מדמך אל ההרים ואפקים ימלאון
 ממך וכסיתי בכבודך שמים
 והקדרתי את ככביהם שמש בענן
 אב סנוניתה לא יאיר אורו כל
 מאורי אור בשמים אקדירם עליך
 ונתתי חשך על ארצך נאם אדני
 יהוה והכעסתי לב עמים רבים
 בחיאי שברך בנזים על ארצות
 אשר לא ידעתם והשמותי עליך
 עמים רבים ומליכהם ישערו עליך
 שער בעופפי חרבי על פניהם וחרדו
 לרבעים איש לנפשו ביום מפתך
 כי כה אמר אדני יהוה חרב
 מלך בכל תכואבו בחרבות גבורים
 אפיל המונך עריצי נזים כלם ושרדו
 את נאון מצרים ונשמד כל המונה
 והאבדתי את כל בהמתה מעל
 מים רבים ולא תדלחם רגל אדם
 עוד ופרסות בהמה לא תדלחם
 אזו אשקיע מימיהם ונהרוחם בשמן
 אולך נאם אדני יהוה נתתי את
 ארץ מצרים שממה ונשמדה ארץ
 ממלאה בהכותי את כל יושבי בה
 וידעו כי אני יהוה קינה היא
 וקוננה בנות הנזים תקוננה אותה
 על מצרים ועל כל המונה תקוננה
 אותה נאם אדני יהוה

והוא נזהר נפשו מלטו והצפה
 כי יראה את החרב בארץ ולא
 תקע בשופר והעם לא נזהר ותבוא
 חרב ותקח מהם נפש הוא בעונו
 נלקח ודמו מיד הצפה אררשׁ׃

ואתה בן אדם צפה נתתיך
 לבית ישראל ושמעת מפי דבר
 והזהרת אתם ממני׃ באמרי לרשע
 רשע מות תמות ולא דברת להזהיר
 רשע מדרכו הוא רשע בעונו ומות
 ודמו מידך אבקש׃ ואתה בני
 הזהרת רשע מדרכו לשוב ממנה
 ולא שב מדרכו הוא בעונו ומות

ואתה נפשך הצלת׃ ואתה
 בן אדם אמר אל בית ישראל בני
 אמרתם לאמר בני פשענו וחטאתנו
 עלינו ובם אנחנו נמקים ואיך נחיה׃
 אמר אליהם חי אני נאם אדני
 יהוה אם אחפץ במות הרשע בני אם

בשוב רשע מדרכו וחייה שובו שובו
 מדרכיכם הרעים ולמה תמותו בית
 ישראל׃ ואתה
 בן אדם אמר אל בני עמך צדקת
 והצדיק לא רצילנו ביום פשעו
 ורשעת הרשע לא יבשל בה ביום
 שובו מרשעו וצדיק לא יוכל לחיות
 בה ביום חטאתו׃ באמרי לצדיק
 חיה יחיה והוא בטח על צדקתו
 ועשה עול כל צדקתו לא תזכר
 ובעול אשר עשה בו ימות׃

ובאמרי

נפלים מערלים אשר ירדו שאול
 בכלי מלחמתם ויתנו את חרבותם
 תחת ראשיהם ותחי עונותם על
 עצמתם כי חתית נבזרים בארץ
 חיים׃ ואתה בתוך ערלים תשכר
 ותשכב את הללי חרבושמה אדום
 מלכיה וכל נשי איה אשר נרתנו
 בנבורתם את הללי חרב המה את
 ערלים ושכבו ואת יורדי בורושמה
 נסיכי צפון כלם וכל צדני אשר
 ירדו את הללים בחתיתם מנבורתם
 בושים וישכבו ערלים את הללי
 חרב וישאו כלפתם את יורדי בור
 אותם וראה פרעה ונחם על כל
 המונה הללי חרב פרעה וכל חילו
 נאם אדני יהוה כי נתתי את חתיתו
 בארץ חיים והשכב בתוך ערלים
 את הללי חרב פרעה וכל המונה
 נאם אדני יהוה׃

פתי
 פ

ויהי דבר יהוה אלי
 לאמר׃ בן אדם דבר אל בני
 עמך ואמרת אליהם ארץ בני אביא
 עליו חרב ולקחועם הארץ איש
 אחד מקציהם ונתנו אתו להם
 לצפה׃ וראה את החרב בארץ
 על הארץ ותקע בשופר והזהיר את
 העם׃ ושמע השמע את קול
 השופר ולא נזהר ותבוא חרב
 ותקח הדמו בראשו יהיה את קול
 השופר שמע ולא נזהר דמו בו יהיה

לג

ובאמרי לרשע מורת תמות ושכ
 מחטאתו ועשה משפט וצדקה :
 חבל ישיב רשע גולה ישלם בחקות
 החיים הלך לבלתי עשורת עול היו
 יהיה לא ימות : כל חטאתו אשר
 חטא לא תזכרנה לו משפט וצדקה
 עשת חיו יהיה ואמרו בני עמך לא
 יתנו דרך אדני והמה דרפם לא
 יתכן : בשוב צדיק מצדקתו ועשה
 עול ומרת בהם : ובשוב רשע
 מרשעותו ועשה משפט וצדקה
 עליהם הוא יהיה : ואמרתם לא
 יתכן דרך אדני איש כדרךיו אשפוט
 אתכם בית ישראל :

על הרבכם עשיתן תועבה ואיש
 את אשרת רעהו טמאתם והארץ
 תירשו : כה תאמר
 אליהם כה אמר אדני יהוה חי אני
 אם לא אשר בחרבות בהרב יפלו
 ואשר על פני דשדה לחיה נתתיו
 לאכלו ואשר במצודות ובמעורות
 בדבר ימותו : ונתתי את הארץ
 שממה ומשמה ונשפת נאון עזה
 ושממו הרי ישראל מאין עובר :
 וידעו כי אני יהוה נתתי את הארץ
 שממה ומשמה על כל תועבתם
 אשר עשו : ואתה בן אדם
 בני עמך הנדברים כך אצל הקירות
 ובפתחי הבתים ודבר את אחד
 איש את אחיו לאמר באו נא ושמעו
 מה הדבר היוצא מאת יהוה ויבואו
 אליך כמבוא עם וישבו לפניך עמי
 ושמעו את דבריך ואותם לא יעשה
 כי ענבים בפיהם הפה עשים אחרי
 בצעם לבם הלך : והנב להם כשיר
 ענבים יפרי קול ומטב נגן ושמעו
 את דבריך ועשים אינם אותם :
 ובבאה הנה באה וידעו כי נביא
 הית בחוכם : ויהי דבר
 יהוה אלי לאמר : בן אדם הנבא
 על דועי ישראל הנביא ואמרת
 אליהם לרעים כה אמר אדני יהוה
 הו ירעי ישראל אשר הו ירעים
 אותם הלא הצאן ירעו הרעים :

במקו
 לר

ס

את החלב תאכלו ואת היצמר
תלבשו הבריאה תזבחו הצאן לא
תרעו את הנחלות לא חזקתם
ואת החולה לא רפאתם ולנשברת
לא חבשתם ואת הנדחת לא
חשבתם ואת האבדת לא בקשתם
ובחוקה רדיתם אתם ובפרד :

ותפוצינה מבלי רעה ותהיינה
לאכלה לכל חית השרה ותפוצינה
ישנו צאני בכל ההרים ועל כל
גבעה רמה ועל כל פני הארץ נפצו
צאני ואין דורש ואין מבקש :

לכן רעים שמעו את דברי יהוה
כי אני נאם אדני יהוה אם לא יען
היורת צאני לבו ותהיינה צאני
לאכלה לכל חית השרה מאין
רעה ולא דרשו רעי את צאני ורעו
הרעים אותם ואת צאני לא רעו :

לכן הרעים שמעו דברי יהוה
כה אמר אדני יהוה הנני אהרעים
ודרשתי את צאני מידם והשבתי
מרעות צאן ולא ירעו עוד הרעים
אותם והצלתי צאני מפיחם ולא
תהיין להם לאכלה :

כי כה אמר אדני יהוה הנני אני ודרשתי
את צאני ובקרתיים כבקררת
רעה עדרו ביום היותו בתוך צאנו
נפרשות מן הבקר את צאני
והצלתי אתהם מכל המקומות
אשר נפצו שם ביום ענן וערפל :

וחוצאתים מן העמים וקבצתים מן
הארצות והביאותים אל ארמתי
ורעיתים אל הרי ישראל באפיקים
ובכל מושבי הארץ במרעה
טוב ארעה אותם ובתרי מרום
ישראל יהיה נוחם שם תרצנה
בנוה טוב ומרעה שמן תרעינה אל

הרי ישראל אני ארעה צאני ואני
ארביצם נאם אדני יהוה את
האבדת אנקש ואת הנדחת אשיב
ולנשברת אחבש ואת החולה
אחזק ואת השמנה ואת החזקה
אשמיד ארענה במשפט ואתנה

צאני כה אמר אדני יהוה הנני
שפט בין שרה לשרה לאילים
ולעתודים המעט מזם המרעה
הטוב תרעו ויתר מרעיתם תרמסו
ברגליכם ומשקע מים תשתו ואת
הנותרים ברגליכם תרפשו וצאני
מרמס רגליכם תרעינה ומרפש

רגליכם תשתינח לכן כה
אמר אדני יהוה אליהם הנני אני
ושפטתי בין שרה בריה ובין שרה
האמה ובעד ובכתף תהדפו ובקרניכם
תנחחו כל הנחלות עד אשר
הפיצתם אותנה אל החוצות :

ודרשתי לצאני ולא תהיינה עוד
לבו ושפטתי בין שרה לשרה וקמתי
עליהם רעה אחד ורעה ארתיז את
עבדי דויד הוא ירעה אותם והוא

טו

כד

ס' מלכים

יהיה

יהיה להן לרעה ואני יהוה אלהיה
 להם לאלהים ועבדי דור נשיא
 כ בתוכם אני יהוה דברתי וזכרתי להם
 ברית שלום והשבתי חיה רעה מן
 הארץ וישבו במדבר לבטח וישנו
 ביעורים ונתתי אותם וסביבות
 נבעתי ברכה והוררתי הנשם בעתו
 נשמי ברכתי יהוה ונתן עץ השדה
 את פרו והארץ תתן ויבולד והיו
 על אדמתם לבטח וידעו בני אני
 יהוה בשבילי אח מטורת עלם
 והצלתיים מיד העבדים בחסו ולא
 יהיו עוד בן לבוס וחית הארץ לא
 תאכלם וישבו לבטח ואין מחרידי
 והקמתי להם מטע לשם ולא יהיו
 עוד יספי רעב בארץ ולא ישאו
 עוד כלמת הנזים וידעו בני אני
 יהוה אלהיהם אתם והמה עמי בית
 כ ישראל נאם אדני יהוה ואתן צאני
 צאן מרעיתי אדם אתם אני אהיכם
 נאם אדני יהוה ויהוה דברתי יהוה אלי
 לה לאמר בן אדם שים פניך על
 הר שעיר והנבא עליו ואמרת לו
 כה אמר אדני יהוה הנני אליך הר
 שעיר ונשירתי ידי עליך ונתת ידי
 שממה ומשמה ועריך הרבה אשים
 ואתה שממה תהיה וידעת בני אני
 יהוה ויעו חיות לך איבת עולם
 ותגד את בני ישראל על ידי חרב

בעת אידם בעת עונקו לכן חיי
 אני נאם אדני יהוה כי לדם אעשך
 ודם ירדפך אם לא דם שנאת ודם
 ירדפך ונתתי את הר שעיר
 לשממה ושממה תהיה וזכרתי ממנו עבר
 וישבו ומלאתי את הריו חלליו
 נבעורתי וניאותיך וכל הפיקוד
 חללי הרב יפלו בהם שממות עולם
 אתנך ועריך לא תישכנה וידעתם
 כי אני יהוה ויעז אמרך את שני
 הנזים ואת שתי הארצות לית היתה
 וירשנות ויהוה שם היתה לכן חיי אני
 נאם אדני יהוה ועשירתי באפך
 ובקנאתך אשר עשיתה משנאתיך
 כ בם ונודעתי בם כאשר אשפטך
 וידעת בני אני יהוה שמעתי את כל
 נאצותיך אשר אמרת על הריו ישראל
 לאמר שממה לנו נתנו לאכלה
 ט ונתגדלו עלי בפיכם והערתם עלי
 דבריכם אני שמעתי כזה אמר אדני
 יהוה בשמח כל הארץ שממה
 אעשה לך בשמחתך לנחלת בית
 טו ישראל על אשר שממה בן אעשה
 לך שממה תהיה הר שעיר וכל
 אדם כל ה וידעו בני אני יהוה
 ואתה בן אדם הנבא אל לו
 הריו ישראל ואמרת הריו ישראל
 שמעו דברי יהוה כה אמר אדני
 יהוה ויעז אמר האויב עליכם האח
 ובמות עולם למורשה היתה לנו

תאונס

P

סמל

P

סמ

P

והרבית עליכם אדם ובהמה ורבו
 ופרו והושבתו אתכם כקדמותיכם
 וחטבת מראשיתכם וירעתם כי
 אני יהוה והולכתי עליכם אדם את
 עמי ישראל וירשוד והירית להם
 לנחלה ולא תוקף עוד לשכלם
 כה אמר אדני יהוה
 וען אמרים לכם אכלת אדם אתי
 ומשכלת בניך היית לכן אדם
 לא תאכל עוד ובניך לא תכשלו
 עוד נאם אדני יהוה ולא אשמיע
 אליך עוד כלמת הגוים וחרפת
 עמים לא תשא עוד ובניך לא
 תכשלו עוד נאם אדני יהוה
 ויהי דבר יהוה אלי לאמר
 בן אדם בית ישראל ישבים על
 אדמתם וישמאו אותה בדרבם
 ובעלילותם בטמאת הנדה היתה
 דרבם לפני ואשפך חמתי עליהם
 על הדם אשר שפכו על הארץ
 ובגלוליהם ממאודה ואפיץ
 אותם בגוים ויזרו בארצות בדרבם
 ובעלילותם שפטמים ויבוא אל
 הגוים אשר באו שם ויחלו את
 שם קדשי באמר להם עם יהוה
 אלה ומארצו יצאו ואחמל על
 שם קדשי אשר חללו בית ישראל
 בגוים אשר באו שמה
 לכן אמר לבית ישראל כה אמר
 אדני יהוה לא למענכם אני עשה

לכן הנבא ואמרת כה אמר אדני
 יהוה יען ביען שמות ושאר אתכם
 מסביב להיותכם מורשה לשארית
 הגוים ותעלו על שפת לשון ודבת
 עם לכן הרי ישראל שמעו
 דבר אדני יהוה כה אמר אדני
 יהוה להרים ולנבעות לאפיקים
 ולנאיות לחרבות השממות ולערים
 הנעזבות אשר הויו לבז וללעג
 לשארית הגוים אשר מסביב
 לכן כה אמר אדני יהוה אם לא
 באש קנאתי דברתי על שארית
 הגוים ועל אדום כל לא אשר נתנו
 את ארצי להם למורשה בשמחת
 כל לבב בשאט נפש למען מנרשה
 לבז לכן הנבא על
 אדמת ישראל ואמרת להרים
 ולנבעות לאפיקים ולנאיות כה
 אמר אדני יהוה הנני בקנאתי
 ובחמתי דברתי וען כלמרת גוים
 נשאתם
 לכן כה אמר אדני יהוה אני נשאתי
 ארתי ירי אם לא הגוים אשר לכם
 מסביב המה כלמתם ישאוו ואתם
 הרי ישראל ענפכם תתנו ופריכם
 תשאול עמי ישראל כי קרבו לבוא
 כי הנני אליכם ופגנתי אליכם
 ועבדתם ונזהעתם וחרבתי עליכם
 אדם כל בית ישראל פלח ונושבו
 הערים וחרבו בתבניתה

למור
בקיב

בית ישראל:

כה אמר אדני יהוה ביום שהי
אתכם מפל עונותיכם והושבתי את
הערים ונבנוו ההרבות והארץ
הנשמה תעבר תחת אשר היתה
שממה לעיני כל עובר ואמרו
הארץ הלזו הנשמה היתה כנן
עדן והערים החרבות והנשמורת
והנהרסות בצורות ישבו וידעו
הנזים אשר ושאר סביבותיכם כי
אני יהוה בניתי הנהרסות נטעתי
הנשמה אני יהוה דברתי ועשיתי:

כה אמר אדני
יהוה עוד זאת אדרש לבית ישראל
לעשות להם ארבה אתם כצאן
אדם כצאן קדשים כצאן
ירושלם כמועדיה בן תהינה
הערים החרבות מלאות צאן אדם
וידעו כי אני יהוה:

היתה עלייך יהוה ל
ויציאני ברוח יהוה ויניחני בתוך
הבקעה והיא מלאה עצמות
והעבירני עליהם סביב והנה
רבות מאד על פני הבקעה והנה
יבשות מאד ויאמר אלי בן אדם
התחיינה העצמות האלה ואמר
אדני יהוה אתה ידעת ויאמר אלי
הנבא על העצמות האלה ואמרת
אליהם העצמות היבשות שמעו
דבר יהוה: כה אמר אדני

בית ישראל כי אם לשם קדשי
אשר חללתם בנזים אשר באתם
שם וקדשתי את שמי הגדול
המחלל בנזים אשר חללתם בתוכם
וידעו הנזים כי אני יהוה נאם אדני
יהוה בהקדשי בכם לעיניכם
ולקחתי אתכם מן הנזים וקבצתי
אתכם מכל הארצות והבאתי
אתכם אל ארמתכם וזרקתי
עליכם מים טהורים וטהרתם מכל
טמאותיכם ומכל גלוליכם אטהר
אתכם ונתתי לכם לב חדשות
הרשה אתן בקרבכם והסרתי את
לב האבן מבשרכם ונתתי לכם
לב בשר ואת רוחי אתן בקרבכם
ועשיתי את אשר בחקי תלכו
ומשפטו תשמרו ועשיתם וישבתם
בארץ אשר נתתי לאבותיכם והייתם
לי לעם ואנכי אהיה לכם לאלהים
והושעתי אתכם מכל טמאותיכם
וקבצתי אל הדגן והרבתי אתו
ולא אתן עליכם רעב
והרבתי את פרי העץ ותנובת
השדה למען אשר לא תקחו עוד
חדפת רעב בנזים וזכרתם את
הרבים הרעים ומעלליכם אשר
לא טובים ונקטתם בפניכם על
עונותיכם ועלתו עבתיכם ולא
למענכם אני עשה נאם אדני יהוה
וידעו לכם בנזו והבלמו מדרכיכם

בית ישראל

עבד אלהים

במלאים

יהוה לעצמות האלה הנה אני מביא
 בככם רוח וחיים: ונתתי עליכם
 גידים והעלית עליכם בשר וקמתי
 עליכם עור ונתתי בכם רוח וחיים
 וידעתם כי אני יהוה: ונבאתי
 כאשר צויתו ויהי קול כהנבא והנה
 דעש ותקרבנו עצמות עצם אל
 עצמו: וראיתי והנה עליהם גידים
 ובשר עלה וקדם עליהם עור
 מלמעלה ורוח אין בהם: ויאמר
 אלי הנבא אל הרוח הנבא בן אדם
 ואמרת אל הרוח כרה אמר יאדני
 יהוה מארבע רוחות באי הרוח ופחתי
 בהרוגים האלה וחינו: והנבאתי
 כאשר צוני ותבוא בהם הרוח וחינו
 ועמדו על רגליהם היל גדול מאד
 מאד: ויאמר אלי בן אדם העצמות
 האלה כל בית ישראל המה הנדה
 אמרים יבשו עצמותינו ואברה
 תקותנו ננזרנו לנו: לכן הנבא
 ואמרת אליהם כה אמר אדני יהוה
 הנה אני פתח את קברותיכם
 והעליתי אתכם מקברותיכם עמי
 והבאתי אתכם אל ארצת ישראל:
 וידעתם כי אני יהוה בפתחי את
 קברותיכם ובהעלותי אתכם
 מקברותיכם עמי: ונתתי רוחי בכם
 וחיים ותנחתי אתכם על אדמתכם
 וידעתם כי אני יהוה דברתי ועשיתי
 נאם יהוה:

ויהי דבר יהוה אלי לאמר: ואתה
 בן אדם קח לך עץ אחד וכתב עליו
 ליהודה ולבני ישראל חברו ולקח
 עץ אחד וכתוב עליו ליוסף עץ
 אפרים וכל בית ישראל חברו:
 וקרב אתם אחד אל אחד לך לעץ
 אחד והיו לאחדים בידך: וכאשר
 יאמרו אליך בני עמך לאמר הלא
 תמיד לנו מה אלה לך: דבר
 אלהים כה אמר אדני יהוה הנה
 אני לקח את עץ יוסף אשר ביד
 אפרים ושכני ישראל חברו ונתתי
 אורחם עליו את עץ יהודה ועשיתם
 לעץ אחד והיו אחד ביד: והיו
 העצים אשר תכתב עליהם בידך
 לעניהם: ודבר אליהם כה אמר
 אדני יהוה הנה אני לקח את בני
 ישראל מבין הגוים אשר הלכו שם
 וקבצתי אתם מסביב והבאתי אותם
 אל ארמם: ועשיתי אתם לגוי
 אחד בארץ בהרי ישראל ומלך אחד
 יהיה לכלם למלך ולא יהיה עוד
 לשני גוים ולא יחצו עוד לשתי
 ממלכות עוד: ולא ישפאו עוד
 בגלוליהם ובשקוציהם ובכל פ
 פשעיהם והושעתי אתם מכל
 מושבתיהם אשר חטאו בהם
 וסחרתי אתם והיו לי לעם ואני
 אהיה להם לאלהים: ועבדי דוד
 מלך עליהם ורועה אחד יהיה לכלם

חכני

P

חכני

P

יסי

P

ובמשפטי

הרי ישראל אשר יהיו לחרבה תמיד
 והיא מעמים הוצאה וישבו לבטח
 כלם: ועלית בשואה תבוא בענן
 לכפות הארץ תהיה אתה וכל
 אנפיק ועמים רבים אותך:

כה אמר אדני יהוה

והיה ביום ההוא עלו דברים על
 לבבך וחשבת מחשבת רעה:

ואמרת אעלה על ארץ פרוצות אבוא
 השקמים וישבו לבטח כלם ישבים
 באין חומה וברית ודלתים אין להם
 לשלל לשלל ולבו בן להשיב

ידך על חרבות נושבות ואל עם

מאסף מגוים עשה מקנה וקנין ישבי
 על טבור הארץ שבא ורדן וסחרי
 הרשיש וכל כפיריה יאמרו לה
 הלשלל לשלל אתה בן הלבו בן
 הקתלת קתלך לשאת כסף ודוהב
 לקחת מקנה וקנין לשלל לשלל
 גדול לכן הנבא

בן אדם ואמרת לגו כה אמר אדני

יהוה הלא ביום ההוא בשבת עמי
 ישראל לבטח תדע: וכאת

ממקומך מירכתי צפון אתה ועמים

רבים אתך לכני סוסים כלם קהל
 גדול ותיל רבו ועלית על

עמי ישראל בענן לכפות הארץ

באחרית הימים תהיה והביאותיך

על ארצי למען דעת הגוים אתי
 בהקדשי כב לעיניהם נגו וכזה אמר

כס ובמשפט ולכו וחקתי ישמרו ועשו
 אותם: וישבו על הארץ אשר נתתי
 לעבדתי ליעקב אשר ישבו ברה
 אבותיכם וישבו עליה המה ובניהם
 ובני בניהם עד עולם ודוד עבדי
 נשיא להם לעולם: וכרתי להם
 ברית שלום ברית עולם יהיה אותם
 ונתתים והרבותי אותם ונתתי ארתי
 מקדשי בתוכם לעולמו יהיה משכני
 עליהם והייתי להם לאלהים והמה
 יהיו לילעם וירדעו הגוים ביהוה יהוה
 מקדש את ישראל בהיות מקדשי
 בתוכם לעולם: והיה דבר

יהוה אלי לאמר: בן אדם שים פניך

אל נגון ארץ המנוג נשיא ראש

משך ותיבל והנבא עליו: ואמרת

כה אמר אדני יהוה הנני אליך נגו

נשיא ראש משך ותיבל וישוכבתיך

ונתתי חכים בלחייך והוצאתי אותך

ואת כל חילך סוסים ופרשים לבשי

מכלול כלם קהל רב צנור ומנן

תפשי חרבורת כלם: פרס בוש

ופוט אתם כלם מנו וכובעו נמר

וכל אנפיה בית תוצרמה ירכתי

צפון ואת כל אנפיו עמים רבים

אתך והכן והכן לך אתה וכל קהלך

תקחלים עליך והיית להם למשמר

מימים רבים תפקד באחרית

השנים תבוא אל ארץ משוכבת

מחרב מקבצת מעמים רבים על

לח
 קטן
 קטן
 קטן

אדני יהוה האלה הוא אשר דברתי
 בימים קדמונים ביד עבדי נבואי
 ישראל הנבאים בימים ההם שנים
 להגוא אתך על חם ויהוה
 ביום ההוא ביום בוא נוג על אדמת
 ישראל נאם אדני יהוה תעלה חמתי
 באפי ונקנאתי באש עברתי
 דברתי אם לא ביום ההוא יהוה
 רעש גדול על אדמת ישראל
 ורעשו מפני דגני הים ועוף השמים
 וחורת השדה וכל הרמש הרמש
 על האדמה וכל האדם אשר על
 פני האדמה ונהרסו החרים ונפלו
 השררות וכל חומה לארץ תפול
 וקראתי עליו לכל הרי הרב
 נאם אדני יהוה הרב באחיו
 תהיה ונשפתי אתו בדבה
 וברם וגשם שוטף ואבני אלנביש
 אש ונפרות אמטר עליו ועל אנפי
 ועל עמים רבים אשר אתו
 והרגדלתי והרחקדשתי ונורעתי
 לעיני נגים רבים וידעו כי אני יהוה
 ואתה בן אדם
 הנבא על בוג ואמרת בה אמר אדני
 יהוה הנני אליך בוג נשיא ראש
 משך ותכלי ושכבתיך וששאתיך
 ותעליתיך מירכתי צמון והכאותיך
 על הרי ישראל והכתי קשתך
 מיד שמאלך וחציך מיד ימינך א
 אפיל על הרי ישראל תפול אתה

לט

וכל אנפיך ועמים אשר אתך לעש
 צפור כל בנה וחית השדה נתתיך
 לאכלתו על פני השרה תפול
 כי אני דברתי נאם אדני יהוה
 ושלחתי אש במנות ובישבי האים
 לבטח וידעו כי אני יהוה
 ואת שם קדשי אודיע בתוך עמי
 ישראל ולא אחל את שם קדשי
 עוד וידעו הנזים כי אני יהוה קדוש
 בישראל הנה באח ונהיתה נאם
 אדני יהוה הוא היום אשר דברתי
 ויצאו ישבי ערי ישראל ובערו
 וחשיקו בנשק ומנן וצדה בקשרת
 ובחצים ובמקל יד ובגרמח ובערו
 בחם אש שבע שנים ולא ישאו
 עצים מן השדה ולא יחטבו מן
 היערים כי בנשק יבערו אש ושללו
 את שלל הים ובזזו את בתיהם
 נאם אדני יהוה ויהיה ביום ההוא
 ויהיה ביום ההוא אתן לבוגי
 מקום שם קבר בישראל היעברים
 קדמת הים והסמרת היא את
 העברים וקברו שם את בוג ואת
 כל חמונה וקראו ביא המון בוג
 וקברו בית ישראל למען טהר את
 הארץ שבעה חדשים וקברו
 כל עם הארץ והיה לחם לשם יום
 חכברי נאם אדני יהוה ואנשי
 תמיד ובדילו עברים בארץ מקברים
 את העברים את הנותקים על

פני הארץ לטהרה מקצה שבעה
 חרשים יחקרו ועברו העברים
 בארץ וראה עצם אדם ובנה אצלו
 ציון עד קברו אתו המקברים אל
 גיא המזנונו וגם שם עיר המנוח
 וטהרו הארץ
 ויבאתה בן אדם כה אמר אדני
 יהוה אמור לצפור כל כנף ולכל
 חית השדה הקבצו וכאו האספו
 מסביב על זבחי אשר אני וזבח לכם
 זבח נחול על הבני ישראל ואכלתם
 בשר ושתייתם דם בשר גבורים
 תאכלו ודם נשואי הארץ תשתו
 אילים ברים ועתודים פרים מריאי
 משן כלם ואכלתם חלב לשבעה
 ושתייתם דם לשבצון מזבחי אשר
 זבחתם לכם ושבעתם על שלחני
 סוס ורכב גבור וכל איש מלחמה
 נאם אדני יהוה ונתתי את כבודי
 בנזים וראו כל הגוים את משפטי
 אשר עשיתי ואת ידי אשר שמת
 בהם וידעו בנות ישראל כי אני
 יהוה אלהיהם מן היום ההוא
 ותלאהו וידעו הגוים כי בעונם נלו
 ביות ישראל על אשר מעלו בני
 ואסתור פני מהם ואתנם ביד צריהם
 ויפלו בחרב כלם בטמאתם
 וכפשעיהם עשיתי אתם ואסתור פני
 מהם לכו כה
 אמר אדני יהוה עתה אשיב את

שבתי יעקב ורחמתי כל בית ישראל
 וקנאתי לשם קדשי ונשו את
 כל מהם ואת כל מעלם אשר מעלו
 זבי בשבתם על אדמתם לבטח
 ואין מחירי בשוכבי אותם מן
 העמים וקבצתי אתם מארצות
 אויביהם ונקדשתי בם לעיני הגוים
 רבים וידעו כי אני יהוה אלהיהם
 בהגלותי אותם אל הגוים וכנסתים
 אל אדמתם ולא אותיר עוד מהם
 שם ולא אסתיר עוד פני מהם
 אשר שפכתי את דחוי על בית
 ישראל נאם אדני יהוה
 שנה לנלותנו בראש השנה
 בעשור לחודש בארבע עשרה שנה
 אחר אשר הכתה העיר בעצם היום
 יהוה היתה עלי יד יהוה ויבא אתי
 שמה במראות אלהים הביאני
 אל ארץ ישראל וביהני אל הר
 זכה מאד ועליו כמבנה עיר מננב
 ויבא אותי שפד והנה איש למד
 מראותו כמראה תשרת ופתי
 פשטים בידו וקנה המפה והוא עמד
 בשער וידבר אלי האיש בן אדם
 ראה בעיניך ובאזניך שמעושים
 לכך לכל אשר אני מראה אותך כי
 למען הראותכה הבאתה הנה הנד
 את כל אשר אתה רואה לבית
 ישראל והנה חומה מתוך לבית

סבות P

שנה
על ק
קושי

למוד טל

סס

סביב סביב וביד האיש קנה חמדה
 שש אמות באמה וטפח וימד את
 רחב הבנין קנה אחד וקומה קנה
 אחר ויבוא אל שער אשר פניו
 דרך הקדמית ועל במעלתו וימד
 את סף השער קנה אחד רחב ואת
 סף אחד קנה אחד רחב
 והתא קנה אחד ארץ וקנה אחד
 רחב וכן התאים חמש אמות וסף
 השער מאצל אולם השער מהבית
 קנה אחד וימד את אולם
 השער מהבית קנה אחד וימד
 את אולם השער שמנה אמות ואילו
 שתים אמות ואולם השער מהבית
 ותאי השער דרך הקדים שלשה
 מפרז ושלשה מפה מרה אחרת
 לשלשתם ומרה אחת לאולם מפה
 ומזו וימד את רחב פרת
 השער עשר אמות ארץ השער
 שלוש עשרה אמות ונבול לפני
 התאות אמה אחת ואמה אחרת
 נבול מפה והתא שש אמות מפה
 ושש אמות מפה וימד את השער
 מנג התא לנג רחב עשרים וחמש
 אמות פתח נגד פתח ויעש את
 אילים ששים אמה ואל איל החצר
 השער סביב סביב ועל פני
 השער הארתון על לפני אולם
 השער הפנימי חמשים אמה
 וחלונות אטמות אל התאים ואל

והכלי P

ס'ט P

אליהמה לפנימה לשער סביב
 סביב וכן לאלמות וחלונות סביב
 סביב לפנימה ואל איל תמרים
 ויבאני אל החצר החיצונה והנה
 לשכות ורצפה עשוי לחצר סביב
 סביב שלשים לשכות אל הרצפה
 ורצפה אל כתף השערים לעפת
 ארץ השערים הרצפה התחתונה
 וימד רחב מלפני השער התחתונה
 לפני החצר והפנימי מחוץ מאה
 אמה הקדים והצפון והשער אשר
 פניו דרך הצפון לחצר החיצונה
 כדרך ארבו ורחבו ותאו שלושה
 מפרז ושלשה מפרז ואילו ואלמו הית
 כמדת השער הראשון חמשים אמה
 ארבו ורחב חמש ועשרים באמה
 וחלונו ואילמו ותמרו כמדת השער
 אשר פניו דרך הקדים ובמעלות
 שבע ועל בו ואילמו לפניהם
 ושער לחצר הפנימי נגד השער
 לצפון ולקדים וימד משער אל שער
 מאה אמה וולכני דרך הדרום
 והנה שער דרך הדרום וימד אילו
 ואילמו כמדות האלה וחלונים
 לו ואלילמו סביב סביב בהחלונות
 האלה חמשים אמה ארץ רחב
 חמש ועשרים אמה ומעלות
 שבעה עלותו ואילמו לפניהם
 ותמרים לו אחד מפרז הדר מפרז
 אל אילו ושער לחצר הפנימי

דרך הדרום וימד משער אל השער
 דרך הדרום מאה אמות :
 ויביאני אל חצר הפנימי בשער
 הדרום וימד את השער הדרום
 כמדות האלה : ותאו ואלו ואלמו
 כמדות האלה וחלונות לו ולאמו
 סביב סביב חמשים אמה ארך
 ורחב עשרים וחמש אמות :
 3 ואלמות סביב סביב ארך
 חמש ועשרים אמה ורחב חמש
 אמות : ואילמו אל חצר התיצונה
 ותמרים אל אילו ומעלות שמנה
 מעלו : ויביאני אל החצר הפנימי
 דרך הקדים וימד את השער
 כמדות האלה : ותאו ואלו ואלמו
 כמדות האלה וחלונות לו ולאמו
 סביב סביב ארך חמשים אמה
 ורחב חמש ועשרים אמה :
 4 ואלמו לחצר התיצונה ותמרים
 אל אילו מפו ומפו ושמנה מעלות
 מעלו : ויביאני אל שער הצפון
 5 ומד כמדות האלה : תאו אלו
 ואלמו וחלונות לו סביב סביב
 ארך חמשים אמה ורחב חמש
 ועשרים אמה ואילו לחצר התיצונה
 ותמרים אל אילו מפו ומפו ושמנה
 מעלות מעלו : ולשכה ופתחה
 באילים השערים שם ירחו את
 העלה : ובאלם השער שנים
 שלחנות מפו ושנים שלחנות מפה

לשחוט אליהם העולה והחמאת
 והאשם : ואל הכתף מציצה לעולה
 לפרח השער הצפונה שנים
 שלחנות ואל הכתף האחרת אשר
 לאלם השער שנים שלחנות :
 ארבעה שלחנות מפה וארבעה
 שלחנות מפה לכתף השער שמונה
 שלחנות אליהם ישחטו : וארבעה
 שלחנות לעולה אבני גזית ארך
 אמה אחת וחצי ורחב אמה אחת
 וחצי וגבה אמה אחת אליהם ויניחו
 את הכלים אשר ישחטו את העולה
 בס והזבח : והשפתים טפח אחד
 מוכנים בבית סביב סביב ואל
 השלחנות בשר הקרבן : ומחוצה
 לשער הפנימי לשכות שרים בחצר
 הפנימי אשר אל כתף שער הצפון
 ופניהם דרך הדרום אחד אל כתף
 שער הקדים פני דרך הצפון : וידבר
 6 אלי זה הלשכה אשר פניה דרך
 הדרום לכתנים שמרי משמרת
 הבית : והלשכה אשר פניה דרך
 הצפון לכתנים שמרי משמרת
 המזבח המה בני צדוק הקרבים
 מבני לוי אלי יהוה לשרתו : וימד
 את החצר ארך מאה אמה ורחב
 מאה אמה מרבעת והמזבח לפני
 הבית : ויביאני אל אלם הבית וימד
 אל אלם חמש אמות מפה וחמש
 אמות מפה ורחב השער שלש

אמות מִפּוֹ וּשְׁלֹשׁ אַמּוֹת מִפּוֹ אַרְבֵּי
הָאֵלִים עֶשְׂרִים אַמָּה וְרֹחֵב עֶשְׂתֵּי
עֶשְׂרֵה אַמָּה וּבַמַּעְלָה אֲשֶׁר יַעֲלוּ
אֵלָיו וְעַמּוּדִים אֶל הָאֵלִים אַחַד מִפֶּה
מ א וְאַחַד מִפֶּה וַיְבִיאֵנִי אֶל־
הַהֵיכָל וַיְמַד אֶת הָאֵלִים שֵׁשׁ אַמּוֹת
רֹחֵב מִפּוֹ וּשְׁשׁ אַמּוֹת רֹחֵב מִפֶּה
רֹחֵב הָאֵהָל וְרֹחֵב הַפֶּתַח עֶשְׂרֵה
אַמּוֹת וּכְתֻפּוֹת הַפֶּתַח חֲמֵשׁ אַמּוֹת
מִפּוֹ וְחֲמֵשׁ אַמּוֹת מִפּוֹ וַיְמַד אֶרְבֹּ
אַרְבָּעִים אַמָּה וְרֹחֵב עֶשְׂרִים אַמָּה ו
וּבֹא לַפְּנִימָה וַיְמַד אֵיל הַפֶּתַח
שְׁתֵּים אַמּוֹת וְהַפֶּתַח שֵׁשׁ אַמּוֹת
וְרֹחֵב הַפֶּתַח שֶׁבַע אַמּוֹת וַיְמַד
אֶת אֶרְבֹּ עֶשְׂרִים אַמָּה וְרֹחֵב עֶשְׂרִים
אַמָּה אֶל־ פְּנֵי הַהֵיכָל וַיֹּאמֶר אֵלַי זֶה
קֹדֶשׁ הַקֳּדָשִׁים וַיְמַד קִיר הַבַּיִת
שֵׁשׁ אַמּוֹת וְרֹחֵב הִצְלַע אַרְבַּע
אַמּוֹת סָבִיב סָבִיב לַבַּיִת סָבִיב ו
וְהַצְלַעוֹת צֹלַע אֶל־ צֹלַע שְׁלוֹשׁ
וּשְׁלֹשִׁים פַּעֲמִים וּבְאֹתוֹת בְּקִיר אֲשֶׁר
לַבַּיִת לַצְּלַעוֹת סָבִיב סָבִיב לַחִיּוֹת
אַחֻזִּים וְלֹא יִהְיוּ אַחֻזִּים בְּקִיר
הַבַּיִת וּרְחֵבָהּ וּנְסָבָה לַמַּעְלָה
לַמַּעְלָה לַצְּלַעוֹת כִּי מוֹסַב הַבַּיִת
לַמַּעְלָה לַמַּעְלָה סָבִיב סָבִיב לַבַּיִת
עַל־ כֵּן רֹחֵב לַבַּיִת לַמַּעְלָה וְכֵן
הַחֲתוּמָּה יַעֲלֶה עַל־ הָעֵלְיוֹנָה
לַמִּיכֻנָּה וְרָאִיתִי לַבַּיִת נְבוֹהָ
סָבִיב סָבִיב מִסְדּוֹת הַצְּלַעוֹת מְלוֹ

מ א

ס

סוף פ

הַקִּנָּה שֵׁשׁ אַמּוֹת אֲצִילָהּ רֹחֵב
הַקִּיר אֲשֶׁר לַצְּלַע אֶל־ הַחוּץ חֲמֵשׁ
אַמּוֹת וְאֲשֶׁר מִנַּח בַּיִת צֹלַעוֹת אֲשֶׁר
לַבַּיִת וּבֵין הַלְּשָׁכוֹת רֹחֵב עֶשְׂרִים
אַמָּה סָבִיב לַבַּיִת סָבִיב סָבִיב
וּפִתַח הַצְּלַע לַמִּנַּח פֶּתַח אַחַד דְּרָךְ
הַצִּפּוֹן וּפִתַח אַחַד לַדְּרוֹם וְרֹחֵב
מְקוֹם הַמִּנַּח חֲמֵשׁ אַמּוֹת סָבִיב
סָבִיב וְהַבְּנִין אֲשֶׁר אֶל־ פְּנֵי הַנְּזֻרָה
פֶּתַח דְּרָךְ הֵם רֹחֵב שֶׁבַעִים אַמָּה
וְקִיר הַבְּנִין חֲמֵשׁ אַמּוֹת רֹחֵב סָבִיב
סָבִיב וְאֶרְבֹּ תְּשַׁעִים אַמָּה וַיְמַד
אֶת־ הַבַּיִת אַרְבֵּי מֵאָה אַמָּה וְהַנְּזֻרָה
וְהַבְּנִיָּה וְקִירוֹתֶיהָ אַרְבֵּי מֵאָה אַמָּה ו
וְרֹחֵב פְּנֵי הַבַּיִת וְהַנְּזֻרָה לַקֳּדָשִׁים
מֵאָה אַמָּה וַיְמַד אַרְבֵּי הַבְּנִין
אֶל־ פְּנֵי הַנְּזֻרָה אֲשֶׁר עַל־ אַחֲרֵיהֶם
וְאֵתוֹקִיָּהּ מִפּוֹ וּמִפּוֹ מֵאָה אַמָּה ו
וְהַהֵיכָל הַפְּנִימִי וְאֶל־מִי הַחֲצֵר
הַסְּפִיָּים וְהַחֲלוּנִים הַאֲטוּמֹת ו
וְהַאֲתוּקִים סָבִיב לִשְׁלֹשִׁים נֹגֵד
הַסָּף שְׁחִיף עֵץ סָבִיב סָבִיב וְהָאָרֶץ
עַד הַחֲלוּנוֹת וְהַחֲלוּנוֹת מִכְּסוֹת ו
עַל־ מַעַל הַפֶּתַח וְעַד־ הַבַּיִת הַפְּנִימִי
וְלַחוּץ וְאֶל־ כָּל־ הַקִּיר סָבִיב סָבִיב
בְּפְנִימֵי וּבְחִיצוֹן מְדוֹת וְעֵשׂוּי בְּרוּבִים
וְתַמָּרִים וְתַמְרָה בֵּין־ בְּרוּב לְכְּרוּב
וְשֵׁנִים פְּנִים לְכְּרוּב וּפְנֵי אֲדָם
אֶל־ הַתַּמְרָה מִפּוֹ וּפְנֵי־ כַּפִּיר אֶל־
הַתַּמְרָה מִפּוֹ עֵשׂוּי אֶל־ כָּל־ הַבַּיִת סָבִיב
סָבִיב

ס

אמיקים P

סביב: מהארץ עד מעל הפתח
 חרוכים והתמרים עשויים וקר
 ההיכל: ההיכל מזוזות רבעה לפני
 הקדש המראה כמראה: המזבח
 עץ שלוש אמות גבה וארבו שתים
 אמות ומקצועותיו לווארבו וקרתיו
 עץ וידבר אלי ירה השלחן אשר
 לפני יהוה: ושתים דלתות להיכל
 ולקדש: ושתים דלתות לדלתות
 שתיים מוסבות דלתות שתיים לדלת
 אחת ושתים דלתות לאחרת: ועשויה
 אליהן אל דלתות ההיכל פרוכים
 חתמים כאשר עשויים לקירות
 ועב עץ אל פני האולם מהחון
 וחלונים אטמות ותמרים מפו ומפו
 אל כתפות האולם וצלעות הבית
 והעבים: ויציאני אל-

החצר החיצונה חדרך דרך הצפון
 ויבניני אל הלשכה אשר נגד
 הנזרה ואשר נגד הבנק אל הצפון
 לפני ארץ אמורת המאה פתח
 הצפון והרחב חמשים אמות: נגד
 העשרים אשר לחצר הפנימי ונגד
 רצפה אשר לחצר החיצונה אתיק
 אל פני אתיק בשלשים: ולפני
 הלשכות מהלך עשר אמות רחב
 אל הפנימית דרך אמה אחת
 ופתחיהם לצפון והלשכות העליונות
 קצרות כי יוכלו אתיקים מהנזרה
 מהתחתנות ומהתיכונות בנק: פי

מ ב

יבאנו

משלשות הנה ואין להן עמודים
 בעמודי החצרות על כן נבצל
 מהתחתנות ומהתיכונות מהארץ:
 ונגד אשר לחון לערת הלשכות
 דרך החצר החצונה אל פני
 הלשכות ארבו חמשים אמה: פי
 ארץ הלשכות אשר לחצר החצונה
 חמשים אמה והנה על פני ההיכל
 מאה אמה: ומתחתה לשכות
 האלה המבוא מהקדים בבוא
 לנה מהחצר החצונה הבלחב נגד
 החצר דרך הקדים אל פני הנזרה
 ואל פני הבנק לשכות: ודרך
 לפניהם כמראה הלשכות אשר
 דרך הצפון כארבו בן רחבן וכל
 מוצאיהן וכמשפטיהן וכפתיהן:
 וכפתיהן הלשכות אשר דרך הדרום
 פתח בראש דרך דרך בפני הנזרת
 הנינה דרך הקדים בבואן: ויאמר
 אלו לשכות הצפון לשכות הדרום
 אשר אל פני הנזרה הנה לשכות
 הקדש אשר יאכלו שם הכהנים
 אשר קרובים ליהודה קדשי
 הקדשים שם יניחו קדשי הקדשים
 והמנחה והחטאת ויהאשם כי
 המקום קדש: בבאם הכהנים
 ולא יצאו מן הקדש אל החצר
 החיצונה ושם יניחו בגדיהם אשר
 ישרתו בהן כי קדש הנה ילבשו
 בגדים אחרים וקרבו אשר לעם:

ומתחת
 סלסכת
 P

ע י

ולכס
 P

בית ישראל שם קדשי המד
 ומלכיהם בזנותם ובפגרי מלכיהם
 בזמתם : בתתם ספס את ספי
 ומזותם אצל מזותתי והקיר בני
 ובניהם וטמאו את שם קדשי
 בתועבותם אשר עשו ואכל אותם
 באפיו : עתה ירחקו את זנותם ופגרי
 מלכיהם ממני ושכנתו בתוכם
 לעולם : אתה בן אדם הנד
 את בית ישראל את הבית ויבנאו
 מעונותיהם ומדרו את תכנית וואם
 נכלמו מכל אשר עשו צורת הבית
 ותכונתו ומוצאיו ומובאיו וכל
 צורתו וארץ כל חקתיו וכל צורתו
 וכל תזרתו והודע אותם וכתב
 לעיניהם וישמרו את כל צורתו ואת
 כל חקתיו ועשו אותם : זאת תורת
 הבית על ראש ההר כל גבלו
 סביב סביב קדש קדשים הנה זאת
 תורת הבית : ואלה מדות המזבח
 באמורת אמה אמה וטפח וחיק
 האמה ואמה רחב וגבולה א שפתה
 סביב זרת האחד וזה גב המזבח :
 ומחיק הארץ עד העזרה התחתונה
 שתים אמורת ורחב אמה אהר
 ומהעזרה הקטנה עד העזרה
 הגדולה ארבע אמות ורחב האמה
 וההר אל ארבע אמורת ומהארזל
 ולמעלה הקרנות ארבע : והארזל
 שתיים עשרה ארץ בשתיים עשרה

וכלה ארץ מדות הבית הפנימי
 והוציאני הרך השער אשר פניו דרך
 הקדים ומדרו סביב סביב : מדר
 רוח הקדים בקנה המדרה חמש
 אמות קנים בקנה המדרה סביב :
 מדר רוח הצפון חמש אמות קנים
 בקנה המדרה סביב : את רוח הדרום
 מדר חמש אמות קנים בקנה המדרה
 וסביב אל רוח הים מדר חמש אמות
 קנים בקנה המדרה ולא רבע רוחות
 מדרו חומה לו סביב סביב ארץ
 חמש אמות ורחב חמש אמות
 להבדיל בין הקדש לחל :
 ויולכני אל השער שער אשר פנה
 הרך הקדים : והנה כבוד אלהי
 ישראל בא מדרך הקדים וקולו
 בקול מים רבים והארץ האירה
 מכבוד : וכמראה המראה אשר
 ראיתי כמראה אשר ראיתי בבאי
 לשחת את העיר ומראות כמראה
 אשר ראיתי אל נהר כבר ואפל אל
 פניו : וכבוד יהוה בא אל הבית
 הרך שער אשר פניו הרך הקדים :
 ותשאני רוח ותבאני אל החצר
 הפנימי והנה מלא כבוד יהוה
 הבית : ואשמע מדבר אלי מהבית
 ואיש היה עמד אצלי : ואמר אלי
 בן אדם את מקום כסא ואת מקום
 כפות הנלי אשר אשכן שם בתוך
 בני ישראל לעולם ולא יטמאו עוד

מאות

P

ב ו י ו נ ו

ק פ

מ

ס

במית
והחיה
חלה

לחב רבוע אל ארבעת רבועו
 והעורה ארבע עשרה ארך בארבע
 עשרה רחב אל ארבעת רבועיה
 והנבול סביב אותה חצי האמה
 והחיק לה אמה סביב ומעלתהו
 פנות קדים ויאמר אלי בן אדם כה
 אמר אדני יהוה אלה הקות המזבח
 ביום העשותו להעלות עלי עולה
 ולחוק עלי דם ונתתה אל
 הכהנים הלויים אשר הם מזרע
 צדוק הקרובים אלי נאם אדני יהוה
 לשרתני כן בן בקר לחטאת
 ולקחת מדמו ונתתה על ארבע
 קרנותיו ואל ארבע פנות העורה
 ואל הנבול סביב וחסאת אורתו
 וכפרתהו ולקחת את הפר החטאת
 ושרפו במנעד הבית מחוץ למקדשו
 וביום השני תקריב שעיר עזים
 תמים לחטאת וחסאו ארת המזבח
 כאשר חסאו בפרו ככלותך מחטא
 תקריב פר בן בקר תמים ואיל מן
 הצאן תמים והקרבתם לפני
 יהוה והשליכו הכהנים עליהם מלח
 והעלו אותם עלה ליהוה שבעת
 ימים תעשה שעיר חטאת ליום ופר
 בן בקר ואיל מן הצאן תמימים
 יעשו שבעת ימים וכפרו ארת
 המזבח וטהרו אתו ומלאו ידו
 וכלו את הימים והיה ביום השמיני
 והלאה יעשו הכהנים על המזבח

ארת עלותיכם ואת שלמיכם
 ורצאתי אתכם נאם אדני יהוה
 וישב אתי בדרך שער מר
 המקדש החיצון הפנת קדים והוא
 סגור ויאמר אלי יהוה השער הזה
 סגור יהיה לא יפתח ואיש לא יבא
 בו כי יהוה אלהי ישראל בן בו
 והיה סגור את הנשוא נשוא הוא
 ישב בו לאכול לחם לפני יהוה
 מדרך אולם השער יבוא ומדרך
 יצא ויביאני בדרך שער הצפון אל
 פני הבית וארא והנה מלא כבוד
 יהוה את בית יהוה ואפל אל פני
 ויאמר אלי יהוה בן אדם לבבך
 וראת בעיניך ובאזניך שמע את
 כל אשר אני מדבר ארך לכל
 חקות בית יהוה ולכל תורתו ושמת
 לבך לשבוא הבית בכל מוצאי
 המקדש ואמרת אל מרי אל בית
 ישראל כה אמר אדני יהוה רב
 לכם מכל תועבותיכם בית ישראל
 בהביאכם בני נכר ערלי לב וערלי
 בשר להיות במקדשי לחללו את
 ביתי בהקרבתם ארת לחמי הלב
 ודם ויפרו ארת בריתי אל כל
 תועבותיכם ולא שמרתם
 משמרת קדשי ותשמוץ לשמרי
 משמרת במקדשילכם כה אמר
 אדני יהוה כל בן נכר ערל לב
 וערל בשר לא יבוא אל מקדשי

(כא)

מר

יחזקאל

ב

כס

יכסו

פ

לְכָל מִן נֹכַר אֲשֶׁר בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 כִּי אִם הַלֹּוִים אֲשֶׁר רָחֲקוּ מֵעַלִי
 בְּתַעֲוֹת יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר תַּעֲמַעְלִי אַחֲרַי
 גְּלוּלֵיהֶם וּנְשָׂאוֹ עֵוֹנָם וְהָיוּ בְּמִקְדָּשִׁי
 מִשְׁרָתִים פְּקֻדוֹת אֶל שַׁעְרֵי הַבַּיִת
 וּמִשְׁרָתִים אֶת הַבַּיִת הַמִּזְבֵּחַ יִשְׁחָטוּ
 אֶת הָעֵלָה וְאֶת הַזֹּבֵחַ לַעֵם וְהַמָּה
 יַעֲמִדוּ לִפְנֵיהֶם לְשִׁרְתָם יַעַן אֲשֶׁר
 יִשְׁרָתוּ אֹתָם לִפְנֵי גְלוּלֵיהֶם וְהָיוּ
 לַבַּיִת יִשְׂרָאֵל לְמִכְשׁוֹל עֵזֶן עַל־כֵּן
 נִשְׁאַתִּי יָדִי עֲלֵיהֶם נֹאם אֲדַנִּי יְהוָה
 וּנְשָׂאוֹ עֵוֹנָם וְלֹא יִנְשׂוּ אֵלַי לִכְהֵן
 לִי וְלִגְשֵׁת עַל־כֵּן קִדְשִׁי אֶל־קִדְשִׁי
 הַקִּדְשִׁים וּנְשָׂאוֹ כְּלִמְתָם וְתַעֲבֹתָם
 אֲשֶׁר עָשׂוּ וְנָתַתִּי אֹתָם שְׁמֵרֵי
 מִשְׁמַרְתֵּי הַבַּיִת לְכָל עֲבֹדָתוֹ וְלִכְל
 אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה בּוֹ וְהִכְהַנִּים
 הַלֹּוִים בְּנֵי צְדוֹק אֲשֶׁר שָׁמְרוּ אֶת־
 מִשְׁמַרְתֵּי מִקְדָּשִׁי בְּתַעֲוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ יִקְרְבוּ אֵלַי לְשִׁרְתָנִי
 וְעָמְדוּ לִפְנֵי הַקְּרִיב לִי חֶלֶב וְדָם
 נֹאם אֲדַנִּי יְהוָה הַמָּה יָבֹאוּ אֵלַי
 מִקְדָּשִׁי וְהַמִּזְבֵּחַ יִקְרְבוּ אֵלַי שְׁלַחְנִי
 לְשִׁרְתָנִי וְשָׁמְרוּ אֶת מִשְׁמַרְתֵּי
 וְהָיוּ בְּכוֹאֵם אֶל־שַׁעְרֵי הַחֲצַח
 הַפְּנִימִית בְּגָדֵי פִשְׁתִּים יִלְבְּשׂוּ וְלֹא־
 יַעֲלֶה עֲלֵיהֶם צִמְרֵי בִשְׂרָתָם בְּשַׁעְרֵי
 הַחֲצַח הַפְּנִימִית וּבִיתָהּ
 פִּשְׁתִּים יִהְיוּ עַל־רֵאשֵׁם וּמְכַנְסֵי
 פִּשְׁתִּים יִהְיוּ עַל־מְתֵנֵיהֶם לֹא יִחַרְצוּ

מסכת
באמכ
מסכות

בִּיעַז וּבִצְאָתָם אֶל־הַחֲצַר הַחַיצוֹנָה
 אֶל־הַחֲצַר הַחַיצוֹנָה אֶל־הָעַם
 יִפְשְׁטוּ אֶת־בְּגָדֵיהֶם אֲשֶׁר הִמְזִיחַ
 מִשְׁרָתָם בָּם וְהִנִּיחוּ אוֹתָם בְּלִשְׁכַת
 הַקִּדְשׁ וְלִבְשׂוּ בְּגָדִים אַחֲרָיִם וְלֹא־
 יִקְדְּשׁוּ אֶת־הָעַם בְּבְגָדֵיהֶם וְרֵאשֵׁם
 לֹא יִגְלַחוּ וּפְרַע לֹא יִשְׁלַחוּ כְּסוּם
 יִכְסֻמוּ אֶת־רֵאשֵׁיהֶם וְיִזֵּן לֹא־
 יִשְׁתּוּ כֹל־כֶּהֵן בְּכוֹאֵם אֶל־הַחֲצַר
 הַפְּנִימִית וְאֶל־מִנְהוּגוֹ וְגִרְשָׁהּ לֹא יִקְחוּ
 לָהֶם לִנְשִׁים כִּי אִם בְּתוֹלוֹת מִזְרַע
 בֵּית יִשְׂרָאֵל וְהַאֲלַמְנָה אֲשֶׁר־תִּהְיֶה
 אֲלַמְנָה מִכֶּהֵן יִקְחוּ וְאֵת עַמֵּי יוֹרֵי
 בֵּין קִדְשׁ לְחֵל וּבֵין טֶמְאָה לְטָהוֹר
 יוֹדְעִים וְעַל־רֵיב הַטֶּמְאָה יַעֲמְדוּ
 לְשִׁמְט בְּמִשְׁפָּטֵי וּשְׁפָטָהּ וְאֶת־
 תּוֹרָתִי וְאֶת־חֻקֹּתַי בְּכָל־מוֹעֲדֵי
 יִשְׁמְרוּ וְאֵת שְׁבֹתוֹתַי יִקְדְּשׁוּ וְאֵלַי
 מֵת אָדָם לֹא יָבֹא לְטֶמְאָה כִּי אִם־
 לְאֵב וְלֹא־אֵם וְלִבֵּן וְלִבַּת לְאַחֻלָּאוֹת
 אֲשֶׁר לֹא הִיתָה לְאִישׁ טֶמְאָה
 וְאַחֲרֵי־תִּחְרְתוּ שִׁבְעַת יָמִים יִסְפְּרוּ לָהֶם
 וּבָיִוִם כָּאוֹ אֶל־הַקִּדְשׁ אֶל־הַחֲצַר
 הַפְּנִימִית לְשִׁרְתֵּי בְּקִדְשׁ יִקְרִיב
 חֲטָאתוֹ נֹאם אֲדַנִּי יְהוָה וְהִיתָה לָהֶם
 לְנַחֲלָה אֲנִי נִחַלְתָם וְאִחֻזָּהּ לֹא תִתְּנוּ
 לָהֶם כִּי יִשְׂרָאֵל אֲנִי אֹחֲזָתָם הַמִּנְחָה
 וְהַחֲטָאת וְהָאֵשֶׁם הַמִּזְבֵּחַ יִאֲכְלוּם
 וְכָל־חֶרֶם כִּי־יִשְׂרָאֵל לָהֶם יִהְיֶה
 וְרֵאשִׁית כָּל־בְּבוּרֵי כָל־וְכָל־תְּרוּמַת

מסכת
פ

אחד החלקים מנבוליס אל נבול
 קרימה: לארץ יהודה לו
 לאחזה בישראל ולא יזנו עוד
 נשיאי את עמי והארץ יתנו לבית
 ישראל לשבטיהם:

כה אמר אדני יהוה
 רב לכם נשיאי ישראל חמס ושד
 הסירו ומשפט וצדקה עשו הרבו
 גרשתים מעל עמי נאם אדני יהוה
 מאזני צדק ואיפת צדק ובת

צדק יהי לכם האיפת והנפת
 תכן אחד יהיה לשאת מעשר החמר
 הבת ועשורת החמר האפרה אל
 החמר יהיה מתכנתו והשקל
 עשרים גרה עשרים שקלים חמשה
 ועשרים שקלים עשרה וחמשה
 שקל המנה יהיה לכם זאת
 התרומה אשר תרמו ששית
 האפיה מחמר החטים וששית
 האפיה מחמר השערים והק השמן
 הבת השמן מעשר הבת מן הכר
 עשרת הבתים חמר כי עשרת

הבתים חמר ושה אחת מן
 הצאן מן המאתים ממשקה ישראל
 למנחה ולעלה ולשלמים לכפר
 עליהם נאם אדני יהוה:
 כל העם הארץ יהיו אל התרומה
 הזאת לנשיא בישראל ועל הנשיא
 יהיה העולות והמנחה והנסך
 בתים ובחדשים ובשבתות בכל

כל מפל תרומתים לכם לכהנים יהוה
 וראשיות עריותיכם תתנו לכהן
 להניח ברכה אל ביתך כל נבלה
 וטרפה ומן העוף ומן הבהמה לא
 יאכלו הכהנים:

ובחפילכם את הארץ בנחלה
 תרמו תרומה ליהוה קדש מן
 הארץ ארד חמשה ועשרים אלף
 ארד ורחב עשרה אלף קדש הוא
 בכל נבולה סביב יהיה מזה אל
 הקדש חמש מאות בחמש מאות
 מרבע סביב וחמשים אמה מגרש
 לו סביב ומן המדה הזאת תמוד
 ארד חמש ועשרים אלף ורחב
 עשרת אלפים וכו' יהוה המקדש
 קדש קדשים קדש מן הארץ הוא
 לכהנים משרתי המקדש יהוה
 הקרבים לשרת את יהוה והיה להם
 מקום לבתים ומקדש למקדש:

וחמשה ועשרים אלף ארד ועשרת
 אלפים רחב יהיה ללוים משרתי
 הבית להם לאחזה על כל שבת
 ואחות העיר תתנו חמשת אלפים
 רחב וארד חמשה ועשרים אלף
 לעמית תרומת הקדש לכל בית
 ישראל יהיו ולנשיא מזה
 ומזה לתרומת הקדש ולאחות
 העיר אל פני תרומת הקדש ואל
 פני אחורת העיר מפאת ים יפה
 ומפאת קדמה קרימה וארד לעמות

מה

חמס פ

חמס פ

ע"פ
פ
ע"פ

מזעדי בית ישראל הוא יעשה את
 החטאת ואת המנחה ואת העולה
 ואת השלמים לכפר בעד בית
 ישראל כה אמר אלהי יהודה
 בראשון באחד לחוד תקח פר בן
 בקר תמים וחטאת את המקדשו
 ולקח הכהן מדם החטאת ונתן אל
 מזות הכית ואל ארבע פנות העזרה
 למזבח ועל מזות שער החצר
 הפנימית וכן תעשה בשבעה
 בחודש מאיש שנה ומכתי וכפרתם
 את הכית בראשון בארבעה
 עשר יום לחודש יהיה לכם הפסח הג
 שבעות ימים מצות יאכלו ועשה
 הנשיא ביום ההוא בעד וזבעד כל
 עם הארץ פר חטאת ושבעת ימי
 החג יעשה עולה ליהוה שבעת פרים
 ושבעת אילים תמימים ליום שבעת
 הימים וחטאת שער עזים ליום
 ומנחה איפה לפר ואיפה לאיל
 יעשה ושמן הזן לאיפה בשבעי
 בחמשה עשר יום לחודש בחג
 יעשה כאלה שבעת הימים פחטאת
 כעולה וכמנחה וכשמן

10

כה אמר אלהי
 יהודה שער החצר הפנימית הפנה
 קדים יהיה סגור ששת ימי המעשה
 וביום השבת יפתח וביום החודש
 יפתחו ובא הנשיא דרך אולם
 השער מחוץ ועמד על מזות השער

ועשו הפתחים את עולתו ואת
 שלמיו והשתחוה על מפתח השער
 ויצא והשער לאספר עד הערב
 והשתחוה עם הארץ פתח השער
 שהוא בשבתות ובחדשים לפני
 יהוה והעלה אשר יקרב הנשיא
 ליהוה ביום השבת ששה כבשים
 תמימים ואיל תמים ומנחה
 איפה לאיל ולכבשים מנחה מתת
 יד ושמן הזן לאיפה

ח

פ

ח

ח

ח

וביום החודש פר בן בקר
 תמימים וששת כבשים ואיל
 תמימים יהיו ואיפה לפר ואיפה
 לאיל יעשה מנחה ולכבשים כאשר
 תשיג ידו ושמן הזן לאיפה
 ובבוא הנשיא דרך אולם השער
 יבוא וברכפו יצא ובבוא עם
 הארץ לפני יהודה במועדים הבא
 דרך שער צפון להשתחוה יצא
 דרך שער נגב והבא דרך שער
 נגב יצא דרך שער צפונה לא ישוב
 דרך השער אשר בא בו כי נכחו
 יצאו והנשיא בתוכם כבואם
 יבוא וכצאתם יצאו ובחגים
 ובמועדים תהיה המנחה איפה לפר
 ואיפה לאיל ולכבשים מתת יד
 ושמן הזן לאיפה
 וכי יעשה הנשיא נדבה עולה או
 שלמים נדבה ליהוה ופתח לו את
 השער הפונה קדים יעשה את עולתו

זאת

ואת שלמיו כאשר יעשה ביום
 השבת ויצא וסגר את השער אחרי
 צאתו וכבש בן שנתו תמים תעשה
 עולה ליום ליהודה בבקר בבקר
 תעשה אותו ומנחה תעשה עליו
 בבקר בבקר ששית האפרה ושמן
 שלישית ההין לרס את הפלת מנחה
 ליהודה חקות עולם תמיד ועשו את
 הכבש ואת המנחה ואת השמן
 בבקר בבקר עולת תמיד
 בזה אמר אדני יהוה ביהות הנשיא
 מתנה לאיש מבניו נחלתו היא
 לבניו תחיה אחוזם היא נחלתו
 וכי יתן מתנה מנחלתו לאחד
 מעבדיו והיתה לו עד שנת הדרור
 ושבת לנשיא אך נחלתו בניו להם
 תהיה ולא יקח הנשיא מנחלת
 העם להנותם מאחוזם מאחוזו
 ינחלת בניו למען אשר לא יפצו
 עמי איש מאחוזו ויביאני במבוא
 אשר על כתף השער אל הלשכות
 הקדש אל הכהנים הפנות צפונה
 ערכתם והנה שם מקום ברכתם ימה
 ואמר אלי זה המקום אשר יבשלו
 שם הכהנים את האשם ואת
 החטאת אשר יאפו את המנחה
 לבלתי הוציא אל החצר החיצונה
 לקדש את העם ויוצאני אל החצר
 החיצונה ועברני אל ארבעת
 מקצועי החצר והנה חצר במקצע

החצר חצר במקצע החצר
 בארבעת מקצעת החצר חצרות
 קטרות ארבעים ארץ ושלשים רחב
 מדה אחת לארבעתם מהקצעות
 וטור סביב בהם סביב לארבעתם
 ומבשלות עשוי מתחת הסירות
 סביב ואמר אלי אלה בית
 המבשלים אשר יבשלו שם משרתי
 הבית את זבח העם
 וישיבני אל פתח הבית והנה מים מ
 יצאים מתחת מפתח הבית קדימה
 כיפני הבית קדים והמים ירדים
 מתחת מפתח הבית הימנית מנוב
 למזבח ויוצאני דרך שער צפונה
 ויסבני דרך חוץ אל שער החוץ
 דרך הפונה קדים והנה מים מפפים
 מן הכתף הימנית בצאת האיש
 קדים וקו בידו וימד אלה באמה
 ועברני במים מי אפסים וימד אלה
 ועברני במים מים ברכים וימד אלה
 ועברני מי מתנים וימד אלה
 נחל אשר לא אוכל לעבר כי נחל
 המים מי שחו נחל אשר לא יעברו
 ואמר אלי הראית בן אדם
 יולכני וישבני על שפת הנחל
 בשוכני והנה אל שפת הנחל עץ
 רב מאד מזה ומזה ואמר אלי
 המים האלה יצאים אל הנלילה
 הקדמנית וירדו על הערבה ובאו
 הימה אל הימה המוצאים ונרפאו

לכלות
 נכניס

P

המים: והיה כל נפש חיה אשר
ישרץ גל כל אשר יבוא שם
נחלים יהיה והיה הדנה רבה מאד
כי באו שמה המים האלה וירפאו
והי כל אשר יבוא שמה הנחל:

ממלך

והיה יעמרו עליו רובים מעין גדל
וער עין עגלים משטוח לחרמים יהו
למינה תהיה דנתם כדנת הים
הגדול רבה מאדו בצאתו ונבאו
ולא ירפאו למלח נתנו ועל
הנחל יעלה על שפתו מזה ומזה
כל עץ מאכל לא יבול עלהו ולא
יתם פרו לחדשו יבפר כי מימיו
מן המקדש המה יצאים והיו פרו
למאכל ועלהו לתרופה:

ויסי

P

כה אמר אדני יהוה
כה נבול אשר תתנחלו את הארץ
לשני עשר שבטי ישראל יוסף
חבלים: ונחלתם אתה יוש
באחו אשר נשאתי ארתי לתתה
לאבתיכם ונפלה הארץ הזאת
לכם בנחלה וזה נבול הארץ לפאת
צפונה מן הים הגדול הדרך חתלן
לבוא צדרה: חמת ברותה
סכרים אשר בין נבול דמשק ובין
נבול חמת חצר התיכון אשר אל
נבול חורן: והיה נבול מן הים חצר
עינון נבול דמשק וצפון צפונה
ונבול חמת וארת פאת צפון:
ופאת קדים מבין חורן ומבין דמשק

ומבין הגלעד ומבין ארץ ישראל
הדרך מנבול על הים הקדמוני
תמרו ואת פאת קדימה: ופאת
נבב תימנה מתמד עד מי מריבות
קדש נחלה אל הים הגדול ואת
פאת תימנה נבבה: ופאת ים
הים הגדול מנבול עד נבב לבוא
חמת זאת פאת ים: וחלקתם
את הארץ הזאת לכם לשבטי
ישראל: והיה תפלו אתה בנחלה
לכם ולחרים הנרים בתוככם
אשר הולידו בנים בתוככם והיו
לכם כאזרח בבני ישראל אתכם
יפלו בנחלה בתוך שבטי ישראל:

והיה בשבט אשר נר הבר אתו שם
תתנו נחלתו נאם אדני יהוה:

ואלה שמות השבטים מקצת מ
צפונה אל יד דרך חתלן לבוא
חמת חצר עינון נבול דמשק צפונה
אל יד חמת והיו לו פאת קדים הים
הן אחר: ועל נבול הן מפאת קדים
עד פאת ימה אשר אחר: ועל נבול
אשר מפאת קדימה ועד פאת
ימה נפתלי אחר: ועל נבול נפתלי
מפאת קדימה עד פאת ימה מנשה נ
אחר: ועל נבול מנשה מפאת
קדימה עד פאת ימה אפרים אחר:
ועל נבול אפרים מפאת קדים ועד
פאת ימה דאובן אחר: ועל נבול
דאובן מפאת קדים עד פאת ימה

יהודה אחד ועל גבול יהודה מפאת קדים עד פאת ימה תהיה התרומה אשר תרימו חמשה ועשרים אלף רחב וארץ כח החלקים מפאת קדימה עד פאת ימה והיה המקדש בתוכה התרומה אשר תרימו ליהיה ארץ חמשה ועשרים אלף ורחב עשרת אלפים ולא לה תהיה תרומת הקדש לכהנים צפונה חמשה ועשרים אלף וימה רחב עשרת אלפים וקדימה רחב עשרת אלפים ונגבה ארץ חמשה ועשרים אלף והיה מקדש יהודה בתוכה ולכהנים המקדש מבני צדוק אשר שמרו משמרתו אשר לא תעו בתעות בני ישראל כאשר תעו הלויים והיתה להם תרומה מתרומת הארץ קדש קדשים אל גבול הלויים והלויים לעמת גבול הכהנים חמשה ועשרים אלף ארץ ורחב עשרת אלפים כל ארץ חמשה ועשרים אלף ורחב עשרת אלפים ולא ימכרו ממנו ולא ימר ולא יעבור ראשית הארץ פי קדש ליהוה והמשת אלפים הנותר ברחב על בני חמשה ועשרים אלף חל יהוה לעיר למושב ולמגדש והיתה העיר בתוכה ואל המרותיה פאת צפון חמש מאות וארבעת אלפים ופאת נגב חמש חמש

נתוכו P

טו ועביר P

נתו ולב קרי

מאות וארבעת אלפים ומפאת קדים חמש מאות וארבעת אלפים ופאת ימה חמש מאות וארבעת אלפים והיה מגדש לעיר צפונה חמשים ומאתים ונגבה חמשים ומאתים וקדימה חמשים ומאתים והנותר בארץ לעמדת תרומת הקדש עשרת אלפים קדימה ועשרת אלפים ימה והיה לעמדת תרומת הקדש והיתה תבואתה ללחם לעבדי העיר והעבר העיר יעברוהו מכל שבטי ישראל כל התרומה חמשה ועשרים אלף בחמשה ועשרים אלף רביעית תרימו את תרומת הקדש אל אחות העיר והנותר לנשיא מזה ומזה לתרומת הקדש ולאחות העיר אל פני חמשה ועשרים אלף ותרומה על פני חמשה ועשרים אלף על גבול ימה לעמדת חלקים לנשיא והיתה תרומת הקדש ומקדש הבית בתוכה ומאחות הלויים ומאחות העיר בתוך אשר לנשיא יהיה בין גבול יהודה ובין גבול בנימין לנשיא יהוה ויתר השבטים מפאת קדמה עד פאת ימה בנימין אחד ועל גבול בנימין מפאת קדימה עד פאת ימה שמעון אחד ועל גבול שמעון מפאת

תבואת P

נתוכו P

שער ראובן אחד שער יהודה אחד
 שער לוי אחד ואל פאת קרימת
 חמש מאות וארבעת אלפים
 ושערים שלשה ושער יוסף אחד
 שער בנימין אחד שער דן אחד
 ופאת נגבה חמש מאות וארבעת
 אלפים מדה ושערים שלשה שער
 שמעון אחד שער יששכר אחד שער
 זבולן אחד פאת יפה חמש מאות
 וארבעת אלפים שעריהם שלשה
 שער גד אחד שער אשר אחד שער
 נפתלי אחד סביב שמנה עשר
 אלה ושם העיר מיום יהוה שמה

חוק ונתחוק

עוק ע בוקס

קרימה עד פאת זמרה יששכר אחד
 ועל גבול יששכר מפאת קרימה
 עד פאת יפה זבולן אחד ועל גבול
 זבולן מפאת קרימה עד פאת זמרה
 גד אחד ועל גבול גד אל פאת
 נגב תימנה והיה גבול מתמר מי
 מריבת קדש נחלה על הים הגדול
 זאת הארץ אשר תפילו מנחלה
 לשבטי ישראל ואלה מהלקתם
 נאם אדני יהוה
 ואלה תוצאת העיר מפאת צפון
 חמש מאות וארבעת אלפים מדה
 ושערי העיר על שמורת שבטי
 ישראל שערים שלושה צפונה

כס

3

ד' מלאים
כנאים

סכום פסוקי דיוקאל אלף ומאתים ושבעים ושש

וסומקין אלבע

כטע

יחזקאל

דבר

ותנמל את לא רחמיה ותהר ותלד
 בן: ויאמר קרא שמו לא עמי בני אתם
 לא עמי ואנכי לא אהיה לכם:

זוהי מספר בני ישראל כחול
 ב הים אשר לא יסד ולא יספר ותיהר
 במקום אשר יאמר להם לא עמי
 אתם יאמר להם בני אל חי ונקבצו
 בני יהודה ובני ישראל יחדו ושמו
 להם ראש אחר ועלו מן הארץ בני
 גדול יום וזרעאלו אמרו לא אחיכם עמי
 ולא אחותיכם רחמיה: ריבו באמכם
 ריבו כי יהיה לא אשה ואנכי לא
 אישה ותסר זנוניה מפניה ונאפוניה
 מפון שריתו: פן אפשימנה ערמה
 והצנתיה ביום הולדה ושמתיה
 כמרבר ושתה בארץ ציה והמתיה
 בצמא: ואת בנייה לא ארחם כי בני
 זנונים המה: כי זנתה אמס חובישה
 הורתם כי אמרה אלכה אחרי מאהבי
 נתני לחמי ומימי צמרי ופשתי שמני

יהיה אשר היה אל חושע בן בארי
 בימי עזיה יותם אחו יחזקיה מלכי
 יהודה וכימי ירבעם בן יואש מלך
 ישראל: תחלת דבר יהוה בחושע
 ויאמר יהוה אל חושע לך קהל לב
 אשת זנונים וילרי זנונים בי זנה
 תזנה הארץ מאחרי יהוה וילד ויקח
 את נמר בת דבלים ותהר ותלד
 לו בן: ויאמר יהוה אליו קרא שמו
 יזרעאל כי עוד מעט ופקדתי ארתי
 דמי יזרעאל על בית יהוה והשבת
 ממלכות בית ישראל: ויהי ביום
 זהוה ושברתי את קשרת ישראל
 בעמק יזרעאלו ותהר עוד ותלד
 בת ויאמר לו קרא שמה לא רחמיה
 כי לא אוסיף עוד ארחם את בית
 ישראל כי נשא אשא להם: ואת
 בית יהודה ארחם והושעתים ביהוה
 אלהיהם ולא אושיעם בקשת וכחרב
 ובמלחמה בסוסים ובפרשים:

ושקוייו לכן הנני שד את דרכך
 בסירים ונדרתי את בדרה
 ונתיבותיה לא תמצא ורדפה את
 מאהביה ולא תשיג אתם ובקשתם
 ולא תמצא ואמרה אלכה ואשובה
 אל אישי הראשון כי טוב לי אז
 מעתה והיא לא ידעה כי אנכי נתתי
 לה הדגן והתירוש והיצהר וכסף
 הרבתי לה והב עשו לבעלו לכן
 אשוב ולקחתי דגני בעתו ורירי ושי
 במועד והצלתי צמרי ופשתי לכסות
 את ערותי ועתה אלה את
 נבלתה לעוני מאהביה ואיש לא
 יצילנה מירי וחשפתי כל משושה
 חנה חדשה ושכנתה וכל מועדה
 וחשפתי נפנה ותאתה אשר אמרה
 אתנה המרה לי אשר נתנו לי
 מאהבי ושמתי לער ואכלתם חית
 השרה ופקחתי עלוה את ימי
 הבעלים אשר תקמור להם ותעד
 נמה והליתה ותלך אחרי מאהביה
 ואתי שכחה נאם יהוה
 לכן הנה אנכי מפתיה והלכתיה
 המורבר ודברתי על לבה ונתתי
 לה את כרמיה משם ואת עמק
 עכור לפתח תקודה וענתה שמה
 כי מי נעריה וכיום עלותה מארץ
 מצרים
 והיה ביום ההוא נאם יהוה תקראי
 אישי ולא תקראי לי עוד בעל

ורסלתי את שמות הבעלים מפיהי
 ולא יזכרו עוד בשמם וכרתי להם
 ברית ביום ההוא עם בית השרה
 ועם עוף השמים ורמש האדמה
 וקשרת וחרב ומלחמה אשבור מן
 הארץ והשכבתים לבטח וארשתיד
 לי לעולם וארשתיד לי בצדק
 ובמשפט ובחסד וברחמים
 וארשתיד לי באמונה וידעת את
 יהוה והיה ביום
 ההוא אענה נאם יהוה אענה את
 השמים והם יענו את הארץ
 והארץ תענה את הדגן ואת התירוש
 ואת היצהר והם יענו את יזרעאל
 וזרעתיה לי בארץ והחמתי את לא
 רחמי ואמרתי ללא עמי עמי אתה
 והוא יאמר אלהי
 ויאמר יהוה אלי עוד לך אהב אשה
 אהבת רע ומנאפת כאהבת יהוה
 את בני ישראל והם פנים אל
 אלהים אחרים ואחבי אישי ענבים
 ואכרת לי בחמשה עשר כסף וחמר
 שערים ולתך שערים ואמר אליה
 ימים רבים תשב לי לא חזני ולא
 תהיי לאיש וגם אני אליך כי ימים
 רבים ישבו בני ישראל אין מלך
 ואין שר ואין זבח ואין מצבה ואין
 אפור ותרפים אחר ישבו בני
 ישראל ובקשו את יהוה אלהיהם
 ואת דויד מלכם ופחדו אל יהוה

7

ואל טובו באחרית הימים
שמעו דבר יהוה בני ישראל כי ריב
ליהוה עם יושבי הארץ כי אין
אמת ואין חסד ואין דעת אלהים
בארץ אלה וכחש ורצח ונגב ונאף
פדצו ורמסו בדרמים נגעו על פני
תאכל הארץ ואמלל כל יושב בה
בחת השדה ובעוף השמים וגם
דגי הים יאספו אך איש אל ירב
ואל יוכח איש ועמד כמריבי כהן
וכשלת היוס וכשל גם נביא עמד
לילה ורמיתו אפקו נדמו עמי
מבלי הדעת כי אתה הדעת מאסת
והמאסאך מכהן לי ותשבח תורת
אלהיך אשבח בנגד גם אני
ברבם כן חטאו לי כבודם בקלון
אמרו חטאת עמי יאכלו ואל
עונם ישאו נפשו והיה כעם מכהן
זפקרתי עליו ורכיו ומעלליו אשיב
לו ויאכלו ולא ישבעו הזנו ולא
יפרצו כי את יהוה עזבו לשמר
זנות ויון ותירוש יקח לב עמי בעצו
ישאל ומקלו יביד לו כידות זנונים
דתעה וזינו מתחת אלהיהם על
ראשי ההרים ויבחו ועל הגבעות
יקטרו תחת אלקו ולבנה ואלה ביר
שוב צלה על פני תזנונה בנותיכם
וכלותיכם תנאפנה לא אפקוד על
בנותיכם כית זנוניה ועל כלותיכם
כי תנאפנה ביהם עם הזונות

יפרדו ועם הקדשות יבחו ועם לא
יבין ילבטו אם זנה אתה ישראל
אל יאשם יהודה ואל תבאו הנלכל
ואל תעלו בירת און ואל תשבועו
חיי יהוה כי נפרה סדרה סרה
ישראל עתה ידעם יהודה ככבש
במרהב חבור עצבים אפרים הנח
לו סר סכאם הזנה הזנו אהבו
הבו קלון מננית צר רוח אותה
בכנפיה ויבשו מובהתם
שמעו זאת הפהנים והקשיבו בות
ישראל ובית הללך האזינו כי לכם
המשפט כי פח הייתם למצפנה
ורשת פרושה על תכור ושחטה
סמים העמיקו ואני מוכר לכם ואני
ידעתי אפרים וישראל לא נכתר
ממני כי עתה הזנית אפרים נטמא
ישראל לא יתנו מעלליהם לשוב
אל אלהיהם כי רוח זנונים בקרבם
ואת יהוה לא ידעו וענה נאון
ישראל בפניו וישראל ואפרים
ישללו בעונם כשל גם יהודה עמם
בצאנם ובקרבם ילכו לבקש את
יהוה ולא ימצאו חלץ מהם ביהות
כגרו כי בנים זרים ילדו עתה
יאבלם חדש את חלקיהם
תקעו שופר בגבעות
חצצורה ברמה הרעו בירת און
אחריו בנימין אפרים לשמה
תהיה ביום תוכחה בשבט ישראל

ראיתי שערי ירושלים שם זנות לאפרים טעויות
 נטמא ישראל וְנָס יְהוּדָה שֶׁת
 קצור לך בשובי שכות עמי
 ברפא לישראל ונגלה עון
 אפרים ורעות שמרון כי פעלו שקר
 ונגב יבוא פשט גדוד בחוזן ובל
 יאמרו ללככם כל רעותם זכרת
 עתה סכבום מעל ליהם נגר פני היו
 ברעותם ישמחו מלך ובכח שהם
 שרים כלם מנאפים כמו תגור
 בערה מאפה ישבור מעיר מלוש
 בצקעד חמצתו וְסֹם מַלְכֵנו
 החלו שרים חמת מיון משך ידו את
 לצצים כי קרבו כתגור לכם
 בארבעם כל הלילה ישן אפחם בקר
 הוי בער פאש להכה כלם
 יחמו כתגור ואכלו את שפטיהם
 כל מלכיהם נפלו איך קרא בהם
 אליו אפרים בעמים הוא יתבולל
 אפרים היה ענה בלי הפוכה
 אכלו זרים כחו ותוא לא ידעם
 שיבה זרקו בו והוא לא ידע
 וענה נאוך ישראל בפניו ולא שבו
 אל יהודה אלהיהם ולא בקשרו
 בכל זאת ויהי אפרים כיונה פותח
 אין לב מצרים קראו אשור הלכו
 כאשר ילכו אפרוש עליהם רשתי
 בעוף השמים אורידם אסירם
 כשמע לערתם אוי להם כי
 נדרו ממני שר להם כי פשעו כי

הזרעתי נאמנה הוי שרי יהודה
 כמסני נבול עליהם אשפוך כמים
 עברתי עשוק אפרים רצון משפט
 כי הואיל הלב אחרי צו ואני כעש
 לאפרים וכרקב לבית יהודה
 ורא אפרים את חליו ויהודה את
 מזרו וילך אפרים אל אשור וישלח
 אל מלך רב והוא לא יוכל לרפא
 לכם ולא ינהה מכס מזור כי אנכי
 כשחל לאפרים וככפיה לבית
 יהודה אני אני אטרף ואלך אשא
 ואין מצילו אלא אשובה אל מקומי
 עד אשר יאשמו ובקשו פני בצר
 להם ישחרנני
 לכו ונשובה אל יהוה כי הוא טרף
 וירפאנו דך ויחבשנו יחיינו מימים
 ביום השלישי יקמנו ונחיה לפניו
 ונדעה נרדפה לדעת את יהודה
 כשחר נכון מצאו ויבוא כנשם לנו
 במלקוש יורה ארץ מה אעשה
 לך אפרים מה אעשה לך יהודה
 וחסדכם פענן בקר ובטל משקים
 חלך על כן הצבתי בנביאים
 הרגתים באמרי פי ומשפטך אור
 יצא כי חסר חפצתי ולא זבח ורעת
 אלהים מעלות והמה כאדם עבר
 ברית שם נגדו כי נלעד קרית
 פעלי או עקפה מדם ובחפי איש
 נדרוים חבר להנים דרך ירצחו
 שכמה כי זמה עשו בבית ישראל

והוא
 יק
 כ

ואנכי אפרס והמה דברו עלי כזבים :
 ולא זעקו אלי כלבם כי ילילו על--
 משכבותם על רגן ותירוש תגוררו
 יסורו כי ואנכי יסרתי חוקתי ורועתם
 ואלו חשבו דעו : ישובו לא על היו
 בקשת רמיה יפלו בהרב שריהם
 מועס לשונם זלענם בארץ מצרים
 אל חכב שפר כנשר
 על בית יהוה יען עברו בריתי ועל--
 תורת פשעו : לוי זעקו אלי
 ידענוך ישראל : זנה ישראל טוב
 אויב ירפאו : הם המליכו ולא ממני
 השירו ולא ידעתי בספם חתכם
 עשו להם עצבים למען יפרתו

טו

ח

יזכור עונם ויפקד חטאתם המרה
 מצרים ישובו : וישבח ישראל את
 עשהו ויכן היכלות ויהיה הרבה
 ערים בצורות ושלחתי אש בערני
 ואכלה ארמנותיהו

טז

אל תשמח ישראל אל--
 ביל כעמים כי זנית מעל אלהיך
 אהבת אתני על כל נדנות רגן : נרן
 ויקב לא ידעם ותירוש יכחש בה :
 לא ישבו בארץ יהוה ושב אפרים
 מצרים ובאשור טמא יאכלו :
 לא יסכו ליהודה יין ולא יערבולו
 זבוחיהם כלחם אונים להם כל--
 אכלו יטמאו כי לחמם לנפשם לא

טז

יבוא בית יהוה : מה תעשו ליום
 מועד וליום חגי יהוה : כי הנה הלכו
 משד מצרים תקבצם מף תקברם
 מחמד לכספם קימוש יירשם חות
 באהליהם : באוימי הפקדה בא
 ימי השלם ידעו ישראל אויל הנביא
 משנע איש הרוח על רב עונך ורבה
 משטמהו : צופה אפרים עם--
 אלהי נביא פח יקוש על כל דרכיו
 משטמה בבית אלהיו : העימקו
 שחתו כימי הנבעה יזכור עונם ויפקד
 חטאותם

זנה עגלך שמרון חרה אפיכם עד--
 מתי לא יוכלו נקיו : כי ישראל
 והוא חרש עשהו ולא אלהים הויה
 כי שובכים יהיה עגל שמרון : כי
 רוח יזרעו וסיפתה יקצרו קמת איו
 לו צמח בלי יעשה קמת אלו יעשה
 זרים יבלעוהו : נבלע ישראל
 עתה היו כבזים ככלי און חפץ
 בו : כי המה עלו אשור פרא בודד
 לו אפרים חתנו אתקים : גם כיייתנו
 כבזים עתה אקבצם ויחלו מעט
 ממשא מלך שריסו כי הרבה אפרים
 מזבחות לחטא דהיו לו מזבחות
 לחטא : אכתוב לו רגן תורת
 כמו זר נחשבו : זבחי הבתכי יזבחו
 בשל ויאכלו יהוה לא רצם עתה

טז ק

פאתהם ו אפרים כעוף יתעופף
 כבודם מלכה ומכטן ומחיון כי
 אם יגדלו את בנייהם ושבלתיים
 מאדם פיגם או להם בשורי מהם
 אפרים כאשר ראיתי לצור שתולה
 בנה ואפרים להוציא אל הורג
 בניו תן להם יהיה מה שתתן להם
 רחם משכיל ושרים צמקים כל
 רעתם בגלגל כי שם שנאתי על
 רע מעלליהם מבית אגרשם לא
 אוסף אהבתם כל שריתם סוררים
 הבה אפרים שרשם יבש פרי בל
 יעשו בם בני לרון והמתי מחמדי
 בטנם ימאסם אלהי כי לא שמעו
 לו ויהיו נדרים בגוים
 גפו בוקק ישראל פרי ישוה לו פרב
 לפירו הרבה למזבחורת בטוב
 לארצו הטיבו מצבות חלק להם
 עתה יאשמו הוא יערף מזבחותם
 ישדד מצבותם כי עתה יאמרו
 אין מלך לנו כי לא ראינו את יהוה
 והמלך מה עשה לנו דברו
 דברים אלות שוא פרט ברית ופרח
 בראש משפט על תלמי שרי
 לעגלות בית און יגורו שבן שמרון
 כי אכל עליו עמו וכמריו עליו
 יגילו על כבודו כי גלה ממנו
 גם אותו לאשור וכל מנחה למלך
 ירכ בשנה אפרים יקח ויבוש
 ישראל מעצתו יגדמה שמרון מלכה

טו

כג

כקצה על כנימים ונשמדו כמות
 אין הטאת ישראל קוץ ורדוד
 יעלה על מזבחותם ואמרו להרים
 כסונו ולבבעות נפלו עלינו
 מימי הנבעה הטאת ישראל שם
 עמדו לא תשיגם בנבעה מלחמה
 על בני עליה באותי ואסרם
 ואספפו עליהם עמים באסרם
 לשתי עינתם ואפרים עגלת
 מלמדה אהבתי לדוש ואני עברתי
 על טוב צוארה ארביב אפרים
 יחרוש יהודה ישדד לו יעקב
 זרעו לכם לצדקה קצרו לפי חסד
 נירו לכם ניר ועת לדרוש את יהוה
 עד יבוא ויזרה צדק לכם
 חרשתם דשע עולתה קצרתם
 אכלתם פרי כחש כי בטחת בדרךך
 ברב גבוריך וקאם שאון בעמיד
 וכל מבצריך ישדד כשד שלמן בית
 ארבל ביום מלחמה אם על
 בנים רטשה כמה עשה לכם
 בית אל מפני רעת רעתכם בשחר
 נדמה נדמה מלך ישראל כי
 נער ישראל ואהבדו וממצרים
 קראתי לבניו קראו להם בן הלכו
 מפניהם לבעלים יזבחו ולפסלים
 יקטרון ואנכי תרנלתי לאפרים
 קחם על זרועותיו ולא ידעו כי
 רפאתים בחבלי אדם אמשכם
 בעבתורת אהבה ואהיה להם

עמיתם פ

טו

כמרימי

במרימי על על לחיהם ואט אליו
 אוכיל: לא ישוב אל ארץ מצרים
 ואשור הוא מלכו כי מאנו לשוב
 וזרה תרוב בעריו וכלתה בדי וואכלה
 ממועצותיהם:

תשוב חסד ומשפט שמר וקוה אל
 אלהיך תמיד: כנען בידו מאונן
 מרמה לעשק אהבו: ויאמר אפרים
 אך עשרתי מצאתי און לי כל יגיעי
 לא ימצאו לי עון אשר הטאו:

ועמי תלואים למשובותיו אל על
 יקראהו יחד לא ירומו: אך אתנג
 אפרים אמנג ישראל אך אתנג
 כדמה אשימך כצבאים נתפד עלי
 לבי יחד נכמרו נחומי: לא אעשה
 חרון אפי לא אשוב לשחת אפרים
 פי אל אנכי ולא איש בקרבך קדוש
 ולא אבוא בעיר: אחרי יהוה ילכו
 בארצה ישאן כי הוא ישאן ויחרדו
 בנים מים: יחרדו כצפור ממצרים
 וכיזנה מארץ אשור והושבתים על
 בתיהם נאם יהוה:

ואנכי יהוה אלהיך מארץ מצרים
 עד אושיבך באהלים כימי מועד:
 ודברתי על הנביאים ואנכי חזון
 הרבתי וביד הנביאים אדמה: אם
 בלעד און אך שוא יהיו בגלגל
 שורים זבחו גם מזבחותם פגלים על
 תלמי שריו: ויברח יעקב שרה
 ארם ועבד ישראל באשה ובאשה
 שמר: ובנביא העלה יהוה את
 ישראל ממצרים ובנביא נשמרו:
 הכעים אפרים תמרוזים ודמיו עליו
 ישוש וחרפתו וישיב לו אדניו:

סכבני בכחש אפרים
 ובמרמה בית ישראל ויהודרה עד
 רד עם אל ועם קדושים נאמן:
 אפרים רעה רוח וררף קדים כל
 מיום כזבושר ירבה וברירת עם
 אשור יכרתו ושמן למצרים יובלו:
 וריב ליהוה עם יהודה ולפקד על
 יעקב בדרכיו במעלליו ישיב לו:
 כבטן עקב את אתו ובאונן שרה
 את אלהים: וישראל מלאך ויכל
 בכה ויתחנן לו בית אל ימצאנו
 ושם ירבר עמנו: ויהוה אלהי
 הצבאות יהוה זכרו: ואתה באלהיך

בדבר אפרים רתת נשוא הוה
 בישראל ויאשם בבעל וזמת: ועתתי
 יוספו לחטא ויעשו להם מסכה
 מכספם בתמונם עצבים מעשרת
 חרשים בלה להם הם אמרים זבתי
 ארם עגלים ישקון: לכן יהיו כענן
 בקר ובטל משמים הלך במין יסער
 מנרן וכעשן מארבה: ואנכי יהוה
 אלהיך מארץ מצרים ואלהים זולתי
 לא תרע ומושיע אין בלתי: אני
 ידעתך במדבר בארץ תלאובת:
 במרעיתם וישבעו שבעו וירם לבם
 על בן שכחוני: ואתי להם במו:

סוכה רב

עכ

שחל כנמר על דרך אשורו אפגשם
 כרב שכול ואקרע סנור לנפם ואכלם
 שם כלבוא חית השדה תבקעם
 שחתי ישראל כי בני בעורך אתי
 מלכך אפוג וישעך בכל ערוך
 ושפטיך אשר אמרת תנה לי מלך
 ושרים אתך לך מלך באפי ואקח
 בעברתי

שרשיו כלבנון ילכו יונקרתו
 ויהי כזית חודו ורית לו כלבנון
 ישבו ישבי בצלו יחידנו ויפתחו
 כנפנו וזכרו כיין לבנון אפרים
 מרה לי עוד לעצבים אני עניתי
 והשורנו אני כבדו שרעון ממני
 פרוך נמצא מי חכם ויבן אלה נכון
 וידעם כי ישראלים דרכי יהוה וצדקים
 ילכו כם ופושעים יכשלו כם

דבר

יהוה אשר היה אל
 יואל בן פתואל

שמעו זאת הזקנים
 והאזינו כל יושבי הארץ התייתר
 זאת בימיכם ואם בימי אבותיכם
 עליה לבניכם ספרו ובניכם לבניהם
 ובניהם לדור אחר יתר הנזם
 אכל הארבה ותר הארבה אכל
 הילק ויתר הילק אכל החסילו

הקיצו שפורים ויבכו והילילו כל
 תייון על עמים כי נכרת מפיכם
 כי גוי עלה על ארצי עצום ואין
 מספר שניו שני ארדה ומתלעות
 לביא לוו שם נפנול שמהות אנתי
 לקצפה חשף חשפה ויהי שליך
 הלבנו שרניה אל יכתולת
 חגרת שקעל בעל נעוריה חכרת
 מנתה ונסך מבירת יהודה אכלו
 חכהנים משרתי יהוה שרד שרת
 אכלה אדמרה כי שרד ונן חוביש
 תירוש אמלל יצתרו חובישו

צורר עון אפרים צפונה חטאתו
 חבלי יולדה יבאו לו הוה בן לא
 חכם כפי עת לא יעמד במשבר בניסו
 מיד שאול אפדם ממות אנאלם
 אהי דבריק מות אהי קטבך שאול
 נחם יסתר מעני כי הוא בן אחים
 יפריא ובוא קדים רוח יהוה ממדבר
 עלה ובוש מקורו וחרב מעינו הוא
 ישסה אוצר כל בלי המדה

תאשם שמרון כי מרתה
 באלהיה בחרב יפלו על ליהם ירשו
 זהריותו יבקעו

שובה ישראל עד יהנה אלהיך כי
 כשלת בעונך קחו עמכם דברים
 ושוכו אל יהודה אמרו אליו כל
 תשא עון וקח טוב ונשלמה פרים
 שפתינו אשור לא וישענו על
 סוס לא נרכב ולא נאמר עוד
 אלהינו למעשה דינו אשר בך
 ירחם יתום ארפא משוכתם אהבם
 נדכה כי שב אפי ממנו אהיה
 כשל לישראל יפרח כשושננה ויך

יד

אפרים הלילו פרמים על חטרה ועל שעורה כי אבד קציר שדה :
הנפץ הובישה ותתאנה אמללה רמון גם תמר ותפוח כל עצי השדה יבשו כי הביש ששון מן בני אדם :
חגרו וספרו הכתנים הלילו משרתי מונח באו לינו בשקים משרתי אלהי כי נמנע מבית אלהיכם מנחה ונסך וקדשו צום קראו עצרה אספו זקנים כל שבני הארץ בית יהודה אלהיכם ויעקו אל יהודה אהה ליום כי קרוב יום יהוה וכשר משדי יבוא :
אלהינו שמחה וגיל : עבשו פרדות תחת מגרפתיים נשמו אצרות נחרסו ממגרות כי הביש דגון מה נאנחה בהמה נבכו עדרי בקר כי אין מרעה להם גם עדרי הצאן נאשמו : אליך יהוה אקרא כי אש אכלה נאות מדבר ולהכה להטרה כל עצי השדה : גם בהמות שדה תערוב אליך כי יבשו אפיקי מים ואש אכלה נאות המדבר :
תקעו שופר בציון והרעו בחר קדשי ירדו כל יושבי הארץ כי בא יום יהוה כי קרוב : יום חשך ואפלה יום ענן וערפל כשחר פרש על ההרים עם רב ועצום כמהו לא נתייר מק העולם ואחריו לא יוסף עד שנידור ודורו לפניו אכלה אש ואחריו

תלהט להכה כנן עדן הארץ לפניו ואחריו מדבר שממה וגם פליטה לא היתה לו : כמראה סוסים מראהו וכפרשים כן ירוצו :
כקול מרפבות על ראשי ההרים ירקרו כקול להב אש אכלה קש בעם עצום ערוך מלחמה : מפניו יחילו עמים כל פנים קבצו פארור :
כנבזרים ירוצו כנאשי מלחמה יעלו חומה ואיש בדרכיו ילכון ולא יעבטון ארחותם : ואיש אחיו לא ידחקון חבר במסלתו ילכון ובעד השלח יפלו לא יבצעו : בעיר ישקו בחומה ירוצו בבתים יעלו בעד החלנים יבאו כנבז : לפניו רנוח ארץ רעשו שמים שמש וירח קרו וכוכבים אספו נהם : ויהודה נתן קולו לפני חילו כי רב מאד מחנהו כי עצום עשה דברו כי גדול יום יהודה ונורא מאד ומי יכילנו : וגם עתה נאם יהוה שבו עדי ככל לבבכם וכצום ובבכי ובמספר : וקרעו לבבכם ואל בנידכם ושובו אל יהודה אלהיכם כי חנון ורחום הוא ארץ אפים ורב חסד ונתם על הרעה : מי יודע ישוב ונתם והשאר אחריו ברכה מנחה ונסך ליהוה אלהיכם :
תקעו שופר בציון קדשו צום קראו עצרה : אספו עם קדשו קהל

ג

ב

קבצו זקנים אספו עוללים ויונקי
 שדים יצא חתן מזרורו וכלה
 מחפתו בן האולם ולמזבח יבכו
 הכלנים משתת יהוה ויאמרו חוסה
 יהוה על עמך ואל תתן נחלתך
 להרפה למשל בם גוים למה
 יאמרו בעמים איה אלהיהם ויקנא
 יהוה לארצו ויחמל על עמו
 ויען יהוה ויאמר לעפו הנני שלח
 לכם את הדגן והתירוש והיצרור
 ושבעתם אתו ולא אתן אתכם עוד
 הרפה בנוים ואת הצפוני
 ארתיק מעליכם והרחתיו אל ארץ
 ציה ושממה ארתי פניו אל הים
 הקדמני וסופו אל הים האחרון
 ועלה באשו ותעל צחנתו בי הגדיל
 לעשותו אל תירא אדמה גילי
 ושמחי בי הגדיל יהוה לעשות
 אל תיראו בהמורת שרי בני דשא
 נאות מדבר כי עץ נשא פדיו תאנה
 וגפן נתנו חילם ובני ציון גילו
 ושמחו ביהוה אלהיכם כי נתן לכם
 את המורה לצדקה ויורד לכם
 בשם מורה ומלקוש בראשון
 ומלאו הנרות בר והשיקו היקבים
 תירוש ויצהרו ושלמתי לכם את
 השנים אשר אכל הארבה הילק
 והחטיל והגזם חילי הגדול אשר
 שלחתי בכם ואכלתם אכול ושבעו
 והללתם את שם יהוה אלהיכם

אשר עשדה עמכם להפליא ולא
 יבשו עמי לעולם וידעתם כי בקרב
 ישראל אני ואני יהוה אלהיכם ואין
 עוד ולא יבשו עמי לעולם

והיה אחרי כן אשפוך את
 רוחי על כל בשר ונפאו בניכם
 ובנותיכם זקניכם חלמות יחלמו
 בחזיונים חזיונות יראו וגם על
 העבדים ועל השפחות בימים
 החמה אשפוך את רוחי ונתתי
 מופתים בשמים ובארץ גם ואיש
 ותמרות עשן והשמש יהפך לחושך
 והירח לדם לפני בוא יום יהוה
 הגדול והנורא והיה כל אשר יקרא
 בשם יהוה יפלט בני ביה ציון
 ובירושלם תהיה פליטה כאשר
 אמר יהוה ובשרידים אשר יהוה
 קרא כי הנה בימים החמה ובערת
 ההיא אשר אשוב את שבות יהודה
 חרושלם וקבצתי את כל הגוים
 ויהודרתים אל עמק ירושפט
 ונשפמתי עמם שם על עמי ונחלתי
 ישראל אשר פזרו בגוים ואת ארצו
 חלקו ואל עמי יזו גודל ותתנו לילך
 בזונה והלדה מכרו כיון ושתו וגם
 מה אתם לי צרו וצידו וכל גלילות
 פלשרת הנמול אתם משלמים עלי
 ואם נמלים אתם עלי קל מהרדה
 אשיב נמלכם בראשכם אשר
 בספי וזהבי לקחתם ומחמדי הטבים
 הבאתם

הנאתם להיכליכם: ובני יהודה
 ובני ירושלים מכרתם לבני היונים
 למען הרחיקם מעל כבולם: הגני
 מערים מן המקום אשר מכרתם
 אתם שמה והשבתי גמלכם
 בראשכם: ומכרתי את בניכם ואת
 בנותיכם ביד בני יהודה ומכרום
 לשבאים אל צור חוק כי יהודה דברו
 קראו זאת בנוים קדשו
 מלחמה העירו הנבזרים יגשו ועלו
 כל אנשי המלחמה: פתו אתיכם
 לחרבות ומזמרותיכם לרמתיים
 החלש יאמר גבור אני עושו ובאו
 כל הגוים מסביב ונקבצו שמה
 הנחת יהודה נבזרדי: יעורו ועלו
 הגוים אל עמק יהושפט כי שם
 אשב לשט את כל הגוים מסביב:
 שלחו מלל כי בשל צדור באו רדו
 כי מלאהנת השיקו יקבים פירבה
 רעתם: המנים המנים בעמק החרוץ
 כי קרוב יום יהוה בעמק החרוץ:
 שמש וירח קדרו וככבים אספו
 נהם: ויהוה מציון ישאג מירושלים
 יתן קולו ורעשו שמים וארץ ויהודה
 מחסה לעמו ומעוז לבני ישראל:
 וידעתם כי אני יהוה אלהיכם שכן
 בציון הר קדשי ויהודה ירושלים
 קדש וזרים לא יעברו בה עוד:
 והיה ביום ההוא יטפו ההרים עסיס
 וחבכעות תלכנה חלב וכל אפיקי

ד

יהודה ילכו מיס ומעין מבית יהודה
 יצא והשקה את נחל השטים:
 מצרים לשממה תהיה ואדום
 למדבר שממה תהיה מחמס בני
 יהודה אשר שפכו דם נקיא
 בארצם: ויהודה לעולם תשב
 וירושלים לדור ודורו ונקתי דמם
 לא נקיתי ויהוה שכן בציון:

דברי

עמוס אשר היה
 בנקדים מתקוע
 אשר חזח על ישראל בימי עזריה
 מלך יהודה ובימי ירבעם בן יואש
 מלך ישראל שנתים לפני הרעשו
 ויאמר יהוה מציון ישאג ומירושלים
 יתן קולו ואבלו נאות הרעים ויבש
 ראש הפרמל: בה אמר
 יהוה על שלשה פשעי דמשק ועל
 ארבעה לא אשיבנו על דושם
 בחרצות הברזל את הנלעד:
 ושלחתי אש בבירת הואל ואכלה
 ארמנות בן הדרו: ושבתי בריח
 דמשק והכרתי יושב מבקעת און
 ותומך שבט מבית עדן ונלועם ארם
 קידה אמר יהוה:
 אמר יהוה על שלשה פשעי עזה ועל
 ארבעה לא אשיבנו על הנלותם
 בלות שלמה להסגיר לאדום:
 ושלחתי אש בחומת עזה ואכלה
 ארמנותיה: והכרתי יושב מאשדוד
 ותומך שבט מאשקלון והשיבתי ירי

סנכוכ
 ענין
 א טומ

על עקרו ואתו שארית פלשתים
אמר ארני יהוה
כה אמר יהוה על שלשה פשעי צר
ועל ארבעה לא אשיבנו על הסגרים
בלות שלמה לאדום ולא זכרו
ברית אחים ושלחתי אש בחומת
צר ואכלה ארמנותיה

כה אמר יהוה על שלשה
פשעי אדום ועל ארבעה לא
אשיבנו על רדפו בחרב אחיו ושחת
רחמי וטרף לעד אפו ועברתו
שמרה נצח ושלחתי אש בתימן
ואכלה ארמנות בצרה

כה אמר יהוה על שלשה פשעי בני
עמון ועל ארבעה לא אשיבנו על
בקעים הרות הגלעד למען הרחיב
את גבולם והצתי אש בחומת
רבה ואכלה ארמנותיה בתרועה
ביום מלחמה בסער ביום סופה
והלך מלכם בגולה הוא ושריו יחדו
אמר יהוה

כה אמר יהוה על שלשה פשעי
מואב ועל ארבעה לא אשיבנו על
שרפו עצמות מלך אדום לשיר
ושלחתי אש במואב ואכלה
ארמנות הקריות ומת בשאון מואב
בתרועה בקול שופרו והכרתי שופט
מקרבתי וכל שריתי אהרונ עמו
אמר יהוה

כה אמר יהוה על שלשה פשעי

יהודה ועל ארבעה לא אשיבנו על
מאסם את תורת יהודה וחקיו לא
שמרו ויתעום כזבחים אשר הלכו
אבותם אחריהם ושלחתי אש

ביהודה ואכלה ארמנות ירושלם
כה אמר יהוה על שלשה

פשעי ישראל ועל ארבעה לא
אשיבנו על מכרם בכסף צדיק
ואביון בעבור נעלים השאפים

על עפר ארץ בראש דלים ודרך
עניים יטו ואיש ואביו ילכו אל
הנערה למען חלל את שם קדשו

ועל בגדים חבליים יטו אצל כל
מזבח ויין ענושים ישתו בית אלהיהם
ואנכי השמדתי את האמרי

מפניהם אשר פגמה ארזים פגהו
וחסן הוא פאלונים ואשמיר פרו
ממעל ושרשו מתחרו ואנכי

העליתי אתכם מארץ מצרים ואולד
אתכם במדבר ארבעים שנה לרשת
את ארץ האמרי ואקים מבניכם

לנבאים ומבחרים לנזרים האף
אין זאת בני ישראל נאם יהוה
ותשקו את הנזרים ויעל הנביאים
צויתם לאמר לא תנבאו

הנה אנכי מעיק תחתיכם כאשר
תעיק העגלה המלאה לה עמיר
ואבד מנום מקל וחזק לא יאמץ

כהו ונבור לא ימלט נפשו ותפש
תקשרת לא יעמד וקל ברגליו לא
ימלט

20

20

ימלט ורכב הסוס לא ימלט נפשו ו
ואפיץ לבו בגבורים ערום ינוס
ביום ההוא נאם יהוה

שמעו את הדבר
יהוה אשר דבר יהוה עליכם בני
ישראל על כל המשפחה אשר
העליתי מארץ מצרים לאמרו רק
אתכם ידעתי מכל משפחות
הארמה על יכן אפקד עליכם את
כל עונותיכם הילכו שנים יחדו
בלתי אסנו ועדו השאנ אריה ביער
וטורף איזן לו היתן כפיר קולו
ממענתו בלתי אס לכה התפול
צפור על פח הארץ ומוקש איזן לה
תועלה פחמן הארמה ולכוד לא
ילכודו אם יתקע שופר בעיר ועם
לא יחרדו אם תהיה רעה בעיר
ויהוה לא עשהו כי לא יעשה ארני
יהוה דבר כי אס נלח סודו אל
עבדיו הנביאים אריה שאנ מי לא
יירא ארני יהוה דבר מי לא ינבא
שמעו על ארמנות באשדוד
ועל ארמנות בארץ מצרים ואמרו
תאספו על הרי שמרון וראו מהוכת
רבות בתוכה ועשוקים בקרבה
ולא ידעו עשות נכחה נאם יהוה
האצרים חמס ושד בארמנותיהם
לכן נה אמר ארני יהוה
צרוסביב דהארץ והורידו ממך עזך
ונכוזו ארמנותיך

אמר יהוה כאשר יציל הרעה מפני
הארני שתי כרעים או כדל און בן
ינצלו בני ישראל הישבים בשמרון
בפאת מטה ובדמשק ערשו שמעו
והעידו בבית יעקב נאם ארני יהוה
אלהי הצבאות כי ביוםפקדי פשעי
ישראל עליו ופקדתי על מזבחות
בית אל ונגדעו קרנות המזבח ונפלו
לארץ והכתתי בית ההרף על בית
הקויז ואכלו בתי השן וספו בתיים
רבים נאם יהוה

שמעו הדבר הזה פרות הבשן
אשר כהר שמרון העשקות דלים
הרצצות אביונים האמרות לארניהם
הביאה ונשתהו נשבע ארני יהוה
בקדשו כי הנה ימים באים עליכם
ונשא אתכם בצנורת ואחריתכן
בסירות דונה ופרצים תצאנה
אשה נגרה וחשלתנה ההרמונה
נאם יהוה באו בית אל ופשעו
הנלכל חרבו לפשע והביאו לבקר
זבחיכם לשלשתי ימים מעשרתיכם
וקטר מחמץ תודה וקראו נדבורת
השמיעו כי כן אהכתם בני ישראל
נאם ארני יהוה וגם אני נתתי לכם
נקיון שנים בכל עריכם וחסר לחם
בכל מקומתיכם ולא שבתם עדי
נאם יהוה וגם אנכי מנעתי מפם
את הנשם בעוד שלשה חדשים
לקציר ותמטרת על עיר אחת ועל

עיר אחת לא אמטיר חלקה אחת
 תמטיר וחלקה אשר לא תמטיר
 עליה תיבשו ונעו שמים שלש ערים
 אל עיר אחת לשנות מים ולא
 ישבעו ולא שבתם עדינאם יהוה
 חביתי אתכם בשדפוץ ובירקון
 הרבות ננותיכם וכרמיכם ותאניכם
 חיתים ואת הנזם ולא שבתם עדי
 נאם יהוה שלחתי בכם דבר בדרך
 מצרים הרגתי בחורבכם
 עם שבי סוסיכם ואעלה באש
 מתניכם ובאפכם ולא שבתם עדי
 נאם יהוה הפכתי בכם כמהפכת
 אלהים את סרס ואת עמרה ותהיו
 כאור מצל משרפה ולא שבתם עדי
 נאם יהוה
 לכן אעשה לך ישראל עקב כי זאת
 אעשה לך הןן לקדאת אלהיך
 ישראל כי הנח ויצר היום וברא
 רוח ומטיר לאדם מרה שחו עשה
 שחר עפרה וחרד על צפתי ארץ
 יהוה אלהי צבאות שמו
 שמעו את הדבר הזה אשר אנכי
 נשא עליכם קינה בית ישראל
 נפלה לא תוסף קום בחולת ישראל
 נטשה על אדמתה אין מקימה
 כי כה אמר אדני יהוה העיר היצאת
 אלף תשאיר מאה והיצאת מאה
 תשאיר עשרה לבית ישראל
 כי כה אמר יהוה לבית ישראל

ה

דרשוני והיו ואל תדרשו בית אל
 והלבל לא תבאו ביה שמע לא
 תעברו כי הלבל בלה ובלה
 אל יהוה לאון דרשו את יהוה והיו
 פן יצלה באש בית יוסף ואכלה ואין
 מכפה לבית אלו ההפכים ללענה
 משפט וצדקה לארץ הניהו עשה
 כימה וכסל והפך לזקן צלמות
 וזם לילה החשיך הקודא למי הים
 וישפכם על פני הארץ יהוה שמו
 המבליג שד על עיושד על מבצר
 יבוא שגאו בשער מוכיה ודבר
 תמים יתעבו לכן יען פושטכם על
 דל ומשארת בר תקחו מפנו בתי
 גזית בניתם ולא תשבו בם ברמי
 חמד נטעתם ולא תשתו את יינם
 כי ירעתי רבנים פשעוכם ועצמים
 חטאתיכם צררי צדיק לקחי כפר
 ואכזונים בשער חמו לכן המשביל
 בעת ההיא ידם כי עת רעה היא
 דרשו טוב ואל דע למען תחיו ויתו
 כן יהודה אלהי צבאות אתכם
 כאשר אמרתם שגאו רע ואחבו
 טוב והציגו בשער משפט אולי יחנן
 יהוה אלהי צבאות שארית יוסף
 לכן כה אמר יהוה
 אלהי צבאות אדני בכל החבורת
 מספר ובכל חיצות יאמרו הוהו
 וקראו אפר אל אכל ומספר אל
 יודעי נהיו ובכל פרמים מספר

כי

כי אעבור בקרבך אמר יהוה
 הוי המתאווים את יום יהוה למה
 זה לכם ויום יהוה הוה חשך ולא
 אור פאשר ינום איש מפני הארץ
 ופגעו הרב ובא הבית וסמך ידו על
 הקיר ונשכו הנחשו הלא חשך
 יום יהוה ולא אור ואפל ולא נגה
 לוי שנאתי מאסתי חניכם ולא
 אריה בעצרת יכם כי אסתעלו לי
 עולות ומנחתים לא ארצה ושלם
 מריאכם לא אביט חסר מעלי
 הזמון שריד וזמרת נבליד לא
 אשמע ויגל כמים משכט וצדקה
 כנחל איתן והובחיים ומנחת הנשטם
 לי במדבר ארבעים שנה בית
 ישראל ונשאתם את סבות מלככם
 ואת פיון צלמיכם כוכב אלהיכם
 אשר עשיתם לכם
 והנלית אתכם מהלארץ לרמשק
 אמר יהוה אלהי צבאות שמו
 הוי השאננים בציון והבטחים
 בחר שמוון נקבי ראשית הנזים
 ובאו לחם בית ישראל עברו בלנה
 וראו ולכו משם חמת רבה ורדו בת
 פלשתים הטובים מן הממלכות
 האלה אם רב גבולם מגבלכם
 המננים ליום רעות בנישון שבת חמס
 השכבים על מטות שן וסרחים
 על ערשתם ואכלים ברים מצאן
 ועגלים מתוד מרבק הפרטים על פי

הנבל כדוד חשבו להם בלי שריר
 השתים במורקיון וראשית שמנים
 ימשחו ולא נחלו על שבר יסף
 לכן עתה יגלו בראש גולים וסר
 מרוח סרוחים נשבע אדני יהוה
 בנפשו נאם יהוה אלהי צבאות
 מתאב אנכי את בני יעקב
 וארמנתי שנאתי וחסרת עיר
 ומלאה והיה אם יתרו עשרת
 אנשים בבית אחד ומתו ונשאז
 יודו ומסרפו להוציא עצמים מן
 הבית ואמר לאשר בידתי הבית
 העוד עמד ואמר אפס ואמר חס כי
 לא להזכיר בשם יהוה
 כי הנה יהוה מציה והכה הבית
 הנדול רסיסים והבית הקטן בקעים
 הירצון בסלע סוסים אם יחרוש
 בבקרים כי הפכתם לראש משפט
 ופרי צדקה ללענה השמחים ללא
 דבר האמרים הלא בחזקת לקחנו
 לנו קרנים כי הנני מקים עליכם
 בית ישראל נאם יהוה אלהי הצבאות
 נוי ולחצו אתכם מלכוא חמת ער
 נחל הערבה כה הראני
 אדני יהוה והנה יוצר נבי בתחלת
 עולות הלקש והנה לקש אחר נוי
 חמלק והוה אם פלה לאכול את
 עשב הארץ ואמר אדני יהוה סלח
 נא מי יקום יעקב כי קין הוא נחם
 יהוה על זאת לא תחיה אמר יהוה

כֹּה הֵרָאֵנִי אֲדֹנָי יְהוִה וְהִנֵּה קָרָא
לִרְבֹּב בְּאֵשׁ אֲדֹנָי יְהוִה וְתֹאכַל אֶת־
תְּהוֹם רֹבֵה וְאֹכְלָה אֶת־הַחֶלֶק׃
וְאָמַר אֲדֹנָי יְהוִה חֲדַל נָא מִיָּקוּם
וְעַקֵּב כִּי קָטָן הוּא׃ נָתַם יְהוִה עַל־
זֹאת נִסִּי הֵא לֹא תַחֲיֶיהָ אָמַר אֲדֹנָי
יְהוִה׃ כֹּה הֵרָאֵנִי
וְהִנֵּה אֲדֹנָי צָעַב עַל־חֹמֶת אֲנָד וּבִירוֹ
אֲנָד׃ וַיֹּאמֶר יְהוִה אֵלַי מַה אַתָּה
הָאֵת עֲמוֹס וְאָמַר אֲנָד וַיֹּאמֶר אֲדֹנָי
חֲנִי שֹׁם אֲנָד בְּקֶרֶב עַמִּי יִשְׂרָאֵל
לֹא אוֹסִיף עוֹד עֲבוֹר לוֹ׃ וְנִשְׁמָו
בַּמּוֹת יִשְׁחָק וּמְקוֹדֵשׁ יִשְׂרָאֵל יַחֲרִיבוּ
וְקִמְתִּי עַל־בֵּית יִרְבֵּעַם בַּחֲרָבוֹ׃
וְשִׁלַּח אֲמִצְיָה כֹהֵן בֵּית־
אֵל אֶל־יִרְבֵּעַם מִלֶּדֶת יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר
קִשְׁר עָלֶיךָ עֲמוֹס בְּקֶרֶב בֵּית יִשְׂרָאֵל
לֹא־תוֹכַל הָאָרֶץ לִהְיוֹל אֶת־כָּל־
דְּבָרָיו׃ כִּי כֹה אָמַר עֲמוֹס בַּחֲרָב
יָמוֹת יִרְבֵּעַם וַיִּשְׂרָאֵל גְּלוּהָ מֵעַל־
אֲדָמְתוֹ׃ וַיֹּאמֶר אֲמִצְיָה
אֶל־עֲמוֹס חֹזֶה לֶךְ בְּרַח לֶךְ אֶל־אֶרֶץ
יְהוּדָה וְאֹכַל שֵׁם לֶחֶם וְשֵׁם תִּנְבְּא׃
וּבֵית אֵל לֹא תוֹסִיף עוֹד לִהְנוֹבֵא
כִּי מִקְדָּשׁ מִלֶּדֶת הוּא וּבֵית מִמְלֶכֶת
הוּא׃ וַיַּעַן עֲמוֹס וַיֹּאמֶר אֶל־אֲמִצְיָה
לֹא נִבְיָא אֲנִי וְלֹא בֶן־נְבִיָּא אֲנִי
כִּי־בִקֶּר אֲנִי וּבּוֹלֵם שִׁקְמִים׃

וְעַתָּה שָׁמַע דְּבַר־יְהוָה אֶתְּרָה אָמַר
לֹא תִנְבְּא עַל־יִשְׂרָאֵל וְלֹא תִשְׁפָּן
עַל־בֵּית יִשְׁחָק׃ לִכְנֹכָה אָמַר יְהוָה
אֲשַׁתְּךָ בַּעֲרֹ תִזְוֶה וּבְנֹתֶיךָ
בַּחֲרָב יִפְלוּ וְאַרְמְתֶךָ בַּחֲבֹל תַּחֲלַק
וְאַתָּה עַל־אֲדָמְתָה טַמְאָה תִמוֹת
וַיִּשְׂרָאֵל גְּלוּהָ מֵעַל אֲדָמְתוֹ׃
כֹּה הֵרָאֵנִי אֲדֹנָי יְהוִה וְהִנֵּה
כְּלוֹב קִיץ׃ וַיֹּאמֶר מַה אַתָּה תֹאמֶה
עֲמוֹס וַיֹּאמֶר כְּלוֹב קִיץ וַיֹּאמֶר יְהוָה
אֵלַי בְּנֵא הַקִּץ אֶל־עַמִּי יִשְׂרָאֵל לֹא־
אוֹסִיף עוֹד עֲבוֹר לוֹ׃ וְהִלְלוּ שִׁירוֹת
הַיֵּיכָל בַּיּוֹם הַהוּא נֹאם אֲדֹנָי יְהוִה רִבֵּב
הַפְּגַר בְּכָל־מְקוֹם הַשְּׁלֵיךְ הָסוֹ׃
שָׁמַעְתָּ זֹאת הַשְּׂאִפִים אֲבִיּוֹן
וְלִשְׁבִית עֲנִי אֶרֶץ׃ לֵאמֹר מַתִּי
יַעֲבֹר הַחֹדֶשׁ וְנִשְׁבִּירָה שְׁבַר וְחִשְׁבַּת
וְנִפְתַּחֲהָ בָרֶה לְהַקְטִין אִיפֶה וְלִהְנוֹיֵל
שָׁקֶל וְלַעֲוֹת מֵאוֹנֵי מִרְמָה׃ לַקְנוֹת
בְּכֶסֶף דָּלִים וְאֲבִיּוֹן בַּעֲבוֹר נַעֲלִים
וּמִפֶּל בָרֶה נִשְׁבִּיר׃ נִשְׁבַּע יְהוָה בְּנֹאֹן
וְעַקֵּב אִם אֲשַׁכַּח לִנְצַח כָּל־מַעֲשֵׂיהֶם
הַעַל זֹאת לֹא תִרְוֶנָה הָאָרֶץ וְאֹכַל
כָּל־יוֹשֵׁב בָּהָּ וְעַל־תֵּרֶה כִּי־רַב־כֹּלֶת
וְנִגְרָשָׁה וְנִשְׁקָה כִּי־אֵר מִצְרַיִם׃
וְהִיָּה בַּיּוֹם הַהוּא נֹאם
אֲדֹנָי יְהוִה וְהִבַּאתִי הַשֶּׁמֶשׁ בַּצַּהֲרִים
וְהַחֲשַׁכְתִּי לְאֶרֶץ בַּיּוֹם אֹר׃ וְהִפְכֹתִי
חַיִּיכֶם לְאֹבֵל וְכָל־שִׁרְיֹכֶם לְקִינֹה
וְהַעֲלִיתִי עַל־כָּל־מִתְנַיִם שָׁקוּעַל כָּל־

ח

עכ"פ

P

וכספ

P

ט

ראש קרחה ושמתיה ^ל כאבל יחיד
 ואחריתה כיום מר
 הנה ימים באים נאם אדני יהוה
 ויהי שלחתי רעב בארץ לא רעב
 ללחם ולא צמא למים כי אם לשמע
 את דברי יהוה ונעו מים עד ים
 ומצפון ועד מזרח ישוטטו לבקש
 את דברי יהוה ולא ימצאו ביום
 ההוא תתעלפנה הכתולות היפות
 והבחורים בצמא הנשבעים
 באשמת שמרון ואמרו חי אלהינו
 וחי ה' באר שבע ונפלו ולא יקומו
 עוד ^{טו}
 אדני נצב על המזבח ואמר ר' ד
 הכפתור וירעשו הפפים ובצעם
 בראש כלם ואחריתם בחרב אהרנ
 לא ינוס לחם נם ולא ימלט לחם
 פליט אם יחתרו בשאול משם
 ירי תקחם ואם יעלו השמים משם
 אורירם ואם יחבאו בראש
 הכרמל משם אחפש ולקחתים ואם
 יסתרו מנגד עיני בקרקע הים משם
 אצוה את הנתש ונשכם ואם
 ילכו בשבי לפני איביהם משם אצוה
 את החרב והרנתם ושמת עיני
 עליהם לרעה ולא לטובה ואדני
 יהוה הצבאות הנוגע בארץ ותמוג
 ואכלו כל יושבי בה ועלתה כיאור
 כלה ושקעה כיאור מצרים הבונה
 בשמים מעלות ואבדתו על ארץ

יסדה הקרא למי הים וישפכם על
 פני הארץ יהוה שמו
 הלוא כבני כשנים אתם לי
 בני ישראל נאם יהוה הלוא את
 ישראל העליתני מארץ מצרים
 ופלישתיים מכפתור וארם מקיור
 הנה עיני אדני יהוה בממלכה
 החמאה והשמרת אתה מעל פני
 האדמה אפס כי לא השמיד אשמיד
 את בית עקב נאם יהוה כי הנה
 אנכי מצוה והנעותי בכל הנוס את
 בית ישראל כאשר ינוע בכברה
 ולא יפול צרור ארץ בחרב ימותו
 כל חטאי עמי האמרים לא תניש
 ותקדים בעדניו הרעה ביום ההוא
 אקים את סכת דויד הנפלת ונררתי
 את פריזיהן ודרסתיו אקים ובניתה
 כימי עולם למען יירשו את שארית
 אדום וכל הנוס אשר נקרא שמו
 עליהם נאם יהוה עשה זאת
 הנה ימים באים נאם יהוה ונש
 חורש בקוצר ודרך ענבים כמשך
 הזרע ורהיפו ההרים עסיס וכל
 הנבעות תתמוגנה ושבתי את
 שכנות עמי ישראל ובנו ערים נשמות
 וישבו ונשמעו כרמים ושתו את יינם
 ועשו גנות ואכלו את פריהם
 ונשעתים על אדמתם ולא ינתשו
 עוד מעל אדמתם אשר נתתי להם
 אמר יהוה אלהינו ^ע

בפסוק ק"ו ש"ו

כב

כ

ק"פ
ה'ת"ק
ה'ת"ק

עכרית

אמר אדני יהוה

לארום שמועה שמענו מאת יהוה
וציר בגוים שלח קומו ונקימה
עליה למלחמה: הנה קמן נתתיך
בגוים כזוי אתה מאד: ורון
לפך השוהך שכני בחגוי סלע
מרום שכתו אמר בלבו מי יודיני
ארץ: אם תגביה בנשר ואסבין
בזכבים שים קנה משם אוירך
נאם יהוה: אם נגבים באו לך
אם שרדי לילה איך נדמי תח הלא
יגבו דים אם בצרים באו לך
הלא ושאירו עללות: איך נחפשו
עשו נבעו מצפוני: עד דהנבול
שלחך כל אנשי בריתך השיאוך
וכלו לך אנשי שלמד לחמד ישימו
מזור תחידך אין תבונה בו:

הלא ביום ההוא נאם יהוה
וחאבדתי חכמים מארום ותבונה
מהר עשו: וחתו גבוריך תימן למען
יברת איש מהר עשו מקטל:
מחמס אחיד יעקב תכסך בושח
ונברת לעולם: ביום עמך מנגר

ביום שבות זרים חילו ונכרים באו
שערו ועל ירושלם יבו גורל גם
אתה כאחד מהם: ואל תרא ביום
אחיד ביום נכרו ואל תשמת לבני
יהודה ביום אכרם ואל תגדל פיך
ביום צרה: אל תבוא בשער עמי

ביום אינסאל תראום אתה ברעתי
ביום אידו ואל תשלחה בחילו
ביום אידו: ואל תעמד על הפרק
להכריות את פלטי ואל תסב
שרידי ביום צרה: כי קרוב יום
יהוה על כל הגוים כאשר עשית
ועשה לך נמלך ושוב בראשך: כי
כאשר שתיתם על הר קדשי ישמו
כל הגוים תמיד ושרו ולעו והיו
כלוא הינו ובהר ציון תהיה פליטח
ותיה קדש וירשו בית יעקב את
מורשיהם: ותיה בית יעקב אש
ובית יוסף להכה ובית עשו לקש
ודלקו בהם ואלו סולא יהיה שריח
לבית עשו כי יהוה דבר: וירשו
הנגב את הר עשו והשפלה את
פלשתים וירשו את שדה אפרים
ואת שדה שמרון ובנימן את
הגלעד: ונלת החל תהיה לבני
ישראל אשר כנענים עד צרפת

וידיה
דבר יהוה אל
יונה בן אמתי
לאמרו קים לך אל בנינה העיר
תגדול וקרא עליה כי עלתה
רעתם לפני: וקם יונה לכרם
תרשישה מלפני יהודה ורד ופו

בלגור
בלגניקיס
מסר יד קיש

וימצא אניה באר תרשיש ויתן
 שכרה וירד בה לבוא עמם
 תרשישה מלפני יהוה ויהוה הטיל
 החנה ולה אל חים והיה סער גדול
 בים והאניה חשבה להשברו
 ויראו המלחים ויעקו איש אל-
 אלו וישלו את הכלים אשר
 באניה אל הים להקל מעליהם
 ויזנה ירד אל ידתי הספינה וישכב
 וירדם ויקרב אליו רב החבל
 ויאמר לו מה לך גרם קום קרא
 אל אלהיך אולי תעשית האלהים
 לנו ולא נאבר ויאמרו איש אל-
 דעהו לבו ונפילה גורלות ונדעה
 בשלמי הרעה הזאת לנו ופלו
 גורלות ויפל הגורל על יונה
 ויאמרו אליו הגידה נאלנו באשר
 למי הרעה הזאת לנו מה מלאכתך
 ונאמן תבוא מה ארצך ואי מזה
 עם אתה ויאמר אליהם עברי אנכי
 ואת יהוה אלהי השמים אני ירא
 אשר עשה את הים ואת היבשה ו
 ויראו האנשים יראה גדולה ויאמרו
 אליו מה זאת עשית כי ידעו
 האנשים כי מלפני יהוה הוא ברח
 כי הגיד להם ויאמרו אליו
 מה נעשה לך וישתק הים מעלינו
 כי הים הולך וסער ויאמר
 אליהם שאוני והטילני אל הים
 וישתק הים מעליכם כי ידע אני כי

בשלי הסער הגדול הזה עליכם
 ויחזרו האנשים לרהיב אל-
 חבשה ולא יכלו כי הים הולך
 וסער עליהם ויקראו אל יהוה
 ויאמרו אנה יהוה אל נא נאכרת
 בנפש האיש הזה ואל תתן עלינו
 דם נקיא כי אתה יהוה באשר
 חפצת עשית וישאו את יונה
 ויטלו אל הים ויעמד הים מזעזע
 ויראו האנשים יראה גדולה ארץ
 יהוה ויזבחו זבח ליהוה וירדו נדרים
 וימן יהוה רג גדול לבלע את יונה
 והי יונה במעי הדג שלשה ימים
 ושלשה לילות ויתפלל
 יונה אל יהוה אלהיו ממעי הדג
 ויאמר קראתי מצרה לי אל יהוה
 ויענני מבטן שאול שועתי שמעתי
 קולי ותשליכני מצולה בלבב ימים
 ונהר יסבבנו כל משבריך ונליך
 על עברי וזאני אמרת יגורשתי
 מנגר עיניך אך אוסיף להביט אלך
 היכל קדשך ו אפפוני מים סער נפש
 תהום יסבבני סוף חבוש לראשי
 לקצבי חרים ירדתי הארץ ברחותי
 בעדי לעולם ותעל משחת חיי יהוה
 אלהי בהתעטף עלי בנשי
 ארץ יהוה זכרתי ותבוא אליך
 תפלתי אל היכל קדשך משמרים
 הכלי שוא חסדם יזכו ו אני
 בקול תוד האזנתה לך אשר נדרתי

ס

ב

ד

אשלמה ישועתה ליהוה ויאמר
יהוה לדנוקא את יונה אל היבשה
ויהי דבר יהוה אל
יונה שנית לאמר קום לד אל
בנינה העיר הגדלה וקרא אליה את
הקריאה אשה אנכי דבר אליך
וקם יונה וילך אל בנינה בדבר
יהוה ובנינה היתה עיר גדולה
לאלהים מהלך שלשת ימים
ויחל יונה לבוא בעיר מהלך יום
אחד וקרא ויאמר עוד ארבעים יום
ובנינה נחפזת ויאמינו אנשי
בנינה באלהים וקראו צום וילבשו
שקים מגדולם ועד קטנם ויגע
הדבר אל מלך בנינה וקם מכסאו
ועבר אדרתו מעליו ויכס שק וישב
על האפר ויזעק ויאמר בנינה
מטעם המלך וגדלויו לאמר האדם
והבהמה הבקר והצאן אל יטעמו
מאומה אל ירעו ומים אל ישתו
ויתפסו שקים האדם והבהמה
ויקראו אל אלהים בחוקה וישבו
איש מדרכו הרעה ומן החמס אשר
בכפיהם מי יודע ישוב ונחם
האלהים ושב מחרון אפולא נאבד
וירא האלהים את מעשיהם כי
שבו מדרכם הרעה ונחם האלהים
על הרעה אשר דבר לעשות להם
ולא עשה ורע אל
יונה רעה גדולה ויחר לו ויתפלל

אל יהוה ויאמר אנה יהוה הלח
זה דברי עד היותי על ארמתי על
בן קדמתי לברח תרשישה כי
ידעתי כי אתה אל הנון ורחום ארך
אפים ורב חסד ונחם על הרעה
ועתה יהוה קח נא את נפשי ממני
כי טוב מותי מחייו ויאמר יהוה
החטיב חרה לך ויצא יונה מק
העיר וישב מקדם לעיר ויעשלו שם
סככה וישב תחתיה בצל עד אשר
יראהמה יהיה בעירו וימן יהוה
אלהים קיקיון ויעל מעל ליונה
להיות צל על ראשו ולהציל לו
מרעתו וישמח יונה על הקיקיון
שמחה גדולה וימן האלהים תולעת
בעלות השחר למחרת ותך ארת
הקיקיון ויבשו ויהי כזרח השמש
וימן אלהים רוח קדים חרישית
ותך השמש על ראש יונה ויתעלה
וישאל ארת נפשו למורת ויאמר
טוב מותי מחייו ויאמר אלהים אל
יונה החטיב חרה לך על הקיקיון
ויאמר החטיב חרה לי עד מות
ויאמר יהוה אתה חסת על הקיקיון
אשר לא עמלת בו ולא גדלתו שבך
לילה היה ובין לילה אבד ואני
לא אחוס על בנינה העיר הגדולה
אשר ישבה הרבה משתים עשרה
רבו אדם אשר לא ידע בין ימינו
לשמאלו ובחמה רבה

דבר א

יהוה אשר היה אל-
מיכה המרשתי בימי
יותם אחי יחזקיה

יהודה לשער ירושלים ו
המרקבה לרכש וישבת לכיש
ראשית חטאת היא לבת ציון כי כך
נמצאו פשעי ישראל לכן תתני
שלוחים על מורשת גת בתי אכזיב
לאכזיב למלכי ישראל עד הירש
אבי לך וישבת מרשה עד עדלים
יבוא כבוד ישראל קרתי וגוי על-
בני הענוגיד הרחבי קרחתך בנשר
כי גלו ממך

ב הוי חשבי און ופעלי רע על-

משכבותם באור הבקר יעשוה כי
יש לאל דם וחמדו שדות וגולו
ובתים ונשאו ועשקו גבר ובירתו
איש ונחלתו

לכן בה אמר יהוה הנני חשב על-
המשפחה הזאת רעה אשר לא-
תמישו משם צוארתכם ולא תלכו
רומה כי עת רעה היא ביום ההוא
ישא עליכם משל ונהה נהי נהיה
אמר שדוד נשדנו חלק עמי ימיר
איך ימיש לי לשובב שדינו יחלק

לכן לא יהיה לך משליך חבל
בגורל בקהל יהוה ואל תטיפו שיפון
לא ישיפו לאלה לא יסג כלמות

האמור בית יעקב הקצר רוח יהות
אם אלה מעלליו הלווא דברי ימיכו
עם הישר חולדו ואתמול עמי לאויב
יקומם מפול שלמה אדר תפשמון
מעברים בטח שובי מלחמה נשי

מלכי יהודה אשר חזה על שמרון
וירושלם שמעו עמים כלם הקשיבי
ארץ ומלאה ויהי אדני יהוה בכם
לעד אדני מהיכל קדשו כי הנה
יהוה יצא ממקמו וירד ודרך על-
במותי ארץ ונמסו ההרים תחתיו
והעמקים יתבקעו כדונג מפני האש

כמים מנרים במורדו בפשע יעקב
כל זאת ובהטאות בית ישראל מיר-
פשע יעקב הלוא שמרון ומי במות
יהודה הלוא ירושלים ושמתי
שמרון לעי השדה למטעי כרם
והנרתי לפי אבניה ויסדיה אלה
וכל פסיליה ופתו וכל אתנניה
ישרפו באש וכל עציניה אשים
שממה כי מאתנן זונה קצצה ועד-
אתנן זונה ישובו על זאת אספרה

ואלילה אילכה שילל וערום אעשה
מספר נתנים ואבל בבנות יענה
כי אנושה מכותיה כי באה עד-
יהודה נגע עד שער עמי עד ירושלים
בנת אל תגידו בכו אל תככו

בבית לעפרה עפר התפלשתי
עברי לכם וישבת שפיר עריה בשת
לא יצאה וישבת צאנן מספר בית
האצל יקח מכם עמדתו כי חלה
לשוב וישבת מרות כי ירד רע מאת

למ

P

שתמלטי

P

ובשו החוים והפרו תקסמים ועשו
על שפם כלם כי אין מענה אלהים
ואולם אנכי מלאתי כח את רוח
יהוה ומשפט ונבוכרה להגיד לעקם
פשעו ולישראל חטאתו :

שמעו נא זאת ראשי בית יעקב
וקציני בית ישראל המתעבוס משפט
ואת כל הישרה עקשו : בנה ציון
בדמים וירושלם בעולה : ראשית
בשחר ישפטו וכתיב במחר יורו
וגב איה בכסף יקסמו ועל יהודה
ישענו לאמר הל איהוה בקרבנו לא
תבוא עלינו רעה : לכן בנללכם ציון
שרה תחרש וירושלם עיני תהית
והר הבית לבמות יסרו :

והיה באחרית הימים יהיה הר בית ד
יהוה נכון בראש ההרים ונשא
הוא מבעות ונהרו עליו עמים :

והלכו גוים רבים ואמרו לכו ונעלה
אל הר יהוה ואל בית אלהי יעקב
ויורנו מדרכיו ונלכה בארצותיו
כי מציון תצא תורה ודבר יהוה
מירושלם : ושפט בין עמים רבים
והוכיח לגוים עצמים עד רחוק
וכתתו חרבותיהם לאתים וחתיתיהם
למזמות לא ישאו גווי אל גווי חרב
ולא ילמדון עוד מלחמה : וישבו
איש תחת פנו ותחרת תאותו ואין
מחריד כי פיה יהוה צבאות דבר :

כי כל העמים ילכו איש בשם
אלהיו

עמי תגרשוני מבית תענניה מעל
על ליה תקחו הדרי לעולם : קומו
ולכו כילא זאת חמנו חרו בעבור
עמא תחבל וחבל נמרץ : לו איש
הולך רוח ושקר כזב אסף לב ליון
ולשכר והיה משף העם הזה :

אסף אסף יעקב כלך קבץ אקבץ
שארית ישראל יחד אשימנו בצאן
בצרת פערר בתוך הדברו תהימנה
מאדם : עלה הפרץ לפני הם פרצו
ועברו שער ויצאו בו ועבר מלכם
לפניהם ויהוה בראשם :

ואמר שמעו נא ראשי
יעקב וקציני בית ישראל הלוא לכם
לדעת את המשפט : שנאי
טוב ואת ברעה גזלי עורם מעליהם
ושארכם מעל עצמותם : ואשר
אכלו שאור עמי ועורם מעליהם
הפשיטו ואת עצמתיהם פצחו
ופרשו כי אשר בסיר וכבשר בתוך
קלחת : אזועקו אל יהוה ולא
יענה אותם ויסתר פניו מהם בעת
ההיא כאשר הרעו מעלליהם :

כה אמר יהוה
על הנביאים המתעים את עמי
הנשכים בשניהם וקראו שלום
ואשר לא יתן על פיהם וקדשו עליו
מחמתו : לכן לילה לכם מחוזן
והשבה לכם מקסם ובאורי השמש
על הנביאים וקדר עליהם היום :

מקדם מימי עולם לכן יתנם עד עת
 יולדה ילדה ויתר אחיו ישובו על
 בני ישראל ועמדו רעה בעי יהוה
 בנאון שם יהוה אלהיו וישבו כי
 עתה יגדל עד אפסי ארץ והיה זה
 שלום אשור כי יבא בארצנו וכי
 ירד בארמנותינו ורקמנו עליו
 שבעה רעים ושמנה נסיכי אדם

זרעו את ארץ אשור בהרב ואת
 ארץ נמרוד בפתחיה ותיציל
 מאשר פריכוא בארצנו וכי ירד
 בנכולנו והיה

שארית יעקב בקרב עמים רבים
 כטל מאת יהוה פריבים עלי עשב
 אשר לא יקוה לאיש ולא יחל לבני
 אדם והיה שארית יעקב בנוים
 בקרב עמים רבים כאריה בבהמות
 יער ככפיר בעדרי צאן אשר אם
 עבר ורמס וטרף ואין מצילו תלם
 ירד על צדיק וכלא ביד יפרתו

והיה ביום ההוא
 נאם יהוה והכרתי מסיף מקרבך
 והאכרתי מרפכתך והכרתי ערי
 ארצך והרסתי כל מבצריך והכרתי
 כשפים מירד ומעוננים לא יהיו לך
 והכרתי פסילך ומצבותיך מקרבך
 ולא תשתחוה עוד למעשה ידי
 ונתשתי אשיריך מקרבך והשמדתי
 עריך ועשיתי באף ובחמה נקם
 את הנזים אשר לא שמעו

אלהיו ואנחנו נלך בשם יהוה
 אלהינו לעולם ועד

ביום ההוא נאם יהוה אספה
 הצלעה והנדרחה אקבצרה ואשר
 הרעתי ושמתי את הצלעה
 לשארית והנה לאה לנו עצום ומלך
 יהוה עליהם בחר ציון מעתה ועד
 עולם ואתה מגדל

עדר עפל ברת ציון עריד תאתה
 זבאה הממשלה הראשנה ממלכת
 לבת ירושלם עתה למה תרעי
 דע המלך אין כף אם יועצך אכר
 כי החוקק חל ביולדה חולי נהי
 ברת ציון ביולדה כי עתה תצאי
 מקריה ושכנת בשדה ובאר ער
 בכל שם תצלי שם יגאלך יהוה
 מקף איביך ועתה נאספו עליך גוים
 רבים האמרים תחנף ותחו בציון
 ענינו והמה לא ידעו מחשבות
 ידוה ולא הבינו עצתו כי קבצם
 בעמיר נרנה קומי ורושי בת ציון
 כי קרב אשים ברזל ופרסתך אשים
 נחושה והדקורת עפים רבים
 והחרמתי ליהוה בצעם וחילם
 לארון כל הארץ עתה תתגדדי
 בת גרוד מצור שם עלינו בשבת יבו
 על חלחי את שפט ישראל

ואתה בית לחם אפרתה צעיר
 להיזרת באלפי יהודה ממד לי צא
 להיזרת מושל בישראל ומוצאתי

ה

שמעו נא את אשר יהוה אמר קום ריב את ההרים ותשמענה הנבעות קולך: שמעו הרים את ריב יהוה והאתנים מוסדי ארץ כי ריב ליהוה עם עמו ועם ישראל יתוכח:

עמי מה עשיתי לך ומיה הלאיתך ענה כיו כי העליתך מארץ מצרים ומבית עבדים פדיתך ואשלח לפניך את משה אהרן ומרים עמי וזכר נא מה יעז בלק מלך מואב ומה ענה אתו בלעם בן בעור מן השטמים עד הנלכל למען דעת צדקות יהוה: כמה אקדם יהוה אקף לאלתי מרום האקדמנו בעולות בענלים בני שנה: הירצה יהוה באלפי אילים ברבבות נחלי שמן האתן בכורי פשעו פרי בטני חטאת נפשי: הניר לך אדם מה טוב ומה יהוה דורש ממך כי אם עשות משפט ואהבת הטר והצנע לכת עם אלהיך:

קול יהוה לעיר יקרא ותושיה יראה שמך שמעו מטרה ומי יעדה: עוד האש בית רשע אצרות רשע ואיפת רוזן זעומה: האזנה במאזני רשע ובכיס אבני מרמה: אשר עשיריה מלאו חמס וישבירה דברד שקר ולשונם רמיה בפיהם: וגם אני החליתי הכותך השמם על חטאותיך: אתה תאכל ולא תשבוע

וישחד בקרבך ותסגולא תפלט ואשר תפלט לחרב אתו: אתה מ תורע ולא תקצור אתה תדרד דית ולא תסוד שמן ותירוש ולא תשתה זין: וישתפר חקות עמרי וכל מעשה בית אחאב ותלכו במעצותם למען תתי אתך לשמיה וישבירה לשרקה וחרפת עמי תשא:

אללי לי כי הייתי כאספיר ז קיץ כעללת בציר איד אשכול לאכל בפורה אותה נפשי: אבך חסיד מן הארץ ושר באדם אין כלם לדמים יארבו איש את אחיו יצורו חרס: על הרע כפים להטיב השר שואל והשפט בשלום והגדול דבר הות נפשו הוא וענתו:

טובם כחוק ישר ממסוכרה יום מצפיד פקד ריב באה עתה תהיה מבוכתם: אל תאמינו ברע אל תבטחו באלוף משכבת חיקך שמר פתחי פיד: כירבן מנבל אב בת קמרה באפה כלרה בחמתה איבי איש אנשי ביתו: ואני ביהזה אצפה אוחילה לאלהי ישעי ושמעני אלהי אל תשמחי איבתי לי כי נפלתי קמתי כי אשב בחשך יהוה אור ליו זעף יהוה אשר כי חטאתי לו עד אשר ריב ריב ועשה משפט ויצאני לאור אראה בצדקתו: ותרא איבתי ותכסה בושיה האמרה אלי

אין יהוה אלהיך עיני תראינה כה
 עתה תהיה למרמס בטש חוצות
 יום לבנות גרדך יום ההוא ירחק
 חק יום הוא ועדיך יבוא למני
 אשור וערי מצור ולמני מצור ועדי
 נהר יום מים והר ההר והיתה
 הארץ לשממה על ישיביה מפרי
 מעללים רעה עמך
 בשבטך צאן נחלתך שכני לברך
 יער בתוך ברמל ירעו בשן וגלעד
 כימי עולם כימי צאתך מארץ
 מצרים אראנו נפלאות יראו גוים
 ויבשו מכל נבורתם וישמו יד על
 פה אזניהם תחרשנה ילחכו עפר
 כנחש כזחלי ארץ ירגזו ממסגרתיהם
 אל יהוה אלהינו יפחדו ויראו ממך
 מי אל כמוך נשא עון ועבר על
 פשע לשארית נחלתו לא החזיק
 לעד אפו כי חפץ חסד הוא ישוב
 ורחמנו וכבוש עונותינו ורת שליך
 במצולות ים כל הטאתם תתן
 אמת ליעקב חסד לאברהם אשר
 נשבעת לאבותינו מימי קדם

א משא

נינה ספר חזון
 נחום האלקשי
 אל קנא ונקם יהוה נקם יהוה ובעל
 חמה נקם יהוה לצריו ונטר הוא
 לאיביו יהוה ארץ אפים וגדול
 כח ונקח לא נקרה יהוה בסופרה
 ובשערה דרכו וטען אבק רגליו

נוער בים ויבשתו וכל חנהרות
 ההרים אמלל בשן וכרמל ופרח
 לבנון אמלל הרים רעשו ממנו
 והגבעות התמוגגו ותשא הארץ
 מפניו ותבל וכל יושבי בה
 לפני זעמו מי יעמוד ומי יקים בתרון
 אפו חמתו נתכה כגוש והצרים
 נתצו ממנו טוב יהודה למעוז
 ביום צרה וידע חסי בו ובשטף
 עבר בלתי יעשה מקומה ואיביו
 ירדף חשך מה תחשבון אל
 יהוה בלתי הוא עשה לא תקום
 פעמים צרה בי ער סירים סבכים
 וכסבאם סבואים אכלו פקש יבש
 מלא ממך יצא חשב על יהוה
 רעה יעז בליעל

כה אמר יהוה אם שלמים וכן
 רבים וכן נגזו ועבר וענתך לא אעבך
 עוד ועתה אשבר מטהו מעלך
 ומוסרתך אנתק וצוה עליך
 יהוה לא יזרע משמך עוד מבית
 אלהיך אכרית פסל ומסכה אשים
 קברך כי קלות

הנה על ההרים רגלי מבשר
 משמע שלום חני יהודה חניך שלמי
 גרדך כי לא יוסף עוד לעבור בך
 בליעל בלה נכרת עליה מפיו על
 פניך נצור מצורה צפת דרך חק
 מתנים אמץ כח מאד כי שב יהוה
 ארץ נאון יעקב כנאון ישראל

כבדו
 עבד
 כבדו

בקקום פקקים ומרירם שחתו
 מן נבוריהו מאדם אנשי חיל
 מתלעים באש פלרת הרכב ביום
 הכינו והברשים הרעלו בחוצות
 יתהוללו הרכב ישתקשקו ברחבות
 מראיהן כלפידים פברקים ירצצו
 יזכר אדיריו ובשלו בהליכותם
 ימחרו חומתה והכן הסכר שער
 הנהרות נפתחו וההיכל נמוגו
 והצב בלתי העלתה ואמהתיה
 מנהגות בקול יונים מתפפורת על
 לבכהו ונינה כברכת מים מימי
 היא והמרה נסים עמדו עמדו ואין
 מפנה ביו כסף כזו זהב ואין
 קצה לתכונה כבד מכל בלי המרה
 כס בוקה ומבוקה ומכלקה ולב נמס
 ופק ברבים וחלחלה בכל מתנים
 ופניכלם קבצו פארורו איה פעון
 אריות ומרעה הוא לפברים אשר
 חלד ארית לבאי שם גור ארית ואין
 מחרדי ארעה טרף בני גרותיו
 ומחנק לל באתיו ומלא טרף חריו
 ומעונתיו טרפה הנני אליה נאם
 יהודה צבאורת והבערה בעשן
 דככה וכפיהוד תאכל חרב והכרתו
 מארץ טרפה ולא ישמע עור קול
 מלאכה הוי עיר
 דמים בלה פחש פרק מלאה לא
 ימיש טרף קול שוט וקול רעש
 אופן וסוס דהר ומרפכה מרקדה

פרש מעלה ולהב חרב וברק הנות
 ורכ חלל וכבד פנר ואין קצה לבנה
 יבשלו בנותם מרוב זנוני זונה
 טובת חן בעלת בשפים המכרת
 גוים בזנוניה ומשפחות בכשפיה
 הנני אלד נאם יהוה צבאות וגלתי
 שליך על בניך והראיתני גוים
 מערד וממלכות קלונך והשלכתי
 עליך שקצים ונבלתיך ושמתיה
 בראי והיה כל ראיד ידוד ממך
 ואמר שדה נינוה מינור לה מאן
 אבקש מנחמים לך התישבי מנא
 אמון הישברה ביארים מים סביב
 לה אשר חלל ים מים חומתה
 בוש עצמתו מצרים ואין קצה פוש
 ולובים היו בעזרתך גם היא לגלה
 הלכה בשבי גם עליה ירשו
 בראש כל חצות ועל נכבדיה ידו
 גורל וכל גדוליה רתקו בזקים
 גם את תשכרתי תהי נעלמה גם את
 תבקשי מעון מאויבו כל מבצריך
 תאנים עם בכורים אם ינועו ונפלו
 עלימי אוכל הגה עמד נשים
 בקרבך לאיבוד פתוח נפתחו שער
 ארצך אכלה אש בריחיד מי
 מצור שאכלך חזקי מבצריך באי
 בטיט ומסי בחמר החזקי מלבן
 שם תאכלך אש תכריתך
 חרב תאכלך כילק חרובכך כילק
 תכבד בארבה הרבות רכליך
 מכוכבי

ס

ט

י

י

מזוכה השמים ילק פשט ויעף

מנוריד צארה וטפסריד כנוכ נובי
חחונים בנדרות ביום קרה שמש
ירדה ונדרד ולא נודע מקומו
אים נמו רעיד מלך אשור ישבנו
אדיריך נפשו עמד על ההרים ואין
מקבץ אין פתח לשברך נחלח
מכתך בלי שמעי שמעך תקעו כף
עליך כי עלי מי לא עברה רעתך
תמיד

כמלכים יתקלו ורזנים משחק לו
הוא לכל מבצר ישחק ויצבר עפר
וילכדה או חלף רוחו ועבר ואשם זו
כחו לאלהו הלא אתה מקדם
יהוה אלהי קדשי לא נמורת יהודה
למשפט שמתו וצור להוכיח סדתו
טהור עינים מדאורת רע והביט
אל עמל לא חובל למדה תביט
בזורים תחריש בבלע רשע צדיק
ממנו ותעשה אדם כרני הים

כרמש לא משל בור כלה בחנה כ
העלה ונדרהו בחרמו ויאספהו
במכמתו על כן ישמח ויגיל על
כן יזבח לחרמו ויקטר למכמתו כי
בחמה שמן חלקו ומאכלו בראה
העל כן יציק חרמו ורתמיד להרג
נוים לא יחמול

על משמתו אעמר הואתי צבה על
מצור ואצפה לראות מה ידבר כי
ומה אשיב על תוכחתי וועני יהוה
ויאמר כתב הוון ובאר על הלחות
למען ירוץ קורא בור כי עוד חוון
למועד ונפח לקצול יכוב אם
יתמהמה חכרה לו כי בא יבא לא
יאחר הנה עפלה לא ישרה נפשו
בו וצדיק באמתו יהוה ואף כי
הזן בוגר נבר יהיר ולא ינוה אשר
הרחיב בשאול נפשו והוא כמות
ולא ישבע ויאסף אליו כל הנוים
וקבץ אליו כל העמים הלאו אלה

ו

א המשא

אשר חוה חבקוק
הנביא ער אנה
יהוה ושותתי ולא תשמע אזעק
אליך חכסולא תושעו למדח
חראני און ועמל תביט ושר וחמס
לנגדי ויהי ריב ומחון ישא
על כן תפני תורה ולא יצא לנצח
משפט כירשע מכתור ארת הצדיק
על כן יצא משפט מעקלו ראו
בנוים והביטו והתמתו תמהו כי
בעל פעל בימיכם לא תאמינו כי
יספרו כיהנני מקים את הכשרים
הנני חמר והנמחר החולד למרחבי
ארץ לרשת משכנות לא לו אים
ונורא הוא ממנו משפטו ושאריו
יצאו וקלו ממרים סיסיו וחדו
מזבי ערב ופשו פרשיו ונרשיו
מרחוק יבאו יעפו כנשר השל אכול
כלה לחמס בוא ממנת פניהם
קדימה ויאסף בחול עביו והוא

91
ב

בלם עליו משל ישא ומליצה
הידות לו ויאמר הוי המרבה לא לו
עד מתי ומכבוד עליו עכשיו
הלוא פתע יקומו נשכיד ויקצו
מועזעך והית למשפות למו כי
אתה שלות נזים רבים ישלך כל
יתר עמים מדמי אדם וחמס ארץ
קרית וכל ישבי בה

הוי בצע בצער לביתו לשום
במרוסקו להנצל מפרעו יעצת
בשת לביתך קצורת עמים רבים
וחוטא נפשך כי אבן מקור תועק
וכפס מעץ יעננה הוי
בנה עיר בדמים וכוונ קרית בעולה
הלוא הנה מאת יהוה צבאות וינעו
עמים בראש ולאמים בדיק
יעפו כי תפלא הארץ לדעת את
כבוד יהוה כמים וכסו עלים

הוי משקה רעהו מספח
חמתך ויזף שכר למען חביט על
מעוריהם שבעת קלון מכבוד
שתה גם אתה ותערל תסוב עליך
כזם ימין יהוה ויקלון על כבודך
כי חמס לבנון יכסך ושר בהמות
יהיתן מדמי אדם וחמס ארץ קרית
וכל ישבי בה
מה חועיל פסל כי פסלו יצרו מסכה
ומורה שקר כי בטה יצר יצרו עליו
לעשות אלילים אלמים
הוי אמר לעז הקיצת עורי לאבן

דומם הוא יורה הנה הוא תפוש ותב
וכסף וכל רוח אין בקרב ו יהוה
בהכל קדשו חס מצויו כל הארץ
תפלה לחבקוק הנביא
על שגינותו יהוה שמעתי שמעך
יראתי יהוה פעלך בקרב שנים
חיתו בקרב שנים תודיע ברגו רחם
תזכור אלוה מתימן בוא וקדוש
מהר פארן סלה נסה שמים הודו
ותהלתו מלאח הארץ וננה פאר
תהיה קרנים מידו לו ושם חביון
עזה לפניו ילך דבר ויצא רשף
להגליו עמד וימדד ארץ ראה
ויתר נזים ותפצצו הררי ער שחו
נבעות עולם הליכות עולם לו
תחת און ראיתי אהלי כוש ירנזון
יריעות ארץ מדון

הכנדרים חרה יהוה אם בנהרים
אפק אם נים עברתך כי תרכב על
סוסך מרכבתך ישועה עריה תעור
קשתך שבועות מטות אמר סלה
נהרות תבקע ארץ ראוד יהילו
הרים ורם מים עבר נתן תחום קולו
רום ידיו נשא שמש ירח עמד
זבלה לאור חצוק יתלכו לנגה ברק
חניתך בזעם תצער ארץ באף
תרוש נזים יצאת לישע עמך לישע
את משיחך מחצת ראש מבית רשע
ערות יסוד עד צואר סלה

נקבת במטיו ראש פרזו יסערו
להפיצני

להפיצני עליצתם כמו לאכל עני
 במסתר ו דרכת בים סוסיד חמר
 מיס רבים שמעתי ותרגו בטני
 לקול צללו שפרתי יבוא רקב
 בעצמי ותחרתי ארני אשר אונת
 ליום צרה לעלות לעם ינודנו
 ביהאניה לא תמרה ואין יכול
 בנפנים פחש מעשה ית ושרמות
 לא עשה אכל נזר ממכלה צאן
 ואין בקר ברפתים ואני ביהות
 אעלוה אנולח באלהי ישעיו יהות
 ארני חילי וישם רגלי באילות ועל
 במותי ידרכני למנצח בנינותי
דבר יהות אשר היה אל
 צפניה בן בושני בן
 גדליה בן אמריה
 בן חוקיה בימי אשיהו בן אמון
 מלך יהודה אסף אסף כל מעל
 פני האדמה נאם יהות אסף
 אדם ובהמה אסף עוף השמים ורגו
 הים והמכשלות ארת הרשעים
 והכרתי את האדם מעל פני האדמה
 נאם יהות ונשית ידי על
 יהודה ועל כל ישוב יהושלם
 והכרתי מן המקום הזה את שאר
 הפעל ארת שם הכמרים עם
 הכהנים ואת המשחתים על
 הנגרות לצבא השמים ואת
 המשחתים הנשבעים ליהות
 והנשבעים במלכם ואת הנסוגים

מאחרי יהות ואשר לא בקשו את
 יהות ולא דרשהו הם ממני ארני
 יהות כי קרוב יום יהות כי תקן יהות
 זבח הקדוש קראיו והות
 ביום זבח יהות ופקדתי על השרים
 ועל בני המלך ועל כל הלבשים
 מלבוש נכרי ופקדתי על כל
 הדולג על המפתח ביום ההוא
 הממלאים בית אדניהם חמס ומרמח
 והיה ביום ההוא נאם
 יהות קול צעקה משער הדנים
 ויללה מן המשנה ושבר גדול
 מהנבעות חילולו ישבו המכתש
 כי נדמה כל עם בנעון נכרתו כל
 נטיל כסף והיה בעת
 היא אחפש את ירושלם בנרות
 ופקדתי על האנשים הקפאים על
 שמריהם האמרים בלבכם לא
 ייטיב יהות ולא ירע והיה חילם
 למשפה ובתיהם לשממה ובני
 בתים ולא ישבו ונטעו כרמים ולא
 ישתו את יינם קרוב יום יהות
 הגדול קרוב ומחר מאד קול יום
 יהות מר צרה שם גבור יום עברה
 תום ההוא יום צרה ומצוקה יום
 שאה ומשואת יום השך ואפלה יום
 ענן וערפל יום שופר ותרועה
 על הערים הבצרות ועל הפגרות
 הנבחות והצרות לאדם והלכו
 בעורים כי ליהות חטאו ושפך דמם

בעפר ולחמם בגללים ו נספספס
נס זהבם לא יוכל להצילם ביום
עברת יהוה ובאשקנאתו תאכל כל
הארץ כי כלה אר נבילה יעשה
את כל ישיבי הארץ

ב התקוששו וקשו הגוי לא נכסף
בטרם לדת חק כמוץ עברוים ב
בטרם לא יבוא עליכם חרון אף
יהוה בטרם לא יבוא עליכם יום אף
יהוה בקשו את יהוה כל ענוי
הארץ אשר משפטו פעלו בקשו
צדק בקשו ענוה אולי תסתרו ביום
אף יהוה כי עזה עזובה תהיה
ואשקלון לשממה אשדור בצהרים

ס יגרשוה ועקרון תעקרו הוי ישיבי
חבל הים נוי פרתים דבר יהודה
עליכם בנעזן ארץ פלשתים
והאכרתוך מאין יושב וזהיתה חבל
הים נות פרות רעים ונדרות צאן
זהה חבל לשארית ביות יהודה
עליהם ירעון בבתי אשקלון בערב
ירבצון כי יפקדם יהוה אלהיהם
ושב שבותם שמעת חרפת מואב
ונדפי בני עמון אשר חרפו את עמי
וגדילו על גבולם ויסו אותם לכן
חיי אני נאם יהוה צבאות אלהי
ישראל כי מואב בסרס תהיה וכמי
עמון בעמרה ממשק חרול ומכרה
מלח ושממה עד עולם שארית
עמי יבוים ויתר גוי ינחלוס ו זאת

להם תחרת נאונם כי חרפו ויגדילו
על עם יהוה צבאות נורא יהוה
עליהם כי רזה את כל אלהי הארץ
וישתחו לואיש ממקומו כל אי
הגוים נס אתם פושים חללי חרבי

המה ויטרו על צפון ואבד את
אשור וישם את מינוה לשממה ציה
במדבר ורבצו בתוכה עדרים כל
חיתו גויים קאת נס קפד בכפתרית
ילינו קול ישורר בחלון חרב בסף
כי ארזה ערה זאת העיר העליוה
היושבת לכטח האמרה בלכבה
אני ואפסי עוד איך היתה לשמה
מרבץ לחיה כל עובה עליה ישרק

הוי וישידו מוראה וננאלה העיר היונה לא
שמעה בקול לא לקחה מוסר ביהוה
לא בטחה אל אלהיה לא קרבה
קרבה בקרבה אריות שאנים
שפטיה זאבי ערב לא נרמו לבקר
נביאיה פוחזים אנשי בנדות כהניה
חללו קדש חמסו תורה יהוה
צדיק בקרבה לא יעשדה עוליה
בבקר בבקר משפטו יתן לאור לא
נעדר ולא יודע עול בשרת
הכרתי גוים נשמו פנותם החרבתי
חוצותם מבלי עובר נצחו עריותם
מבלי איש מאין יושבו אמרתם אך
תיראי אותי תקחי מוסר ולא יזכרת
מעונתה כל אשר פקדתי עליה

10 סמני
67
כלי טכס

אכן השבימו השחיתו כל עלילותם
 לכן חזרו לינאם יהוה ליום קומי
 לעד כי משפטי לאסף נזים לקבצי
 ממלכות לשפך עליהם זעמי כל
 חרון אפי כי באש קנאתי תאכל כל
 הארץ כי אז אהר אל עמים שפה
 ברורה לקרא כלם בשם יהוה
 לעבדו שכס אחר מעבר לנהר
 כוש עתרו בת פוצי ובלון מנהתי
 ביום ההוא לא תבושי מפל
 עלילותי אשר פשעתי כי כיוני
 אסיר מקרבך עליו נאורתי ולא
 תוספי לגבה עור בהר קדשי
 ותשארת בקרבך עם עמי ודל וחסו
 בשם יהוה שארית ישראל לא
 יעשו עולות ולא ידברו בוב ולא
 ימצא בפייהם לשון תרמית כי הנה
 ירעו ורביצו ואין מחרידי
 רבי בת ציון הרעו ישראל
 שמתי ועלוי בכל לב בת יהושלם
 הקיר יהוה משפטיו פנה איבד מלך
 ישראל יהוה בקרבך לא תראי רע
 עזר ביום ההוא אמר לירושלם
 אל תיראי ציון אל ירפו ידך
 יהוה אלהיך בקרבך נבזר וזשיע
 ישיש עליך בשמחה יחריש ב
 באהבתו יגיל עליך ברנה נוני
 ממועד יספתי ממך היו משאת
 עליה חרפה הנני עשה את כל
 מעניך בעת ההיא והושעתי ארתי

הצלעה והנדה אקבץ ושמתים
 לתהלה ולשם בכל הארץ בשתם
 בעת ההיא אביא אתכם ובעת
 קבצי אהכם כי אתן אתכם
 לשם ולתהלה בכל עמי הארץ
 בשובי את שבותיכם לעיניכם אמר
 יהוה

בשנת

א שתים לדרוש

הפולך בחדש
 הששי ביום אחד לחדש היה דבר
 יהוה ביד חזי הנביא אל יורבבל
 בן שאלתיאל פדת יהודה ואל
 יהושע בן יהווצק הכהן הגדול
 לאמר כה אמר יהוה צבאות
 לאמר העם הזה אמרו לא עת בא
 עת בית יהוה להבנות

ויהי דבר יהוה ביד חזי
 הנביא לאמר העת לכם אתם
 לשבת בבתיכם ספונים והבית הזה
 חרב ועתה כה אמר יהוה צבאות
 שימו לבבכם על דרכיכם זרעתם
 הרבה והביא מעט אכול ואין
 לשבעה שתו ואין לשכרה לבוש
 ואין לחם לו והמשתכר משתכר
 אל צרור נקוב

כה אמר יהוה צבאות שימו לבבכם
 על דרכיכם עלו החר והבאתם
 עיזובני הבירה וארצה בו ואפכר
 אמר יהוה פנה אל הרבה והנה
 למעט והבאתם הבירה ונפחתו בו

ואככל P

ראוה את הפית הזה בכבוד
 הראשון ומה אתם ראים אתו עתה
 הלא כמותו כאן בעיניכם ועתה
 חזק ורפבל נאם יהוה וחזק יהושע
 בן הוצדק הכהן הגדול וחזק כל
 עם הארץ נאם יהוה ועשו כי אני
 אתכם נאם יהוה צבאות את
 הדבר אשר פתתי אתכם בצאתכם
 ממצרים ורחמי עמדת בתוכם אל
 תיראו

כי כה אמר יהוה צבאות עוד אחת
 מעט היא ואני מרעיש את השמים
 ואת הארץ ואת הים ואת החרבה
 והרעשתי את כל הנונים ונאו
 חמדת כל הנונים ומלאתי את תהיבת
 הזור כבוד אמר יהוה צבאות
 לי הכסף ולי הזהב נאם יהוה
 צבאות נדול יהיה כבוד הבית
 הזה האחרון מן הראשון אמר
 יהוה צבאות ובמקום הזה אתן
 שלום נאם יהוה צבאות

בעשרים וארבעה לתשיעי
 בשנת שתיים לדרוש היה הכר
 יהוה ביד חני הנביא לאמר כה
 אמר יהוה צבאות שאל נא את
 הכהנים תורה לאמרתן ישא איש
 בשר קדש בכנף בנדר ונגע בכנפו
 אל הלהם ואל הנזיר ואל תיין ואל
 שמן ואל פל מאכל הקדש ועינו
 הכהנים ויאמרו לאו ויאמר חני אם

וען מה נאם יהוה צבאות וען ביתי
 אשר הוא חרב ואתם רצים איש
 לביתו על פן עליכם בלא שמים
 משל והארץ בלא אה יבולה ואתרא
 חרב על הארץ ועל ההרים ועל
 הרג ועל חתיך ועל היצחק ועל
 אשר תוציג האדמה ועל האדם
 ועל ההמה ועל כל יגיע כפיס

וישמע זרפבל
 בן שלמאל וידהושע בן הוצדק
 הכהן הגדול וכלי שארית העם
 בקול יהוה אל הים ועל דברי חני
 הנביא כאשר שלחו יהוה אל הים
 ויראו העם מפני יהוה ויאמר
 חני מלאך יהוה במלאכות יהוה
 לעם לאמר אני אתכם נאם יהוה
 ויעש יהוה את רוח זרפבל בן
 שלמאל פתרת יהודה ואת רוח
 יהושע בן הוצדק דפקו הגדול
 ואת רוח כל שארית העם ונאו
 ויעשו מלאכה בבית יהוה צבאות
 אלהים

ביום עשרים וארבעה לחודש בששי
 בשנת שתיים לדרוש המלך
 בשביעי בעשרים ואחד לחודש היה
 דבר יהוה ביד חני הנביא לאמר
 אמר נא אל זרפבל בן
 שלמאל פתרת יהודה ואל יהושע
 בן הוצדק הכהן הגדול ואל שארית
 העם לאמרו מי בכם הנשאר אשר

18

ב

יבצע טמא נפש בכל אלה היטמא
 ויענו הכהנים ואמרו יטמאו וען
 חגי ויאמר בן העם הזה וכן חגי
 הזה לפני נאם יהוה וכן כל מעשה
 ידיהם ואשר יקריבו שם טמא הוא
 ועתה שימו לב לבבכם מן היום
 הזה ומעלה מטרם שום אבן אל
 אבן נהיכל יהודה מהיותם
 בא אל ערמתי עשרים והיתה
 עשרת בא אל הוקב לחשף חמשים
 פורה והיתה עשרים הכירתי
 אתכם בשדמון ובירקון ובכבוד את
 כל מעשה ידיכם ואין אתכם אלי
 נאם יהוה שימו לב לבבכם
 מן היום הזה ומעלה מיום עשרים
 וארבעה לתשיעי למן היום אשר
 יפד היכל יהוה שימו לבבכם
 העוד הרוע במגוריה ועד הנפץ
 והתאנה והרמון ועץ הזית לא נשא
 מן היום הזה אכרד

נאם יהוה ושמתיד פחותם כי כן
 בחרתי נאם יהוה צבאות
בחדש השמיני בשנת א
 שתים לדרוש
 תיה דבר יהוה
 אל זכריה בן ברכיה בן עדו הנביא
 לאמר קצף יהוה על אבותיכם
 קצף ואמרת אליהם כה אמר יהוה
 צבאות שובו אלי נאם יהוה צבאות
 ואשוב אליכם אמר יהוה צבאות
 אל תדו כאבותיכם אשר
 קראו אליהם הנביאים הראשנים
 לאמר כה אמר יהוה צבאות שובו
 נא מדרכיכם הרעים ומעלליכם
 הרעים ולא שמעו ולא דקשבו
 אלי נאם יהוה אבותיכם איה
 הם והנביאים הלעולם יהיו
 אך דברי וחקי אשר צויתי את
 עבדי הנביאים הלוא השיגו
 אבותיכם וישובו ויאמרו באשר זמם
 יהוה צבאות לעשות לנו בדרכינו
 וכמעללינו כן עשה אתנו

ויהי דבר יהוה שנית אל חגי
 בעשרים וארבעה לחדש לאמר
 אמר אל זרבבל פחת יהודה לאמר
 אני מרעיש את השמים ואת
 הארץ והפכתי כסא ממלכות
 והשמדתי חזק ממלכות חנוים
 והפכתי מרכבה ורכביה וירדו
 סוסים ורכביהם איש בחרב אחיו
 ביום ההוא נאם יהוה צבאות
 אקח זרבבל בן שאלתיאל עבדי

ביום עשרים וארבעה
 לעשתי עשר חדש הוא חדש שבט
 בשנת שתים לדרוש היה דבר
 יהוה אל זכריה בן ברכיה בן
 עדו הנביא לאמרו ראיתי הלילה
 והנה איש רכב על סוס אדם והוא
 עמד בין החדסים אשר במצלת
 ואחריו סוסים אדמים שרקים

כ
 כ
 כ

וראני יהוה ארבעה
 חרשים ויאמר מה אלה באים
 לעשות ויאמר לאמר אלה הקרנות
 אשר זרואת יהודה כפי איש לא
 נשאר אשמו ויבאו אלה להתחרו
 ארסם לידות את קרנות הנזים
 הנשאים קרן אל ארץ יהודה
 לזרותה ואשא עיני וארא והנה
 איש וכידו חבל מדה ויאמר אנה
 אתה הלך ויאמר אלי למד ארתי
 ירושלם לראות כמה רחבה וכמה
 ארכה והנה המלאך הדבר בי צא
 ומלאך אחר יצא לקראתו ויאמר
 אליו רץ דבר אל הנער הלז לאמר
 פרזת תשב ירושלם מרב אדם
 ובחמה בתוכה ואני אחיה לה נאם
 יהודה חומרת אש סביב ולכבוד
 אחיה בתוכה והיו היו ונסו
 מארץ צפון נאם יהוה כי בארבע
 רוחות השמים פרשתי אתכם נאם
 יהוה והיו ציון המלמי יושבת בת
 כבל וצבאות אהר כבוד שליחי אלהים
 השללים אתכם כי הננע בכם ננע
 בכבת עינו כי הנני מניף את ידי
 עליהם והיו שלל לעבדיהם וידעתם
 כי יהוה צבאות שליחני
 רני ושמחי בת ציון כי
 הנני בא ושכנתי בתוכך נאם יהוה
 ונלוו גוים רבים אל יהוה ביום

ולבנים ויאמר מה אלה אדני
 ויאמר אלי המלאך הדבר בי אני
 אראך טה המה אלה ויען האיש
 העמד בין החרדים ויאמר אלה
 אשר שלח יהוה להתהלך בארץ
 ויענו את מלאך יהוה העמד בין
 החרדים ויאמרו התהלכנו בארץ
 והנה כל הארץ ישבת ושקטת
 ויען מלאך יהוה ויאמר יהוה
 צבאות עד מתי אתה לא תרחם
 את ירושלם ואת ערי יהודה אשר
 זעמתה זה שבעים שנה ויען יהוה
 את המלאך הדבר בי דברים טובים
 דברים נחמים ויאמר אלי המלאך
 הדבר כי קרא לאמר כה אמר יהוה
 צבאות קנאות קנאות לירושלם ולציון
 קנאה גדולה וקצף גדול אני קצף
 על הנזים השאננים אשר אני
 קצפתי מעט והמה עזרו לרעה
 לכן כה אמר יהוה שבת לירושלם
 ברחמים בית יבנה בה נאם יהוה
 צבאות וקוה ינמה על ירושלם
 עוד קרא לאמר כה אמר יהוה
 צבאות עוד תפוצצנה ערי מטוב
 ונחם יהודה עוד את ציון ובחר עוד
 בירושלם ואשא את עיני
 וארא והנה ארבע קרנות ויאמר
 אל המלאך הדבר בי מה אלה
 ויאמר אלי אלה הקרנות אשר זרו
 את יהודה את ישראל וירושלם

והוא
 ע

ט

יק
ק

כ

וואען ואמר אליו מה שני היותים
 האלה על ימין המנורה ועל שמאלה
 שמאלה : וואען שנית ואמר אליו
 מה שתי שבלו היותים אשר ברו
 שני צנתרות הזהב המוקים
 מעליהם הזהב : ויאמר אלי לאמר
 הלוא ידעת מה האלה ואמר לא
 אדני : ויאמר אלה שני בני היצור
 העמרים על ארון כל הארץ : ויאמר
 ואשוב ואשא עיני ואראה
 והנה מגולה עפה : ויאמר אלי
 מה אתה ראה ואמר אני ראה מגולה
 עפה ארבע עשרים באמה ורחבה
 עשר באמה : ויאמר אלי זאת
 האלה היוצאת על פני כל הארץ
 כי כל הנגב מזה כמות נקה וכל
 הנשבע מזה כמות נקה היוצאת
 נאם יהוה צבאות ובה אלה בית
 הנגב ואל בית הנשבע בשמי לשקר
 ולנה בתוך ביתו וכלתו וארתי עיני
 ואת אכניו : ויצא המלאך הדב
 כי ויאמר אלי שאל נא עיניך וראה
 מה היוצאת הזאת : ויאמר
 מה היא ויאמר זאת האיפה היוצאת
 ויאמר זאת עינים בכל הארץ : ויאמר
 והנה כבר עפרת נשאת וזאת אשה
 יצחת וישבת בתוך האיפה : ויאמר
 ויאמר זאת הרשעה ושלך אתה
 אל תתוך האיפה ושלך אתה אבן
 העופרת אל פיה : ויאמר חסד

ה

ואשא עיני וארא והנה שתי
 נשים יוצאות ורוח בכנפיהם ול הנה
 כנפים בכנפי החסידה ותשנה את
 האיפה בין הארץ ובין השמים :
 ואמר אל המלאך הדבר כי אנכי
 המה מולכות את האיפה : ויאמר
 אלי לבנות לה בית בארץ שנער :
 והוכן והניחה שם על מכתה : ויאמר
 ואשוב ואשא עיני ואראה והנה
 ארבע מרכבות יצאות מבין שני
 ההרים וההרים הרי נחשת : ויאמר
 במרכבה הראשונה סוסים ארמים
 ובמרכבה השנית סוסים שחרים :
 ובמרכבה השלישית סוסים לבנים
 ובמרכבה הרביעית סוסים בריים
 אמצים : וואען ואמר אל המלאך
 הדבר כי מה אלה אדני : ויען
 המלאך ואמר אלי אלה ארבע
 רוחות השמים יוצאות מהתיצב על
 ארון כל הארץ : ויאמר אשר ביה
 הפוסים השחרים יצאים אל ארץ
 צפון והלבנים יצאו אל אחריהם
 והבריים יצאו אל ארץ התימן :
 והאמצים יצאו ויבקשו ללכת
 לתחלת בארץ ואמר לכו התחלכו
 בארץ ותתהלכנה בארץ : ויאמר
 אתי וידבר אל לאמר ראה היוצאים
 אל ארץ צפון והניחו את רוחי
 בארץ צפון : ויאמר ויהי
 דבר יהוה אלי לאמר לקוח מאת
 הגולה

ל
ס

וי

הגולה

חנולה מחלדי מאת טוביה ומאת
 ידעיה ובאת אתה ביום ההוא ובאת
 בית יאשיה בן צפניה אשר באו
 מבבל ולקחת כסף וזהב ועשית
 עטרות ושמת בראש יהושע בן
 יהוצבק כתר גדול ואמרת
 אליו לאמר כה אמר יהוה צבאות
 לאמר הנה אש צמח שמו ומתחתי
 יצמח ובנה את היכל יהוה

והוא יבנה את היכל יהוה והוא
 ישא חוד וישב ומשל על כסאו והיה
 כהן על כסאו ועצת שלום תהיה
 בין שניהם והעטרת תהיה לחלם
 ולטוביה ולדעיה ולחן בן צפניה
 לזכרון בהיכל יהוה ורחוקים
 יבאו ובנו בהיכל יהוה וידעתם כי
 יהוה צבאות שלחני אליכם והיה
 אם שמעו תשמעון בקול יהוה
 אלהיכם

ויהי בשנת ארבע לדרוש המלך
 היה דבר יהוה אל זכריה בארבעה
 לחדש התשעו בבסרו וישלח
 בית אל שראצר ורנס מלך ואנשיו
 לחלות את פני יהוה לאמר אל
 הכהנים אשר לבית יהוה צבאות
 ואל הנביאים לאמר האבכר
 בחדש החמישי הנזר באשר עשיתי
 זה כמה שנים

ויהי דבר יהוה צבאות אלי לאמר
 אמר אל כל עם הארץ ואל הכהנים

לאמר כי צמתם וספור בחמישי
 ובשביעי וזה שבעים שנה הצום
 צמתני אני וכי תאכלו וכי תשתו
 הלא אתם האכלים ואתם השתים
 הלא את הדברים אשר קרא יהוה
 ביד הנביאים הראשנים בהיות
 ירושלים ישבת ושלוח ועריה
 סביבותיה הנהגב והשפלה ישבו
 ויהי דבר יהוה

אל זכריה לאמרו כה אמר יהוה
 צבאות לאמר משפט אמר שפטו
 וחסד ורחמים עשו איש את אחיו
 ואלמנה ויתום נר ועני אל תעשקו
 ורעת איש אחיו אל תחשבו
 בלבבכם וימאנו להקשיב
 ויתנו כתף סררת ואזניהם הכבדו
 משמוע ולבם שמו שמיר משמוע
 את התורה ואת הדברים אשר
 שלח יהוה צבאות ברוחו ביד
 הנביאים הראשנים ויהי קצף גדול
 מאת יהוה צבאות והי כאשר
 קרא ולא שמעו בן יקראו ולא
 אשמע אמר יהוה צבאות ואסעם
 על כל הגוים אשר לא ידעום
 והארץ נשמה אחריהם מעבר ומשב
 וישמו ארץ חמדה לשמה

ויהי דבר יהוה צבאות
 לאמרו כה אמר יהוה צבאות
 קנאתי לציון קנאה גדולה וחמרה
 גדולה קנאתי לה כה

אמר יהוה שבת אל ציון ושכנת
 בחור ירושלים ונקראה ירושלים
 עיר האמת והר ייחזק צבאות הר
 הקדוש
 כה אמר יהוה צבאות עד ישבו
 זקנים וקנורת ברחבות ירושלים
 ואיש משענתו ביד מרב ימים
 ורחבות העיר ימלאו ילדים וילדות
 משחקים ברחבותיה
 כה אמר יהוה צבאות
 כי יפלא בעיני שארית העם הורה
 בימים ההם גם בעיני יפלא נאם
 יהוה צבאות
 כה אמר יהוה צבאות הנני
 מושיע את עמי מארץ מזרח
 ומארץ מבוא השמש והבאתי
 אתם ושכנו בתוך ירושלים והיה לי
 לעם ואני אהיה להם לאלהים
 באמת ובצדקה
 כה אמר יהוה צבאות
 תחזקנה יריכם השמעים בימים
 האלה את הדברים האלה מפני
 הנביאים אשר ביום ספר בית יהוה
 צבאות ההיכל להבנות כי
 לפני הימים ההם שכר האדם לא
 נתיי ושמר הכחמה איננה וליצא
 ולבא אין שלום מן הצר ואשלח
 את כל האדם איש ברעהו ועתה
 לא כימים הראשנים אני לשארית
 העם הזה נאם יהוה צבאות

כי זרע השלום הנפן תתן פרוה
 והארץ תתן את יבולה והשמים
 יתנו שלם והנחלתני את שארית
 העם הזה את כל אלה והיה
 כאשר הייתם קללה בנפוס בית
 יהודה ובית ישראל כן אושיע אתכם
 והייתם ברכה אל תיראו תחזקנה
 יריכם ונאם יהוה צבאות
 יהוה צבאות כה אמר
 לכם בהקצוף אבתיכם אתי אמר
 יהוה צבאות ולא נחמתי וכן שבת
 זממתי בימים האלה להטיב את
 ירושלים ואת בית יהודה אל תיראו
 אלה הדברים אשר תעשו דברו
 אמת איש את דעתו ואמת ומשפט
 שלום שפטו בשעריכם ואיש את
 רעת רעהו אל תחשבו בלבבכם
 ושבעת שקר אל תאהבו כי את כל
 אלה אשר שנאתי נאם יהוה
 ויהי דבר יהוה צבאות
 אלי לאמר כה אמר יהוה צבאות
 צום הרביעי וצום החמישי וצום
 השביעי וצום העשירי יהיה לבית
 יהודה לששון ולשמחה ולמקדים
 טובים והאמת והשלום אתכו
 כה אמר יהוה צבאות
 עד אשר יבאו עמים ושבי ערים
 רבות והלכו ושבו אדת אל אדת
 לאמר נלכח הלוד לחלות את פני
 יחזק ולבקש את יהוה צבאות
 אלכה

טו

טז

יז

יח

יט

אלכה נס אניו ובאו עמי רבים
 וגוים עצומים לבקש את יהודה
 צבאות בירושלם ולחלות את פני
 יהוה וכזה אמר יהוה צבאות בימים
 רהומה אשר יחזיקו עשרה אנשים
 מכל לשונות הגוים והחזיקו בכנף
 איש יהודי לאמר נלכה עמכם כי
 שמענו אלהים עמכם

50

משא דבר יהוה בארץ
 חרד ורמשק מנחתו כי ליהוה עין
 אדם וכל שבטי ישראל וגם חמת
 תגבל בה צר וצידון כי חכמה מארו
 ותבן צור מצור לה ותצבר כסף
 בעפר והרוץ כטיט חוצות הנה
 ארני יורשנה ותכה בים חילה והיא
 באש תאכלו תרא אשקלון ותירא
 ועזה ותחיל מאר ועקרון כי החביש
 מבטה ואבר מלך מעזה ואשקלון
 לא תשב

וישב ממור באשרוד והכרתי גאון
 פלשתים והסירתי רמיו מפיו
 ושקצו מבין שניו ונשאר נס הוא
 לאלהינו והיה באלף ביהודיה
 ועקרון ביבוס והנתי לביתי
 מצבה מעבר ומשב ולא יעבר
 עליהם עוד נגש כי עתה ראיתי
 בעיני גילוי מאר בת ציון חריע
 בת ירושלם הנה מלכד יבוא לך
 צהיקונושעה הוא עני ורכב על המור
 ועל עיר בן אתנות והכרתי דכב

ועד
 ק

מאפרים וסוס מירושלם ונכרוה
 קשרת מלחמה ודבר שלום לגוים
 ומשלו מים עד ים ומנהר עד אפסי
 ארץ נס את בדם בריתך שלחתי
 אסיריך מבור אין מים בו
 שובו לבצרון אסירי התקורה נס
 היום מגד משנה אשוב לך

כי דרכת לי יהודה קשת מלאתי
 אפרים ועוררתי בניד ציון על בניד
 יון ושמתיד כחרב נבור ויהוה
 עליהם יראה ויצא כברק חצו וארני
 יהודה בשופר יתקע והלך בסערות
 תימן יהוה צבאות ין עליהם
 ואכלו וכבשו אבני קלע ושרתו
 המו כמריץ ופלאו כמזרק כזוית
 מזבח

והושיעם יהוה אלהיהם ביום ההוא
 כצאן עפו כי אבני גז מתנוססות
 על אדמתו כי מה טוב וזמה
 יפיו רגן במורדים ורתירוש ינוכב
 בתלות שאלו מיהוה
 מטר בעת מלקוש יהוה עשה חזיונם
 ומטר בשם יתן להם לאיש עשב
 בשדה כי התרפים דברו און
 והקוסמים חזו שקר וחלמות השוא
 ידברו הבל ינחמו על בן נסעו כמור
 צאן יענו כי אין רעה

על הרעים חרה אפי ועל העתורים
 אפקוד כי פקר יהוה צבאות את
 עדרו את בית יהודה ושם אותם

קנין יהוה ולא יאשמו ומכריהו
יאמר ברוך יהודה ואעשר ויעושים
לא יחמול עליהו כי לא אחמול
עוד על יושבי הארץ נאם יהוה
והנה אנכי ממציא את האדם איש
ביר רעה וביר מלכו וכתתו את
הארץ ולא אציל מידם וארעה את
צאן ההרנה לבן עני הצאן ואקח
לי שני מקלות לאחד קראתי נעם
ולאחד קראתי חבלים וארעה את
הצאן ואקחד את שלשת הרעים
בירח אחד ותקצר נפשי בהם וגם
נפשם בחלה ביו ואמר לא ארעה
אתכם המתה תמורת והנכחדת
תכחד והנשארות תאכלנה אשת
את בשר רעותה ואקח את
מקלי את נעם ואנדע אתו להפיר
את בריתי אשר ברתי את כל
העמים ותפר ביום ההוא וידעו
כן עני הצאן השמרים אתי כי דבר
יהוה הוא ואמר אליהם אם
טוב בעיניכם הכו שכרי ואם לא
חרלו וישקלו את שכרי שלשים
כסף ואמר יהוה אלי השליכהו
אל היוצר אדר היקר אשר יקרתי
מעליהם ואקחה שלשים הכסף
ואשליך אתו בית יהוה אל היוצר
ואנדע את מקלי השני את החבלים
להפיר את האחוה בין יהודה ובין
ישראל ואמר יהוה אל עיר קחי

ס
כתוב

לך כלי רעה אוליו כי הנה אנכי
מקים רעה בארץ הנכחדות לא
יפקד הנער לא יבקש והנשברת
לא ירפא הנצבה לא יכלכל ובשר
הבריאה יאכל ופרסיהן יפרקו
הוירעי האליל עזבי
הצאן הרב על ורועו ועל עין ימינו
זרעו יבוש תיבש ועין ימינו פתה
יב תכהה משאדברי
יהוה על ישראל נאם יהוה נטה
שמים ויסר ארץ ויצר רוח אדם
בקרבו הנה אנכי שם את
ירושלם סף דעל לכל העמים סביב
הם על יהודה יהוה במצור על
ירושלם והיה ביום ההוא אשים
את ירושלם אבן מעמסה לכל
העמים כל עמסיה שרוט ישרטו
ונאספו עליה כל גווי הארץ
ביום ההוא נאם יהוה אפה כל סוס
בתמהון ורכבו בשגעון ועל בית
יהודה אפקה את עיני וכל סוס
העמים אפה בערון ואמרו
אלפי יהודה בלבם אמצה לוישבי
ירושלם ביהוה צבאות אל היהם
ביום ההוא אשים את אלפי יהודה
ככור אש בעצים וכלפיד אש
בעמר ואכלו על ימין ועל שמאול
את כל העמים סביב ושבת
ירושלם עוד תחיות בירושלם
וחושע יהודה את אחלי יהודה

בראשנה למען לא תגדל תפארת
בית דויד ותפארת ישב ירושלם על
יהודה ביום ההוא ינ יהוה בעד
יושב ירושלם והיה הנכשל בקם
ביום ההוא כרוי ובית דויד כאלהים
כמלאך יהוה לפניהם והיה
ביום ההוא אבקש להשמיד את
כל הגוים הבאים על ירושלם
ושפכתי על בית דויד ועל יושב
ירושלם רוח חן ותחנונים והביטו
אלו את אשר דקרו וספרו עליו
כמספר על היחיד והמר עליו פחה
על הנכור ביום ההוא יגדל
המספר בירושלם כמספר הררמון
בבקעת מגדון וספרה הארץ
משפחות משפחות לבר משפחת
בית דויד לבר ונשיהם לבר
משפחת בית נתן לבר ונשיהם לבר
משפחת בית לוי לבר ונשיהם
לבר משפחת השמעיה לבר ונשיהם
לבר כל המשפחות הנשארות
משפחת משפחת לבר ונשיהם
לבר ביום ההוא יהיה מקור
נפתח לבית דויד וליושבי ירושלם
לחטאת ולנדה והיה ביום ההוא
נאם יהוה צבאות אכרות את
שמות העצבים מן הארץ ולא יזכרו
עוד וגם את הנביאים ואת רוח
הטמאה אעביר מן הארץ והיה
כי יבא איש עוד ואמרו אליו אביו

ואמרו ילדיו לא תחיה בני שקר דברת
בשם יהודה ודקרתו אביהו ואמרו
ילדיו בהנבאו והיה ביום
ההוא יבשו הנביאים איש מחזינו
בהנבאתו ולא ילכשו אדרת שער
למען כחשו ואמר לא נביא אנכי
איש עבד אדמה אנכי בראים
הקנני מעטרוי ואמר אליו מזה
המכות האלה בין ידך ואמר אשר
הכיתי בית מאחבי והחזיקו
הרב עורי על רעי ועל זכר עמיתי
נאם יהוה צבאות ה' את הרעה
ותפוצין הצאן והשבתי ידו על
הצערים והיה בכל הארץ נאם
יהוה פישנים ברה יכרתו יגועו
והשלישית יותר בה והבאתי את
השלישית באש וצרפתים בצרף
את הכסף ובהנתים בבחן את
הזהב הוא יקרא בשמי ואני אענה
אתו אמרתי עמי הוא והוא יאמר
יהוה אלהי ויהנה יום
בא ליהוה וחלק שללך בקרבך
ואספת את כל הגוים אל ירושלם
למלחמה ונלכדה העיר ונשפו
הבתים והנשים תשגלנה ויצא חצי
העיר בגולה ויתר העם לא יצרת
מך העיר ויצא יהוה וגלחם בגוים
ההם ביום הלחמו ביום קרב ועמדו
הגליו ביום ההוא על הר הזיתים
אשר על פני ירושלם מקדם ונבקע

יד

קט ככס

P

הר הזיתים מתצו מזרחה ויפזר
בני גדולה מאד ומש חצי ההר
צפונה וחצו נגבה ונסתם גיא הרי
ביריע גיא הרים אל אצל ונסתם
כאשר נסתם מפני הרעש בימי עזיה
מלך יהודה ובא יהוה אלהי כל
קדשים עמך

והיה ביום ההוא לא יהיה אור
יקרות יקפאון והיה יום אחר הוא
יודע ליהוה לא יום ולא לילה והיה
לעת ערב יהיה אור והיה
ביום ההוא יצאו מים חיים מירושלם
חיים אל הים הקדמוני וחיים
אל הים האחרון בקיץ ובחרף יהיו
והיה יהוה למלך על כל הארץ
ביום ההוא יהיה יהודה אחר ושמו
אחר יסוב כל הארץ בערב
מבוע לרפון נגב ירושלם וראמה
וישבה תחתיה למשער בנימן עד
מקום שער הראשון עד שער הפנים
ומגדל חננאל עד יקבי המלך

וישבו ברה והרים לא יהיה עוד
וישבה ירושלם לבטח

וזאת תהיה המנפת
אשר יבא יהוה את כל העמים אשר
צבאו על ירושלם תמך בשרו
והוא עמד על הגליו ועינו תמקנת
בחריהן ולשונן תמך בפיהם והיה
ביום ההוא תהיה מחומת יהודה
רבה בהם והחזיקו איש יד רעהו

ועלתח

קפ

P

משא

ועלתה ידו על יד רעהו ונס
 יהודה תלחם בירושלם ואסף חיל
 כל הגוים סביב זהב וכסף ובגדים
 לרב מאד וכן תהיה מנפת
 דהפוס הפרד הנמל והחמור וכל
 הבהמה אשר יהיה במחנות התמה
 בפנפה הזאת
 והיה כל הנותר מכל הגוים הבאים
 על ירושלם ועלו מדי שנה בשנה
 להשתחוות למלך יהודה צבאות
 ולחג את חג הסכות והיה אשר
 לא יעלה מארץ משפחות הארץ
 אל ירושלם להשתחוות למלך
 יהודה צבאות ולא עליהם יהיה
 חגשים ואם משפחת מצרים
 לא תעלה ולא באה ולא עליהם
 תהיה המנפה אשר יבא יהודה את
 הגוים אשר לא יעלו לחג את חג
 הסכות זאת תהיה חטאת
 מצרים וחטאת כל הגוים אשר
 לא יעלו לחג את חג הסכות
 ביום ההוא יהיה על מצלות הסוכ
 קדש ליהוה והיה הסירות בבית
 יהוה במזרקים לפני המזבח
 והיה כל סור בירושלם וביהודה
 קדש ליהוה צבאות ובאו כל
 הזבחים ולקחו מהם וכשלו בהם
 ולא יהיה כנעני עוד בבית יהוה
 צבאות ביום ההוא

דבר יהודה אל
 ישראל ביד מלאכת
 אהבתי אתכם אמר יהוה ואמרתם
 בפה אהבתנו הלא אה עשו ליעקב
 נאם יהוה ואהב את יעקב
 ואת עשו שנאתי ואשים את הריו
 שממה ואת נחלתו לתנות מדבר
 כי תאמר אדום רששנו ונשוב
 ונבנה חרבות כה אמר יהוה
 צבאות המה יבנו ואני אהרום
 וקרא להם גבול רשעה והעם אשר
 זעם יהוה עד עולם ועיניכם
 תראינה ואתם תאמרו יגדל עזוה
 מעל לגבול ישראל בן יבכד
 אבועבד אדניו ואם אב אני איה
 כבודי ואם אדונים אני איה מוראי
 אמרי יהוה צבאות לכם הפתנים
 בזוי שמי ואמרתם במה בזינו את
 שמך ומגישים על מזבחי לחם
 מנאל ואמרתם במה נאלונו
 באמרכם שלחן יהוה נבזה הוא
 וכי תגשון עוד לזבח אין רעוכי
 תגישו פפת וזלה אין רע הקריבהו
 נא לפהתך הירצד או הישא פניך
 אמר יהוה צבאות ועתה חלו
 נא פני אל ויחננו מידכם היתה
 זאת הישא מפס פנים אמר יהוה
 צבאות מינס בכם ויסר דלתים
 ולא תאירו מזבחי הנגם אין לי
 חפץ בכם אמר יהוה צבאות

והתרומה ו במארה אתם נארים
 ואתי אתם קבעים הנני בלוי
 הביאו את כל המעשר אל בית
 האוצר ויהי טרף בבית ובחנוני נא
 בזאת אמר יהוה צבאות אם לא
 אפתח לכם את ארבות השמים
 והריקתי לכם ברכה עד בלידי
 ונערתי לכם באכל ולא ישחת לכם
 את פרי האדמה ולא תשבל לכם
 הנפץ בשדה אמר יהוה צבאות
 ואשרו אתכם כל הגוים כי תהיו
 אתם ארץ חפץ אמר יהוה צבאות
 חזקו עלי דבריכם אמר יהוה
 ואמרתם מה נדברנו עליך
 אמרתם שוא עבד אלהים ומדת
 בצע כי שמרנו משמרתיו וכי הלכנו
 קדרנית מפני יהוה צבאות ועתה
 אנחנו מאשרים זדים גם נבנו
 עשי רשעה גם בחנו אלהים ומלמו
 או נדברו וראי יהוה איש אל רעהו
 ויקשב יהוה וישמע ויכרת ספר
 זכרון לפניו לרדמי יהוה ולחשבי
 שמו והנו לי אמר יהוה צבאות
 ליום אשר אני עשה סגלה וחמלתי
 עליהם באשר וחמל איש על בנו
 העבד אתו ושבתם וראיתם בין
 צדיק לרשע ביו עבד אלהים לאשר
 לא עבדו כי הנה היום בא בער
 בתנור וחיו כל זדים וכל עשה
 רשעה קש ולהט אתם היום תפא

חמס על לבושו אמר יהוה צבאות
 ונשמרתם ברוחכם ולא תבדדו
 הונעתם יהוה בדבריכם ואמרתם
 במה הונענו באמרכם כל עשה רע
 טובי בעיני יהוה וכחם הוא חפץ
 או איה אלהי המשפט הנני שלח
 מלאכי ופנה הדרך לפני ופתאם
 יבוא אל היכלו הארון אשר אתם
 מבקשים ומלאך חברית אשר אתם
 חפצים הנה בא אמר יהוה צבאות
 ומי מכלל ארץ יום בואו ומי
 העמד בהראותו כי הוא פאש
 מצרף ובברית מכבדים וישב
 מצרף ומטהר כסף וטהר ארץ בני
 לוי וזקק אתם בזהב וכסף והיו
 ליהוה מנישי מנחה בצדקו
 וערבה ליהוה מנחת יהודה
 וירושלם בימי עולם וכשנים
 קדמניות וקרבותי אליכם למשפט
 והיירתי עד ממחר במכשפים
 ובמנאפים ובנשבעים לשקר ו
 ובעשקי שבר שבור אל מנחותם
 ומי נר ולא יראוני אמר יהוה
 צבאות כי אני יהוה לא שנית
 ואתם בני יעקב לא כליתם למימי
 אבותיכם סרתם מחקי ולא שמרתם
 שובו אלי ואשובה אליכם אמר
 יהוה צבאות ואמרתם במה נשוב
 תיקבע אדם אלהים כי אתם קבעים
 אתו ואמרתם במה קבענו המעשר

משה עבדי אשר צוית איתו בחרב
 על כל ישראל הקים ומשפטים
 הנה אנכי שלח לכם את אליה
 הנביא לפני בוא יום יהודה הגדול
 והנורא והשיב לב אבות על בנים
 ולב בנים על אבותם פן אכזר
 וחצית את הארץ חרם

אמר יהוה צבאות אשר לא יעזוב
 להם שרש וענף וורחה לכם
 יראי שמי שמש צדקה ומרפא
 בכנפיה ויצאתם ומשתם בעגלי
 מרבק ועפותם רשעים כיהיו אפר
 תחת כפות רגליכם ביום אשר אני
 עשה אמר יהוה צבאות וזכרו תורת

הנה אנכי שלח לכם את אליה הנביא לפני
 בוא יום יהודה הגדול והנורא:

נשלמו הנביאים האחרונים תהלה
 לשוכן מעונים

ventura

ars... an... ac...
 Leben...

Michel Levi Figliolo del Sig.
Matahel Saekh Ley eb: manoua

72560
1500
20954
12344
2536
1532187
7260 manoua

Michel Levi
nos Michel Levi Figliolo del
Sig. Manuel Saekho Levi
eb: manoua

Mantova

belgare

Vacu Kaufmann
 in Pest

40

Michel Levy figliolo del Sig.
Malaleel Saab Levy. Heb: ===

Michel Levy figliolo
del S. Malaleel Saab Levy

~~Caro figlio mio~~

scusat

in questa parte

B

929.

[Blank paper label]

נתיאם ראשונים
ונתיאם אחרונים
Veneria 1512